
Sensei. Ezelî Şambalalı

Anastasiya Novıh

Cilt IV

Dünya ve insan ile ilgili temel ilimler, Anastasiya Novih'in kilit bir role sahip "AllatRa" kitabında yazıya dökülmüş. Bu eserin ve Anastasiya Novih'in diğer kitaplarının orijinalleri Rusça kaleme alınmış. Bu kitaplarda, başka dillere çevrilmiş olan her şeyin artık orijinal olmaktan çıktığını anlamak gerekiyor. Bu daha çok, çeviri yapma işini gerçekleştiren insanların bu bilgileri başka insanlara ulaştırmak için kendi anladıkları anlamları çevirme işidir. Hakikaten kavrayan insanlar, "AllatRa" kitabının orijinalini okudukları zaman, bir tek oradaki gerçek manayı anlamakla kalmayıp fakat hem de bu kitabın etkileyici gücünü ve ruhunu anlamaya başlıyorlar.

Sensei. Ezelî Şambalalı. IV

Özet:

Bu dünyanın büyüü çekiyor, ama Tanrı ondan koruyor. Hayatın özünü bilmeyen için nefesine hâkim olmak zordur. **Gerçeği** bilen, üstü örtülmeye çalışılsa bile bu özü görür. Gerçeği arayana Hakikatin Işığı zifiri karanlığın içerisinden de ulaşır, eğer hatta tüm karanlık bu Işığa karşı koysa bile. Zira asırların sakladığı şeyi **açmanın vakti geldi**. Zira **SIRRI** beyan etmenin zamanı geldi!

Bu kitap eski onuncu sınıf öğrencisinin, 1991 yazında gerçekleşen olayları yansıtan, şahsî günlüğünün notlarından bir araya getirilmiştir.

Ön söz

Ses sustu. Fakat daha birkaç an bile geçmeden karanlıkta yeni bir güçle kelimeler yankılandı.

Onun yüce eli
Kâinatı yaratıyor.
Ve yaratmanın mahir Üstadı gibi
Farklı renkler getiriyor.

Doğa parlak renkleriyle,
Akan mavi nehirleriyle,
Kucak dolu kır çiçeğiyle,
Yüce dağlar seyrediyor.

Ancak Ruhun görünmeyen uçuşu
Onun daha fazla ilgilendiriyor
Genç ve yaşlının korkusuz bakışlarında
Ve Tanrıya yakın olup, O'na doğru yürüyenlerde.

Ve şu Yüce yolda engel değil,
Günlük yaşamın musallat ettiği külfet,
Her an hücum etmekte olan,
Acı, çaresizlik ve ihtiyaç.

Zira muazzam İradesiyle onları götürüyor,
Mahiyeti Sevgi olan.
Seçim verilmiş ve Özgürlükte yatıyor,
Öteki sırrın İlmi olanda
Örtü sadece dört yaratılışta.

Ve bu örtüyü açtığında
Uç sınırdaki Lotus'u gördüğünde,
Tanrının Sesini ahde çevirenin eliyle
Üç kez çizilmiş olanı bileceksin.

O Hakikatin içinde kâinat gizli,
Ve üstünde gizli bir mühür.
Koparırsan değersiz kılırsın,
İnsana has değerlerden olmak istediğinde.

Ancak orada bulacağın şey dünyadan daha kıymetli,
Dünyanın ötesinde bulunanlardan daha değerli,
Ve çoktan beri unutulmuş olduğu varsayılan,
Çünkü o verilmiş olan Sözün anahtarıdır.

Tanrıya doğru can atanı durduramazsın,
Ve dünya egemenliği özlemini çeken için de yol açık!
Sana kalmış hangi yolla gideceğin,
Her şeyi yaratan 12'den oluşan Sözü seslendiren.

Ancak unutma, bundan böyle senin egemenliğinde
Dünyaların kaderi, insanların kaderi
Uyanık ve tarafsız ol
İsteklerinde ölçüye sahip ol.

Zira O, hiçlikten dünyaları yaratan,
Fırçayı geçici süreliğine emanet etti.
Fakat bu anlar da bitecek.
Ve sonrasında O'nun gözlerine,
Şerefine bakmaya lâayık ol!

Bu sır çok şeyi açıklıyor,
Temiz kalbiyle Doğruyu öğrenmeyi isteyen,
Yalnız Tanrıya sadık olup, O'na doğru yürüyenler için,
Şans ve seçilmişlik veriyor!

* * *

Çok ilginçtir hayat, ister koca milletler için, isterse de ayrı ayrı her bir insan için, kendi çok yönlülüğüyle, çeşitliliğiyle ve önceden kestirilemeyecek olmasıyla. Onda gerçekleşen olaylar, ister açık olsun isterse de saklı, hem çabuk geçici hem de etkileyici oluyor. Ve esrarengizdir bu olayların insan hafızasında bıraktığı görünmez iz. Ve de sadece iz bırakmakla kalmayıp, sonrasında ister insanın, isterse de milletlerin kişisel seçimlerine bağılı olarak, fark edilmeden onların kaderini değıştiriyor.

Bağımsız ve yetişkin bir birey olarak günlüğümü okuyup o yılları hatırladığımda, o zamanlar daha genç olan grubumuzun Sensei ile beraber deniz kenarında geçirdiğimiz tatilin o son gününün benim hayatımdaki en önemli günlerden birisi olduğu kanısına varıyorum yine de. Sadece unutulmaz izlenimler bırakan bir gün değil de; hem dünya görüşümü derinden etkileyerek, benim bu dünyanın global yapısını anlamama hem de manevî mevzilerimi daha da güçlendirerek hayatımın anlamını keskin bir şekilde belirlememe yardımcı olan bir gün olarak. Ve bunun için Sensei'e teşekkür borçluyum, zira benim bir şahıs olarak olgunlaştığım sonraki seneler bana, o gün bize anlattığı şeyleri daha derinden kavrama olanağı verdi .

* * *

Uygarlıktan uzaktaki deniz kıyısında yerleşen çadırdan "şehirciğimize", Ariman isimli misafirin sürpriz ziyaretinden sonra doğru dürüst bir biçimde uyuyamamıştım ben. Bütün gece boyunca, geçen günkü olaylarla ilişkili korkunç kâbuslar rüyalarımaya girmişti. Köleler, insan yığınları, Arhontların yönetimi, Veliar'ın delici bakışları, Ariman'ın güleryüzlü

gölümsemesi. Ve tüm bunlar içimde bir tür ezilmişlik, sıkıntı ve çaresizlik hissi eşliğinde gerçekleşiyordu. Bilinçaltımdan rüyama yansıtılan şu baştan sona korku ve gerilim filminin sabaha kadar uzaması azmış gibi, üstüne üstlük çadırdaki komşum Tatyana'nın çıkardığı değişik "özel efektler" de bu filme eşlik ediyordu. Söylemek gerekir ki, kızcağız da sabaha kadar debelenip durdu: bazen iniliyor, bazen tüm vücuduyla titriyor, bazen de ansızın kollarını yanlara atıyordu. Bizim çadırımız ise ikimiz için daracık olduğundan, doğal olarak Tatyana'nın rüyasında ürettiği bu ses karışık el kol hareketleri benim "korku gerilim filmimi" "özel efektlerle" tamamlayarak, korku içerisinde uyanmama neden oluyordu. Uzun sözün kısası, gece bayağı bir "eğlenceli" geçmişti.

Yine de sabaha karşın sakin bir şekilde uykuya dalmak nasip oldu. Fakat rüyalarımın bitiş serisindeki sükûnet uzun sürmedi. Sonlara doğru, galiba "izleyicinin" bu "korku filminin" etkisi altında kalması için öyle dehşetli bir şey rüyama girdi ki ben ansızın korkudan uyandım ve hatta gözlerimi açtığımda bile hâlâ anlayamıyordum: gerçek mi tüm bunlar? Bu tüyler ürpertici "gerçekliğin" sadece bir rüyadan ibaret olduğunu anladığımda ise sanki omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi rahat bir nefes aldım. İnsanın mutlu olması için aslında ne kadar da az bir şey gerekiyormuş, – sadece ona yabancı olan gerçeklikten uyanmak.

Sessizce kendime güldüm. Nasıl da oyuna getirildik dün, Ariman'ın hikâyelerine o kadar dikkatimizin gücünü ayırınca. Şimdiyse tüm bunlar doğal sonuçlarını doğuruyordu. İlginç, peki, kendi rüyalarımızı kontrol edebilmeyiz acaba, hatta daha da iyisi onları yönetebilir miyiz? Düşündüm ki, fırsat bulunca bununla ilgili Sensei'den ayrıntılı bir şekilde sormak gerekiyor. Çünkü biz neredeyse günün sekiz saatini uykuya harcıyoruz! Ve de uyku mu bu? Psikoterapi uzmanı Nikolai Andreyeviç'in de ne zamansa dediği gibi, uyku sadece değiştirilmiş bilinç hâliinden ibaret. Eğer öyleyse, o zaman onu Manevî başlangıca faydalı olacak şekilde kullanmamız gerektiği gün gibi ortada. Bir gündeki koca sekiz saati Hayvanî başlangıca peşkeş çekerek kaybetmenin ne anlamı var?! Buna izin verilemez! Bu saatleri daha sağlıklı bir şekilde kullanmanın bir yolu olduğuna eminim. Hayat zaten çok kısa ve Manevîyat için harcanan her bir dakikanın değeri var.

Fakat ben daha yeni yeni kendi düşüncelerime çeki düzen vermiştim ki başka bir sorun ortaya çıktı. Ansızın ağızımda bir tür acımsı ekşimsi bir tat hissettim ve sanki kalın bir limon dilimi yemişim gibi bol bol tükürük salgılanmaya başladı. Benim için bayağı bir alışılmadık olan bu duygular ise kendi sırasında dünkü günün hatıralarını parlak bir biçimde gözümde canlandırdılar. Bizzat o zaman Ariman (kendi lüks yatıyla gelip neredeyse tüm günü bizimle beraber geçiren çağrılmamış misafir), bizim grubumuzla birlikte otellere doğru giden yolda yürürken kendi bilinçaltısının gücünü görüp ikna olmamızı teklif etmişti. Biz de hemencecik memnuniyetle kabul etmiştik, bir tek kendi aralarında bir şeylerle ilgili sohbet ederken nedense biraz grubumuzdan geriye kalan Nikolai Andreyeviç ve Sensei hariç. Ariman'ın bizim odaklanmamıza yardım etmek için gerçekleştirdiği kısa sözlü "seansından" sonra, hemen hemen her birimiz nedense nereden çıktığı belli olmayan şu anlaşılmaz limon tadını

ağzımızda hissetmiştik. Ariman ise bize ertesi sabah uykudan uyandıığımız anda, onun ziyareti süresince bize anlattığı her şeyin bilinçaltımız tarafından harfiyen yeniden canlandırılacağına sözünü vermişti. Biz, tabii ki, buna inanmamıştık. Jenya ise hepten abartarak, "benim özel bent ve barajlarımdan sonra meğer bir iki damla su sızabilir şu sel taşkınyndan" diye söylemişti. Bunun üzerine misafirimiz gülümsemiş ve delikanlının gözlerine dikkatle bakarak, ona engin bahar taşkınyları yaşayacağı vaadini vermişti. Doğal olarak o zaman biz tüm şu olanları ciddiye almamıştık. Oysa şimdi...

Dünkü olayın neredeyse ani bir şimşek gibi çakmasından sonra, benim düşüncelerimde âdeta tekrarlanan bir radyo programı gibi Ariman'ın konuştukları okunmaya başladı. Üstelik şaşırtıcı olan, gerçekten de o kadar kelimesi kelimesineydi ki başta ben hatta biraz apışıp kalarak tedirginliğe kapıldım. Fakat sonra, hiçbir şeyi unutmamak için çabucak günlüğümü alıp her şeyi peşe peşe oraya yazmaya başladım. Ne var ki, sonradan anlaşılacağı üzere unutmakla ilgili kuşkuvarım abes imiş. Yazıya geçirmek için epey bir zaman harcadıktan sonra, hiçbir şeyi gözden kaçırmamak için tekrardan okumaya karar verdim. Ve hafızam yine aynı ana metni çıkararak onu bozuk bir plâk gibi tekrar ve tekrar okumaya başladı. İşte ben tam bu sırada şaka bir yana, cidden paniğe kapıldım, çünkü kendi salaklığım ve saflığım yüzünden tıpkı bir orman tavuğu gibi bilinçaltımın ördüğü ve Ariman'ın sözleriyle süslenmiş kurnaz ilmik kapanına yakalanmış olduğum fikri nihayet kafama dank etmişti. Nafîle yere dünkü gün hafızamı hafife almışım! Ve de her şey cahilliğim yüzünden, yok bilmem "sonra gülmek için deneyelim" diye. Al sana, denedin işte! Şimdi kesin birileri gülecek de, ama o kişi ben olmayacağım. Ve biz insanların bu kötü huyu var ya! Sürekli kuşkuluyor, sürekli Ego'muzu okşuyor, sanki ilimleri öğrenmek değil de onlarla oynamak istiyoruz. Ve bunun sonucunda da başımıza öyle işler açıyoruz ki sonrasında: "Güvenlik! SOS! Yardım edin!" diye bağırmanız gerekiyor. Ancak genelde, ister bağır ister bağırma, batanları kurtarma işi yine de batanların kendilerinin yapacağı bir işe dönüşüyor. Aynısı benim de başıma geldi.

Mademki suç kendimde, o zaman kendi yanlışlarımı kendimin düzeltmesi gerekiyordu. Acilen düşüncelerime çeki düzen vermem gerekiyordu. "Acil yardım" niteliğinde ben şu "çalkantılı taşkınyndan" dikkatimi dağıtıp "Lotus çiçeği" meditasyonuna odaklanmayı denemeye çalıştım. Başlangıçta hiçbir sonuç alamıyordum, çünkü bazen Ariman'ın konuşmasından bir cümle, bazen de başka bir cümle sürekli düşüncelerimi dağıtıyordu. Ve bu sırnaşıklıktan ben bir türlü kurtulamıyordum, ta ki bu düşünce akımının aslında benim dikkatimi *dağıtmadığını* fakat bizzat dikkatimi *çektiğini* anlayana kadar. Demek ki, ben bunu duymak istiyordum, daha da doğrusu ben değil de, benim Hayvanî tarafım buna can atıyordu. O zaman sorun ne? Zira her şey benim elimde! Yaptığım hatanın nedenini anladıktan sonra ben artık hedefe yönelik olarak "Lotus çiçeğini" uygulamaya başladım çünkü bütün isteklerim ve niyetlerim geriye kalan her şeyi ihmal ederek odaklanmanın ortak mecrasında birleşmişti.

Ariman'ın konuşması sussa da, yine de düşüncelerimin arka planında bir yerlerde ortaya çıkıyordu. Evet, Ariman da Ariman'dır zaten! O zaman ben de "yoğun topçu ateşi" niteliğinde son zamanlardaki manevî çalışmalardan birisinde "Lotusun" sayısız çeşitliliğiyle ilgili konuşurken Sensei'in bize anlattığı yeni "Lotus çiçeği" meditasyonunu yapmaya karar verdim. O ana kadar benim yeni meditasyonu öğrenmeyle ilgili denemelerim açıkçası başarısız olmuştu, gerçi Sensei de defalarca her şeyin insanın kendisine bağlı olduğunun, onun içindeki özüyle ilgili olduğunun altını çizmişti. Fakat bu sefer, galiba niyetlerimin saflığı ve samimiyetinden dolayı "Lotus çiçeğim" kendisini tamamen olağan dışı bir şekilde gösterdi.

Güneş örgüsü bölgesinde net bir konsantrasyona ulaştığımda, ansızın bir tür iç görüşümle Lotus çiçeğini görüverdim! Her zamanki gibi canlandırmadım, fakat bizzat gördüm. Bu çiçek çok güzeldi. Böylesine bir şeyi hayatımda hiç görmemiştim! Kar beyazı taç yaprakları parlak fakat aynı zamanda da çok yumuşak bir ışık saçıyorlardı. Çiçeğin ortası ise üstelik altınsı bir renkle ışıldıyordu. Ve en fevkalâde olan şey de bu ilâhî çiçeğin canlı olmasıydı! Ben ne kadar fazla şefkat ve sevgimi verirsem, onun da zarif ve tertemiz taç yapraklarını dalgalandırıp titreterek bir o kadar fazla tepki verdiğini fark ettim benim içten duygularıma. İlk başta bu dalgalanma belli belirsizdi, şaşılacak kadar canlıydı ve ben hatta derdim ki, "nefes alıyor gibiydi". Sonrasında ise çiçek âdeta uyanmaya ve kendisini daha fazla belirtmeye başladı. Ve belirli bir anda sanki bana duyuyormuşum gibi gelen bir sesi sonrasında gerçek olarak duymaya başladım. Bu, çiçeğin dalgalanan taç yapraklarından birisinin çıkardığı çok hoş ve sanki hafif rüzgârın çıkardığı tatlı bir şarkı gibiydi. Arkasından başka bir taç yaprak daha kendine özgün bir şekilde titreşerek, benim o güne kadar işittiğim seslerden hiçbirisine benzemeyen olağanüstü bir ses çıkardı. Onun arkasından ise üçüncü taç yaprak bu yükselen melodiye katılarak kendisini "belli etti". Ve harfiyen belirli bir süre sonra artık ben büsbütün, ahenkli, ince ve kulağa çok hoş gelen seslerden oluşan büyüleyici bir Lotus senfonisine gömülmüş bulmuştum kendimi. Bu müzik kendi tanrısal melodisiyle beni âdeta büyülüyordu. Ve ne kadar çok derine gömüldükçe ben, bir o kadar fazla olarak içimde her şeyi kuşatan bir mutluluk ve sonsuz özgürlük hislerinin arttığını hissediyordum. Fakat en şaşırtıcı olan şey, Lotus'un çıkardığı şu muhteşem sesin, göz kamaştırıcı saflığıyla içimi doldurarak âdeta her tarafımı kuşatan parlak ve yumuşak bir ışığa dönüşmeye başlarken içimde yarattığı o duyguydu. Bunun yanında da o, benim içerisinde tamamen eriyerek kaybolduğum tarif edilemez bir sonsuz saadet ve şimdiye kadar tatmadığım mutlak mutluluk hissini doğurmuştu. Ben vücudumla birlikte yok olmuşum âdeta. Bir tek Lotus ve de dünyevî olmayan muazzam Aşkın farkındalığı kalmıştı sadece!

Meditasyon durumundan çıktıktan sonra kendimi o kadar fevkalâde hissediyordum ki, ruhumla tüm dünyayı kucaklamak istiyordum. Moralim harikaydı. Ve en ilginç de düşüncelerimde mutlak bir berraklığın ve bilinç açıklığının hâkim olmasıydı. Ariman'ın konuşmalarından ibaret "bozuk plâğın" varlığına dair hiç bir belirti yoktu hatta. İyimserlik, başarılı meditasyondan dolayı duyduğum sevinç ve sabah sabah kendi Hayvansal

başlangıcımın üzerinde kazandığım rövanş zaferinden dolayı duyduğum dolu dolu hisler altında çadırdan çıktım. Ve gözüme çarpan ilk şey, – çok komik bir sahneydi.

* * *

Sahildeki kamışların yakınlığında Jenka kafasına geçirilmiş bir kovayla "lotus" pozunda oturuyor ve elinde tuttuğu bir demet otun arasından pistil gibi sarkan biricik kamışla periyodik olarak kendisini yelliyordu. Yanıbaşındaki sandalyede oturan Stas ise düşünceli düşünceli arkadaşını seyrediyordu. Kendi çadırının yanındaysa Viktor leğenin içerisinde yıkıyordu. Öyle bir hevesle yıkıyordu ki leğendeki su dört bir yana sıçrayıp saçılıyordu. Sensei ile Nikolay Andreyeviç ise bu zaman tam da yavaş adımlarla kıyı boyunca bizim kamp alanımıza doğru yürüyorlardı. Bizimkilerden bazıları ise sabahın bu saatinde artık denize açılmış, ve o kadar uzağa yüzmüşlerdi ki sadece kafalarının tepe noktası gözüküyordu. Böylesine bir uzaklığa yüzmeye meğer bir tek Volodya cesaret edebilirdi, bu konuda ondan geriye kalmayan Sensei ve Nikolay Andreyeviç'lerin sahilde olduklarını hesaba katarsak tabii.

Ben Stas'a yaklaşmış günaydın dedikten sonra tam da Jenka'nın şu sıra dışı görüntüsüyle ilgili soracaktım ki, bu zaman Kostik kendi çadırından dışarı çıktı. O, şirin şirin gerindi ve tam da küçük bir egzersiz cinsinden bir şeyle yapmaya başlamıştı ki, Jenka'yı kafasındaki islenmiş kovayla fark edince durakladı. İlk başta yüzünde beliren bariz şaşkınlık yerini hemencecik alaylı bir gülümsemeye bıraktı. Egzersizi unutan Kostik tembel bir yürüyüşle Stas'a yaklaşarak neşeli neşeli sordu:

– Jenka ne, sabah sabah kılavuzluk mesleğinden şamanlığa mı geçmeye karar verdi? Yoksa kendisini uzaylı mı sanıyor? Vay be, kendine anten bile bulmuşsun! Bu ne için peki? Uçan dairene haberleri aktarmak için mi?

– Anten değil bu, sineklik, – sanki Kostik'in bu tür soruları soran ilk kişi olmadığını ifade eden bir sabırla cevap verdi Stas.

– Sineklik mi?! – Jenka'nın kaçınıcı kez bu "antenle" kendi etrafında salladığına baka baka güldü Kostik. – Peki, kovayla şu şey neyine lâzım onun?

– Sineklik, sinekleri kovmak için, kova ise, düşünceleri ekranlamak için, – tamamen ciddi ve monoton bir şekilde açıkladı Stas.

– Neyi, neyi? Düşünceleri ekranlamak mı? – daha da fazla gülmeye başladı Kostik.

Onun gülme sesini duyan Andrey de anlaşılın merakından çadırından çıktı. Uykulu gözlerini sile sile o da bizim neşeli grubumuza katıldı.

– Oha, ne yapmaya çalışıyorsunuz burada? – anlamayan bakışlarını Jenka'ya çevirerek, şaşkın bir yüz ifadesine büründü Andrey.

Hımlayan Stas.

– Görmüyor musun? Saldırgan düşman düşüncelerin hücumunu geri püskürtme ve olumlu düşüncelerin azamî elverişsiz koşullarda dayanıklılık ve hayatta kalabilirlik düzeyleri üzerine hızlandırılmış hazırlık kurslarını geçiyoruz. Kısacası, arimancılıkla savaşıyoruz.

– Nasıl yani, arimancılıkla? – anlayamadı Andrey.

Stas bakışlarını Jenya'dan çekerek, Andrey'in uykulu ve buruşmuş suratına baktı.

– O-o-o, nasıl da kaçırmışsın her şeyi! Siz galiba daha uyanamadınız, bay mükemmel. Hiç merak etmeyin, göreceğiniz var daha!

– Vaat edici bir başlangıç! – gülümsedi Andrey.

Kostik ise sevdiği klâsiklerin birisinden alıntı yaparak zafer edasıyla beyan etti:

– "Yok, hayır, sizin nutkunuz mahcup edemez beni,

Bilgeler biliyor musibetleri hor görmeyi!"

– Tabî, tabî, – gülümseyen Stas, tekrar bakışlarını Jenka'ya çevirdi.

Buna karşılık Andrey ise hemen Kostik'in sözlerine tepki vererek, istihzayla söyledi:

– Gece gece hangi dürbüne bakarak kendinde bilgelik belirtisi buldun sen?

Kostik ise tumturaklı bir edayla Andrey'e yanıt verdi:

– Biliyor musunuz, çok saygıdeğer Andrian ibn Baban. Biz, yani "benim üç unvan ekselânslı majestelerim", bazı dar görüşlü şahısların da gece nöbetlerinde zannettikleri gibi bilgeliği tanımlayan ilk ve en önemli şeyin cisimlerle ilgili olmadığını, amma ve lâkin sırf bizim kişisel pragmatikliğimiz ile ilgili olduğu fikrini değerlendirmeye alıyoruz. Zira akıllı insanın bilge insandan farkı, akıllının zor durumdan nasıl çıkacağını bilmesi, bilgenin ise bu duruma düşmemesinden ibarettir.

Kostik'in bu konuşmasından hatta Jenka bile kafasındaki kovanını kaldırarak, sığınağından çocuğa baktı ve hayret içinde ifade etti;

– Amma da abarttın ha!

Bizim grubumuz kahkahalar boğuldu. Jenka ise kendine gelerek aceleyle kovanını başına geçirdi ve deneyine devam etmeye başladı.

– Tamam da, kovanın burada ne ilgisi var? – iyice güldükten sonra Andrey Stas'a soruverdi.

– Özellikle anlayışı kıt olanlar için açıklıyorum. Anlaşılan Ariman her birimizle çok güçlü bir telepatik bağ oluşturdu. Bu yüzden de sabahleyin Nikolay Andreyeviç'in dediği gibi, her kes korunabildiği gibi korunmaya çalışıyor. Bildiğiniz gidi düşünce maddeseldir ve belirli bir dalgadan ibarettir. Beyin ise alıcı görevini yapıyor. Sürekli teması kesmek içinse ya bu dalgaları ileten kaynağı, yada ki alıcıyı izole etmek gerekiyor. Kaynak menzil dışında kaldığından dolayı da alıcının izole edilmesi gerekiyor. İşte Jeka da kovanın yardımıyla kendisini bu etkiden ekranlamaya çalışıyor.

– A-a-a, anlaşıldı şimdi, – sırtarak uzattı Andrey. – Demek ki, Jenka'nın sabır bardağı dolduğundan dolayı bu bardağı kovayla değiştirmeye mi karar verdi?

– Kimin sabır bardağı dolmuş muş?! – âdeta metal bir robot gibi kovanının içinde patırdayan Jenya, kovanını kafasından çıkarırken ekledi: – Bendeki sabır değil, dökme çelik

sabır taşı! Fazladan ihtiyatın ise kimseye zararı dokunmadı daha. – Ve artık Stas'a hitaben, söyledi: – Yok ya, kova yardım etmiyor.

– Kim radyo dalgalarını demirle izole eder ki?! – ağabeylerin yaptığı deneyin "mahiyetini" çözen Kostik müdahale etti. – Benim bildiğim kadarıyla, bunu bir tek kurşun sağlayabilir.

Bunun üzerine Jenya hemen şakayla isyan etti.

– Sen ne, üç unvan büyütülmüş padişah suratlı, benim aydın kafacığımı akünün içerisine sokmak gerektiğini mi söylemek istiyorsun?!

– Aküye ne gerek var?! – herkesle beraber güldü Kostik. – Havluyu ıslatıp başına sarman gerekiyor sadece.

– Sahiden ya! – beğendi bu fikri Andrey. – O zaman hem beynin rahatlar hem de iyi bir izolasyon ortaya çıkar.

Jenka önce akıl veren şu ikiliye ters ters baktı, sonra ise hafiften sırtarak kovayı kumların üzerinde bıraktı ve kararlı adımlarla Viktor'a doğru yürümeye başladı. Diğeri ise tam da bu sırada suyla yıkanma işlerini tamamlayıp Jenka'nın komedisini seyrederken havlu ile kurulanıyordu.

Jenka Viktor'a yaklaşarak onun havlusunu elinden almaya başladı.

– Yeter bu kadar bedenini sürtmen! Zaten baştan sona zımparalanmış gibi parlıyorsun. Havluyu ver şuraya, cimrilik yapma.

– Al hadi, al, – gülümsedi bizim baş sempai. – Hatta tamamen kendine ala bilirsin! Dost için yapmayacağım bir fedakârlık yok.

– Tabii ki "yapmayacağı fedakârlık yoktur", – sitemli bir tonla belirtti Stas, – özellikle havlu benim havlum olduğunda!

Bizim grubumuz yine kahkahalara boğuldu. Jenka ise bu zaman havluyu alarak suda ıslattı ve suyunu sıkmadan onu bir sarık gibi kafasına dolamaya başladı. Damlayan havludan dolayı, onun şahsı bahar güneşinde eriyen kar saçığı görüntüsünü aldı.

Bizzat bu zaman Sensei ve Nikolay Andreyeviç grubumuzun yanına yaklaştılar.

– Ne oldu, başın mı ağrıyor? – özenle merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Hayır ya, bu şekilde radyo dalgalarından ekranlanmak istiyor, – Jenka ne cevabı versem diye düşünürken açıkladı Andrey.

– Kim radyo dalgalarından ıslak havluyla kurtulur ki? – gülümseyerek konuştu doktor.

– Bak, bak! – söze bakmayan saç tellerini arkaya doğru tarayan Viktor müdahale etti. – Ben de ona tam olarak bunu söylemeye çalışıyordum ama ağzımı açmaya bile fırsat vermedi ki! Su tam tersine bir iletkenidir. Yalıtkan olarsa kuru malzeme kullanmak lâzım.

Bu sözlerin üzerine Jenka "öfkemiz ve iyilik saçan" bakışlarını Kostikle Andre'ye dikerek bu arada da havluyu başından çıkarıp gösterişli bir biçimde onu kırbaç gibi burmaya başladı. Jenka'nın bu hareketini gören Andreye Kostik kurnazca bakışarak, diğerlerinin gülüşmesi altında hızlıca belâdan uzağa, kamışların arasına kaçıp gözden kayboldular.

Biz Sensei'le beraber daire şeklinde duruyorduk. Stas fırsattan istifade ederek Sensei'le seslendi:

– Şaka bir tarafa Sensei, lütfen bizi affet! Dünkü gün yüzümüze gözümüze bulaştırdık her şeyi. Gerçekten de, hem acı veriyor hem de utanç duyuyorum bundan dolayı, – elini kalbinin üzerine koyarak içten bir şekilde söyledi delikanlı.

– Evet, Sensei, – katıldı Viktor. – Özür dileriz! Gerçeği söylemek gerekirse, bende bu kadar arimancılığın, boş bencilliğin olacağını beklemiyordum. Aptal bir koyun gibi oyuna geldim. Kendimden bile tiksindim!

"Orası kesin, – büyük ağabeylerin böylesine kalpten itiraflarını dinlerken düşündüm ben. – Ben de geriye kalmıyorum ama! Bizim körü körüne inanmamamız için, bilinçli bir şekilde kendi seçimimiz yapmamız ve maneviyata değer verip hayatın ne olduğunu anlamamız için o kadar zaman harcadı Sensei. Bizse masaldaki domuz yavruları gibi davrandık! Bizi hayvansal yönümüzün bitmez tükenmez maddî isteklerinin bataklığına batırmak için Ariman'a yarım gün yetmişti. Ariman'ın zekice bizim güvenimizi kazanması, bütün şu gösterişli tiyatro, dikkat çekmeyen, yumuşak önerileri ve tüm bunlara içimizdeki Hayvanın âdeta aç bir köpeğin kendi Sahibinin ışığına seslenmesi gibi yanıt vermesi. En önemlisi de bizim manevî özelemlerimizin fark ettirmeden, ince bir şekilde, güya ki kendi arzularımızı gerçekleştirmek için geçmemiz gereken maddî dünyanın bataklığı ile yer değiştirmesi."

– Ama da kaptırdık kendimizi dün maddiyata, – neredeyse benim düşüncelerimle eş zamanlı olarak hüznle belirtti Stas. – Böyle bir üçkâğıtçılık görmedim! Olanların bilincine vardığımda ise... Gece boyunca vicdan azabı çektim! Üstüne üstlük yanı başımda da şu... deve kuşu.

Delikanlı Jenka'ya işaret etti. Biz de o tarafa doğru baktık. Jenka ise bu zaman dizlerinin üzerine çökerek tişörtünü kafasına geçirmiş ve anlaşılın Viktor'un önerdiği yeni "dalgaları boğma" yöntemini uygulayarak, yoğun bir tempoyla kafasını kuru kuma gömmeye çalışıyordu. Jenka'ya bakan grubumuz gayri ihtiyari gülümsedi. Sonra ise ciddi bakışlarımızı tekrardan Sensei'e yönelttik.

– Evet, – hüznle içini çekti Viktor, – düşünüyorduk ki artık hiç bir şey bizi manevî yoldan saptıramaz. Oysa tam bir enayi gibi gösterdik kendimizi... Gerçekten, özür dileriz...

– Sorun değil çocuklar, – iyi kalpli bir sesle konuştu Sensei. – Çünkü siz sadece insansınız. Madem ki farkına vardınız her şeyin, bu bile iyi. Demek ki boşuna gelmemişti o... – bir tür düşünceli ve içten bir bakışla bize bakarak biraz susan Sensei, ardından neşeyle söyledi: – Tamam, çıkarın şu deve kuşunu, denize giriyoruz!

Grubumuz bir anda canlandı. Çocukların yüzleri aydınlandı, korkunun ve dâhilî ıstırapın bıraktığı iz kayboldu. Bu sıradan insanî sözlerin bizim için anlamı gerçekten de büyüktü. Sensei'in iç Varlığı kaçınıcı kez beni hayran bırakıyordu. Yine de böylesine bir olayda bile ne kadar da insan gibi İnsan olarak kendisini gösteriyordu. Çünkü eğer düşünürsek, o zaman dünkü davranışlarımız ve salakça isteklerimizle bizim sadece olarak

Sensei'i, kendimizi ve kendi manevî başlangıcımızı sattığımız ortaya çıkıyordu. Ne var ki, eğer sonuncusu bizim kendi vicdanımızla barışık olup olmadığımızı bağı bir şeydiyse, Sensei'e karşı, bu sıra dışı Ruh'a karşı gerçekten de bir mahcubiyet ve hatta bizim gösterdiğimiz bencilliğimiz ve benzeri "eşekliğimiz" yüzünden vicdan azabı hissediliyordu. Ve bu durum da dâhilî çelişkiden daha çok insanın içini ağırlaştırıyordu.

Sensei ise öylece aldı ve affetti. Daha doğrusu hatta bir şeyin olduğunu, darıldığını veya bir şeylerden hoşlanmadığını bile belli etmemişti. Onun yerine bir başkası olsaydı iyi durumda sanırım üç saat bize nasihat okur, kötü durumda ise tereddütlerimiz ve kuşkularımızla beraber başından defederdi kesin. Ve de haklı olurdu! Ama herhalde bu şekilde sıradan bir insan davranırdı, Sensei değil! O ise tam tersine, âdeta özenli bir velinin haylazlık yapan çocuklarına gösterdiği anlayışı göstermişti bize. O, sadece birkaç tane iyi kalpli, sıcak kelimeler söylemişti, ama bu kelimeler sadece yaptığımız hatanın niteliğini anlamamıza yardımcı olmakla kalmamış fakat üstelik her birimizin ruhunu ısıtmıştı. Bu sözsüz sedasız bağışlamada onun Yüce Ruh'unun mahiyeti saklıydı.

Büyük ağabeyler öyle bir coşkuyla Sensei'in "deve kuşunu çıkarma" ricasını yerine getiriyorlardı ki, onların yorulmaz şakalarından bizim grubumuz yeniden kırıp geçiren gülüşmelere boğuldu. İlk başta Viktor'la Stas, eğilmiş bir pozisyonda bulunan Jenka'yı sadece olarak kumdan "koparmaya" çalışıyorlardı. Ama diğeri, anlaşılan, kendisini aceleyle kum ortamından çıkaracaklarını hissederek espri olsun diye direnmeye başladı ve bunun sonucunda da her üçü beraber aşırı faal hareketlerinden dolayı umum milletin kahkahaları eşliğinde kumların üzerine yığıldılar.

Yerden kalkan Jenka üzerindeki kumları siltikten sonra yapmacıktan şikayet etti:

– Ne acayip ya! Her şey boşuna. Ne kuru kumlar, nede ki boş kova, düşünce "yangını" zamanı yardımcı olmuyor!

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek belirtti:

– Ee, doğru tabî. İtfaiyecilerin de dediği gibi, yangın kovası nedir ki? Bu, üzerinde "yangın kovası" yazısı bulunan, kova biçiminde olup yangın söndürmek için tasarlanmış içi boş bir kaptır sadece.

– Ve bu da yangını içi boş kovayla değil, suyla söndürmek gerektiği anlamına geliyor, – gülümseyerek netleştirdi Sensei.

– Çok doğru! – espriyi yakalayan Stas, Jenya'ya hitaben telâffuz etti. – Kova, içi boş bir cisim. Bilindiği üzere de, içi boş olanı boşla dolduramazsın!

– İçi boşu boşla dolduramazsın, – onun taklidini yapan Jenka çocukların yeniden gülmesine neden oldu. – Bunun neresinde boş görüyorsun sen? – komik bir şekilde kafasına tıklattı Jenka. – bu kazanda o kadar şey kaynıyor ki, hem de sabahın köründen beri, canıma tak etti artık! – Jenka'nın "şikayetleri" dinmek bilmiyordu. – Hayır, gerçekten, beni canımdan bezdirdi artık şu düşünce ishali! Nasıl kurtulsam bundan ya?

– Nasıl kurtulsan mı diyorsun? – gülümseyerek konuşan Nikolay Andreyeviç ardından tavsiye etti. – Aynen skleroz gibi?

– Skleroz gibi mi? Peki, ayrıntılı olarak? – anlaşılan burada bir oyun hisseden Jenya kuşkulu kuşkulu baktı.

– Şöyle ki, sklerozun tedavisi tabii ki çok zor, ama onun yardımıyla onun kendisini bile unutabilirsin mesela.

Biz gülerken, Jenya da doktorla aynı fikirde olduğunu belirterek başını salladı.

– Hep kuşkularım vardı, mutluluğumun anahtarının Ölümsüz Kaşeycik'de olduğu gibi...

– Yumurtada olduğunu mu? – lâfını yarıda kesen Stas, çocukların daha da fazla gülüşmesine neden oldu.

Viktor da alaylı bir tonla ekledi:

– Hele bir de ucunda olduğunu deseydin... İğnenin ucunda demek istedim yani.

– Tuh be, terbiyesizler! – şakayla isyan etti Jenya. – Demek istemiştik ki, mutluluğumun anahtarı Ölümsüz Kaşeycik'de olduğu gibi sağlam can sağlığı... ve zayıf hafızamda saklı.

– A-a-a, – uzattı arkadaşı ve rahatlamış bir şekilde nefes verdi. – Tfu, ben de artık heyecanlanmaya, senin için endişelenmeye başlamıştım yoksa.

Jenka ise yüzünde beliren kurnazca gülümsemeyle sesini değiştirerek bir ihtiyar gibi hırıldadı:

– Dikkat et, endişelenen yerini fazla zorlama! Yoksa bakarsın, aşırı ıkmaktan sağlığın da elden gider.

Bilmem çocukların bu esprilerinden mi yoksa sadece güzel moralden dolayı mı grubumuz gülmekten ölmek üzereydi. Doyasıya gülüştükten sonra, çocuklar denize doğru hareket ettiler. Bense sabah egzersizlerimi yapmak üzere çadırıma doğru yöneldim. Ve kısa bir süre sonra da artık uykudan uyanmış diğer arkadaşlarla beraber denizde yüzenlere katıldım.

* * *

Biz denize girdiğimizde Volodya artık uzak mesafe yüzüşünden dönmüştü. O, Sensei'le beraber suda duruyor, anlaşılan aşırı fiziksel yorgunluktan dinlenerek bir şeylerle ilgili sessizce konuşuyorlardı. Yanlarından yüzüp geçerken tesadüfen Volodya'nın söylediklerine kulak misafiri oldum.

– ... hatta reenkarnasyonla ilgili düşünceler belirdi.

– Rahat ol, ötanazi olmayacak, – her zamanki şakacı ses tonuyla söyledi Sensei.

– Sağolasın, tabii, – neşeyle söyledi Volodya. – Yolda gelirken kendim de bir ara, bunda olumsuz şeylerin de var olduğunu düşündüm. Birincisi, ben eski hayatımı ve onda olan her şeyi hatırlamayacağım ki. İkincisiyse, cinsiyet değişimi de gerçekleşebilir ama! – gülümsedi o. – Normal cinsel eğilime sahipken buna ne gerek var. – Erkekler gülüştüler. – Ama gerçeği söylemek gerekirse, çok güzeldi!

Gerçi konuşmanın tamamını duyuyorsamda, sanırım Volodya'nın canını sıkan düşüncelerle, dünkü günden sonra büyük ağabeyler ve hepimizin geçirdiği düşünceler aynıydı. Herkes kendine özgü olarak geçiriyordu sadece. İşin ilginç tarafı da, burada arkadaşlarımızdan oluşan büyük bir grubun toplanmış olmasına ve Sensei'in de yanımızda olmasına rağmen, her birimiz tek başımıza bir iç savaş veriyor ve kendi Hayvansal yönümüze direnerek savunma hattımızı tutuyorduk. Ve bu da doğal bir şeydi. Zira Sensei'in de söylediği gibi her bir insan doğuştan ölüme kadar kendi kişisel yolunu gidiyor, hem de yalnız başına. Ve her bir kişi bu yolda kazandığı şahsî deneyimini biriktiriyor. Diğerleri sadece tavsiye verebilirler fakat hiçbir şekilde onun yerine yürüyemezler.

Volodya'yı düşünürken ben fark etmeden kendi düşüncelerime daldım. Ve her şeye olumlu yönden bakmanın ne kadar da önemli olduğu fikri aklıma geldi. Ve eğer hatta hayat sana bir dilim limon sokuyorsa bile, onun ekşi tadından dolayı yüzünü buruşturup sinirlerinin bozmak yerine bu limon parçasını alıp, tatlı ve faydalı bir limonataya çevirmen gerekiyor. Hem kendi hoşuna gider, hem de sağlığına faydası dokunur, özellikle de manevî sağlığına. Hatta Ariman'ın şu ziyaretini ele alırsak. Eğer tüm bunlara manevî tarafından bakarsak, bizim için siyah ile beyazın tezadını, iyi ile kötünün sınırlarını gösteren ne kadar da paha biçilemez bir ders olduğunu anlardık. Ve derinden düşününce de, arimancılığın şu akımları olmasaydı eğer, kendi Hayvansalıma rest çekerek böylesine bir direnişi göstermeye cesaret etmem ve de bu derecede ciddiyet ve gayretle yeni meditasyona odaklanarak üstüne üstlük böylesine olağan üstü sonuçları elde etmem, ne zaman gerçekleşirdi kim bilir! Gerçekten de söyledikleri gibi, her işte bir hayır var.

– Bakın, bakın, yunus balıkları misafirliğe gelmiş! – herkese bağırarak Stas benim düşüncelerimi yarıda böldü.

Delikanlı bize doğru yaklaşan, aşına olduğumuz yunus balıkları çiftine işaret etti. Bu sefer artık korkusuzca hepimiz onlara doğru acele ettik. Hepimizin sevimlisi olan yunus balığı hemen Sensei'e doğru hareket etti. Onun yanına yüzerek yaklaştığında yunus, bir tür neşeli sesler çıkararak sırtı üzerine döndü ve galiba Sensei'in kaşınması için karnını açığa çıkardı.

– Ah, seni haylaz seni! – yunusun karnını okşarken gülümsedi Sensei.

Yunus balığı ise hatta bana öyle geldi ki zevkten gözlerini kapadı. İkinci yunus balığı ise sadece dostane bir şekilde bizim grubun çevresinde tur atıyordu.

Ben de dahil olmakla bazılarımız Sensei'e yaklaştık. Ve bu zaman ansızın Sensei bana teklif etti:

– Hızlı bir gezinti yapmak ister misin... yunus balığıyla beraber?

– Nasıl yani? – anlamadım ben.

Çocuklar da hayretle Sensei'e baktılar.

– Çok basit bir şekilde. Gel şuraya. Yukarıdaki yüzgeçten tutuyorsun, bak şöyle... Ve hepsi bu! Yunus seve seve seni gezdirir.

– Seve seve mi? Yunus balığı mı? – kuşkuyla konuştu Kostik.

– Ya, eğer onu denize götürürse? – şakacı bir tonla söyledi Andrey.

– Götürmez, – gülümsedi Sensei. – Bu yunus balığı bazı homo sapiens'lerden çok daha akıllı. – Ve artık bana hitaben, söyledi: – Hadi, yürekli ol!

Sevimli yunusumuz ise bizim konuşmamız zamanı suda dönmüş ve sanki bizim ne hakkında konuştuğumuzu anlıyormuş gibi kızgın bir at misali beklemeye koyulmuştu. Ben tabii ki korkuyordum, hatta bu sıra dışı yolculuğu hayalimde canlandırmak bile yetiyordu. Fakat çocukların önünde bunu dile getirmekten utanıyordum, üstelik inisiyatif de Sensei'den olunca. Bu yüzden de ben tamamen sakin bir yüz ifadesine bürünerek yunus balığının yanına yaklaştım ve sırtını okşayarak benim düşüncelerime göre onu acıtmamak veya rahatsız etmemek için özenli bir biçimde üst yüzgecini yakaladım.

Fakat benim "cesur insan" maskemin düşmesi için fazla zaman gerekmemişti. Ben yüzgeçten tutduğum anda Sensei suyun üzerine cilveli bir şamar attı ve yunus balığı yerinden atılarak kıyı boyunca hızla yüzmeye başladı. Korkudan var gücümle yüzgece tutduğumda, sanki bu batan gemideki son umudum gibiydi. Ne var ki, yunus balığı yüzgecini su yüzeyinin üzerinde tutarak sadece güçlü kuyruğuyla manevra yapıyor ve şaşılacak derecede düzgün yüzüyordu. Benim vücudum ise yanda bir torpil gibi ilerliyor ve suyu yararken etrafa bir sürü su ve köpük sıçratıyordu. Korkudan gözlerimi kısarak sırf ihtiyat için hafiften açık bırakmıştım. Öyle bir sür'atle uçuyorduk ki ben gerçeği söylemek gerekirse ciddi bir şekilde paniğe kapıldım. Tamam, akıllı bir yunus balığı ama yine de bir canlı ve de diğer bir saniyede ne yapmak isteyeceğini nereden bileyim? Ve geriye dönmesini nasıl "rica edeceğim" ondan? Ya gerçekten de denize doğru sapsa, o zaman geriye yüzmeye gücüm yetmez ki! Hayvansal yönümün bütün şu panik atak korkularıyla telâşlarından ve "su üzerindeki inanılmaz pilotajımdan" dolayı, sanırım saçlarım yaş olmasaydılar eğer, diken diken duracakları kesindi.

Yunus balığı ise insan "yüküyle" beraber oynak oynak denizin yüzeyinde seyrederek çevik bir biçimde kıvrıla kıvrıla yüzmeye devam ediyordu. Ama en eğlenceli kısım daha ileride idi. Benim en korkulu beklentilerim az geçmeden gerçekleşmeye başladılar. Belli bir mesafeyi kat eden yunus balığı yavaş yavaş denize doğru dönmeye başladı. Kendimi koruma içgüdüğü anında işlemeye başladı. Yüzgeci bırakan ben var gücümle kıyıya doğru kürek çekmeye başladım. Fakat bir önceki torpil gibi uçuşumla karşılaştırıldığında şimdiki kişisel hızım daha çok öğle güneşinde karada hareket eden tembel kaplumbağayı andırıyordu.

Ne var ki, görünen, yunus balığı beni kaderime terk etmeyi düşünmüyordu bile. Sensei'e doğru bir dönüş yaparak bu sefer sağ tarafımdan çok yakınımaya yaklaşarak sanki bana kendi yardımlarını sunuyor gibi yüzüyordu. Suda debelenirken bir elimle de onun yüzgecine yapıştım. Ve yunus balığı sanki emir almış gibi yeniden oynak oynak benimle beraber Sensei'e doğru havalandı. Sol elimle de yüzgece tutunmak için hareket halindeyken kendimi yukarı çekmek zorunda kaldım. Yunus balığı bu kadar gücü nereden bulmuştu ya?! Birlikte başladığımız seyahatin başlangıç noktasına geri dönerken benim tüm korkularım

ansızın maziye karışmış ve ben bu sür'at yolculuğuyla, bu sıra dışı varlığın arkadaş canlılığından muazzam bir zevk hissi tatmıştım.

Hayret, ama Hayvanî başlangıcımın cirit attığı zaman inatla fark etmediğim şeyleri korkumun kaybolduğu anda kavramış ve hissetmişim. Kendimi yunus balığına bir insan gibi davrandığımı düşünürken yakalamıştım. Sanki onu anlamaya ve her nasılsa onun hareketlerinin değişimini önceden sezmeye başlamıştım. Örneğin, yolun ortasında yunus balığı yavaşlamaya ve tedricen suyun altına girmeye başlamıştı. Ben bilinçaltı düzeyinde bir yerlerde şu an ne olacağını kesinlikle bilerek fakat bilincine varmadan, nedense tamamen korkusuzca yüzgeci ellerimden bıraktım. Yunus balığı hemen komik bir şekilde sırt üstü dönerek karnını bana doğru çevirdi ve sanki ellerini açmış gibi iki yan yüzgecini bana uzattı. Ben onların dibinden tuttum. Ve bu konumdayken yunus balığı tekrar hız alarak benimle beraber Sensei'le taraf yüzdü. Bu zaman ikinci yunus balığı oynaya oynaya yan taraftan katılarak bizi "karşıladi". Bu şekilde biz arkadaşların yanına yüzdük. Ben yunus balıklarına hayranlık duyuyordum sadece. Ne kadar da iyi kalpli, dost canlısı varlıklar!

Bizim grubumuz da gördükleri karşısında hayranlık hissi geçiriyorlardı.

– Ne diye bıraktın ki onu, dönüş yaparken? – Kostik'le Andrey beni iğnelemeye başladılar.

Ben tam da dürüstçe onlara korkaklık ettiğimi itiraf etmeye hazırlanıyordum ki, Jenya bana "arka çıktı":

– Kız biraz panikledi işte, ne var! Önceki gün su altında on dakika oturunca solungaçları çıktığını unuttu bir anda. Yunus balıkları ise anında onda akrabalık hissettiler! Baksana, nasıl yarışlar düzenlediler uzunlamasına!

Biz gülüştük ve çocuklar bu konuyla ilgili şakalaşmaya, nasıl hisler geçirdiğimi soruşturmaya başladılar. Arkadaşlardan bazıları da denemek istedi fakat bu zaman yunusların dikkatini başka bir oyun türü kendine çekmişti. Galiba ben suda debelenirken, yüzme esnasında dağılmamaları için saçlarımı bir araya topladığım saç kurdelelerimden bir tanesi fark edilmeden açılıp suya düşmüştü. Ve yunuslardan küçük olanı kurdeleyi yan yüzgeciyle kendisine çekerek onunla beraber daireler çizmeye başladı. Diğer yunus ise onun peşine düşerek kurdeleyi almak için oynamaya başladı. Ve ben hatta eğlence için ikinci kurdeleyi de onlara "kurban" verdiğimde bile, yunuslar onları birbirlerinden almaya çalışırken o kadar komiktiler ki bizim bütün grubumuzu güldürdüler.

Çocuklardan bazıları yunus balıklarının oyununu seyretmeye ve hatta onlarla oynamaya çalışırken diğerleri ise yüzmeye devam ettiler sadece. Jenya ise su altındayken bile hâlâ başının üzerinde dönüp duran bezdirici yeşil sineklerden, kurtulmak için suya dalarak özel bir çaba sarf ediyordu. Ve en önemlisi de sinekler başka kimseyi rahatsız etmeyip sırf onun üzerine konmaya çalışıyorlardı.

– Allah aşkına, nedir bu ya! – güle güle isyan etti Jenya. – Gece sivrisinekler yedi bitirdi, gündüz de sinekler. Nereden çıktı bu kahrolası şeyler!

Bu zaman yakınlıkta yüzen Volodya sırtarak belirtti:

– Tabii, bir böcek olarak sineklerle alıp veremediğim bir şey yok, ama bildiğin gibi sinekler de önüne çıkan her şeyin üzerine durup dururken konmuyor yani.

Stas anında bu espriyi yakalayarak devamını getirmeye başladı.

– Evveet, sinekleri bu kadar güçlü bir şekilde kendine çekebilmek için belirli bir kıvamda yapılmış olman gerekiyor.

– Ne yani, benim suda batmayan o şey olduğumu mu kastediyorsunuz?! – öfkeyle sırıttı Jenya.

Onların konuşmasına kulak misafiri olan Viktor çocuklarla beraber kahkaha atarken öneride bulundu:

– Valla bunu çok kolay bir şekilde kontrol edebiliriz!

O, çocuksu bir şevkle Jenka'nın üzerine atılarak onu suda batırmaya çalıştı. Diğeri ise onun ellerinden kurtulup bir kenara sıçradıktan sonra bağırdı:

– Yalan söylüyorsun! Kabadayılık yapma mağlup olursun! O dediğin şey ateşte batmaz ve suda da yanmaz olsun!

Jenka'nın kelime oyunları yeniden çocukları kahkahalara boğmuştu.

Böylesine neşeli bir ortamda yunus balıklarıyla beraber geçirdiğimiz sıra dışı saatler fark ettirmeden geçmişti. Anlaşılan oynamaya doyan yunus balıkları çevremizde birkaç saygı turu attıktan sonra kurdelelerden birisini Sensei'e bırakarak diğeriyle birlikte denize açıldılar. Biz de yavaş yavaş sudan çıkmaya başladık.

– Evet, çok akıllı canlılar. – uzaklaşan yunus balıklarına bakarken hayranlıkla belirtti Viktor.

– Ve ne kadar akıllı olduklarını hayal bile edemezsin, – vurguladı Sensei. – Ne kadar olağanüstü bir "sosyal" yaratıcılığa sahip olduklarını. Onlar bir tek programlaştırılmış standart içgüdülerini izlemekle kalmayıp fakat hem de eylemlerini tüm popülasyonun çıkarına, istikrarına ve korunmasına yönelik olarak koordine ediyorlar. – Ve gülümseyerek ilâve etti: – Ve bu arada da, insanların demos kratos'undan farklı olarak onlardaki gerçek bir demokrasi.

– Nasıl yani? – anlamadı Viktor.

– Onlarda liderler ile emrindekiler arasında özel bir ayrıcalık yok. Liderin tek farkı, kritik bir olayda sorumluluğu kendi üzerine almaktan ibaret sadece.

– Yani? – onları dinleyen Kostik merakla sordu.

– Yani... Meselâ, yunus balıklarına bir gemi yaklaşıyor diyelim. Yunus balıklarından bir veya iki lider ona doğru yüzerek yaklaşıyor, detaylı bir şekilde cismi incelerken diğerleri ise güvenli bir mesafeden bu cisimden korkmak mı yoksa önemsememek mi gerektiğine dair onların kararlarını bekliyorlar.

– Yani lider, kritik bir olayda kendi kışını riske atan şahıs mı oluyor? – gülümseyerek netleştirdi Volodya. – Evet, gerçekten de demokrasi. Bizde böyle bir şeyi herhangi bir kurumun yönetici kesiminden bile çok beklersin, kaldı ki başta duranlardan.

– Orası kesin, – gülümseyerek onayladı Sensei. – İnsanların yunuslardan öğrenecek çok şeyi var. – Ve biraz sonra da ekledi: Onların gerçekten de çok organize toplulukları oluyor. Üstelik yunus balıklarının "sosyal" organizasyonu bir bakımdan da şu an insanların hakkında çok az şey hatırladıkları ve bilgi eksikliğinden dolayı da ilkel anaerik toplum olarak isimlendirdikleri, ilk insan toplumunun yapısının bir kopyasını andırıyor,

– Peki, ne tür bilgiler bunlar? – hemencecik merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Sonra bir gün anlatırım, – yanıtını verdi Sensei. Ve kıyıya çıktığımızda da, teklif etti: – Bir kahvaltı yapsaydık fena olmazdı değil mi? Ne dersiniz?

Ekibimiz bu fikri sevinçle karşıladı ve coşkuyla biraz geçikmiş kahvaltının hazırlığına başladık.

* * *

Toplu olarak hep beraber yemeği hazırlamak için harcadığımız emeğe rağmen, onu iştahla mideye indirenler meğer bir tek Sensei, Nikolay Andreyeviç ve her ne kadar tuhafıma gelse de, bendim. Üstelik bendeki iştaha bakınca, sanırdın ki bir hafta aç susuz bırakmışlardı beni. Diğer çocuklar ise sanki bir iştahsız sofranın etrafında oturuyor ve galiba sırf ayıp olmasın diye bize eşlik ediyorlardı. Yaptıkları esprilerin ise sonu gelmeyecek gibiydi. Tek başına Jenka bile nelere değerdi. Bu arada o da hiç oturmuyor, çevremizde turlar atarak bazen meyvelerden bazen de bisküvilerden tadıyordu. Toplu sofranın etrafında oturmak bir türlü ona nasip olmuyordu. Herhangi bir yere oturur oturmaz yeşil sinekler onun etrafında beliriyor ve ille de yemeğin üzerinde konmaya çalışıyorlardı. Sabırları taşan çocuklar da artık dayanamayıp bir poşet abur cuburu onun eline tutuşturarak, nasıl derler genel sofradan uzağa, "uzun ve yaya bir yolculuğa" uğurladılar.

– Jeka, peki Pripyat'a* gidiyor muyuz? – kurnaz bir gülümseyişle sordu Stas?

– Niye ki? – anlamadı diğeri.

– Nasıl yani niye? Kerevitler için.

– Tuh be, rica ediyorum bana onları hatırlatma. Yoksa beynim senin önerini yanlış yorumlayarak, mideme içindekilerin hepsini bu kelime sinyalini yollayan elemanın üzerine boşaltma gibisinden bir emir gönderebilir.

– Vay be! Amma da ifadeler kullanmaya başladın bu aralar, – sırtı Stas. – Anlaşılan Ariman bayağı bir temizlemiş senin balçığını, hem de kafatası zeminine kadar.

– Hiç deme ya, – gülümseyerek onayladı Viktor, – nasıl da hemen horoz gibi ötmeye başladı.

Bunun karşılığında da Jenka bir ihtiyar gibi ihlayarak, görmüş geçirmiş bir insanın gıcırtılı sesiyle söyledi:

– Pşşt, hayat köşeye kıştırırsa bülbül gibi de ötersin! Hayatın kiskacından kurtuluş yok! İyi de olsa, kötü de olsa, benim doğma kara bahtım sonuçta.

Millet gülüştü, Stas ise söyledi:

– Anlaşılın, sen hem de mazoşist imişsin?! Bak, bunu bilmiyordum. İşte böyle, tatildayken de arkadaşının tüm foyası gün ışığına çıkıyor.

– Hayır, gerçekten de kendini nasıl hissediyorsun Jenya? – Nikolay Andreyeviç meslek icabı ilgilendi. – az da olsa rahatlayabildin mi "zorlu sabahtan" sonra?

– Her şey iyi, doktor, – söyledi diğeri. – Semptomları artık arkada bıraktım. – Ve usta bir hareketle etrafında dönüp duran yeşil sineği yakaladıktan sonra da ekledi: – Bir tek klinik belirtiler kaldı.

Büyük ağabeyler şakalaşmaya devam ederken bizim genç grubumuzun arasında da sessiz bir şekilde başka bir konuda konuşma gerçekleşiyordu. İştahlı bir şekilde yemeğimi tüketirken bir taraftan da sık sık arkadaşlarımdan ulaşamadığım taze domateslerden, salatalıklardan vermelerini istiyordum. Onlar ise tam tersine, neredeyse hiçbir şey yemiyor ve Tatyana ise üstelik "ateşin üzerine yağ döküyordu".

– Eh, şimdi Ariman'ın masasındaki şu altın kaptaki havyardan olacaktı!

– Ya da, en azından oradaki salatalardan herhangi birisi, – hulyalı hulyalı söyledi Kostik.

– Veya köpek balığı kebabı, – yapıştırdı Andrey. – Evet, Ariman'ın yemekleri birinci sınıftı, bir de şu yemeklere bak.

Çocuk tiksinti ile masaya işaret etti.

– Hiç deme ya, – kervana katılan Tatyana yüzünü buruşturarak bana söyledi: – Tüm şunları nasıl yiyebiliyorsun ya?

– Ben mi? – hayret ettim ben. – Büyük bir iştahla hatta! Bu yemeğin neresi hoşunuza gitmiyor ki? Hepsi taze, hepsi lezzetli.

– Hm, lezzetliymiş, – beni yansılayarak, işinin erbabı bir insanın kibirli tonuyla ifade etti. – Dün hazır böyle bir fırsatın varken, o yemeklerden denemeliydin sen. O zaman aradaki farkı anlardın!

– Valla, bizi burada da fena beslemiyorlar! – neşeyle cevap vererek ben arkadaşlarım arasında gittikçe koyulaşan memnuniyetsizlik havasını dağıtmaya çalışıyordum.

– "Burada", – hımlayan Kostik yeniden geçen günün hayallerine daldı. – Nasıl bir yatı olduğunu, gördünüz mü! Bir gün ben de kendime öylesini alacağım.

– Tabii, sen hayal et, – sırtı Slavik. – Ne kadar para kazanmak lâzım, biliyor musun?

Bunu duyan Kostik kibirli bir havayla cevap verdi:

– Kendini bir kölenin düşünce seviyesine düşürmeye gerek yok! İnan kendine! O zaman imkanlar da karşına çıkacaktır.

Ben, gerçeği söylemek gerekirse, Kostik'ten böylesine bir çıkış beklemiyordum ve gülümseyerek söyledim:

– Ne çabuk Ariman'ın felsefesini benimsedin sen öyle.

– Felsefe mi? – böbürlendi Kostik. – Hayat bu kızım, eğer sen hâlâ anlamadıysan tabii! Gerçek olan şey! Ve de onu kullanmak lâzım, yaşıyorken hâlâ. Bak geriye kalanı işte, felsefe!

Ben hâlâ onun sadece şaka yaptığını umut ederek Kostik'in gözlerine baktım. Fakat o kadar soğuk ve delici bir bakışla karşılaştım ki hiçbir şey söylemeyerek susmayı tercih ettim. Gerçi onun benden cevap beklediği apaçık ortadaydı, sanırım içinde birikmiş tüm protestosunu üzerime boşaltmak için. Ama ben eğer bir söz dahi söylersem bunun boşuna bir tartışma ile öfkeye yol açacağını hissediyordum. Kışkırtmaya ne gerek var ki? Çünkü Kostik kötü bir insan değil. O, sadece olarak daha tam anlamıyla anlayamadı çünkü gün Ariman'ın ne tür kapanlar kurduğunu ve kendisinin de artık aptal bir serçe gibi bu kapana yakalandığını. Şimdi onun görüşünü değiştirmek abes iş, çünkü o hâlâ kendisinin hür kuş olduğuna inanıyor. Sonuçta bu hayatta herkes kendi seçimini yapıyor ve yaptığı bu seçimin sorumluluğunu taşıyor.

Ben bakışlarımı yere dikerek sessiz bir şekilde yemeğime devam ettim. Kostik ise beklediği cevabı alamadan bir kez daha ısrarla tekrar etti:

– Evet, gerçekten de felsefe!

Fakat yine hiçbir itiraz yapılmadı. Tatyana ise hulyalı bir ah çekerek, söyledi:

– Ah, ne kadar da harika bir yatı var! İçerisi de nasıl süslüydü!

– Güzel şeylere çabuk alışıyor insan, – belirtti Andrey.

– Hiç deme ya, – onayladı Tatyana. – Çünkü lüks ortamdan sonra şu ahıra bakınca tabii...

– Aynen, ahır gibi ya, – bir tür kötü bir bakışla etrafına bakınan Kostik gözlerini masaya çevirerek kendini beğenmiş bir şekilde hımladı. – Denize mi girsek ne yapsak. Yoksa şu yemeklerin görüntüsü bile artık midemi bulandırmaya başladı.

Çocuklar hep beraber başlarını sallayarak onunla aynı fikirde olduklarını belirttiler. Ve bizim yapmacık masamızın etrafından kalkmaya başladılar.

– Gidelim hadi?! – beni davet etti Tatyana.

– Yok, hayır, en iyisi ben kalayım, – gülümseyerek söyledim ben. – Kostik'ten farklı olarak benim sağlığım pehlivan sağlığı gibi.

Ve gerçi biz barışçıl bir şekilde ayrılacak olsak da, yine de içimde hoş olmayan bir çökelti kalmıştı. Ne var ki, böylesine boş şeylerden dolayı kendimi üzmemeye izin vermedim ben. Tüm kötü düşüncelerimi lâzım olan yerlere gönderdikten sonra ben bisküvi ve şekerleri de yemenin tatlı beklentisi ile avuçlarımı ovuşturdum. Ve ikinci kez onları almaya uzanmamak içi bir tabak dolusu değişik tatlılardan doldurarak Sensei'in başkanlığındaki büyük ağabeylerin yanına oturdum.

Nikolay Andreyeviç kendimle beraber ne kadar tatlı getirdiğimi görünce beni örnek olarak gösterdi:

– Bak, görüyor musunuz ne kadar yemek gerekiyor! Sizse... istemiyoruz, mersi pardon!

– Doğru, – neşeli bir şekilde katıldı ona Stas. – Onun yemesi lâzım! Zaten rüzgâr gibi esiyor! Üstüne üstlük bir de yunus balıkları son kilokalorilerini erittiler.

Çocuklar yeniden gülüşüler. Ne var ki, Nikolay Andreyeviç şefkatli bir ebeveyn gibi çocukların en azından "ciddi bir şeyler" yemesi için ısrar etmeye devam ediyordu. Buna karşılık Viktor şakacı bir tonla herkesin yerine cevap verdi:

– Yok doktor, bizi zorunlamayın daha doğrusu zorlamayın. Hiç canımız çekmiyor! Biz dün öylesine arımanlaştık ki, bugünkü yemek bizde Jenya'nın kerevit hikâyesi ile aynı karşıt tepkiyi veriyor.

– Ne, ne?! – aniden silkinen Jenka, anlaşılacak kelimeleri yanlış duyduğundan dolayı yumuşak yerinden tutunca, tüm ekip kahkahalara boğuldu.

– Ben kerevit diyorum oğlum, ke-re-vit, – gülümseyen Viktor hecelerini üzerine basa basa delikanlıya anlatmaya çalıştı.

– Aha, – dizginlerini topladı Jenya. – Ben de, en yaralı yerimle ilgili konuştuğumu zannettim! Vay insafsız, diye düşünmeye başlamıştım! Tüm gece acısından kıvranıyım ben, o ise kendi salyaları ile dalga geçmeye baksın.

Çocuklar atışmaya devam ederken, Stas acıma hissi ile Sensei'e dert yandı:

– Evet, çünkü ikili karşılaşmalardan sonra... Arıman ona nasıl yapıştırdıysa, şu kadar morluk var!..

– Krem sürmek lâzım, – Nikolay Andreyeviç hemen tavsiyede bulundu.

Jenka ise Sensei'e doğru eğilmiş Stas'ı görünce şaka karışık şikayetçi bir tonla ona seslendi:

– Hey, sen orada askerî sırları niye veriyorsun! Casus!

– Ben mi casusum? Ben onun için bizim şanlı muhafız birliğinin bütün tıbbî kurtarma ekibini devreye sokuyorum, şunun yaptığı işe bir bak! Casus, casus...

Stas'ın yanında oturan Viktor ise dirseği ile onu dürterek esprili bir şekilde sordu:

– Peki, sen onun "askerî sırrının" boyutlarını nereden biliyorsun?

– Nasıl yani nereden, arkadaşım ben! – söyledi Stas. Ve diğerinin nasıl sırtıttığını görünce de gülümseyerek işaret parmağını olumsuz anlamda sallayarak ekledi: – Ama sadece arkadaşım, daha fazlası değil.

Millet doyasıya şakalaştıktan sonra, Volodya ağır ve kalın sesiyle söyledi:

– Amma da havalıydı çünkü arıman Olimpiyat oyunlarımız, beynimizin engebeli arazileri üzerinde.

– Aha, – Jenya hemencecik izlenimleri ile kendini yetiştirdi. – Benim beynimin tünelleri hâlâ labirent takıntısından eziyet çekiyor.

– Orası kesin! Daha beter bir yarışma zor bulursun, – Volodya'yanın fikrine katıldı Stas.

– Hiç deme ya, – gülüp geçen Viktor, başını salladı. – Nasıl derler, antrenör Arıman tarafından yazılmış zevk illüzyonlarından geriye kalan tek şey topyekûn yenilginin gerçekliği oldu.

– Aha... ve bir sürü de hastalık, morlukları saymasak tabii, – şikayetçi bir tonla ifade etti Jenya. Ve hemen parmaklarını bükerek, şevkle saymaya başladı: – Sindirim güçlüğü, bir, düşüncelerin heyelâni, iki. Ve hepten... iradenin gücünün yerin dibine kadar düşmesi! Üç!

Jenya kendisini ifadeli bir jestle yarıda kesti. Sensei ise gülümseyerek ifade etti:

– Sarkaç gibi kendi Hayvanî ve Manevî başlangıçları arasında sallanıp duran, değişken bir karaktere sahip bir insan için tipik belirtiler bunlar.

Volodya onayladı.

– Her şey aynen fıkradaki gibi: "Gerzek ile sarkaç arasındaki benzerlik ne? Her ikisini de ara sıra durdurmak gerekiyor".

– Durdurmak mı gerekiyor?! – tekrar etti Viktor. – Hm, bizim durumumuzda frene basmaktan ve imdat kolunu çekip durmaktan gına gelirsın.

– Ya, ya! – onayladı Stas.

Sensei çocuklara bakarak, söyledi:

– Tamam yeter bu kadar kendinize işkence etmeniz. Olan oldu, geçen geçti. Hata yapmak insana özgü bir şey.

– Özgü bir şey, – kabul etti Jenka. – Ancak benim homosapien ve çift tırnaklı doğam için büyük bir şanssızlık: ben ki bu özelliği sık sık ve de zevkle kullanıyorum ama! – Ve bunu söylerken delikanlı kendi lâflarına şaşırdı. – A! Bak sen, nerede oturuyor bu küçük ve pis ödlüböbrek taşı ve benim tertemiz Vicdanımın giriş çıkış yollarını tıkıyor!

Jenka'nın bu şekilde mantık yürütmesinden tüm grup gülüşmeye başladı. Ve herkesten çok da Sensei ile Nikolay Andreyeviç gülüyorlardı.

– Jeka! Ödlüböbrek taşı diye bir şey yok, – gülmekten yaşarmış gözlerini silen Nikolay Andreyeviç konuştu. – Öd kesesi ve böbrek, bunlar iki ayrı organdır, bu yüzden de taş hem öd kesesinde hem de böbrekte olabilir, fakat ayrı ayrı.

– Sahi mi? – şaşırdı Jenya ve anında kendi sözlerine bir "açıklama" buldu. – Fakat bu normal insanlarda öyle., Vicdanı olmayanlarda. Beni ise bu arıman sendromu kendi semptomları ile canımdan bezdirdi artık.

Sensei ile Nikolay Andreyeviç hayretle birbirlerine baktılar. Jenka ise akıl yürütmeye devam ediyordu.

– Eh, acıların hayatı! Dün ben bizzat şahsî tecrübemle anladım ki, bazen dilini ısırmakta fayda var, sonrasında kafadaki sineklerden kurtulmak için başka yerlerini ısırmaktansa.

Stas yapmacıktan şaşırdı:

– Vay be! Sensei, baksana mucize oluyor! Jeka'nın gözleri açıldı!

Çocuklar hemen bu konuyla ilgili espri yapmaya başladılar. Doyasıya gülüşükten sonra, ilerleyen sohbetimizde grubumuz tekrar dünkü gün edindiğimiz izlenimlerin müzakeresi konusuna geçti.

– Evet, Arıman'ın anlattığı masallara çoluk çocuk gibi kandık, – konuştu Volodya.

Bunu duyan Nikolay Andreyeviç espriyle karşılık verdi:

– Evet öyle, masallar da kendine özgü bir deneyimdir. Zira masallar ne oluyor? Bunlar itina ile çocukları çağdaş basını okumaya hazırlayan korkunç hikâyeler oluyor.

– Orası doğru! – hafiften gülümsedi Sensei.

– Evet, o, "eşit olanaklar toplumunu" çok güzel tasvir etti bize, – espri payı bırakarak söyledi Volodya.

– Hayattan, herkesin her şeyi aldığı bir toplum! – ekledi Viktor.

– Evet, bunun ismi: herkes imkânlarına göre eşittir, fakat bazıları diğerlerinden daha fazla eşit, – özetledi Stas.

– Ne istiyordunuz ki? – yeniden konuştu Volodya. – Ariman bize seçim hakkı verdi. Onun seçimlerinde ise tek bir slogan var: "Zenginlere, gerçek yetki! Fakirlere ise, kahve sohbetleri!"

– Aha, – hımladı Stas. – Ve bu seçimlerde tek bir aday var, o da Ariman! Ondan başkasına oy vermeye kalkıştığın an bülbül gibi ötersin.

Çocuklar yeniden gülüştüler fakat sonra yavaş yavaş sakinleşerek her birisi kendi düşüncelerine daldı. Kendi şakaları ile onlar beni bu dünyanın ikili düzeni hakkında düşüncelere sevk ettiler. Fakat daha yeni yeni düşüncelere dalmaya başlamıştım ki Viktor hüzünlü bir gülümseme eşliğinde konuştu:

– Evet ya, bense düşünüyordum ki hiç kimse ve hiçbir şey artık beni manevî yoldan çıkaramaz. Al sana...

– Çok fena tuzak kurdu bize Ariman, – katıldı ona Stas.

– Nasıl düştüm bu tuzağa, hâlâ anlamış değilim?!

– Ben de, – Viktor'un söylediklerine katıldı Jenya. – Dinliyorum, sanki bizim maneviyatımızla ilgileniyor gibi. Bense, keriz, antenlerimi ayarladım tabii.

– Eh, keşke bir tek sen öyle keriz olsaydın, – arkadaşçasına söyledi Stas, – derdimiz olmazdı. Oysa Ariman'dan sonra kafam tam bir cengele döndü.

– Aynen, – gülümseyerek onayladı Volodya. – Hem de geçilmez olandan!

– Ne diye kendi düşüncelerinizi geçilmez olacak kadar bakımsız bırakıyorsunuz ki? – yarı şaka söyledi Sensei. – Aletleri alın ve bu cengeli asil bir bahçeye dönüştürün. Düşüncelerinize çeki düzen verin. Zira size kalmış, geriye kalmış günlerinizi muz arayan maymunlar gibi geçilmez cengellerde dolaşarak mı geçireceksiniz yoksa bakımlı bir bahçede gezinen bilgiler gibi mi hayatınızı yaşayacaksınız. Çünkü bu cengellerin geçilmez olduğu sadece bir görüntüden ibaret, zira sizin Hayvansal tarafınız bunu böyle sunuyor, Ariman ise bu cengellerin Efendisi ve dolayısıyla da kralı oluyor. Fakat eğer siz düşüncelerinize çeki düzen vererek olayları Manevî bakış açısından değerlendirirseniz o zaman dünkü ziyarette değerli bir ibret dersi görürsünüz. Ve bu derste de, öğretim üyesi olarak en acımasız ve en tavizsiz öğretmen sahneye çıktı, şöyle ki tüm engellerini aşarak onun mezuniyet sınavlarını vermeyi ve nihaî olarak reenkarnasyon çemberinden kurtulmayı yalnızca samimi ve istikrarlı bir eve dönme arzusu ile yanan, yetişmiş, aydın ruhlar başarıyla tamamlayabilir.

Biz Sensei'in anlattıkları üzerine düşünerek sessizleştik. Bu zaman, o ana kadar Yura ile beraber konuşmalara katılmayıp sadece dinleyerek genel gırgır şamatayı destekleyen Ruslan da bir şeyler söylemeye karar verdi.

– Orası öyle de... Ama ben de düşünüyordum ki Ariman bizim maneviyatımız ile ilgileniyor. Başta o, mutluluğa ulaşmaktan, başarıdan, manevî gelişimden falan bahsediyordu ama. Senin de bahsettiğin şeylerden yani sanki, Sensei.

– Hayır ya, hiç de aynı şeyler değil, – itiraz etti Viktor. – Ben de dün öyle düşünüyordum. Ama sonra neyin ne olduğunu anladığımda ise! Ya orada başlı başına bir değiştirme var!

Sensei çocukların bu akıl yürütmesine sadece hafiften gülümseyerek söyledi:

– Siz ise saf ilimlerin neden kaybolduğuna şaşırıyorsunuz hâlâ. Alın size, saf ilimlerin gerçek anlamının değiştirilerek nasıl dine dönüştürüldüğüne ve insanın manevî özlemlerinin nasıl Hayvanî başlangıcın arzuları ile değiştirildiğine dair somut bir örnek işte.

– Demek, her şeyin suçlusu Ariman! – sonucuna varan Ruslan bunu bir tür öfke ve hoşnutsuzluk karışımı bir sesle açığa vurdu.

– Ariman'ın bununla ne ilgisi var? – düşünceli düşünceli söyledi Volodya. – O, kendi işini iyi bir şekilde yaptı sadece. Ariman bize tavsiye ediyordu yalnız, zorla dayattırmıyordu ki. Biz de kendi rızamızla onu dinliyor ve kendi seçimimizi yapıyorduk.

Sensei onun cevabına katılarak başıyla onayladı:

– Sorun şu ki, insanlar istiyorlar Ariman'ın dün bahsettiği şeyleri. Onlar Tanrı'ya can atmaktan, kendi ruhlarına özen göstermekten ve İnsan ismini taşımaya layık olduklarını O'na kanıtlamaktan ziyade, Hayvanî başlangıçlarının gururunu tatmin ederek bu maddî dünyada başka insanların önünde önemli olmak istiyorlar. Kendi saçma hayallerinden dolayı her türlü sınırı ihlâl ederek, sırf hedeflerine ulaşmak için her türlü yolu mubah görerek, şu an ve şurada süper zengin ve ünlü olmayı istiyorlar. Onlar, başkalarından daha geride olmamak ve hatta mümkünse onlardan çok daha ileride olmak uğruna yaşıyorlar. Birçok kişi lider olmak için çabalıyor. Neredeyse her bir kişi mademki bu dünyaya gelmek bir kere nasip olmuşsa ona, muhakkak herkesten daha iyi yaşaması gerektiğini ve mutlaka kariyer, toplumdaki konumu, maddî refah tarzından belirli yüksekliklere ulaşması gerektiğini düşünüyor.

Nikolay Andreyeviç Sensei'e baktı ve galiba onun son söyledikleri ile ilişkili bir şeyler sormak istiyormuş gibi oldu âdeta. Ne var ki, kendisini tutarak sessiz kaldı.

– Eh, – derin bir nefes aldı Viktor. – Çok doğru. Kendi düşüncelerinin nöbetini tutarken uyanık kalmak ve arzularının seçiminde ihtiyatlı olmak gerekiyor.

– Hayır, katılıyorum, tamam, eğer sadece nöbet tutup uyanık kalmak gerekiyorsa, – konuştu Stas. – Peki, ya eğer senin nöbetini "özgürlük" ve "eşit olanaklar" gibisinden sloganlarla topa tutup, dört bir taraftan da seni buna telkin edip işin aslıdaysa sadece köle olarak kullanıyorlarsa?

Sensei yanıt verdi:

– "Özgürlük" ve "eşitlik"; bunlar Arıman'ın en çok cezbeden kelime tuzaklarından ikisidir, şöyle ki insan manevî ihtiyaçlarından yola çıkarak bunlara tepki veriyor, sonrasında Arıman "demokrasininin" maharetli yorumlamaları sayesinde...

– ...tam bir... maddiyat çukuruna batıyor, – sırtarak ekledi Volodya.

– İşte, işte.

– Bu, şey gibi mi yani, demokrasi kendine köle sahibi seçme yöntemi gibi bir şey mi? – şakayla sordu Viktor.

– Onun gibi bir şey, – onayladı Sensei. – Çünkü Arıman bugünkü gün "özgürlük" kelimesini kullanırken, onu elde etmenin yolunun yalnızca paradan ve yeteri kadar sermayeye sahip olmaktan geçtiğinin bilincine getiriyor insanı. Zenginlik ve güç, insanların bilincini yönetmenin temel araçları oluyor. Fakat gerçek özgürlük, insan bu dünyanın üstünde, maddî arzularının üstünde bulunduğu zaman, insan her gününü, her saatini ruhu uğruna yaşadığı ve ruhunun hazinesini hayırlı işler, düşünceler ve etrafındakilere yardım işleri ile doldurduğu zaman oluyor. İnsan kendi egosu ve itibarı için değil fakat başkaları uğruna, Tanrının adına yaşadığı zaman oluyor.

– Altın sözler! – ciddi bir biçimde başını salladı Jenya. – Ben, meselâ, tüm kollarım ve ayaklarımla beraber hem hayırlı işler, hem düşünceler, hem de yardımdan yanayım. Ama eğer kendi düşüncelerin ile bir türlü baş edemiyorsan, ne yapabilirsin? Dürüst olmak gerekirse, bu düşünceler artık canıma tak etti! Tüm bunlara sabredek gücüm kalmadı artık.

Çocuk bunu o kadar içten söylüyordu ki ben hatta ona acımaya başladım. Belirli anlamda, onun payına hepimizden daha fazla düşmüştü Arıman'dan. Ve buna rağmen onun içinde verdiği savaşı ve bu konuyla ilgili çektiği sıkıntıları göz önüne aldığımızda bayağı bir iyi dayanıyordu, en azından sızlanmıyor, bizimkilerden bazıları gibi kendisiyle çeliştiğinden dolayı başkalarına karşı saldırgan davranmıyor ve hatta fiziksel acıdan da şikayet etmiyordu, oysa dünkü ikili karşılaşmalarda kaç tane ciddi sıyrık almıştı. Fakat çocuğun artık sınırdan dayandığı ve kendi "öfkelerini" sadece tükenmek bilmeyen mizah prizmasının aracılığıyla, nasıl derler, etrafındakilere zarar vermeden, dışarıya boşalttığı belliydi.

Ona bakarak, ben samimi bir şekilde önerdim:

– Jenya, yeni "Lotus Çiçeği" meditasyonunu denesene. Ben bugün yaptım. Harika bir şey! Canımı sıkan düşünceler de kayboldu, moralim de süper oldu!

Buna karşın Jenya cevap verdi:

– Ya, denedim ben bu yöntemi hem de kaç kere. – Ve artık Sensei'e hitaben sordu: – Bu arada Sensei, sorun nerede anlayamadım? Bu yöntem üzerinde ne kadar taş kırsam da olmuyor bir türlü. Hep yalın canlandırma düzeyinde her şey.

– Bu gerçekten de zor bir meditasyon, – cevap verdi Sensei. – Ve onda başarıya ulaşmak için ısrarlı olmak, gayret göstermek ve özel irade sergilemek gerekiyor. O zaman senin "can sıkıntın" kaybolacak ve tamamen farklı bir gerçeklik ortaya çıkacak.

– Çok cazip bir seçenek, – gülümsedi delikanlı. – Fakat benim galiba boyumda bir sıkıntı var. Nedense tüm ıkıntılara rağmen bir üst düzeye erişmek nasip olmuyor bir türlü,

sadece aşırı uğraşmanın sonuçları kalıyor. Acaba özellikle benim gibi umutsuz vakalar için düşünülmüş, yardımcı, ilâve tertibat tarzından bir şeyler var mıdır? – Jenya her zamanki gibi bu tür ince işlerde bile mizah anlayışını kullanmadan duramıyordu. Ağır bir nefes çeken delikanlı yakarışlı bir sesle ekledi: – Sensei, Hayvansalımın coşmuş doğasının okyanusunda boğulan beni kurtarmak için bari bir saman çöpü at! Yoksa benim Buyan* adasını, şatosuyla ve altın fındıklarıyla beraber sincabımı da sular götürdü. Hadi şato gitsin Sensei, bari sincabımı kurtar!

Biz kendimizi tutamadık ve çocuğun böylesine içten itiraflarından dolayı gülmeye başladık. Sensei ise yüzünde gülümsemeyle konuştu:

– Evet, yazık hayvancağıza. Öyle olsun, yardım ederiz. Atalım ona bir saman çöpü, belki de bir gün İnsan olur. – Ve biraz düşündükten sonra, yavaş yavaş telâffuz etti. – Demek, saman çöpü... Var öylesi. – Ve artık daha ciddi olarak söyledi: – Bu meditasyon da "Lotusa" ait olanlardan. Bu tür durumlarda çok geçerli ve etkilidir. En önemlisi de, Hayvansalın okyanusunda "boğulan" herkes tarafından yapılabilir. Onun özü şundan ibarettir. İlk başta her zamanki gibi güneş örgüsüne odaklanarak orada lotus çiçeğini ortaya çıkarıyor ve içindeki tüm sevgini onu yetiştirmek için konsantre ediyorsun, yani "Lotus çiçeği" meditasyonunu yapmaya başlıyorsun. Bu şekilde az çok kendi düşüncelerini sakınleştirdiğin ve olumlu şeylere odaklandığın zaman, vücudunun bir sürü küçük küreciklerden veya atomlardan veyahut ta hücrelerden, yani uzun sözün kısası hayal gücünün yettiği şeylerden oluştuğunu hayalinde canlandırmaya başlıyorsun. Vücudunun yapısını görmen, her bir hücreyi hayalinde canlandırman çok önemli. Bu kümeleri gördüğünde, sen her bir küreciği veya hücreyi, senin için uygun olan neyse, alıyor ve görsel olarak onun üzerine sanki her bir harfi özenle yazacak şekilde, iki basit kelimedden oluşan çok güçlü bir manevî formülü yazıyorsun: "Sevgi ve Şükran". Üstelik, bu iki sözcüğü hangi dilde yazacağının da bir önemi yok. Önemli olan, onların anlamı. Bu formül Graâl* prensibiyle çalışıyor. Çünkü Sevgi ve Şükran, insanın Tanrı'ya verebileceği tek şey.

Böylece meditasyonda iken yavaş yavaş vücudunun milyarlarca hücrelerini bu yazılar ile dolduruyor ve bunun sonucunda da düşünceni bu güçlü formül üzerine konsantre ederek, kendi vücudunu hem fiziksel anlamda hem de manevî olarak daha sağlıklı hâle getirmiş oluyorsun. Üzerine bu yazıyı bıraktığın hücre artık her zaman bu etkili ve güçlü formülün koruması altında kalıyor, sanki bir muskanın veya damga işaretinin koruması altındaymış gibi. Bu formül ile kendini doldururken, sen sadece düşünsel kirlilikten temizlenmekle kalmayıp fakat aynı zamanda da içinde bu hücrelerden çıkan ışığı açığa çıkarıyorsun, sanki bir sürü küçük lâmbacıklar yanmaya başlıyor ve içinde o kadar parlak oluyor ki gölgenin düşeceği yer kalmıyor... Evet, önemli olan bu meditasyonu yaparken sırf bu sözcüklerin üzerine konsantre olman ve tüm yabancı düşünceleri bertaraf etmen.

– Yabancı mı?! – kendisine mi cevap verdiği yoksa Sensei'e mi soru sorduğu anlaşılamayan Ruslan konuştu. Gerçi Sensei de Jenya'ya hitaben konuşuyordu.

– Evet. Biz hatta sıradan bir biçimde bir şeylerle ilgili düşünürken bile, içimizde aynı anda birbiri üzerine atlayan farklı konulara ait birkaç düşünce kaynaşiyor. Meditasyon zamanı bu süreç tabii ki frenleniyor, fakat herkeste farklı farklı. Bazen kötü konsantrasyon zamanı kontrol edilemeyen düşünceler sanki arka planda ortaya çıkıyor ve sen meditasyon yaptığın zaman da farkında olmadan yabancı bir şeyler hakkında düşüncelere dalmış olabilirsin. Bu meditasyonda ise önemli olan kafanda hiçbir başka düşünce olmayacak şekilde hedefe yönelik olarak odaklanmak.

– Anladım, – memnun memnun konuştu Jenya. – Demek, iyice odaklanmak ve gözlerinin önünde canlandırmak gerekiyor.

Ruslan omuzlarını silkti, anlaşılın, meditasyonun anlamını tam olarak anlayamamıştı:

– Hm, bu kadar basit mi yani? Hayal gücünü devreye sokuyorsun, ve hepsi bu?

Bunun üzerine Sensei söyledi:

– Gerçi ilk bakışta bu meditasyon oldukça basit ve safmış gibi gözükebilir, Ruslan'ın da dediği gibi, "hayal gücünü devreye sokuyorsun ve hepsi bu", ama... burada her şey o kadar da basit değil. Çünkü bu güçlü formülün etkisinin yanı sıra insanın hayal gücünün sayesinde de düşüncenin gücü devreye giriyor. Düşüncenin gücü ise insanın belirlediği programı hayata geçiren kendine özgü bir dürtüdür ve bu programın sonuçları da onun manevî ve fiziksel sağlığına yansıyor. Birçoğu insan sürekli Hayvansal başlangıçlarının dalgasında bulduklarından dolayı da onların bir sürü sorunları, ister psikolojik olsun, isterse de fiziksel, her şeyden önce onların kötü düşüncelerinin sonucu olarak ortaya çıkıyor. Bu meditasyon ise bir tek kendi içerisine çeki düzen vermek isteyenler için değil fakat hem de halihazırda, değişik hastalıklar ve başka şeylerden eziyet çeken insanlar için de son derece faydalıdır. Çünkü bir hastalığın hemen hemen yüzde sekseni psikolojik bileşenden oluşuyor. İnsan hastalıkla ilgili ne kadar çok düşünürse bir kadar da ağır geçiriyor onu.

– Orası doğru, – onayladı bizim psikoterapi uzmanı. – Bazen insan kendisine öyle bir hastalık düşünüp çıkarıyor ki sonrasında onu bu hastalıktan kurtarmak imkânsız oluyor, çünkü adam bunun tedavisinin olmadığı fikrini kendi kafasına sokmuş bir kere. Burada seninle razıyım Sensei. Sınırları yaramazlık yapan insanlar için bu meditasyon gerçekten de bütün çağdaş ve en etkili ilaçların toplamından çok daha faydalı bir araç olacaktır. Zira kimya ile insan düşüncesini tedavi edemezsin. Kimya sadece vücut için acil yardım niteliğinde iyi gelir, fazlası değil. – Ve kısa bir ara verdikte sonra, devam etti: Hm, evet, insan beyni hâlâ gizemini korumaya devam ediyor ve öğrenilmiş olmaktan da çok uzak. – Ve gülümseyerek ekledi: – Şaşırtıcı bir şey ama, ta eski çağlarda insanların belirli konularda onunla ilgili sahip oldukları bilgiler şimdiki insanlıktan bir karış daha fazlaydı.

– Ve sen hangi karıştan olduğunu hayal bile edemezsin! – netleştirdi Sensei.

Belirli bir süre bir konuşmadan masanın başında oturuyorduk. Sessizliği Volodya bozdu.

– Evet, ilginç bir meditasyon. Enteresan bir formül... Ha, bu arada formülle ilgili olarak hatırladım. Ariman da bir tür altın formülden bahsediyordu, o formülde belirli bir ses

aracılığıyla düşüncenin ezoosmos kanalıyla gerçekliğe transformasyonu gerçekleşiyormuş. Onu da güya Agapit'in kendisi kullanıyormuş. Bu doğru mu?

- Evet, doğru – onayladı Sensei.
- Peki ya, Agapit'in dünyaya Graâl'i getirmesi?
- Var öyle bir şey.

Çocuklar canlandılar ve aynı ağızdan konuştular.

- O! Peki neden Ariman, Graâl'in gücün üzerindeki güç olduğunu söylüyordu?
- Anlatsana, Sensei!
- Evet, evet, Graâl hakkında...
- Ne ki bu?

Sensei bu konuyla ilgili çocuklarda uyanan ilgiye bakarak, teklif etti:

- Çocuklar, bununla ilgili daha sonra konuşsak daha iyi.

Herkes sessizleşti. Bir tek Ruslan sevinçli bir sesle konuştu:

- Demek, Ariman'ın anlattığı her şey yalan değildi!

Bunun üzerine Sensei yorulmuşçasına cevap verdi:

- Ariman gerçekten de ciddi bilgilere sahip. Fakat, onun işinin özelliğini hesaba kattığımızda, o, bu bilgileri bir çuval çürük tohumların arasında veriyor. Bu yüzden, gerçeği yalandan, maneviyatı maddî olandan ayırmayı, sadece temiz, olgun bir ruh becerebilir. Maddiyat tarafından yutulmuş diğerleriye, ayırım gözetmeden her şeye inanıyor ve çürük tohumların yeyince de bunun sonucu olarak arimancı tuzağa düşüyorlar. Fakat hakikate susamış insan hatta onun elinden bile gerçek tohumları seçerek doyabilir.

Fakat Ruslan'ın "hatıraları" nasıl coştuyorsa, heyecandan makara gibi konuşmaya başladı.

- Üstelik Ariman bir tür formülden bahsediyordu, güya büyük şehirleri yok etmek için kullanılıyormuş Sanırım, şöyle sesleniyor: "IED SUEM SULAM", – zar zor söyleyebilen Ruslan havalı havalı ekledi: – Çok eski çağlar aitmiş... kelimeler ne kadar zor.

Sensei gülümsedi:

- Zor mu, diyordun? Sen cümleyi tersine çevirip okusana.

Ruslan kasılmaya devam ederken Nikolay Andreyeviç kolaylıkla bu işin altından çıkmıştı bile:

- MALUS MEUS DEI?! Bu ki, eğer yanlış hatırlamıyorsam, Lâtince'den çeviride, "Şeytan benim tanrım" demek oluyor.

- Yanlış hatırlamıyorsun, – onayladı Sensei.

- Nasıl... şeytan mı? Hepsi bu mu yani? – şaşkın şaşkın konuştu Ruslan

Çocuğun yüzünde o kadar hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı ki, diğerleri ister istemez gülüştiler.

- Sen ne bekliyordun ki? – hımladı Yura.

Viktor arkadaşçasına Ruslan'a öneride bulundu:

– İşte böyle Ruslan kardeş, eski çağlara dalmaya karar verdiysen, Lâtince öğrenmen gerekiyor.

– İşimiz yaş, – dedi Jenya, kaçınıcı kere sinekleri kovmaya çalışırken. – Hangi Lâtince olduğunu bilmem ama Ariman bunu telâffuz ettiğinde beni âdeta içimden salladı, sanki gerçekten de deprem oldu.

– Bununla beraber tabii ki de net bir örnek veriyordu değil mi, – söyledi Sensei, sanki Ariman'ın bu numarasını çoktan biliyormuş gibi.

– Evet, Atlas okyanusu ile ilgili bir şeyler anlatıyordu, – kaşlarını çatan Jenya hatırlayıverdi. – Ve şehir... hangi şehirdi ya...

– Yeni Orel! – işten anlayan bir havayla söyledi Ruslan.

– Ne, Yeni Orel'i ya? – sözünü kesti Yura. – Yeni Orlean! – Ve artık Sensei'e hitaben aceleyle anlatmaya başladı. – Asıl olan, öyle ayrıntılarla anlatıyordu ki, nasıl olacak, oradaki her şey nasıl dağılmaya başlayacak...

– Ve Japonya ile ilgili de anlattı, – hatırladı Volodya. – Ben de şaşırıyordum: depremin şiddetini Richter ölçeğine göre belirtmesi azmış gibi, üstüne üstlük bir de kesin tarihini, ne zaman gerçekleşeceğini söyledi.

– Anlaşıldı o zaman, – konuştu Sensei.

– Ne anlaşıldı? – ihtiyatlı bir şekilde ilgilendi Viktor.

– Eğer Ariman öyle söylediye, demek bu artık gerçekleşmiş.

– Ne anlamda? – anlayamadı Ruslan. – Nasıl? Bu gelecek zaman ama!

Sensei, belli ki çocuğun saflığından dolayı ağır bir nefes aldıktan sonra cevap verdi:

– Anlıyor musun, güce sahip olanlar için bu dünya, genel olarak kabul edilen insan algılamasına nispeten daha farklı olarak gözüküyor. Onun konuştuğu zaman sizin hissettiğiniz şey, işte bu olaya yatırılan gücü zaten. Yani bu olay, şimdiki zamandan gelecek zaman ile ayrılmış olsa bile artık gerçekleşmiştir. Üstelik bu doğal afet ile ilgiliydi hem de.

– Vay canına! – şaşırıldı çocuklar.

Sensei kederle gülümseyerek söyledi:

– Düşünce gezegenleri yerinden oynatabilir, doğal afete etki yapmak ne ki. – Ve biraz sustuktan sonra ekledi: – Hm evet, eğer bunu anlattıysa demek bundan milyonların haberi olacak.

– Sensei, bunun gibi şeyleri artık kaçınıcı senden duyuyorum, – yüzünde gülümsemeye konuştu Nikolay Andreyeviç. – Eğer bununla ilgili kimseye anlatmayacaksak, milyonlar nasıl öğrenebilir ki?

– Bu işin sizinle ilgisi yok, bunu sesli olarak telâffuz etmesi ile ilgisi var. Neyse, bu mekanizmanın çalışması ile ilgili kafanızı yormayın. Ne olursa olsun.

– Evet, sanırım bu dünyada en zor şey, Ariman'ı dinlememek, – kendi sonuçlarını çıkardı Viktor.

– Bu dünyada en zor olan şey, kendi Hayvanî başlangıcının provokasyonlarına gelmemek. En önemlisi ise, kendi üzerinde galibiyet kazanmak, – belirtti Sensei.

– Ama Ariman da aynısını diyordu sanki, – kafası karışmış bir ifadeyle söyledi Ruslan.

Sensei sadece olumsuz biçimde kafasını sallayarak açıklama yaptı:

– "Kendi üzerinde galibiyet" kavramı Ariman'ın yorumuyla, sırf maddî imkânların biriktirilmesi, para için her yolu mubah görerek, güç ve liderlik için başka insanların hayatlarını çiğneyip geçmek anlamına geliyor. Fakat bunlar, tahrifatın, yalanın, refah illüzyonunun ta kendisi ve aslında senin ruhunun topyekûn yenilgisini simgeliyor. Zira insan Ariman'ın yolunu izlerken bu dünyanın kralı olmak istiyor. Üstelik, o, hatta ölümden sonra onu neyin beklediğiyle ilgili düşünmüyor bile. Onun için öbür dünya, ruhun dünyası, oralarda bir yerlerde, kim bilir nerelerdedir. "Ve hatta bu üstün dünya var mıdır hiç?" – Ariman'ın çabaları sayesinde insan için büyük bir soru işaretinde dönüyor. Bu maddî dünya ise, bak işte, şu anda ve şuracıkta. Bu dünya onun için gerçekmiş gibi gözüküyor. Bütün bu tahrifin gerçekleşme nedeni, insanın üstün dünyanın, Tanrı'nın dünyasının güzelliğini hatırlamıyor olması. Bunu hatırlamayı ise, yalnızca nirvanaya, yani yüksek manevî ruh durumuna ulaştığı zaman yapabilir. Fakat henüz insan buna ulaşmadığı sürece, henüz kendi Hayvansal yönünü aşıp geçmediği sürece, o, bu hayatı illüzyonların ve bu dünyada kendi ağırlığına ilişkin hayallerin içerisinde, aslına bakılırsa boşuna geçirecektir, çünkü bu dünyada hangi zirveleri fethederse etsin zaman aşımında bu başarılar hiçe dönüşecektir.

Kendi üzerindeki gerçek galibiyet ise, içindeki egoisti, bu dünyanın "kralı" olma isteğini yenmek anlamına geliyor. Bu dünya, illüzyonu gerçeklik olarak algılayan ve bununla da kendi ruhlarını azap ve ıstıraplara mahkûm eden aptal insanlar için bir tuzaktan ibaret sadece.

– Peki, Arhontlar ile ilgili anlattıkları doğru mu? – sordu Stas.

– Evet, – cevap verdi Sensei.

– Yani bunlar şamanlar, büyücüler, kâhinler miydi?

– Hayır ya, onlar önceleri, çok çok eski zamanlarda böyleydiler, o da hepsi değil tabii. Şimdiyse bunlar kendi localarında ve gizli cemiyetlerinde dünya sermayesini, siyaseti ve dini tek bir çatı altında toplayan insanlar.

– Dünya bankacıları mı yoksa? – kendi bulgusuna şaşırıp Volodya.

– Onları yöneten şahıslar, – netleştirdi Sensei.

Jenka böylesine bir bildiriden sonra hatta ıslık çaldı.

– Enteresan, peki hangi gizli cemiyetler bunlar? – merak etti Volodya.

– Ya, değişik zamanlarda değişik isimler altında var oldular. Örneğin, Arhontların ilk nüfuzlu topluluklarından bir tanesi ta eski çağlardan beri "Hür taş ustaları" adı altında tanınıyor. Bu ağaçtan da bir sürü başka dallanmalar çıkıyor. Sözde ismi "Yılan Kardeşliği", "Ejderha Kardeşliği", "İlluminati", "Masonlar" da var, başka gizli cemiyetler de. Tarihçiler hâlâ bunların hangisinin hangisinden çıktığını açığa çıkarmaya çalışıyorlar. Ama kafaları daha da çok karışıyor. Neden peki? Çünkü Arhontların hedefi her şeyi o kadar karıştırıp dolaştırmak ki, sonrasında çok az insan tüm şu gizli cemiyetlerin gerçek amacını gün ışığına

çıkabilirsin. Amaç ise çok basit. Gizli cemiyetlerin büyük bir çoğunluğu Ariman'ın manipülasyonları için Arhontların ellerinde birer piyondan ibaretler.

Ariman sadece insanların zaafı üzerinden oynuyor. Ve bu tür zaafılardan bir tanesi de insanların bilinçaltı düzeyinde gizemli şeylere duyduğu eğilimdir. Ve burada dokunulan nokta bir tek insanın manevî coşkusu, gizli bilgilerin yardımıyla onun reenkarnasyon zincirinden kurtulması değil, fakat çoğu zaman, insanın kendine benzerleri üzerinde otorite kurabilmesi için bu bilgilere sahip olmak arzusunun yattığı sıradan bencil tutkularıdır. Bu yüzden de gizli cemiyetlerin büyük bir çoğunluğu Arhontların altında serpilip gelişiyorlar. İnsanların gizli bilgilere sahip olma isteğinden öte, bir de etraflarında kendi "imparatorluklarını" kurma arzularını da işin içine kattığımızda, bugünkü gün neredeyse bütün dünyayı, gizli dünya hükûmeti olan Arhontların yönettiği gerçeğiyle yüz yüzeyiz.

Sensei sustu, Volodya ise biraz düşündükten sonra söyledi:

– Doğrusu, tüm bilgilerimi ve askerî subay deneyimimi hesaba kattığımda bile, böyle bir şeyi hiçbir zaman duymadım, bilhassa bu seviyeden gizli cemiyetler hakkında. Bu konunun üzerine biraz daha ışık tutamaz mıydın? – Ve Sensei'in tereddüt ettiğini görünce, ekledi: – En iyisi, nasıl derler, cehalet içinde kalmaktansa, düşmanını yüz yüze tanımak lâzım.

Bunun üzerine Sensei cevap verdi:

– Ne düşmanı ya? Onlar yanlışlıkla ebediyetin yerine boşluğu ve faniliği seçmiş talihsiz insanlar. Onların seçimi maddeden yana, daha doğrusu Ariman'dan yana yapıldı. İnsan sürekli kendisine bir yerlerden düşman icat ediyor, çünkü esasında kendi içindeki Hayvanî ve Manevî başlangıçlar arasında gerçekleşen çatışmayı halledemiyor. İnsan toplulukları ve devletler arasındaki ilişkiler de bu çatışmanın büyütülmüş, şişirilmiş kopyasından ibaret sadece. Gerçekte ise insanın en azılı düşmanı onun kendisi, daha da net söylersek onun Hayvanî başlangıcıdır. Ona karşı sıradan yöntemlerle mücadele edemezsin, zira ne kadar fazla direniş gösterirsen bir o kadar fazla olur Hayvansalın gösterdiği saldırganlık, çünkü sen bu çatışmaya kendi ilgini vermiş oluyorsun. Onu yenmek yalnızca Hayvanî başlangıcının provokasyon ve ayartmalarına kendini kaptırmaya duyduğun isteksizlik ve hem de manevî şeylere, ruhun için faydalı şeylere odaklanman ile mümkündür. İşte kendi içinde böyle bir pozisyona sahip olup ve de samimi olarak onu izlediğin zaman, dış dünyada da düşmanlara sahip olmayacaksın ve hayat da senin için eğlenceli bir oyuna dönüşecektir. Sonuçta biz burada geçici olarak yaşıyoruz, farz edin ki misafirlikteyiz.

– Evet ama, burası Ariman'ın tuzak dünyası değil mi?! Burada nasıl yaşayacaksın, eğer Özgür olmak istiyorsan? – heyecanla sordu Yura.

– Burada hangi koşullara düşersen düş, kader karşına hangi engelleri siper ederse etsin, büyük harfli İnsana yakışır şekilde yaşamak gerekiyor. Yani kendi içinde İnsan olmaya başlaman ve başkalarına yardım etmen gerekiyor. Bu hayatta önemli olan, kendi içinde Ruhun özgür olmak, maddenin dünyasından özgür olmak ve bu yoldan sapmayarak Tanrı'ya doğru gitmek. O zaman dış hayatta da insanlara maksimum fayda getirebilir ve hayatınızı İnsan

unvanına lâıyk bir şekilde yaşayabilirsiniz. Ve bunda yüce bir sır saklıdır! Hemen şimdi ve burada, bu bencil, maddî dünyada insan ol. Bataklığın çamurunda büyüyerek yetişen, fakat buna rağmen mükemmel bir temizliğe sahip olan Lotus gibi ol! Sen İnsansın ve sende O'nun zerresi bulunuyor!

Bizim ekip nefesini tutarak Sensei'in bu sözlerini dinliyordu.

– Evet, bu dünyada İnsan olabilmek için ve düşüncelerin saflığını bu bataklığın çamurunda kirletmeden koruyabilmek için gerçekten de muazzam bir irade gücüne ve cesarete sahip olmak lâzım, – onayladı Nikolay Andreyeviç. – Oysa insan genelde bu dünyadaki insanların çoğunluğunun yaşam tarzına özentili duyma eğiliminde oluyor. Bu yüzden de onu bencil davranışlarda bulunmaya çekiyor, bu yüzden de çamurda yüzüyor ve kendi Vicdanımızı "herkes böyle yapıyor", "herkes böyle yaşıyor" cümleleriyle yatıştırıyoruz. – Ve küçük bir ara verdikten sonra, ilâve etti: – Arhontlar ile ilgili olaraksa... Dürüstçe itiraf etmek gerekirse, bu gizli topluluklar ile ilgili bilgileri duymak benim de bayağı bir ilgimi çekiyor. Hayranlıktan değil, sadece neyin ne olduğunu anlamak, çürük meyveleri sağlam olanlardan ayıklamayı öğrenmek istediğimden.

– Madem ki, böyle bir istek var, – gülümsedi Sensei. – Lâfi olmaz. Fakat bu bayağı bir ciddi hikâyeye. Bu yüzden de önerim şu: bu hikâyenin gerçekliğine inmeden önce, yemeği bitirelim, denizde serinleyelim ve işte ondan sonra tepe taklak dünya tarihine dalalım.

* * *

Ekibimiz bu öneriyi "alkışlarla" destekledi, özellikle de sofranın başında neredeyse hiçbir şey yemeyenler. Onlar hemen denize yüzmeye gittiler. Masayı az da olsa toparlamak için bir tek ben, ve bir de çaylarını içerken oyalanan Volodya ile Sensei kalmıştı. Ama Sensei tam da masanın başından kalkmaya hazırlanıyordu ki, Volodya esprili bir tonla önerdi:

– Yüzmek, harika bir şey! Ama gel, sonunu sonlandırmak ve başlangıcı en baştan başlatmak için şu "ahududulu reçeli" yeyip bitirelim, – güle güle o reçelin ismini zar zor telâffuz edebildi. – Yoksa, kıymetli erzak ziyan olup gidecek!

Bu arada da masanın üzerinde iştahı kabartan bir biçimde gözleri okşayan yarım kavanoz reçele işaret etti.

– Hm, ahududu reçeli mi diyorsun?! – duraklayan Sensei, memnuniyetle kavanoza baktı. – Ve tekrardan kendi yerine oturdu. – O zaman sanırım, reçelimizden tada biliriz.

O, kavanozu eline aldı ve bu arada da tatlı sevenlerin bu "gizli ittifakında" benim de rol almamı teklif etti.

– Katılsana bize!

– Ay, hayır, teşekkür ederim! Artık tatlı yemekten tatlıya döndüm ben, – gülerek imtina ettim ben, bulaşıkları toplamaya devam ederek.

– Sen bilirsin, – omuzlarını silken Sensei, kaşık almak için uzandı.

Bu zaman, Sensei beni davet etmekle meşgulken henüz, Volodya artık bu enstrümanla silahlanmaya vakit bulmuş ve Sensei'in elinde tuttuğu kavanozdan ilk porsiyon reçeli bandırıp almıştı.

Sensei ise kaşığı eline alıp, ahududu reçeline bandırmaya fırsat bulamadan, Andrey ile Kostik bir şeyler hakkında tartışa tartışa onun yanına yaklaştılar.

– Sensei, bize hakemlik etsene, – tek nefeste konuşmaya başladı Andrey. – Meditasyonlarla çalıştığımız zaman, biz aynı zamanda bilinçaltımız ile de çalışıyoruz değil mi, senin bize anlattığın gibi. Hem, uzak doğu dövüş derslerinde sen diyordun ki, Üstat seviyesinde bilinçaltının çalışması kullanılıyor. Fakat Ariman da bilinçaltının çalışması ile ilgili bir sürü şey anlatıyordu. O zaman, bilinçaltı ve onun gücü, kötülüğün bir ürünü mü oluyor?! O zaman, diyebiliriz ki, tüm bunlar Ariman'ın işleri?! Demek ki, bilinçaltı şerdir!

– Bilinçaltı niye şer olsun ki? – şaşırdı Sensei. – Bilinçaltı, sadece bir araçtan ibaret. Hatta daha da net söyleyelim. Bilinçaltı, aracın yapıldığı malzemedir. İnsanın bu malzemeden ne yapmak istemesi ve yapılmış olan bu ürünü nasıl kullanacağı ise artık herkesin kişisel işi, onun seçimine bağlı bir şey. Bildiğimiz metalden, meselâ, istenildiği zaman kendine benzerleri yok etmek için kullanabilecek bir silah yapılabilir. Veya aynı metalden, örneğin kaşık, yani günlük yaşamdaki kullanımda gayet gerekli bir nesne yapılabilir. – Bunu söylerken, o, çocuklara kaşığını gösterdi. Bu zaman Volodya yeniden kaçamak yaparak gizlice Sensei'in elinde tutmaya devam ettiği kavanozdan bir kaşık reçel aldı. – Metalden yapılmış bu kaşık hayat için gerekli gıdayla insan cismini doyurmanın rahatlığı için düşünülmüş ve üretilmiş, bazen de bayağı bir lezzetli gıdayla.

– Hm, aynen, – onaylayan Volodya tek seferde kaşığın içeriğinin yuttuktan sonra, Sensei'in yeniden konuşmasını bekledi ve alttan alttan bir diğer porsiyonu almak için uzandı.

– ... Kalaşnikof otomatik tüfeği ise, aynı metalden yapılmasına rağmen, insanları öldürmek için üretilmiş. Onunla çorba da içemezsin ve reçel yemek için de çok uygun bir şey değil.

– Aha, – keyifle başını sallayan Volodya, başarılı bir şekilde bir kere daha "gizli keşif çıkışını" gerçekleştirdi.

– Bilinçaltı da böyle. Her şey insanın niyetine ve isteklerine bağlı, – diye sonlandırdı Sensei.

– Evet, ama Ariman da bunu söylüyordu ve hem de bayağı inandırıcı bir tarzda bilinçaltının manevî şeylere ulaşmak için kullanabileceğinin anlatıyordu, – elleriyle jestler yapan Andrey yatışmak bilmiyordu. – Ve hatta örnek olarak meditasyonları bile gösteriyordu! O zaman, o da kaşığı kullanıyordu ama, Kalaşnikof tüfeğini değil. – Ve neredeyse talep edercesine duyurdu: – Aradaki fark ne o zaman?!

– Aradaki fark ne, diyorsun? – yorgun bir şekilde söyledi Sensei, belli ki apaçık ortada olan şeyi açıklamaktan bıkkın düşerek.

Ve bu zaman Sensei masanın arkasında oturarak bir elinde reçel kavanozu diğer elinde ise kaşığı tutarken, beklenmedik bir biçimde Andre'ye öyle anî bir topuk vuruşu yaptı ki,

diğerinin ayakları havaya fırladı. Ve aynı anda, korkmuş delikanlı kumların üzerinde düşünce de, onun gözüne gelen bir vuruş taklidi yaptı, hem de o kadar yıldırım hızıyla ki Sensei'in elindeki kaşığın sapı neredeyse Andrey'in gözüne bir milim mesafede dondu kaldı. Her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki, şaşkına dönen delikanlı hatta tepki bile veremedi. Sadece korkudan gözlerini sımsıkı kapadı. Ve bu da, tüm "dövüş deneyimlerine" karşılık bu ansızın saldırı karşısında uygulayabileceği tek savunma sistemiydi.

Sensei ise Andrey'e hitaben çok net bir şekilde telâffuz etti:

– Ne düşünüyorsun, eğer ben bu cismin izlediği yolu değiştirmeden otuz kilogramlık bir kuvvet uygulasam, ne olacak sence?

Biz Kostikle beraber bu olaydan afallayıp ne yapacağımızı bilmez bilmez bir hâlde donup kalmıştık, Andrey'in durumunu düşününce bir de. Onun ise yüzü Sensei'in bu sözlerinden sonra hepten bir anda panik korkusuyla çarpılmış ve hatta galiba aşırı heyecandan ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı. Volodya ise, fırsattan istifade ederek hızlıca Sensei'in elindeki kavanozu aldı ve hiçbir şey olmamış gibi reçeli çabuk bir tempoyla kaşıklarken sakince söyledi:

– Kaşık serbest bir şekilde sağ gözün küresinden içeriye girecek ve beynin frontoparyetal bölgesine zarar verecektir. Sonuç; ölüm garanti.

– Çok doğru, – gözlerini Andrey'den çekmeyen Sensei sanki bu onun sorusunun yanıtlıymış gibi söyledi.

Ve arkadaşasına omuzlarına vurarak, onun yerden kalkmasına yardımcı oldu. Andrey hiç beklemediği bu şeyden dolayı duyduğu korkudan âdeta alçıdan bir heykeli andırıyordu. Sensei ise sanki hiçbir şey olmamış gibi masanın arkasına oturdu ve ifade etti:

– Kaşık sadece bir araç. Bu yüzden de bunun gibi zararsız bir aracı bile çok tehlikeli bir silaha dönüştürebilirsin. – Ve ağır bir nefes alıp, esefle Volodya'nın şiddetli baskısı altında boşalmış reçel kavanozuna baktı, – Ne o, reçelden kalmadı mı artık?

– Yook, – gülümseyen Volodya, kaşığını yalamaya devam ediyordu. – Her türlü ıvır zıvırla dikkatini dağıtmada benim suçum yok ki. Reçel ise, "çabuk bozulan" bir ürün: daha açmaya fırsat bulamadan bir bakmışsın sinekler saldırıp onu bozmaya başlıyorlar. Bu yüzden de, kim yetiştiyse, o da yedi.

Sensei gülümsedi ve söyledi:

– Volodya, peki "yakınla paylaş" lâfına ne oldu?

– Yakınlarınla paylaşmak lâzım tabii. Ama büyük ailede... – Ve bana şöyle bir göz atıp, hemen düzeltti: – Yani, uyuma, yerken başka şeylerle uğraşma demek istemişim.

– Vay, – içten bir şekilde gülmeye başlayan Sensei, reçel yemede öylece kullanışsız kalan kaşığı yerine koyup, iyi kalpli bir tavırla elini salladı. – Tamam o zaman, madem ki reçelimizi yedik, hadi denize girelim.

Sensei ve Volodya şen şakrak bir havayla çabucak boşalan reçel kavanozu ile ilgili şakalaşa şakalaşa denize doğru uzaklaştılar. Kostik ve Andrey ise tam tersine afallamış bir hâlde masanın arkasına çöktüler.

– Vay canına! – alnında oluşmuş ter damlacıklarını silerken zar zor telâffuz edebildi Andrey. Ve azıcık bekledikten sonra ekledi: – Sensei ama da ağlattı gerçeğin anasını! Fuh, ter bastı ya!

– Hiç deme ya, benim de az kalsın pantolon ıslanacaktı, – her zamanki havalı maskesi olmadan söyleyen Kostik şaşırttı doğrusu. – Ve Sensei bunu nasıl beceriyor? Sadece birkaç saniye dikkatini vermesi, beyin temizliği için yetiyor! Bizse seninle bir saat kim haklı, kim yanlış diye tartışıyorduk.

– Aha, – onaylarcasına kafasını salladı Andrey. – İki saniyede ikimizin de kaz kafalı olduğu ortaya çıkmış oldu.

– İyi ki ilk sen sordun da ben kendi sorumu sormaya fırsat bulamadım, – rahatlamış bir şekilde nefes alsı Kostik.

– Daha geç değil, git hadi, sor! – uyuşuk uyuşuk gülümsedi Andrey.

– Aha, sonrasında da Volodya'nın tabanının yardımıyla su üzerinde koşmayı öğrenmek için mi? Yok, hayır, teklifciğin için çok sağolasın. Her nasılsa kendi sorularımın çaresine bakarım artık. Üstelik, Sensei de çok anlaşılır bir şekilde açıkladı zaten. Yani, nasıl derler, bu soruyu sormaya gerek kalmadı artık.

– Tabîî, tabîî, – gülümsedi Andrey, – senin batmış pantolonunu göz önünde bulundurunca...

Çocuklar sessizce gülüştüler. Bu zaman Tatyana ile Slavik yakınlaştılar ve tartışmanın ne ile sonuçlandığını soruşturmaya başladılar. Bunun karşılığında Andrey elini sallayarak söyledi:

– Neyle olacak?! Bol bol sıvı salgılanması ve kendi geri zekâlılığımın farkına varılması ile! – Ve fazla ayrıntıya girmemek içinde herkesi peşinden çağırdı: – Haydi herkesle beraber denize giriyoruz!

Çocuklar gülüşerek arkadaşça suya doğru koşturdular. Tatyana masayı toplamaya yardım etmek için yanımda kaldı ve bu arada da, bunun öncesindeki tartışmadan dolayı aza daha kavga edecek seviyeye gelip ve her birisi kendisini haklı olarak görürken, onları eski ve candan arkadaşlara çevirecek ne tür bir olayın burada gerçekleştiği ile ilgili soruşturmaya başladı.

Bu olay beni, birileri ile bir şeylerle ilgili sesimiz kısılana kadar tartışırken, bazen ne kadar da haksız olabiliyor muşuz gibisinden düşüncelere sevk etti. Sonrasında ise üstelik günlerce bunun ıstırabını çekiyor, defalarca bu tartışmayı kafamızda canlandırarak, rakibimize daha keksin, daha "zekice", daha bir inandırıcı yeni cevaplar düşünüp buluyor ve bunları onun yüzüne söyleyebileceğimiz karşılaşmayı hınçla bekliyoruz. "Parlak" düşüncelerimizi ve kanıtlarımızı unutmamak için de gelecek karşılaşmamızı tekrar film şeridi gibi kafamızda döndürüyor, eski sohbeti yeni döngülerle hatırlıyoruz. Oysa aslında bizim karşılaşmanın olup olmayacağından ve de yarınki günün bize hangi sürprizleri hazırlayacağından da haberimiz yok.

Eğer bu tartışmaya bir kenardan bakarak sırf insanî yönden değerlendirirsek, meğer bu birilerine kendi "haklılığını" ispat etmek ve kendi Hayvanî başlangıcının en iğrenç tarafını, bencilliği tahrik ederek, içimizde karşı konulamaz bir öfke yumağını besleyerek büyütme değer mi hiç. Buna kendi ilgimizin gücünü vererek sonrasında da bundan ıstırap çekmeye değer mi hiç?! Gerçi esasında, herhangi bir insanın bizim düşüncemize göre "kötü" olmasında dolayı ıstırap çekmiyoruz, fakat bizim egomuza dokunduğu için ıstırap çekiyoruz. Oysa aslında bizim ruhumuz ıstırap çekiyor, çünkü her şeyden önce biz gaf yapmış ve kendi ilgimizin gücünü Sevgiye değil de, Nefrete yöneltmiş olduğumuz için. Bundan dolayı da, galiba bu durumda, ruhen hissettiğimiz acı doğuyor. Ve buna dayanarak da bencilliğimizin beyhude dargınlığı filizleniyor ve bu acının gerçek anlamını ve derinliğini anlamamıza izin vermiyor. İşte biz de kendi hummamızda hırçınlaşıyor ve kızarana kadar tartışmaya devam ediyoruz. Ve tartışmanın Ariman ile mi, insanlar arasındaki ilişkiler ile mi, felsefe, din, siyaset ile mi ilgili olmasının da bir önemi yok. Önemli olan, bizzat insanın kendisinin bu tartışmaya duyduğu tavır.

Eğer iki arkadaşta Ariman isminde bir şahıs kendi gizli amaçlarından yola çıkarak kendi bakış açısını dayatıyorsa ve arkadaşlar da bundan dolayı birbirlerine duydukları öfkeden nefretle dolup taşıyorlarsa, başlangıç için bu ikisinin sakinleşerek şöyle düşünmeleri gerekmez mi: "Acaba ikimiz de haklı mıyız?" Ve aralarındaki çekişmenin asıl sebebi ile bu nefreti oluşturan şey neydi acaba? Âdeta bayatlamış bir kurabiye gibi kabaran büyüklük kuruntusuna sahip kişisel Hayvanî başlangıcın olmasın sakın? Meğer, manevî bir insan kendi yakınına affetmez mi onun hatalarını?

Ve hem de, tüm bu dünya Ariman'a aitken ve biz de burada geçici olarak, sadece misafir gibi yaşarken, biz insanlar neyin tartışmasını yapabiliriz ki? Bizim durumumuzda yapabileceğimiz tek şey, fark ettiğimiz olguları saptamak ve birbirimize en azından manevî destek olmak. Zira er yada geç biz bu dünyanın sınırlarını geçmek zorunda kalacağız! Ve bu inkâr edilemez gerçek tüm bizleri ortak paydada birleştiriyor ve tartışacağımız her konuyu anlamsız kılıyor. Çünkü ebediyetin önünde bir tek hayırlı amellerin ile güçlendirilmiş maneviyatının bir anlamı var. Kişisel aptallığımız yüzünden yıllar boyunca biriktirdiğimiz tüm geriye kalmış olumsuz çöp yığını ise ruhumuzu ağırlaştırmaktan başka bir işe yaramıyor ve onu yeni dünyevî cehennem döngülerine itiyor. Bu yüzden de, eğer bu kadar ağır sonuçlara neden olacaksa, herhangi bir tartışmaya başlamaya değer mi?!

* * *

Bizim masamız eski pırıl pırıl hâline dönünce, Tatyana beni denize sürüklemeye başlayarak daldığım düşüncelerden ayırdı. Çocuklar artık hepten denizin suyunu bulandırıyorlardı. Onlar "kim daha uzağa atlar" genel ismi altında akrobatik numaralara sahip oyun oynamaya başlamışlardı. Oyunun anlamı ise şundan ibaretti, iki erkek suyun altında ellerini birleştiriyor ve üçüncüsü ise bu kendine özgü "el yapımı" trampelin üzerine

çıkarak çocukların omuzlarında tutunuyor ve onların fırlatmasıyla da suyun içerisine atlama gerçekleştiriyordu. Üstelik Kostik ve Yura gibi "sakinler" sırf uçuşun verdiği hazla uçuyorlarken, Andrey, Jenka, Stas gibi "coşkunlar" ise uçarken bir de bunun üstüne havada herhangi bir akrobatik numara göstermeye çalışıyorlardı. Tabii ki, sıçrayan su damlalarının ve kahkahaların haddi hesabı yoktu! Onları seyrederken bizim de Tatyana ile canımız "kahramanlık yapmak" çekti. İlk başta bizim "trampelen" görevini Kostik ve Andrey yapıyordu. Fakat sonra diğer erkeklerin uzun boylu ve güçlü Stas ile Jenya sayesinde ne kadar uzağa fırladıklarını görünce biz de aynı uçuş menzilini denemeye karar verdik.

İlk önce bu sağlam "trampelen" üzerinde ben tırmandım.

– Sen ama kendini ileriye doğru it, – önerdi Stas.

– Evet, Uçmaya başladığında da bacaklarını bük, içe doğru yığıl ve çabuk havada dönüş yap, böylece takla atmış olacaksın, – diğer taraftan tek nefeste söyledi Jenya.

– Ve yarı yolda duraklama, hemen dönmeye bak, – ekleyen Viktor, benden sonraki "başlangıç" çizgisine geliyordu.

– Yani anladın sen, üçe kadar sayınca, kopuyorsun! Ve gittin! – hatırlattı Stas.

Uzun sözün kısası, "görmüş geçirmişlerin" tüm tavsiyelerini dinledikten sonra ben çocukların kenetlenmiş ellerinin üzerine tırmanarak düşmemek için de omuzlarına tutunarak atlamaya hazır hâle geldim. Suda beni yukarıya aşağıya doğru sallayan arkadaşlar hep beraber saymaya başladılar:

– Bir! İki! Üüüç!

Ve bu zaman beni öyle yükseğe ve denize taraf o kadar uzağa fırlattılar ki heyecandan hatta soluğum kesildi. Gerçeği söylemek gerekirse, böylesine uzak menzilli uçuştan ben az buçuk korkuya kapıldım ve ilk başlarda bana anlatılan tüm önerileri, aynı zamanda uçuştan hemen sonra dönmek gerektiği ile ilgili olanı da unuttuğum. Sonrasında ise kendime gelip bir şeyler yapmaya giriştiğim zaman da artık çok geçti; âdeta bir böceğin cama çarpması gibi suya çakıldım. Suyun yüzeyine acılı bir şekilde karnımla çarpmam (sanki onu ateşle yakmışlar gibi) ve "soğuk" suya dalmaktan soluğumun kesilmesi azmış gibi, üstüne üstlük bir de "deniz" paniğinin açık belirtileri olan, korku ve "yanmış" karnımın eşliğinde geriye, sığ sulara dönebilmek için epey bir mesafeni yüzmek zorunda kaldım.

– Evet, nasıl? – karşıma çıkan ilk insan Tatyana neşeli neşeli soruverdi.

– Valla, güzel bir tarafını göremedim, – yanıtladım ben. – Sanki fırlatılınca karnı üzerine suya yapışan ve bu arada da gözleri fal taşı gibi açılan kurbağa yavrusuymuşum gibi bir izlenim bıraktı bende.

Ben karnıma baktım. Karnım böyle "kıyak" bir yere inişten, daha doğrusu suya inişten kıpkırmızı olmuştu.

– Vay canına! – vücudumun etkilenmiş alanını görünce acıma ortak bir sesle söyledi Tatyana. – Bak sen şu işe! Çok mu acıdı?!

– Hem de nasıl! Yanıyor âdeta...

Bu zaman Nikolay Andreyeviç yakınlaştı. Ve bana bakarak, yakınmaya başladı.

– Ay, kızlar, kendinize hiç mi acımıyorsunuz?! Tamam şunların ahmaklıklarını atacak başka yerleri yok, peki sizin neyinize lâzım?!

– Böyle olacağını kim bilebilirdi ki? – suçlu suçlu omuzlarımı silktim ben. – Suyun böyle yapabileceğinin bilmiyordum ki...

– Evet, tabii, her şey deneyimle kazanılıyor, – gülümsedi bizim psikoterapi uzmanımız. – Su, gerilim tabakasına sahip. Büyük yükseklikten atlarken belirli suya dalış tekniklerine sahip olmadan, suya çarpıp öle de bilirsin. Şaka değil!

Bizim yakınımızda bulunan Ruslan, Nikolay Andreyeviç'in "öğütlerini" duyunca anlayamayan bir ifadeyle sordu:

– Nasıl suya çarparak öle bilir ki insan?

– Hem de nasıl! – onayladı Nikolay Andreyeviç.

Ve tekrar bana dönerek acıyı dindirmek için hangi kremi kullanmam gerektiğini ve de ilk yardım çantasının nerede olduğunu söyledi.

Biz Tatyana ile birlikte ilk yardım çantasını aramaya gittik. "Hastane işlerimizi" bitirip kumsala dönerken bizim önümüze bu sefer, az önce Tatyana ile beraber gittiğimiz aynı şeyin ardından ve aynı güzergâhı takip ederek topallaya topallaya yürüyen Ruslan çıktı. Anlaşılan Nikolay Andreyeviçin sözlerine ve benim acı tecrübeme inanmayan Ruslan, bizzat şahsen Jenya ile Stas'ın "trampeleninden" başlayacak şekilde "kurbağa" atlayışını gerçekleştirmeye karar verdi. Ve de atlayınca bir tek karnını kızartmayı değil fakat hem de her nasılsa ayağını incitmeyi de becerdi. Bu yüzden de biz Tatyana ile beraber tekrar geriye dönerek bu sefer ilk yardımı kendi "kontrol" denemelerinden mustarip olan bu başı belâlıya göstermeye başladık. Ruslan'ın sakatlanmasından sonra Sensei ile Nikolay Andreyeviç deniz enginliklerinde emniyet kurallarına uymadıkları gerekçesiyle tüm çocukları kıyıya kovup çıkardılar. Sensei ise esprili bir tonla, suda nasıl davranmamız gerektiğiyle ilgili hepimize tam bir konferans çekti.

* * *

Millet isteksiz bir şekilde denizden çıkararak, kim nerede yer bulduysa kilimlerinin yere serip yüzmeden sonra güneşlenmeye başladılar. Fakat "deniz aslanlarının" böyle toplu yatışmasının üzerinden on dakika bile geçmeden, Volodya kendi kilimini Nikolay Andreyeviç'in yanında güneşlenen Sensei'in yanına çekerek, hatırlattı ona:

– Sensei, gizli cemiyetler ile ilgili bize anlatacağına söz vermiştin.

– O, aynen! – yakınlarında bulunan Viktor da bu fikre katılarak kendi kilimini Sensei'in yanına çekti.

Onları gören Jenya ile Stas da kilimleri ile birlikte Volodya ve Viktor'u itip kakarak soydaşlarının arasına girmeye çalışan domuz yavruları gibi onların aralarına sokuldular. Arkasından ise geriye kalan herkes çabucak aynısını yaptı. Kilimlerin bu şekilde kitlesel yer değiştirmeler, sonucunda herkes Sensei'in etrafında toplandı.

– Evet, Sensei anlatsana! – tezahürat yaptı çocuklar.

– Tamam, madem ki söz verdim, o zaman dinleyin... – babacan bir tavırla söyleyen Sensei biraz düşündükten sonra hikâyesini anlatmaya başladı. – Gizli cemiyetlerin amaçlarının ne olduğunu, onların hangi ilimleri ve yöntemleri kullandıklarını anlayabilmek için İyiliğin ve Kötülüğün karşı durmasının kaynaklarına gitmek lâzım. Eski çağlardan beri Doğu'da, Yeryüzündeki Kötülüğe ve karanlık güçlere karşı koyan merkezin, ilimlerin çıkış kaynağı ve muazzam manevî gücün toplandığı yer niteliğinde öne çıkan Şambala olduğunu varsayıyorlar. Fakat belirtmek isterim ki, Şambala tüm bu niteliklere sahip olsa bile, ne var ki, genel olarak insan toplumuna karşı tarafsız bir pozisyon sergiliyor ve bununla beraber de insanlara saf ilimleri sağlayarak, onlara İyiliğin ve Kötülüğün güçleri arasında tam bir bağımsız seçme hakkı tanıyor. Bu yüzden de Şambala'nın manevî ilimlerini yaygınlaştırma ve doğrudan Kötülüğe karşı koyma işini bir kural olarak manevî yolda ilerleyen insanların kendileri yapıyorlar.

Tabii ki, insan toplumunu periyodik olarak Şambala'dan Bodhisatvalar ziyaret ediyor ve her şeyden önce de esas işlerinin bir parçası olarak, zaman aşımında ya insanlar tarafından kaybedilmiş, ya da ki çoğu insanların öğrenmemesi için saklanmış veya çıkarıcı, güç arayışı içerisinde olan başka insanlar tarafından tahrif edilmiş kayıp manevî ilimleri, insan uygarlıklarının gelişimi ile bağlantılı orijinal tarihle ilgili bilgileri yeniliyorlar. Bodhisatvalar hem de, uygarlığın bilimsel kazanımlarının ulaştığı seviyeye bağlı olarak dünya ile ilgili ek bilgileri de veriyorlar. Yani, onlar insan topluluğu ile ilgili tarafsız bir pozisyonda bulunurken, mümkün olduğu kadar, yüzyılların çamurundan ve hayal ürünlerinden ve hem de değişik insan ihtiraslarından arındırılmış temiz bilgileri insanlara sağlıyorlar. Bu dünyadaki bir çok güç sahibi insanın elde etmek için hayalini kurduğu bu bilgileri dikkate alıp almamaksa, insan topluluğunda Şambala'nın bu ilimlerine sahip olma şansına eren her bir kişinin artık kendi seçimine kalmış bir şey. Tabii, bunun bir sonucu olarak da, bu bilgilere sahipken Kötülüğe karşı koymak, bu dünyada gerçekten İyilik yapmak veya bu ilimlerle kendi kibrini avutmak, yine her bir insanın ve toplu olarak da insanların kendi bileceği bir iş. Fakat yine altını çizmek istiyorum, insan topluluğunun içerisinde Kötülüğe karşı ve şu Arhontlara karşı durma işini, manevî yolda ilerleyen insanların kendileri yapıyorlar. Yeri gelmişken, eski çağlardan beri bu gibi insanları Arhatlar olarak çağırıyorlardı.

– Arhatlar mı? – tekrar sordu Viktor.

– Evet. Sanskritçe'den çeviride "arhat", "lâyük olan" anlamına geliyor. Şimdi bu kelimeyi Budistler kendi terminolojilerinde Nirvana durumuna doğrudan yaklaşmış bir insanı tanımlamak için kullanıyorlar. Fakat genel olarak eskiden, Şambala'nın ilimlerini dünyaya getirmeye lâyük olan insanlar Arhatlar olarak isimlendiriliyordu. Eski Slavların Veja*, Sokrovennik** ve Mejan*** olarak adlandırdıkları adamlar da bu insanlara ait oluyor.

– Vay be, Arhatlar ve Arhontlar! Aralarında ufak tefek, birkaç harflik bir fark var ama amaçları arasındaki karşıtlığın düzeyine bak! – şaşırdı Stas.

– Evet, ama bu "ufak tefek" şey, işaretleri tam birbirinin karşıtı olacak şekilde değiştiriyor, – vurguladı Sensei. – İsimlendirmede olan şu önemsiz farklılık ise insan rivayetlerinin sayesinde var. Zira ilk başta manevî ilimleri yaygınlaştıran Arhatlar vardı. Çok geçmeden de Antik Yunan bilgelerinin Arhontlar ismini vermeye başladıkları şahıslar ortaya çıktı, bu da Arhontların en çok sevdikleri yöntemin, Arhatların sayesinde insanlar arasında yaygınlık kazanan şeyleri değiştirmek ve çarpıtmak olduğunun altını çizmek içindi. Bu karşı durmanın izi tüm insanlık uygarlıkları boyunca uzanıp gidiyor, insanların bu iki tarafı nasıl isimlendirdiklerinden bağımsız olarak.

Arhontlar Ariman'ın prensiplerine göre çalışıyorlar. Ariman'ın prensiplerini ise dün siz kendi gözlerinizle görme imkânını elde ettiniz. Sanki maneviyatla ilgili o da Şambala Bodhisatvalarının anlattığı şeyleri anlatıyormuş gibi geliyor, fakat gerçekleri maddenin lehine öyle bir ustalıkla çarpıtıyor ki, insan ayrıntıların arasından evrensel tahrifleri ve yolun doğrultusunun tam tersine bir istikamete değiştiğini fark edemiyor bile. Fakat içerisinde maneviyatı fazla olan kişi bu tahrifleri anlar ve açığa çıkarır. Ariman sadece, ne kadar güzel sözcükler biçimiyle ifade edildiğinden bağımsız olarak, insanların zaafları üzerinden, Hayvanî başlangıcın arzularıyla tutkuları üzerinden oynuyor. İşte insandaki tam bir kafa karışıklığı da buradan çıkıyor. Arhontlar da bu prensipleri, Efendilerinin prensiplerini takip ediyorlar.

– Peki, Arhont kelimesinin anlamı ne? – sordu Yura.

– "Arhont" sözcüğü Yunan kelimesi "archontes" den türeme ve "ihtiyarlar", "atalar", "başkanlar", "yöneticiler" anlamlarını içeriyor. Çok daha sonradan Ortodoks Hristiyanlar onları "şeytanın hizmetçileri" olarak yorumlamaya başladılar. Agnostikler ise eski bilgilerden yola çıkarak Arhontları, otoriteleri bir tek manevî insan tarafından alt edilebilen dünya hükümdarlarının ruhları, maddî evrenin yaratıcıları ile bağdaştırıyorlardı. Fakat genel olarak onlar, Tanrı'nın tasarısına göre Arhontların otoritesinin çok karmaşık ilişkiler içerisinde bulunduğunu varsayıyorlardı. Binlerce yıl boyunca Arhatlar ile Arhontların karşı durmalarını hesaba katınca, elbette, bu konuda onlar kısmen haklı.

Baş Arhont, veya "bu dünyanın Arhontu" gibi de çağırıyorlar onu, bu da "bu dünyanın efendisi" ile aynı anlama geliyor, Ariman oluyor... Fakat daha eski zamanlarda Baş Arhont konumunda onun ismi Abraksas olarak sesleniyordu. Şimdi bunu "mutlak kötü olmamasına rağmen cehalet içinde olup kendisini mutlak Tanrı olarak kabul eden evrensel bütünü ruhu" olarak yorumluyorlar. Bu efsaneyi ilimlerden ve dünyanın yapısından habersiz bir insan sadece masal olarak algılayabilir. Akıllılar içinse bunda bir ima, bir ipucu var.

Nikolay Andreyeviç bu yerde konuştu:

– Sonuncusu, galiba, insanların bu konuda çok az bir şeyler bilmesi veya hiçbir bilgiye sahip olmamalarından dolayı gerçekleşiyor. İlmin olmadığı yerde de anlaşılmazlık ve korku doğuyor.

– Çok doğru. Ariman hakkında bile insanlar ne biliyorlar ki? Esasında Arhontların uğraşları sayesinde insanlara bu konuyla ilgili bilgiler altı yaşındaki bir çocuğun gelişim düzeyinde veriliyor, "eğer bizi dinlemez ve dediklerimizi yapmazsan, boynuzlarıyla ve çift tırnaklarıyla korkunç bir iblis olan kötü şeytan seni kendi karanlık krallığına götürecektir, kır kazanında kaynatacak" gibisinden bir şeyler anlatılıyor. Yeri gelmişken, yalnız dinde değil fakat siyasette de Arhontlar insanların çoğunluğu için bilgi sunuşunu bunun gibi bir teknik kullanarak gerçekleştiriyorlar, hem de dünyanın her yerinde. Ve bunun gerçekleşme nedeni de, ciddi bilgilerin, özellikle de siyasî önemi olanların, insanlar tarafından kitlesel hâlde algılanmıyor olması. Al sana paradoks işte: her bir birey kendisini akıllı ve bilgili bir insan olarak görüyor sanki, ama ciddi bilgiler çoğunluğu tarafından az yaşlı bir çocuğun ilkel anlayışı seviyesinde algılanıyor. Üstelik bu hem eski çağlarda hem de günümüzde böyle. Bu yüzden de Arhontlar kendi adamlarını dilmaç niteliğinde öne çıkararak bunu kullanıyorlardı ve hâlâ kullanmaya da devam ediyorlar.

Volodya kuşkuyla ifade etti:

– Belki de insanların bunu böyle algılama nedeni, siyaset mutfağının kazanında nelerin kaynadığı ile ilgili tüm gerçekleri bilmiyor olmaları. Gerçekleri ise, doğal olarak, onlara hiç kimse ve hiçbir zaman söylemez, çünkü bu düpedüz şu kepazeliği yapanların otoritelerini sarsacak.

– Kesinlikle, aynen, – katıldı Jenya. – Dedikleri gibi, eğer sen salamı ve politikayı seviyorsan, ilkinin de ikincisinin de nasıl yapıldığını bilmemen daha iyi.

Çocuklar güldüler. Stas ise şakacıktan Sensei hitaben yakındı:

– Bu ne biçim bir şey ya? Şu dinlerde insanları "korkunç iblisle" korkuturken, Arhontlar utanmadan kendi Efendilerine iftira mı atıyorlar yani?!

– Onlar için her türlü yol mubah, yeter ki amaçlarına ulaşsınlar. Amaçları ise çok basit, insanın dikkatini içindeki maneviyattan çekerek dışındaki maddiyata yöneltmek. İnsanın kendi içinde, Hayvanî başlangıcında saklanmış kötülüğün gerçek nedenini gizlemek. Ve tabii ki, onlar için en önemlisi de insanlar üzerinde sınırsız bir hâkimiyete ulaşmak. Topluma kendi yaşam kurallarını dikte ederken, savaşlar çıkarırken ve insanlarda hayvansal içgüdüleri uyandırmaktan çekinmezken onlar buna can atıyorlar. İnsanları korku ve cehalet içerisinde tutmak onların işine geliyor. Çünkü eğer insan gerçeği öğrenirse onlardan korkmaktan vazgeçecek, gözleri açılacaktır. O, sadece onların bu düzenbazlığına tükürecek ve sırtını dönüp maneviyata doğru gidecektir. Bu yüzden de Arhontlar bunun gerçekleşmesine izin vermemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Yani çocuklar, ne yaparsan yap, ama bu dünyada gözlerini dört açmak lâzım. Ve de burada geçici olarak, Ariman'ın misafirliğinde olduğumuzu unutmamak. Buraların hepsi onun Satraplığı.

– Ne? Satraplık mı?! – anlayamadı Andrey. – Nasıl yani?

Jenya kendi kafasına göre açıklama yaptı.

– Şey, yani can düşmanlarının at oynattığı yer anlamında.

– Sahi mi?! – saf bir şekilde, Sensei'e hitaben sordu Andrey.

Sensei ironik bir gülümsemeye Jenya'ya bakarak, cevap verdi:

– Hemen hemen. Satraplık, satrap'ın yönetimi altında olan vilayet anlamına geliyor. Satrapēs, Yunanca bir kelime. Ve eski Fars sözcüğü olan sitrab'dan türemiştir. Antik İran'da sınırsız bir otoriteye sahip olan vilayetin (satraplığın) valisini bu isimle çağırıyorlardı.

– İşte ben de bunu diyorum, Satraplık millet için tam bir can düşmanlığından ibaret! – katıldı yerinde durmayan Jenya. – Kimsecikler Satraplıkta yaşamayı istemez, – ve arkasından kurnazca ilâve etti: – ama herkes Satrap olmayı hayal eder.

Arkadaşlar hayretle Jenya'ya baktılar. Bu zaman Volodya gizli cemiyetler ile ilgili Sensei'i soruşturmaya başladı.

– Demek, gizli cemiyetler Arhontların işi?

– Niye ki? Arhatların da, Arhontların da gizli cemiyetleri vardı, – netleştirdi Sensei.

– Tamam, Arhontları anladık da, – kabul etti Nikolay Andreyeviç. – Her bir otorite, çıkarıcı amaçlar için suistimal edilen gizli bilgilere sahip olmanın üzerine kuruluyor. Ama, eğer manevî yolda ilerliyorlarsa, Arhatlar gizli cemiyetleri ne diye kursunlar ki?

Bunun üzerine Sensei cevap verdi:

– Dediğim gibi, bu dünya Ariman'a ait. Bu yüzden de insanlara maksimum derecede faydalı olabilmek için eski zamanlardan beri Arhatlar gizli cemiyetlerde toplanmak zorundaydılar. Bunu çok istediklerinden değil fakat aldıkları ilimlerin saflığını muhafaza edebilmek için ve bunun da yardımıyla insanlar Arhontlara karşı karşı koya bilsinler diye. Ama Arhontlarda farklı olarak Arhatlar için bu tür gizlilik iki uçlu değnek gibiydi. Çünkü bazen Arhatların gösterdikleri yardımlar birçok insan için manevî yönden o kadar değerli ve önemli oluyordu ki, sıradan insanların hatırasında bu gizli cemiyetlere karşı rivayetler ve saygı kazanıp kalıyordu. Ve bu rivayetlerle de insanlar farkına olmadan Arhatlara zarar veriyorlardı. Onların gizli organizasyonu insanlar arasında popülerleşip ün kazandığında, yani kısacası onunla ilgili birçok insan bilgi sahibi olduğunda, Arhontlar anında güçlerini yalnızca bu organizasyonu yok etmek için yoğunlaştırmakla kalmayıp fakat daha da kötüsü kendi adamlarını içlerine sokarak, önderlik eden Arhatların yok edilmesi yoluyla bu organizasyonun dâhilî ideolojisinin değiştirilmesine harcıyorlardı. Yani, gizli cemiyetin içinde neler olup bittiğinden habersiz sıradan insanlar için dışarıdan bakıldığında organizasyon faaliyet gösteriyor gibi geliyordu, fakat manevî anlamda artık içi boş oluyordu. Onun popülerliği üzerinden oynayarak ve hatta bazen kendileri tarafından yok edilmiş Arhatların isimlerini de kullanarak, Arhontlar artık kendi tarzlarına göre insanların bilinçlerini çıkarlarına göre kullanıyorlardı.

– Peki, senin hani bahsettiğin Arhontların ilk nüfuzlu çevrelerinden bir tanesi olan şu "Hür taş ustaları" organizasyonu ne oluyor? – merak etti Volodya.

– İşte bu, Arhatların güçlü organizasyonu olan "Özgür taş ustalarının" zaman aşımında nasıl Arhontların gizli cemiyeti olan "Hür taş ustalarına" dönüştüğüne dair klâsik bir örnek.

– Öyle mi?! Bu örneği dinlemek çok ilgi çekici olurdu, – rahat bir şekilde oturmak için kurulan Nikolay Andreyeviç merak dolu bir sesle konuştu.

– Her zaman seve seve, – takdir edercesine başını sallayan Sensei kendi rivayetine başladı. – "Özgür taş ustaları" hareketi Eski Mısırda doğdu. Ve ilk başta bizzat Arhatlar tarafından, olumlu, manevî bir insanlar cemiyeti olarak kurulmuştu. Ta-Kamet, çok eski çağlarda Mısırı böyle çağırıyorlardı, Şambala için özel bir yere sahipti. Ancak şimdiki konumuz bu değil. Bu hareketi kurup başlatan kişi İmhotep isminde bir insandı ve kendisi de, eski Rus dilinin terminolojisi ile konuşursak, Sokrovennikin öğrencisi, yani bir Veja idi.

– Peki, İmhotep kim? Firavun mu? – pür dikkat Sensei'i dinleyen Slavik merak etti.

– Hayır, İmhotep firavun değildi. Bugün insanların çoğunluğu tarafından o, rehberliği altında ilk basamaklı piramitlerden bir tanesinin inşa edildiği Mimar olarak tanınıyor. Bu piramit, milâttan önce 2778 senesinde III hanedanlığı kuran o zamanki firavun Djoser'in ismiyle anılıyor...

– Aha, iki bin yedi yüz... kabaca söylersek bu milâttan önce üçüncü bin yıl mı oluyor?! – yarı onaylayıcı, yarı sorgulayıcı bir tonla konuşan Kostik hemen ardından hesaplamaya başladı. – Eğer bizim yaklaşık iki bin yılımızı, milâttan önceki üç bin yıla da eklersek... O zaman aşağı yukarı yaklaşık beş bin yıl civarı öncesi mi oluyor?

– Kesinlikle doğru, – tasdik etti Sensei.

– Antik bir adam! – bu rakamları duyan Andrey söyledi ve gülümseyerek ilâve etti: – Ben de düşünüyordum: acaba neden onunla ilgili duymadım diye?

– Hayır ya, duydun! Lisede. Tarih dersinde görmüştük onu, – kopya verdi Tatyana.

– Anryuşa'nın tarih derslerinde dinlemekten, çok daha önemli işleri vardı, – espiyle haber verdi Kostik.

– Bunu söyleyene bak! – irkildi Andrey. Gerçi dürüst olmak gerekirse bir ders gibi tarihi sevmiyordum ben. Dehşetli bir can sıkıntısıydı. Üstelik hoca da öyle bir anlatıyordu ki gözlerim kendiliğinden kapanmaya başlıyordu.

Sanırım bu konu ile ilgili Kostik yine bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki, Nikolay Andreyeviç nazikçe konuşmayı çok daha enteresan konulara çevirdi.

– Bildiğim kadarıyla, üstelik İmhotep kendi zamanına göre olağanüstü bir doktordu.

– Evet, ve de yalnızca doktor değil, – onayladı Sensei. – İmhotep o kadar önemli bir Şahıstı ki, onunla ilgili size daha fazla ayrıntılı bir biçimde anlatmamı hak ediyor...

Sensei kısa bir ara vererek Viktor'dan elinde tuttuğu maden suyunu rica etti ve bir kaç yudum aldıktan sonra onu tekrar Viktor'a iade etti. Sonra ise hikâyesini anlatmaya devam etti.

– İmhotep, Eski Mısır'ın o zamanki başkenti olan Memfis'in yakınlarında doğdu. O, halktan bir insan ve olağan üstü bir taş ustası olan Khanofer'in oğluydu. O zamanlar bildiğimiz türden okullar yoktu. Ve çocukların eğitimi evde, aile içerisinde yapılıyordu. Bir kural olarak, ebeveynler hangi mesleğe sahiptiler ise, çocukları da aynısını benimsiyorlardı. Yani, meslek bir aile işiydi ve nesilden nesile aktarılıyordu. İmhotep daha genç yaşlarda babasından taş ustalığı mesleğini miras almıştı. Ve sadece onun sorgulayıcı aklına değil fakat hem de insancıl niteliklerine de hakkıyla değer biçen Sokrovennik ile yolları kesişmeseydi

eğer, öyle taş ustası olarak kalmaya devam edecekti. İmhotep on iki yaşındayken Sokrovennik ile karşılaştı ve gerçekten de İnsana yakışır bir şekilde kendi hayat yolunun seçimini yaptı.

Kısa bir süre sonra İmhotep, Sokrovennikin öğrencisi oldu ve "Beleo Dızı" ilmini öğrenmeye başladı. Doğal bilimlerin dışında, örneğin bildiğimiz dil bilgisi, matematik, fizik, geometri, astronomi, tıp bilimlerinden başka, Sokrovennik hem de ona insan ile ilgili ezeli manevî ilimleri ve aynı zamanda da "Lotus çiçeği" uygulamasını açıklayarak bilgisine sundu. Ve İmhotep tam bir sorumluluk hissiyle yaklaşarak bağımsız bir şekilde onunla uğraşmaya başladığında da, kendisinde gerçekleşmeye başlayan değişikliklerden dolayı hayretler içerisindeydi.

Kostik hatta hafif bir ıslık çalarak hayran olmuşçasına konuştu:

– Oha! Demek "Lotus çiçeği" uygulaması daha milâttan önce üçüncü bin yılda biliniyordu?.. Ya, ya, ya... Burası Mısır... Buda ise milâttan önce altıncı yüz yılda doğdu... Vay be! Şu aralığa bak, neredeyse iki bin küsur yıl!

– Buda'nın ne alâkası var? – kafası karışmış bir yüz ifadesiyle sordu Andrey.

– Nasıl yani? Onu ki, her zaman lotus çiçeğinde oturmuş hâlde tasvir ediyorlar.

Kostik bunu öyle bir şaşkınlıkla ifade etti ki, sanki Andrey bizim Filozofun gün gibi ortada olan "mantık yürütme" tahminlerini anlayamamıştı. Çocukları dinleyen Jenka ise hımladı ve anlaşılın buna benzer gelecek konuşmaların önüne geçmek için baskın bir nezaket tonuyla Kostik'e hitap etti:

– Saygıdeğer Aynştayno Sokrates! Rica edersek kendi mantık yürütmelerinizi sessiz bir şekilde yaparak hürmetli seyircilerin temiz ilimlerin meyvelerinden tatmasına engel olmaya bilir misiniz, – ve sesini nezaketli tondan, sertçe uyarma tonuna değiştirerek ekledi, – ve de meseleyi zorlaştıracı bilgelik taslamadan!

Sensei ise çocukların tüm bu "taktiksel" konuşmalarına sadece gülümseyerek, sabırla Kostik'e açıkladı.

– "Lotus çiçeği" uygulaması ile ilgili insanlar çok eski zamanlardan beri biliyorlardı. Ve, bu arada da, onunla ilgili bilgilere bir tek şimdiki insan uygarlığı sahip değildi. Size anlatmıştım, bu uygulama çok eski ve ne kadar insan oğlu var olduysa, o da o kadar vardı. Sadece zaman zaman onunla ilgili bilgiler kayboluyor veya insanlar tarafından efsanelerin arkasına saklanılıyor. Çünkü Arhontlar da yerlerinde durmuyorlar.

Mısır'da bu ilimler insanların "altın çağ" dedikleri zamanlarda veriliyordu, Eski Mısırlıların da ifade ettiği gibi "dünyada Tanrıların hüküm sürdüğü" zamanlarda. Ama İmhotep'in zamanında bu bilgiler artık kısmen kaybedilmiş ve dinsel tapınma biçimini almıştı. Lotus kutsal bir çiçek olarak görülüyordu. Bu artık kısmen ilkel sembolik bir tapınmaya indirgeniyor ve tarlalardaki verimlilik ile ilişkilendiriliyordu, çünkü Nil (tarlalara siyah çamur getirmesi sayesinde Mısırlıların yılda birden fazla kez ürün elde ettiği nehir) taşkınları zamanı lotus bu yerlerde bol bol çiçek açıyordu. Fakat esasen lotus manevî temizliğin bir sembolü olarak kabul ediliyordu. Bu dünyanın hiçbir pisliğinin bulaşmadığı,

temiz ruhlu bir insana benzer şekilde, lotus çiçeği de çamurdan büyüyor fakat her zaman temiz ve kirlenmemiş olarak kalıyordu. Dahası, bu kutsal çiçek Eski Mısırın yüce Tanrıları ile ilgili efsanelerle bağlıydı, örneğin lotus çiçeğinden tahtta oturmuş olarak tasvir edilen Osiris ile, onun eşi doğurganlık tanrıçası İsis ile, onların oğlu ışık tanrısı Horus ile, veya "lotustan doğmuş", lotus çiçeği üzerinde oturan, yeni doğmuş güneş tanrısı Ra ile ve bunun gibi. Lotus kutsal semboller ve evrenin doğuşu ile ilgili efsaneler ile bağlantılıydı(örneğin, bu efsanelerden bir tanesinde ilk kaostan ortaya çıkan bir tepenin üzerinde biten bir lotusun açılmış çiçeğinin içinden güneşli bir çocuğun çıkarak "karanlıklar içerisinde bulunan yeryüzünü aydınlattığı" anlatılıyor). Yeri gelmişken, lotus çiçeğinin taç yaprakları üzerinde oturan küçük çocuğun bu şekilde tasvir edilmesi ta Roma dönemine kadar yapılmaya devam ediyordu.

Ve gerçi "altın çağa" ait birçok bilgiler kaybedilmiş, o dönemde gerçekleşen olaylar ise efsanelerle kamufle edilmiş olsa da, ne var ki, genel olarak İmhotep'in yaşadığı zamanlarda Mısırlılar, bizim dille ifade edersek, "ruhun" var olduğuna günümüz insanından daha fazla inanıyorlardı. Eski Mısırlılar örneğin, bu dünyanın geçici olduğuna ve gündüzün gecenin yerini aldığı gibi hayatın da ölümün arkasından geldiğine inanıyorlardı. Ve ölüm, karmaşık varoluşun akımında bir etap noktası olarak görülüyordu sadece. Yani, bizim dille söylersek, reenkarnasyon süreçlerine olan bir inanış mevcuttu.

Yura merak etti:

– Sensei, peki neden sen, Mısırlıların bizim dille ifade edersek, "ruhun" var olduğuna inandıklarını söyledin? Onlarda ne, "ruh" gibi bir kelime yok muydu meğer?

– Onlarda benzer anlamlı bir kelime vardı. "Ruh" (duşa)* ise Slav kökenli bir kelime olup, birçok Avrupa halkları tarafından bilinen bir sözcük. Slav sözcüğü "duşa"nın ise "dih-", "duh" köklerinden türediğini varsayıyorlar ve bu da bir zamanlar nefes kesilmesi anlamına geliyordu, yani hayatın son bulmasını işaretliyordu. Ölmek insan için ne anlama geliyor? "Ruhunu teslim etmek". Ancak belirtmek isterim ki, ruh kavramı Slavlarda hem irade hem de akıl ile donatılmış, ölümsüz ve manevî bir varlık anlamına geliyor. Onların anlayışlarına göre bu cisimsiz, yani bedeni olmayan bir şey. Ruh, aynı zamanda da bağımsız olan, yani hem bedenden hem de candan farklı bir kavram olarak, insanın hayatî derecede önemli bir varlığı gibi yorumlanıyor. Üstelik, "duşa" (ruh) sözcüğü Slavlarda dişil bir sözcük olup, barındırdığı kutsal anlamıyla kadınsal başlangıcın öncelikli olduğuna işaret ediyor, bununla ilgili ben size biraz sonra anlatacağım. Can kelimesi ise, eril bir sözcük. Ve ruh ile birlikte uyumluluğu meydana getiriyor.

Yeri gelmişken, Slavlarda "can" (duh) sözcüğü çoğul anlamlar içeriyor. Bu, cisimsiz bir şeyden, manevî dünyanın vücutsuz varlığından, gölgeden, hayaletten, görüntüden ibaret. Hem de hayalî görüntüden ibaret. Can hem de, ruhun gücünü, kararlılığı, cesareti, yiğitliği ve dayanıklılığı simgeliyor. Ve buradan da "ruhanî" kelimesi doğdu, yani cisimsiz bir can, bedeni olmayan, ruhtan ve candan oluşan.

Bunları bu kadar ayrıntılı olarak anlatmamın sebebine gelince. Bundan sonra anlatacağım hikâyeyi hesaba katarsak, Slav halkının özenli hafızasında ne kadar çok ezeli ilmin muhafaza edildiğini anlayabilesiniz diye... Genel olarak bunun gibi ruh kavramı, değişik zamanlarda değişik milletlerin hayatlarında vardı ve insan ruhu da farklı farklı isimlerle anılıyordu. Örneğin, Hintlilerin Hinduizm dininde Sanskritçe'de bu "atman" olarak sesleniyordu. Daha da net söylersek, ruhu sadece sezgisel düzeyde kavraya bileceğin "Atmanın bir parçası" (yani Evrenin Ruhunun bir parçası), insanın gerçek "Beni" olarak isimlendiriyorlardı. Farslarda (Zerdüştlükte) insanın ölümsüz ruhu "fravaşi" olarak adlandırılıyordu (bu arada, bu da Avesta'da belirtilen "seçim yapmak" anlamındaki "fra-vart" sözcüğü ile, "öncesinde var olmak" anlamındaki "pra-vart-ti" sözcüklerinden türeme), yani insan doğmadan önce var olan ve ölümünden sonra da ölmeyen şey anlamında. Üstelik, ruhu betimleyen fravaşinin de kadın cinsi olduğundan bahsediliyordu. Ve kanatlı çember (faroar) olarak tasvir ediliyordu. Yeri gelmişken, bu sembol bir de eski Mısırlılar tarafından biliniyordu. İyi Tanrı Ahura-Mazda'ya yükselirken fravaşinin üç aşamadan geçtiğine inanılıyordu, humat, hukht ve hvarest, bunlar da eski Farsça'dan çeviride "hayırlı düşünceler", "hayırlı sözler" ve "hayırlı işler" anlamına geliyor.

Yunanlar ruhu "psihe" (psyche) olarak adlandırıyorlardı, bu da kökünde yine "nefes" anlamına geliyordu. Nefes kavramı ise onlarda rüzgârla, kanatlı olmakla bağdaştırılıyordu. Ve ruhu da Mısırlılar gibi sadece uçan bir kuş gibi değil de, fakat hem de kelebek olarak tasvir ediyorlardı ve her ikisi de "Psiheya" sözcüğüne karşılık geliyordu. Daha sonraları bu Yunan tanımlaması Lâtinçe'ye göç ederek artık "anima" (animus) olarak adlandırılmaya başlandı...

Nikolay Andreyeviç meraklan konuştu:

– Demek, "reanimasyon" kelimesi Lâtinçe'de bir tek "yeniden canlandırma" anlamına gelmiyor o zaman?

– Tamamen doğru. Esasında, bu ruhu geriye döndürme denemesi.

Fakat bizim Kostik'imizi anlaşılan başka soru endişelendiriyordu. Sensei'in yanıt vermesini bekleyerek, çocuk merak dolu bir sesle sordu:

– Peki, eski Mısırlılar ruha ne diyorlardı?

– Ba, – cevap verdi Sensei.

Kostik de anlaşılan bizim gibi tam olarak anlayamayarak şaşkınlıkla tekrardan sordu.

– Ba mı? Ve hepsi bu mu? Sadece Ba?!

– Evet, – gülümseyerek söyledi Sensei ve afallamış, komik yüz ifadeli Kostik'e bakarak, – sadece "Ba".

Janca ise kendine özgü bir şekilde buna tepki vererek, Stas'ı böğründen dürterek söyledi:

– İşte, görüyor musun, sense: "Bu ne samimiyet?!" diyordun hani ben ellerimi dört açarak seni karşılıyor ve kalbimin derinliklerinden seslenirken: "Ba! Kimleri görüyoruz!"

Anlıyor musun, ben bilinçaltı düzeyinde, eski Mısırlıların diliyle senin ruhunu selâmlıyordum.

– Bilinçaltı mı diyorsun.., – şakayla yamsıladı onu Stas. – Sende bilinçaltı ne arar be? Bilincin altının olması için öncelikle üstünün olması lâzım!

Fakat Jenka, anlaşılan arkadaşına itiraz etmek için ağzını açmaya çalışıyordu ki Kostik tekrar Sensei'i sorgulamaya başladı.

– Hayır, gerçekten de, sadece Ba mı?

– Tabî ki, – onaylayıcı bir şekilde başını salladı Sensei. – Hatta daha da net söylersek, "Ba" ruh kavramına en yakın terim oluyor. Eski Mısırlılarda "Ba", insan varlığını oluşturan beş elementten bir tanesinin adı oluyordu. Ba'nı insan başlı doğan olarak tasvir ediyorlardı, iki dünya arasında uçan bir kuş olarak: bu dünya ile öbür dünya arasında. Ruh olarak Ba hem de, insanların ölümlerinden sonra varlığını sürdürmeye devam eden, onların hayat güçlerinin cisimleşmiş şekli olarak görülüyordu.

– Peki, insan varlığını oluşturan şu beş element ne oluyor? – bu sefer Viktor merak etti.

– İşte bu da insanlar tarafından biçim değiştirmiş ezeli ilimler oluyor. Yani aslında bu beş element insan yapısının özelliklerinden, onun Manevî ve Hayvanî başlangıcından başka bir şey değil.

– Çok ilgi çekici, – yeniden merak dolu bir sesle konuştu Nikolay Andreyeviç.

Sensei dikkatle dinleyen ekibimize bakarak söyledi:

– Madem ki bu konuya bu kadar ilgi var, o zaman nasıl isterseniz... Eski Mısırlıların adlandırdıkları elementlerden bir tanesi, artık sizin de bildiğiniz gibi, Manevî başlangıcın temelini oluşturan Ba, ruh oluyor. Ba'nı çoğu zaman insan başlı doğan olarak ve Ba'nın göklere ait olduğunun simgesi niteliğinde de önünde yanan bir kandil koyulmuş şekilde tasvir ediyorlardı. Halk arasında yıldızların, kutsanmış Ba'ların küçük kandillerinin kümeleri olduklarına dair, Nut yıldızlarının anasının ruhları olduklarına dair bir inanış vardı. – Sensei kısa bir ara vererek net bir şekilde tekrarladı. – Yıldızların anasının! Bunu aklınızda tutun, sonra ne için lâzım olduğunu anlayacaksınız. Bundan başka, eski Mısırlılar kendi tanrılarını Ba ile bağdaştırıyorlardı. Meselâ, Orion takımyıldızını Osiris tanrısının ruhu olarak adlandırıyorlardı. Sotis veya bizde dedikleri gibi Sirius ise, Osiris'in vefalı eşi tanrıça İsis'in ruhu oluyordu... Bunu da kendiniz için aklınızın bir kenarında tutun.

Sensei, galiba bizim duyduklarımızı daha iyi sindirebilmemiz için konuşmasına biraz ara verdi, sonra ise devam etti:

– Eski Mısırlıların inanışların göre insan varlığını oluşturan ikinci element ise "Ah" veya "Ab" olarak da isimlendirdikleri şeydi. Ah, "can", "kutsanmış", "aydınlanmış" gibi anlamlar içeriyor, yani "ışık saçmak, ışın yaymak" anlamındaki Mısırın temel sözlüğü "ah" dan geliyor. Ah, insan ile ışıldayan hayat gücü arasındaki bağlantı halkası olarak görülüyordu. Ölümden sonra Ah'ın yıldızlara katılmak için vücudu terk ettiğine inanılıyordu. Hatta şöyle bir deyim dolaşıyordu "Ah, gökyüzüne, vücut, toprağa".

Ah, parlak tüylere sahip İbis kuşu gibi tasvir ediliyordu, bu kuşu da Mısırlılar bundan dolayı "ahu" yani "ışıldayan" olarak çağırıyorlardı. Bundan başka, Eski Mısırda İbis kafalı insan veya tamamen İbis biçiminde tasvir edilen, ilim tanrısı (aynı zamanda tanrısal gücün ve ruhun taşıyıcısı) Tot'a tapıyorlardı. Onun eşi Seshat'ın her bir insanın hayat ayrıntılarını Göklerin Ağacının yaprakları üzerine yazdığına inanılıyordu.

Jenya kendi esprili yorumlarını yapmamaktan kendini tutamadı:

– Bu ne ya, her taraf kurt kuş kaynıyor: doğan, ibis!

Bunun üzerine Sensei cevap verdi:

– Kurt kuş, dışını algılayan fakat içini göremeyenler için sadece... Ah hem de bireyin iradesini ve isteklerini simgeleyen can olarak yorumlanıyordu. Sonradan bu "can", kalbe ait (hati) "can" ile ilişkilendirilmeye başlandı. Buradan da, ölümden sonra insan ahiret mahkemesinde Osiris'in karşısına çıkarıldığında, Ah'ın (iradenin ve arzuların ruhu) değil de güya onun amellerinden sorumlu olarak bizzat kalbinin, ruhu Ba'nın yanında ve karşı ağırlık olarak da adalet, hakikat ve düzen tanrıçası Maat'ın bulunduğu teraziye konulduğu ile ilgili rivayetlerdeki karışıklık ortaya çıktı.

– Eski Mısırlılarda da mı ahiret mahkemesi vardı? – şaşırды Andrey.

– Tabii ki, – cevap verdi Sensei. – Onlar Osiris tanrısını kendi ölümünden sonra öbür dünyanın baş hakemi hâline gelen güneşli ilâh olarak görüyorlardı. Onların inançlarına göre o, insan ruhunun sonraki kaderine, onu nereye göndereceğine karar veriyordu: Eski Mısırlıların inanışlarına göre doğudaki gökyüzünde bulunan İalu (veya İaru da dedikleri) kırlarına mı, yani bizim "cennete" mi, yoksa canavarın yemesi için mi verilecek, yani "cehenneme" mi.

İşte, gerçek bilgiler çarpıtılıp tahrif edildiğinde de, işler o kadar saçma sapan bir hâl aldı ki, ruhban sınıfı kendi önemlerini artırmak için insanlara şu telkinleri etmeye etmeye başladılar: ahiret aleminde şu "terazi üzerindeki" imtihandan kaçınmak ve ölümünden sonra da anatomist onun cesedini hazırlarken kazara kalbine zarar verme veya hepten vücudunu bu önemli organdan mahrum bırakma olasılığına karşı endişelenmemesi için ruhban sınıfından üzerine büyümler yazılmış, bok böceği şeklindeki yedek bir kalp elde etmesi gerekiyor.

– Şaka gibi! – Volodya çocuklarla beraber sırıttı.

– Evet, şaka gibi, – sesinde hüzünlü bir tonla söyledi Sensei. – İnsan aptallığı öyle şeyler düşünüp bulur ki, sonrasında geriye bir tek gözündeki yaşları silerek gülmek kalıyor.

Nikolay Andreyeviç düşünerek özetledi:

– Demek, daha o zamanlar tahrif edilmişti. Anlaşılan, Hristiyanlar da bunu Mısırlılardan devraldı... Peki, ilk bilgiler nasıldı? "Ah" kavramı altında ne yatıyordu?

– Ya, her şey çok basit, – konuştu Sensei. – İnsanın "iradesi" dedikleri, değişik arzuları hayata geçirecek ilk dürtüyü doğuran güç, sadece yüzde otuz düzeyinde maddeye, yani beyin işlevleri ile ilişkili süreçlere bağlı. Geriye kalan diğer oluşumlar ise daha çok ince madde ile, basitçe söylersek, insanın enerji-maddesel dünyası ile yani onun aurası, ruhu, agatodemon ve

kakodemon merkezleri ile bağlantılı. Bu güç, bir bağlantı halkası olarak emsalsiz özelliklere sahip: onu ne kadar sık sık bir şeyler üzerine konsantre edersen bir o kadar fazla olarak enerji-maddesel yapıları (düşüncelerin de oluştuğu şey) senin seçimine bağlı olarak ister maddesel planda, istersen de manevî nitelikli belirli işlere, olaylara dönüştürme potansiyelini güçlendiriyor. Yeri gelmişken, sırf kendi iradenle bir şeyler yaratmanın bu özgün özelliklerden dolayı da eski çağlarda bu güce aklın sesi, "senin içindeki tanrı" diyorlardı. Ve sonradan da bu güce ne ismi vermediler ki: aklın odaklanması gibi de, dil ve iradenin taşıyıcısı ile birlik oluşturan bilincin haznesi gibi de.

– Ama neden bunu illâki kalbe bağlıyorlardı ki?

– Eski zamanlardan beri irade gücünün yoğunlaştığı merkezin bizzat güneş örgüsü olduğu sayılıyordu. Ve bu hem de "Lotus çiçeği" manevî uygulamasının yapılması ile de ilişkiydi. Çünkü sadece insanın ince enerji-maddesel yapıları ile bağlantısı olan ve hiçbir şekilde de doğrudan vücudun maddesi ile ilişkisi olmayan ruh bizzat bu yerde bulunuyor. İşte, insanın iradesinin gücünün (yani, düşüncelerin hedefe yönelik olmasının), ruhunun arzuları ile birleştirilme durumuna ulaşması, insanın manevî olgunluğu olarak görülüyordu.

Bundan başka, eski zamanlardan beri iradenin gücüne bir şekilde, bizim dille söylersek, his ve duyguların etki ettiğine inanılıyordu. Ve burada da bu etki o bölgeye isnat ediliyordu. Kısmen doğru bu. Kalp ile ilgili olaraksa... Kalp, vücudun kan pompalayan merkezî pompası oluyor. Kan ise, çok özel ve hatta bugünün çağdaş bilgileriyle bile tam anlamıyla öğrenilmemiş hiç de sıradan olmayan bir sıvı. Birleşmelerinin sonucunda, bu sıvının maddesel yapısını oluşturmaya yol açan şu temel güçler, enerjiler de diyebiliriz, Arimancı sistemin temel elementlerinden birisi oluyor, daha basit söylersek bu sistem... – Sensei galiba kelimelerini seçmek için düşünerek, – daha anlaşılır olması için şöyle diyelim, "maddenin programlaştırılması" sistemi oluyor.

– İlgi çekici bilgiler, – canlanmış bir biçimde konuşan Nikolay Andreyeviç hemen bilgiye susamış bir bilim adamının sabırsızlığıyla konuştu. – Peki, bu konuyu daha ayrıntılı açmak mümkün mü?

– Evet, ilginç bilgiler, – katıldı ona Sensei. – Ama bu konuyla ilgili şimdi daha fazla ayrıntı olmayacak. Buna hazır değilsiniz daha.

Gerçeği söylemek gerekirse Sensei'in böyle koşulsuz kesip atmasına şaşırıp kalmıştım biraz. Çünkü soruyu sırf merakından dolayı bizlerden birisi değil de, uzun süre bilimle uğraşmış ve kendi işinde de bu bilgilerden açıkçası faydalanabilecek bir insan soruyordu. Fakat Sensei öyle bir kesip attı ki sanki bu konuyla ilgili hiçbir itiraz duymak istemiyormuş gibi. Ve ben düşündüm: eğer böyle cevap verdiyse, demek bunun ciddî nedenleri olması lâzım, demek ki bu bilgiler gerçekten de çok önemli ve Nikolay Andreyeviç gibi akıllı ve pratik bir insan için bile belirli manevî olgunluğu ve hazırlığı gerektiriyor.

Doktora cevap verdikten sonra Sensei belli bir süre ara verdi ve hiçbir şey olmamış gibi Eski Mısırlılarla ilgili hikâyesine devam etmeye başladı.

– İşte, kalple ilgili olarak... Eski Mısırda bilgiler vardı, fakat bunların hepsi dine dönüştürülmeye başlandığında, ruhban sınıfı mahsusen onları tahrif ettiler. – Ve espriyle ilâve etti: Zira sıradan görüşünle nöronları göremezsin ve ellerinle de iradenin gücüne dokunamazsın. İşte ruhban sınıfı da "Ah" kavramını kalbe bağlamaya karar verdiler, üstelik halk arasında hisleri kalp ile ilişkilendiren şairane deyimler de dilden dile dolaşıyordu zaten. Ne de olsa tamamen elle tutulabilir bir organ ve hem de neredeyse merkezde yerleşiyor. Ve normal halktan da kim fark edecek ki bu değişikliği? Buna karşılık, insan ölümünden sonra aşırı meraklıların da hem görebileceği hem de dokunabileceği, "insan iradesinin gücünün ve arzularının cisimleşmiş hâlinin" al sana maddî delili işte. Nasıl derler, çok kısa bir süre içerisinde ruhban sınıfına muazzam gelir getiren etkileyici ve aşikâr bir reklâm. İşte böylece tahrifatın toplu kopyalanması da aldı başını gitti.

– Evet, insan insandır zaten, – içini çekti Nikolay Andreyeviç.

– Aynen.

– Ama da yapmış yapacağını Mısırlılar! – alayla telâffuz etti Slavik.

– İlimlerin bunun gibi maddiyata dönüştürülmesi birçok millete özgü bir şey, – belirtti Sensei.

– Anlaşıldı, – uzatarak söyledi Andrey. – Bunun ismi, Ariman kaliteli iş çıkarıyor!

Kostik konuşmanın yine onun merak ettiğinden başka mecraya aktığını görünce Andrey'e doğru elini sallayarak konuştu:

– Ya, dur bir! – Ve artık Sensei'e hitaben, tekrar soruşturmaya başladı: – O zaman nasıl yani... Eski Mısırlılarda insanın mahiyetini oluşturan beş element, bunlar: Ba; ruh, Ah; iradenin ve arzuların gücü oluyor... Peki, diğerleri hangileri?

– Diğerleri mi?! Bir tanesi Ka elementi oluyor, bu da insanın manevî ikizi olarak, ona doğuştan verilen ve fiziksel ölümünden sonra da onu ahiret krallığına götürmede kılavuzluk ederek sonrasında onu terk eden hayat gücü ("nefes", "can") olarak görülüyordu. Ka'nın insan ile birlikte doğarak büyüdüğüne ve onun üstün tarafları ile eksik taraflarını kazandığına inanılıyordu. Ka vücuttan bağımsız olarak varlığını sürdürebilir, örneğin, göğe çıkarak orada tanrılarla konuşabilir veya sadece yeryüzünde yer değiştirebilirdi. Ka işaretini dirseklerinden bükülmüş ve yukarıya kaldırılmış iki kol şeklinde tasvir ediyor (çoğu zaman bu işareti ikizin kafası üzerinde yerleştiriyorlardı), bu da bir bakıma "kucaklamak, sarmalamak" anlamındaki hiyeroglifi hatırlatıyor. İnsana Ka'nın çoğulluğu isnat ediliyordu, veya söyledikleri gibi Kau.

– İnsanın astral vücuduna benziyor sanki, – tahmin yürüttü Nikolay Andreyeviç.

– Neden benzesin ki? Astral vücudun ta kendisi. Ancak Eski Mısırlılar bunun yanında Ka'nın çoğulluğu kavramının içerisinde bir de auranın koruma fonksiyonlarını sokmayı becerdiler. Fakat bunun çok bir önemi yok. Genel olarak aşağı yukarı doğru yönde yorumluyorlardı. İnsanın astral bedeni Ka ile ilgili olaraksa meselâ, Ba'nın Ka içerisinde ikamet ettiğine ve de hem cismanî hem de cisimsiz olabilme yeteneğine sahip olduğuna inanılıyordu. Gerçi yapısal olaraksa Ba'nı daha çok eter özünden sayıyorlardı...

– Bu Mısırlılar da o kadar da... o biçim değillermiş yani, – hemen fikrini değiştirdi Slavik.

Sensei ise hikâyesini anlatmaya devam ediyordu:

– İnsan varlığını meydana getiren bir diğer element de insanın fiziksel vücudu olan Hat idi.

– Oo! – sevinçle çılgık attı Kostik. – Ben de artık onlarda beden kavramının olup olmadığı ile ilgili endişelenmeye başlamıştım yoksa?!

Sense belli belirsiz gülümseyerek, ekledi:

– Hat sözcüğü ile Mısırlılar bir tek fiziksel bedeni değil de fakat hem de çürümeye maruz kalan her şeyi tanımlıyorlardı... Ve nihayet, Ka ve Hat ile üçlü takım oluşturan bir diğer elementin ismi de Hu idi.

– Hu mu?! – çocukların gülümsemeleri eşliğinde şaşkınlıkla sordu Jenya.

– Evet, Hu, – gülümseyerek onayladı Sensei. – Hu, Eski Mısırlılarda en başından beri, vücut üzerindeki etkisine göre meğer bir tek Ba kavramı ile karşılaştırılabilecek akıllı gücü simgeliyordu. Daha sonradan bu terim, Hat ve Ka sayesinde yaşayan ve fiziksel beden ile, yani Hat ile birlikte ölen "ruhun çok da iyi olmayan parçası" kavramına dönüştü. Bizim dille konuşursak, bu Hayvansal başlangıç oluyor.

Kostik hayret içinde ifade etti:

– Nasıl yani, Hayvansal başlangıç kavramı hatta bu kadar eski zamanlarda da insanlar tarafından biliniyor muydu?!

Büyük ağabeyler böyle sorudan dolayı mı, yoksa çocuğun şaşkın komik yüz ifadesinden dolayı mı kendilerini tutamayarak gülmeye başladılar, Jenka ise üstüne üstlük ekledi:

– Ne istiyordun ki? Gelmiş geçmiş tüm zamanlar ve milletler için Hu Hudur zaten! Eskiden nasıl Huduyusa, öyle Hu gibi de kaldı ve bundan canını kurtaramazsın.

Bu sözlerden sonra tüm ekip büsbütün kahkahalara boğuldu. Ve herkesten fazla da Sensei gülüyordu, nasıl derler "gözleri yaşarana kadar". Çocuklar Kostik'i espri yağmuruna tutmaya başladılar, ta ki, sonunda Nikolay Andreyeviç sohbeti tekrar başlatıncaya kadar.

– Bir yerlerde "ruhun ikililiği" ile ilgili kavrama rastlamıştım ama işte nerede olduğunu hatırlayamıyorum.

– Yok ya, bu tür ıvır zıvırdan değişik halkların inanışlarında istediğin kadar var, – belirtti Sensei. – Örneğin, Hindistan'da Jainizm dinine mensup insanlarda jiva'lar, yani manevî başlangıcın ruhları ve ajiva'lar yani maddî başlangıca ait ruhlar gibi kavramlar mevcut. Bu insanlara göre, etrafımızı çevreleyen dünyada jiva her zaman ajiva ile bağlantılı ve hatta bağlantıdan ziyade onun içine hapsedilmiş ve köleleştirilmiş.

Veya Eski Çinlilerin insan ile ilgili anlayışlarını ele alalım. Onlara göre insanda, başka ruhların yanından iki tane özel ruh var: Hun ve Po. Hun ruhu onların düşüncelerine göre insanın manevî başlangıcını yönetiyor ve "Yang" güçleri ile ilişkili. Bedenin ölümünden sonra bu akıllı başlangıç iyilik ruhu Shen'e dönüşüyor ve belli bir süre sonra da göklere uçup

gidiyor. Po ruhu ise insanın vücudunu yönetiyor, yani onun maddesel, hayvanî özünü ve "Yin" güçleri ile bağlantılı. Bu aşağılık duygusal başlangıç beden ile beraber ölürek, tam çürümeye kadar Guy ruhu suretinde cesedin yanında bulunuyor, sonrasında ise toprağa giderek çözünüp yok oluyor. Üstelik, insanın canlı bedeni de Hun ile Po'nu bir araya getirerek bağlayan biricik bağ oluyor. Bedenin ölümü onların ayrılmasına getiriyor. Bu arada, bir zamanlar Eski Çinlilerde Hun ve Po'yu çağırdıkları kitlesel bahar ayinleri mevcuttu. Bu ayinlerin temelinde bizzat Hun ve Po'nun birleşmesinin hayat verdiği ve tabii ki doğurganlığı getirdiği inancı yatıyordu.

– Peki, bu ikisinden başka hangi ruhlar oluyordu? – merak etti Viktor.

– Neredeyse Mısırlılarda olanların ayınları, sadece biraz farklı bir yorumlamayla. Meselâ Lin, Eski Çinlilerin inanışlarına göre her bir canlıda ve eşyada bulunan bir ruhtu; tsi, hayat enerjisi idi. Bütün iç organların ve beden kısımlarının da ruhları var. Ve hem de artık bildiğiniz gibi, ölenin iyi ruhu Shen, ölenin kötü ruhu Guy.

– Anlaşıldı, – kafasını salladı Viktor.

Jenya ise hımlayarak esprili bir ses tonuyla telâffuz etti:

– Ben de kara yoruyordum: neden acaba bu Çinlilerde Hun Lin, Hun Po gibi isimler var diye?! Onların bu şekilde küfür ettiklerini, birbirlerinin ana babalarını dört bir yana gönderdiklerini düşünüyordum. Düşünüyorum da, bir insanı ne kadar sevmek lâzım ki böyle bir isim veresin. Oysa ki bak sen şu işe! – Ve Stas'a ters ters bakarak, gülümsemeyle ekledi: – Hm, evet... İşte böyle Stas kardeş, Çinde doğmuş olsaydın şimdi çok daha düzgün bir adın olurdu, meselâ Stas Hun Po gibi!

– Bana bak, Hun Jen Po, kendi tarihî Vatanının propagandası ile benim burama dayandım artık! – sırttı Stas.

– Benim tarihî Vatanım mı?! – Slav yapısı ile uzaktan yakından Çin diyarı sakinini çağrıştırmayan Jenka vatansever duyguları altında irkildi. Fakat delikanlı hemen alttan alarak, gözlerini kısıp kibarca Stas'ı başıyla selâmlamaya başladı:

– Misafirliğe hos geldin...sis, ne var ki...

– Ne var mı?! Aaa, sen Eskimo'ymuşsun meğer! Özür dilerim kardeş, kırdıysam eğer! Ben de senin Çinli olduğunu düşünmüştüm, – herkesle beraber güldü Stas.

– Ama bulamadın... yani bilemediniss! Ben Çinli Eskimoyum, ne var ki!

Jenya kendi komikliğiyle yine tüm ekibimizi güldürdü. Onun üzerine tam espi sağanağı yağmaya başladı ama delikanlı hoşuna giden "Çinli Eskimo" rolüne bürünerek sebatla üzerine gelen şakalara karşılık veriyordu. Eğlenceli beş dakikalık mola aynen başladığı biçimde de bitti. Nikolay Andreyeviç manevî başlangıç ile ilgili Sensei'e bir şeyler sordu. Ne yazık ki, Jenka'nın yetiştirdiği bir diğer cevaba gülüşen çocukların seslerinden dolayı ben sorunun tam olarak ne olduğunu duyamamıştım. Fakat ona cevap olarak, Sensei şunları söyledi:

– Sanırım bu konuya ben biraz daha zaman ayırarak bununla ilgili bir Çin kıssadan hisse öyküsü anlatmak istiyorum...

Çocuklar sessizleşerek, ilgiyle meseli dinlemeye başladılar.

* * *

– Çok çok eski zamanlarda Çin'de Tang Cha O isminde bir bilge yaşıyordu. Uzun yıllar yaşayan o, yeryüzünde de yıldızların arasında da nelerin olduğuna dair çok şey biliyordu. Fakat insanların arasında en bilgini sayılmasının nedeni insanın içinde nelerin olduğuyla ilgili çok şey biliyor olmasıydı. Bir seferinde yanına yaklaşan öğrencileri onu sıra dışı bir iş yaparken buldular. Sık sık bilgenin altında dinlendiği ve tefekkür ettiği bahçedeki ağacın yanında Tang Cha O kendi mezarını kazıp bitirmek üzereydi. Öğrenciler korkarak ondan, ölümünden önce, ona ayrılmış zamandan önce neden bunu yaptığını sormaya başladılar. Bilge cevap verdi: "Huzuru hatırlamak için". Şaşırان öğrencileri, Tang Cha O'dan bu bilge sözlerin anlamını izah etmesini rica ettiler. Ve o, onlara şu hikâyeyi anlattı. "Bugün ağacın altında oturarak dinlenmeye ve bu dünyada yaşadığım hayatla ilgili düşünmeye başladım. Ve düşünelere o kadar derin daldım ki, benim Hun ruhumdan iyi ruh Shen'in ve Po ruhumdan da kötü ruh Guy'un ayrıldığını gördüm. Onlar birbirlerinin karşısında oturarak konuşmaya başladılar.

Guy takdir eder bir sesle Shen'e teklif etti:

– Bir kere daha yaşamak ne güzel olurdu!

– Ne için? – şaşırان ruh Shen. – Sadece bir aptal, kendi yorucu ve ağır yolculuğunu bitirip tam evinin kapısı önüne gelince yeniden tüm bu yolu aşmak için geriye döner.

– Yine de bir kere daha yaşamak güzel olurdu! – neşeyle söyledi Guy.

– Ne için? – yorulmuş Shen yine tekrarladı. – Dağ sıçanı gibi beşikten sıçrayarak mezara saklanmak için mi? Hayır, en iyisi bu aşağılık mevcudiyetin çabucak bitmesi artık.

Guy ruhu kederle nefes alarak söyledi:

– Ama yine de bir kere daha yaşamak ne güzel olurdu!

– Anlatsana, ne için? Yeniden sıkıntı çekmenin, hastalıkların ve mahrumiyetin ne olduğunu anlamak için mi? Zira hayat, bitmek bilmeyen bir özlemden ve anlatılması zor bir işkenceden ibaret!

Guy ruhu hepten ağlayarak:

– Bir kere daha yaşamak ne güzel olurdu!

Onları dinlerken aniden bir anlığına Guy ruhuna acımaya başladım, çünkü o, vücutla birlikte ölecek ve dönüşsüz olarak toprağa karışıp yok olacaktır. Ve o anda düşündüm ben: "Evet, bir kere daha yaşamak ne güzel olurdu!" Ve o anda ben âdeta bilinçsizliğe düştüm. Guy ruhu beni yakalayarak neşeyle karanlığın içerisinde yeni hayata götürürken kulağıma fısıldadı: "Evet, evet, evet! Ne güzel bir kere daha yaşamak! Sana gençliğini iade edeceğim, senin var oluşunu mutlulukla dolduracağım, sana öyle ilimler verip öyle meslekler öğreteceğim ki senin benimle hayatımız ihtişam ve zevk içerisinde akıp gidecek.

– Peki, buna karşılık ne isteyeceksin? – sordum ben ihtiyatla. – benim Hun ruhumu mu yoksa?

– Oo, hayır! – bayram ederek, neşeyle çığlık attı Guy ruhu. – Hun ruhu senin olsun! Onunla ilgili endişelenme. O, zaten senin arkandan gelecek ve sen kendi hayatını korkusuz ve endişesiz başa vuracaksın. Fakat benim tek şartım, tek koşulum var: ben her zaman senden bir adım önde gideceğim.

Ben düşündüm. Ve bunda kötü bir şey görmeyince kabul ettim:

– Tamam.

Ve biz hemen balta girmemiş bir ormanda, geçit vermez bir yerde bulduk kendimizi. Guy ruhu cesaretle önden giderek benim için dikenli dalları aralıyor ve ben serbest bir şekilde hareket ederken hatta bir kere olsa bile yaralanmadım. Ve de düşündüm: "Şu Guy ruhum ne kadar da aptal. Bırak önden gitsin kendi başına. Benim için hatta çok iyi bu. Bırak benim için kirli işleri yapsın ben de hayatın tadını çıkarmaya bakayım sırf.

Kudretli bir ejderhanın meskenine geldik biz. İlk önce ona Guy ruhu yaklaştı ve diğeri iğnesiyle ona dokununca hemen güç ile doldurdu. Benim ruhuma hiç bir şey olmadığını görünce ben de ejderhaya yaklaştım. İğnesiyle vücuduma dokununca, vücudum da gençleşti. Ejderha kuyruğunu yere vurdu ve bizimle beraber gençleşmiş, olağanüstü çiçeklerin baş döndürücü kokularının saçıldığı, sıra dışı kuşların büyüğü şarkılar söylediği bir dünyada bulduk kendimizi. Dolu dolu yaşam hislerine sevindim ben ve insanlara gittim.

Guy ruhu nasıl söz verdiyse öyle de oldu. Beni kendi bilgileri ile donattı. Herkesi kendi bilgilerimle, zanaat ve sanattaki ustalığımla hayran bırakarak ben ansızın insan boşluklarının mutlulukları içerisinde yükseldim. Ama sadece kendi ruhum Guy'un iradesiz hizmetçisi hâline gelmişim. Çünkü ne düşünürsem düşüneyim Guy ruhumun düşünceleri her zaman başta gidiyorlardı, ne söylersem söyleyeyim Guy ruhumun sözleri ilk çıkıyorlardı. Ve her ne yaparsam yapayım, ilk işi başlatan benim kötü ruhum Guy oluyordu. Ve kendi Hun ruhum için hayırlı hiçbir şey yapamamışım ben: ne düşüncemle, ne sözle, ne de ki işle. Hatta kendimi ve kendi yolumu bulabilmek için onunla baş başa bile kalamıyordum. Ve bütün dünya gözlerimde soldu gitti. Çiçeklerin kokusunu ve kuşların ötüşünü hissedemez hâle geldim ben. Kötü ruh Guy'un beni kandırdığını anladım, zira benden bir adım önde gitmesine izin vererek onun iradesiz hizmetçisine dönüşmüş ve bununla da kendi ruhum Hun'u onun hâkimiyeti altında köleleştirmişim. Ve yaptıklarımın acı acı pişmanlık duyarak, ağladım ben. Zira o zaman ağacın altındayken kendi ruhum Hun için Huzur ve Uyumu elde etmeye benim atacak tek adımım kalmıştı sadece. Bu anda ben uyandım ve özü anlayarak, aydınlığa erdim. Ve her gün buraya gelirken, kendi ölümüne kadar Hun ruhunu ve onun Yüce Huzur Evini hatırlamak için küreği elime alarak bedenim ve Guy ruhu için mezar kazmaya başladım".

Hayret etti öğrenciler onun açık sözlü hikâyesine. Ve Tang Cha O, şu bilgeliği anlattı: "İnsan telâş beyhudedir. İnsanlar acele ediyor, Po tarafından sirayet edilmiş korku ve öfkeden eziyet çekiyorlar. Bu zaman Yüce Dao ilâhî sükûnet içerisinde bulunuyor.

Arzuları olanlar ve onları düşünenler kendi arzularından dolayı tekrar bu dünyada doğuyorlar. Ve sadece mükemmel bir ruha sahip olarak arzulardan ve korkudan özgür olan, Yüce Dao'nun sırrına ererek ebediyen bu dünyayı terk ediyor. Bilge insan Yüksekî kendi derinliklerinde kavrama ve manevî temizlenme yolunda, kendisinden bir adım önde yürüyor ve onu Hun götürüyor. Zira her şey Yüksekî'nin yasalarına bağlı. Yüksek olan, bütün varlığı yönetiyor ve var olan her şeyi mükemmelliğe götürüyor. Mükemmellik ise nihaî hedefe ulaşma anlamına geliyor, Huzura. Zira Huzur, mahrem maneviyatın kaynağının ta kendisi".

Ve asırlar boyunca hatırlanacak bilge sözleri beyan etti Tang Cha O. "Yüce Dao'nun Huzuruna ermek istiyorsan, hatırla, doğum ölüme götürüyor ama sadece ölüm aracılığıyla hayata gelmek mümkündür".

Bu meseli anlatan Sensei gözden geçirir bir bakışla bize baktı. Biz de sessizce ona bakıyorduk. Sessizliğin sürmesine rağmen benim kulaklarımda hâlâ son kelimeleri telâffuz eden Sensei'nin sesi çınlıyordu: "...hatırla, doğum ölüme götürüyor ama sadece ölüm aracılığıyla hayata gelmek mümkündür". "Ne kadar da doğru söylenmiş, – düşündüm ben. – Çünkü hatta kendi hayatıma baktığımda bile: eğer Kader beni bu kadar gerçek bir Ölüm yakınlığıyla karşılaştırmasaydı ben her hâlde gerçek hayatın ne olduğunu anlayamayacaktım bile. Bu sözler ise manevî yolda ilerleyen birisi için evrensel bir ipucu! Örneğin, eğer içimdeki maddî arzularımı dikkate alacak olursak, onlar bende ortaya çıktığında er ya da geç ben onların gereksizliğini ve anlamsızlığını anlamaya başlıyorum, yani aslında bu arzular içimde ölmüş oluyor. Ve bu tür saçmalıkları arzulamayı bıraktığım zaman da benim dikkatim gerçekten de çok daha önemli hayatî değerlerin üzerine odaklanmış oluyor. Veya eğer "arzumun" yerine "korkuma" bakacak olursak. Burada da yine, içimde değişik korkuların ortaya çıkması eninde sonunda beni, kendimde bu korkuların çıkma nedenlerini ve onlardan kurtulma yollarını aramaya itiyor. Bu da nihaî olarak, er ya da geç korkularımın "ölümüne" getirecektir. Korkmayı bıraktığında ise, Sensei'nin de dediği gibi, insan korkudan özgür olmaya ve demek ki gerçek hayatın ne olduğunu anlamaya başlayacaktır. Hani eğer evrensel olarak insanın özünü açıklamaya kalkışırsak, o zaman: kendi Hayvansal başlangıcımıza gem vurmduğumuz sürece ruhumuzun ne istediğini ve bu hayatın bize neden verildiğini hissetmiyor olacağız. Ne kadar da doğru söylenmiş bu meselde: manevî yolda ilerlemek için ruhunun seni götürmesi ve sürekli kendinden bir adım önde, kendi Egonun önünde yürümeye devam etmen gerekiyor, o zaman hiçbir zaman bu yoldan şaşmayacak ve eninde sonunda da mahrem hedefine ulaşmış olacaksın".

* * *

Beni düşüncelerimden ayıran Sensei rivayetini anlatmaya devam etti:

– ... İşte Eski Çin'de ruh ve diğer elementler ile ilgili böyle kavramlar vardı... Veya meselâ, Sibiryâ'nın Türk dilli halklarının, bildiğimiz Altaylıların inanışlarını ele alalım. Onlar da insanda pratik olarak beş ayrı element tanımlıyorlar: "körmös", çeviride harfiyen

"görmeyen" anlamına gelip, ölenin ruhu oluyor. Üstelik bu "aru körmös" de olabilirdi, yani "saf", veya "dyaman körmös" de olabilirdi, yani "saf olmayan, kötü". "Körmösten" başka "tın" da var; insandan ayrılmayan nefes, "sür"; hayalet, bedenden ayrılabilen ikiz, "kut"; yaşam gücü ve de hırsızlığı ölümle cezalandırılıyor... – Ve biraz düşündükten sonra söyledi: – Bildiğimiz Yunanlılarda da dikotomi "beden-ruh" kavramı mevcuttu...

– Ne? – duymadı Andrey. – Tikotomi mi?

– Hayır, dikotomi, – tekrarladı Sense ve hemen açıklama yaptı. – Bu sözcük Yunanca'daki "iki kısma" anlamına gelen dichia ve "kesit" anlamına gelen "tomē"den türemiştir. Yani, sırasıyla bir bütün iki kısma bölünüyor, sonrasında da her bir parça tekrar ikiye bölünüyor ve bunun gibi.

Nikolay Andreyeviç, Sensei'in söylediklerini onaylarcasına başını salladı ve yine kendi vardığı bazı sonuçları özetledi.

– İşte şimdi en azından "Eski Ahitte" neden ruhun "nefes" ile özdeşleştirildiği konusu anlaşılmiş oluyor. Mısır kaynaklı olduğu gün gibi ortada.

– Bu arada, – belirtti Sensei. – Dikkat ederseniz, Eski Yahudilerde ruh ve bedenin bir bütün olarak ayrılmaz olduklarına dair bir anlayış mevcuttu.

– Sahi mi? – belli belirsiz bir gülümseme ile konuştu Nikolay Andreyeviç. – Görünüşe göre böyle bir fikri koca bir halka empoze etmek birilerinin çok işine geliyordu.

– Bunda kuşku yok, – katıldı ona Sensei.

– Durun, ben nedense tam olarak anlayamadım, – neyin ne olduğunu anlamaya çalıştı Viktor. – Nasıl yani, "Mısır kaynaklı olduğu gün gibi ortada"? Eski Yahudiler Eski Mısırlılardan kopyaladıktan sonra her nasılsa bu bilgilerin kaynağını göstermeyi mi unuttular yani?!

Bunun üzerine Sensei söyledi:

– Birincisi, "kopyalayan" bir halk olarak Eski Yahudilerin kendileri değildi, çünkü o zamanlarda onlar kitlesel olarak genellikle hayvancılıkla uğraşan vahşi göçebe bir topluluktur. Daha o zamanlarda bile kendi halkını neredeyse bir köle gibi sömürerek önderlik eden Yahudi ruhban sınıfıydı "kopyalayan". İkincisi ise, onların kopyaladığı bir tek Eski Mısırlılar değildi ki.

– Hayır ama yine de kopyalamışlar yani! – vurguladı Viktor.

Sensei sadece gülümseyerek ve tebessümle söyledi:

– Buna karşılık sen de bugün "Eski Ahitte", değişik eski halk rivayetleri ile, tarihsel belgelerin ve kayıtların fragmanlarıyla, bildiğimiz Mısırlıların, Sümerlerin, Akkadlıların, Farsların, Eski Yunanlıların dinî felsefî tarzdan eserleri ile, doğu dinlerine tapan başka milletlerin dogmaları ile ilgili bilgi edinme şansına sahipsindir.

– Vay canına! – hayretle telâffuz etti Stas. – İşte bu benim için yeni bir şey! Bense Yahudilerin böylesine bir dünya anlayışına kendilerinin gelecek kadar akıllı olduklarını düşünüyordum.

– Tabiî ki akıllılar, – başını salladı Sensei. – Çünkü daha gelişmiş eski uygarlıkların tüm bu ilimlerini böylesine işlemekten geçirip onları kendi dininmiş gibi sunabilmek için gerçekten de çok akıllı insanlar olmanız gerekiyor. Ve de sadece sunabilmek değil, fakat sonrasında da insanların çoğunluğunu diğer milletlerin arasında Yahudi halkının özel önemine ve "seçkinliğine" inandırmak için kendi inançlarının tüm diğerlerine karşı özel haklara sahip olduğuna kalkışarak tüm dünyada kendi fikirlerini kalıcı hâle getirebilmek. Bunu yaparak da, ilk sırada, kişisel dünya hâkimiyetine ulaşabilmek uğruna kendi halkını bir kalkan gibi kullanarak arkasında saklanan Yahudi ruhban zümresi varislerinin özel önemini ve "seçkinliğini" kalıcı hâle getirebilmek. Baştaki ruhban zümresinin güç arayışı amaçları uğruna gösterdikleri dizginsiz faaliyetlerden dolayı da yüzyıllar boyunca atılan bütün taşlar bu kalkanı hedef alıyor. Onların halkı, ne yazık ki, önceden nasıl köle niteliğinde vardıysa öyle de kalmaya devam ediyor ve şu ruhban zümresinden de baş ağrısından başka bir şey kazanmadı.

İşte, çıkarıcı amaçları uğruna farklı halkların geleneksel ilimlerini öyle bir değiştirip, bazen onların iç yapısını öyle bir yeniden düzenleyeceksin ki sonrasında bunu anlamaya çalışan kişiyi ilk önce Yahudi halkının dilini, tarihini ve kültürünü öğrenmek zorunda bırakabilmek için sadece akıllı değil, fakat çok bilge bir insan olmak lâzım. Bunu yaparak da, her şeyden önce, din ışığı altında yüceltilmiş ve temelden arındırılmış Yahudi ruhban zümresinin doğuşunun "tarihini" ve onların bütün insanlığın gelişiminde oynadıkları "muazzam rolü" öğrenmek zorunda bırakmak.

– Orası kesin! – gülümsedi Nikolay Andreyeviç. – İncil'de kimin kimi doğurduğunu ve tüm milletlerin kimden çıktığını okumaya başlayınca insan kendi millî mensubiyetinden şüphe etmeye başlıyor.

Sensei ve tüm ekibimiz neşeli neşeli gülüştük. Jenya burada da kendi komik lâflarını yapmadan duramadı.

– Tabiî öyle, yazan kim peki?! Tepeden tırnağa yetenekliler ve fitre istidatlar!

– Fitre değil fitrî istidatlar, odun kafalı! – güle güle düzeltti onu Stas.

– Ben de aynısını diyorum işte, fitre alan fitrî yetenekliler, – açıkladı arkadaşına Jenka.

Stas çocukların toplu gülüşmeleri eşliğinde senden adam olmaz dercesine elini ona doğru salladı.

– Buna ne anlatıyorum ki ben? İki gözü var, onlar da burnunun arkasında.

Bunun karşılığında Volodya kalın sesiyle onların komik diyalogunu yorumladı:

– Siz ikiniz aynen şu deyimdeki gibisiniz: "Kör köre demiş ki gözün çıksın!"

Arkadaşça gülüşmeler deniz kıyısında yankılandı. Çocuklar sakinleştiklerinde, Viktor Sensei'den soruverdi:

– Enteresan, peki İncil'de değiştirilmiş şeylerden somut olarak ne var? – Ve samimi bir şekilde rica etti: – Sensei, benim kör gözlerimin nihayet açılması için bari bir iki örnek göster.

– Aynen! Benim yavaş beynim de çalışmaya başlasın, – şakayla ekledi Stas.

– Her zaman seve seve, – hazır bir şekilde cevap veren Sensei, açıkladı: – Örneğin, en azından en basit olanını, sizin de kolay bir şekilde bulabileceğiniz şeyi ele alalım. İncil'de ("Yaratılış" kitabında) dünyanın ilk baştaki durumunda su kaosundan yaratılışının tasvir edilmesi, Akkadların başlangıçtan beri var olan unsurun ve yeryüzü kaosunun cisimleşmiş tanrıçası Tiamat ile ilgili rivayetlerden alınmıştı bir zamanlar. Akkadlar ise bu efsaneyi Sümerlerden benimsediler. Yeryüzünde kutsanmış bir yer olan Aden cenneti destanı ise, Dilmun adası veya sonradan Akkadların da yücelttiği gibi Tilmun adası ile ilgili Eski Sümer rivayetinin işleminden geçirilmiş biçimi. Dilmun; kutsanmış bir ada, başlangıçtan beri var olan ülke, "saf", "ışıklı", "kirlenmemiş", hastalık ve ölümün olmadığı bir yer. Enki tanrısı ve anne tanrıça Ninhursag ile ilgili en Eski Sümer rivayetlerinden birisi bununla bağlantılıydı. Yeri gelmişken, bizzat bu eski mi, eski efsaneden de, Yahudi "dilmaçları" çevirinin hatalı olmasından dolayı anlamını tahrif ederek ve kendi kafalarına göre yeniden yapılandırarak Adem ile ilgili, yasak meyve, cennetten kovulma, kadının erkeğin kaburgasından yaratıldığıyla ilgili İncil'deki öyküyü oluşturdular. Gerçi Sümer efsanesinde her şey tamamen farklı bir şekilde anlatılıyor ve onun temelini kadınsal başlangıcın önceliği oluşturuyordu, hiç de eril başlangıcın değil... Dilmun adasında tufandan sonra Ziusudra yerleşmişti ve bu isim de Sümerceden çeviride harfiyen "uzun günlerin hayatını bulmuş" anlamına geliyor. Akkad versiyonunda ise bu insanın ismi "Ut-napişti" gibi sesleniyordu ve bu da artık "nefesi bulmuş kimse" anlamına geliyordu.

– Her şey anlaşıldı, Yahudi versiyonunda da bu Nuh oluyor, – tebessümle belirtti Viktor.

– Kesinlikle doğru, – onayladı Sensei. – Üstelik onun ismi artık "sakinleştirici" gibi anlaşılıyor.

Kostik merakla ilgilendi:

– Peki, Eski Sümerlerde tufanla ilgili efsane nasıldı?

– Şimdi anlatacağım... Yahudi ruhban sınıfı bu efsaneyi Babil rivayetlerinden kopyaladılar ve kendi kahramanlarının isimlerini vererek bazı değişiklikler yaptılar sadece. Efsanenin kendisi ise şöyleydi. Sümer rivayetlerine göre Ziusudra meşhur bir bilgenin oğlu ve kendi şehrinin dindar hükümdarı idi. İnsanların himayeci tanrısı Enki'den o, tanrıların insanların üzerine yollamaya hazırlandığı gelecek tufan ile ilgili bilgiler aldı. Enki'nin tavsiyesiyle bu insan "hayat kurtaran kayık" ismi altında büyük bir gemi inşa ederek, yedi gün yedi gece süren tufanı atlattı. Ve sonrasında "insan tohumunun kurtarıcısı" gibi eşi ile birlikte kutsanmış Dilmun adasında yerleşerek "tanrılar gibi yaşamı" ve "sonsuz nefesi" aldı... Sonradan bu rivayet tufanla ilgili Babil efsanesinin temelini oluşturdu sadece bu sefer kahramanları kendilerine özgü olarak isimlendiriyorlardı. Yani, Ziusudra'nı artık Atrahasis ("bilgelikte üstün") ve Gilgamesh ("kahraman ecdat") olarak çağırıyorlardı.

Genel olarak belirtmek lâzım, hem tufanla ilgili, hem de dünya ağacı, ikizler ile ilgili efsaneler o zamanlar Sümerlerden başka, örneğin Hindistan, Çin, bildiğimiz Mısır gibi eski

uygarlık beşikleri de olmak üzere tüm dünya üzerinde yayılmıştı. Ve her bir halk da bu efsanelerin baş kahramanlarına kendi isimlerini veriyordu. Hatta şu dünya ağacını ele aldığımızda bile, Sümerler onu huluppu gibi adlandırırken, eski Babillilerde bu hakikat ve yaşam ağacı idi. Eski Mısırlılarda ise bu ilim ağacı; yaşam meyvelerine sahip güzel firavun inciri ağacıydı, onun üzerinde bulunan kişinin tanrı olduğuna inanıyorlardı. Ölen kişi bir kuş suretinde bu ağacın üzerine konmaya davet ediliyordu. Ağacın üzerinde ona yüce bir sır açılıyordu ve bu sır da onun kendi tanrısal doğasını ve kendisinin baş tanrıdan geldiğini öğrenerek ermesinden ibaretti. Ve de Eski Mısırda genel olarak ölümün, insan oğlunu kendi dünyevî hayatları süresince oradan sürgün edildiği şu tanrısal ülkeye geri döndürdüğüne dair inanış mevcuttu.

Ben hatta ikiz efsanelerinden özellikle Sümer efsanesindeki İnanna'nın ikinci Enkimdu ile nişanlanması ve çoban Dumuzi ile ilgili olarak ve de Mısır efsanelerindeki Osiris ve Set tanrı kardeşleri, nerede ki Set kıskançlıktan dolayı, ve bu arada da, yetmiş iki komplocu yardımcılarının yardımıyla iyi kalpli Osiris'i katlettiği Mısır efsaneleri ile bağlantılı oluşturulmuş Habil ve Kabil, Yakub ve İshak rivayetlerinden bahsetmiyorum bile.

Yani uzun sözün kisası bunun gibi vesaire. Ve bu da bir tek efsaneleri ilgilendirmekle kalmayıp fakat hem de Eski Yahudilerin daha gelişmiş uygarlıklardan benimsediği birçok ayin, gelenek ve işaretlerle ilgili. Meselâ yine Eski Mısır ele alacak olursak. Doğurganlık orada Osiris'in hediyesi gibi görülüyor ve toplum içerisinde yüksekte değerlendiriliyordu. Mısırlılar büyük aile sahibi olmaya can atıyorlardı çünkü o zamanlarda çocuk ölümleri yüksek düzeydeydi. Bildiğimiz erkek sünneti bile yine eski zamanlardan beri Mısırda uygulanıyordu, fakat ufak çocukken değil de genç yaşlarda, erkeklerin yaşı altı ile on iki arasındayken. Ve bu da sırf hijyen koşulları bakımından gerekli bir şeydi, çünkü bu insanlar bayağı sıcak bir iklime sahip bir bölgede yaşıyorlardı. Yani başka bir şeyden dolayı değil. Ve yine domuz Eski Mısırlılarda pis bir hayvan olarak görülüyor ve Set'in krallığına ait ediliyordu. Bu yüzden de domuz eti yemiyorlardı. Ve bunun gibi bir sürü şey sayabiliriz.

– Valla, bilmiyordum, bilmiyordum, – merak dolu bir sesle konuştu Viktor.

Sensei'i dinleyen Ruslan ise hepten iddialı bir tonla ifade etti:

– O zaman neden bundan kimsenin haberi yok?!

Bunun üzerine Sensei sakın bir sesle cevap verdi:

– Niye de haberleri olmasın ki? Birçok insan, özellikle de bu konuların araştırılması ile uğraşan uzmanlar biliyor. Sadece "bilenlerin" bazıları nezaketten, bazıları da mensubiyetten dolayı susmayı tercih ediyor. – Büyük ağabeyler gülümsediler. – Yani, nasıl derler, isteyen kişi gerçeği bulup ortaya çıkarır. Bilgiler var, önemli olan isteğinin olması...

– Enteresan, şu Eski Yahudiler bu kadar şeyi farklı milletlerden benimsemeyi ne zaman becerdiler? – alaylı bir ifadeyle konuştu Stas.

– Size söylediğim gibi onlar hayvancılıkla uğraşan göçebeler idiler, – yeniden tekrarladı Sensei. – Yahudi ruhban zümresi kendi halkını önce başka toprakları işgal etmek için kovalıyor, sonrasında da bu topraklarda onların halkı daha güçlülerin esiri hâline

geliyordu. Ve barış döneminde de yaşamak için onlar daha iyi yerler aramak ve seçmek zorunda kalıyorlardı. Şu Eski Mısırda bile onlar ne kadar yaşadılar? Bazıları ise hatta yerli insanlar ile akrabalıklar kurdu. Örneğin, sizin duyduğunuz isimlerden bildiğimiz şu İbrahim'i ele alalım, hani "Eski Ahit'in ilk reislerinden birisi", "Yahudi halkının atası" dedikleri...

– Reis-ata mı? Bu, Yahudi ruhban zümresinin öncülerinden birisi olduğu anlamına mı geliyor?! – anlamını çıkardı Stas.

– Olayın özünü anlamaya başladığınıza sevindim, – belirtti Sensei.

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek konuştu:

– Bir ara çok enteresan bir soruyla karşılaşmak zorunda kalmıştım. Devletler ile ilgili ansiklopedik kılavuzda bir ülkeyi arıyordum ve tesadüfen gözüme İsrail ile ilgili yazılmış bilgiler çarptı. İşte, bu ülke ve toprakları ile ilgili tarihsel bilgiler, "milattan önce 2000 yılları civarında Yahudi halkının atası İbrahim Mezopotamya'dan Filistin'e geldi" satırından başlıyordu. Filistin hakkındaysa bir kelime bile yoktu. Öylesine İsrail haritası üzerinde rakamla gösterilmiş sadece küçük bir not: "Filistin bölgesi". Ve hepsi bu! Bu zamana kadar Filistin topraklarında kimin yaşadığına dair bir kelimenin bile olmaması beni şaşırtmıştı. Benim bildiğim kadarıyla, bu topraklarda en eski devletlerden bir tanesi bulunuyordu.

– Ne istiyordun ki, – omuzlarını silkti Sensei. – ***Kitleler için yazılmış tarihsel "gerçeklerin", ne yazık ki, büyük çoğunluğu dünya siyaseti mutfağında hazırlanıyor ve bu "aşçılar" tarafından da, nasıl derler, "genel olarak kabul görmüş tarihsel kavramların" biçiminde süslenerek tabakta sunuluyor.***

– Evet, ne var ki, bu tür yemekleri yapma uzmanı bunlar!

– Nedense ben tam olarak anlayamadım. O zaman kimdi İbrahim, Yahudi ruhban sınıfının öncülerinden biri mi, yoksa İsa'nın ermiş öğrencisi mi? – anlamaya çalışan Kostik sordu. – Sensei, sen bize bir ara anlatmıştın...

Andrey sabırsızlıkla onun sözünü kesti:

– Bir ara derken ne zaman?

– Hatırlıyor musun, hani bizim antrenmana bir tür cemaatçiler gelmişlerdi...

– A-a-a, – uzatıverdi Andrey. – Hani şu gazeteci çocuğun Sensei ile görüşmek istediği zaman mı?

– Evet, – başını sallayan Kostik tekrar Sensei'e hitap etti. – O zaman konu Muhammet'ten açılmıştı. Ve sen de Sensei, baş melek Cebrail'in Muhammedi zaman ve mekân yolculuğunda Kudüs şehrine götürdüğünü ve orada da İssa ile onun ermiş öğrencileri İbrahim ve Musa ile buluşturduğunu anlatmıştın.

– Kesinlikle doğru, – tasdik etti Sensei. – Efsaneler böyle diyor. Fakat efsane ile gerçek tarih birbirlerinden farklı şeyler... Din ışığı altında, İbrahim'den "reis", "ata", "peygamber" ve hatta kendine özgü bir "şehit" bile yaptılar. Kısacası, güya Yahve tanrısının kendisi ile "ebedî antlaşma" yaparak eşi Sara'dan doğacak nesillerin bu "antlaşmanın" hak ve yükümlülüklerinin varisleri olacağını ve imanlı kimseler için de "antlaşmanın" bir işareti olarak ufak yaştaki tüm erkek çocuklarının sünnet edilmesi olacağını kalıcılaştıran efsanevî,

yarı destansı bir şahıs hâline getirdiler. Ama eğer tüm dinî örtü ve abartmaları bir kenara atarsak, inananların ibadeti için İbrahim'in sureti boş yerden oluşturulmamıştı.

Gerçekten de milâttan önce XVIII yüzyılda (günümüzde açıklamaya çalıştıkları gibi "milâttan önce XX yüzyıl civarında" değil), "a-bu-ra-mu" isminde böyle bir insan yaşıyordu. Bu, o zamanlara özgü bir Mezopotamya adıydı. Yahudi versiyonunda bu "abraham" gibi sesleniyordu ve bu da sonrasında iki heceden oluşmuş "Avram" sözcüğüne dinî gerekliliklerden dolayı bir hece de eklenerek sizin bildiğiniz İbrahim ismine dönüştürülmüş oldu. İşte, İbrahim Güney Mezopotamya'daki (günümüz Irak'ın güneyi) Ur şehrinde doğmuştu, yani, kuzey komşuları göçebe Sami Akkadlar'ın Sümerler'i "sakin ve barışçıl" bir şekilde işgal ederek onların kültürünü kendi kafalarına göre benimsedikleri zamandan önce, çok eskiden Sümer uygarlığının var olduğu yerler. İncil'de bu şehri Kaldeli Ur gibi yüceltiyorlar. Gerçi belirtmek isterim, "Kaldeli" kelimesi şehre sadece milâttan önce VII yüzyılda, yani bu şehir Kalde krallığı içerisine veya başka türlü de dedikleri gibi, Farslar onu işgal edene kadar milâttan önce 626 ile 539 yılları arasında varlığını sürdürmüş Yeni Babil krallığı içerisine girmeye başladığı zaman eklendi.

Eski Ur şehri (daha Sümerler tarafından kurulmuş) Babil'in yakınlarında bulunuyordu. İbrahim'in yaşadığı zamanlarda bu dinî merkezlerden bir tanesiydi. Bu arada, Ur'un kocaman "ziguratı" (kendine özgü kesik basamaklı piramit kalesi tarzında inşa edilmiş, tepesinde türbesi bulunan dinî tapınak) hâlâ muhafaza edilmiştir. O zamanlarda, tıpkı şimdiki gibi, din sıkı bir şekilde siyaset ile bağlantılıydı. Ve belirtmek lâzım, bu politik değişimlerin gerçekleştiği zamanlardı. Bizzat o zamanlarda Babil güç toplamaya ve Mezopotamya'nın politik merkezi buraya kaymaya başlamıştı. Bu zamana kadarsa kendi siyasî ve ticarî nüfuzuna göre Ur (bu bölgedeki Hindistan ve Arabistan ticaret merkezlerinden birisiydi), Babil'den daha önemli bir konuma sahipti. Ve Arhontların destek noktalarından birisini temsil ediyordu.

– Destek noktası mı? – Hangi anlamda? – anlayamadı Andrey.

– Sabırlı olun. Biraz sonra bununla ilgili bahsedeceğim... İbrahim'in babası Farra (Terah) yerli ruhban sınıfındandı (sonradan Yahudiler onu "putların heykeltıraşı" ve "putperest" olarak çağıracaktı) ve ellerinde dinî ve dünyevî yetkileri bulunduruyordu. Ve okumuş bir rahip olarak da iyi bir şekilde astroloji, astronomi, matematik ve tabii ki de gramer bilgilerine sahipti. Bu bilgiler o kendi çocuklarına da aktardı. Farra Arhontların, yani, güç sahibi insanları maharetle kullanarak, nasıl derler, "uluslararası siyaseti" gizliden gizliye yönetmeye çalışan kişilerin zümresi ile doğrudan bağlantılı birkaç zengin rahipten bir tanesiydi. Bu zümreye gizli mensubiyet babadan oğula geçiyordu, yani yalnızca erkeklerin soyu ile. İşte, Arhontlar tarafından gösterilmiş bölgelerde "yeni destek noktalarının" inşa edilmesi görevinin ve sonrasında da anlaşmaya göre bu yerlerde onun neslinin nüfuz sahibi olacağı sözünün verildiği Farra da oğlu İbrahim'i Kenan ülkesine gönderdi.

– Amma da uzağa göndermiş onu, – acıyarak ifade etti Jenka.

Sensei büyük ağabeylerle beraber sadece gülümseyerek devam etti:

– Yahudilerin Kenan ülkesi olarak dedikleri bu bölgede (o zamanlar hem de Filistin topraklarını kapsayan), altın devri Sümer uygarlığının mevcut olduğu zamanlara denk geldiği en eski uygarlıklardan birisinin şehir devletleri yerleşiyordu o zamanlar. Altını çiziyorum, orada bizzat uygar şehir devletleri bulunuyordu, yoksa şimdilerde kanıtlamaya çalıştıkları gibi "tarımcılıkla uğraşan Kenan kabilelerin oturdukları" yalın topraklar değil. Ve bu topraklarda yaşayan yerli ahali de doğrudan akrabalık bağları ile hiçbir şekilde Yahudi kabilesi ile ilişkili değildi, Eski Ahit efsanelerinde göstermeye çalıştıkları gibi: güya "Nuh'un torunu ve Ham'ın oğlu Kenan ile" ilişkili ve Kenanlıların bu nesilden türediği cinsinden. "Eski Ahiti" yazan Yahudi ruhban sınıfı sadeci kökeni değiştirdiler.

– Filistin topraklarında Sümerler zamanından kalma eski bir uygarlık mı? Peki neden onunla ilgili hâlâ hiçbir bilgi yok? – şaşırđı Nikolay Andreyeviç.

– Bu toprakların kimin kontrolü olduğuna bak bir haritada sen. Bu topraklar hakkındaki tarihsel bilgilerin nereden başladığını kendin okudun zaten. Yahudi ruhban sınıfının, onlara kadar buralarda nelerin olduğunu ortaya çıkarmanın işlerine geldiğini mi düşünüyorsun? Tam aksine onlar her türlü kendi halklarını bu topraklara ait ediyorlar çünkü bu öncelikle kendilerinin işlerine yarıyor. Onlar, Eski Yahudilerin milattan önce IV bin yılları ile III bin yılları arasında Suriye, Fenike, Filistin topraklarında yaşayan Batı Sami halklarına mensup olduğu fikrini empoze etmeye çalışıyorlar. Gerçi işin aslında o zamanlar bu halkın çıktığı kabile Mezopotamya sınırlarındaki kuzey batı vilayetlerinde göçebe hayatı sürüyordu. Ama bu gerçek şimdi kime lâzım?

Nikolay Andreyeviç hafiften gülümsedi:

– Evet, ne kadar çok yaşıyorsam bu dünyada bir o kadar fazla olarak bilimin vefalı bir köpek gibi kendi sahibi Siyasetin önünde, fakat kısa bir tasma ve de ağızlık takılarak gittiğine emin olmaya başlıyorum.

– Peki, şu Ken..., kısacası şu bölge Arhontların neyine gerekti? – merak etti Andrey.

– Kadim dünyada bu bölge çok özel bir öneme sahipti. Burası hemen hemen Afrika, Asya ve Avrupa'nın birleştikleri yerde bulunuyor ve dolayısıyla da dünyanın bu kısımlarındaki antik devletleri birbirlerine bağlayan ana kara ticaret yolları üzerinde. Burası ticaret yollarının altın kesişme noktasıydı.

– Hm, ticaret yollarının kesişme noktası mı? Nasıl da kaçmış bu gözlerimden, – kafası karışmış bir ifadeyle konuştu Volodya. – Şimdi anlaşıldı. Ticaret, gelir demek. Büyük ticaretse, büyük gelir demek. Bunun kontrolü ise, güç ve nüfuz anlamına geliyor.

– Kesinlikle doğru. Bu bir politika... İşte, İbrahim de ailesi, yeğeni Lut, zengin mal varlığı, kalabalık insanları, köleleri, hayvanları ile birlikte oralara gitti. Ve sakin bir şekilde, ama her zaman barışçıl yollarla değil tabii, bu bölgede kendi nüfuzunu sağlamlaştırmaya çalışıyordu, sonradan yüceltilmiş bir şekilde de yazdıkları gibi orada "hayvancılıkla uğraşan göçebe soyunun reis atası" hayatını sürüyordu.

– "Temas keşfine" benziyor, – gülümseyerek yorumladı Volodya.

– Neredeyse... Sonradan dinî versiyonda İbrahim'in bu anî seferini "Yaratılış" (12-1)'de yazdığı gibi, bunun ondan talep eden ilâha duyduğu güven ve sadakat hissi ile gerekçelendirmeye çalışacaklar: "sana göstereceğim ülkeye git" diye. Yahve'nin seçilmiş İbrahim'in, dünyada en yüce ve en güçlü başlangıcın ne olduğuna dair arayışları ve en sonunda da yüksek manevî hakikatlerin ışığında bir tek Yaradan Tanrı'dan başka her şeyin bir sınırı olduğu inancına vardığı gibisinden efsanelerle süsleyecekler.

– Tamamen ikna edici, – omuzlarını silkerek konuştu Nikolay Andreyeviç.

Oysa şunu da belirlemek gerekiyor, bir Tanrı gibi Yahve'ye Yahudiler çok çok sonradan, neredeyse İbrahim'den beş yüz yıl sonra tapmaya başladılar, – devam etti Sensei. – Ve bildiğimiz Yahve sureti de bu kabilelerde Fenike'de yaygın olarak tapınılan Yevo kültünden gelişip çıktı. İbrahim ve onun sülalesi ise Kenan eline göç ettiklerinde yerli ahali ile yakınlaşmak için Hebron şehrinde El Şaddai ismiyle çağırdıkları Kenanlıların yerli tanrısına tapmaya başladılar. Kenanlıların El ("Her şeye gücü yeten") tanrısı, yerli nüfusun inanışlarına göre, tüm tanrıların başında bulunuyor ve tüm ruhanî ve insanî işlerde en yüksek otorite olar kabul ediliyordu. Farklı Kenan şehirlerinde onu farklı isimlerle anıyorlardı, meselâ El Şaddai ("Her şeye gücü yeten"), El Olam ("Ebedî"), Salim (sonradan Yahudilerin Şalem olarak çağırdıkları ve sonunda da Yerusalem) şehrinde ise El Elyon ("En Yüce") gibi.

Fakat konu bu değil. Yahudi ruhban sınıfı dinî efsanelerde herkese yüksek manevî gerçeklerden bahsederken, kendi adamlarına ise bunun tam tersini, özellikle de hedefteki amaca ulaşmak için her yolun mubah olduğunu öğretiyorlardı. Fırsatınız olursa "Yaratılış" kitabındaki 12-ci bölümde bunun tipik örneklerini okursunuz. Kenan topraklarında açlık patlak verdiği zaman İbrahim Mısır'a geçince çıkarıcı sebeplerden dolayı kendi eşi Sara'nı kız kardeşi gibi göstererek fiilen onu firavunun haremine sattı. Ve bunun sayesinde de Kenan'daki tüm açlık yıllarını refah içerisinde Mısır'da yaşayarak geçirdi. Veya sonra onun torunları ile ilgili okursanız, Yakub'un ağabeyi Esav'ın aç olduğu zamanda ilk oğulluk hakkını kendisine satması için bir dilim ekmek ve bir tabak mercimek çorbası teklif ettiğini görürsünüz. Veya aynı Yakub'un Esav'ın hakkı olan kutsamayı babalarından kurnazlıkla nasıl elde ettiğini. Veya nasıl "Yaratılış" kitabının 32-ci bölümünde, geceleyin Bir Kişinin Yakup ile güreştikten sonra onu kutsayarak İsrail yani "tanrıyla savaştan" ismini verdiği efsaneden bahsediliyor. Efsanede bizzat Yakup'un Yahudi (İsrail) halkının kurucu atası olduğu vurgulanıyor... Bu arada, "yevrei"* (Yahudiler) sözcüğünün ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

– "Yevrei" mi? Nedense bununla ilgili hiç düşünmemiştim, – herkesin yerine cevap verdi Nikolay Andreyeviç. – Ne anlama geliyor ki bu?

– Bu kelime "aracılığıyla geçmek" anlamındaki sözcük grubundan türemiştir, yoksa ki şimdi göstermeye çalıştıkları gibi "yabancı topraklardan gelenler" anlamındaki değil. "Zaman köprüleri aracılığıyla geçenler"; bu şekilde kendilerini Arhontların sınıfına mensup Yahudi ruhban zümresinin başındaki adamlar adlandırıyorlardı. Kısaltılmış olarak bu

"yevrei" gibi sesleniyordu. Ve "yevrei halkı" da bu "yevreilere" yani ruhban sınıfına ait olan bir halk gibi görülüyordu.

– Nasıl yani, ait olan? Eşya gibi mi? Köle mi, yani? – sordu Stas.

– Onun gibi bir şey, – söyledi Sensei.

– Bak sen şu işe!

İşte... Veya Yakub'un oğullarının, kardeşlerden Yahuda'nın da ima etmesiyle, kardeşleri Yusuf'u sırf babalarının sevimlisi olduğu ve onları gözden düşüren haberleri babalarına verdiği için dolaylı Mısır'da köle olarak tekrar satılması için yirmi gümüşe tüccarlara nasıl sattıklarını okuyunuz.

– Hepsi de "iyiymiş" ama! – sırttı Volodya.

– Yahuda mı?! Kardeşleri yirmi gümüşe mi sattı?! – şaşırıldı Viktor. – Tarih tekrar ediyor desene!

– Bu yüzden de tarih oluyor zaten, – söyledi Sensei. – Bu arada Yusuf'la ilgili olarak... Yahudilerin eski halkların bilgilerini benimsedikleri ile ilgili yaptığımız konuşmaya geri dönüş yapacak olursak. Hatta eğer o zamanların hiç de iç açıcı olmayan siyasî gerçekliğine girmeden sırf efsaneler ile hareket edecek olursak, Tevrat'taki şu Yakub'un oğlu Yusuf, yine Tevrat'ta On olarak isimlendirilen Mısır şehrinde iken bu şehirdeki soylu bir kâhin olan Potifer'in kızı Mısırlı Asenat ile evlendi. Tevrat'taki On şehri ise, Mısır'ın antik dünyada tanınmış kenti İnu, veya Yunanlıların da dediği gibi, Heliopolis ("Güneş şehri") oluyor. O zamanlarda burası Mısır dininin en büyük merkezlerinden birisiydi. Burası, güneş tanrısı Ra kültünün ve dünyanın yaratılışını tasvir eden en yaygın kozmolojinin köken olarak çıktığı yeri.

– Peki, Eski Mısır'da bu kent nerede yerleşiyordu? – sordu Kostya.

– Şimdi bu yer Kahire'nin varoşları oluyor.

– Anlaşıldı.

– Peki, Yusuf'un prototipi tarihte yaşamış bir kişiden mi alınma? – merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Ama orada her şey çok daha basitti. Hiç kimse, doğal olarak, bu insanı köleliğe satmadı. Bu sadece Mısır devletinde Hiksos'ların egemen olduğu bir devirdi. O ise, o zamanlar bu ülkeden siyasî ağırlık kazanmaya başlayan Sami kökenli yabancılardan sayılan Habiru kabilesinden birisiydi. Yani tarihsel suret bu kişi örnek alınarak kâğıda dökülmüştü. Geriye kalanını ise değişik masallarla, aynı zamanda da iki kardeş (Bata ve Anubis) ve vefasız eş hakkındaki Mısır masalı ile, bundan başka Sümerli tanrıça İnanna'nın Dumuzi için yaktığı ağıt sembolizmi ve bunun gibi şeylerle tamamladılar. Bu yüzden de Yahudi kâhinleri tarafından Mısır'dan birçok şey benimsenmişti.

– Peki, ya Musa'nın hikâyesi?

– Vardı öyle bir şey... Fakat şimdi gösterildiği gibi süslü püslü bir şekilde değil. Sizi biraz bu konuyla yormuş olmama rağmen ben yine de bu hikâyeyi ayrıntılı olarak anlatmak istiyorum çünkü o bayağı bir öğretici ve de biraz sonra anlatacağım başka bir hikâyeyele

benzerlik gösteriyor. Bu da tarihin nasıl yazıldığını ve dinin nasıl oluşturulduğunu, o zamanlar nasıl olduğunu ve en önemlisi de şimdi nelerin olup bittiğini anlamamız için... Musa (Moşe) Mısır'ın doğusunda, Kızıl denizin yakınlarında doğdu. Dinsel efsanelerde bizzat Firavun'un kızının onu sudan çıkararak, daha doğrusu su kenarındaki sepet içinde bir bebek gibi bularak büyütmesi, tabii ki baş kahramana dinin ışığı altında daha fazla önem vermek için uydurulmuş şeyler. Ve bu uydurma da Musa isminin farklı yorumlarının olması sayesinde ortaya çıktı: Yahudi fiili maşah "çıkartıyorum" anlamını içeriyor, Mısır dilinde, bildiğimiz Kıptice'de mose "çocuk" anlamına geliyor. Ve üstelik bu efsane Musa'nın gerçek ebeveynlerinin kim olduklarını gizlemek için de gerekliydi, çünkü Musa, günümüzde diyecekleri gibi sadece yarım Yahudiydi. Onun doğduğu ve büyüdüğü yerin yakınlığında, Kızıl denizin üzerinden Sina yarımadasında Medyenlilerin toprakları bulunuyordu. Musa büyüyüp erkek olduğunda da, Midyanlı kâhin İofor'un (veya Raguil de diyorlar) kızlarından birisi ile evlendi. Kayın pederinin yanında yaşıyor ve ona çalışıyordu. Ve söylemek lâzım, Musa hitabet yeteneğine de sahip değildi. Bundan ziyade tam tersi, kendini ifade edemeyen birisiydi. Ne var ki, kontrol edilebilen ve icracı biriydi. Sonrasında sırf bu özelliklerinden dolayı da kâhinler onu Yahudi gruplarının açık lideri gibi öne sürdüler.

O zamanlar Arhontların oyunundaki "satranç tahtasında" gerçekleşen yeni siyasî yer değiştirmeler zamanıydı. Arhontların planlarının hayata geçirilmesinde birçok insan harekete geçirilmişti. Bu insanların arasında da o zamanlar Mısır topraklarında yaşayan ve Yahudi çevrelerinde belirli bir otoriteye sahip kâhin Harun ve artık sizin malûmunuz baş kâhin İofor bulunuyorlardı. Sonradan Harun'u yazılarda "baş rahiplerin sırasında birinci", "ruhban zümresinin atası" gibi çağıracaktılar. Dinî efsanelerde ise Musa'nın ağabeyi gibi takdim edip, onun yalnızca Musa'nın tercümanı ve habercisi olarak "yardımcı olduğunu" öne çıkarıp, belirgin bir şekilde Musa'nın yanında "ikincil" bir role sahip olduğunu gösterecekler. Oysa işin aslında bu hiç de böyle değildi. Harun, kendilerini "saf Yahudiler" olarak varsayan ruhban sınıfı soyundandı. Ve onlar Musa gibi yarım kanlıları derinden hor görüyor ve bırak soydaşları yerine koymayı adam yerine bile koymuyorlardı. Fakat **Arhontların prensiplerine göre, onların işlerine hizmet eden ideolojik organizatörlerin ve fiilî yöneticilerin hiçbir şekilde hiçbir işte kendi yönetici rollerini açık bir şekilde göstermemeleri gerekiyor. Gizlilik, sır, liderlerin el altından yönetilmesi; işte Arhontların herhangi bir işte kullandıkları üç altın kural. Ve bu prensibi hâlâ kullanmaya devam ediyorlar**, bunu kendiniz için kaydedin. Aynı sebepten dolayı da ruhban yazıtlarında bizzat Musa'nın ulusal liderliği yüceltilirken Harun'a "barışçıl, alçak gönüllülük ve yumuşaklık" hatlarına sahip çok "mütevazı bir rol" ayrılıyor ve kâhin İofor'dan ise neredeyse hiç bahsedilmiyor.

Oysa şahsen Harun ve İofor yabancı toprakların ele geçirilmesi ile ilgili Arhontların politik hedeflerini hayata geçirirken Yahudilerin bir kısmının (ve de sadece onların değil!) Mısır'dan "yaşam için daha güzel yerlere" çıkarılmasının organizasyonu işini çevirdiler. Sıradan Yahudi halkına her zamanki gibi ruhban zümresi tarafından çok şey vaat edilmişti: özgürlük de, daha güzel hayat da ve daha iyi topraklar da. Birçokları da onların bu her

zamanki oyununa gelerek gönüllü bir şekilde aileleri ile beraber onların peşlerinden gittiler ve işin esasında Arhontların siyasî hırslarından dolayı kendilerinin savaşa ve ölüme sürüldüklerinden kuşkulananmayarak hatta... Bu insanları kovalayan hiçbir Firavun ordusu da doğal olarak yoktu tabii.

– Yok muydu? – şaşırdı Kostik. – Peki, Musa'nın güya Kızıl denizin sularını "yararak" doğrudan denizin dibiyile "kendi halkını" karşı kıyıya geçirmesi ve onları kovalayan Firavun'un ordularının da bu denizde boğularak ölüp gitmesi efsanesine ne olacak?

Sensei sadece gülümseyerek yorumladı:

– Bunlar, Yahudi ruhban sınıfı tarafından çok daha eski Mısır kaynaklarından alınarak yeniden işleminden geçirilmiş bilgilerden ibaret sadece, bu bilgilerden bazıları da hâlâ günümüze kadar muhafaza edilmiş. Meselâ, antik Westcar papirüsünde (bunu Mısır'da elde etmiş ilk sahibi Miss Westcar'ın onuruna isimlendirmiş) "yeşil taşın hikâyesi" olarak isimlendirilen yazı var. Bu hikâyede Firavun'un gözlerini okşayan en güzel kızları kürek başına oturtup göl üzerinde kayık ile gezinti yaparken, kızlardan bir tanesinin tesadüfen onun saçlarını süsleyen yeşil renkli değerli bir taşı suya düşürdüğünden bahsediliyor. Ve onunla yüzen baş kâtip bu taşı gölün dibinden çıkarmak için Firavun'un ricasını yerine getirirken büyümlü sözler telâffuz ediyor. Gölün suları kenarlara doğru yarılarak kuru göl dibi şeridini açığa çıkardılar. Büyücü aşağıya inerek taşı buldu ve kıza iade etti. Yahudi kâhinlerinin kişisel dinlerinin konularına şekil vermek için ilk kaynak niteliğinde hizmet veren böyle bir hikâye işte.

Bu arada, aynı papirüs tomarında hem de padişah Kufu'nun, yaşlı evliya Dedi'nin, Ra tanrısının baş kâhininin eşinin üç çocuk dünyaya getireceği ve sonrasında da onların tahta çıkacaklarıyla ilgili yaptığı kehanetten haber tutmasından bahsediliyor. Kufu bu çocukları arayıp bulmaya hazırlandı. Ve sonrasında bu kâhinin evinde çalışan hizmetçi bir kızın padişaha "bu komplo" haber vermek isterken nasıl Nil nehri kıyısında "timsah tarafından yakalanarak yenildiğinden" bahsediliyor. Fakat işin en ilginç tarafı papirüs tomarının bu yerinden koparılmış olması, bu arada başından da öyle.

Nikolay Andreveviç'in sanki kafasına dank etti.

– Dur bir dakika, "Yeni Ahitteki" kehanet, kral Hirodes ve onun çocuk "avı" ile ilgili hikâye bu bilgilerden mi doğdu yoksa?! – Sensei hafiften gülümsedi sadece. – Şimdi anlaşıldı neden böyle "tarihsel" bir uyuşmazlığın çıktığı.

Sensei onaylarcasına başını sallayarak ekledi:

– Belirtmek lâzım, bu papirüsteki yazılarda konu şahsen Eski Mısırda V hanedanlığın kurulduğu zamanlardan gidiyor, yani Arhontların daha İmhotep tarafından atılmış manevî temelleri imha etmeye çalıştıkları İlk geçiş döneminden. Bunu kaydedin. Bununla ilgili az sonra konuşacağız... Bundan başka, Musa hakkındaki efsaneyle bağlı olarak... O zamanlar, "Eski Ahit" yazıtları Yahudi kâhinleri tarafından eklemeler yapılarak

yeniden derlendiği dönemlerde, kâhinler Sirbon denizi fenomenleri ile ilgili Yunan coğrafya geleneklerinde göre yazılmış efsanelerden haberdar idiler.

Gerçekte gerçekleşen olaylarla ilgili olarak... Yahudiler Mısırlıların arasında uzun bir süre yaşamış olmalarında rağmen yabancılar olarak kalmaya devam ediyorlardı ve de Yahudiler Mısırlılarla mukayesede tarihte göstermeye çalıştıkları gibi o kadar da kalabalık bir nüfusa sahip değillerdi. Ve üstelik bir yere kaçtıkları da yoktu. İlk başta "daha güzel hayata" susamış Yahudileri Musa'nın doğup büyüdüğü yerde toplayarak, karşından gelen olaylara hazırlayan mesajları içeren dinî muameleye tabi tuttular. Halkı kendi Tanrı'larına kayıtsız şartsız mutlak itaate hazırlıyorlardı, yani her şeyden önce onlara önderlik eden ruhban sınıfına. Ve bunu da nasıl derler, kenar gözlerden uzakta, çöllü yörede, Sina dağının yakınlarında yapıyorlardı.

– Şu, Musa'nın Yahudilere meşhur Tanrı'nın on emrini okuduğu yerde mi? Nasıldı orada, "öldürmeyeceksin", "çalmayacaksın", "ana babana hürmet edeceksin" ve bunun gibi, – akıl etti Stas.

– Ya, yoktu öyle bir şey! Yahudi halkı zaten bu emirleri biliyordu ve hem de sadece bunları değil. Mısırlıların arasında yaşarken Yahudiler kısmen onların kültürünü de benimsediler. Bu ülkede ise daha Kadim Mısır'ın zamanından beri genç nesillerin ahlâken yetiştirilmesine özel önem veriliyordu, çünkü Mısırlılar arasında bizzat onların çocuklarının cenaze ayinini gerçekleştirerek ebeveynlerine ahirette yeni bir hayat verebileceklerine dair derin bir inanç yaşıyordu. Onlar, Osiris'in ahiret mahkemesine çıkan her bir kişinin kendisinin yaşadığı dürüstçe hayatın kanıtı olarak, kırk iki şeyden yani şimdi din adamlarının da dediği gibi "ölümcül günahlardan" feragat ettiği "Feragat itirafı" denilen şeyi veya "Ölenin beraat konuşmasını" telâffuz etmesi gerektiğine dindar bir şekilde inanıyorlardı. İşte, onların arasına da sadece bugün herkesin bildiği emirler (güya Musa'ya verilmiş olan) girmekle kalmayıp fakat hatta ticarete dürüstlük ile ilişkili olan bazı özel emirler bile giriyordu.

Bu arada, bu "itirafın" hem kısaltılmış versiyonu ve hem de insanın kendi davranışlarını temize çıkarırken tüm kırk iki Mısır tanrısının ismini çağırdığı tam versiyonu mevcuttu. Kısaltılmış versiyonunda bu, örneğin, şöyle gözüküyordu. İki Gerçeğin Efendisini, ahiret hakemi olarak Osiris'i böyle isimlendiriyorlardı, kısa bir selâmlamadan sonra insan söylüyordu: "Ben insanlara kötülük yapmadım. Ben hayvanlara karşı acımasız olmadım. Ben Hakikatin Yerinde yalandan şahitlik yapmadım... Ben kutsal şeylere küfür etmedim... Ben insanları açlığa ve ağlamaya mahkûm etmedim... Ben öldürmedim... Ben kimseye acı vermedim... Ben zina yapmadım... Ben küfür etmedim... Ben hırsızlık yapmadım..." Ve bunun gibi. Orada hem de şunlar söyleniyordu: "Ben terazideki ağırlığı artırmadım ve azaltmadım... Ben yarım-arura kadar bile olsa aldatmadım. Ben ağırlığın üzerinde basmadım. Ben tartı ile oynamadım. Ve bunun benzeri şeyler...

– Vay be! – gülümsedi Viktor. – Yahudi kâhinleri ancak işlerine gelen şeyleri almışlar buradan!

– Sizin sadece dinlemeye değil artık anlamaya başladığınıza sevindim, – yeniden tekrarladı Sensei.

– İlginç, gerçekten çok ilginç! – hayret içinde belirtti Nikolay Andreyeviç. – Peki, tam versiyonunda nasıldı?

– Şey, yaklaşık olarak şöyle:

"1. Ey Heliopolis'de olan Useh-nemtut, ben kötülük yapmadım!

2. Ey Her-aha'da olan Hepet-sedejet, ben hırsızlık yapmadım!

3. Ey Hermopolis'de olan Denci, ben kıskanmadım!

4. Ey Kerert'te olan Akşut, ben soygunculuk yapmadım!

5. Ey Ra-Setau'da olan Nehehau, ben öldürmedim!

6. Ey gökyüzünde olan Ruti, ben terazide ağırlıktan kesmedim!

7. Ey Letopolis'de olan İrti-em-des, ben ikiyüzlülük yapmadım!"

Ve bunun gibi: "ben yalan söylemedim", "mal varlığından dolayı kavga etmedim", "edepsiz hiçbir şey yapmadım", "öfkelenmedim"... Tüm bu bilgileri sen şimdiki zamanda da bulabilirsin. Eski Mısır edebiyatının büyük kitabı "Ölümler kitabının" 125-ci bölümünü oku ve bununla ilgili daha ayrıntılı bilgileri bulacaksın... Yani Mısırlılar daha çocukluktan beri bu "beraat konuşmasını" ezbere biliyorlardı. Çünkü ahiret mahkemesinde insanın kendisini aklayabilmesi için bu cümleleri kusursuz bir biçimde telâffuz etmesi gerektiğine inanıyorlardı, şöyle ki bu süreç zamanı terazinin bir kefesine, sizin de bildiğiniz gibi, onun Ah'ı (insanın yaşadığı bu hayatta yaptığı işlere ve davranışlara yön veren iradesi ve arzuları) konuluyor diğer kefesine ise "maat" (dünya düzenini temsil eden "Maat tanrıçasının teleği") dedikleri "davranış yasaları" konuluyordu. Terazinin kefelere dengeye gelirse ölenin ahiret dünyasında yaşayabileceğine inanılıyordu. Ama eğer bu denge insanın aleyhine bozulursa o zaman onu ahiret krallığında yaşamak yerine yokluk bekliyordu. Bir Mısırlının da en erken çocukluk dönemlerinden itibaren kendisini düşünsel ve davranışsal olarak ahiret hayatına hazırladığını göz önünde bulundurunca da, bu denge bozulması onun için en korkunç ceza mahiyetindeydi. Bu yüzden de yüksek ahlâkî davranış biçiminin temellerini ebeveynler kendi çocuklarına küçüklükten berikoyuyorlardı ve saygın bir Mısırlı tüm hayatı boyunca bunlara bağlı kalıyordu. Bazı ahlâkî temelleri bu ülkede yaşayan sıradan Yahudiler de Mısırlılardan benimseyip aldılar. Yani bu emirleri kendi halkı için Musa açmadı, tam tersine Yahudi halkı Musa'dan çok çok önce onları kendileri için Mısır kültürü aracılığıyla açmıştı zaten! Bu arada, Yahudi ruhban sınıfı sıradan insanların buna benzer ahlâkî yaşam temellerini nasıl gönülden kabul ettiklerini görünce de bunun bir sonucu olarak birçok Mısır öğretisinden alıntı yaparak bunları kendi kafalarına göre derlediler ve bu öğretileri kendi Yahudi atalarının eserleriymiş gibi gösterdiler.

– Tabii ki, – gülümsedi Nikolay Andreyeviç, – kendi otoriteni güçlendirmek ve kendi kendini popüler hâle getirmek için neleri yapmazsın ki!

– Konuyu fazla uzatmamak için ben size birkaç örnek gösterebilirim. Mısır yazıtı "Amenemope'nin Öğretilerinde" ("Süleyman'ın Özdeyişleri" kitabının derlenmesinde birçok

konuda ilk kaynak görevi yapan) şöyle yazıyor: "Kulaklarını ver, söylediğimi (kelimeleri) işit, kalbini onları anlamaya sevk et". Ve alın size "Süleyman'ın Özdeyişleri": "Kulağını daya, söylediğim kelimeleri işit ve kalbini onları anlamaya sevk et". Yeri gelmişken, kral Süleyman da kendi zamanında şahsen Mısır kraliçesi ile evliliği sayesinde ün ve popülerlik kazanmıştı... Sonrasında, bu sefer "Phatotep'in Öğretilerinden": "Yarınki gün için plan kurma zira nelerin olacağını bilmiyorsun". Ve bu öğretinin aynı "Özdeyişlerdeki" yankısı (27:1): "Yarınla övünme çünkü ne getireceğini bilemezsin". Yine "Phatotep'in Öğretilerinden": "Üstün kimseye onun için faydalı olan şeyleri öğret". Ve "Özdeyişlerde" (9:9): "Bilge kişiyi eğitirsen, daha bilge olur; doğru kişiye öğretirsen bilgisini artırır". "Ptahotep'in Öğretilerinden": "Eğer her bir sonraki nesil bu sözleri muhafaza ederse, onlar tarihe karışmayacaklar". İncil'deki "Ezgiler Ezgisi" (78:5-6): "Rab Yakup soyuna koşullar bildirdi, İsrail'e yasa koydu. Bunları çocuklarına öğretsinler diye atalarımıza buyruk verdi. Öyle ki, gelecek kuşak, yeni doğacak çocuklar bilsinler, onlar da kendi çocuklarına anlatsınlar". Ve bu şekilde daha uzun bir süre sayabiliriz.

Jenya hımladı:

– Evet, Yahudi kâhinleri beceriyorlardı gö... – bu zaman Stas Jenka'ya bakarak ayıplarcasına başını sallayınca diğeri bunun karşılığında hemen sudan kuruya çıktı, – gördükleri yerde kopyalamayı... demek istedim yani!

Büyük ağabeyler Senesi ve Nikolay Andreyeviç ile birlikte gülüştiler.

– Evet, bu işlerin ustası onlar, – katıldı ona Sensei. Ve gülüşme sesleri dindiğinde de anlatmaya devam etti: – Eğer onlar yalnız kopyalasaydılar yine dert yarıydı, oysa kafalarından bir sürü kendi talimatlarını ilâve ettiler, bunlar da kendi halklarını köle itaatinde tutmak için her şeyden önce ruhban zümresinin işine geliyordu. Güya Musa'nın verdiği (hatta bazıları onun bunları yazdığına herkesi ikna etmeye çalışıyorlar) şu "kurallara" baksanıza bir. Zira orada temel "on emirden" başka bir de zavallı sıradan Yahudi'nin davranışlarını düzenleyen ve kâhinler tarafından hepsinin icra edilmesi söylenen bir sürü yasak ve buyruklar (bazen saçmalığa kadar varan) var, çünkü onların düşüncesine göre böyle olması gerekiyor, böyle lâzım, bunları "Tanrı istiyor".

– Doğru tabii, – başını salladı Nikolay Andreyeviç, – nasıl derler, hem en son merci, hem de inanan bir insan için en çok inandırıcı kanıt.

– Tamamen haklısın. İşte, kâhinlerin üzerilerine Musa'nı koydukları şu insanlara gelince... Kendiniz için şu durumu göz önünde bulundurun, Yahudi kâhinleri kendi insanların üzerine her zaman böyle bir halk önderi koymaya çalışıyorlardı, çünkü hem bir taraftan sonrasında kukla gibi kullanabilmek için, hem diğeri taraftan da halkın öfkelenmesi durumunda onu bariz bir hedef hâline getirebilmek için. Aslında gerçek gücü elinde bulunduran kâhinler ise her zaman süttten çıkmış ak kaşık gibi kalıyorlardı.

İşte, bu bölgede kahînler bir yıl boyunca "daha güzel hayatın" hasretini çeken Yahudi halkından insanları topluyorlardı. Arhontların niyetlerinin hayat geçirilmesini sağlama almak için de Harun, Musa'nın yanına becerikli ve acımasız bir komutan olan Yeşu'yu atadı ve

Yeşu da "daha iyi topraklara" yapacakları sefer zamanı güya başka halklar tarafından gerçekleştirilecek muhtemel anî saldırılara karşı koruma amaçlı bizzat şu Yahudi ailelerinden seçilmiş genç ve güçlü erkeklerden oluşan birlikler oluşturmaya başladı. İşin aslında ise bu komutan kendi "askerlerine" işgal savaşlarının yürütülmesini ve manevralarını öğretiyordu. Bundan başka, seferin tam öncesinde kâhinler dinî gereklilikleri bahane ederek yalan dolan yoluyla bu Yahudi ailelerinin sahip oldukları tüm altınları ellerinden aldılar. Kâhinler bu insanları kesin ölüme götürdüklerini biliyorlardı zaten ve ölümlerine ise, malûm, altın neyine lâzım.

– Faşistler! – kendini tutamadı Stas.

– Sanki kimin yöntemlerini kullanıyordu faşistler, – belirtti Sensei. – Neyse, bununla ilgili daha sonra.

Nikolay Andreyeviç sesli düşünürcesine konuştu:

– O zaman altın buzağı ile ilgili tüm şu hikâyeye o kadar da uyduruk değilmiş, hani Harun insanlardan istediği zaman: "Eşlerinizin ve kızlarınızın kulaklarındaki küpeleri çıkarın ve bana getirin" diye?

– Altın buzağı, sembolik bir ilişkilendirmeden ibaret sadece. Yeri gelmişken, bu hem de kendi adamları için şu politik "oyunun" arkasında gerçekte kimlerin durduğuna da işaret ediyor, yani Babil klânından olan Yahudi kâhinlerine. Babil kentinin sembollerinden bir tanesi "altın buzağı" idi.

– Demek, Musa kırk gün kırk gece dağ başında olmadı mı?

– Elbette, hayır. Bu olayları tasvir eden ruhban sınıfı bu sefer de yine Mısırlı kavramların ışığı altında, kendilerinin yarattıkları "Yahudi peygamberi", Yahudi dininin kurucusu ve fikir babası, politik lider Musa suretinin "yüksek maneviyata" sahip olduğunu göstermeye çalışıyorlardı bu şekilde sadece. Çünkü yine aynı Mısır anlayışına göre kırk gün kırk gece, yüksek maneviyata sahip insanların kendilerini geliştirmeleri için ya çöle ya da ki dağlara giderek manevî uygulamalarla uğraşıp inzivaya çekildikleri süreye işaret ediyordu.

Ve Musa'nın güya kendi halkını kırk yıl boyunca çölde dolaştırdığı olay da yoktu yine. Her şey çok daha sıradandı. Çoğunluğunu Yahudilerin oluşturduğu Harun'un "grubu" hazır olduğunda onu Kızıl deniz üzerinden Sina yarımadasına geçirerek orada da İofor'un toplayarak hazırlamış olduğu farklı kabilelere mensup insanların oluşturduğu diğer bir grupla birleştirdiler. Ve tüm bu insanlar Musa'nın önderliği altında ve de ruhban sınıfı ile savaş komutanlarının eşliğinde, Arhontların net bir şekilde gösterdiği doğrultuda nihaî hedefin "Kenan toprakları" olduğu yöne doğru harekete geçtiler. Doğal olarak bu güzergâh hakkında bir tek kâhinler ve komutanlar bilgi sahibiydiler.

– Zekice düşünülmüş, – kalın sesle konuştu Volodya. – Bu esasında somut olarak hiç bir devlete ait olmayan askerî bir gücü toplamış oldukları anlamına geliyor. Fakat bu gücün aracılığıyla provokasyonlar gerçekleştirebilir, sıcak çatışma noktaları oluşturabilir ve bunun sonucunda da belirlenmiş bölgelerde politik yer değiştirmeler gerçekleştirilebilir, değil mi?!

– Çok doğru.

– Ama da gözü pek "bilgeleriymişler" bunlar ya!

– İşte, artık bayağı bir mesafe katettikten sonra sıradan halkın arasında, vaat edilmiş "daha güzel hayatın" yerine onları aslında nereye götürdükleriyle ilgili söylentiler dolaşmaya başladı. Çünkü esasında onları başka bir halk ile katliama götürüyorlardı, üstelik bu halk da hem güçlüydü hem de iyice tahkim edilmiş kentlerde yaşıyordu. Doğal olarak insanlar öfkelenmeye ve resmî liderleri Musa'ya karşı isyan etmeye başlayarak, meskûnlaştıkları evlerini terk ettikleri güne lânet okumaya başladılar. Kâhinler ise, icabet ettiği gibi, eğer insanlar "Tanrı'nın iradesini" yapmasalar tüm "homurdananların" aşmaya çalıştıkları çöl ortamında yok olacaklarıyla korkutmaya başladılar... Sanırım, hatta tasviri Tevrat'a ("Çölde Sayımın" 16-cı bölümü) bile girmiş bu konuyla ilgili çok önemli bir noktayı açsam faydalı olacaktır. Yahudi halkının savunmasına Korah, Datan ve Aviram (ve onları tanınmış önderler destekliyorlardı) kalkarak başlarına gelen bütün belâlardan Musa ile Harun'un sorumlu olduklarını ve bunların kendilerini yalan dolanla Mısır topraklarından susuz çöle çıkararak ölüme ve acılara mahkûm ettiklerini ve bunun üzerine bir de hükmetmeye çalıştıklarını söylediler... Onlar bu "çobanlara" inanmaktan ve dinlemekten vazgeçerek, onları suçladılar: ***"Siz bütün topluluk değilsiniz, herkes kutsaldır, zira Tanrı onların arasındadır. Öyleyse neden kendinizi Tanrı'nın halkından üstün görüyorsunuz?"*** Bu arada, bizzat insanların arasında, her bir kişide Tanrı'nın var olduğu inancını da yine Yahudiler Mısır'dan aldılar. Bu inanış Mısırlılar arasında daha İmhotep'in zamanlarından beri mevcuttu. Fakat bununla ilgili daha sonra. İşte, sıradan halkın isyanı ile başlayan bu hikâyeye, isyan edenlerin imha edilmesiyle sonuçlandı. Hem de herkesin korkması ve kendi yöneticilerinin "kudreti" karşısında titremesi için ibret olacak şekilde "kalabalığın" gözleri önünde. O gün komutanların adamları tarafından, bunlar da kendi sırasında kâhinlere itaat ediyorlardı, bir tek halkın "doğal liderleri" aileleri ile birlikte (ne çocuklara, ne kadınlara, ne de ki yaşlılara acımadan) amansızcasına katledilmekle kalmayıp fakat hem de onlara sempati duyan on beş bin insan daha öldürüldü. Ama bu acımasız gerçeğin iç yüzünü kim açar ki? "Tanrı'nın şahsen" bu insanları cezalandırdığını yazmak daha elverişli oysa. ***Çünkü korku vererek bunun yardımıyla insanları itaat altında tutmak Arhontların başlıca ve etkili araçlarından bir tanesi oluyor, zira onların prensiplerine göre "işe yarayan köle, ölümden daha çok kendi sahibinden korkan köledir".*** Bunu kendiniz için kaydedin, bu prensiple siz daha çok karşılaşacaksınız bu dünyada.

Tüm şu ibretlik idamlardan sonra kâhinler komutanlarla beraber geriye kalan insanları, Arhontların planlarına uygun olarak belirlenmiş güzergâh üzerinden ticaret yollarının "altın kesişme noktasına" götürerek orada küstahçasına (Yeşu'nun komutanlığı altında) istilâ savaşları yürütmeye başladılar. Üstelik, Arhontların planları ne kadar çok hayata geçiyorduysa bir o kadar fazla olarak bir lider gibi Musa'nın önemi kâhinler tarafından aşağılanıyor ve sonunda da kâhinler daha o hayattayken fiilen sifira indirgeyerek "tüm İsrail oğullarını gözleri önünde" Yeşu'yu Musa'nın "varisi" olarak tayin ettiler. Musa'nın hayatı bayağı acıklı bir şekilde son buldu. Kenan topraklarına giden yolda hastalandı o. Onu

fakir bir çobanın kulübesine bıraktılar ve kısa bir sürede herkes tarafından terk edilmiş ve lüzumu kalmadığından kâhinler tarafından unutulmuş bir biçimde burada öldü.

Bu yüzden de tüm şu savaşlar boşuna değildi. Arhontların hırsları uğruna, fiilen zorla dayatılan bu savaşlar zamanı her iki taraftan da çok fazla sayıda sıradan sivil insanlar mağdur oldu. Ve kâhinlerin sloganlarla "besleyerek", "daha güzel hayata ve özgürlüğe" çağırdığı, kandırılmış sıradan insanların da, fiilen vadedilmiş şeylerin yerine zavallı bir avuç siyasetçinin iktidar hırslı fantezilerinden dolayı, binlercesi kendi ölümlerini savaş meydanlarında buldular.

Bir de sanırım, Yahudi ruhban sınıfının sonraki yüzyıllarda kendi halklarını nasıl yönettikleri ile ilgili birkaç kelime etsem iyi olur. Bunun tipik bir örneği Saul oluyor. Onun ismi Yahudice'den çeviride "rica edilmiş" anlamına geliyor. Onun, İsrail Yahudi devletinin (milattan önce XI yüzyılın sonu) ilk hükümdarı olduğunu var sayıyorlar. Eski Ahit yazıtlarında o, Tanrı'nın iradesiyle krallığın başına geçmiş fakat sonradan Tanrı'nın "gözünden düşmüş" bir hükümdar olarak gösteriliyor. Saul'un hükümdarlığı öncesinde yüksek hâkimiyet hakimlerin ellerinde bulunuyordu. Üstelik, barış zamanlarında her bir Yahudi topluluğu kendi hayatını yaşayıp gidiyordu. Fakat diğer halklarla savaş tehlikesi çıktığı zamanlarda yüksek hâkimiyet hakimlerin ellerine teslim ediliyordu. Ve bizzat bu savaşları aynı "hakimlerin" kendi mutlak hakimiyetlerine ulaşmak için gizliden gizliye kışkırttıkları için de Yahudiler de sık sık başka halklar ile (özellikle de komşularıyla) savaşmak zorunda kalıyorlardı. Bu tür askerî çatışmalar özellikler Filistinliler ile çok sayıda oluyordu (bu arada, "Filistin" adı da o zamanlar Yahudilerin Filistinlileri çağırdıkları gibi "pliştim" kelimesinden türeme). Ve sıradan insanlar için kanlı geçen bu çatışmaların çoğunluğunun temelinde ne yatıyordu, biliyor musunuz? Bazı İsrail "hakimleri" ile, bazı aşırı zengin Filistinli kâhinlerin kendi aralarında yapmış oldukları gizli anlaşmalar.

Nikolay Andreyeviç kınarcasına başını sallası.

– Bunun adı, istenilen bir askerî çatışmada "köküne bak". Sıradan insanlar çoğu zaman duydukları kâhirden dolayı savaşın sebebini dış etkenlerde görüyor ve gerçekleşen olayların iç yüzünden habersiz oluyorlar.

– Kim açar onlara savaşın iç yüzünü? – kalın sesle söyledi Volodya. – Kan gölünün ortasına atıp, hoş geldin derler! Emekçi halkın özgürlüğü için savaştığını sanırsın, bir bakmışsın birkaç yıl sonra işgalci olduğunu öğrenmiş oluyorsun.

Bunun üzerine Sensei söyledi:

– Her şey insanların kendilerine bağlı. Dış koşullar, insanın iç dünyasının bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Bir kişi, ne kadar çok İnsan olmaya başladıkça, ne kadar fazla kendi düşüncelerini ve arzularını kontrol etmeye başladıkça, bir o kadar çok ruhunun özgürlüğüne kavuşacak ve bu dünyanın asıl gerçekliğini anlayarak bir o kadar daha az kendi bilinci ile Arhontların politik girdabına düşmeye başlayacaktır. Dünyada bunun gibi manevî olarak özgür insanların sayısı arttıkça da, Arhontların insanlar üzerindeki egemenliği daha da çok

zayıflayacak ve insanlık bir o kadar çabuk "altın bin yıl çağını" oluşturacaktır. Bu yüzden de iyi olan her şey, öncelikle kişisel düşüncelerinin temiz olmasından başlıyor!

– Bu tabii ki böyle, ama az önce kendin de insanlar için tipik bir örnek vermiştin, hani bazı dürüst Yahudiler kâhinlere karşı isyan ettiğinde diğerleri sadece olarak bu insanları imha ettiler, – itiraz etti Nikolay Andreyeviç.

– Geriye kalan halk isyan edenlerin haklı olduğunu anlasa bile onlara arka çıkmaktan korktukları için gerçekleşti bu... Bu korku daha bu olayın öncesinden kâhinler tarafından halka aşılarmıştı. İşin aslında ise bu korkunun arkasında duran şey sadece boşluk, hiç bir şey yok... Hatta şu Arhontlar bile kim oluyor? Bunlar sadece insan. Bunlar koca milletlerle karşılaştırdığımızda zavallı bir avuç insan. Ve Arhontların yordakçuları tarafından oluşturulmuş korku illüzyonu insanlarda kaybolduğu zaman, onlar korkunun kendi fantezilerinin bir ürünü olarak doğduğunu görecekler, ve onun temelinde boşluk var.

Sensei kısa bir ara verdi, sonra ise söyledi:

– Evet, Saul ile ilgili hikâyeyi bitireyim... "İsrail'in yüce hakimlerinden" sonuncusu Samuel peygamber sayılıyordu. O, yaşlandığı zaman kendi yerine iki oğlunu koydu. Onlar ise gücü ellerine geçirince, bizim dille konuşursak, "rüşvet" almaya ve yolsuzlukla yargılamaya başladılar. kim fazla verirse o da haklı oluyordu. Ve bu zaman İsrail'in ihtiyarları Samuel'den oğullarını iktidardan uzaklaştırmasını ve halkın üzerine diğer halklarda olduğu gibi bir hükümdar olacak lâıyk bir insan koymasını rica ettiler. Ve Eski Ahit rivayetlerine göre de Samuel, "Tanrı'dan tavsiyede bulunmasını istemeye başladı". Ve Tanrı da, bu halkın istediği gibi yap, onlara bir kral ver, anlarsın ya, eski günleri hatırlayarak bu isteklerinden bin pişman olacaklar zaten, gibisinden "cevap verdi". Ertesi gün Samuel'in yanına genç Saul yaklaşarak ondan bir bilge gibi öğüt istemeye ve kaybettiği eşeğini nerede bulabileceğini sormaya başladı. Bunun üzerine Samuel cevap verdi: "Eşeginle ilgili endişelenme, zira eşegin bulundu artık". Arkasından da Saul'ü Yahudi halkının "hükümdarı" olarak ilân etti.

Büyük ağabeyler gülümserken, Stas da alaylı bir yapmacık öfkeyle onlara söyledi:

– Neye gülüyorsunuz? Bilge bir cevap vermiş ona. Sorunun biçimi neyse, cevabın biçimi de o olur!

– Neyse, bunun gibi vesaire devam ediyor... Ve eğer siz Eski Ahitte krallar ve geriye kalan şeylerle ilgili okumaya devam ederseniz, kendi gözlerinizle iktidar ve siyasî güç uğruna yapılan mücadelelerin, sürekli halkın gözünü korkutmaların hikâyesine şahit olursunuz. Nitekim, bunların dünyevî işler, insan işleri olduğu gün gibi ortadayken, Yahudi kâhinleri tüm "kişisel hikâyelerini" yoğun bir biçimde "Tanrı'nın işleri" olarak kaleme vermeye çalışıyorlardı. Arhontların bütün sözlerine inanarak, Arhontların dayattığı korkular ve illüzyonlarla yaşayan ürkütölmüş, kara cahil insanlar içinse bu kitaplardaki her bir satır kutsal sayılıyor. Satırların arasında gerçekleri gören kimseler içinse,.. – Sensei ağır bir nefes alarak söyledi: – Tanrı, ışığın olduğu yerdedir.

Sensei, bir şeyler ile ilgili düşüncelere dalarak sustu. Çocuklardan da kimileri hayranlık dolu bir yüz ifadesiyle, kimileri şaşkın, Kostik ve Slavik gibileri ise hepten ilgisiz bir yüz ifadesiyle suskun bir şekilde duruyorlardı. Galiba o an her bir kişi Sensei'in sözlerini kendine özgün bir biçimde, yaşadığı hayat deneyimine ve kişisel düşüncelerinin saflığına uygun olarak algılıyordu. Benim için, örneğin, bu gerçekten de kendine özgü, derinden sarsan yeni bir keşifti! Nitekim esasında, ben İncil'in "Yeni Ahit" yazılarıyla, özellikle de İsa'nın ve O'nun Dağdaki Vaaz'ının anlatıldığı yerlerle yakından aşındım. "Eski Ahit"i seçime bağlı olarak okumaya çalıştığımda ise samimi olmak gerekirse isim kalabalığından ve de bana tanıdık gelmeyen yer adlarından dolayı doğru dürüst hiçbir şey anlayamamıştım. Oysa şu an kendimi düşünürken bulduğum şey, yazıların anlaşılmasındaki tüm şu karışıklığa ve karmaşıklığa rağmen ben hatta orada nelerin yazıldığını dahi bilmeden yine de "Eski Ahit" in kutsal kitap olduğuna ve onu "Tanrı adamlarının" yazdığına, dolayısıyla da oradaki her bir kelimenin Tanrı'dan olduğuna inanıyordum. Bu "kanaat" bende nereden çıkmıştı, bilemiyorum. Belli ki bu güne kadar okumayı becerdiğim tüm şu kitapların baskısı altında. O hâlde bu kanaatin, kitapla ilk defa karşılaştığım andan önce, daha orada ne yazıldığını bilmediğim bir zamanda bana dayatılmış olduğu mu ortaya çıkıyor?! Bu benim için gerçekten de şoke eden bir buluş olmuştu. Bak sen şu işe! İnsan bilincinin zekice manipülasyonu bu olsa gerek! Her şeye rağmen ne kadar da önemliymiş bu dünyada okumuş ve bilgili bir insan olabilmek. Sensei'in bu açıklaması bende gerçeği açığa çıkarmak, tarihin derinliklerine inmek, karşılaştırmak, kontrol etmek, kıyaslamak arzusunu doğurdu. Ve eninde sonunda da, üzerinde sırf yük taşıyarak koşturdukları ve sürekli tatlı havuç ile ilgili masallarla kulaklarını doldurdukları eşek suretinde değil de bir insan suretinde olan biten tüm şeyleri anlamak.

Anlaşılan Nikolay Andreyeviç de kendine mahsus tarihle ilgili düşüncelere dalmışken, sesli konuştu:

– Evet, tarihi bilmek gerçekten ne kadar da önemli.

– Kayıtsız şartsız, – onaylayan Sensei, – Arhontların yordakçıları tarafından yazılmış olanı değil de özellikle gerçek tarihi bilmek.

– Evet ya, eğer küresel ölçekte düşünecek olursak... Şimdiki zamanın en büyük iki dünya dini, kendi başlangıçlarını, bizzat Eski Yahudilerin dini olan Musevilikten alıyorlar. Milyarlarca inanan insan, onlar için biçimlendirilmiş kategoriler üzerinden düşünüyorlar...

– Özür dilerim sözünü kesiyorum ama önemli bir olguya da değinmek istiyorum, – Nikolay Andreyeviç'e hitaben söyledi Sensei. – Arhontların yordakçıları sık sık kendilerinin şu veya bu organizasyonlarından bahsederken onların takipçilerinin muazzam sayısı ile ilgili ibarenin altını çizerek vurguluyorlar. Peki, niçin? Bu kitlesellik ile ilgili ibareyle belirli bir insanı psikolojik olarak etkilemek için, hani, mademki kalabalık onlardan yana demek ki onlarda daha iyi. Bunun yanında da tabii ki bu insanların angaje edilerek "zombileştirildiği" mekanizmalarla, bu organizasyonun asıl amacının ne olduğuyla ilgili susmayı tercih ediyorlar. Oysa milyarlarca inanan insanların kendileriyle ilgili olaraksa, bu insanların

çoğunluğu sırf Tanrı'yı aradıkları, manevî gelişme yolunu aradıkları için dünya dinlerine geliyorlar. Ve Sümerlerin, Eski Mısırlıların, başka halkların rivayetlerinde muhafaza edilmiş ve sonrasında da, örneğin, bildiğimiz İncil'in içerisine girmiş manevî ilimlerin zerrelere de bu insanları cezbediyor. Onların sayesinde de manevî yolu arayan insan bu veya diğer bir dine mensup oluyor. Ama bu, o insanın tamamen şu dinin başında bulunanlarına mensup olduğu anlamına gelmiyor hiç. Tanrı'yı arayan insanda da öğrenme sürecinde kendi "hocalarına" sormak istediği ve onların da buna karşılık hangi cevabı vereceklerini ya bilmedikleri ya da ki bu veya şu dinî organizasyonun siyaseti çerçevesinde yeteri kadar dürüst bir şekilde cevap veremedikleri birçok soru ortaya çıkıyor. Arhontların yardakçılarının, onların arkalarında milyarlarca inanan insan olduğunu beyan etmesi bu milyarların da yardakçılar gibi olduğu anlamına gelmiyor.

– Evet, ben de farklı farklı insanlar ve onların hayata bakış açıları ile karşılaşınca bununla ilgili çok düşünmüştüm, – itiraf eden Nikolay Andreyeviç, kısa bir duraklama anından sonra ekledi: – Ne demek istiyordum... Senin anlattıklarından sonra İncil'de ilgimi çeken şeylerin ne olduğunu anladım sonunda! Bizzat senin bahsettiğin, hani şu Eski Mısır görüşleri ile bağlantılı olan yerler!

– Tabii, bu tohumlar hâlâ sağlam başaklar vermeye, gerçi az ama güzel ürünler vermeye devam ediyorlar! – gurur duyarcasına konuştu Sensei.

– Tamam da, köle sahipliği yapan bir devlette bu tür tohumlar nereden çıksın? – anlayamayan Kostik omuzlarını silkti.

– Eski Mısır başlangıçta, Arhontların hizmetçilerinin tarihçilere göstermeye çalıştıkları gibi köle sahibi bir ülke değildi, – belirtti Sensei. – Bununla ilgili size bahsetmişim ve yine bahsedeceğim. Bu, hatırı sayılır derecede manevî gelişime ulaşmış bir toplum idi. Hatta sonraki yüzyıllarda, Arhontlar ciddi bir şekilde bu ülkenin manevî yapısını yıkmaya kalkıştıkları zamanlarda, Eski Mısır edebiyatında ve de insanların hafızasında Eskilerin öğretileri ile ilgili efsanevî rivayetlerde kaydedilmiş hatıralar daha canlı idi.

– Eski Mısır edebiyatı mı? – şaşırdı Ruslan. – Orada ne edebiyatı olabilirdi ki? Papirüsten başka!

– "Edebiyat" kelimesiyle kâğıdı kastetmemişim, – gülümsedi Sensei. – Eski Mısır zamanlarında hem taşların, hem papirüslerin hem de insanların kalpleri üzerine kazınmış o derinlemesine insancıl kültürün, yüksek sanatsal değerlerin engin katmanını kastetmişim ben.

Ve biraz sustuktan sonra Sensei ironik bir tonla Nikolay Andreyeviç'e sordu:

– Yeri gelmişken, bugünlerde övdükleri Kabbala'nın kökeninin hangi kaynaktan çıktığını biliyor musun?

– Kabbala mı?! – soruverdi diğeri. – Şu İsrail'in gizli doktrini ve Mason ezoterizmi ile Rozikrusyenliğin anahtarı olan şey mi? Hayır.

– Nereden peki? – merak etti Volodya. – Doğrusu benim bildiğim tek şey, Kabbala'nın bir tür Yahudi öğretisi olduğu ve gizli bilgilere sahip olduğunu iddia ederek son zamanlarda dünyada popülerlik kazanmaya başlamış olduğu.

– Bu baloncuğu daha çok tükürükleyip şişirecek ve onda büyük bir sır ile kudretli bir gücün bulunduğunu tüm dünyaya bağirmaya daha çok devam edecekler, – istihzayla gülümsedi Sensei. – Oysa işin aslında, içerisi bomboş. Kabbala, Eski Yahudice'deki "qabbālah"dan çeviride harfiyen "rivayet" anlamına geliyor.

– Rivayet mi?! – yarım şakacı bir tonla tekrarladı Viktor. – Bense kabala'nın, üniversitede öğrettikleri gibi "borç yükümlülüğü, son derece ağır ekonomik bağımlılık" olduğunu düşünüyordum.

– Yok, bu kabala. Gerçi Kabbala öğretisini yaygınlaştırma hareketinin başını çekenlerin gizli amaç ve görevlerini göz önüne alırsak onun gibi şey oluyor. "Kabala" sözcüğü ise Türkçe'deki kabala kelimesinden, bu da kendi sırasında Arapça'daki "qabāla" kelimesinden türeme...

Sensei daha bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki aniden düşünceye dalarak duraksadı.

– Ben de onu diyordum zaten, kabala Afrika'da bile kabaladır! – aynı Sensei gibi, benzer olarak seslenen sözlerin anlamını yakalayan Viktor neşeli neşeli konuştu.

Grupla beraber gülüşen Sensei espriyle ifade etti:

– Evet ya, böyle "tesadüfler" de varmış! İşte böyle, bu gerçekten de bir zamanlar rivayet idi, fakat hiçbir şekilde Eski Yahudi değil de aslında Eski Mısır rivayeti idi. Ve o da, bizim dille konuşursak, ruhun yeniden doğuş evrelerinden kurtulmaya yardımcı olan güç ve yolların kaynağını açmaya yarayan daha da eski bir Antik Mısır öğretisi olan "Ka-Ba-Ah" üzerine kurulmuştu. Ve Ka, Ba, Ah; yani astral vücut, ruh ve iradenin ruhu, bu öğretinin üç esas bileşeni olup, bu üçgenin zirvesini de Ba ruhunun oluşturduğuna inanılıyordu. Bu öğretilerde de sadece manevî kavrayışa ulaşmanın yolları irdeleniyordu ve maddesel dünyaya etki etmek ile ilgili tek bir kelime dahi yoktu. Bu öğreti de, dahiyane her şey gibi, manevî yolda ilerlemeyi isteyen herkes için kolay anlaşılır ve ulaşılabilir bir şeydi.

Ve bu öğreti ile ilgili rivayetlerin yazılarının bazı "özel yeteneklere sahip" Yahudi kâhinlerinin gözlerine çarpması lâzımdı tabii. Bu eski öğretiyi kendi kafalarına göre işlemekten geçirip değiştirmeleri azmış gibi üstüne üstlük, onların "gizli manayı yakınlarından" saklayan çıkarıcı, iktidar hırslısı doğalarını de hesaba katınca, yine bu ilimleri sonraki nesiller boyunca kaybetmeyi becerdiler. – Sensei kendi önüne kumdan bir tepcecik dökerek onun tepesine işaret etti. – Ve eğer Yahudi kâhinleri bu rivayetin ışığı altında bir şeyler biliyorlardı ise, – o kumdan piramidin aşağısına işaret etti, – onlara şu ilimlerin felsefesinden acınacak atıklar kaldı sadece. Günümüzde de insanları bizzat Mısır'a kadar uzanan köklere sahip şu felsefe Kabbala öğretilerinde cezbediyor. Ortaya çıkmış eksikliklerle boşlukları doldurmak ve sonradan hiç kimsenin kesinlikle hiçbir şeyi tahmin edememesi ve anlamaması için de Yahudi kâhinlerinin çok sevdiği matematiği, üstelik Yahudi diliyle

sarmaş dolaş bir biçimde devreye soktular. Bunun sonucunda da milâttan sonra IV yüzyılda, yine Yahudi ruhban zümresinin hedef ve görevlerinden yola çıkarak "Sefer Yetira" ("Yaratılış Kitabı") kitabı ortaya çıktı. Bu kitapta da, Tanrı'nın var olan her şeyin temeli olduğu savından başka, hem de evrenin Yahudi alfabesinin on rakamı ve yirmi iki harfi (toplamda evrenin otuz iki elementini oluşturuyor) üzerinde kurulmuş olduğundan bahsediliyor...

Büyük ağabeyler o anda kendilerini tutamayarak güldüler. Volodya ise bunun üstüne eklemeye yaptı:

– Evren bile Yahudileşti, yahu!

Fakat Sensei onların gülüşmelerine aldırış etmeyerek anlatmaya devam ediyordu.

– Yahudi öğretisinde bizzat Eski Yahudi alfabesinin Evrenin yaratıcı güçleriyle ilişkili olduğunun altı çiziliyor ve her bir harfin kendi konumuna göre belirli bir sayıya, biçimine göre gizli anlam taşıyan hiyeroglif, diğer harflerle olan karşılıklı ilişkisine göre ise bütünü matematisel sembole karşılık geldiğinden bahsediliyordu. Harfleri birleştirerek kelimeler oluştururken, güya hatta dünyaya etki edebilir, yeni gelişim yasalarını açabilir, karşıdan gelen olayları hesaplayabilir vesaire. Bu "anahtara" sahip "kabul edilmiş üye"nin, Yahudi Tevrat'ındaki metinlerde gizli, başkalarından saklı İlimleri çıkarabileceği iddia ediliyordu. Yani, yine şu seçilmişlik, gizli bilgilere sahip olmak ile ilgili insan oyunları.

– Peki, Tevrat bu... bu.., – görünen unutuvermişti Slavik.

– Tevrat, Eski Yahudi dilinde Musa'nın beş kitabına verilen isim, yani Eski Ahit'in ilk beş kitabı: Yaratılış, Çıkış, Levililer, Sayılar, Yasa'nın Tekrarı. Gerçi belirtmek lâzım, Musa'nın Beş kitabını belirli yakın çevrelerde Altı kitap olarak isimlendiriliyor. Bu sorunun özüne inmeye çalışan herkes için, Musa'nın Beş kitabının beş yüz yıl boyunca, Eski Ahit'in altıncısı Yeşu'nun, artık sizin bildiğiniz komutanın, kitabı ile eş zamanlı olarak oluşturulup derlendiği gibisinden tatmin edici resmî bir "tarihsel versiyon" öne sürülüyor. İşin aslıdaysa Beş kitap, halk için. Eskiden beri varislerinin bu halkı yönettiği yeteri kadar yakın çevreler için ise bu "kutsal Altı kitap" olup (bunu aklınızda tutun, sonraki bilgilerle karşılaştırırsınız) bunun bu şekilde olacağına da milâttan önce 440 senesinde Babil'deki gizli toplantıları zamanı Yahudi kâhinleri karar verdi.

Nitekim bu toplantıda kâhinlerin önemli kararlarından birisini hayata geçiren kişi, aynı zamanda kitabı Eski Ahit'e girmiş Ezra idi. Yahudi halkı için tahsis edilmiş tüzüğün yasa hâline getirilerek, içindeki kuralların derleme, sınıflandırma ve birleştirilme görevi onun sorumluluğu altına giriyordu. Ezra, Babil'den Kudüs'e taşınıp oraya yerleştikten sonra Nehemya ile birlikte Yahve kültürünün yeniden canlandırılması, kâhinlerin kendi halkları için kararlaştırdıkları yasak ve talimatların yenilenmesi üzerine coşkun faaliyetlere başladılar.

Onun yakın ekip arkadaşı Nehemya, onun kitabı da Tevrat'a girdi, tüm diğer milletlere karşı nefret hissine yakın bir hoşgörüsüzlük beslemesiyle öne çıkan, aşırı derecede milliyetçi, bayağı saldırgan bir Yahudi siyasetçisiydi. Bu zamanlar Fars hükümdarı Artaserhas (Artahşasta I) onu Yahudiye'nin valisi tayin etti. Onun yöneticiliği altında ve de

Ezra'nın propagandasının yardımıyla Kudüs mabedi yeniden inşa edildi. Yahudi ruhban zümresinin planlarını hayata geçiren bu iki ekip arkadaşlarının faaliyetleri sayesinde kitlesel bir halk toplantısı organize edilerek, onlar için tahsis edilmiş ve gerekli işlemlerden geçirilmiş "Yasa", yani Beş kitap Ezra tarafından halka ilân edildi. Kâhinlerin kurallarını herkese beyan ederek, milleti evlerine salıverdiler.

– Yine politik oyunlar, – belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Ne yazık ki, – onayladı Sensei. – *Arhontların kendi faaliyetleri zamanı sık sık kullandıkları prensiplerden bir tanesi de Arhontlar'ın emri altında yönetilebilen bir topluluk oluşturma amacına hizmet edecek değişik dinî organizasyonlar yaratmak.*

Ve biraz sustuktan sonra anlatmaya devam etti.

– Evet, kabbalacılar ile ilgili olarak. "Sefer Yetira"dan ("Yaratılış kitabı") sonra onlar tarafından en çok rağbet gören ikinci kitap, İspanya'da yaşayan Yahudi topluluğundan çıkmış bir yazar tarafından milâttan sonra XIII yüzyılın sonlarında yazılmış olan "Zohar" kitabıdır. *XIII yüzyılın sonları*, bu tarihi aklınızda tutun, daha sonra karşılaştırmca bir şeyleri anlayacaksınız. İşte, "Zohar" kitabında mahrem, tarif edilemez Tanrı, Ensof (Sonsuz) olarak görülüyor, cisimlerin dünyası ise emanasyon yani ilâhî güçlerin yayılması gibi görülüyor. Orada bir de tanrının aracı yaratıcı güçleri olan ve sayelerinde de tanrının idrak edildiği on sefirottan söz ediliyor. Ve doğal olarak, ruhların göçü konusu da kendine özgü bir şekilde yorumlanıyor.

– Bir dakika, nedense bir türlü anlayamadım, orada Eski Mısır'a ait hangi bilgiler vardı? Anlamamız için birkaç örnek versene bari, – rica etti Viktor.

– Tabii ki. Meselâ, Kabbalacıların Tevrat'tan aldıkları Tanrı'nın mahrem, tarif edilemez ismi ile ilgili düşüncelerini ele alalım. Tevrat'a da bu bilgiler Yahudi kâhinlerinin aracılığıyla, Eski Mısır kaynaklarında ve rivayetlerin deki Tanrı'nın gizli ismi kavramından alınıp, düpedüz kendi kafalarına göre değiştirilerek girmiştir. Eski Mısır'da insanın gerçek isminin (insanın şahsî ismini "Ran" kavramı ile tanımlıyorlardı) onun bireyselliğini (hatta ölü birisi için bile kendi ismini ahirette unutmamak önemliydi) açan anahtar olduğuna, Tanrı'nın gerçek isminin ise sınırsız hâkimiyet veren muazzam gizli güçleri açan anahtar olduğuna inanılıyordu. Ve bunun bir sonucu olarak da insanın gerçek isminin bilindiği takdirde bu ismin taşıyıcısına iyi veya kötü etkilerde bulunulabilirdi. Bu yüzden de, ister insanın isterse de Tanrı'nın gerçek isimlerinin güvenlik açısından çok çok gizli saklanması gerektiğine dair bir inanış mevcuttu.

Bu kavramlar da birçok efsane ve rivayetlerin temelini oluşturdu. Örneğin, bugünkü gün iyi bilinen İsis ve tanrı Ra ile ilgili rivayet. Bu rivayete göre Ra tanrısı yılan tarafından ısırıldığında zehrin çıkarılması için kendi gizli ismini İsis tanrıçasına söylemek zorunda kalmıştı. Ve bu gizli ismin sayesinde de İsis, tanrıların hükümdarı üzerinde güç elde ediyor.

– İlginç, – konuştu Nikolay Andreyeviç, – eğer Eski Mısır'da buna bu kadar çok önem veriyordularsa o zaman tüm şu bilgilerin boş yerden çıkmadığı gibisinden bir fikre ihtimal verebilir miyiz?

– Koşulsuz olarak, – onaylarcasına başını salladı Sensei.
 – Peki, bunun temelinde hangi bilgiler yatıyordu?
 – İnsanın gerçek ismi ile ilgili olarak... En başlarda, ruhun maddesel dünyada tezahür ettiği anda Tanrı'nın ona bir isim verdiği ve ruhun da bu ismi gizli bir şekilde tüm reenkarnasyonları boyunca taşıdığına inanılıyordu. Bu isim aracılığıyla Tanrı ruh ile konuşuyor ve ruh olgunlaştığı zaman da onu kendisine çağırıyordu. Ve eğer birileri herhangi bir yolla insan ruhunun gerçek ismini öğrenmiş olursa bunu kullanarak insanın kendisine etki edebilirdi. Fakat bir kural olarak bu bilgilere, Bodhisatvalardan başka sadece kendi dünyevî reenkarnasyon evrelerinin sonuna gelmiş yüksek maneviyata sahip insanlar sahip oluyor. İnsanlar arasında ise doğuştan verilmiş isminin gerçek ismi ile çakıştığı tesadüf durumları nadir oluyor. Fakat bir kural olarak insanın bundan haberi bile olmuyor. Ve bu tür "tesadüfler" de öylesine değil, özel öneme sahip durumlarda gerçekleşiyor.

Ne yazık ki, bu bilgileri günümüzde "fantezi" kategorisine ait ediyorlar. Oysa isimle ilgili bu bilgilerin yankıları, yani kendi içindeki ilk element anlayışının, insan varlığının içerisine koyulmuş, yerleştirilmiş bir tür derin dâhilî öz ile ilgili bilgiler değişik halkların inanışlarında mevcut. Örneğin, isme karşılık gelen Hint-Avrupa kelimesi n-men'i ele alalım, yani "-da, -de", "içinde". Veya Rus şivesindeki voymya, "isim". Hintlilerde, bildiğimiz Brahmancı anlayışında, insanın gerçek isminin bu adın taşıyıcısının doğasını tanımladığı inanışı mevcut, yani "isim ve biçimin" özdeşliği olan nāmarūpa (yeri gelmişken, bunun Veda prototipi nāman:dhāman; "isim ve biçim" oluyor). Birçok tarihî kültürel geleneklerde de yeni doğanın dâhilî varlığının ona verilen isim vasıtasıyla tahmin edilmesi gibisinden anlayışlar da mevcut. Bildiğimiz Zulularda, örneğin, eğer bebek çok ağlıyorsa ona yanlış isim konulduğu türünden bir inanış mevcut. Ural grubu halklarında da eğer insana elverişsiz bir şekilde isim seçilirse bunun onun hayatında bazı sıkıntılara neden olacağı gibi benzer inanışlar var. Fakat bunlar sadece bir yankıdan ibaret.

Çok çok eski zamanlarda bilen bir insan, kendi ismini rahatsız etmemek ve de korumaya almak için, karakterinin dış hatlarını niteleyen bir "lâkap" alıyor veya hepten ilâh isminin "koruması altında" bulunmak için taptığı herhangi bir tanrı isminden türeme bir ad seçiyordu kendisine. Fakat zaman aşımında ilimler kaybolunca, ecdadının geleneklerine duyulan yüzeysel insan özentisi kaldı sadece. Bu yüzden de kabarmış bir büyüklük kuruntusuna sahip bazı insanlar başkalarına "etki etmeye" çalışırken onları korkutarak isim ile ilişkili büyüün "ilimlerine" sahip oldukları ile övünürken, çok gülünç bir duruma düşüyorlar, nitekim şimdiki isimler sadece bir transformasyondan ibaret. Örneğin, eski Rus ismi Svyatogor'u veya Alman ismi Siegfried'i ele alalım, bu "zafer + koruma"dan başka bir şey değil. Veya çağdaş isimlerden Andrey, İvan, Mariya, Kseniya ve bunun gibilerini ele alalım, bunlar Hristiyan büyüklerinin isimleri ve "Allah adamının" değişik niteliklerinin tanımlayan transformasyonlardan alınma isimler. Yani gerçek ilimlerin kaybolması aslında, isim taşıyıcısına "etki etme" iddiasında bulunan sıradan isimlerle ilişkili spekülasyonlara ve manipülasyonlara yol açan insan "paranoya"sına neden oldu. İşler o kadar saçma bir hâl

alıyordu ki, bildiğimiz Mısır'da daha sonraki zamanlarda, anıtların üzerinden gerçek mimarlarının isimlerinin silinip onun yerine kendi isminin yazılarak "ölümsüzleştirilmesi" gibi yavan insan bencilliği yüzünden kâhinler arasında savaş patlak veriyor ve tarihî anıtların ele geçirilmesi olayları gerçekleşiyordu. Eski ecdadı şöyle demişti çünkü: "İsmi yaşadığı sürece, ismin taşıyıcısı ölümsüzdür". Aynı Eski Çin'de de kimsenin ona zarar verememesi için hüküm süren imparatorun ismini telâffuz etmek yasaklanıyordu. Eski zamanlarda Yahudiler de, "kötü ruhların gerçek isimlerini kolayca bulamaması için" en küçük bir sebepten dolayı kendi isimlerini değiştiriyorlardı.

– Doğru tabii, – istihzayla konuştu Jenka, – borçlu oldukları adamların sonradan onları bulamaması için.

Herkes içinden geldiğince güldü.

– Orası kesin! – gülerken onayladı Nikolay Andreyeviç.

Ve ekibimiz sakinleştiğinde, Sensei söyledi:

– Yani bunların hepsi insan işleri. – Ve biraz sustuktan sonra, ekledi: – İnsan reenkarnasyonlarındaki isim çoğunluğu ile ilgili "Upanişadlar"da yazılmış şöyle eski bir Hint bilgeliği var: "Nehirlerin isim ve suretlerini kaybederek akıp denizde kayboldukları gibi bilen birisi de isim ve biçimde özgür olduğunda ilâhî Puruşa'ya yükseliyor"...

– Puruşa'ya mı? İlk insana mı yani? – netleştirdi Nikolay Andreyeviç.

– Evet, – cevap veren Sensei, herkes için açıkladı. – Puruşa, bu şekilde Eski Hint mitolojisinde evrenin ruhunun, uzayın elementlerinin çıktığı ilk insanı tanımlıyorlardı... Tanrı'nın gizli ismi ile ilgili olarak... Belirtmek lâzım, sonradan Yahudilerin "putperest" olarak adlandırdıkları birçok eski halklarda, hatta "ölümlü" bir insanın (yani sıradan bir insanın) bile tanrılara benzer bir güce sahip olabileceği ender bir olanak olduğuna dair inanışlar mevcuttu. Ve bu da Tanrı'nın gizli isminin içinde saklı olduğu gizli Söz'ü bilme ile ilişkiydi. Söylemek lâzım, bu tür inanışlar gerçi derinlemesine mitolojiye ve gizeme bürünmüş olmalarına rağmen ne var ki, onların temelinde bugün Graal olarak isimlendirdikleri şeyin prensipleri yatıyor. Biraz sonra bununla ilgili daha ayrıntılı olarak anlatırım size.

– Bunu dinlemek çok ilginç olacak, – sabırsızlıkla konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Her şeyin kendi zamanı var, – kibarca söyledi Sensei. – Fakat biz "Zohar" kitabına, alıntı yapılan şu bilgilere dönelim... Örneğin, Kabbalacıların Tanrı'nın vasıfları olarak, "O'nun yaratıcı enerjisini taşıyan ışınlar" gibi yüceltikleri ve hem de bu ışınların ışığı hisler aracılığıyla değil akıl aracılığıyla kavranıyor dedikleri şu on sefirot'u alın. Sefirot'un isimleri: Baş Kudret, Bilgelik, Akıl, Merhamet (veya İyilik), Hak (Adalet), Güzellik, Zafer, Sonsuzluk, Üretkenlik ve Gerçeklik (Krallık). Bunlar nereden alındı ve değiştirildi peki? Eski Mısırlıların Ka ve de Ka'nın tanrılar ile olan bağlantıları ile ilgili inanışlarından. Meselâ Eski Mısırlılarda, büyü güçlerin bebeği kollayarak gözettiği Ka işareti (yukarı kaldırılmış kolların işareti) ile tanımlanan eril ilâhların ve başlarında ok işareti taşıyan Hemsut ("bakıcılar") isimli kadın ilâhların olduğuna dair inanışlar vardı. Bir kural olarak onlardan

yedi çift vardı (yedi ise Eski Mısırlılar için kutsal bir sayıydı). Ve onların hepsi on dört isim ile takdim ediliyordu: Güç, Hâkimiyet, Gelişim, Rızık, Saygı, Sonsuzluk, Nur, Parlaklık, Şan, Büyü (Heka), Özdeyiş (Yaratma iradesi), Görüş, Duyu, Bilinç. 14 kau ve 7 Ba'yı yüksek Tanrı'ya da atfediyorlardı. Burdan kendiniz sonuç çıkarın artık.

Veya örneğin, ruh ile ilgili Kabbalacıların tefsirlerine bakalım. Onlar, Doğu halklarının çoktan bildikleri şeyi, insanın dünyasının makro evrenin bir benzeri olan mikro bir evren olduğu fikrini tekrarlayıp duruyorlar. Mikro evrenin ortasında dış kabuklar ile çevrilmiş ölümsüz tanrısal bir mahiyet bulunuyor. Bu kabuklara verdikleri isimler de şöyle: "neşama" (can), bu sizin artık bildiğiniz Eski Mısır'daki Ah'a karşılık geliyor; "ruah", bu ise bildiğiniz Eski Mısır'daki Ba, yani ruh oluyor. Ancak Kabbalacılar "ruah"ın içerisine, insanın kişisel şahsiyeti ve onun iradesinin bulunduğu yer kavramları da giriyor. Medenî bir şekilde söylersek, Mısır'ın Ah ve Ba kavramlarını tek bir yumağın üzerine sardılar. Ve üçüncü kabuk ise onlara göre "nefeş", yani Eski Mısır'ın Hat kavramına karşılık gelen vücut. Üstelik, her bir kabuğun da üçlü yapıya sahip olduğunu gösteriyorlar. Örneğin, "nefeş" bir tek vücut kabuğunu kapsamakla kalmayıp fakat hem de "nefeş"in ölümsüz parçasını da kapsıyor...

– Hu olmasın sakın? – kurnazca telâffuz etti Jenka.

Sensei sadece gülümseyerek rivayetini anlatmaya devam etti:

– ... ve hem de fiziksel vücudun gelecek dirilişi için onun biçimini muhafaza eden çürümez sureti, "kemiklerin ruhu". Yani, Eski Mısır diliyle konuşursak "kemiklerin ruhu" Ka oluyor veya bizim dille söylersek "astral ikiz". Ve Kabbalacıların şu dolaştırılmış, çarpıtılmış üçlü yapı anlayışlarında da çok iyi bir şekilde Eski Mısır ilimlerinin ve inanışlarının izleri görülüyor.

Eski Mısırlılar insanı sırf beş elemente bölmekle kalmayıp fakat hem de bu elementler arasındaki temel üçlü karşılıklı ilişkilere işaret ediyorlardı. Meselâ, artık sizin bildiğiniz temel üçlü yapılar. Ruhun sıkı bir şekilde insanın astral ikizi ve onun irade ruhuyla bağlantılı olduğuna işaret eden, Ka-Ba-Ah. Veyahut da, Hayvansal başlangıcın (Hu) insanın astral ikizi (Ka) ve fiziksel vücudu ile (Hat) ile sıkı bir şekilde bağlantılı olduğu, Ka-Hu-Hat üçlüsü. Ve bu bu üçlemeler yalnızca belirtilmekle kalmayıp üstelik bu yapılarla çalışma üzerine büsbütün öğretiler, bunların etkileri, sonuçları tarif ediliyordu. Üstelik belirli bir kişisel gelişim düzeyine ulaşıldığında ortaya çıkan bazı özel üçlü yapılardan da bahsediliyordu, örneğin biraz sonra bahsedeceğim Sah-Ba-Şu gibi. Ve bu ilimler Kabbalacılar olduğu gibi ağaçtan derme değildi. Kabbalacılar, başkalarına ait meyveleri devşirdikleri azmış gibi üstelik kafalarına göre vardıkları bazı özel sonuçları da karıştırarak öyle bir çorba hazırladılar ki şimdi insanlığın sağlam bir kısmında ondan dolayı fena bir dizanteri başlamış durumda. Eski Mısırlılar ise her şeyin açık ve gün gibi ortada olduğu temiz bir kaynaktan alıyorlardı bilgileri. Al ve kullan işte sen de! Yok, her şeyi kafana göre karıştırmak, tanınamayacak derecede zorlaştırmak, her yerde kendi terimlerini koymak ve hedeflerine uyarlamak gerekiyor oysa. Evet... İşin en komik tarafı da, Kabbalacıların bu

"öğretisinde" titiz bir okurun gözlerinden kaçmayacak Eski Mısır kökenleri bariz bir biçimde kendini belli edince de, bu sefer onlar Kabbala'nın ilimlerinin Adem'den Nuh'a ve arkasından da "Tanrı'nın dostu" olan İbrahim'e geçtiği ile ilgili efsaneyi yaygınlaştırmaya başladılar. Güya bu "gizli ilimlere" Musa da sahipmiş ve bu öğretiyi yetmiş aksakala açınca, onlar da sonrasında büyük bir sır gibi bunu ağızdan ağıza kendi "seçilmiş" kişilerine aktarıyorlarmış.

– Set ve yetmiş iki komplocu ile ilgili Mısır efsanesindeki gibi sanki, – belirtti Volodya.

– "Tanrı'nın dostu" İbrahim'e mi? – şaşırma sırası Jenka'ya gelmişti. – Demek, İbrahim dost, diğerleriye köle mi oluyor? Hayat onlara güzel.

– "Yahudilerin", yani kâhinlerin kafalarına göre başka türlü nasıl olabilir ki, – ifade etti Sensei. İşte, bu "gizemli öğretinin" belli bir kısmının "sızdırılması" sonucunda, bu bilgilerin bizzat İbrahim'in aracılığıyla Mısır'a düştüğünü yazmaya başladılar. Ve güya Mısırlılar bu şekilde "Kabbala'dan bir şeyler" öğrenmiş, Doğu halkları ise "hatta kendi felsefi sistemlerine Kabbala'nın elementlerini dâhil etmişler".

– Hm, adamlar işi biliyor, – yeniden yorumda bulundu Jenka. – Önce gel de bu bilgileri Doğu halklarından aşır sen, sonraysa bu halkları senden çaldılar diye suçlamaya başla.

– Kesinlikle doğru, – tasdik etti Sensei. – Bu, onların prensiplerinden bir tanesi: ilk başta başkalarının bilgilerini çalmak, ardından da bunları kendi malınmış gibi ilân etmek, üstelik ilk fikirden başlayarak ta ki projenin kendisine kadar hepsinin kendileri tarafından "keşfedilmiş olduğunu". Onlar Doğu'ya ait o kadar çok sembolü Kabbala'ya tıktırdılar ki, ve burada da yine bu işaretlerin gerçek anlamlarının özünü tahrif ederek! Örneğin işte, şu işaret size neyi çağırıyor? – Sensei yakınlıkta yerde yatan bir çubuğu eline alarak kumların üzerinde bir üçgen, üçgenin içerisinde bir çember, çemberin içerisinde de yine ortadaki çemberin diğerlerine nazaran biraz daha yüksekte olduğu üç tane küçük çember çizdi. Bu üç çemberden ise aşağıya doğru üç tane küçük çizgi çekerek onları alttan tek bir çizgiyle birleştirdi. – Evet, bunun ne olduğuyla ilgili ne gibi seçenekler var?

Nikolay Andreyeviç işarete bakarak konuştu:

– Ne seçeneği olabilir ki burada? Çember içerisindeki üç çember, Doğu'da yaygın olan bariz bir Şambala simgesi zaten. Ama altında şu III harfi olmadan tabî.

– Ne diyorsun sen, ne Doğusu?! – gülerek telâffuz etti Sensei. Kabbalacılar bunu "yaratıcı üçlü" gibi isimlendirdikleri "Yahudi üçlüsü" olarak yüceltiyorlar bayağı bir ve "şin" harfini de buraya ilk üç Sefirot'un üçlü yapısını tanımlamak için yazmışlar: ortadaki çember, Keter, Beyaz Kafa, Taç oluyor, diğer iki çember ise, Hokma (Baba) ve Bina (Anne) oluyor.

– Vay be, – çocuklarla beraber gülmeye başladı Jenka. – Kimin beyaz kafasının bunu yazdığını bilmiyorum ama ortaya bir Kokma çıktığı kesin!

– Daha bu ne ki! Meselâ, Ensof (Kabbalacılar için "Var oluşun ebedî durumu", "sonsuz", "eskilerin en eskisi", "kendisinden şeyler doğuran" vesaire anlayışlarını içeriyor) simgesi kapalı göz oluyor.

– Kapalı göz mü? – şaşırıldı Stas.

– Bir dakika, oysa açık göz Tanrı'nın simgesi oluyor ama, – ifade etti Viktor.

– Tamamen doğru işte, – onayladı Jenka. – Kapalı göz ise, Tanrı uyurken Arhontlar hareket ediyor demek oluyor!

– Anlaşıldı, – onaylarcasına başını salladı Nikolay Andreyeviç. – Uzun sözün kısası, elini nereye atsan her yerde Arhontların tuzağı var.

– Tabii, kaç bin yıl boyunca ağlarını örüyorlardı, – üzülerek ifade etti Sensei. – İşte, "Zohar" kitabında mecazî olarak Tevrat tefsir ediliyor ve buna ek olarak bir de Neoplatonizm ile Gnostisizm'in değişik türden elementleri oraya katıp karıştırılıyor. Ve tüm bunlar da ruhun temizlenmesi ve yükselmesi çağrılarının teoride rengarenk çekiciliğe sahip bir biçimiyle kaplanıyor. Hem de Mesih beklentileri ile ve ana fikir olan "Yahudi" halkı için Tanrı'nın kendisinin yaratamadığı bir mükemmel dünya düzenine sahip Mesih çağının başlaması gibisinden fikirlerle dolu.

– Adamlardaki iştaha bak ya! – alayla gülümsedi Viktor.

– Pratikte ise Kabbala, Kabbalacıların özel ayinlerinin, özel "dualar"ının ve dâhilî irade eylemlerinin yardımıyla insanın güya etkin olarak tarihin "tanrısal evrensel süreçlerine" karışabileceğine ve onların "ilimleri ve gizli güçleri"nin yardımıyla da tüm Evrendeki her şeye ve herkese etki edebileceğine duyulan inancın üzerine kuruluyor.

– Tuh be, arimancılığa bak sen! – hımladı Volodya.

Ruslan ise tam tersine Sensei'in hikâyesinden etkilenerek neredeyse ıslık çaldı ve hayranlıkla dile getirdi:

– Sahiden de onlar böyle kudretli bir güce ve gizli bilgilere sahipler mi gerçekten?

O'nun bu çocuksu saflığından dolayı büyük ağabeyler hatta gülüşmeye başladılar. Sensei ise kumdan piramidin tepesine yakınlıkta yerde yatan hafif bir kuş tüyünü koyarak piramide işaret ederek söyledi:

– Eğer dünyadaki tüm ama tüm Kabbalacıları bir araya toplarsak bile, onların övdükleri "kudretli güç ve ilimleri" hatta şu kuş tüyünü üfleme bile yetmez.

Büyük ağabeyler gülüşmeleri bırakarak bizimle beraber kumdan yapılmış piramidin tepesinde huzur içinde yatan beyazımsı yumuşak kuş tüyüne merakla bakmaya başladılar.

– Öyle mi?! – merakından patlarcasına konuşan Jenya azıcık yakına eğilerek kuş tüyüne üfledi. Kuş tüyü kolayca piramidin tepesinden uçtu. Jenya ise kendinden memnun bir şekilde beyan etti. – Ehe, anlaşılan ben tüm kabloocularardan daha güçlüymüşüm!

– Sensin kablocu! – hafifçe onun ensesine bir şaplak patlattı Stas. – Ve izin ver de insanı dinleyelim.

Arkadaşlar yeniden neşeli neşeli gülüştiler.

– Bu gibi işler işte, – özetledi Sensei. – Boşluk, boşluktur zaten!

– Vay be, – anlaşılan duydukları üzerine düşünen Nikolay Andreyeviç uzatarak söyledi. – Durum vahim. – Ve biraz sustuktan sonra soruverdi: – Peki, Eski Mısırlılarda "Sah-Ba-Şu" üçlüsü ne anlama geliyordu ki?

– Oo, bu işte bayağı ilginç bir mevzu, – ifade etti Sensei. – "Şu" denilen şey, aslında Ka'nın belirtilerinden birisi olup Eski Mısırlılarda insanın "gölgesini" tanımlayan bir terimdi. "Sah" ise... Şöyle diyelim, Eski Mısırlılara göre "Sah" kelimesi birkaç anlama geliyordu. "Sah", "aydınlanma" anlamını içeriyordu. Onlar aynı kelime ile yıldızların kralı olarak saydıkları Orion takım yıldızını da tanımlıyorlardı. Bu arada, sık sık Osiris'i de Orion olarak, onun eşi İsis'i ise Sotis (dünyaya en yakın yıldız olan Sirius) gibi çağırıyorlardı. "Sah" hem de yüksek "aydınlanma" durumundaki bir insanın özel durumu anlamına da geliyordu. Sonrasında bu şekilde "mübarek ecdadını", "eski çağların soylu insanlarını" isimlendirmeye başladılar. Daha sonra ise mühür taşıma yetkileri olan saray soylularından insanları "Sah" olarak çağırmaya başladılar. İlimleri dinin derinliklerine gömüp onların çoğunu zaman aşımında kaybettikleri zamanlarda ise "Sah" artık Eski Mısırlıların ahiret inanışlarına göre ölümlerin hamisini, "aydınlanma" ayinine uygun olarak defnedilmiş vücudu, yani mummyayı tanımlayan bir terime dönüşmüştü. Fakat hatta bundan sonra bile dinde "Sah" kavramını daha eski çağların anlayışları ile, "teminatlı aydınlanmış" kavramı; göklerin krallığında bahşedilen, başka düzene ait bir meziyet ve nitelik kavramları; ve hem de en yüce hakimiyet ve "tanrısallık" kavramları ile ilişkilendirmeye devam ediyorlardı.

Görüyor musunuz, insan tahrifatının ve hayal ürünlerinin ne kadar uzun bir zinciri oluştuğunu? Oysa ilk başlarda her şey çok basitti. "Sah", en başından beri Eski Mısırlılar tarafından hayat veren enerji olarak açıklanıyordu. Eski Mısırlıların adlandırdığı gibi "Sah-Ba-Şu" durumunun yardımıyla veya bizim dille söylersek, belirli bir manevî uygulamanın yardımıyla "yüksek aydınlanma"nın hüküm sürdüğü özel bir duruma ulaşılabiliyordu. "Aydınlanma" durumuna ulaşmak için yapılan bu uygulama zamanında da gerekli koşullardan bir tanesi olarak piramitsel yapılar büyük bir önem arz etmekteydiler. İlk başlarda bunlar piramitsel biçime sahip taştan yapılar veya tepeler idi. Yeri gelmişken, sonrasında bu da Eski Mısırlılar tarafından piramitsel biçime sahip kutsal "Ben-ben" taşına tapınılmasının nedenlerinden bir tanesini oluşturdu.

Ve, satır arasında, bu manevî uygulama bir tek Eski Mısır ile sınırlı kalmıyordu. Yapay olarak inşa edilmiş piramitlerden bugün çağdaş insanlar tarafından bulunmuş olanları ve de daha "mührü bozulmamış", yani hâlâ bulunmamış bir çok piramitler hiç de rastgele yapılar değiller. Farklı zamanlarda inşa edilmelerine rağmen onların konumları net bir şekilde belirlenmiş koordinatlara, inşaat zamanında kesinlikle belirli yıldızlara yönelik olarak yapılıyordu. Küresel ölçekte bu kendine özgü bir harita. Bu tür piramitlerin yapımını başlatan kişiler bu ilimlere sahip olan insanlardı. İmhotep de onların arasında olan birisiydi. O da dünya ölçeğindeki bu küresel mimarî proje (İmhotep'in yaşadığı zamanların çok çok öncesinde hazırlanmış) ile ilgili bilgilere uzun seneler süren eğitiminin sonunda başka ilimlerle beraber Sokrovennik'in sayesinde sahip oldu.

İşte şimdi, gerçekten de önemli bir insan Şahsiyeti olan İmhotep ile ilgili anlattığımız hikâyemizin başlangıcına geri dönelim. Daha küçüklüğünden beri o, her şeyden önce anne ve babasının ona yerleştirdiği ahlâkî niteliklerinin temizliği ve manevî dürtülerinin

samimiliği ile başkalarının arasından sivriliyordu. Bu yüzden de Sokrovennik onu öğrencisi olarak almıştı. İmhotep için Sokrovennik'in verdiği bilgileri algılamak, örneğin günümüzde Arhontlar tarafından maddesel hayatın önceliğine inandırılmış çağdaş bir insanın algılamasından çok daha kolaydı.

Fakat bilgileri almak, daha yolun yarısı. Çok daha önemli olan onları gerektiği gibi kullanabilmek! Zira dedikleri gibi, pratiği olmayan teori ölüdür. İmhotep bir Şahsiyet olarak neyiyle dikkate değer? O, aldığı bu bilgilere sadece sorumlulukla yaklaşarak bunları kendi ruhunu geliştirmek için kullanmakla kalmayıp fakat aynı zamanda da insanlara fayda getiren bir sürü güzel işler yaptığı için. Üstelik Şambalalı Sokrovennik'in bilgileri sayesinde o zamanlar temellerini attığı şeyler için ne kadar çaba sarf ettiyse, sonrasında bunları bir tek Mısırlıların nesilleri değil fakat hem de Asya'nın, Afrika'nın, Avrupa'nın halkları da kullanmış oldular. ***Manevî olarak güçlü, özgür bir Şahsiyetin faaliyetlerinden boşuna korkmuyorlar Arhontlar, çünkü koca halkların bilincine ne kadar tahmin edilemez bir biçimde etki edebileceğini biliyorlar.***

Sensei kısa bir ara vererek biraz maden suyundan içti. Andrey bu boşluğu değerlendirerek ona sormaya başladı:

– Sensei, sen piramitlerle ilgili küresel ölçekteki projeden ve onun İmhotep'in yaşadığı zamanlardan çok çok önce hazırlanmış olduğundan bahsettin. Peki, bunu İmhotep'in zamanının çok öncesinde kim hazırlamıştı ki? Hayır, Doğu'nun uygarlığın beşiği olduğu tamam da. Fakat bilim adamlarının söylediklerine göre bunun çok çok öncesinde uygarlık bir tarafa dursun... Orada bir tek avcılar ve de toplayıcılar vardı, yani en ilkel insan toplumu.

– Uygarlığı beşiği konusunda haklısın. Gerçekten de öyleydi. Fakat o zamanlarda, çağdaş "tarihsel" görüşün çerçevesine hiçbir şekilde uymayan ama izlerinin bugün bile bulunmaya devam ettiği türden uygarlıklar da Yeryüzünü ziyaret ediyorlardı. Kocaman "iniş şeridi" taş bloklara sahip Baalbek'i alın örneğin. Veya "çiçeğin dibi"nin yakınlığında yerleşen ve de dâhilî yeraltı mekanlara sahip olarak bu uygarlığın çok daha öncesinde tek bir kayadan yontulmuş Büyük Sfenks olsun. Bu arada bayağı sağ salım bir şekilde tufanı atlatmış olan taştan bir heykel.

– Büyük Sfenks mi?! – eş zamanlı olarak Slavik ve Yura sordu.

– Evet, büyük Sfenks; başından omuzlarına inen şöyle kendine özgü bir atkıya sahip, insan kafalı uzanmış aslanın kocaman heykeli, – alışkanlıkla açıkladı Sensei. – Yeri gelmişken, "Sfenks" bu yapının gerçek ismi değil hem de. Bu hepten Yunan kökenli bir kelime olup, "sıkmak", "boğmak" fiilinden türeme "boğan şey" anlamına geliyor. Bu heykeli Yunanlılar böyle isimlendirdiler, çünkü Mısır'da bulunurken onu kendi antik efsanelerindeki Sfinga (Sfenks) karakteri ile bağdaştırıyorlardı. Sfinga, Yunanlılarda kadın kafası ve göğsü ile, aslan vücudu ve kuş kanatlarına sahip masalımsı bir hayvan anlamına geliyordu. Efsaneye göre bu hayvan Tebai yakınlarındaki kayada mesken tutarak, yoldan geçenlere çözülmez bir bulmaca soruyor ve cevap alamadığında da onları boğuyormuş. Onların bu efsanesi de bir yerlerde, Ra tanrısının kızı tanrıça Sahmet'in (insan yüzlü dişi aslan) isyankâr

insanları cezalandırdığı Eski Mısır efsanesini çağrıştırdığından dolayı bu isim de böylece tarihte kendine yer etti.

Gerçi belirtmek lâzım, bu Yunan efsanesi de Boeotia'daki Fikion dağında mesken tutarak kurbanlarını yutmaya muktedir acımasız canavar Fiks ile ilgili daha eski bir versiyondan doğmuştu. Şiddetli bir mücadele sonucu Edip onun üstesinden gelmişti. Sfinga'nın sureti ise Yunanlılarda, Küçük Asya'dan kanatlı yarı kadın-yarı aslan suretinin etkisi altında ortaya çıkmıştı.

Büyük Sfenks'e gelince ise, aslında Mısır'da onu Doğu'nun yükselen güneşi ve yeniden dirilişin simgesi ile özdeşleştirdikleri Harmahis olarak isimlendiriyorlardı. Fakat bu kavramlar Büyük Sfenks'in "Tanrıların evinin muhafızı" olduğu ile ilgili daha eski anlayışlardan çıkıyordu. Ve bu da bir tesadüf değildi. Nitekim bu yapıt, bu yerdeki en eski yeraltı inşaatlardan birisi olan Lotus Tapınağına giden yolun sırrını muhafaza ediyor.

– Bak sen şu işe! – hayranlıkla ifade etti bizim çocuklar.

– Anlamadım? – kulak kesildi Nikolay Andreyeviç. – Ayrıntılı olarak...

– Büyük Sfenks "çiçeğin dibinin yakınlığında yerleşiyor" da ne anlama geliyor? – neredeyse Nikolay Andreyeviç ile eş zamanlı olarak sordu Viktor.

Sensei cevap verirken biraz durakladı.

– Ya, Lotus Tapınağı ile ilgili size daha sonra bir gün anlatırım. "Çiçek" ile ilgili olaraksa ayrıntılı da olabilir. Artık size bahsettiğim gibi Ta-Kamet çok çok eski zamanlarda Şambala için özel bir yere sahipti. Yeryüzünde bu coğrafi bölgeyi, onun koordinatlarını ve uzaydan görüntüsünü hesaba kattığımızda hatta onun konumunun coğrafyası bile hiç de sıradan değil.

– Uzaydan görüntüsü mü?! – ilgiyle soruverdi Stas. – Peki, bu bölgede ilginç olan şey ne? Oranın alanının büyük bir bölümü çöllerle kaplı.

– Sadece çöller değil, – itiraz etti Sensei. – Ve yeri gelmişken, orası her zaman çöllerle kaplı değildi. Yirmi bin sene önce Avrupa'nın büyük bir kısmı hâlâ buzullarla kaplı olduğu zamanlarda Afrika'nın kuzeyi bayağı bir güllük gülistanlık bir yeryüzü diyarı konumundaydı. Buzullar çekilerek yerini daha kurak bir iklime bıraktığı zaman da kuraklık dönemleri başladı. Fakat şu an bizim konumuz bu değil. Eğer uzaydan Afrika kıtasının kuzey-doğusunda kalan coğrafi bölgeye bakılacak olursa, çöl kumlarının arasından Nil nehrinin (bu arada bilmeyenler için, bugün dünyadaki en uzun nehir) meydana getirdiği mavi renkteki açmaya doğru giden güzel bir lotus çiçeği ayırt edilebilir. Onun Akdeniz'e açılan geniş, üçgenvarî, kadehe benzeyen deltasının, bu delta bölgesinde çiçeğin taç yapraklarını andıran nehir damarlarının ve hem de nehrin kıvrılan uzun şeridinin sayesinde Nil, uzun sapının üzerinde açılmaya doğru giden bir Lotus çiçeğine benziyor. On iki buçuk bin yıl sene önce ise bu deltanın kıyı şeridinin sayesinde Lotus çiçeğinin taç yaprakları ile olan benzerliği mükemmeldi. O zamanlar neredeyse "çiçeğin dibinde" Şambala, daha doğrusu Şambala'nın girişi yerleşiyordu. Onun bir önceki konumu da şimdilerde Kara Denizin sularının olduğu

muhteşem bir gölün kıyısında bulunuyordu. Sonraki konumu ise artık doğrudan Belovodya'daki dağlarda, Şambala'nın girişinin şu an da bulunduğu yerde idi.

İşte, Eski Mısırlıların onların tanrıları ile ilgili hikâyelerde lotus çiçeğini bizzat üç taç yapraklı olarak, yani genç, açmaya başlayan (yenilenmiş) insanlığın bir simgesi olarak betimlemeleri hiç de öylesine değildi. Dahası, eski çağlarda Nil'in tanrısı olarak, lotus simgesine (çok daha sonraları hem de papirüs oldu, Hapi'nin kendisini ise kâhinlerden bir tanesinin kafadan uydurması sayesinde büyük karınlı ve kadın göğüslü şişman bir adam olarak tasvir etmeye başladılar) sahip Hapi ismindeki kozmik bir ilâhın görülmesi de durduk yere değildi. Ve Hapi'nin özelliklerinden bir tanesi olarak onun Horus tanrısının dört oğlundan birisi olduğu fikri de tesadüfen ortaya çıkmamıştı. Bu arada, Horus'un ismi de "yükseklik", "gökyüzü" gibi tercüme ediliyor ve eski devirlerden beri de onun simgesi açılmış kanatlara sahip güneş çemberi idi. Üstelik Horus'un çocukları ilk başlarda astral tanrılar olarak, Kuzey gökyüzündeki Büyük Ayı (Ursa Major) takımyıldızının uyduları olarak görülüyorlardı. İşte bu oğulların Osiris'in maiyetinde bulduklarına inanıyorlardı. Horus onların her biri için Osiris'in tahtı etrafında bir yer belirledi. Horus'un oğullarının başlıca görevi Osiris'in müdafaası, onun düşmanlarından korunmasıydı. Üstelik her birisi de dünyanın belirli bir yönünde muhafız duruyordu (Hapi, kuzey yönünde). Ve eğer tüm bunları bir araya getirerek iyice düşünürseniz, çok şey anlayacaksınız.

Bir araya getirerek mi? – afallamış bir sesle söyledi Kostik.

– Hm, ilginç, – merak dolu bir sesle konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Amma da kafa çalıştırmak lâzım burada! – neşeli neşeli söyledi Andrey.

– Neden peki? Ne için? – şaşkın şaşkın sormaya başladı Ruslan. – Bunda gizli olan ne var?

Bunun karşılığında Volodya kalın sesiyle gürledi:

– Sana dediler ki, iyice düşünürsen anlarsın o zaman.

– Aynen, – Sensei'in bu konuyla ilgili gizemli suskunluğunu korumaya devam ettiğini gören Jenka Ruslan ile dalga geçti, – anlamasan da, yola devam!

Çocuklar Ruslan ile beraber gülüşmeye başladılar. Nikolay Andreyeviç ise bizden farklı olarak anlaşılın kafasında bazı karşılaştırmalar yaprak Sensei'e hitaben belirtti:

– Dur bir dakika, bunun öncesinde sen Şambala'nın Girişinin "çiçeğin dibinin" yakınlarında yerleştiğinin mi söylüyordun?! O zaman, önceleri Şambala'nın Girişinin neredeyse uygarlığın merkezinde bulunduğu ortaya çıkıyor. Demek ki, benim anladığım kadarıyla, bu da Bodhisatvaların insanlar ile daha sık bir temas içerisinde olma olanağını öne çıkarıyor?

– Uygarlığın oluştuğu ilk zamanlarda bu sadece olması gereken bir şey zaten. Bu yüzden de Bodhisatvaların açık bir şekilde insanların arasında bulunmalarında şaşılacak bir şey yok. Üstelik o zamanlar bütün insanlık küçük gruplar hâlindeki insanlardan ibaretti ve onlar da doğal olarak dış dünyevî ve kozmik faktörlerden korunuyorlardı.

– Ama eğer Şambala'nın Bodhisatvaları insanları himaye ediyordularsa, demek ki Eski Mısır efsanelerinin bazıları sırf efsane değil o zaman?

– Ne demek istiyorsun? – buna karşılık sordu Sensei.

– Bir ara, hanedanlık öncesi Mısır'ı kimlerin yönettiği ile ilgili bir efsane gözüme çarpmıştı da. Daha üniversite öğrencisiyken bunun üzerinden mnemotekniğini, özellikle de sayılar hafızasını çalıştırıyordum. İşte şimdi sen Bodhisatvalardan bahsedince bu kronoloji de kendiliğinden hafızamda çıkıverdi. Orada, Mısır'ı 12300 sene boyunca yedi büyük tanrının yönettiğinden bahsediyordu: Ptah, 9000 yıl; Ra, 1000 yıl; Şu, 700 yıl; Geb, 500 yıl; Osiris, 450 yıl; Set, 350 yıl; Horus, 300 yıl. Bunun sonrasında ise aralarında Tot'un, Maat'ın da bulunduğu on iki ilâhî hükümdar vardı, onlar da 1570 sene yönettiler. Ardından ise 3650 yıl boyunca hüküm süren 30 tane yarı ilâh... En enteresan olanı ise yarı ilâhların hükümdarlığından sonra Mısır'ı insanlar yönetmeye başladılar. Ama onlarda da bir şeyler ters gidince, Mısır 350 yıllığına tek bir hükümdarın olmadığı karmaşanın girdabına, ayrımcılığa ve anlaşmazlığa sürüklendi. Birleştirilme artık Menes'in zamanında başladı.

Nikolay Andreyeviç sorgulayan gözlerle Sensei'e bakınca, o da cevap verdi:

– Ya, tam olarak öyle değil gerçi ama...

– ...insanlar için bu da gider, – espriyle Sensei'in cümlesini tamamladı Jenka.

– Bu "kronolojiyi" Mısır'da artık Yunan egemenliğinin hüküm sürdüğü milâttan önce üçüncü yüz yılda yaşayan Mısırlı kâhin Manethon yazdı. Manethon, papirüslerde kayda geçmiş daha eski kaynaklara dayanarak hükümdarların ve hanedanlıkların listesini oluşturup Mısır'ın tarihini tasvir etti. Esasında farklı efsane ve rivayetlerin de dahil olduğu çoktan unutulmuş olan edebî kaynakları canlandırarak sistematik bir biçime sokmaya çalıştı. Fakat buradaki konu şimdi Mısır bilimcilerinin de tartıştığı gibi rakamlarda ve tarihlerde değildi. İşin en ilginç tarafı, o Mısır tarihinin siyasî gerçekliğini o kadar akıllı bir biçimde gün ışığına çıkardı ki, Arhontlar (insanlar arasında bayağı bir popülerlik kazanan bu çalışma ile ilgili haberler onlara ulaştığında) alelacele onun orijinal çalışmasına el koyarak bu çalışmanın Mısır'ın Makedonyalı İskender'in orduları tarafından işgali zamanında imha olduğuyula ilgili söylentileri yaygınlaştırdılar. Bu yüzden de Manethon'un çalışması çağdaş insanlara bir türlü ulaşmamış oldu. Onun mevcut olduğu ile ilgili bilgileri sadece başka yazarlara ait alıntılardan ve yorumlardan biliyorlar. Ve çağdaş dünyamızda bu çalışma ile ilgili Julius Africanus, Eusebius ve Josephus Flavious gibi adamların çalışmalarında muhafaza edilmiş parçalardan yola çıkarak muhakeme ederken, bu yazarların kim oldukları, ne zaman yaşadıkları, kimin için çalıştıkları ve onlardan birkaç yüzyıl önce yaşamış bir kâhinin bu çalışması ile ilgili bilgileri nereden aldıkları ile ilgili düşünmüyorlar bile. Ve üstelik o zamanlarda her bir tarihçinin daha eski çalışmaları yorumlarken kendi kafasına göre değişiklikler yapma hakkı olduğunu düşünmesi gibi "ufak tefek şeyleri" hesaba katmıyoruz bile. Bu yüzden de bilim çevrelerinde hatta bu yapıtın yankıları ile ilgili fikirler bile bu kadar çelişki içerisinde olup, hem hayranlığa, hem hayal kırıklığına, hem de ki tüm bunların

"asılsız efsaneler", "bariz uydurma", "kafa karıştıran bilgiler" olduğu cinsinden suçlamalara yol açıyor.

– Evet, eğer bununla ilgili tartışmalar bunca yüzyıldır dinmiyor ise demek ki adam harbiden de işin özüne inmiş, – konuştu Volodya.

– Hem de nasıl, – onayladı Sensei. – İşte meselâ, bugün bazılarının "kafa karıştıran bilgiler" olarak dedikleri şeyi ele alalım. Muhafaza edilmiş Manethon'un anlatılarında, şimdilerde Birinci geçiş dönemi (İmhotep devrinden hemen sonra Arhontlar'ın sıkı bir şekilde Mısır'a giriştikleri ve siyasî istikrarsızlığın başladığı, açlığın, ayaklanmaların patlak verdiği zamanlar) olarak isimlendirilen zamanda Mısır'da "yetmiş gün boyunca yetmiş hükümdarın" hüküm sürdüğü ile ilgili bilgiler yer alıyor. Ve bu gerçekten de böyleydi! Fakat bu zamanlara ve olaylarına daha döneceğiz biz.

Manethon'un çalışması aracılığıyla Arhontlar ilk başta kendi yapılarıyla olmak üzere, tarihte "su yüzüne çıktılar". Ve bu da ilk defa değildi. Set ile ilgili efsanelerde yetmiş iki komplocudan bahsederken, hiç de öylesine bahsetmiyor. Sonrasında Yahudi kâhinleri kendi halkları için "baş rahiplerin" yönettiği yüksek mahkeme olan sanhedrin'i oluştururken de hiç de öylesine oluşturmadılar. Ve de sanhedrin'in üyelerinin (eğer hatırlıyorsanız bir zamanlar İsa'yı sorguya çekip yargılayanlar) sayısının yetmiş bir olması da hiç de tesadüfi değildi. Çünkü yetmiş (artı bir-üç), otuz (artı bir-üç) ve on (artı bir-üç), bunlar Arhontlar'ın adamlarının oluşturdukları grupların temel sayıları oluyor zaten.

– Peki, neden "artı bir-üç" ekiyle beraber? – anlamadı Viktor.

– Arhontlar için bu grubun arz ettiği öneme bağlı olarak onun içerisine birden üçe kadar sayıda insan ekleniyor. Bunlar güç grupları. Onlar ile ilgili daha sonra konuşacağız.

– Amma da fena adamlarmış bu Arhontlar! – belli belirsiz bir gülümsemeyle söyledi Stas.

– Hem de nasıl! İşte insanlara çoğu defa kalan şey de, ortada net bir bilgi olmadığından, efsane ve rivayetlerden medet ummak oluyor (yine de gözlerini dört açarak). Çünkü doğa ana da arkeolojik eserleri sağa sola savurmuyor. Şu Nil deltası bölgesini ele alalım meselâ. Çünkü orada çökeltilerin hızlı bir biçimde birikmesinden dolayı, insanların düşüncesine göre, en eski kültürel katmanlar şimdi toprağın derinlerinde yatıyor. Ve onları en azından kazıp çıkarmak için de büyük paralar lâzım.

Sensei kısa bir ara verdi.

– Evet, her şey gelip paraya dayanıyor, – belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Paralar ise Arhontlara dayanıyor, – üzgün üzgün ekledi Viktor.

Jenka ise istifini bozmayan bir ifade ile telâffuz etti:

– Ya, öyleyse bırak şu "her şey", paralarla beraber kendi dayanan yerlerini Arhontlara peşkeş çekmesinler!

Herkes Jenka'nın patlattığı bu espriden gülmeye başladılar. Stas ise şakayla söyledi:

– Keşke büyük aptallıklar için Nobel ödülü veriyor olsaydılar ya! Senin bu alanda üstüne diyecek yoktu şimdi!

– Benim neyime lâzım Şnobel ödülü? Beni zaten iyi besliyorlar, – itiraz etti Jenka.

Çocuklar delikanlının bu cevabını da coşkun bir kahkaha ile karşıladılar. Bizim espi şenliğimizde bir tek Nikolay Andreyeviç iştirak etmiyor, o anda kendine özel bir şeyler ile ilgili düşünmeye devam ediyordu. Çocukların sakinleşmesi için bir süre bekledikten sonra Sensei'e hitaben konuştu:

– Anlaşılan her şey öylesine değil... Demek o zamanlar Bodhisatvalar insanlar ile daha sıkı bir temas hâlindeydiler. İnsanlar ise onları tanrılar olarak görüyorlardı...

Çocuklar bir anda sessizleştiler, anlaşılan bu konu onların da ilgisini çekmişti.

– İnsanlar tarafından Bodhisatvaların tanrılar ile bağdaştırılması doğal bir şey, – çöken sessizliğin üzerine konuştu Sensei. – Nitekim, onların sahip olduğu ilimler ve maddeyi yönetebilme (üstelik herhangi "teknik araçlar" olmadan doğayı yönetebilme ve hem de diğer doğüstü olanaklara sahip olma) yetenekleri bu insanlık uygarlığının doğuşu zamanlarında yaşayan kimseleri bir tarafa bırakalım, hatta tüm "ileri" teknolojiler ile ilgili bilgi birikimine sahip çağdaş bir insanı bile şoka uğrattı. Üstelik insanlarla temas da gerçekten yoğun. Çünkü Şambala'nın Bodhisatvaları sadece insanları korumakla kalmıyor fakat hem de onlara bilgi aktarıyorlardı: en temel bilgilerden başlayarak (tahıl nasıl ekilir, ev nasıl inşa edilir ve bunun gibi), ta ki manevî uygulamalara kadar. Buradan da insanlarda, tanrıların insanlar ile bağlantı kurması için insan suretine girmesi gerektiği inancı doğdu. İşte örneğin, Ptah ve Osiris gibiler mitolojik uydurmalar değil, bir zamanlar insanlar arasında yaşamış Bodhisatvaların gerçek şahsiyetleri aslında. Ne var ki, onların hayat hikâyeleri genel olarak insanlar tarafından bayağı bir efsaneleştirilmiş ve basitleştirilmiş insan anlayışı düzeyine indirgenerek, üstüne üstlük bir de belirli bir coğrafi bölge ile ilişkilendirilmiştir. Fakat bir kural olarak, o zamanlarda bu büyüklükteki Bodhisatvaların faaliyetleri sadece Eski Mısır'ın toprakları ile sınırlı kalmıyordu.

– Nasıl yani? – merak etti Kostik.

– Nasıl mı... Örneğin, çok çok eskiden bir zamanlar insanların Osiris adı altında bildikleri Bodhisatvayı ele alalım. Onun faaliyetleri bir tek Eski Mısır ile bağlantılı olmayıp fakat hem de şimdilerde insanların Altay, Volga havzası, Dinyeper-Tuna bölgesi olarak isimlendirdikleri yerleri de kapsıyordu. O ve onun adamları tarafından, bu medeniyet ocaklarında kültür patlamasına neden olan muazzam boyuttaki işler hayata geçirilmişti. Ve hatta bugün bile merak eden bir insan bunu dolaylı olarak doğrulayan kanıtları, yedi bin yıl önce Dinyeper-Tuna bölgesinde ortaya çıkan Kukuteni-Tripilyan kültüründe bulabilir...

– Oo, peki ne kültürü bu? İlk defa duyuyorum, – şaşırdı Kostik.

– Tripilya'yı mı?! Bu kültürü ilk defa Kiev etrafındaki Tripolye köyünün yakınlığında sıra dışı bir yerleşim birimini kazılarda ortaya çıkaran arkeologlar böyle isimlendirdiler. Onlar bu kültürün insanların büyük şehirler inşa etmeyi, metal eritmeyi bilmelerine, seramik imalatında benzeri olmayan teknolojiye sahip olmalarına ve hepten refah ve varlık içerisinde yaşamalarına şaşırmıştı. Bu bayağı bir hayırsever, sakin, savaştan olmayan bir halktı. Ve arkeologlar için bu kültürün hatta itinayla süslenmiş kilden kaplarının ve pişmiş

topraktan yapılma heykelcikler gibi ufak tefek şeylerinin üzerinde tasvir edilmiş sıra dışı ideolojileri hâlâ büyük bir sır olarak kalmaya devam ediyor. Onlar için gizemli kalan şey, bu halkın kendi sanatında sözcükleri semboller ile tasvir etmesi ve üstelik sonradan bu yerden çok çok uzak yerlerdeki kadim Çin, Hindistan, Mısır uygarlıklarında da bu sembollerin büyük önem arz etmeye başlaması. Bunların içerisine hem Yin ve Yang, gamalı haç, dünya ağacı sembolleri, hem de sonradan kadim Mısırlının elbisesine özgü bir unsur olan sıra dışı "çizgili" resimler de dâhil. Fakat işin en ilginç tarafı günümüz arkeologlarının daha "kazıp açığa çıkaramadığı" şeyde. Bu halk sadece "mabet-kurganlar" örmekle meşgul değildi. Bu halk piramitsel yapılar ve onlarla ilişkili manevî uygulamalar hakkında bilgi sahibiydi. Ve de sırf sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda belirlenmiş yerlerde ve belirlenmiş yıldızlara göre konumlandırılmış olan "piramitler" inşa ediyordu. Ve benzer "yapıtlar" da hâlâ mevcut.

– Öyle mi? – bizimle beraber şaşkınlığını dile getirdi Kostik. – Demek, bu piramitler daha keşfedilmemiş mi?! Neden peki?

– Her zamanki gibi fırsat ve bilgi eksikliğinden dolayı. Ama nasıl derler, her şeyin kendi zamanı var... İşte, Osiris'in ziyaret ettiği yerlerle ilgili olarak. Volga nehrinin kadim isminin Ra olarak ortaya çıkması tesadüfen değildi. Ve bu yerler için doğal olmayan bir bitki olan lotus çiçeğinin bu miktarlarda sırf buraya getirilmesi de tesadüfî değildi. Ve şimdilerde "Altay prensesleri" olarak isimlendirilen, işin aslında ise "İlim kızlarının" kadim zamanlarda kendi vücutlarına sembollerden oluşan özel dövmeler yaptırmaları da kesinlikle güzellik aşkına değildi. Tüm bunlar da köken olarak bu ilimlerin çıktığı kaynakların aynı olduğuna işaret ediyor. Bu yüzden de isteyen, öğrenir... – Sensei dikkatle çocukların merak dolu yüzlerine baktıktan sonra hikâyesini anlatmaya devam etti. – İşte, Bodhisatvalar dünyada bulunurlarken, âdeta beşikteki bir bebek gibi insanlara özenle bakmanın yanı sıra hem de başka medeniyetlerin temsilcileri ile de iletişim kuruyorlardı... Ve bunda da öyle olağan üstü hiçbir şey yok. Prensip olarak insanlık gelecek yüz yıl içerisinde serbest bir şekilde diğer dünyalara gidebilecek bir gelişim düzeyine çıkma şansına sahip. O zamanlarda ise Bodhisatvaların buna benzer bir şekilde başka dünyaların temsilcileri ile iletişim kurması normal bir şeydi. Bu da çok doğal bir şey çünkü maddî bir uygarlık ne kadar çok gelişmiş olursa olsun yine de daha üstün varlıklarla iletişim kurmak için can atacaktır, nitekim o zamanlarda benim artık dediğim gibi Yeryüzünde Bodhisatvaların yeteri kadar uzun bir süre insanlar arasında bulunmaları söz konusuydu.

– Bu, başka dünyaların temsilcilerinin sahip oldukları şeylerden daha fazlasını öğrenmek için biricik şanslarının olduğu gibisinden bir şey miydi? – sonucuna vardı Viktor.

– Kesinlikle doğru, – onayladı Sensei. – İşte, Mısır'ın yakınlarındaki günümüz Lübnan bölgesindeki kozmodromun varlığı da bununla ilgili, bu arada günümüze kadar da muhafaza edilmiş...

– Kozmodrom mu?! – neredeyse koro hâlinde sorduk biz.

– Evet, – bizim şaşkınlığımıza rağmen omuzlarını silkerek sakin bir şekilde söyledi Sensei. – Şimdi bilim adamları onu "Baalbek verandası" olarak adlandırıyorlar. Bu şöyle,

her birisi 360 ton ağırlığındaki kocaman bloklardan inşa edilmiş ve kenarlarında özel delikleri olan muazzam bir plâtfom. Arkeologlar bunun ne işe yaradığı üzerinde hâlâ kafa yormaya devam ediyorlar. Gerçi önceki devirlerin insanların dünya anlayışlarından farklı olarak en azından bunun kozmodroma benzediğini artık tahmin etmeye başladılar, – gülümsedi Sensei. – Onların saflığı insanı şaşırtıyor! Onlar uzay gemilerinin yakıtının bıraktığı isin izlerini arıyorlar, doğal olarak yakıt anlamında da günümüzde belli olan yakıtları ve onun bileşenlerini kastediyorlar. – Ve hayret içerisinde ekledi Sensei. – Bunun için şöyle ne büyüklükte yakıt tanklarına sahip olacaksın ki örneğin Sirius'tan uçup üstüne üstlük bir de geri geleceksin?! Çok komikler, yakıt ve yağlama malzemelerinin izlerini arıyorlar ama dünyada daha ekonomik, ekolojik olarak daha güvenli bir sürü başka alternatif enerji kaynağı olduğu hakkında bir fikirleri yok. Ama nasıl derler, kim hangi bilgiye sahipse ondan da medet umuyor.

"Baalbek verandası"ndan başka, kalkış ve iniş faaliyetleri için bu büyüklükte bir alan gerektirmeyen diğer kozmodromlar da vardı. Bu gemiler için doğrudan Nil "çiçeğinin" dibindeki bölge ayrılıyordu. Doğal olarak böylesine yoğun bir hareketlilik insanlar tarafından fark edilmeden kalamazdı, bu yüzden de kuşakların hafızasında o zamanlarla ilgili bayağı ilginç efsaneler muhafaza edilmiş.

– Peki, hangi efsaneler bunlar? – merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Meselâ, Nil'in Rosetta kolunun Batı kıyısında "çiçeğin dibinde" bulunan antik şehir Khem'de, sonradan Yunanlılar tarafından Letopolis isminin verildiği, şöyle rivayetler vardı. Çok çok eski zamanlarda onu "yıldırımların çarptığı şehir" gibi çağırıyor, dinî kaynaklarda ise Khem "Osiris'in göklere giden yolunu gösteren yol işareti" gibi ünlüydü. Bu şehri Sirius'un yeryüzündeki yansıması olarak görüyorlardı. Onu hem de Horus tanrısının kadim isimlerinden birisi ile ilişkilendiriyorlardı, Horus'u ise hatırladığınız üzere kanatlı daire, doğan kuşu veya doğan kafalı insan biçiminde tasvir ediyorlardı.

Veya Khem'in yakınlarında (hemen hemen aynı coğrafi enlemde), "çiçeğin dibinde" yerleşen, eski çağlarda İnu (sizin de hatırladığınız gibi bu Tivrattaki On kenti veya Yunan versiyonundaki Heliopolis yani "Güneş kenti") gibi tanınmış başka bir şehri ele alalım. Onunla ilgili de, çok çok eski zamanlarda İnu'da Güneşin ilk defa yükseldiği kutsal bir tepenin bulunduğu dair bir efsane kalmış. Sonrasında bu yerde eski çağların hatırasına kutsal bir sütun dikilmiş ve ardından da bu sütun yine aynı derecede kutsal bir emanet olan eski zamanlardan kalma koni biçimindeki yuvarlanmış kenarlara sahip Ben-Ben taşı ile değiştirilmiştir (sonraları efsanelerde Yunan sözcüğü "piramidon"a dönüştürülmüştür).

Kadim insanlar bu taşın dünya dışından geldiğine inanıyorlardı. İnsanların düşüncesine göre bu taş "çoktan kayıptı". Kutsal sembollerde bu, onun üzerinde oturan Feniks kuşu ile beraber tasvir ediliyordu. İlk bakışta tüm şu hikâyeler sadece bir masalmış gibi gözüküyorlar. Çağdaş bilim adamlarının önerebileceği en fazla, eski insanların fantezilerini kullanarak, gökyüzünden düşmüş sıradan bir gök taşını "kutsal taş" yerine koydukları türünden bir şey olur. "Ben" köküne inerler, bunun "tohum", "dölleme" anlamına

geldiğini anlar, belirli bir dönemden sonra insanlara Doğu'dan uçup gelerek yeni bir döngü başlatan Feniks efsanesi ile ilişkilendirirler meselâ. En iyi durumda, bunların hepsini verimlilik inançları ile ilişkili dinsel ilkelliğe bağlayıp bununla da sakinleşip otururlar. Oysa işin aslında bunların hepsi hiç de öylesine değil...

Sensei gökyüzünde güneşin konumuna baktıktan sonra öneride bulundu:

– Belki de biraz ara versek iyi olur. Denize girmenin zamanı geldi, ne diyorsunuz arkadaşlar?

– Geldi, geldi, – onunla hemfikir olan Nikolay Andreyeviç bizim grubumuza bir bakış attı, – yoksa börek gibi kızardı hepsi artık.

– Eh, her zamanki gibi en ilginç yerinde! – Jenka ıhlaya ıhlaya diğer çocuklarla beraber kilimden kalkmaya başladı. – Böreklerden mevzu açılmışken... Atıştıra bileceğimiz nefis bir şeyler var mı?!

Bu soruyu Jenya Tatyana'ya yönelttiğinden dolayı kız da neşeli neşeli cevap verdi:

– Buluruz!

* * *

Biz öncelikle denize girmeye karar verdik. Gerçi aslında doğru dürüst yüzen de yoktu Öylesine birkaç kere dalıp çıktık, çünkü güneşin altında bu kadar uzun süreliğine güneşlendiğimizden dolayı denizin suyu bize bayağı bir soğuk gelmişti. Biz ise Tatyana ile beraber hepten suya girer girmez anından geriye kaçarak oradan da erzak çadırımızın olduğu yere yöneldik. Öğle yemeğinin uzun uzadıya hazırlanması ile hiç kimse uğraşmak istemediği için de biz çabuk ele herkes için hafif sandviçler hazırlayıverdik. Erkekler de bu arada Nikolay Andreyeviç'in inisiyatifiyle, herkesi güneşin direkt yakıcı ışınlarından korumak ve de bir sonraki dinlenmemiz için daha konforlu bir hâle getirmek adına kilimlerin üzerine büyük bir çadır gererek bizim kumsalımıza biraz çeki düzen verdiler. Ortaya bayağı güzel bir şey çıkmıştı. Hafiften esen rüzgâr, çadırımızın gölgesi altında çok daha ferahlatıcıydı. Biz kilimlerin üzerinde sandviçler ve maden suyunun bulunduğu yapay bir masa yaptık. Herkes hep beraber karnını doyurduktan sonra Sensei sürükleyici rivayetini anlatmaya devam etti. Bu sefer ben de not defterim ve kalemimle silahlanarak Sensei'in anlattığı hikâyeyi daha ayrıntılı olarak kaydetmeye başladım.

– İşte şimdi İmhotep'e gelelim, – diye başladı Sensei. – Bu insan Sokrovennik'in kendisine açtığı ilimleri maharetli bir şekilde ve lâyıkiyle kullandı. Yorulmak bilmeyen çabalarının sayesinde İmhotep kısa bir sürede insanlar arasında usta bir hekim olarak ün salınca, üçüncü hanedanlıktan bir hükümdar olup başkentini Memfis kentinde kuran ve bugün tarihte Djoser ismiyle tanınmış firavunun sarayına davet edildi (gerçi Eski Mısır'da onun ismi farklı bir şekilde söyleniyordu). Daha da netleştirirsek, o zamanlar bu şehri de Mısırlılar başka türlü, "Pta tanrısının ruhunun koğuşu" (veya "Pta tanrısının ruhunun sarayı") anlamına gelen "Het-Ka-Pta" olarak adlandırıyorlardı, çünkü bu şehrin baş tanrısı olarak

zanaat tanrısı Ptah sayılıyordu. Bu zamana kadar ise sadece "Beyaz duvarların şehri" olarak isimlendiriliyordu. Memfis ise artık bu şehrin daha sonraki Mısırlı ismi "Menefer"in ("Güzel liman") Yunanlılar tarafından yorumlanmış hâli. Eğer günümüz haritasına bakacak olursak, bu şehir şimdiki Kahire'nin yakınlarında Nil deltasının stratejik önem arz eden bir yerinde konumlanmıştı. Şimdilerden bu şehirden arda kalan, kalın kum tabakası altındaki harabeler sadece. Bu arada, Eski Ahitte bu şehir Nof ismiyle anılıyor.

İmhotep kendisini sadece olağanüstü bir doktor gibi göstermekle kalmayıp fakat aynı zamanda doğa bilimlerinden iyi bir şekilde anlayan bilge bir adam olarak (bugün bizde bu bilimler astronomi, matematik, kimya, fizik, geometri gibi isimlendiriliyor), ve bunun üzerine bir de sonradan anlaşılacağı üzere hem de hitabet yeteneği olan ve de mükemmel bir organizatör olarak gösterdi. Kısa süre sonra firavun Djoser onu kendisinin baş memuru, devlette firavundan sonraki birinci adam, vezir veya Batı devletlerindeki şimdiki başbakan tarzından bir mevkiye atadı. Bu olay o zamanlar için emsali görülmemiş bir şeydi çünkü bu mevkiyi soylu neslinden olan insanlar istihdam ediyorlardı. İmhotep ise sıradan bir aileden çıkma birisiydi ve bu konuma, nasıl derler, kendi aklı ve çabaları sayesinde ulaşmıştı.

– Aha, Sokrovennik'in ona verdiği bilgilerin sayesinde tabii, – söyledi Andrey.

– Evet, ama bilgileri almak için bir tarafı. Onları bir de doğru bir şekilde kullanmak gerekiyor, – belirtti Sensei. – Sizin bu İnsanın insanlar için ne yapmayı başardığını daha iyi bir şekilde değerlendire bilmeniz için, ben kısaca İmhotep'in iktidar mevkisine gelmeden önce firavun Djoser döneminde devlette hüküm süren o zamanki durumla tanıştırmak istiyorum.

Devletin başı, kendi hâkimiyetini güçlendirme kaygısıyla meşguldü. O, kendi mevzilerini kuzeyde güçlendirmeye çalışıyor, güney sınırlarında ise savaş yürütüyordu. İktidarda ondan önce olanların sahip olduğu Sinâ yarımadasındaki bakır madenlerinin işlenmesini kontrol ediyordu. Uzun sözün kısası, halkın ihtiyaçlarından daha çok kendi "stratejik" sorunlarının çözümü ile meşguldü. Saray erkânı da onun ardından yürüyordu.

Ruhban sınıfı, siyasî entrikalar ve kendi dinî sistemlerinin dominant olması uğruna kendi aralarında verdikleri mücadeleler ile meşguldüler. Çünkü o zamanlarda her bir "sep"te veya sonradan Yunanlıların da dediği gibi "nom"da (yani bizdeki ülkenin bölündüğü vilayetler), kendi tanrıları ve daha eski devirlerden kalma aynı ilimlerin kalıntıları üzerine kurulmuş kendi dinsel akımları vardı. Ne var ki, tüm ülkenin merkez tanrıları olarak o anda başkentte bulunduğu nomun tanrıları ilân ediliyordu. Çok güzel yaşamayı ise büyük hâkimiyet üzerinde hak iddia eden tüm nüfuzlu kâhinler istiyordu oysa. İşte bu yüzden de, kâhinlerin her birisi iktidar kavgasında kendi kombinasyonlarını çeviriyor, hatta eğer rakip dinî akımın fikirleri insanların görüşlerine daha fazla etki etmeye başlıyorsa, kâhinler bu akımın ana fikirlerini kendi sistemlerine eklemekle kalmayıp fakat hem de "rakip" tanrının unsurlarını "şahsî" tanrılarına eklemeye kadar işi götürüyorlardı.

– Hm, kâhinler iktidarın başında bulunmalarına rağmen yine de sıradan insanların görüşlerine yönelik hareket ediyorlardı, – belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Doğal olarak. Ve kulağınıza ne kadar paradoksal gelse de, onlar sıradan insanların görüşlerine bağlıydılar! Çünkü kâhinlerin ekmeği bu! Onlar sadece dışarıdan kendi iktidarlarının illüzyonunu ayakta tutuyorlar, güya inananların herhangi bir dinî konumu bu dinin başında bulunanların ortak kararlarına bağlıymış gibi. İşin aslındaysa, eğer insanların çoğunluğu kendi dünya görüşlerinin değiştirecek olursa kendi hâkimiyetlerini kaybetmekten korkan bir avuç insan onlar. Nitekim bu hâkimiyetle birlikte onlar tanrılar ile insanlar arasındaki "aracılar" olma özelliklerini de kaybedecek ve demek ki yalnızca siyasî nüfuzlarını değil fakat hem de bu hâkimiyetin onlara sağladığı bayağı bir konforlu ve varlıklı bir yaşamı da kaybedecekler.

– Orası doğru, – katıldı Nikolay Andreyeviç.

– Bu yüzden de o zamanlar din daha çok bir politikaydı ve kendi cemaatlerini itaat altında tutmak kâhinlerin işine geliyordu... İşte, nomlarda da şöyle taşra aristokrasi sınıfına ait firavunun valileri yönetiyor ve genelde de zamanlarını aylıklık ve tembellik içerisinde geçiriyorlardı. Ve eğer herhangi bir konuda halkın desteğine ihtiyaç duyuyordularsa da genelde yine kâhinlerin yardımıyla kendi yurttaşlarının bağlılığını güvence altına alıyorlardı. Bazı nomların valileri firavunun akrabaları oluyordu çünkü o zamanlar hükümdarların nom yöneticilerinin kızlarını kendileri için eş almak veya onlar ile kendi çocukları arasında evlilik bağları oluşturma gibi bir gelenekleri vardı.

– Bak sen, – gülümsedi Nikolay Andreyeviç. – Amma da uzun ömürlü çıktı bu "gelenek".

Sensei sadece gülümseyerek anlatmaya devam etti:

– Fakat bunun gibi siyasî evlilikler taşra aristokrasisine iktidardaki ev ile dört gözle beklenen ilişkiyi getirmiyordu her zaman. Bazen bu azılı düşmanlığa ve rekabete dönüşüyordu. Firavunun farklı eşlerinden doğan birkaç varisinin, taht adaylarının çıktığı durumlarda ise bu olay büsbütün entrika sürecini gizliden gizliye destekleyen bazı kâhinlerin ve de kendi oğullarını veya yakın akrabalarını nom yöneticileri sınıfına sokmayı hayal eden bazı ilgili soyluların iştirak ettiği komplo kurma ve karşı komplo tezgâhlama işlerine kadar büyüyen bir şekle bürünebiliyordu.

Son sözlerin üzerine Nikolay Andreyeviç daha da çok gülmeye başladı.

– Yok artık, kesinlikle değişen hiçbir şey yok!

– Uzun lâfın kıyası, firavundan, yüksek konumdaki kâhinlerden, soylulardan, nom valilerinden başlayarak ta ki vergi toplayan memurlara kadar hemen hemen herkes tek bir hayatî sorunla meşguldü: acaba nereden ne çalsa, nasıl daha fazla pay kapsa, nasıl kendi nüfuz alanını genişletse. Sıradan halk ise genel olarak iktidardakilerin ilgisinden mahrum bir biçimde kendi hâline bırakılmış ve nasıl derler, kim nasıl beceriyorsa öyle de yaşıyordu. Ülkenin ticaret faaliyetleri büyük şehirler tarafından, daha doğrusu bu şehirleri yöneten şahıslar tarafından kontrol ediliyordu. Hatta o zamanlarda devletin zanaat ve ticaret merkezi olarak büyük önem arz eden, kalabalık ve çok milletli bir nüfusa sahip Memfis kenti bile

kendi özel yaşamını sürüyordu. Kısacası, her şey her zamanki gibiydi. Her bir insan kendi sorunları ile meşguldü: kimileri et derdinde, kimileriye can derdindeydi.

İşte İmhotep'e de ondan önceki meslektaşından "miras" olarak çok da iç açıcı olmayan bir duruma sahip ülkenin işleri kalmıştı. Dahası, bir İlim adamı olarak ülkede çevrilen işlerin nedenlerini de anlıyordu. O, Mısır'ın ana ticaret merkezlerinin gizliden Arhontların adamları tarafından kontrol edildiğinin, ülkedeki işlerin bu vaziyette olması ve insanların kişisel sorunları ile meşgul olmalarının zaten bu adamların işlerine geldiğinin farkındaydı. Bu yüzden de, bunlardan haberi olan İmhotep çok bilge bir şekilde davrandı.

Neredeyse çok kısa bir süre içerisinde ülkeye çeki düzen verdi. İlk iş olarak Arhontların adamlarını iktidardan uzaklaştırarak onların yerine kendisinin güvendiği, işini iyi bilen sorumlu insanları getirdi. Memurlar kurulunu yeniden düzenleyerek, memurları çalışmaya mecbur etti. Onların işlerine katı bir disiplin getirdi: herhangi bir hırsızlığın, yalanın, yolsuzluğun, kendi konumunu çıkarları için kullanmanın anında önu kesiliyor ve sert bir şekilde cezalandırılıyordu. O, firavunu büyük, küçük tüm vatandaşların koruyucusu yaptı. İmhotep'in sayesinde sıkı bir şekilde uygulanan adaletli yasalar yürürlüğe girdi. Bu devlette kendisine karşı adil davranılmayan herhangi bir insan, hatta fakir, sıradan bir kişi bile sadece kendi failinden, hatta diğeri makam sahibi birisi olsa bile, şikayetçi olabilmekle kalmayıp fakat hem de, bizim dille konuşursak, ona karşı dava açıp, davayı kazanabilirdi. İmhotep, ahaliden gelen şikayetleri yeteri kadar hızlı ve etkili bir biçimde denetleyen gruplar oluşturdu. Ve bu şikayetlerin gerçeği yansıttığı durumlarda da suçlu kişi hemen cezalandırılıyordu. Bu yüzden de sıradan insanlar arasında İmhotep'i "Fakir insanların iyi dostu", "Yasaları çiğneyenlerin düşmanı ve Hakikatin gerçek yandaşı", "Karşılığında hiçbir şey istemediği değerli öğütler veren Bilge", "En lâıyıklı insanların saygı duyduğu şahıs" gibi cümlelerle anmaya başladılar. Daha sonra bu halk sıfatlarını sonraki hanedanlıkların firavunlarına atfetmeye başladılar.

İmhotep bu işleri yaparken aynı zamanda sulama sisteminde de düzenlemeler yaptı. Kanal inşaatı işlerinin başına sorumlu ve profesyonel insanları yerleştirdikten sonra İmhotep, Mısırlıların en önemli sorunlarından bir tanesini oluşturan ve çözülmez bir yükü firavunun "omuzlarına" çökmüş olan, ister günlük hayatta, isterse de tarım işlerinde kullanılacak suyun dağıtımını ve tüketimi konusunu kısa bir sürede çözmüş oldu. Zira Mısır'ın sıcak ve kurak ikliminde, yıllık ortalama hava sıcaklığının otuz beş dereceyi bulduğu koşullarda su kıtlığı açlığa ve halk ayaklanmalarına neden oluyordu. Sulama sistemi daha önceleri de vardı fakat bakımsız bir hâldeydi. Oysa çeki düzen verildikten sonra bir sonuç olarak yalnızca sıradan insanların yaşam koşulları iyileşmekle kalmayıp fakat hem de hatırı sayılır miktarda tahıl üretimi artmış oldu. Tahıl fazlalığı oluşunca da, bu diğer ülkelerden tüccarları oraya çekti. Ek gelirler ortaya çıkmaya başladı. Firavunun hazinesi hızlı bir şekilde dolmaya başladı (ve bu da barış koşullarında, savaş yapılmadan!).

İmhotep'in inisiyatifi ve çabaları sayesinde, ülkenin her yerinde "Hayat evleri", "Bilgelik evleri" olarak isimlendirilen okullar açılmaya başladı ve eğitim yalnızca imtiyazlı

azınlığın ulaşabileceği bir şey olmaktan çıktı. İlk başta İmhotep, firavunun sarayında özel okullar organize ederek orada yardımcılarını ile beraber yetenekli gençlere (genellikle memurların çocukları) o an için devletteki işleri düzenleme adına oldukça gerekli meslekler üzerine eğitim veriyor. Bunlar kâtipler, muhasebeciler, değişik işlerin organizatörleri gibi meslekler idi. Onlara okuma, hesaplama, yazma ve mesleklerinde gerekli olan başka bilgilerle, vasıfları öğretiyorlardı... Yeri gelmişken, o zamanlar genellikle hiyeroglifleri kilden parçalar, deri, kireç taşı kırıkları üzerine yazıyorlardı. Fakat bizzat İmhotep yazı malzemesi niteliğinde, Nil kıyılarında bol bol biten bataklık bitkisi papirüsün özel olarak işlenmiş sapından hazırlanmış yeniliği genel kullanıma soktu.

İşte, yetenekli gençlerin eğitimine harcanmış zaman ve paralar kendini o kadar doğrulttu ki kısa süre sonra her yerde tapınaklar içerisinde benzer okulların açılarak burada gelecek memurların, hukukçuların, doktorların hazırlanması işi İmhotep tarafından başarılmış oldu. Ve en önemlisi de oraya halk içerisinde yetenekli, kabiliyetli çocukları almaya başladılar. Daha sonradan ise bazı devlet kurumlarının içerisinde de yetenekli çocukların (hatta fakir ailelerden bile) eğitilerek, kendilerinin önceden seçtikleri, belirli bir mesleğe yönelik olarak, örneğin heykeltıraş, tüccar, taş ustası vesaire gibi, hazırlandığı okullar açılmaya başlandı.

Ve genç insan ne kadar çok yetenekli ve istidatlı idi ise bir o kadar fazla olarak ona derin bilgiler vermeye başlıyorlardı. İmhotep öyle bir şey yaptı ki, sağlam ve kaliteli bir bilgi birikimine sahip olmak gençlerin kendileri tarafından istenilen bir şey oldu. Neden peki? Çünkü insan ne kadar çok yetenekli, profesyonel ve kabiliyetli idiyse devlet de bir o kadar fazla olarak kariyer yükselişi fırsatlarını açıyordu onun önünde. Bu ise onun yaşam koşullarını iyileştiriyordu. Üstelik devrim niteliğinde olan şey de, hangi aileden çıktığına (fakir veya zengin) bakılmaksızın ilk sırada senin yeteneklerine ve yüksek ahlâki niteliklerine değer veriliyordu. Sonuç olarak böylesine bir politika, insanlara iyi oldukları yönlerini ve yeteneklerini ortaya çıkarmaları için gerçek bir fırsat verilmesine getirip çıkardı. Örneğin, yüksek ahlâki vasıflara ve meslekî niteliklere sahip olarak aynı zamanda organizasyon yetenekleri de olan sıradan bir kâtip bile herhangi bir şehrin vekili (kral valisi gibi bir şey) ve hatta bir nomun valisi bile olabilirdi, yani ayrıcalıklı sınıfa girebilirdi. Kısacası, yetenekleri sayesinde kendi potansiyelini bir Şahsiyet olarak hayata geçirebilirdi.

Neyin olup bittiğini, anlıyor musunuz?! Yüksek iktidar basamaklarında bulunan insanlardan başlayarak aşağılara kadar, devletin yönetici kesimlerinden başlayarak bilim, eğitim, tıp ve sanat çevrelerine kadar her yerde yetenekli insanlar yoğun bir şekilde ön plana çıkmaya başladılar. Toplum içerisinde ahlâken terbiyeli, kibar, akıllı, okumuş birisi olmak, önüne yüksek hedefler koymak moda hâline gelmişti. Neden peki? Çünkü devlet kendi vatandaşlarının ahlâkî ve entelektüel başarılarını etkin bir biçimde teşvik etmeye başlamıştı.

Fakat İmhotep bununla yetinmeyerek daha da uzağa gitti. *İnsanda kendi profesyonelliğini yükseltme isteği uyandırması azmış gibi, üstelik başka insanların gözünde onun önemini artırdı. O, hemen hemen her bir mesleği saygın yaparak bununla da sosyal*

merdivenin hangi basamağında bulduklarından ve hangi sınıfa ait olduklarından bağımsız olarak insanları kendilerine ve emeklerine saygı duymaya sevk etti. Bunun sayesinde de ilk sırada insanlar arasındaki iletişim kültürü artmış oldu. Toplumun tüm sınıfları iş disiplini sürdürmeye, yasa ve düzene saygı duymaya başladılar. İmhotep öyle koşullar oluşturdu ki, şimdi insanlar daha ziyade ahlâkî kültürlerini artırma ve yaptıkları işlerin kalitesini yükseltme ile meşgul idiler. Netice olarak tüm gün kamu işleri meşgul olan firavundan başlayarak herkes devletin refahı için faydalı işlerle meşgul idi... Yeri gelmişken, firavun İmhotep'in sayesinde savaflara da son verdi çünkü İmhotep'in söylediği gibi "konuşmalar silahlardan daha güçlüdür"... Hatta her bir prens bile İmhotep'in devlet istihdam sisteminde ondan etkili bir biçimde sorumluluğunu icra etmesinin beklendiği belirli bir kamusal görev alıyordu. Zira firavun tarafından, sadece lâıyk olan varisin onun yerine geçeceği ilân edilmişti (ona bu fikri ima eden İmhotep'in yardımıyla tabiî). Bu ise neticede sırf onların oğlu tahta lâıyk olsun diye firavunun eşlerinin faal olarak kendi oğullarına kamu işlerinde yardımcı olmalarına teşvik ediyordu. Firavun eşlerinin bunun gibi kamu işleriyle haşır neşir olması ve gün zarfında meşgul olmaları devletin ancak yararına idi. Zira bilindiği üzere, işsiz güçsüz beyin şeytanın atölyesidir. Buradaysa, entrikalar ve çevrilen dolaplar yerini iş kapışmasına ve sağlıklı rekabete bıraktı.

İşte, firavundan başlayarak sıradan insana kadar herkes bir işin ucundan tutuyordu. Ve başıboşlar, tembeller, beleşçiler ve hırsızlar için bu ülkede artık yer yoktu, çünkü onların peydahlanması için gerekli koşullar ortadan kalkmış ve artık toplumun kendisi onları reddediyordu. Ve İmhotep'in uyguladığı bilge politikanın bir sonucu olarak bu devletin insanları için hızlı bir gelişim çağı başlamıştı.

Fakat en eşi benzeri görülmemiş olan şey, İmhotep'in sayesinde toplumda yerleşmeye başlayan ideoloji idi. Üstelik, daha önce saydığımız hizmetlerinden farklı olarak İmhotep, bunun kitlesel bir şekilde halk arasında yaygınlaştırılması adına özel bir çaba da serf etmiyordu. O, sadece insanların örnek almak istediği bir kişiydi: mütevazı yaşıyor, bilge konuşuyor ve insanî bir şekilde, adil olarak davranıyordu. Bu yüzden de o ve onun dünya görüşü halk arasında bu seviyede bir popülerlik kazanmıştı.

Şahsen İmhotep'in kazandığı o kitlesel ün sayesinde de Eski Mısırlı bir kişinin ideali onun gibi olmak, yani az konuşan bir insan, bilge, kaderin sıkıntılarına ve darbelerine karşı dayanıklı, hümanist görüş sahibi, derinlemesine insancıl ve ölümden sonra ruhun yaşadığına kesinlikle inanan bir insan olmaktı. Sonraki nesillerden birçok insan (onun zamanında yaşayanlardan bahsetmiyoruz bile) İmhotep'in bunun gibi meşhur atasözleri ve özdeyişleri üzerinden terbiye edilip büyütülmüştü:

"Ruhunda boşluk varken, insanların arasında zengin olarak yaşamak neye yarar,

ruhunda lotus varken, fakir olarak çölde bile yaşarsın";

"İnsan kendi ruhuna karşı kör iken, özgürlükte onun için fayda yoktur";

"Hizmetlerin senin gerçekleştirdiğin eylemlerin ile ölçülür";

"İmtihan saatinde dost aramak ve düşmanlarına beddua etmektense, Tanrı'dan medet um";

"Köleliğin özlemini bir tek, kendisine özgürlüğünü bağışlamış hükümdarı devirmek isteyen çeker";

"İhtiyaç sahibi insanlara yardımcı olan kişinin işleri rast gider,
yoksa başkalarını kendisinden korkmaya mecbur eden kişinin değil".

Ve sonraki kuşakların ruhban ve vezirlerinin kendi "öğretilerinde" kullandıkları birçok başka özdeyişler de vardı, çünkü İmhotep'in sözleri halka arasında çok meşhurdu ve ağızdan ağıza, kuşaktan kuşağa aktarılıyordu.

İmhotep, devletin bütün dinî akımlarına karşı oldukça hoşgörülü bir tutum sergiliyordu. O, bir tek firavunun gerçek saygı ve sempatisini kazanmakla kalmayıp fakat hem de değişik dinlerin nüfuzlu kâhinlerinin saygısını kazandı, çünkü hatta kâhinlerinin politikasıyla ilgili olarak da o, çok ince ve bilge bir biçimde hareket ediyordu. Kendisi ise İlim üzerine dayanan sağlam bir inanç pozisyonuna sahipti. Onun söyledikleri şeylerle ilgili kuşkusu yoktu, birçok kâhin ve soyluda gözüken ikiyüzlülük gibi bir şey yoktu onda. Onda bir İlim İnsanı hissediliyordu. Bu yüzden de ondaki bu gözle görünmeyen fakat basbayağı hissedilen inanç zeminini bulan birçok insan için İmhotep Hakikati açan kişi oldu. Çoğunlukla bizzat onun sürdüğü hayat tarzı ve dünya görüşü sayesinde Mısırlıların anlayışları içerisine, bu hayatın geçici olduğu ve hayatın, insanın Tanrı'nın karşısında (insanların karşısında değil) kendi dürüstlüğü, düşüncelerinin ve davranışlarının içtenliği ile ahiret hayatında daha iyi bir yaşamı hak etmesi için verildiğine dair mutlak bir güven girmişti. Bu toplumda ahiret hayatına duyulan inançlar baskın olmaya başladı.

Elbette, bu tür bir inanç durduk yerde doğmamıştı. Ahiret hayatı inancı Mısırlılarda çok çok eski zamanlardan beri mevcuttu ve en başında, artık size anlattığım gibi, ilimlerin üzerine kurulmuştu. Sadece olarak zaman aşımında bu ilimler kısmen kaybedilmiş ve bu inançlar karmaşık ve anlaşılmaz bir din biçimini almıştı. Bu yüzden de birçok insan genellikle anlamadan ve dinin özünü kavramadan, tabiri caizse, otomatik olarak eski tanrılarına tapmaya devam ediyordu. Bu onlar için sadece ecdadının geleneklerine duydukları bir saygıdan ibaretti, daha fazlası değil. Ne var ki, İmhotep'in gözle görülmeyen çalışmaları sayesinde her şey değişti.

– Gözle görülmeyen çalışma mı? Nasıl yani, gözle görülmeyen? – bizim gibi tutkuyla Sense'i dinleyen Kostik merak etti.

– Bir dakika sabredin, şimdi bu hakta anlatacağım. – Sensei maden suyundan birkaç yudum aldıktan sonra rivayetine devam etti. – İmhotep'in saydığımız bütün hizmetleri, onun kendi hayatı boyunca yapmayı başardığı o muazzam işlerin yalnızca görünen bir kısmıydı. Fakat daha değerli ve önem arz eden çalışma, titizlikle kenar gözlerden gizlenen gözle gözükmeyen çalışmaydı. İmhotep'in yüksek mevkisi, Sokrovennik'in kendisine anlattığı, gelecek kuşaklar için paha biçilemez bir yardımı dokunabilecek küresel ölçekte bir mimarî

dünya projesinin hayata geçirilmesi için İmhotep'e kendi katkısını yapabileceği gerçek olanakları sunan fırsatlar açıyordu.

– Vay be, ne kadar geniş ruhlu bir insanmış, – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç. – İktidarın doruk noktasında bulunurken, ilk önce sıradan insanlarla ilgili, insanlığın geleceği ile ilgili düşünüyordu. Şimdilerde yukarılarda bunun gibi dürüst bir insanı nereden bulacaksın?

Sensei başını sallayarak bu konunun üzerinde fazla durmayarak hikâyesini anlatmaya devam etti.

– Bu aşırı zor sorunun çözülmesinde de İmhotep çok bilge bir şekilde davrandı. Aslında onun yaptığı işlerin görünen kısmı, onun yapacağı esas işe hazırlık niteliğindedir. Çünkü İmhotep'in yapmayı istediği şey, sadece yüksek organizasyona sahip bir toplum olduğu koşullarda mümkündür. İşte o da şöyle hareket etti. Bütün ayrıntılarıyla yöneten elit sınıfın ve özellikle de firavunun karakterini ve psikolojisini öğrendikten sonra o, sonradan birçok insana paha biçilemez manevî yardımı dokunan planlarının hayata geçirilmesi için onların zayıf noktaları üzerinden oynadı. İmhotep Djoser'e reddemeyeceği bir teklifte bulunarak, o zamanlar için tamamen eşi benzeri görülmemiş boyutlardaki bir proje sundu. Çünkü Djoser, diğer Mısırlılar gibi, kendi inancına uygun olarak öncelikle ölümden sonraki hayatı ile ilgilenmek ve de firavunların örf ve adetlerine uygun olarak da daha yaşayorken kendisine bir lâhit inşa etmek zorundaydı. İmhotep ona sıra dışı bir lâhit inşaatı projesinin fikrini verdi. Bu projenin sıra dışılığı, sadece bir mastaba olmamasından kaynaklanıyordu...

– Mastaba mı? Nedir bu, peki? – nezaketle merak etti Yura.

– İlk başta bunlar Mısırlıların dikdörtgen biçimindeki tahtadan lâhitleri idi. Sonradan lâhitleri tuğladan yapmaya başlayarak, mezarın yerini belli eden ve onun üzerini kapatan dekoratif odacıklara sahip koca yapılara dönüştürmeye başladılar. Gerçi "mastaba" Mısır kökenli değil, Arap kökenli bir kelime olup "bank" anlamına gelmektedir. Bu yapıtları bu şekilde XIX yüzyılda Mısır'da arkeologlar ile birlikte çalışan Arap işçileri isimlendirdiler.

İşte, İmhotep Djoser'e o zamanlarda yaygın olarak kullanılan bir inşaat malzemesi yerine geçen kerpiç tuğladan yapılan ve de dayanıksız olan alışlagelmiş mezarın yerine, uzun ömürlülük vaat eden yontma taştan yapılacak basamaklı bir piramit inşa edilmesini teklif etti. Bu, o zamanların Mısır'ı için devrim niteliğinde bir fikirdi. İmhotep'in "firavunun ilâhî yükselişi için göklerden aşağıya atılmış merdiven" inşa etme fikri Djoser'in o kadar çok hoşuna gitmişti ki, o, bu iş için harcanacak paralara acımayarak, inşaat işini de İmhotep'in kendisine havale edip derhal bu işlere başlanması için talimat verdi. Ve bu da üstelik geleneksel olarak firavunların defnedildiği yer olan Abidos'ta artık tuğladan büyük bir mastabanın Djoser için yapılmış olduğu durumda idi.

– Evet, bunun adı İmhotep fikri ortaya attı, görev de kendi başına kaldı, – gülümsedi Stas. – Dedikleri gibi, inisiyatif gösteren her zaman cezalandırılır!

– Ama bir tek bu olayda değil, – itiraz etti Sensei. – İmhotep'in bu projeye duyduğu ilgi herkesten daha fazlaydı. O, bu projeye yalnızca firavunu değil fakat nüfuz sahibi

kâhinleri de katmayı başarmıştı çünkü proje kapsamında firavunun sıra dışı mezarının yanı sıra, içerisinde tapınakların da bulunduğu koca bir kompleksin inşaatı ön görülüyordu. Üstelik firavunun hazinesi hesabına hem de. Bu da gelecekte bu tapınaklarda hizmet edecek kâhinler için ek gelir anlamına geliyordu. Dahası, o, inşaat planının içerisine tabiri caizse devlet ölçeğinde kocaman bir tahıl ambarının yapımını da kattı. Ve belirtmek lâzım, sonraları orada muhafaza edilen büyük tahıl stoklarının sayesinde de Mısırlılar kıtlık ve kuraklık yıllarını bayağı acısız bir şekilde geçirmeye başladılar.

İmhotep'in bu basamaklı piramit inşaatı için seçtiği yer de aslında hiç de tesadüfen seçilmiş bir konum değildi. Orası birkaç kilometre kuzeyinde Büyük Sfenks anıtının bulunduğu şu aynı plâtonun kenarında yerleşiyordu. İmhotep inşaat planını firavun, kâhinler ve soylulara anlatırken, bu yerin çöl plâtosu üzerindeki seçimini güya bu yerin Memfis kentine olan yakın konumu ve buradan Memfis kentine açılan güzel manzara gibi fikirlerle gerekçelendiriyordu. İşin aslıdaysa bu yer daha Sokrovennik tarafından ona açıklanmış "yıldız haritası"ndaki coğrafi yer koordinatları ile belirlenmiş konumlardan bir tanesine birebir karşılık geliyordu. O zamanların çok daha öncesinde (yoksa şimdi tahmin ettikleri gibi İmhotep'ten sonra güya büyük piramitlerin inşası zamanında değil!) inşa edilmiş Büyük Sfenks de, bu basamaklı piramidin kontrol edilmiş ve kesinleştirilmiş olan konumu için önemli bir referans noktasıydı.

İşte, bu muazzam inşaat projesi de kasten birkaç on yıllığına uzatılmıştı. Neden peki? Çünkü bu tesisi inşa etmek yetmez, bunun bir de "çalışması" gerekiyor. Bunun içinse bu işteki en önemli şeyin, yüksek maneviyata sahip insanların olması gerekiyordu, üstelik hem erkeklerin, hem de kadınların. Onların yetiştirilmesi ve eğitimi için İmhotep uzun yıllar harcaınca da prensipte bu inşaatın tamamlanma süresini de uzatarak elit tabakaya bu gecikmenin nedenini kendi mimarî planının iyileştirilmesi ve geliştirilmesi ile açıklıyordu.

– Demek, İmhotep için öncelikli ve önemli olan insanların kendisi idi, – netleştirdi Nikolay Andreyeviç.

– Koşulsuz olarak. İşte İmhotep de şöyle hareket etti... O, Mısır'ın her tarafından mesleklerinde en iyi olan ustaları toplayarak yanlarına yardımcı olarak da en iyi ahlâkî vasıflara sahip insanları (hem erkek, hem kadınları) vererek, onlara için sırf sürekli bir istihdam sağlamakla kalmayıp hem de daha iyi yaşama koşulları oluşturarak onların devlet nezdindeki sosyal önemlerini yükseltmiş oldu. İmhotep sıradan bir inşaat işi başlatmadı. Bu günümüzdeki, insanın günlük sorunlarının çözümünden başlayarak kaliteli sağlık hizmetlerinin temin edilmesine kadar, tam bir sosyal güvence paketinin sağlandığı devlet müessesesi türünden bir şeydi. Ve fırıncıların, doktorların, kâtiplerin, muhasiplerin, heykeltıraşların, taş ustalarının ve diğer mesleklerden olan insanların çalıştığı bu muazzam müessesede de ister erkek, isterse de kadın olsun her bir insan için bir iş vardı.

– Oradakilerin hepsi kölelerdi oysa! – şaşkın şaşkın belirtti Kostik. – Özellikle de kadınlar.

– Hiç de değil, – itiraz etti Sensei. – Bu kompleksi özgür insanlar inşa ediyorlardı. Ve Eski Mısır'da kadınlara, şimdi yaygın olan inanışın aksine, özel bir saygı hissi ile davranıyorlardı. Toplum içerisinde kadın öncelikle bir anne ve soyun devam ettiricisi olarak özel bir konuma sahipti ve üstelik erkekler ile aynı dereceden eşit hak ve hukuktan faydalanıyorlardı. Bir kadın hoşuna giden herhangi bir mesleğe sahip olabilirdi. Yetenekli kadınlar baş kâhin, doktor ve hatta mimar olabiliyorlardı.

– Bir dakika, – bu konuya merak gösterdi Nikolay Andreyeviç. – Eski Mısır'da hem erkek baş kâhinler, hem de kadın baş kâhinler mi vardı yani?

– Evet, Örneğin İnu kentinde erkek baş kâhini Ur Maa olarak, kadın baş kâhini ise Ur-t Tekhent gibi çağırıyorlardı. Onların statü ve ilim düzeyleri, yüksek bilim derecelerine sahip insanların statüsüne eşdeğer idi.

– Ne yani, sen onların bilim adamları olduklarını mı demek istiyorsun, aynı zamanda kadınların da?! – daha da fazla şaşkın bir ifadeyle telâffuz etti Nikolay Andreyeviç

– Bu seni rahatsız mı ediyor? – kendi sırasında sordu Sensei.

– Hayır ama benim okuduğuma göre eski çağlarda eğer kadın herhangi dinî ayinlerde iştirak ediyorduyduysa bile genel olarak onun rolü törensel dansların icra edilmesinden veya son çare olarak ayinlerin gerçekleştirilmesi zamanı onlara müzikal eşlik etmesinden ibaretti. Fakat bir kural olarak, özellikle de tanrıların doğurganlık ile ilişkili olduğu tapınıklarda onun icraatları "kutsal fahişelik" denilen işten ibaretti.

– Evet, bu olay gerçekte de olmuş bir olay ama İmhotep'in gizli organizasyonundaki üyelerin dar bir çevresinde ve kadınların da öncü bir role sahip olduğu "tanrısal güç eylemleri" olarak bilinen olgunun uzak bir yankısından ve insanlar tarafından boşu boşuna yapılan bir taklidinden ibaretti sadece. İmhotep'in bunun gibi gizemli insanlarına "kutsal güçlere sahip olanlar" diyor ve erkek kâhinleri Ur Heku ve kadın kâhinleri de Ur-t Hekau gibi isimlendiriyorlardı, çünkü bu "güç eylemleri" zamanı onların yukarıdan aldıkları tanrısal gücü Heka olarak çağırıyorlardı. Bu insanlar yalnızca bu tanrısal gücün biriktiricisi ve koruyucusu olmakla kalmayıp fakat aynı zamanda bu gücü cisimlere aktararak onları "kutsayabilir" ve hem de bu gücün sayesinde hasta insanların şifa bulmalarına yardımcı olabiliyorlardı. Bu yüzden de onlar aynı zamanda birer doktorlardı, üstelik sıradan değil evrensel, antik çağ hekimleri arasında en uzman olanlardan, oysa onlar sadece olarak saf İlimleri kullanıyorlardı. Bu konuyla ilgili sonra daha ayrıntılı olarak anlatırım sana.

– Af edersiniz, peki doktor hiyerarşisinde bu tür bir Bilgi sınırlamasına ne gerek var? – resmî bir tonla merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Çünkü bu Bilgiler sadece manevî olarak temiz insanlara emanet ediliyordu. Ve Güc'ün elde edilmesinin gizemini de büyük bir sır olarak saklıyorlardı Çünkü, Güç Güçtür zaten. O, inşaat çekici gibidir, hem yapım işleri için kullanılabilir, hem de yıkım işleri için kullanılabilir. Her şey kendi ellerinde bu çekici tutan Usta'nın tutumuna bağlı.

– Mantıklı, – belirtti Nikolay Andreyeviç.

– O zamanlar için bilimle uğraşan insanlara gelince ise, evet, yetenekli kadınlar da bu alanda önemli başarılarla imza atıyorlardı. Örneğin, tıp alanını ele alalım. Hatta bugün bile "tarihteki ilk kadın doktorun isminin milâttan önce III bin yılda Memfis'te hekimlik yapan Peseçet olduğu"ndan bahseden bilgilere ulaşabilirsin. Gerçi işin aslında o, doktorluk yapan ilk kadın değildi, sadece olarak arkeologların bulduğu şimdikiye kadarki en eski belgede onun ismi geçince bu kadını da ilk doktor olarak adlandırdılar... Tıp ise o zamanlarda kutsal bilim olarak kabul görüyor de tapınakların içerisinde öğretiliyordu. İnsanın sağlığa kavuşmasının yalnızca doktorun pratik bilgilerine bağlı olmayarak hem de ilâhî iradeye bağlı olduğuna inanıldığından dolayı doktorlar tıp ilimlerinin yanı sıra kutsal metinleri de öğreniyorlardı. Kâhin-doktorun dua okumadan hastanın tedavisine başlama hakkı yoktu.

– Dua mı? – yine kelimeye takılıp kaldı bizim psikoterapi uzmanımız. – Oysa benim bildiğim kadarıyla Eski Mısır'ın dinlerinde büyücülük ve sihir kullanılıyordu.

Sensei gülümseyip bu "resmiyet" oyununa katılarak cevap verdi:

– Doktor, Siz sadece olarak o zamanların reel gerçekliğine dair yanlış algılamaya sahipsiniz. Ve ne için olduğunu da daha sonra anlayacaksınız Siz. Ve sırf anlamakla da kalmayacak, o zamanların gerçekliği ile ilgili Sizin tereddütlerinizi bertaraf edecek doğrulara kendi başınıza ulaşacağınız gerekli referans noktalarını da bulacaksınız. Şimdilik ise belirteyim sadece, Eski Mısır'da büyücülük zaten yasaktı. Kadim insanların ilimleri üzerine kurulmuş tanrısal tasavvuf, ibadet ve Tanrı'ya hizmete adanmış zahmetli manevî emekler ile, genellikle egoist dürtülerden hareketle sıradan insanların meşgul oldukları ve de belirli bilgilere sahip olup ta bu bilgileri çıkarıcı amaçlarla başkalarına karşı kullanan, "kara büyücüler" olarak isimlendirilen büyücü insanların kullandıkları büyüün arasında açık ve net bir sınırlandırma vardı. Daha da fazlası, büyücülüğün insanın ruhsal sağlığına zarar verdiğine dair katı bir inanış mevcuttu. Ve, bu arada da, hatta Uab Sehmet olarak isimlendirilen bir kâhin "uzmanlık alanı" mevcuttu. Onlar özel olarak kara büyücülerin faaliyetlerini "nötrleştirme" işi ile meşgul oluyorlardı. Bu kâhin "mesleğinin" yankısını çağdaş dünyamızda da gözlemleyebiliriz. Buna benzer bir şeyi günümüzde şeytan çıkarma ile uğraşan papazlar da uyguluyor.

– Tamam, ama Eski Mısır'da büyü ile gelecekte haber verilmesinin, yani en azından astrolojinin uygulandığını inkâr etmeyeceksin, değil mi?! – işi bırakmıyordu Nikolay Andreyeviç.

– Edeceğim, – katı bir şekilde, ama gülümseyerek belirtti Sensei. Ve hemen ardından açıkladı: – Bu tür olaylar vardı ama bugün yorumlandığı şekilden çok daha farklı anlamlar içeriyordu. Örneğin, kehaneti ele alalım. Mısırlıların "emirlerinden" bir tanesinde insanın geleceği öğrenmeye çalışması ve falcıların hizmetlerinden yararlanması yasaklanıyordu. Kâhinler için olan kurallarda şöyle yazıyordu: "Daha vuku bulmamış şeyleri öğrenmeye çalışma". Dahası, baş kâhinin unvanı da (sonradan İmhotep'şn de telif edildiği) "Geleceği gören yüce insan" anlamına gelen Ur Maa gibi sesleniyordu. Fakat bu kâhinin faaliyetleri büyüsel kehanetler ile ilişkili değildi. Onun amacı "geleceğin bağlı olduğu Tanrı'nın iradesini

anlamak" için artık gerçekleşmiş hadiselerin düzgün bir şekilde yorumlanmasından ibaretti. Çünkü Mısırlılar artık gerçekleşmiş bazı önemli hadiselere, "işaretlere" ve rüyalara bayağı dikkatli bir şekilde davranıyor ve onların aracılığıyla Tanrı'nın insanlara bir şeylerle ilgili uarmaya çalıştığına inanılıyordu. Şunu da belirtmek isterim, Eski Mısırlılar bu inanıştan yola çıkarak ister doğa olayları isterse de toplumsal olaylar olsun bu konularda epey bir gözlem yeteneği olan insanlar idiler. Belirli yasalara uygunlukların analitik olarak ortaya çıkarılması "kehanet" biçimini taşıyordu. Aynı şey "astroloji" için de geçerliydi. O zamanların "astrolojisi", "falcılık" özelliğini taşıyordu. Genel olarak bunların hepsini daha çok tarım, astronomi, tıp konularında bilimsel bir tahmin yöntemi olarak isimlendirebiliriz. Zira o zamanlardaki bilimin gelişmesi ile bizzat kâhinler ilgileniyorlardı.

– Tamam, yine de kim oluyordu kâhinler, din adamı mı yoksa bilim adamı mı? – sordu Viktor.

– Her ikisi de. Onların özel bir ruhban yapılanması vardı. Baş kâhinler genel din konuları, siyaset ve bilim ile uğraşan din adamları oluyordular. Bu yapılanma içerisinde bilim adamı kâhinler, doktor kâhinler, kâtip kâhinler, demirbaş müdürü kâhinler, papaz kâhinler, vaiz kâhinler vardı. Yeri gelmişken, bu sonuncular da tapınaklardaki ayinler zamanı inançlı insanlara "tanrısal kuralları", dinî "hutbeleri" okuyor ve öğütler veriyorlardı.

– Hm, vay be, şimdiki dinlerin yapısına ne kadar çok benziyor, – belirtti Viktor.

– Sen ne düşünüyordun ki, – gülümseyerek söyledi Sensei.

Nikolay Andreyeviç ise şüphe karışımı bir sesle konuştu:

– Bense, bilimsel ilimlerin öncelikli olduğu çağdaş dünyamızda hastayı tedaviye başlamadan önce bir doktorun dua okumaya başlamasını hayal edemiyorum. Çelişkili bir durum ortaya çıkar...

– Çelişkili bir durum mu?! – ironiyle gülümsedi Sensei. – Doktor, peki siz, hatta şimdilerde dünya tıp camiasının en pragmatist insanları olarak sayılan kişilerin, işleri canlı madde ile ilişkili olan cerrahları kastediyorum... ve de sıradan cerrahları değil de, olağan üstü cerrahları..., ameliyat öncesi, ameliyat zamanı ve ameliyat sonrası dua ettiklerini biliyor muydunuz? Ve kendi hastaları için de hâlâ dua etmeye devam ediyorlar. Çünkü kişisel deneyimlerinden, bir doktor ne kadar yüksek profesyonel niteliklere sahip olursa olsun onun mesleğinde çoğu şeyin Üstün iradeye bağlı olduğunu biliyorlar.

– Sahiden mi? – samimi olarak şaşırarak Nikolay Andreyeviç, düşünceli düşünceli konuştu: – Bilmiyordum, bilmiyordum...

– Fakat biz İmhotep ile ilgili esas konumuzdan ayrıldık biraz, – ana konuya dönüş yaptı Sensei. – Bu tür muazzam, eşi benzeri görülmemiş bir inşaat projesinin ve de bu işe Mısır'ın en uzman insanlarınun cezbedilmesinin sayesinde İmhotep'in şahsî öğrencileri olarak hem erkek, hem de kadınların arasından, içlerinde maneviyat ve insanlık kıvılcımı gözükten en iyi insanları seçme imkânları sunuyordu. İmhotep'in kişisel olarak eğitmeyi üzerine aldığı bu grubun içerisine farklı mesleklerden insanlar giriyorlardı fakat ilk başta genel itibarıyla çoğunluğu taş ustaları oluşturuyordu. Bu yüzden de İmhotep kendi grubunu kolaylık için

"Özgür taş ustaları" olarak isimlendirdi, yani ruhun özgürlüğüne doğru can atan ve sağlam, kayadan bir taş gibi inanç ve ilimleri kazanan insanlar olarak.

Sonradan Ariman'ın "Hür taş ustalarının" sinsice kopyaladıkları İmhotep'in "Özgür taş ustaları"na ait semboller de tedricen ortaya çıkmıştı: taş ustasının önlüğü, taş, çekiç, ortasında her şeyi gören göze sahip piramit (Şambala'nın kadim simgesi, İmhotep'in taş ustaları içinse bu ışıklı, manevî güçlere mensubiyet anlamına geliyordu), Feniks kuşu, Sfenks ("Hür taş ustalarında" ise sonradan aslan oldu), Sfenks'in pençesi (aslan pençesi), 3, 5, 7, 13, 33 sayıları (belirli bir güç çemberi meydana getiren insanların sayısı) ve başka şeyler. Onlar birbirlerini belirli kelimeler, işaretler ve dokunuşlardan tanıyorlardı ve bunu da sonradan "Hür taş ustaları" kendilerine mal ettiler. Yeri gelmişken, "Hür taş ustalarında" popüler olan pentagram işareti, hani eş açılı beş köşeli yıldız da "Özgür taş ustalarının" en önemli sembollerinden bir tanesiydi ama anlam bakımından tamamen farklı bir şekilde yorumlanıyordu. Şöyle ki, "Beleo-Dzi" biliminin ezeli ilimlerine göre yıldız ilâhî kadınsal başlangıcın bir sembolü oluyor, çember ise varoluş, Evren anlamına geliyor. Çember içerisine yıldız ise, varoluş çemberinde kadınsal ilâhî başlangıcın mevcudiyetine delalet ediyor. Bundan başka, kadınsal başlangıç hem de reenkarnasyon için bir kap olarak, kadın ise yaşam ve güç veren birisi olarak görülüyordu. Bu sebepten de Eski Mısır'da insan ruhlarının yeniden doğum krallığı olan Duat krallığını çember içerisinde yıldız işareti ile tanımlamaya başladılar.

İşte, İmhotep'e geri dönersek. O, "Özgür taş ustaları" ismi altındaki, yani bu dünyanın maddesinden hür, manevî olarak özgür insanlardan oluşmuş gizli örgütünde güçlü bir çekirdek oluşturdu. Onların hareketinin ana hedefi bizzat manevî gelişim evrelerinin kavranarak anlaşılmasıydı. Ve bu insanların farklı dinî tanrılara tapıyor olmalarına rağmen, çünkü artık bahsettiğim gibi o zamanlarda Mısır'ın neredeyse her kentinde, her tapınağında kendi tanrılarına tapıyorlardı, kabaca söylersek çok tanrıcılık mevcuttu, onlara gizli ilimleri açıklayan İmhotep'in sayesinde hepsi görünüşte kendi tanrılarına mensubiyetlerini muhafaza ederlerken işin aslıdaysa kendi aralarında gizliden gizliye "Evrenin Yüce Mimarı" olarak isimlendirdikleri Tek Tanrı'ya tapıyorlardı.

Manevî uygulamalarda güçlenen ve İlimleri elde eden kişisel öğrencileri onun manevî işlerinde güvenilir birer yardımcısı hâline geldiler. Ve onlar insanlara değişik yardımlarda bulunmaya başlayınca İmhotep'in ünü Mısır'da daha da çok yayılmaya başladı, çünkü insanların ölçeklerine göre onun öğrencileri ağır hastaların iyileştirilmesinden başlayarak, insanlara ve hatta hava koşullarına gösterdikleri sıra dışı etkilere kadar akıl almaz mucizeler yapıyorlardı. Bu gizli cemiyet ile ilgili haberler halkın arasına sızmaya başladığında da birçok insan İmhotep'in şahsî öğrencileri arasına girmeyi bir hedef hâline getirmeye başladılar. Oysa İmhotep buna benzer bir örgütün var olduğuna ve üstelik kendisinin de başka insanları "gizliden" öğrettiğine dair her türlü söylentiye kesinlikle reddediyordu.

– Neden peki? – şaşırdı Tatyana.

– Birincisi, kendi manevî "çocuğunu" Arhontlardan ve de eski zamanlarda cezasız kalan hırsızlık faaliyetlerine devam etmenin hayallerini kuran ve bu yüzden de İmhotep'in yürüttüğü siyasetin karşıtı olan bazı nüfuzlu insanlardan korumak. İkincisi ise, İmhotep insanları doğasına ve onların isteklerinin ne kadar geçici olduğuna aşınaydı: bugün onlar manevî coşkuyla ateşleniyor, belli bir süre sonraysa yeniden sönerek, Hayvanî başlangıçlarının isteklerini hayata geçirmeye meylediyorlar. Şambalalı Sokrovennik'in İmhotep'e aktardığı şu İlimler ise, insanın manevî düşüncelerinde kararlılık, istikrarlılık ve en önemlisi de niyet ve arzularının temizliğini talep ediyordu. Ayrıca birçok insan da onun öğrencisi olmayı sırf kendi çıkarıcı, bencil hedef ve amaçlarını gerçekleştirebilmek için başka insanların üzerinde güç ve hâkimiyet sahibi olmak uğruna gizliden bu bilgileri elde etme nedeniyle olmak istiyorlardı. Bu yüzden de İmhotep hiçbir zaman geçici, bir anlık hevesler eşliğinde onun yanında öğrenmek aşkıyla yanan insanları yanına almıyordu. Bunun gibi "istekli" kişileri, o an için gerçekten de içten manevî niyetlere sahip iyi bir insan mı, yoksa kibir takıntısı olan kötü birisi mi olduğuna bakmaksızın, tabiri caizse, "süpürge" ile kovuyordu. – Sensei gülümseyerek, netleştirdi. – Daha doğrusu süpürge ile değil de, aslında yanı başından ayırmadığı asa ile.

– Asa ile mi?! – hep beraber ürperdi büyük ağabeyler.

Sensei onaylarcasına başını salladı ve çocukların sorulmamış sorusuna cevap verdi:

– Bu insan şimdilerde "Yaşlı lama" diye bilinen dövüş stiline mükemmel seviyede hâkimdi.

– Evet, sarkıntılık edenlerin vay hâline, – neşeli neşeli söyledi Volodya.

– Tabii, asa şeker değil, – aynı şekilde yanıtladı Sensei. – Şaka bir tarafa, İmhotep'in insan seçiminde takındığı bu ihtiyatlı tutum da aslında tesadüf eseri bir şey değildi. İnsanlar kendileri için açıklanamayan bir biçimde nasıl İlim İnsanı hissedebiliyorlarsa, İlim İnsanı da bunun gibi insanların isteklerini "görüyor" ve hissediyor,.. şöyle diyelim, manevî anlamda olgunluk sahibi oluyor. Bu işte baskın gelen belirleyici bir faktör var; bu da, ister bir tarafın isterse de karşı tarafın gerçekleştirdiği dâhilî seçim. Eğer bu seçim uyuşuyorsa, demek ki, bu insan İlim İnsanı ile aynı yönde hareket edecektir.

– Anlamadım, nasıl yani? – sordu Andrey.

– İşte örneğin, İmhotep'in yanına insanlar gelip de onun yanında öğrenmek isteklerini söylediklerinde, o da, bin türlü yolla adamı tersliyor fakat bir taraftan da onun bu geri çevirmeye verdiği tepkiyi gözlemliyordu. Çoğu kişinin aklından ise şu türden düşünceler geçiyordu: "Buradayım işte! Ben sırları öğrenmek istiyorum! Öğret beni!" Böyle insanlar bir kural olarak sahip oldukları kibir dolu bencillikleriyle kendileri farkında olmadan anında antipati ve ters tepki hislerini doğuruyorlardı. Ne var ki, kelimelerin akıldan değil de, kalbinden, ruhundan döküldüğü kimseler de vardı. Böyle insanları İmhotep gözlemliyor ama insanın niyetlerinin samimi olup olmadığını, yaptığı seçimin gerçekten de istikrarlı olup olmadığını görebilmek ve de bu adamın verdiği kararın olgun ve bilinçli bir şekilde yapılmış olması için yine de belli süre yakınına bırakmıyordu. Ve bir kural olarak bu tür insanlar

anlaşılan bilinçaltı düzeyinde bunu hissederek ısrarla onun gözü önünde olmayı ve tüm gönülleriyle İlmın kapısına vurmaya devam ediyorlardı. Ve eninde sonunda da istediklerine ulaşıyorlardı. Zira dedikleri gibi, ısrarla çalmaya devam ettiğin sürece önünde açılmayacak bir kapı yoktur.

– Şimdi anlaşıldı, neden onun öğrencisi olmanın bu kadar zor olduğu. Eğer devlette bu kadar yüksek bir makama sahiptiyse zaten onun kabulüne düşmek kolay bir iş değildi, – ifade etti Nikolay Andreyeviç.

– İşte burada yanılıyorsun, – itiraz etti Sensei. – İmhotep'in sahip olduğu yüksek makama rağmen toplumda gerçekleşen gerçek süreçlerin ve olayların farkında olabilme gayesiyle sıradan insanlar ile konuşabilmek için sık sık halk arasına çıkması gerekiyordu. Ve asası da ona "eşlik eden" tek şeydi.

– Bir dakika, sen İmhotep'in devlette firavundan sonra ikinci adam olmasına rağmen kendi başına halkın arasına çıkarak onlarla doğrudan konuştuğunu mu söylemek istiyorsun? Maiyeti olmadan yani? – hayretle ifade etti Nikolay Andreyeviç.

– Kesinlikle doğru, – tasdik etti Sensei. – Üstelik sırf büyük şehirleri ziyaret etmekle de kalmıyor, epey bir ücra yerleşim yerlerine de gidiyor ve ülkede olup biten gerçek işlerin farkında oluyordu.

– Ne yani, onun yardımcıları ülkede gerçekten de olup biten işler hakkında rapor vermiyorlar mıydı?

– Niye de vermesinler ki? Rapor veriyorlardı, üstelik günde birkaç kez. Ve buna rağmen insanları iyi tanıyan İmhotep birçok bilgiyi şahsen kontrol ediyordu ve bu sebepten de onu yanıltmak veya herhangi bir konuda aldatmak neredeyse imkânsız gibi bir şeydi hatta daha da fazlası bu tür bir adımı atmaya cesaret eden "yardımcısı" için vahim sonuçlara yol açabilirdi.

İşte, hatta sıradan bir insan bile onun yanına yaklaşabilir ve acil sorunlarla ilgili konuşabilirdi. Bundan dolayı da İmhotep devletin veziri olarak yalnızca halk arasında saygı duyulmakla kalmayarak fakat hem de onlar ile konuşmaya tamamen açık birisiydi... Onun asası ile ilgili de şunu söylemek istiyordum. İmhotep sıradan asasını yanından ayırmıyordu. Fakat "Özgür taş ustalarının" gizli toplantılarında kadim zamanlarda Ptah ve Osiris Bodhisatvalarının sahip oldukları tamamen farklı bir asayı yanına alıyordu. Bu asa yukarıya doğru birbirlerine dolaşmış iki yılan biçiminde idi ve asayı doğan kanatlarına sahip bir çember tamamlıyordu. Bu iki yılan hem manevî yolun Muhafızlarının hem de insan beyninin kadim yapılarının anlamına gelirken, kanatlı çember ise bu manevî ilimleri Yeryüzüne getirerek onları insanlara açıklayan kimseleri simgesel olarak tanımlıyordu. Çember üzerinde içerisine özel bir kristalin yerleştirildiği Şambala'nın simgesi vardı.

– Özel bir kristal mi? Ne kristali peki? – merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Bu tabii ilginç bir konu fakat bununla ilgili daha sonra anlatırım bir gün, – gizemli bir şekilde yanıtladı Sensei ve devam etti: – İşte, şu asa ile ilgili olarak. Sonrasında, İmhotep'in kurduğu bu organizasyonun manevî temellerinin tamamen Arhontların

yardımıyla Ariman tarafından imha edildiği güne kadar bu asanın sahipleri İmhotep'in manevî varisleri oldu. Arhontlar büyük bir hızla "Özgür taş ustalarının" örgütünü arimancı bir yapıya dönüştürmeye başladıklarında, İmhotep'in son takipçilerinden bir tanesi bu asanın kendisinin "Hür taş ustalarının" ellerine geçmesinden daha önce bu kristali asadan söküp almayı becermişti. Diğerleri her yerde "Özgür taş ustalarının" simgelerini ve eşyalarını sadece hafiften değiştirerek kişisel sembollerini niteliğinde kullandıklarından, şu gizemli asa da onların toplantılarında kullanılıyor ve onu elinde tutan kişinin üstün gücünü simgeleyen ayırt edici bir özellik olarak görev görüyordu. Ama bu sadece içi boş bir sembolden ibaretti, daha fazlası değil. "Hür taş ustalarının" örgütü artık önemli ölçüde büyüdüğünde ve başka localar ortaya çıkmaya başladığında da, onların örgütünün başkanı artık insanların arasına da bu asa ile beraber çıkıyordu. Bu zaman bilir kişiler de bu "saltanat asası" denilen şeye sahip olan adamın onların "baş kâhini" olduğunu anlıyorlardı. Ne var ki, bu sembol bilmeyen insanların da dikkatini çekmeye başladı. Ve onların kafasında gereksiz soruların ortaya çıkmaması için de bu asanın ortaya çıkması ilgili değişik efsaneler uyduruldu. Bu şekilde de Homeros'un şiirlerine göre Zeus'un oğlu, Olimpik tanrıların habercisi, çobanların, ticaretin ve gelirin hamisi olan Hermes'in saltanat asasını ("caducei") Apollon'un kendisinden aldığı ile ilgili antik efsaneler ortaya çıktı...

– Bunlar Homeros'un eserlerinde mi yazıyor? – tanıdık bir yazarın ismini duyan Kostik, havalı havalı söyledi: – Oo! Bende evde onun "İlyada" ve "Odysseia" destanları var!

– Yeri gelmişken, Homeros ile ilgili olarak, – söyledi Sensei. – İşin aslında bu isimde bir şair insan hiçbir zaman yaşamamıştır. "Homeros", bir takma ad. Bu sözcüğün kendisi de Yunancada "sohbet", "ahlâkî nitelikte dinî vaazlar" anlamına gelen homilia kelimesinin dönüşüme uğramış hâlimden türeme. Bundan başka, diğer Yunan şivelerinde bu kelime "rehine", "şair", "kör" gibi başka birkaç anlam daha içeriyor. "Homeros" takma adı altında Arhontlardan temsilcilerin yönetimi altında koca bir grup çalışıyordu. Onların ana hedef ve görevleri, popüler antik efsanelerin, bilinen tarihsel kanıtların örtüsü altında insanların psikolojisine Arhontların işine gelen ideolojiyi aşıl原因 ve de bunun bir sonucu olarak da Arhontların dinî ve siyasî egemenliklerine yatkınlık gösteren belirli bir dünya görüşünün milletler arasında biçimlendirilmesini etkileyen edebî eserlerin oluşturulmasından ibaretti.

– Vay canına! – hayret etti Viktor.

– Onlar "Eski Ahit" türünden bir "kutsal kitap" mı oluşturuyorlardı yani? – kafası karışmış bir ifadeyle konuşan Nikolay Andreyeviç ardından söyledi: – Bu arada, gerçekten de benzer bir teknik: hem popüler antik efsaneler olsun, hem tarihî malzemeler olsun...

– Körler için uyarlanmış bir din mi?! – alayla gülümsedi Jenya.

– Amma da açığözlüymüşsün sen de! – ironik bir şekilde söyledi Viktor.

– İşte görüyor musunuz, biraz dikkatinizi verip gözlem yapınca neyin ne olduğunu artık anlamaya başlıyorsunuz, – yine bu sözleri üzerinde vurgu yaptı Sensei. – "Homeros"un eserleri de hemen hemen "Eski Ahit" ile aynı zamanda diliminde oluşturuluyordu. Sadece olarak birincisi "batılı insanın" psikolojisi için yazılıyordu diyelim, ikincisi ise "doğulu

insanın". Gerçi her ikisi de aynı organizasyonun kontrolü altında, aynı yöntemler kullanılarak yazılıyordu ama biraz farklı bir bakış açısı ve malzemeyi sunma yöntemiyle, yani esasında tüm şu psikolojik püf noktalar hesaba katılarak yapıyordu. Ve bu tür kitapların çıkış kaynağını teşhir etmemek için de "Homeros'un yüce eserlerinin" yazıya geçirilmesi işinin tüm şöhretini de o zamanlarda Atinalı bir despot hükümdar olan ve de günümüz tarihine göre milattan önce VI yüzyılda koca bir komisyon oluşturarak güya o zamana kadar ağızdan ağıza, şifahi mevcut olan Homeros destanlarını yazıya dökmüş Peisistratus'a atfettiler.

– Gerçekten mi?! – hayret içerisinde söyledi Nikolay Andreyeviç. – Bu bayağı ilginç bir hâle gelmeye başladı.

Bu bilgilerin hatta onun için bile beklenmedik bir haber olduğu belliydi.

– Homeros destanlarında öyle kötü olan ne var ki?! – kafası karışan Kostik konuştu ve hemen ardından da bu kitapları övmeye başladı. – Orada sadece tanrılar ve kahramanlar ile ilgili zararsız Antik Yunan efsaneleri ve mitleri var. Hatta Eflatun bile Homeros için Yunanistanın hocası tabirini kullanmıştır!

– Eflatun mu?! – ironik bir ifadeyle gülümseyen Sensei babacan bir tavırla elini salladı. – Neyse, Eflatun'u rahat bırakalım, kendiniz boş zamanlarınızda onunla ilgili okuyup her şeyi anlarsınız. "Zararsız" efsanelere gelinse ise... Meşhur adamların yaptığı reklamlara eyvallah diyen sıradan bir vatandaş için onlar "zararsız" olmak bir tarafa, "dâhiyane" destanlar olarak da gözükebilirler, eğer o bu eserleri hatta hayatında hiç okumamış olsa bile. – Bu sözlerin üzerine Kostik'in benzi biraz kızardı ve mahcup bir ifadeyle gözlerini Sensei'den gizledi. – Oysa işin aslında bu yapıtlar o kadar da zararsız değiller, özellikle onların hangi ideolojiyi ve bilinçaltı davranış biçimini insana aşılama çalıştığını göz önüne alırsak. Dikkat edin, orada bir insan için, Olimpos tanrılarının aile klânı ilişkileri üzerinden gösterilmiş belirli bir davranış modeli tasvir ediliyor. Yeri gelmişken, Zeus, Hera, Athena, Artemis gibi bazı Olimpos tanrılarının isimleri ve onlarla ilgili efsaneler daha eski Girit uygarlığında (milattan önce 3000 – 1200 yılları arası) ve yaklaşık olarak aynı zamanlarda mevcut olmuş Miken uygarlığında da biliniyorlardı, yani bu eserlerin oluşturulmasından çok daha uzun bir süre önce. Ve oradaki kadim efsanelerde gerçekten de mitoloji içerisinde kamufle edilmiş bazı değerli bilgiler vardı.

Fakat bu çalışmaları "Homeros" takma adı altında derleyen grubun her şeyi kendi kafalarına göre değiştirmeleri azmış gibi, üstelik bu tanrılarının tasvir edilmesinde daha eski efsanelerde gösterilen mitolojik karakterlerin suretini baz almak yerine artık insanların suretinden yola çıkarak oluşturdular. Üstelik normal insanların değil de, içlerinde nefretin, acımasızlığın, ufak tefek işlerle uğraşmanın, ahlâksızlığın baskın olduğu bir sürü insan zaafına sahip, dar kafalı bir insan tipinin. Yani aslında tanrılarının suretini yeniden yapılandırırken onlar eski mitolojik karakterlerin sahip oldukları manevî temelleri yok etmeye çalışıyorlardı. Onlar öyle bir şey yaptılar ki, şu yeni çıkma Homeros "tanrılarını" insanlardan farklı kılan yegâne şey onların ölümsüzlüğü idi, bu da yine "sihirli içeceğin" içilmesi sonucunda sağlanıyordu. Şuna dikkatinizi çekmek isterim, ahiret dünyası ve bu

hayattaki ahlâkî hizmetleri karşılığında insanın oraya girebilmek için çaba sarf etmesi gerektiği ile ilgili Mısır inanışlarının popüler olduğu bir dönemde, şu grup ahiret dünyası ile ilgili bayağı karamsar bir portre çiziyor. Onların ahireti (Hades) karanlık ve umutsuz bir yer olup, yarı bilinçli gölgelerin ikamet ettiği, canavarların yaşadığı ve cinaî titanların idam edildiği bir dünyadır. Peki, ne için yapıyordu bu? İnsanın ölüm karşısında korkuya kapılması ve bununla ilgili düşüncelerden çaresiz bir umutsuzluğa düşmesi için tabî. Yani, arhontların işine gelen bir dünya düzeni ve sıradan insanlar için buna karşılık gelen "ideal" ilâhlar tasvir ediliyordu. Nitekim, ilk başta ideolojinin değiştirilmesi, onun halk içerisine nüfuz edilerek yaygınlaştırılması gerçekleşiyor ve bir sonuç olarak da tüm toplumun hareket ettiği yön değiştirilmiş oluyor.

Dikkatle Sensei'i dinleyen Nikolay Andreyeviç bir kaşifin heyecanı ile ifade etti:

– Aslında, haklısın gerçekten de! Daha önce nasıl da düşünemedim bunu! Çünkü Homeros'un Yunanlıların dinî görüşleri üzerinde muazzam bir etkisi vardı! Yani bu da kendine özgü bir "homeros" diniydi ve bu kitaplar gerçekten de insanlar için kutsal kitap cinsinden bir şeydi. Zira antik mitolojiyi, özellikle de Avrupa halkları başta olmak üzere birçok halkların kültürlerinin gelişimi üzerinde gösterdiği etki düzeyine göre İncil ile kıyaslıyorlar. Romalılar da bir zamanlar birçok şeyde Helenistik efsaneleri benimseyerek, sadece oradaki karakterleri başka türlü yorumlayıp, konuları değiştirdiler. Ve de genel olarak tüm Avrupa'da, en yaygın dillerin Lâtin ve Eski Yunanca olması nedeniyle, antik mitoloji halk arasında geniş bir yaygınlık kazanmakla kalmayıp üstelik hem de öğreniliyor, kültür ve sanatın, aynı zamanda resim sanatının, heykeltıraşlığın, müziğin, edebiyatın içerisine aşılanıyordu!

– İşte, işte, – tasdik etti Sensei. – Çok doğru söyledin, bizzat "aşılaniyordu" ve de Eski Yunanlıların, yani koca bir halkın dünya görüşleri ilgili inanışlarının bunlar olduğu iddia ediliyordu! Oysa işin aslında Arhontların oluşturmuş olduğu "Olimposluların" ahlâkî "örnekleri" Yunan halkının gerçek manevî değerlerini o kadar gözden düşürüyordu ki, bu eserlerin Arhontların insanları tarafından reklam edilmesinin üzerinden kısa bir süre sonra tüm şu kampanya Yunan halkının kendisi tarafından gösterilen protestolara ve alaylara neden oldu. Ama bakın günümüz dünyasında nasıl da hâlâ Homeros'un eserlerini yücelterek onları Yunan halkının "erişilmez örneği", "büyük destanı" gibi tanıtırken, bu eserlerin karşıtı olan insanlardan ise dil ucuyla ve de genellikle onları küçümseyen bir yaklaşımla bahsediyorlar.

Bunun adı, kıssada hisse çıkarm, güzel efendiler! Bunun gibi nitelikleri toplum içerisine aşılacak Arhontların işlerine geliyor, üstelik bu durum eski zamanlarda nasıldıysa bugün de öyle. İnsanların kendilerine sunulan "idollerin" anlamını anlamaya çalışmadan aptalcasına davranışlarını kopyalamaları ve toplumun düşünen bir toplum değil de kolaylıkla manipüle edilen ve de yönetilebilen bir toplum olması açısından Arhontların işine gelen bir şey...

– Geri zekâlı insanlar istiyorlar yani! – biraz öne doğru eğilen Jenka kendi lâfını soktu.

Fakat delikanlı Stas'ın "görüş açısını" kapattığından dolayı diğeri de arkadaşını yerine çekmeye çalıştı:

– Ya, bir dur sen hele, haylaz çocuk! – Ve de sırita sırita onun söylediği sözler ile ilgili ekledi: – Endişelenme, senin artık öyle olma şansın yok.

Bu sahne grubumuzu güldürürken Sensei ise cana yakın bir tavırla Jenya'nın lâfına cevap verdi:

– Şöyle diyelim, insanların gerçekleşen şeylerin amacını anlamamaları ve onlara propagandası yapılan şeyleri kolay algılamaları için.

– Aha, reklam yavaşları demek! – yine kendi fikrini dile getirdi Jenka.

– İşte, Apollon'dan asayı alan Homeros'un Hermes tanrısı ve bu suretlerin Arima'ın "Hür taş ustaları" ile olan ilişkisi konusunda şunları söylemek istiyordum ben, – olayların devamını kurgulamaya başladı Sensei. – "Homeros'un eserleri sadece halk kitleleri için belirlenmiş "kutsal kitaplar" niteliğinde değil, fakat aynı zamanda "kendilerinden olanlar" için de tasarlanmış kitaplardı. Hermes karakterinin nasıl anlatıldığına bir bakın. Bu arada, bu ilâh Yunan mitolojisinden değil de, Anadolu mitolojisinden alınmıştı. Bunu aklınızda tutun. Onun ismi Arhontların adamları tarafından rastlantı eseri seçilmemişti. Hermes, "Herma" gibi seslenen Yunan sözcüğünden türeme bir kelime olup, bir zamanlar defin yerini gösteren taş yığını veya taştan sütun anlamlarını içeriyor. Hermalar daha önceleri yol işaretleri olarak görev yapıyor ve yolların, hudutların, kapıların muhafızları türünden bir şeyler olarak görülüyorlardı. İşte buradan da Hermes'in "kapıcı" ismi ortaya çıktı. İnanışlara göre hermalara hasar verilmesi büyük günah olarak görülüyordu.

– Sanırım anlamaya başlıyorum, – bir şeyler anlamış gibi ifade etti Nikolay Andreyeviç. – Eğer bunların hepsini "Hür taş ustalarını" oluşturmuş Arhontların "dilini" çevirirsek...

– Tamamen doğru, – onayladı Sensei. – Üstelik Hermes'in en önemli özelliklerinden bir tanesi de kurnazlık, açıkgozlülük ve yalan oluyordu, bu yüzden de onu hilekârlığın ve hırsızlığın hamiliğine atadılar. Bu mevzuyla ilgili hemen belirtmek istiyorum, Roma mitolojisinde de Arhontların adamlarının bu işteki katılımları sayesinde, neredeyse tüm Homeroscu tanrıların panteonu kopyalanmış ve bu halk için sadece hafiften değiştirilip, yapılandırılmıştı. Burada da Hermes'in karakteri Merkür'ün, yani ticarî geliri sağlayan ticaret tanrısının timsalinde cisimlendirilmişti. Mercurius kelimesi de "mal" anlamına gelen merx, "ticaret yapmak" anlamındaki mercare sözcüklerinden türedi. Bu tanrı hem de sanatın ve zanaatin hamisi, gizli büyüün ve astrolojinin bilgini, tanrıların habercisi ve uşağı olarak görülüyordu. İşte, milâttan önce 495 senesinde... Umarım hatırlıyorsunuz, sonradan Babil'de Yahudi ruhban sınıfının gizli toplantısı yapılmış ve gündemdeki konuların arasında "Eski Ahit'in" Orta Doğu'da "kutsal kitap" olarak aşılınması gerektiği konusu da ele alınmıştı. Ve toplantıda alınan bu kararı hayata geçiren de Ezra olmuş, sonrasında Yahudi siyasetçisi Nehemya'nın yardımıyla geniş bir "halk toplantısı" toplamış ve Ezra tarafından da halk için tahsis edilmiş "Yasa" millete duyurulmuştu.

Evet, işte bundan daha evvel, milâttan önce 495 senesinde Batı'da, Roma'da, "halk toplantısı" denilen şeyin, aslındaysa iyice parası ödenilmiş "toplantının" aldığı karar ile Merkür için Büyük Sirk alanında bir tapınak adandı (bu yeri kendiniz için kaydedin, daha sonra duyacağınız bazı tarihsel kanıtlar ile karşılaştırırsınız). Eş zamanlı olarak bu tanrının "himayesi altında" bulunan özel tüccarlar birliği kuruldu. Sonradan Roma'da ve İtalya'nın şehirlerinde yoğun bir şekilde "Merkür'e tapanların birlikleri" (pleblerin ve kölelerin arasından toplanan) denilen heyetler çoğalmaya başladı, sonraları ise bunlar imparator kültürünün heyetleri oldular.

– Hatta böyle! Günümüzde değişik partilerin oluşturulmasına benziyor sanki, – sonucuna vardı Nikolay Andreyeviç. – Akıllı hareket ediyorlarmış Arhontlar...

– Tabii, buna kuşku yok, – ironiyle gülümseyerek cevap verdi Sensei. – İşte, Hermes ile ilgili efsanelere geri dönelim. Onun altından kanatlı sandaletleri ve altın asası büyü gücün odak noktası olarak görülüyordu. Lâtincede "caduceus" sözcüğünden türeme "asa"sı ise sonradan "ilâhî" hâkimiyetin, gizli bilimlerin ve okültizmin sembolü hâline geldi. Bizzat şu "insanları uyutan ve uyandıran" asası (üstelik Hermes'in bu asanın yardımıyla insanlara, bazen tanrının iradesini izhar edildiğini gördükleri kehanet dolu rüyalar gönderdiğine inanılıyordu) aracılığıyla ölüm ve hayatın her iki dünyasına da girebiliyor ve ölümlerin krallığına giden yolda yardımcı olarak, kılavuz görevini hayata geçirmektedir. Fakat belirtmek istiyorum, bu efsaneler artık Eski Mısır'da İmhotep'in mucizevî asası ile ilgili dolaşan söylentilerin bir yorumundan ve "Hür taş ustalarının" toplum içerisinde şahsî prestijlerini artırmak için kendilerine mal ettikleri rivayetlerden ibaret. Yeri gelmişken, daha sonraki antik dönemlerde yine "Hür taş ustalarının" sayesinde tapınmak için yeni bir karakter ortaya çıkıyor, Hermes Trismegistus, yani "üç kere yüceltilmiş". Onunla da okültist bilimleri, "hermetik" denilenleri, yani sadece "kabul edilmiş üyelerin" öğrenmek için ulaşabileceği gizli bilimleri ilişkilendirmeye başladılar.

– Yine milleti oyuna getirdiler! – hımladı Jenka.

– Tamamen doğru, – onayladı Sensei. – Gizemli şeyle her zaman insanları çekmiştir. Ve Arhontlar da bu insan zaafını sık sık kullanarak insanları kendi dinlerine, tarikatlarına, okültist cemiyetlerine sokarak bu şekilde kendi köleleri hâline getiriyorlardı. Üstelik işin en acıklı tarafı da, "Hür taş ustaları" kendi köleleri için amaçlanmış bu zincirleri oluştururken, ister Mısır için olsun isterse de Mısır'ın ilimlerini kullanan başka halklar için olsun her yerde İmhotep'in şöhretini kullanıyorlardı. Onlar öyle de yazıyorlardı, işte efendim, Mısır'da milâttan önce IV bin yılda Hermes Trismegistus diye birisi yaşıyordu. Kendisi Baş kâhindi ve devlet içerisinde en yüksek makama sahipti, Mısır halkına adaletli yasaları, yazı sanatını, hesap sanatını verdi, bir dizi bilim dalı oluşturdu, falan filan. Onu daha hayattayken ilâhlaştırıyor, ölümünden sonra ise Tot tanrısı ile bağdaştırıyorlardı. Yani aslında o zamanlar birçok insanın zaten bildiği İmhotep'in büyük işlerini beyan ettiler. Sonrasında ise nihaî olarak "kapana düşürmek" için bu arimancı yordakçılar renkli bir üslupla, şu "Hermes" in 42 kitap (onlar tarafından Mısır dininin kılıfına uydurulmuş bir sayı olup, her bir Mısırlının

aşına olduğu "Feragat itirafı"ndaki kırk iki "öğüt'e gönderme) yazdığını, "Hermes jimnastiği" olarak adlandırılan enerji toplamanın trans yöntemini tasarladığını ve sonradan "Hermetizm" ismini almış gizli bir bilimi yarattığını yazdılar. Onların "Hermes"i trans durumundayken insanlara aktardığı emsalsiz bilgiler alıyordu ve kendi fiziksel bedeninden çıkmayı öğrenmişti. Güya o, içerisinde ölümsüzlüğe ulaşmanın sırlarını açtığı ve olağan üstü güçlere sahip olmanın ve özel ayinler aracılığıyla bu dünyaya etki etmenin gizli yöntemlerini tarif ettiği kendisine ait en meşhur ve gizli kitabını, "Tot'un kitabı"nı yazmıştı. Güya sonrasında onun yöntemleri uzun bin yıllar boyunca Mısırlı kâhinler tarafından kullanılmıştı. Üstelik, güya eski çağlardan günümüze kadar muhafaza edilmiş "Zümrüt levhaları" metinlerinin yazarlığı da ona atfediliyor. Hermes'in, ölümsüz akıllı başlangıcın parçacığı ile ilgili bahsettiği de ileri sürülüyor... Yeri gelmişken, "akıllı", "Yüce Akıl" gibi ifadeler de "Hür taş ustaları"nın Antik Yunan kültürü aracılığıyla özellikle yaygınlaştırdıkları türden bir yeniliktir. Bu da insanın bunun gibi bir felsefeyi öğrenirken bilinçaltı düzeyinde kendi ruhunu ve Ulvî şeyleri tanrısal başlangıç ile değil de, "akıl" ile, "bilinç" ile, yani Hayvansal başlangıcın insandaki baş tacıyla özdeşleştirmesi için yapıyordu... Evet, işte Hermes de ölümsüz "akıllı" başlangıcın zerresinden bahsederken, onun özel bir antrenman (ölüme benzer bir derin trans durumunda) yardımıyla ayrıştırılabileceğini söylüyordu. Sonrasında da ise özel ilimlerin sayesinde karanlık cehennemden çıkıp, ışıklı Tanrı'ya gidilebilir. Ve işin dikkate değer bir diğer tarafı da: İlk defa Hermes'in insanı "mikro kozmos" olarak tanımladığı ve insanın Evreni anlayabilmesi için her şeyden önce kendisi anlaması gerektiğinin altını çizmiştir. Yani işin aslında onlar öyle bir bilgi ileri sürdüler ki, bu bilgiyi ne kanıtlamak ne de ki çürütmek mümkün görünmüyordu, çünkü halk arasında gerçekten de İmhotep'in faaliyetleri ve onun "Özgür taş ustaları" gizli cemiyeti ile ilgili olağan dışı söylentiler dolaşıyordu. Peki, Arhontlar ne yaptı? Bu bilgileri verdikten sonra onlar eski çağlarda bir zamanlar gerçekten de popüler olan kitapların ismi altında, fakat kendi çıkarlarına uygun bir şekilde tamamen farklı bir içeriğe sahip kitapları insanların beğenisine sundular.

– Yani, onlar eski çağlarda popüler olan bir kitabın ismini kopyaladıktan sonra bu isim altında kendi kitaplarını mı öne sürüyorlardı? – genelleme yaptı Viktor.

– Evet.

– İnsanlar ise bizzat İmhotep'in kendisinin el yazmasını ellerinde tuttuklarını düşünüyorlardı! – ekledi Volodya.

– Tanıdık bir stil, – ifade etti Nikolay Andreyeviç. – O zaman, İmhotep'in birinci düşmanları olan adamların onun şöhretini ceplerine indirerek bunun üzerine kendi imparatorluklarını kurdular demek oluyor.

– Kesinlikle doğru, – tasdik etti Sensei. – Bu arada unutmayın, **Arhontların en çok sevdikleri yöntemlerden bir tanesi de insanların arzuladıkları şeyi illüzyon ile değiş dokuş etmek.** Arhontların güzel lâflarının arkasında duran şey ise aslında insanın hareket ettiği yönün tam tersi bir istikamette, yani maddiyata doğru değiştirilmiş olması oluyor. İnsan da bilgi eksikliğinden dolayı bunun farkında olmadan kendisinin manevî yolda ilerlediğini

zannedebilir, örneğin şu "hermetizm bilimini" öven birçok insan gibi. Çünkü bu süreci organize edenlerin kim olduğunu, onların hangi arhont organizasyonlarına dâhil olduklarını (ve bu organizasyonların asıl amaçlarının ne olduğunu) ve hem de sırf bu tür bir bakış açısının insanlar arasında kitlesel bir biçimde yaygınlaştırılmasının ne için gerektiğini hatta tahmin bile etmiyordur.

– Kâbus gibi ya! Tamam, bundan sonra artık ben Homeros'un kitaplarına elimi bile sürmem! – kısa ve net bir şekilde söyledi Kostik.

– Boşuna, – belirtti Sensei. – İnsan ne kadar çok okursa, bu dünyanın yapısını ne kadar çok anlarsa, Arhontların onu kandırması da bir o kadar zor olacak ve bu da onun bilincini oyuna getirmeleri bir o kadar zor olacaktır anlamına geliyor. Kitapları okumak lâzım! Aynı zamanda Homeros'u da, en azından insanın şahsen, herhangi bir kişinin yönlendirmesi veya dayattığı fikri olmadan, başkalarıyla tartışmak ve hava atmak için değil de kişisel dâhilî gelişimi ve öğrenimi için kendisine ait bağımsız sonuçlara varması gerekiyor.

– Ya eğer bu kitaplar her nasılsa bana yanlış etkilerde bulunurlarsa? – tereddüt etti Kostik.

– Her şey senin elinde! Düşüncelerini kontrol et, içinde olumsuzluğun baskın gelmesine izin verme, manevî bir insanın pozisyonundan oku. Ve ben eminim ki, bu kitapları kendin için zararlı sonuçları olmadan okumakla kalmayıp fakat hem de onları tamamen farklı bir açıdan değerlendireceksin. Ve dahası, orada yazılanların hepsi kötü değil ki! Daha eski efsanelerden yazılmış bayağı ilginç bir sürü nokta var, bundan başka nice kuşakların ilgisini çeken ilim zerrelere de var. Ve de genellikle buna benzer okumalar, insanın kendi üzerinde çalışmasıdır bir tür, nasıl derler, onun dâhilî arzularının ve tutkularının denenmesi üzerine bir test. O yüzden de, ***manevî bir insan için onun faydasına gelmeyecek bir kitap yoktur!***

– He ya, – bu fikre katılan Jenka artık Kostik'e hitaben gülücükler saça saça beyan etti: – Anladın mı, evlât! Bu yüzden de filtrelerini ayarla ve Homeros'u okumaya devam et sağlığına!

– Homeros'u, odun kafalı! – gülümseyerek Jenka'yı düzeltti Stas.

– Tabii ya! – çocukların gülüşmeleri eşliğinde kafasını sallayan Jenka sanki o da aynısını söylemiş gibi bir yüz ifadesine büründü.

Stas "senden adam olmaz" dercesine elini arkadaşına doğru sallayınca, çocuklar daha da çok gülüşmeye başladılar.

Bu kısa dinlenme anında ben Sensei'in anlatısını not defterime stenografi yöntemi ile yazarken cümlelerin ortasında dehşetle kurşun kalemimin mürekkebinin bittiğini fark ettim. Çadıra koşarak, kalemi alıp geri dönene kadar birçok önemli şeyi kaçırma bileceğimi hesapladım kafamda. Oysa Sensei'in anlatacağı şeylerden hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Ama çıkış yolu anında bulunmuştu.

– Çay keyfine ne dersiniz?! – görülmemiş bir coşkuyla önerdim ben.

– Bu sıcakta ne çayı ya?! – şaşırdı Tatyana.

– Oh, bense memnuniyetle içirim, – destekledi beni Sensei.

Büyük ağabeyler de Sensei ile hemfikir olduklarını gösterircesine başlarını salladılar. İşte verdiğimiz bu kısa mola arasında millet henüz çay demleme işi ile haşır neşirken ben de ilk iş olarak çadırımıza koşturup hızlıca kalemi aldım ve not tutmam için gereken her şeyi hazırladıktan sonra da toplu "çay töreni" faaliyetlerine katıldım.

* * *

Keyifle bir fincan çayını içen Sensei, sigarasını yakarak hikâyesini anlatmaya devam etti:

– İşte tüm bunlar çok daha sonradan, İmhotep'in zamanlarından sonra gerçekleşmişti. Gerçi aslında Arhontlar tarafından reklâmı yapılan "saltanat esasının" gerçek çıkış kökenini görebilmek için çok akıllı birisi olmaya gerek yok. İmhotep'in mimarî çalışmalarına, onun zamanında inşa edilmiş tapınaklardaki resimlere ve heykellere bir göz atmak yeterli, bu özellikle de Sakkara'daki kompleks ile ilgili... Bu arada, hatta Sakkara'da Djoser'in piramit kompleksini çevreleyen duvar bile İmhotep tarafından özel bir anlam düşünülerek yapılmıştı. Bu on metre civarında bir yüksekliğe sahip, beyaz kireç taşından yapılmış, burçlarla takviye edilerek yassı çıkıntılarla ayrılmış bir duvardı. Bu duvarda on üçünün yanlış olduğu ve sadece Doğu yönünde bulunan bir kapının gerçek olduğu toplam on dört kapı vardı. Üstelik, tesisin içerisinden bu kapılara bakıldığında da onların hepsinin açık olduğu izlenimini veriyordu. Tüm bunlar insanlara sanki ufak tefek şeylermiş gibi geliyor, bu duvarların nasıl görüldüğünün ne önemi var? Fakat İmhotep buraya da ilim koymayı becermişti. O zamanın manevî felsefesinin yanı sıra (eğer hatırlarsanız on dört Kau ve 7 Ba'yı baş tanrının vasıflarından sayıyorlardı), üstelik çok kuvvetli bir koruma gücüne sahip yedisi erkek ve yedisi kadından oluşmak üzere, yedi çift tanrının olduğunu da hatırlayınız. Oysa İmhotep'in çevresinde, "Özgür taş ustalarının" çekirdek kadrosunda bu bilgiler mitoloji veya din değildi, fakat birer gerçek manevî uygulamaydı.

– Af edersin, tam olarak anlayamadım, nasıl yani gerçek birer manevî uygulamaydı? – sordu Nikolay Andreyeviç.

– Bir ara anlatırım sana., – söyledi Sensei. – Yani "Özgür taş ustaları" hareketinin üzerinde doğduğu "sembolleri" görebilmek için İmhotep'in mimarî çalışmalarına göz atmak yeterlidir. Bunların arasında aynı zamanda kanatlı daire, muhafız yılanlar, sonradan "Hür taş ustaları"nın simgesine dönüştürülmüş Şambala'nın simgesi de var. İmhotep zamanında inşa edilen ve arkasından yaygın bir hâlde kullanılmaya başlayan birçok sütun başlıklarının lotus goncası veya lotus çiçeği veyahut da papirüs demeti biçiminde olması da tesadüf eseri bir şey değildi. Bu arada, "ilim", "öğreti" ve "düğüm" sözcüklerinin tek ve aynı hiyeroglif ile tanımlanması olayı da ilk defa İmhotep tarafından gerçekleştirilmişti. Tapınağın bütün mimarisi ana sembolizme, yani burasının lotus çiçeğinden doğan tanrının evi olduğuna işaret ediyordu. Kanatlı güneş dairesi genellikle kapının üzerinde tasvir ediliyor ve Nil kıyısı

sazlıklarından uçup çıkarken bu İlimleri getirenleri hatırlatıyordu. Sıradan bir vatandaş için bunlar sadece eski çağ sanatının resimlerinden ibaretken, İlim İnsanı içinse bunlar birer işaret ve gerçek tarih oluyor.

– Ama burada da yine İmhotep'in zamanlarında bile bu gerçek tarihi üç beş kişinin bildiği ortaya çıkıyor, – belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Bu doğal bir şey, – onayladı Sensei. Çünkü günümüzde olduğu gibi o devirlerde de Arhontlar tarafından hem tarihin, hem de gerçek ilimlerin tahrif edilme tehlikesi vardı. Zira şu sonuncusu da insanlara dâhilen özgür olma ve bu dünyanın karşısında duydukları korkulardan kurtulma olanağı tanıyordu. Bu ise kendi sırasında Arhontların insanları kitlesel olarak köleleştirmeye ve itaat altına almaya yönelik hedeflerine ulaşmalarına engel oluyordu. Bu nedenle de Arhontlar mümkün olan bin bir yolla işlerine gelmeyen gerçek tarihsel bilgileri ve ilimleri, halk arasına düştüğü anda tahrif etmeye çalışıyorlardı. Bu yüzden de tüm bunlar İlim adamları tarafından o zamanlarda bir sır gibi muhafaza ediliyordu. Bu "sırrın" birçok ihtiyacı olan insan tarafında ulaşılabilir olması ve ulaşılabilirlikten de öte onların manevî gelişimlerine katkı sağlaması, İmhotep ve onun grubunun büyük hizmetleri sayesinde mümkün olmuştu.

– Yani, İmhotep'in öğrencileri arasına girmeyi başaran herkes bu ilimlere ve tarih bilgilerine sahip mi oluyordu? – sordu Kostik.

– Hemen ve de önüne gelen herkes değil. Sadece olarak her bir kişi, o andaki manevî gelişim safhasında bu insanın düşüncesine göre anlayabileceği bilgileri alıyordu ondan. Ve doğru olan şey de buydu, başka türlü bir insanı benimseyebileceğinden daha fazla bir bilgiyle yüklersen eğer, o bu bilgileri anlayamaz ve algılayamaz. Ve İmhotep'in sözleri de bu insanın bilinci için boş bir çınlama sesinden ibaret olurdu, meğer bir tek onun ruhunu heyecanlandıran bir ses. Dolayısıyla da İmhotep kendi manevî dostlarını-öğrencilerini planlı bir şekilde eğitiyordu. İlk başta o, insanlara en basit ilimleri ve manevî teknikleri veriyordu. Ve bu insanın kendi üzerinde çalışma konusuna ne kadar ciddiyetle yanaştığını gözlemliyordu.

– Onlara "Lotus çiçeğini" mi veriyordu yani? – tekrar netleştirdi Kostik.

– "Lotus çiçeğini" de veriyordu ve sağlık için çok faydalı olan, Ka'nın yenilenmesi meditasyonunu da...

– Sağlık için faydalı mı? – ansızın heyecanlanan Nikolay Andreyeviç, ardından vurgulu bir nezaketle rica etti: – Bununla ilgili daha ayrıntılı bir şekilde dinlemeyi çok isterdim.

– Olur tabii ki, – cana yakın bir tavırla söyledi Sensei. – İmhotep, Ka ile ilgili Öğreti'nin temellerini açarken... Yani eğer çağdaş dünyamızda kullanılan bir dille konuşursak, bu insanın bioalanı, onun aurası, astral ikizi anlayışlarının dâhil olduğu, insanın enerjik yapısı ile ilgili bir öğretiydi. İşte, İmhotep Ka Öğretisi'nin temellerini insana öğretirken, pratik çalışma niteliğinde ona insanın Ka'sının yenilenmesi üzerine kadim bir meditasyonu ve tabiri caizse onun "yeniden doldurulması"nı veriyordu. Peki, bu ne anlama

geliyor? Sizin daha iyi anlayabilmeniz için tüm bunları çağdaş terminolojiyi kullanarak açıklayacağım.

İnsan, sürekli çalışan ve her saniyede çok sayıda karmaşık işlemler gerçekleştiren kimyasal bir fabrikadan ibaret değildir yalnızca. Bu, değişik yaşam biçimlerinin ve bunlara karşılık gelen enerji ve dalga durumlarının kendini gösterdiği koca bir Evren. Ve bunların hepsi de karşılıklı ilişki, karşılıklı bağlılık, karşılıklı etkileşim içerisinde bulunuyor. Kimya sıkı bir şekilde enerji ile, yani derin fizik ile bağlantılı bir hâlde. Diğer bir ifadeyle söylersek, kimyasal süreçler enerjilerin karşılıklı etkileşimlerinin bir sonucu olup, kimyasal elementler ise daha çok yoğunlaşmış, maddeleşmiş enerjilerin saptanmış dalga durumlarının belirli bir "program yazısı" niteliğinde oluyor. Yani, eğer bu "program yazılarına" belirli kuvvetlerin etkileri altında herhangi bir değişiklik yapılacak olursa, bu kimyasal elementin mevcut biçimdeki var oluşu sona erecek ve başka bir "program" durumuna geçiş yapacaktır. Farklı enerjiler ile karşılıklı bağlantı içerisinde bulunan kimyasal elementlerin değişik şekillerde birleşmeleri sayesinde de "canlı" veya "cansız" madde biçimleri ortaya çıkıyor. Bu kimyasal elementleri söz konusu biçime bağlayan enerji tipleri de burada bizzat belirleyici rol oynuyor.

Örneğin, aslında bitkilerin terkbine girmiş on tane temel kimyasal element olan karbon, hidrojen, oksijen, azot, potasyum, kalsiyum, fosfor, kükürt, magnezyum ve demir elementleri, gezegenimiz üzerindeki yeşil okyanusun dalgalanmasına neden oluyor. Bunlar inşaat için gerekli temel taşlar oluyor. Küçük bir ottan koca bir ağaca kadar yeryüzünde var olan bütün bitki çeşitliliği ise değişik enerjilerin tip çeşitliliği sayesinde yaratılmış biçim ve yaşamlardan ibaret. Veya meselâ, sizin de bildiğiniz gibi, insan vücudu %65 oranında oksijenden, %18 karbondan, %10 hidrojenden, %5 azottan ve %2 oranında da başka elementlerden oluşuyor. Yani yine aynı inşaat taşları bu sefer bitkilerin sahip oldukları "kafes yapılarındakilerden" farklı enerji türleri sayesinde birbirlerine bağlanıyor ve çalışıyorlar. Yani bitkilerde de insanlarda da hemen hemen aynı kimyasal elementler devrede olmalarına rağmen, farklı enerjilerden dolayı farklı yaşam biçimleri ortaya çıkıyor... Bu arada, seninle dünkü gün konuştuğumuz konuyla ilişkili olarak da, – Nikolay Andreyeviç'e hitaben konuştu Sensei. – İnsanların ve hayvanların organizmasında protein moleküllerinin yapılması için sadece L formlu amino asit moleküllerinin var olması da asla tesadüf eseri bir şey değildir. Yani böyle bir yönelime sahip olmaları. Bizim konuşmamızdan da hatırlayacağın üzere, Yeryüzünde belirli bir yönelime sahip çok az sayıda doğa olayları vardır. Dünyanın kendi eksenini etrafında dönüşü gibi veya bazı rüzgârların esme doğrultusu olsun.

– Peki, şu "L formlu" ne demek oluyor? – merak etti Viktor.

– Amino asitler L ve D formları olarak isimlendirilen biçimlerde bulunurlar. Diğer bir deyişle, onlar aynı elementlerden oluşuyorlar sanki ama bu sefer farklı bir bileşimde, örneğin, senin sağ ve sol elin gibi, – açıkladı Sensei Viktor'a.

Nikolay Andreyeviç ise bizim için muammalı bir şekilde Sensei'e cevap verdi:

– Evet, şimdi anlıyorum.

Sensei onaylayarak devam etti:

– İşte, herhangi bir maddesel yapıdaki yaşamın biçimini ve yaşamın kendisini öncelikli olarak belirleyen şey enerjik kafes yapısı, fantom, astral vücut, bioalan, sizin için hangisi uygunsa, denilen olgu oluyor. Kısacası, bu belirli enerjilerin birleşmesinden oluşan bir "matris". Ve bu "enerji matrisinin" veyahut da Ka'nın, hangi durumda bulunduğu bir sonucu olarak da bu "enerji matrisi"ni taşıyan yaşam biçiminin fiziksel durumu doğrudan etkilenmiş oluyor. Umarım, anlaşıldı burası.

Nikolay Andreyeviç ve büyük ağabeyler anlamışcasına başlarını salladılar. Bizim genç ekibimizin yüzlerinde ise bu bilgilerin yaratmış olduğu ilginç bir afallama ifadesi vardı. Aslında ben de kafamı sallamıştım. Oysa işin gerçeğinde anladığım bir yer vardıysa da, duyduklarımın üçte biri kadar olurdu ancak. Belki de benim bu diyalogun anlamından daha çok onu yazmaya odaklanmış olduğumdan dolayı.

– Hayat, nitekim bizim vücudumuzdaki de dâhil olmak üzere, ince enerjilerin sayesinde çalışan sonsuz sayıdaki moleküllerin sarf ettiği muazzam bir emekten ibaret, – anlatmaya devam etti Sensei. – Kimya dersinden bildiğiniz gibi madde moleküllerinin reaksiyona girebilmeleri için her zaman bir enerjinin, dâhilî bir dürtünün (ezoosmos) olması lâzım, tıpkı bir otomobili harekete geçirmek için gerekli olan enerji gibi, – arabaya doğru işaret etti Sensei. – Hatta bizim en küçük bir heyecanlanmamız bile ince enerjilerin belirli bir dalgalanması ve buna karşılık gelen vücut kimyasının, bizim vücudumuzun tepkisinden sorumlu moleküllerin çalışmasının karşılıklı etkileşimlerinin bir sonucudur. İnsan kendi başına zaten değişik türdeki enerjilerin ve bunlara karşılık gelen alanların üreticisi oluyor. Enerjideki bozukluk kaçınılmaz olarak fiziksel bedendeki bozukluklara ve kimyasal aksaklıklara neden oluyor.

Bu yüzden de insanın fiziksel sağlığı öncelikle onun vücudunun enerjik durumuna bağlı bir şey. Fiziksel vücut mekanik hasarlara, yani kaba temas olarak isimlendirilen etkilere karşı koruma fonksiyonunu gerçekleştiriyor. Oysa enerjik vücut ise, şöyle diyelim, istenmeyen enerji temasına karşı, yabancı enerjilerin müdahalesi ve saldırılarına karşı koruma görevini üstleniyor. Kendi vücudunuzu sürekli sağlıklı bir formda tutmak için nasıl ki bedeninizin temizliğine dikkat ediyor, egzersizler yapıyor, hastalıklara karşı önlem niteliğinde değişik bakımlar yapıyorsanız, enerjik vücudunuz da kendi düzeyinde buna benzer bir bakıma ihtiyaç duyuyor. Üstelik, en iyisi vücudunuzdan daha çok onun bakımına ilgi göstermek. Neden peki? Çünkü zaten insanın fiziksel vücudunda ortaya çıkan birçok hastalık, sırf yabancı enerjiler ile temas dolayısıyla onun enerjik çalışmasında ortaya çıkan arızalar nedeniyle gerçekleşiyor.

Kendi fiziksel ve enerjisel vücudunu sağlıklı, uyumlu bir durumda tutabilmek için, kişisel Ka'nın iyileştirilmesi üzerine eski çağlardan beri var olan çok etkili bir meditasyon mevcut. Üstelik bu meditasyon, en temel meditasyon ilkelerinden haberdar herhangi bir insan tarafından yapılabilir.

– En temel ilkeler mi? Bu "Lotus çiçeği"mi oluyor? – emin olmak için sordu Slavik.

– "Lotus çiçeği" de olabilir, – onayladı Sensei. – İşte, bunun anlamı da şundan ibaret. "Lotus" pozunda oturmaya başlıyorsunuz. Her zaman yaptığınız gibi, meditasyon durumuna geçiyorsunuz: düşüncelerinizi sakinleştiriyor, sırasıyla bacaklarınızı, karnınızı, göğsünüzü, kollarınızı, kafanızı gevşetiyorsunuz. Meditasyonun kendisini yapma üzerine odaklanıyorsunuz. Meditasyonun anlamı da şundan ibaret. Leğen kemiğinin derinliklerinden veya diğer bir ifadeyle bitkisel sinir sisteminin alt dallarından yapay bir şekilde uyarılma duygusunu çağırıyorsunuz. Ve bu uyarılma dalgasını kuyruk sokumunun iç yüzeyinden, kuyruk sokumu kemiği aracılığıyla omurgaya doğru yükseltiyorsunuz. Yani parasempatik alt sinir düğümlerinden ve omuriliğin at kuyruğundan. Ardından ise bu uyarılma dalgası omurganın sempatik ve parasempatik sistemleri üzerinden sizin de artık bildiğiniz beynin kadim yapılarına doğru yukarıya kaldırılıyor. Bu arada siz de bu uyarılmanın âdeta bir elektrik cereyanı gibi "artı"dan "eksi"ye doğru gittiğini hayalinizde canlandırıyoryorsunuz. Şu, tabiri caizse, "elektrik" dalgası beynin kadim yapılarını etkinleştiriyor. Bu ise, kendi sırasında Ka'nın karşı tepkisine neden oluyor. Beynin kadim yapılarının uyarılmış olduğu durumlarda Ka'yı hissetmek çok daha kolay oluyor, yani o, çok daha sezilebilir bir hâle geliyor. Sonrasında ise bu "elektriksel" dalgayı başınızdan tüm Ka alanınızın üzerine yayıyorsunuz. Bu Ka alanı da insanın vücudunu deri yüzeyinden 10 ilâ 30 santimetre (bazı insanlarda bu katman elli santimetreye kadar olabiliyor) arasında çevreleyen bir katman gibi oluyor. Ve meditasyonu yapmaya devam ediyorsunuz, yani bitkisel sistemin aşağı kısımlarından gönderiyor, yeni "elektriksel" dalgaları sıklaştırarak güçlendiriyor ve sizin Ka alanınız yoğun ve homojen bir hâle gelene kadar buna devam ediyorsunuz. Bunu yaparken de önemli olan, sizin düşüncenizin fantezisi veya halüsinasyonu olarak değil de, gerçek fiziksel duygular olmasını başarmanız.

Eğer düzenli olarak antrenman yapılırsa, bu meditasyon sizin için hem sağlığınızın, hem de harcanmış gücünüzün yeniden kazanılmasında çok etkili bir yardımcı olacaktır. Onu sabah ve akşam olmak üzere gün zarfında iki kere yapmak gerekiyor. Ve en iyisi onu hem de, özellikle maddî değerlere öncelik verilen insan kitlelerinin toplandığı yerleri ziyaret ettikten sonra yapmak. Yani pazarlar, mağazalar, toplu taşıtlar, kalabalık tedbirlerin yapıldığı yerler vesaire gibi. Neden peki? Çünkü bir insan, tabiri caizse, kalabalık içerisinde bulunurken sürekli başkalarının alanları ile, yabancı Ka'lar ile temas hâlinde oluyor. Onun kendisinin başka insanların "Ka bölgesi" olarak isimlendirilen kişisel alanlarını ihlâl etmesi azmış gibi, üstelik onun kişisel alanı da bundan haberleri bile olmayan başka insanlar tarafından da aynı zamanda benzer bir saldırıya maruz kalıyor. Doğal olarak insanlar arasında temas ve etkileşim gerçekleşmiş oluyor ve bu da sık sık, özellikle de maddesel değerlerin baskın olduğu ortamlarda Ka'nın alışılmış çalışmasında bozulmalara, bunun bir sonucu olarak da vücudun çalışmasında bozulmalara neden oluyor. Meselâ, insan dinç bir ruh hâliyle çarşıya gidiyor fakat oradan dönüşte kendisini hâlsiz, bitkin, sanki onun "tüm gücünü almışlar" gibi hissediyor. Baş ağrıları ve genel bir güçsüzlük hissi ortaya çıkıyor. İşte bu yabancı Ka'lar ile gerçekleşen karşılıklı etkileşimin bir sonucu. Vücudun gücünü ve

çalışma yeteneğini geri kazanmak için de Ka'nı yeniden düzeltmek gerekiyor. Bu ise ya doğal bir yolla, kendini düzenleme süreci olan bildiğimiz gece uykusu zamanında veyahut da çok daha etkili olan yapay bir yolla, bu meditasyon zamanında başarıyor.

– Çok ilginç, – ifade etti Nikolay Andreyeviç. – Peki, bu meditasyonu hemen şimdi deneyebilir miyiz?

– Eğer böyle bir isteğiniz varsa, neden olmasın!

– Böyle bir isteğimiz var mı?! – hayretle söyledi Jenya. – Sensei, sorduğun soruya bak! Ben bunu yapmak için artık merakımdan patlamak üzereyim!

Diğer arkadaşlar da Nikolay Andreyeviç'in bu önerisine oy birliğiyle katıldıklarını belirttiler. Biz "lotus" pozisyonunda oturarak Sensei'in önderliği altında bu meditasyonu uygulamaya başladık. Ben hayal ettiğim dalganın leğen kemiği derinliğinden omurgama yükseldiğini canlandırmaya başladım. Fakat gerçekte hiçbir şey olmuyordu, hiçbir hareket yoktu. Ve nitekim Sensei bunların hepsini bizzat hissetmek gerektiğinin altını çizdiği için, ben amaca yönelik olarak Sensei'in tabiriyle "leğen kemiği içerisinde kendine özgü zayıf bir "elektiriksel akım" boşalmasının" hissini doğurmaya başladım. Fakat yine başarısızdım. Bu zaman Sensei hiçbir sonuç alamayan kişilerin bu noktada düşünce konsantrasyonunu artırmaları gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım. Ve birkaç başarısız denemeden sonra sonunda ben de başarmıştım!

Leğen kemiğimin derinliklerinde bir tür hafif bir gerilim ortaya çıktı. İrademin ve kaslarımın gücüyle bu gerilimi yukarıya doğru göndermeye başladım. Ama bu küçük dalga kuyruk sokumuna ulaşır ulaşmaz anında "sönüverdi". Ben konsantrasyonumu yoğunlaştırdım. Daha da çok "ısrarla" yeni dalganın doğmasını çağırmaya başladım. Bu sefer daha iyi olmuştu. Dalga omurga üzerinde biraz daha ileriye gittikten sonra bu his de yine hızlı bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Fakat üçüncü kez dikkatimin konsantrasyonunu daha da fazla artırmışken, ansızın manevî çalışmalardan birisinde "Kundalini yılanını" uyandırma üzerine nasıl meditasyon yaptığımızı hatırlayıverdim. O yüzden de bu yeni ortaya çıkmış dalgayı ben benzerî bir yükselişle gerçekleştirmeye çalıştım. Ve bu dalga omurga kemiğimin üzerinden kafamın üstündeki "Binyaprak" çakrasına doğru o kadar net bir şekilde aktı ki, ben hatta fiziksel olarak derimin üzerinde onun bıraktığı iz boyunca "ürpermeyi" hissettim. O kadar harika bir his oluşmuştu ki, sanki önümde bir tür Kapı açılmış gibiydi! Bir sonraki dalga zamanı bu "ürperme" hissi bacaklarım ve karnım da dâhil olmak üzere bütün vücuduma yayıldı. Yani bu fiziksel duyguların etki alanı genişledi. Ve bu dalga kafama vardığında da içimde bir tür hazzın ve yarı uykunun doğurduğu öylesine huzurlu bir hâl ortaya çıkmıştı ki, ben bundan dolayı daha da çok gevşeyerek meditasyon durumuna dalmış oldum. O an, ben hayatımda ilk defa olarak ansızın kendi bioalanımı hissettim! Gerçi onu kısmen hissetmeme rağmen yine de bir tür genel yoğunluğun, hafif bir basıncın oluşturmuş olduğu sıra dışı bir his mevcuttu.

Ben dalgaları yukarıya yükseltmeye devam ediyor ve onları kendi Ka alanım üzerine dağıtıyordum. Bilmiyorum belki bunu daha iyi başarabildiğimden dolayı mı, yoksa huzur ve

korunmuşluk hislerinin verdiği o tatlı ruh hâinden dolayı mı, bu dalgaları çağırarak onları dışarıdaki Ka alanım üzerine yöneltmek benim o kadar çok hoşuma gitmişti ki bu durumdan çıkmayı ve meditasyonu bitirmeyi canım hiç mi hiç istemiyordu. Ama nasıl derler, mecburen bitirmek zorunda kaldım. Ne var ki, herkes ile beraber meditasyonu tamamladıktan sonra bile şu huzur hissiyle dolu ruh hâli bende tamamen kaybolmayarak, gerçekten de hatta benim şu anda onu tasvir etmek için kelimelerimin yetersiz kaldığı şöyle güzel, harika ve ilham verici bir şeye dönüşmüştü. Uzun sözün kısası, müthişti!

– Harika! – meditasyondan sonra ilk olarak Viktor söz aldı.

– Aynen! – katıldı ona Jenya. – Âdeta pillerimi şarj etmiş gibiyim şu an!

– Sanki çok miktarda elektrik enerjisi vermişler gibi, – kendi düşüncesini paylaştı Nikolay Andreyeviç. – Çok ilginç. Gerçekten de, âdeta güzel bir şekilde dinlenmişim gibi hissediyorum.., – ve artık doğrudan Sensei'e hitaben ilâve etti: – Enteresan, ben neredeyse hemen kendi alanımdaki bir tür kesikliği, homojen olmamayı hissettim. Tam olarak parasempatığın bunun gibi birkaç egzersizinden sonra homojenliği ve genel uyarılmışlığı fark ettim. Şu manyetik alan veya doğru ismi her neyse, sanki güçlendi... Ve beni hayrete düşüren bir diğer şey de, genel uyarılmışlık zamanında bilincin sönmeye başlaması. Öyle bir rahatlık geldi ki! Kendimi harika hissediyorum, sanki on beş yaş gençleşmiş gibiyim!

Jenka sabırsızlıkla ona doğru döndü:

– Doktor, denizde gençlerin arasında bir haftalık tatilden sonra kendinizi dinlenmiş ve gençleşmiş olarak hissetmenize şaşmamalı.

Arkadaşlar, Nikolay Andreyeviç ile birlikte gülüşmeye başladılar.

– Yok ya, sense hepten beni emekliler sınıfına yazdın, – gülümseyerek söyledi doktor.

– Oysa bende daha iş çok!..

Jenka anında bu mevzu ile ilgili Sensei'e soruverdi.

– Bu meditasyon tesadüfen bazı yan etkilere sebep olmuş olmasın?

Büyük ağabeyler Sensei ve Nikolay Andreyeviç ile beraber daha da çok kahkahalar atmaya başladılar.

– Normal bir şey, – Jenka'ya cevap olarak söyledi Volodya. – Ben de kendimi böyle hissediyorum!

– Anlaşıldı, demek ki yan etkiler seçime bağlı olarak, 30 yaş ve üzerinde etkili oluyormuş, – gibi bir sonuca vardı Jenka.

Onun sözleri genel bir gülüşmeye sebep oldu.

– Hayır ya, cidden, – Sensei'e hitaben merak dolu bir sesle konuşmaya başladı Nikolay Andreyeviç. – Beyin çalışmasının böyle bir etkisi sadece meditasyon durumunda mı işlemeye başlıyor?

– Elbette, – cevap verdi Sensei. – Meditasyon zamanında her şey, psikoloji de, enerjiler de, insanın alışkın olduğu durumdan tamamen farklı bir biçimde çalışmaya başlıyorlar. Bizzat böylesine bir yarı uykulu meditasyon durumunda (dikkat edersen, hipnoz, kendini telkin veya başka bir durum değil, yine altını çiziyorum, bizzat meditasyon)

Ka'nın ortaya çıkmasının bunun gibi bir etkisi gerçekleşmiş oluyor, yani beyin zarının (beynin genç yapıları) frenlenmesi aracılığıyla, beynin kadim yapıları belirli bir enerji ile uyarılmış oluyor. Bu da senin bilmediğin bir kökenden çıkma bir anahtar ile kendi Ka'nın kumanda paneline açılan kapıyı açman ile eşdeğer bir şey.

– Enteresan, – söyledi Nikolay Andreyeviç. – Meditasyon durumlarının araştırılması ile ilgili, hatta rüya ile ilgili, bu kadar bilimsel bilgilerden haberim olmasına karşın yine de böylesine fevkalâde bir etkiyle neredeyse hiçbir yerde karşılaşmadım. – Ve azıcık düşündükten sonra, ilâve etti: – Meğer bir tek., rüya ile ilgili buna benzer bir şeyler Pavlov'un çalışmalarında var. Hani onun şu çalışmasını hatırlıyor musun, tıbbî...

Nikolay Andreyeviç başladığı cümleleri bitirmeye fırsat bulamadan Sensei onaylarcasına başını sallayıp onun fikrinin devamını getirdi:

– ... koruma frenlenmesi. Tabî ki hatırlıyorum. İvan Petroviç Pavlov olağan üstü bir fizyologdu ve beyinde gerçekleşen belirli fizyolojik süreçlerin insan için arz ettiği önemi anlamaya da bayağı çok yaklaşmıştı, özellikle de uykunun. Ve yeri gelmişken, epilepsi de dâhil olmakla değişik psikolojik hastalıkları başarılı bir şekilde uyku yöntemi ile tedavi ediyordu. Fakat o geleneksel yöntemleri kullanıyordu. Oysa o, o zamanlar insan vücudunu yönetmenin bunun gibi olanakları olduğundan haberi olmuş olsaydı, kuşkusuz kendi araştırmalarında çok daha ileriye gitmiş olacaktı.

Zira tüm bunlar ne anlama geliyor? Uyku, sırf enerji yapısını yeniden onarmak ve dengelemek için bir insanın ihtiyaç duyduğu bir şeydir. Çünkü bizim günlük hayatımız, sürekli bir bilgi akışı, heyecanlanma, diğer insanlarla, hayvanlarla temas hâlinde olma vesairesinden ibaret. Tüm bunlar ise insanın enerjik yapıları üzerinde kendine özgü belirli bir iz bırakıyor. Uyku zamanında vücut dinlenirken onlar bir nev'i yeniden onarılmış oluyor, yani sanki "akünün yeniden doldurulması" gerçekleşmiş oluyor. Bu yüzden de uyku süreci önemli ve bu sebepten de vücudun tam anlamıyla dinlenmesi için ayrılmış sürenin azaltılması da istenmeyen bir durum.

Ama eğer uyku zamanında "otomatik" doldurulma oluyorsa, bu meditasyon zamanında yapay oluyor, yani insanın kendisinin ayarlayabileceği "manüel" doldurulma. Üstelik böyle "manüel" doldurulmanın çok daha etkili olduğu görülüyor çünkü vücudun yedek güçlerini kullanmak yerine dış kaynaklar kullanılıyor.

– Dış kaynaklar mı? – Peki, ne tür kaynaklar bunlar? – merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Hm, – gülümsedi Sensei. – Henüz malûm olmayan türden. Nasıl ki şimdiki insanlar elektrik enerjisini kullandıkları hâlde doğru dürüst bir şekilde bunun hâlâ ne olduğunu bilmiyorlarsa, aynı şekilde bu enerjileri de bin yıllar boyunca meditasyonlarda kullandıkları hâlde bunların aslında ne olduğunu bilmiyorlar. Ve dikkat et, bu kendini geliştirmeye engel olmuyor.

– Ama yine de, – ısrar diyordu Nikolay Andreyeviç.

– "Ama yine de" sizlere daha sonra bir gün anlatırım, bayağı uzun bir konu. – Nikolay Andreyeviç istediğini elde etmişcesine memnun bir şekilde başını salladı, Sensei ise

anlatmaya devam etti. – İşte, kişisel rezervlerinizden sağlanan otomatik şarj olunmanın aksine burada siz manüel olarak alternatif dış kaynaklardan şarj olunma olanağına kavuşmuş oluyorsunuz. Bu yüzden de düzenli olarak uygulandığı zaman bu meditasyon hızlı ve etkili bir biçimde Ka'nızın yeniden onarılmasına, sağlam ve güçlü bir bioalanınızın istikrarlı duruma gelmesine yardımcı oluyor. Bu ise kendi sırasında sağlıklı bir vücut ve güzel bir bağışıklık sistemi anlamına geliyor... Zira hastalıkların herhangi bir tetikleyicisi, bakteriler olsun, virüsler olsun, bunlar da birer canlı organizma olup, kendi kutupsallıklarına sahipler ve belirli frekanslarda çalışıyorlar. Ama eğer siziz enerjik alanınız güçlü bir yapıya sahip olursa bu yabancı enerjiler bu güçlü bariyeri aşıp geçemeyecektir sadece. Ve bunda olağan üstü hiçbir şey yok. Bunlar sadece kurallardan ibaret... şöyle diyelim, derin fiziğin kurallarından.

Bundan başka, bu meditasyon aynı zamanda değişik hastalıkların tedavisinde de çok faydalı ve etkilidir. Aslına bakılırsa evrensel bir şey. Tıp diliyle konuşursak, onun uygulanmasına karşı bir gösterici neredeyse yok gibi. Zira o öncelikle vücudun bağışıklık sistemini ve dâhilî rezervlerini güçlendirerek, enerjiler aracılığıyla onun kimyasına etki ediyor. Önemli olan bu meditasyona net bir şekilde odaklanması, duyularınızın cisimleştirilmesi ve bu manevî uygulamanın düzenli bir şekilde yapılması. Bu kadar basit.

– Peki, travma sonrası yardımcı oluyor mu? – merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Şüphesiz. İster kronik, isterse de travma sonrası hastalıklarda olsun. Ve çocuk beyin felçlerinde de oldukça etkili. Üstelik hipertansiyon, hipotansiyon zamanında çok iyi yardımcı olmakla beraber hem de beyin kanaması, kalp krizi sonrasında vücudun etkili bir şekilde toparlanmasını kolaylaştırıyor, çünkü damarların çalışması da normale dönüyor aynı zamanda. Fakat en önemlisi tabii ki onun çok güzel bir şekilde insanın bağışıklık sistemini onararak, gereksiz gerginliği çıkarması ve harcanmış güçleri yenilemesi oluyor. Ve ben bunu özellikle, yalnızca herhangi bir hastalıktan eziyet çeken kişilere değil de fakat aynı zamanda onları tedavi eden kişilere, hekimlere tavsiye ederdim, – Nikolay Andreyeviçe hitaben söyledi Sensei, – yani hastalarla sıkı bir temas içinde olan insanlara. İnsan hasta iken, onu Ka'sı artık bozulmuş oluyor. İster istemez o, sağlıklı insanın Ka'sına müdahalede bulunmuş oluyor. Bu yüzden de zamanında yapılan Ka koruyucu bakımları çok faydalı. Nikolay İvanoviç Pirogov'un da dediği gibi: "Hastalığı önlemek onu tedavi etmekten daha kolaydır".

– Orası öyle de. Benim meselâ bu bilgilerin doğruluğu ile ilgili hiçbir şüphem yok. Ama benim şüpheli meslektaşlarıma bunu nasıl anlatacağım?

– Ama sen de her zaman "hiçbir şüphesi olmayan" birisi değildin ki, – gülümseyerek belirtti Sensei. – Sadece olarak senin bu işte artık pratik deneyimin var, insanların ise yok. Onları da anlayabiliriz. Çünkü bugünkü gün "bioenerji" konusu değişik şarlatanlar ve "sahte" medyumlar tarafından o kadar çok gözden düşürülmüş ki, onun bir tek ismini duymak bile doktorlarda gülüşmelere ve güvensizliğe neden oluyor. İşin esasında ise insanlar toplu olarak

zurnanın sesini duydular da nereden geldiğini bilmiyorlar. O yüzden de bazıları cehaletten, diğerleri ise bu hayatta artık her şeyi bildiklerini zannettikleri illüzyondan ıstırap çekiyorlar.

– Orası doğru, – katıldı ona Nikolay Andreyeviç.

* * *

– Hm, evet, biz biraz konumuzun dışına çıktık, – belirten Sensei tekrar İmhotep ile ilgili olağanüstü hikâyesini anlatmaya devam etti. – İşte, İmhotep kendi arkadaş öğrencilerine ilk başta en temel basit ilimleri ve manevî uygulamaları veriyordu. İmhotep'in Öğretisi'nin temelleri öncelikle insanın kendi bedeninin ölümü karşısında duyduğu kişisel korkunun üzerinde kazandığı zaferin üzerine kuruluyordu. İnsan gerçekten de bu korkudan kurtulduğu zaman dâhilen özgür olmaya başlıyordu. Ve artık bu dünyadaki hiçbir şey onu manevî yoldan ve de hem düşünceleri, hem sözleri, hem de davranışları ile teyit ettiği Tanrı'ya yaptığı hakikî hizmetlerinden alıkoyamazdı. Bu yüzden de İmhotep bizzat bu öncelikli temellerin oturmasına çok fazla zaman ayırıyor ve insanın kendi arzuları ve niyetlerinde istikrara kavuşup kişisel Hayvanî ölüm korkusunu yenmediği sürece daha ciddi manevî uygulamaları vermiyordu.

Ölüm korkusunu alt etmek hem kolay, hem de zordur aynı zamanda. Neden peki? Çünkü Ariman'ın görevlerinden bir tanesi de insana "gerçek ve yegâne" hayatın şu an ve burada olan hayatın olduğu fikrini empoze etmek. Bundan sonra ne olacağı ise, insan için karanlık ve meçhuldür. Bu yüzden de arimancı yardakçılar, malûm, bu hayat sana tek bir sefer veriliyor ve hayatın bu "sonsuzluğunu" da tam bir maddî zevk ve sefa içerisinde yaşamak gerektiğinin propagandasını yapıyorlar. Yani onlar insanın bilincine, sahip olduğu şu maddî hayatın göreceli olarak "sonsuz" olduğu ile ilgili bir illüzyon aşıyorlar. Bu sebepten de insanlar emin bir şekilde onların yarın da, yarından sonraki gün de, bir sene sonra da, otuz yıl sonra da yaşayacaklarını farz ediyorlar. Yakın ve uzak geleceklerine dair planlar kuruyor ve bu süre zarfında ne kadar maddî işler yapmaları gerektiği ile ilgili iş dağıtımını yapıyorlar. Ne var ki, insan ansızın başka bir insanın ölümü ile, özellikle de yakın akrabasının ölümü ile yüz yüze geldiğinde bu onu çok fena korkutuyor. Nasıl olur ya? Daha yaşlı bile değildi, sağlığı yerindeydi, ne güzel yaşıyorken al sana öldü adam, hatta hayatında adamakıllı bir iş yapmayı beceremedi?! Elinde olmadan insan uyanmaya ve onun hayatının ne kadar kısa süreli ve yalan olduğunu anlamaya başlıyor. Nitekim insanlar cenaze törenlerinde esasında ölen adam için ağlamıyorlar. Onlar ölüm karşısında duydukları kişisel korkudan dolayı, bu sürecin kaçınılmaz olduğunun ve er ya da geç onların da ölmesi gerektiğinin farkındalığından dolayı göz yaşları döküyorlar. Ne var ki, cenazeden sonra belli bir zaman geçtiğinde insan bu "kaçınılmazlığı" unutuveriyor ve tekrar kendi "sonsuz, yegâne ve tekrarlanmayan" maddî hayatı ile ilgili yanılgılara düşüyor. Zira insanın etrafını çevreleyen bütün arimancı değerler sistemi sırf bu illüzyonu ayakta tutmak için hizmet veriyor.

Oysa gerçekte zaman bayağı bir hızlı geçiyor. Ve tek bir insan bile bir dakika sonraki yaşam yolunun sonraki virajı üzerinde kaderin ona neleri hazırladığından bir bilgisi yok. İnsanlık teknolojide ve tıpta önemli başarılarla imza atarak insanların ömürlerini uzatmayı öğrenecek bir düzeye ulaşabilir. Ama bu sorunun özünü değiştirmeyecektir. Çünkü hiç kimse bu yaşamı insana üfleyen Kimsenin planlarını önceden belirleyemez.

Onun için de İmhotep her bir insanın şu an ve burada kendi ölümünü karşılamaya hazır olması gerektiğini öğretiyordu. Çünkü manevî yolda ilerlemeye başlayan birçok insanın (üstelik o zamanlarda nasıldıysa şimdi de aynı) yaptığı yanlış, onların günlük yaşamın alışkanlığı ile kendi fiziksel ölümlerinin faktörünü belirsiz bir "sonraya" erteliyor ve gizliden gizliye bu anın onlar için hiçbir zaman gelmeyeceğini temenni ediyor olmaları. Hatta manevî özgürlüğe kavuşmalarını bile vücut içerisinde yaşamlarını uzatma perspektifinden hayal ediyorlar, çünkü ruhun ne olduğunu bilmiyor ve kendi şahsiyetlerini sadece fiziksel bedenleri ile ilişkilendiriyorlar. Oysa beden, ölümsüz bir ruh için, yani insanın gerçek Şahsiyeti için ölümlü bir kılıftan ibaret sadece. O sebepten de insanlar dışarıdan maneviyata can atıyormuş gibi gözükseler de, en küçük bir fiziksel rahatsızlıkta veya maddî sıkıntılarda kendi Hayvansal başlangıçlarının vahim korkusuna kaptırıyorlar kendilerini. Neden peki? Çünkü onların bilinçleri henüz, onları manipüle eden Hayvansal başlangıçlarının sıkı pençeleri arasında bulunuyor olduğundan.

– Peki, onun beni manipüle etmemesi için ne yapabiliriz? – ilgilendi Ruslan.

– Öncelikle, kendi düşüncelerine çeki düzen vereceksin. Manevî yolda ilerleyerek kendini iyiye doğru değiştireceksin, yoksa yalnızca bu süreci arzularla onun hayalini kurarak hiçbir şey yapmamakla değil. Ve en önemlisi de, doğduğun andan itibaren bedeninin artık ölüme mahkûm edilmiş olduğu gerçeğinin farkında olman, zira maddî dünyadaki her şey fâni. İnsan bu dünyada bulunduğu müddetçe, sıradan vatandaşın yorumladığı manada "özgür" olamaz. Neden peki? Çünkü toplum içerisinde sosyal merdivenin hangi basamağında olursa olsun, ne kadar çok maddî zenginliğe sahip olursa olsun, bir mikroptan başlayarak ta ki küresel doğal afetlere kadar insan birçok şey karşısında zayıf ve savunmasızdır, zira o, sadece olarak ölümlü bir insandır.

Ve sadece Manevî başlangıcının özgürlüğe kavuşması ile insan gerçek manada özgürlüğüne kavuşabilir ve bu maddî dünyanın sınırlarının ötesine geçebilir. Zira bu dünya bir hayaletten ibaret. Buradaki hareketlilik ve hayat, aynı gün içerisinde doğarak ölen bir kelebeğe benzer. Gerçi kelebeğe göre onun önünde daha uzun mu uzun bir hayatı ve yaşanacak nice nice yılları var. Maddî dünyada her şeyin bir sınırı var. Hatta Evrenin bile bir sınırı var, çünkü işin aslında o da bir illüzyondan ibaret. Bir illüzyon ise sonsuz olamaz. Yanıltıcı dünya her zaman bir sınıra sahiptir.

İşte insan sonsuzluğun o parçacığının, kendi ruhunun gerçek o olduğunu ve kendi hayatının gerçekten de sonsuz olduğunu, bu sınırın ötesinde ebediyetin olduğunu ve onun da maddî mahpushaneden kurtularak oraya girme şansı olduğunu bilincine vardığında uyanmaya ve bu gerçekliği illüzyonsuz bir şekilde anlamaya başlıyor. O zaman bu dünyaya

ait bütün değerlerin bir hiç olduğunu anlamaya başlıyor. Ne kadar çok sağlığa veya maddî nimetlere sahip olursan ol, bunların hepsi tek anlık bir serap gibidir. Ve burası da cennet olmaktan çok uzak. Çünkü burada yaşayabilmek için nefes alma, yemek yeme, günlük ihtiyaçlarını karşılama gibi gereksinimleri olan ve üstüne üstlük de hastalığa yakalanan, değişik iklimsel faktörlere, değişik manyetik alanlara, bildiğimiz Ay'a, Güneş'e, diğer varlıkların faaliyetlerine ve saiereye bağımlı olan kendi maddî vücuduna sürekli bakmak zorundadır. Böyle hayat mı olur? Bu bir hayatta kalma mücadelesi ve kısa süreli yalan dolan bir an için boşuna harcanmış güçler demek. Aynı zamanda da ruhunu bu "cehennem" döngülerinden kurtarmak için harcayabileceği o kıymetli güçler.

– Anladığım kadarıyla, bir insan "kelebeğin kozadan" ayrımının bilincine ölüm karşısında duyduğu korkuyu kaybettikten sonra mı varıyor? – netleştirdi Nikolay Andreyeviç.

– Evet, – onayladı Sensei. – Ve bu hayatın gerçekliğini idrak etmiş oluyor.

– O yüzden de bu hayatın gerçekliğini idrak etmek için herhangi bir alternatif karşılaştırma ve başka hayat deneyiminin olması gerekiyor. Bu ise, şu hayattan kurtulmadığın sürece bunu elde edemeyeceğin anlamına geliyor.

– **Buna rağmen koza içerisinde olgunlaşan bir kelebek hatta uçuş deneyimine sahip olmasa bile kozayı yırtarak uçmaya doğru can atıyor, zira uçma içgüdüğü genetik düzeyde onun içerisine yerleştirilmiştir. Aynı şekilde insan da manevî uygulamaları yaparken, şu anda yaşamış olduğu hayatının bilinçli deneyiminden daha ziyade ruhunun bilgileriyle, kozanın kendiliğinden açılmasını beklemeden bu maddenin kozasını kendi azmi ve manevî uygulamalarının deneyimiyle yırtıp çıkıyor.**

– Hm, orası da doğru, – düşünceli düşünceli belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Bu yüzden de İmhotep, insanın yeteri kadar deneyim kazanarak kendi farkındalığında olgunlaşmış olmasını sabırla bekliyordu. Ve ancak bundan sonra, artık insanın manevî yolda sağlam bir şekilde bastığını görünce, ancak bundan sonra daha ciddi manevî uygulamaları ona emanet ediyordu. İnsanların böylesine bilinçli ve manevî gelişimleri sonucunda da diğer insanların ölçülerine göre inanılmaz mucizeler yapan, yakın öğrencilerinden meydana gelen çok güçlü bir çekirdek kadro oluşmuştu... Gerçi işin aslında onların yaptıkları şeylerde de olağanüstü hiçbir şey yoktu. Çünkü bu manevî gelişimin dolaylı sonucunun bir tezahüründen ibaretti sadece... İşte, netice olarak öğrencilerinin meydana getirdiği fazlasıyla güçlü bir çekirdek kadroya sahip olan İmhotep, onların yardımıyla küresel projeleri hayata geçirmeyi başarmaktan daha da öteye giderek, bu manevî dünya görüşünü halk arasında da yaygınlaştırmayı başarmıştı. Millet de onun öğretilerine can atıyordu, zira hissediyorlardı, onun gerçek olduğunu. Kâhinlerin ise bu bilgileri göz önünde bulundurarak, bunlarla kendi kavrayışlarının eksik taraflarını tamamlamaktan başka çareleri kalmamıştı...

– Aha, açlıktan ölmek için tabii, – ironiyle ekledi Jenka.

Arkadaşlar gülümsediler, Sensei ise anlatmaya devam etti.

– İmhotep'in öğretisi halk arasında o kadar çok yaygınlaşınca da, Arhontlar saçlarını başlarını yolmaya başladılar. Çünkü insanlar bu hayattan korkmaktan vazgeçiyor, onlardaki geçim kaygısı kayboluyor ve onların özlemleri gerçek manevî mecralara akmaya başlıyordu. Bu dünya görüşünün tüm dünya üzerinde yaygınlaşmaması için de Arhontlar bir sürü çaba sarf etmek zorunda kaldılar. Ama buna rağmen, yine de İmhotep'in bu öğretisi, Arhontların tüm organizasyonu yıkmanın yollarını bularak İmhotep'in "Özgür taş ustalarını" Ariman'ın "Hür taş ustaları" örgütüne değiştirene kadar, iki yüz yıldan fazla bir süre ayakta kalmıştı.

– İki yüz yıldan fazla mı? – afallamış bir ifadeyle soruverdi Nikolay Andreyeviç. – Bir dakika, Djoser üçüncü hanedanlığın hükümdarı olduğuna göre, o zaman... Bu, IV hanedanlığın dönemini, Gize'deki Keops, Kefren ve Mikerinos firavunlarına ait üç büyük piramidin inşa edildiği zamanları kapsıyor!

– Tamamen doğru, Khufu, Kha'ef-ra ve Men-kau-ra firavunları, – memnun bir ifadeyle onayladı Sensei. – Ve bu arada, bizzat bu piramitler de öğrencileri tarafından "yıldız haritasındaki" kesin koordinatların belirlenmiş olduğu İmhotep'in çizimlerine göre inşa ediliyordu. Ve artık söylemiş olduğum gibi, bu projede esas yol göstericisi niteliğinde yine Büyük Sfenks görev alıyordu.

– Demek, Djoser'in basamaklı piramidi ve Gize'deki sivri uçlu üç büyük piramit, bahsi geçen şu piramitler mi oluyor?

– Evet, İlim adamlarının dünyasında "gerçek piramitler" olarak isimlendirilen piramitlerden bunlar.

– Ne yani, "yalan" piramitler de mi var? – merak etti Kostik.

– Hem de bir sürü. Taklitçiler her zaman vardı, – söyledi Sensei. – İşte bakın, "Hür taş ustaları" (Hür Masonlar) örgütünün gerçek tarihini ve de insanlık tarihinde onların suçuyla nasıl bir rezaletin gerçekleştiğini sizlere anlatmaya başlamadan önce, ben sizin dikkatinizi yine başka önemli bir noktaya; Arhontlar'ın işlerine gelmeyen organizasyonları ve hatta devletleri çökertmek için hangi yöntemleri kullandıkları ve de insanları nasıl manipüle ettikleriyle ilgili noktaya çekmek istiyorum. Bunun tipik bir örneğini de bizzat Eski Mısır teşkil ediyor.

İmhotep'in sayesinde Mısır, güçlü ve gelişen bir ülkeye dönüşmüştü. Ülke ekonomisi üst düzeydeydi. İnsanlar genel itibarıyla hali vakti yerinde bir yaşam tarzı sürüyorlardı. Eğitim, herkesin erişebileceği bir konuma gelmiş, bu yüzden de entelektüel anlamda da Mısırlılar epey bir mesafe katetmişlerdi. İnsanlarda, kendi ahlâkî niteliklerini geliştirmek, bu dünyada iyilik yapmak ve ölümden korkmamak gibi arzu ve istekleri fazlasıyla teşvik eden dinsel dünya görüşlerinin yer etmiş olması dolayısıyla da, toplum içerisinde yüksek ahlâkî prensipler hâkim olmaya başlamıştı.

Arhontlar için, İmhotep'in "Özgür taş ustaları"nın ideolojisini yok etme uğruna, mevcut olan böylesine uygunsuz koşullarda ve de böylesine güçlü bir merkezleşmiş yapıya sahip bir devleti içerisinden çökertmek aşırı derecede zor bir meseleye dönüşmüştü. O yüzden de Arhontlar, ***Mısır'ı yıkabilmek için bu ülkeye yönelik komşuların düşmanlığını***

tetiklemeye başladılar. Özellikle, onların teşebbüsüyle Asyalı göçebe orduları kışkırtılarak, onların askerî istila akınları Mısır'ın kuzeyinde, Nil deltası bölgesinde patlak veriyor; Mısırlılar'ın güneyde Nubyalılar ile tekrar sorunları ortaya çıkıyor; Sina yarımadasında ise "ansızın", Mısırlılar tarafından işletilen madenlerin üzerinde hak iddia eden değişik değişik rakipler ortaya çıkmaya başladılar. Tüm bunlar da sanki "tesadüf eseri" gerçekleşiyordu. Ne var ki, üstün yeteneklere sahip bir insan olan IV hanedanlığın ilk firavunu olan Snefru, bu sınır sorunlarında öyle dahiyane bir şekilde çeki düzen verdi ki, Arhontlar apar topar kendi hareket taktiklerini değiştirmek zorunda kaldılar.

Sağlam merkezî bir yapıya sahip iktidarı zayıflatmayı ve güçlü devleti çökertmeyi dış faktörlerle hayata geçirme gücünden yoksun olan Arhontlar, orada din cephesinde devrim gerçekleştirmeye karar verdiler. Çünkü o zamanlarda din, insanlar için siyasetten çok daha fazla bir öneme sahipti ve genellikle de seçmenler bizzat dine bağlıydı. Kendi "bombardıman hazırlıklarını" da başka bir yerden değil de, on üçüncü nomun başkenti, Mısır'ın eski kültür merkezi olan Heliopolis'den başlattılar. Bir zamanlar burası kendi dinî akımlarına göre önde gelen şehirlerden bir tanesiydi, İmhotep'in zamanlarında ise kendi önemine göre devletin başkenti Memfis'in baskın olduğu teolojik akımlarından sonra ikinci sırada geliyordu. Arhontlar oyunlarını iki faktörün üzerine kurdular: bu kültür merkezi kentin ahali arasında popüler olması ve de bu kentteki bazı soylular ile yüksek düzeydeki kâhinlerin zenginliğe ve iktidara duydukları hırsın üzerine.

– Oo, dünyamızdaki siyasî koşulların tanıdık faktörleri bunlar, – gülümsedi Nikolay Andreyeviç. – Anlaşılan, Hayvansal başlangıcın bu tellerinden birden fazla kere çalmışlar Arhontlar.

– Hem de nasıl, – gülümsedi Sensei. İşte, şu komplocu insanların çoğunluğu Asya kökenlerine sahiplerdi ve de Asya'da buna benzer güneşe tapanların tarikatını çağrıştıran Güneş tarikatı (Mısırlı Ra) yanlısı oluyorlardı. Arhontlar da bahislerini onların üzerinden oynayarak, onları bu ülkede yüksek iktidara getireceklerini ve de onların dini akımlarını ülkedeki başlıca din konumuna yükselteceklerini vaat ettiler. İlk başta Arhontlar tarafından desteklenen, yüksek mertebeden komplocu insanların katıldığı sınırlı erişimli küçük ve gizli bir organizasyon oluşturuldu. Sonrasında ise bu organizasyon "Hür taş ustaları" cemiyetine dönüşerek, istisnaî olarak devlet düzeyinde belirli bir nüfuza sahip erkeklerin katıldığı bir örgüt hâlini aldı.

Arhontlar, değişik teşviklerin aracılığıyla ve de bu organizasyonu desteklemekle, etkin bir şekilde **toplumun** dinî bakımdan **ikiye bölünmesi sürecini tetiklemeye başladılar.** Ve artık, büyük piramitlerden bir tanesini inşa eden firavun Khufu'nun (Yunanca versiyonu Keops olan) zamanında... Khufu ise, aynı zamanda ondan önceki firavun Snefru ve ondan sonraki firavun Khafra (Kha'ef-ra veya Yunanca ismi Kefren) gibi İmhotep tarafından kurulmuş "Özgür taş ustaları" organizasyonunun çekirdek kadrosuna giriyordu. Bu insanların ana hedef ve görevlerinden bir tanesi de, İmhotep tarafından ayrıntılı inşaat projesi çizimleri

ile beraber bırakılmış "yıldız haritasına" uygun olarak piramitlerin inşaat planını hayata geçirmektir.

İşte, artık firavun Khufu'nun zamanında *Arhontlar tarafından teşvik edilen* ve arhontcu gizli cemiyetin üyeleri olan *kâhinler, halk ayaklanması çıkarmak için girişimde bulundular*. Onlar kendi tapınaklarında insanlara bu ülkede güya insan haklarının nasıl ihlal edildiği, birçok vatandaşa karşı nasıl yürekleri sızlatan bir adaletsizliğin yapıldığını anlatan vaazlar vermeye başladılar (bu nutukların öncesinde de bir kural olarak Arhontlar özellikle buna benzer "yürek sızlatan adaletsizlik vukuatları" çıkarıyorlardı). *Bu tiyatronun son sahne gösterisi olarak da, tüm zamanlarda Arhontların pürüzsüz işleyen sloganına davet ediyorlardı: "Özgürlük ve Adalet!". İşin aslıdaysa, bu sloganın aracılığıyla doğal olarak, halkın yaşamının gerçekten de iyileştirilmesi değil de, bayağı bir zenginlik sahibi, belirli bir makama sahip bazı vatandaşlar için belirli bir seviyede "özgürlük" ve "adalet" demek isteniyordu*. Ne var ki, sıradan insanlar "hocalarının" bizzat onların özgürlüğü ve sivrilmiş "adalet" hisleri (bu kâhinlerin yardımıyla sivrilmiş) ile ilgilendiklerine inanıyorlardı. Bu nedenle de onların peşinden yürüyor ve kişisel çıkarlarıyla, hükûmet tarafından "kandırılmış" halkın çıkarlarını koruduklarını farz ederken, hatta tüm bu hikâyenin nereden çıktığını düşünmüyorlardı bile.

Ne var ki, Arhontların entrikalarından ve hareket yöntemlerinden oldukça haberdar olan firavun Khufu, tüm şu sözde "halk ayaklanmalarının", işin esasıdaysa Arhontların uzun tasma altında bulunurken kendi cemaatlerini götüren ve de Arhontlar tarafından eğitilmiş "kâhin hocaların" organize edilmiş hitabet konuşmalarını sert bir şekilde kesip attı. Khufu, sadece ve sadece şu arhont yardakçılarının tapınaklarına giden yolların önünü kesti. Ve millet de kendi "hocalarından" ayrı kalınca, firavun muhafızlarından oluşan setin önünde bu yollarda dura dura, belli bir süre güneşlendikten sonra, böyle işe tüküreyim diyerek, kimileri işinin gücünün ardınca evlerine doğru, kimileri ise alışılmış "ibadetlerini" yapmak üzere komşu tapınaklara doğru çekip giderek dağıldılar. *Şu "kâhin hocaların" kendilerini ise, onlara "sempatize eden" bazı soylularla beraber, firavun Sina yarımadasında Arap dağlarındaki taş ocaklarına taş çıkartmaya gönderdi. Nasıl derler, fiziksel iş alanında emek sarf ederek kafalarındaki "boş düşüncelerinin" kökünü kazısınlar diye. Diğerlerini ise, hepten gemileri yükleme boşaltma işlerine gönderdi. Gelişen bir ülkede işçi gücüne her zaman ve her yerde ihtiyaç vardı!* Hayatlarında bir çivi bile çakmamış kâhinler ve soylular için böylesine bir sürgün ölümden beterdi. *Buna karşılık memlekette yeniden belli bir süreliğine, herkesin kendi işi ile meşgul olduğu sulh ve asayiş dönemi sağlanmıştı.*

İşin en komik tarafı da, artık uzun bir süre sonra, bu olayların üzerinden birçok yüzyıl geçtikten sonra(!), milâttan önce V yüzyılda Mısır'ı ziyaret eden Yunan tarihçisi Herodot'a, bazı güneşe tapan Mısır kâhinleri, bu firavun Khufu'nun nasıl "kendi halkına zulüm yaptığını", nasıl "tüm tapınaklara giden yolların önünü keserek, dürüst ve saygıdeğer Mısırlıların kurban getirmesini yasakladığını", nasıl "onları âdeta bir köleymiş gibi kendisi için çalışmaya zorladığını" kırıncı kırıncı anlatarak şikayette bulundular. Ve de onu tamamen

bir despot, bencil ve "aşırı sapıklık içerisinde düşmüş" aşağılık bir insanmış gibi en karanlık renklerde kaleme verdiler. Sina yarımadasına yaptıkları yolculuk ve de halk insanı ile aynı hızda fiziksel işler yapmaları ruhban sınıfının hatıralarına böyle kazınmıştı işte! Bu kâhinlerin torunları bile bu olayı vahşi bir dehşet içerisinde hatırlıyorlardı!

Çocuklar gülüşüler, Jenka ise söyledi:

– Tabî, külünk oynatmak dilini oynatmaya benzemez!

– Orası kesin, – katıldı ona Volodya.

– Ben de acaba neden Büyük piramidi inşa eden bu firavunun hatta okul dersliklerinde bile zalim birisi olarak tanıtıldığını merak ediyordum, – gülümsedi Viktor. – Oysa gerçekten de, çağdaş tarihi de Herodot tarihçisinin yazılarına dayanarak yazıyorlardı! O da bu kâhinlerden duyduğu şeyleri kaleme alıyordu, işin aslında gerçekleşen şeyleri değil tabî.

– Tamamen haklısın, – onaylayan Sensei, devam etti. – İşte, Arhontların adamlarının memlekette buna benzer istikrarı bozma heveslerinden sert bir şekilde vazgeçirince de, Arhontlar bu sefer daha sistemli ve daha bir planlı faaliyet taktiklerine geçtiler. İmhotep'in öğrencilerinin gerçekleştirdikleri olağanüstü mucizeler, gizemli "Özgür taş ustaları" cemiyeti, bu insanların manevî gelişimlerinde ne kadar inanılmaz yüksekliklere ulaştıkları ile ilgili halk insanı arasında dolaşan yaygın söylentilerden istifade ederek ve hem de gerçek bilgilerin halk yığınlarına karşı gizli tutulması etkenini kullanarak, Arhontlar en yaygın söylentilerin üzerine kurulmuş kendi yenilenmiş dinî akımlarını oluşturduktan sonra, onu Heliopolis'in kadim güneşe tapma dini ile tamamladılar. Üstelik sadece tamamlamakla da kalmayıp, fakat hem de onu kendi kafalarına göre değiştirdiler.

Yani aslında onlar İmhotep'in öğrencilerinin başardıkları şeylerin tüm şöhretini kendilerine mal ettiler. Bunun sonucunda da sıradan insanlar için bayağı bir ilgi çekici olan ve aynı zamanda da Arhontların gereksinimlerini karşılayan bir din ortaya çıkmış oldu. Arhontların keyiflerine göre dünyada aslında nelerin gerçekleştiğini anlamamız ve neyin ne olduğunu bilmeniz için ben bu tahrifat konusunu daha ayrıntılı bir şekilde anlatmak istiyorum size.

Bu da şu anlama geliyor. Eski Mısır devletinin geleneksel dininde (hatırladığımız gibi İmhotep'in zamanlarında onun merkezi Memfis kendinde yerleşiyordu) etik değerler baskın konumdaydı. Yani en sıradan bir insan bile onun anlayabileceği bir düzeyde, bu hayatın geçici olduğunu, vücudun ölümlü olduğunu, ruhun ve onu çevreleyen enerjilerin (bildiğimiz Ka katmanı vesaire) var olduğunu biliyordu. Hatta belirli bir anlamda, çağdaş bir dille konuşursak, reenkarnasyon süreçlerinden de haberi vardı. Ancak Eski Mısırlılar için bu daha çok, ya cennet bahçelerine geçiş biçiminde, ya da ki onun ruhunun Duat'ın farklı saat kuşaklarındaki yolculuğu ve zaman aşımında da ruhunun diğer yaşamına geçiş yaptığı birinci saat kuşağına dönüşü biçiminde bir anlayıştan ibaretti. İnsanlar ölümden korkmuyor, inanç içerisinde ölümlerinde de dualarında şunu söylüyorlardı: "Osiris, ben ölecek ve yeniden doğacağım", "Ben Osiris gibi yaşayacağım. O, ölümlerinde yok olmadı, öldükten sonra ben de yok olmayacağım".

– Bugün Hristiyanların Hz. İsa ile ilgili konuştukları şeye benziyor bu, – belirtti Nikolay Andreyeviç. – Ben O'na inanıyorum ve yeniden dirileceğim!

Sensei onaylarcasın başını sallayarak devam etti.

– Yani insan burada, bu dünyada yaşarken, kendi düzgün, hayırlı hayatı ile (aslındaysa Hayvanî başlangıcını zapt edip, Manevî başlangıcını geliştirerek) bundan sonraki hayatında daha iyi varoluş koşullarını hak etmeye can atıyordu. Aslında bu öylede oluyordu, ama reenkarnasyon süreçleri insanların hayal ettiklerinden biraz farklı biçimlerde cereyan ediyor. Ancak bunun bir önemi yok. Önemli olan, daha hayattayken insanın İnsan olmaya başlaması! İmhotep ve onun öğrencileri zamanında böylesine bir maneviyata özenti azamî seviyede halk arasında yaygınlaştırılmıştı.

Peki, Arhontların kâhinleri ne yaptı? İlk başta kendi gizli dinî öğretilerini oluştururken, onlar aslında her şeyi oldukça mahirane bir şekilde baş aşağı ederek, insanın bu hayattaki atılımlarını Maneviyata değil de, onun Hayvansal başlangıcına bağladılar. Mısır'daki bu yeni din de genel olarak Asya kökenliler (o zamanların Mezopotamya'sında artık Arhontların sağlam ve güçlü merkezleri vardı) tarafından biçimlendirildiği için onun temelini etik inanışlar değil de çoğunlukla büyücülük oluşturuyordu. Yani öyle bir şey yaptılar ki, artık insanın ahiretteki geleceği onun bu hayatta yapmış olduğu hayırlı amellerine değil de, onun büyücülük formüllerini bilmesine, kendileri tarafından karmaşıklaştırılmış dinî ibadetlerin titiz bir şekilde uygulanmasına ve onlara uyulmasına bağlı bir şeydi. Bu büyücülük formüllerini de doğal olarak sadece "seçilmiş" kâhinler biliyorlardı. Ve bu "boş beleş" formüllerden herhangi birisini ona açana kadar da insanın uzun bir süre sadakatle onlara hizmet etmesi gerekiyordu. Sonradan, bu fikirlerin halk arasında yaygın olarak aşılması zamanı da ruhban sınıfı bu dini olağanüstü gelirler getirerek, onların kurumlarını zenginleştiren ve büyücülük formüllerinin ticaretini yapan bir girişimciliğe çevirdiler. "Müşteriler" için daha beter bir çekicilik olması adına kâhinler, kendi ahiret cenneti mefhumlarını da İmhotep'in öğrencilerinin manevî başarılarıyla ilgili halk arasında dolaşan yaygın söylentilerle süsleyip püslediler.

– Hangileriyle meselâ? – merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Meselâ, İmhotep'in bazı manevî olarak güçlü öğrencilerinin normal insanlar gibi ölmediği, fakat öldükten sonra nur saçan ruhlara dönüştüğü, şimdilerde "tanrı'nın ordusuna katıldılar" denilen türden, Eski Mısırlıların inanışlarına göre ise gecenin tehlikeleri arasında kendi Tanrı'larına eşlik eden ruhlara dönüştükleri gibisinden söylentiler dolaşıyordu. Onları Tanrı ile bir bütün hâline geliyor ve aynı zamanda kendi bireyselliklerini de kaybetmiyorlardı. Kendi geçici hayatları ile Işığın krallığında sonsuz hayatı hak ediyorlardı. Prensip olarak bu öyle de oluyordu, sadece olarak insan söylentilerinin aktardığı türden masalsı bir biçimde değil tabî.

İşte, Arhontların kâhinleri ne yaptı? Onlar kendi fikir akımlarında, eğer insan Mısır'daki başka bir dini akıma değil de sırf onların dinine inanır ve onların dininden olursa, o zaman onlara inanan her bir insan kendi ölümünden sonra merhumların arasında seçkin

birisi olacaktır diye yazıverdiler. Ölümünden sonra bu insan nur saçan bir ruha dönüşecek ve Ra tanrısına Duat üzerindeki yolculuğunda eşlik edecektir. Fakat onun ahiret dünyasındaki mutlu yaşamı, istisnaî olarak bu insanın ahiret dünyasındaki şu veya bu mertebeye ulaşmasını sağlayan belirli formülün ruhban sınıfından elde edilmesine bağlı bir şeydi sadece.

– İşte bu, – gülümsedi Volodya. – Bu sana kazık attıkları ufak tefek su ticareti değil, bu artık sana hava sattıkları ciddi bir ticaret işi...

– Kazıkçılar! – kendi teşhisini koymak için acele etti Jenka.

Bunun üzerine arkadaşlar kahkahalara boğuldular. Herkes sakinleştikten sonra ise Sensei devam etti:

– Ve her zamanki gibi, Arhontların "bizimle olmayan bize karşıdır" gibi yerleşmiş geleneksel siyasî formülü piyasaya sürülüyordu. Dünyada Ra'ya tapmayan herkesin bu tanrının düşmanları olduğu ilan ediliyorlardı. Ve bu insanlar kâhinler tarafından "ebedî ateşin göllerinde" azap çekmeye mahkûm ediliyorlardı!

– Vay be, günümüzün birçok dinî tarikatları ile ne kadar da çok benzerlik gösteriyor! – belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Sen nasıl düşünüyordun ki?! İnsanlar yapraklara bakıyorlar ama bitkinin köklerini görmüyorlar. Oysa biraz derine inince, bakıyorsun kökler arhont kökenine sahipmiş. Gerçi gözlemleyen bir insan bitkinin yer altındaki kısımlarına inmeden de yaprakların üzerindeki küfleri fark edebilir.

– Orası doğru, – kabul etti Nikolay Andreyeviç.

– Demek şu "ebedî ateşin gölleri" efsanesi daha o zamanlarda doğmuştu? – hayret etti Kostik.

– Kâhinler tarafından ayar çekilmiş, o zamanın inanışlarına uygun olarak, – cevap verdi Sensei. – Üstelik, Ra güneşine tapanların dini sonradan Mısır'da baskın bir konuma sahip olduğundan dolayı da aynı inanış biçimini Kıptiler de "miras olarak" devraldılar. Onların görüşlerine göre, cehennemde meskûnlaşmış yılan, aslan, timsah kafalı şeytanlar, öldükten sonra mahsur kalmış ruhu bedenden çıkararak, büyük bir zalimlikle onu deliyor, kesiyor, "böğürlerine" oklar batırıyor ve ateşten nehre doğru kovalayarak, onu oraya atıyorlardı. Sonrasında ise azap içerisinde olan ruh, onların inanışlarına göre, dışarıdaki karanlığa atılarak orada dondurucu soğuktan "dişlerini" birbirine vuruyordu. Fakat bu azaplara bakmayarak ruh var olmaya devam ediyor ve belli bir süre sonra da yeniden Duat'ın birinci saat kuşağına düşüyordu.

– Ben de şu korku filmlerindeki "şiddet" sahnelerinin nereden çıktığını merak ediyordum. – gülümseyerek söyledi Jenya.

– Dikkat ederseniz, bu inanışlarda hatta ruhu bile "kaburgaları" ve "dişleri" olan vücut anlayışına bağlıyorlardı. Ve tüm bunlara ne kadar da çok insan korkusu karıştırılmış! – dikkatimizi bu konuya çekti Sensei. – İşte, bu yenilenmiş dinî konsept, Arhontlar tarafından ilk başta kendi gizli organizasyonlarından geriye kalanların üzerinden denendi. Ve de başarılı

olundu. İlgilenmeye başlayan yeni insanlar bunun bildikleri meşhur "Özgür taş ustaları" olduğunu düşünerek bu organizasyona katılmaya başladılar. O zaman, yeni ortaya çıkmış Ra kâhinleri faaliyetlerini daha da fazla yoğunlaştırarak gizliden gizliye nüfuz sahibi aristokrasiyi, farklı nomlardan soyluları kendi yeni dinlerine çekerek yavaş yavaş kraliyet ailesinin üyelerine yaklaştırmaya başladılar. "Özgür taş ustaları" cemiyetinin arayışı içerisinde olan birçok insan, yenilenmiş Ra kültürünün etkisiyle "Hür taş ustaları" cemiyetine girmeye başladılar. Ra kültürü güç kazanmaya başladı. Oynadıkları kurnaz siyasî oyunlar sayesinde bu kâhinler artık bir sonraki firavun Khafra zamanında, firavuna "Güneşin oğlu" unvanını dayatarak kendi dinlerinin resmî olarak tanınmasını başarıp, yavaş yavaş kendi organizasyonlarını resmî bir dine dönüştürmeye ve onun etkisini diğer inanışların üzerinde de yaygınlaştırmaya başladılar.

Belirtmekte fayda var, firavun Khafra yeteri kadar güçlü ve enerjik bir adamdı ve önceden de bahsettiğim gibi aynı zamanda "Özgür taş ustaları" organizasyonunun çekirdek kadrosuna giriyordu. Yeri gelmişken, hatta onun günümüze kadar ulaşmış olan heykeli (diyoritten yapılmış) üzerinde de "Özgür taş ustaları"nın işaretlerini bulabiliriz. Firavunun sırtında oturarak kanatları ile onun kafasını koruyan doğan kuşu, firavunun oturduğu tahtın üzerindeki lotus çiçeği süsü ve hem de aslan kafası ile pençeleri bu işaretlerdendir. Tüm bu işaretler, şimdilerde zannettikleri gibi sadece "kraliyet hâkimiyetinin süslerinden ve sembolleri"nden ibaret değildir. Bunlar "Özgür taş ustaları" için belirli öneme sahip yerlere ve geçmişteki İlim adamlarının bazı farklılıklarına işaret ediyor.

Khafra'nın payına, Arhontların en şiddetli karşı durma mücadelesi düşmüştü. Onların yeniden canlanmaya başlayan faaliyetlerinin önüne geçmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bu yüzden de sonradan, artık firavun Khafra'nın ölümünden sonra, güneşe tapan ruhban sınıfı onu, güya insanların "nefret ettiği", "tanrıların yüz çevirdiği" firavunların listesine dâhil ettiler. Khufu ve Khafra, Arhontların hâkimiyete geçmesine izin vermemek, ülkeyi ve insanları bu Destrüksör'lerden korumak için o kadar çok şey yaptılar ki hatta onların ölümlerinden sonra bile Arhontların kâhinleri her türlü yolla onların hatırasını karalamaya çalışıyorlardı. Hatta bu firavunların piramitlerini onların isimleriyle değil de, piramitlerin yakınlarına hayvanlarını otlatan çoban Filitis'in ismiyle anmaya zorluyorlardı.

Oysa iktidara firavun Menkaura (Yunan versiyonu Mikerinos) geldiğinde, kâhinler gelecek kuşaklar için onun hakkında en "sıcak hatıraları" muhafaza ederek onu "yükü hafifleten" "ve memurlara yönelik şikayetleri dinlemekle kalmayıp fakat hem de her zaman adaletsizliği aradan kaldırmaya hazır olan" "adaletli bir hükümdar" olarak kaleme verdiler. Ve de hepten "insanların tanrılara kurban verebilmeleri için tapınakların açılmasına izin verdi". Oysa işin aslında bu insan melankolik bir şahsiyet tipine sahip birisi olarak artık Ra kâhinlerine bağımlı bir kişiydi. Onun kızı, "Hür taş ustaları"nın gizli organizasyonunun bir mensubu olan ve bundan dolayı da sonradan Ra tanrısının onuruna yükseltilmiş "üç dikili taşın" kâhini konumuna gelen, yüksek makama sahip bir soylu ile evlendirilmişti. Sonradan kâhinler öyle bir şey yaptılar ki, firavunun kızı da ansızın vefat etmiş oldu. Sevgili kızınının

ölümü dolayısıyla sersemlemiş firavun, "Hür taş ustaları"nın kâhinlerine daha da çok bağımlı bir hâle gelerek, onlar tarafından manipüle edilir oldu. Bu firavun zamanında, hâlâ iktidarda bulunan İmhotep'in "Özgür taş ustaları"ndan kişiler için zor zamanlar başlamıştı, aynı zamanda Orion kuşağından üçüncü piramidin inşaatı konusunda da. Buna rağmen onlar bu inşaatı tamamlamayı başardılar.

Firavun Menkaura zamanında Arhontlardan olan kâhinler hâkimiyeti ele geçirmek için esaslı bir şekilde hazırlandılar. Fakat İmhotep'in öğrencilerinin çekirdek kadrosu da hâlâ yeteri kadar güçlüydü ve ellerinden gelen her türlü yolla onlara karşı koyuyorlardı. Bu yüzden de firavunun ölümünden sonra Arhontlar, "Hür taş ustaları" gizli örgütüne mensup Ra (Userkaf) baş kâhininin başlarında bulunduğu nüfuz sahibi insanları Heliopolis'ten hâkimiyete getirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. İşte bu insanlar da IV hanedanlığa mensup insanların tahta giden yollarının sert bir şekilde önüne geçerek beşinci hanedanlığı başlatmış oldular. Ve bizzat bu insanlar tarafından bu ülkede sonradan dinî devrim gerçekleştirilerek, Arhontlar için bu ülkede tam hâkimiyete erişim yolu açılmış oldu.

Bu örnekle, ***Arhontların bir ülkeyi nasıl bölünmeye getirerek, küçük parçalara ayırıp, bunun sonucunda da dağılmaya sürükledikleri*** gerçeğine dikkatinizi çekmek istedim. Bu onların en çok sevdikleri yöntem. Bunu aklınızda tutun ve dünyada gerçekleşen olayları, şimdiki Arhontların size dayatmak istediği çarpık prizmanın aracılığıyla değil de açık gözlerle gözlemleyin. Dinî devrim öncesinde, Heliopolis kâhinleri tahtı ele geçirdikleri zaman, onlar yeteri kadar açık bir şekilde kendi hâkimiyetlerini ülkede kabul ettiremiyorlardı, çünkü Memfis'teki grup hâlâ yeteri kadar güçlü bir konuma sahipti. Hâkimiyetlerini sağlama almak için de, onlar uzlaşmaya giderek, Memfis grubundan olan Ptah tanrısının baş kâhinini vezir olarak tayin ettiler. Fakat aynı zamanda da, ahali için basitleştirilmiş ve adapte edilmiş dinî görüşlerinin etkin bir şekilde propagandasını halk arasında yapmaya devam ediyorlardı. Yani işin aslında, onlar **yoğun bir şekilde ülkeyi ikiye bölüyor, insanları şu *dinî ve siyasî* tartışmanın içerisine girmeye ve onlara dayatılmış "fikirlerin" savunmasını yapmaya zorluyorlardı. Ve de dikkat edin, insanın gerçekleşen şeylerle ilgili sahip olduğu kişisel fikirlerinin değil de, kâhinlerin ona dayatmış olduğu ve kendi şahsî fikriymiş gibi zannettiği şeylerin savunmasını yapmaya itiyorlardı.**

Bundan başka, nom yöneticileri ve tanınmış soylular geniş idarî yetkiler aldılar: kimileri şu siyasî darbeye iştirak ettiklerinden dolayı ödül olarak, diğerleri ise Arhontların siyasî gücüne ileride destek olmaları için rüşvet niteliğinde. **Peki, ülkenin yıkımına yöneltmiş bu tür bir Arhont politikası nereye getirdi? Yerel yöneticilerin güçlerinin artmaya başlamasına getirdi.** Arhontların yardımları sayesinde onlar kendi vilayetlerinde şöyle küçük kralcık, firavuncuk tarzından şeylere dönüştüler. Bu ise kendi sırasında, Mısır'da hâkimiyetin merkezde zayıflayarak vilayetlere dağılımına getirdi. Ve bu durumdan öncelikle mağdur olan da sıradan insanlar oldu, çünkü Mısırlılar için hayatî bir öneme sahip olan şu su dağıtımını bile eskiden mevcut olan merkezî yönetimin yerine, kişisel zenginliklerinin derdine düşmüş yerel aristokratlarının keyiflerine bağlı olmaya başladı.

Stas o anda gülümseyerek konuştu:

– Hani şu "Pırlantalı el" filmindeki şu lâfi hatırlıyor musunuz: "Peki ya eğer piyango biletlerini satın almasalar?" "Eğer piyango biletlerini satın almasalar, o zaman doğal gazlarını keseriz".

Çocuklar gülüşüler.

– Orası doğru. O zamanlar da aynen öyleydi: "Kimler ki bizden bir tomar bilet alır, bedavaya su pompası kazanır", – bu filmde halk arasında meşhur olmuş bir deyim de Sensei alıntı yaptı. – Şaka bir tarafa, o zamanlarda insanlar için suyun önemi, şimdilerde doğal gaz, petrol ve elektrik enerjisi neyse, onun gibi hayatı bir yere sahipti. ***Bu kaynağı elinde bulunduran da, kendi siyasetini yürütüyordu..*** İşte, soyluların saray hayatı, devlet yönetiminin yapılması gereken işlerinden ziyade, yine yapay olarak ihtişam ve tam anlamıyla zevk ile sefa içerisine gömülüyordu. Entrika çevirmek moda olan bir uğraşı hâline geldi. Diğer tarafta ise halk için başta gelen dinin kendisinde de Arhontların kâhinleri, insanların bakış açılarını inceden inceye değiştirerek, Hayvansal başlangıcın özendirilmesine ve onların hayatında maddesel değerlerin baskın olmasına yönelik köklü ve devrimsel nitelikte değişiklikler gerçekleştiriyorlardı. Burada ben sizin dikkatinizi, kadim popüler tanrıların isimlerinin nasıl kullanıldığı ve bilgilerin nasıl tahrif edildiği konusuna çekmek istiyorum.

Daha önceleri Ra tanrısına, Heliopolis'de "olgun" gündüz güneşi olarak tapıyorlardı. Arhontların kâhinlerinin öğlen güneşi Ra tanrısının ismini kendilerine tahsis etmeye başladıkları zamanlardan önce Heliopolis'te akşam güneşi tanrısı ve dünyanın yaratıcısı olan Atum'a tapıyorlardı. Ama işin en enteresan yanı Atum isminin, kadim inanışlara göre ezeli Nun sularından (her şeyin çıktığı suların kaosu) çıkararak kendisini bir tepe biçiminde ortaya çıkaran Atama tanrıçasının isminin artık sonradan değiştirilmiş bir hâlden ibaret olması. Bu tepenin üzerinde bir lotus çiçeği açiverdi ve ondan da karanlığın içerisinde parlak bir ışık doğdu. Ve dünya düzeninin ayakta tutulmasında ana rol bizzat Atama tanrıçasına tahsis ediliyordu. Onun, lotusun taç yapraklarından oluşmuş tacının üzerinde dünyada olup biten her şeyden haberdar olan ve her şeyi gören bir Göz parlıyordu. Sonraları bu efsaneyi ataerkil motiflere uygun olarak yeniden yapılandırırken, şu Göz'ü de Atum'un koluna, İusat tanrıçasına (onun kutsal ağacı, "yaşam ve ölüm"ün ağacı olarak varsayılan akasya idi) atfettiler. Bu tanrıça da, güneşi doğuran semavî bir inek olarak kendisine tapınılan gök tanrıçası Hathor (harfiyen "Horus'un evi") ile özdeşleştirilmeye başlandı. İşte onun alınına da şu Göz yerleştirilmişti. Sonrasında onu Ra'nın kızı yaptılar. Daha sonra ise Göz'ü alıp, Ra'nın tacına yapıştırdılar. Yani her şey her zaman olduğu gibi. İşte, şu Atama tanrıçası ile ilgili başlangıçta olan efsaneyi aklınızda tutun. Az sonra diğer gerçeklerle karşılaştığınızda bazı şeyleri anlayacaksınız.

Evet, bu bilgilere ek olaraksa... Dikkatinizi eski efsanelerdeki şu noktaya da çekmek isterdim. Memfis'de, hatırlayacağımız üzere, başlıca tanrı Ptah tanrısı idi. Aslında onun sureti bir zamanlar insanlar arasında yaşamış, Ptah ismi ile tanınan Bodhisatva'nın bir örneği niteliğinde ortaya çıkmıştı, yani insanlara ilim getirmiş ve onunla ilgili efsanelerde de

anlatıldığı üzere "hakikati açıklayan ve insanlara nasıl dürüst ve iyi yaşanacağını öğreten kimse" olarak gerçekten de var olmuş bir şahsiyetten alınmıştı. Ve hatta onun, vücudunu sımsıkı bir şekilde kapatan (elleri hariç) kıyafetler eşliğinde ve "uas" asası ile beraber tasvir edilmesi de o zamanlardan kalma yankıların bir sonucundan ibaretti. Ama tüm bunların çok da önemi yok. Sonradan Ptah'ı ilâhlaştırdılar ve baş tanrı olarak onun suretine tapmaya başladılar. Enteresan olan, insanlar arasında hâlâ çok ilginç bir efsanenin muhafaza edilmiş olması. Bu efsanede, Ptah'ın (burada bu dünyayı yaratan tanrı niteliğinde görülmüş) diğer tanrıları nasıl doğurduğundan bahsediliyor. "Ptah'ın kalbinde Atum ile ilgili düşünce ortaya çıktı (Ptah'ın ilk yaratısı), dilinde ise "Atum" ismi belirdi. Bu kelimeyi telâffuz ettiği anda da ezeli kaosu içerisinden Atum doğuverdi". Bunu da aklınızda tutun, sonra karşılaştırırsınız.

– Burada neyin bilgisi var ki? – anlamıyorcasına omuzlarını silkti Kostik. – Efsane efsanedir zaten.

– Sabır, dostum, biraz sabır, – gülümseyerek ifade etti Sensei. – Her şeyin kendi zamanı var. – Ve anlatmaya devam etti: – Memfis efsanesine göre, zamanın başlangıcında Ptah, kendisinin sekiz yardımcısı olan Hnumlar'ın ("modelciler") yardımıyla yeryüzünü, gökleri, insanları ve varlıkları yarattı. Heliopolisçi görüşlerde ise bu işlevlerin hepsini Atum'dan Ra'ya aktardılar. Üstüne üstlük şu dokuzluğa bir de, karanlığın ve kötülüğün timsali olan Apop yılanından Ra'yı kurtarma özelliğini atfettikleri, Samîlerin Set tanrısını da dâhil ettiler. Üstelik Ra kültürünün yeni dini insanlara zorla dayatılıyor ve genel itibarıyla sadece saray mensubu çevreler ve Asya'dan gelme insanlar tarafından kabul görmüştü. Bundan başka, Arhontların yardımcıları yeni dinin karmaşık dinî merasimlerinin yürürlüğe konulması ve de buna karşılık olarak hizmet edenlerin kadrosunun büyütülmesi bahanesi ile aslında yoğun bir şekilde kendi kâhinlerinin ordusunu artırıyorlardı. Örneğin, Ra kültürü lider bir konuma geldiği zamanda, şu bildiğimiz Heliopolis kentinde onların sayısı artık on iki bini aşmış bulunuyordu.

– Oha, – gülümsedi Volodya, – sağlam bir kadroymuş!

– Tabii, sadık seçmenlere sahip koca bir siyasî parti işte, – ironik bir şekilde ifade etti Sensei. – Bundan başka, yapılan bu değişikliklerin arka planında da etkin bir şekilde, insanların İmhotep'in sayesinde medenî bir şekilde manevî gelişim yolunda yürüdükleri geçmiş iki yüz yılın tarihi yapılandırılmaya başlandı. Tarih yeniden yazılıyordu. Geçmişe ait kıymetli tomarlar yok ediliyordu, özellikle de manevî olarak olgunlaşmış insanlar tarafından yazılmış olanları. Halk arasında yeteri kadar tanınmış olan ve atasözleri, özdeyişler şeklinde popülerlik kazanmış metinlere sahip diğer tomarları ise öylece alıp kendi işlerine gelecek biçimde yeniden yapılandırıyorlardı. Orijinal el yazmaları imha edilirken, insanlara da artık değişime uğramış kopyalarını kakalıyor ve bunların içerisine de alıkoyulan bazı genel ahlâkî öğretilerin yanı sıra, insanı daha ziyade maddî bir dünya görüşüne yönlendirecek metinler karıştırılıyordu. Bu yeni öğretiler, genel itibarıyla büyümekte olan kuşaklar için hesaplanmıştı. Okullarda, özellikle de tapınakların içerisinde bulunanlarda, öğrencileri, bu genel ahlâka dair özdeyişlerin yazılı olarak kopyasını çıkarmaya ve ezberlemeye

zorluyorlardı. Buna benzer bir uygulama İmhotep zamanında da vardı ama, biraz farklı bir doğrultuda, manevî olarak daha derinden idi.

İmhotep'in öğretisinin takipçileri tarafından bırakılmış tarihsel yazıtların kökünün kazılmasına yönelik bu Arhont isterisi öyle boyutlara vardı ki, sonunda bir zamanlar "Özgür taş ustaları" örgütünden olduklarından Arhontların haberdar olduğu insanların (tanınmış ve meşhur insanlar da dâhil olmakla) mumyalanmış cesetleri mezarlarından çıkarılmaya başlandı. Bu mumyalar çıkarılmakla kalmayıp, parçalara ayrılarak imha ediliyordu. Ve tüm bunların hepsi de "halkın gazabı" olarak kaleme veriliyordu, oysaki halkın bu olaylarla uzaktan yakından bir ilişkisi yoktu. Bu iş, bu insanların mumyalarında saklanmış olma ihtimali bulunan İmhotep'in öğretisinden yazıtların, gizli ilimlerin metinlerinin aranıp bulunması talimatı verilmiş özel kâhinler tarafından hayata geçiriliyordu. Arhontlar bu ilimlerin tesadüfen, yeniden dünyada ortaya çıkma ihtimalinden o derece korkuyorlardı.

– Tabii, İmhotep kendi faaliyetleriyle adamların ödünü kopartmış olmalı! – söyledi Viktor.

– Hem de nasıl, – onayladı Sensei. – Bu dünyanın illüzyonlarını yıkıp geçerek insanları manevî mecraya yönlendirmek ve bununla da onları Arhontların kontrolü altından çıkarıvermek; ciddi bir şey... İşte, tüm şu hikâyeye ne ile sonlandı peki? **Arhontlar nihaî olarak Mısır'da kendi adamlarını iktidara yerleştirdikten** ve "Özgür taş ustaları" organizasyonu ile İmhotep'in öğretisinin imha edilmesine yönelik tüm gizli faaliyetlerini yürütüp tamamladıktan ve aynı zamanda devlet politikasını, sıradan insanların dünya görüşlerini yeniden yapılandıracak bir çizgiye oturtuktan **sonra** Mısır'a duydukları ilgiyi kaybettiler. "Hür taş ustaları"ndan desteklerini çeken **Arhontlar, insanların acıları ve yıkımın üzerinden servet yapmaya başladılar.**

Beşinci hanedanlık yok olmaya mahkûmdu. Tanınmış soylular taht uğrunda mücadele veriyor, en çirkin siyasî yöntemleri kullanmaktan çekinmiyorlardı. Yerel "krallıklar" kendi aralarında rekabet ediyor, silahlı çatışmalara varmaya kadar gidiyorlardı. Nomların kâhinleri bu tür istikrarsızlıktan istifade ederek hızla güç kazanmaya başlayıp, bizzat kendi dinî akımlarının propagandasını yapmaya ve nüfuzunu yaygınlaştırmaya daha da çok çalışıyorlardı. **Bunun sonucunda da Heliopolis'teki kâhinlerin (Arhontlar, onların elleriyle kendi işlerini hallettikten sonra, öylece yüzüstü bıraktılar) siyasî nüfuzu önemli ölçüde azalmış oldu. Halk arasında ciddi karışıklıklar ve bunun sonucunda da ayaklanmalar başladı.** Hâkimiyete gelen altıncı hanedanlık **askerî müdahale politikası izleyerek asayişî sağlamaya çalışıyordu ama**, bu artık, hızla güçlenerek çalkantılı bir şekilde büyümeye başlayan çamur ve su karışımı bir selin önüne alelâcele ince dallardan örülmüş bir sete benziyordu daha çok. **Ülke siyasî istikrarsızlık durumunda bulunuyordu.** Mısır'da altıncı hanedanlığın egemenliğinin sonlarında, **aşağıdaki iki durumun bir araya gelmesi sonucunda şiddetli bir açlık patlak verdi: izlenen bu tür bir siyasetin ve de ardı ardına düşük taşkınlara neden olan anî iklim değişikliklerinin.**

Altıncı hanedanlığın egemenliğinin sona ermesinden sonra ülkede tam bir anarşi hâkim oldu. Tanınmış soylular kendilerinin sırayla yüksek mevkilerdeki makamları devralacakları geçici bir hükûmet kurma girişiminde bulundular. Fakat onların her birisi sırf kendi nomlarının gelişmesi ile ilgilendiklerinden dolayı doğal olarak bu girişimden de ortaya doğru dürüst bir şey çıkmadı. Yedinci hanedanlık iktidarda uzun bir süreliğine kalamadı: onda "yetmiş gün zarfında hükmeden yetmiş kral" vardı. Bundan sonra ise Mısır büsbütün *ıç savaşa sürüklenerek, bir zamanların kudretli, güçlü ve gelişen bir devleti olmaktan çıkıp, büyük toprak sahipleri hanedanlıklarının yönettikleri küçük, güçsüz ve savunmasız devletlere parçalanmış oldu. İşte Arhontlar kendilerinin bu şekildeki etkin yıkıcı faaliyetleri ile nice kuşak insanları yüzyıllar boyunca ıstırap çekmeye ve de sırf bu dünyada hayatta kalmanın sorunları ile haşır neşir olmaya mahkûm ediyorlar.*

Sensei konuşmasına ara verdi. Bizse, Sensei'in bu dünyanın gerçekleri ile ilgili anlattığı açık sözlü hikâyenin yarattığı izlenimin etkisi altında öylesine suskun suskun duruyorduk. İlk olarak Viktor dayanamadı ve kendi duygusal izlenimlerini tek bir nefeste söylemeye koyuldu:

– Onların anasını... ne bu Arhontlar ölümsüz mü yani? Daha o zamanlardayken onların ağzını burnunu kıramazlar mıydı? Peki, ya millet neden susuyordu?! Oysa insanlar arasında iki yüzyıl boyunca manevî bir ideoloji hüküm sürmüştü! Her şeyi öylesine alıp baş aşağı etmek nasıl mümkün olabilirdi ya?

– Evet! – onunla hemfikir oldu Volodya. – Peki nasıl oldu da, insanların kendileri Arhontların iktidara gelmesine göz yumdular?! Darbeyi yapanlar bir avuç insandı oysa. Halkın iradesi neredeydi?

– Halkın iradesi mi?' – kederle gülümsedi Sensei. – Güzel bir soru. Ve bu sorunun cevabını benim de ne kara çok bilmek istediğimi hayal bile edemezsiniz,.. – Sensei düşüncelere daldı ve sanki kendi kendisiyle müzakere ediyormuş gibi konuştu: – Gerçi anlaşılan tarih insanlara hiçbir şey öğretmiyor. **Dışarıdaki dünya içinizde olanın bir yansımasından ibaret sadece... İnsanlarda, madde ve onu kaybetmenin korkusu henüz çok baskın, bu yüzden de onlar kendi dünyalarını değiştirmekten korkuyor, Arhontların artıklarıyla yetiniyorlar. Gerçek manada Özgür birisi kendi kendisine meydan okuyabilir sadece... İçindeki neyse, dışarıda doğuracağı şey de odur...**

Sensei susuverdi, ardından ise, sanki kendine gelmiş gibi Volodya'nın sorusuna cevap vermeye başladı.

– Arhontlar tabii ki ölümsüz değiller. Onlar alçakçasına bir yaşam sürdükten sonra, herkes gibi ölüp giden on iki zavallı insancıktan ibaret sadece. Ama işin en acıklı tarafı, onların yerlerinin boş kalmaması. Çünkü "biricik hayatında bu dünyada mutlak hâkimiyete sahip olmak"tan yana yanıp tutuşanlar için Ariman tarafından kurulmuş tuzaklara düşmeyi arzulayan insanların sayısı her zaman yeteri kadardı. Ne var ki, Ariman'ın fare kapanlarında bedavaya peynir yok... Halkın iradesine gelince... Her neyse, yakında kendiniz her şeyi göreceksiniz zaten. Neyse, yeter bu kadar hüznün, bir ara verelim. Hadi yüzmeye gidiyoruz!

Ve en başta Sensei ayağa kalktığından dolayı, diğer arkadaşlar da onun peşinden kalkmaya başladılar. Oysa benim meselâ, "yakında kendimizin her şeyi göreceğimiz" şeyin ne olduğunu öğrenmek için meraklanıp patlayasım geliyordu. Bu gezegende hangi olağan dışı olaylar bizi bekliyordu acaba? Gerçi benim bu olaylar karşısında duyduğum herhangi bir korkum da yoktu hani, çünkü "oralarda bir yerde" her ne olursa olsun benim her hâlükârda tüm bunları kardeş halkların topluluğu olan kudretli bir devletin, Sovyetler Birliği'nin "durgun liman"ından seyredeceğimi zannediyordum.

* * *

Sensei, Nikolay Andreyeviç, Volodya, Stas ve Jenya ile beraber uzaklara açılmaya karar verdiler. Sığ sulara kalanlar ise biraz suyu bulandırdılar, biraz etrafa sıçrattılar ardından da çadırlarının yolunu tuttular. Biz de Tatyana ile birlikte ufak tefek mutfak işlerinin bitirdikten sonra kendi işlerimizle uğraşmaya başladık. Tatyana çadıra gitti, ben ise tuttuğum notları düzenlemek için kumsalda tentenin altında oturdum. Çok geçmeden bizim cesur beşli de uzağa yüzme maratonundan dönüverdi. Bu ekip, görünüşe göre Volodya'nın anlattığı bir fıkranın ardından kahkahalar ata ata sudan çıktılar. Ardından Stas havlu almaya, Jenya ile Volodya ise maden suyu almaya yollandılar. Sensei ile Nikolay Andreyeviç ise tenteye doğru yürümeye başladılar. Görünüşe göre onların arasında daha yürürlerken, artık benim yanıma yaklaştıklarında duyabildiğim, bir konuşma başlamıştı.

– Hayır ama, tüm bunları benim yine de kafam bir türlü almıyor... – konuşuyordu Nikolay Andreyeviç. – Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Topu topu on iki kişi ama dünyada kaynattıkları şeylere bak!

– Niye kaynattıkları? Şimdi de "kaynatıyorlar" zaten. Hadi, meselâ çok da uzak olmayan geçmişi ele alalım. Senin düşüncene göre, Amerika gibi bir "Özgürlükler" ülkesi neden ve nasıl ortaya çıktı? Veya örneğin, Birinci ve İkinci dünya savaşları niçin gerçekleşti?

– Nasıl yani niçin? – biraz afalladı Nikolay Andreyeviç. – Bunun tarihsel nedenleri, siyasî durum ve koşulları vardı, sonuç olarak bir rastlantıdan ibaret bir şeydi. Savaşla ilgili sabır bardağı artık taşmaya başlamış ve en küçük bir sebep de âdeta bir kıvılcım gibi politikacıların arasındaki düşmanlığı ateşlemiş, onlar da kendi halklarını bu savaşlara sürüklemişlerdi. Meselâ, Saraybosna'da Avusturya-Macaristan veliahdı olan Arşidük'ün öldürülmesi olayını ele alalım. İşte bizzat bu olay Birinci dünya savaşının başlamasını tetikleyen sebep olmuştur.

Sensei belli belirsiz bir gülümsemeyle konuştu.

– Farklı bir cevap duyacağımı beklemiyordum zaten. "Tarihsel nedenler", "siyasî durum ve koşullar", "rastlantı", "sabır bardağı"; tüm bunlar, meydana gelmiş olayların gerçek nedenlerini fazla kurcalamamaları için insanların kafalarına Arhontlar tarafından yerleştirilmiş basmakalıp klişelerden ibaret sadece. **Tarih, aziz doktor, tesadüfen olan bir şey değil, yapılan bir şey.**

Bunu söyleyen Sensei, çadırın altındaki eski yerine geçerek oturdu. Onun sözleri sadece benim değil fakat aynı zamanda yakınlıkta olan büyük ağabeylerin de dikkatini çekince, onlar seansa geciken seyircilerin acelesiyle eski yerlerine geçmek için koşuşturmaya başladılar. Kıyıda bu kargaşayı gören diğerleri de çadırlarından olup bitenleri izlerken, küçük hayvancıkların çevikliğiyle kendi "yuvalarından" sıçrayarak çabucak bizim gruba katıldılar. Bu zaman Sensei de hiçbir şey olmamış gibi Nikolay Andreyeviç ile konuşmaya devam ediyordu.

– Amerika Birleşik Devletlerini ele alalım meselâ. Ne düşünüyorsun, sence nasıl ortaya çıktı bu devlet?

Nikolay Andreyeviç biraz duraklayarak, tereddütlü bir sesle cevap verdi:

– Bildiğim kadarıyla, bu ülke on sekizinci yüzyılın sonlarında Kuzey Amerika'da bağımsızlık uğrunda verilen savaşın sonucunda ortaya çıktı. ABD'nin ilk başkanı da kolonicilerin ordusunun başkomutanlığını yapan George Washington oldu.

– Peki, bu savaşın kimler tarafından çıkarıldığı ve bu devletin oluşturulması amacıyla bu insanı kimlerin manipüle ettiği hakkında bir bilgin var mı?

Nikolay Andreyeviç hayır dercesine başını salladı. Ruslan ise şaşkınlık ve de biraz kızgınlık karışımı bir ifadeyle söyledi:

– "Bu insanı kimlerin manipüle ettiği" de ne demek oluyor? O, Amerika Birleşik Devletlerinin cumhurbaşkanı ya! Dokunulmaz bir şahsiyet!

Jenka hımladı ve sırtarak söyledi:

– Olsa ne yazar? O, sadece bir insan. Benim anladığım kadarıyla ise, mikropların, sineklerin ve Arhontların önünde herkes eşit!

Onun sözleri orada bulunanlarda kahkaha patlamasına neden oldu.

– Öyle tabii, demokrasi yani! – arkadaşıyla hemfikir oldu Stas.

– Demokrasi olduğu kesin,.. – gülerek onayladı Sensei. – İşte, sorunun özünü anlamaya çalışalım: şu "tohum" kim tarafından ekildi, hangi amaçlarla, kimin "köleleriyle" ve hangi "tarlalarda" yetiştirilerek "meyve" hâline geldi, – diye özet geçen Sensei, daha ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı. – 1492 senesinde Chritopher Columbus'un Amerika'nın kıyılarını keşfinden sonra, Kuzey Amerika'nın yoğun bir şekilde Avrupalılar tarafından kolonileştirme süreci başlamış oldu. İspanyollar, İngilizler, Hollandalılar, İsveçliler, Fransızlar eşi benzeri görülmemiş zenginleşmenin yeni kaynağı hâline gelen yeni topraklar zapt etmeye çalışıyorlardı. Yerli ahali acımasız bir şekilde sıkıştırılıyor ve imha ediliyordu. Pamuk ve tütün tarlalarında çalıştırılmak üzere, tarihte Afrika "köleleri" olarak isimlendirilen kara derili insanlar kitleler hâlinde oraya getiriliyordu.

Ve yeni topraklar uğruna verilen bu mücadelede "Hür taş ustaları" organizasyonu hatırı sayılır bir rol oynuyordu. Fakat diğerlerinde farklı olarak onlar çok daha kurnaz bir şekilde hareket ediyorlardı. Kuzey Amerika'nın topraklarını ele geçiren ülkeler kendi aralarında rekabet ederken Avrupa'dan gelen göçmenleri "bizimkiler" ve "yabancılar" olarak ayrımcılığa tabi tutarken, "Hür taş ustaları" tamamen farklı şekilde davranıyorlardı. Bu

ülkelerde bulunan gizli locaları aracılığıyla onlar, şu veya bu ülkenin kontrolü altında bulunan sömürgelerden gözlerine çarpan herhangi bir bölgede serbest bir şekilde kendilerine ait şahsî organizasyonlarını yerleştiriyorlardı. Oralarda kendi localarına sahip olmakla da kalmayıp, bu bölgede iktidarı ele geçirmek amacıyla "din" kılıfı altında yerli nüfus arasından "kendi" adamlarını oluşturuyorlardı (hangi Avrupa uyruğundan olduklarından bağımsız olarak). Bu tabii ki, masonluğun aşağı mertebesinde olan "aydınlanmışlar" tarafından yapılıyordu. Bunların hepsi de Avrupa'dan, daha doğrusu o zamanlarda kendine özgü bir mason sığınak ülkesi hâline gelmiş İngiltere'den yönetiliyordu.

– Evet ya, – konuştu Nikolay Andreyeviç, – eski, güzel İngiltere. Nasıl oldu da onların arka bahçesi olacak bir duruma düştü?

– Nasıl olacak... Sıradan bir şekilde. Arhontların kullandıkları yöntemler değişmiyor, – ilâve eden Sensei biraz sustuktan sonra dile getirdi: – Kısacık bir an için yaşayan sıradan insanlardan farklı olarak Arhontlar, kendi faaliyetlerini yüzyıllar sonrasına kadar hesaplıyorlar. Ve de kendileri uzun ömür yaşadıklarından dolayı değil hani. Hayır, onların hayatı da herkesinki gibi, sıradan, dünyevî bir insan hayatı. Sadece olarak onların organizasyonlarının hedef ve görevleri öyle. İngiltere'deki olaylar, onların yıkıcı faaliyetlerinin tipik bir örneğinden ibaret... Dünyada buna benzer olayların köklerinin nerelere kadar uzandığını daha iyi anlayabilmeniz için sanırım bu mevzuya biraz daha fazla zaman ayıracağım.

Yer küresinin insan nüfusu hızlı bir şekilde artmaya başladığı zaman, onların yardımıyla mümkün olduğunca daha da fazla insanı kontrol edebilmek ve dünya hâkimiyetinin başlıca etki unsurlarını ele geçirebilmek için, Arhontlar yoğun bir şekilde bir sürü değişik organizasyonlar, gizli topluluklar, mistik akımlar, dinî tarikatlar oluşturmaya başladılar. Arhontlar tarafından meydana getirilmiş, en çok nüfuza sahip organizasyonlardan bir tanesi de, aşırı derecede zengin Yahudilerden oluşan bir gruptu, daha da net söylersek, değişik ülkelerde yaşayan Yahudi halkının din ve siyaset adamları konumunda bulunan aşırı derecede zengin Yahudi hahamlarından oluşan bir gruptu.

– Yahudi kâhinlerinin torunları olmasa olmazdı tabii, – gülümseyerek söyledi Stas.

– Onlar kendilerini Museviliğin "mesihçi" elitleri olarak görüyor ve dünyadaki tüm Yahudilerin onların hedefleri ile mutlak bir dayanışma içerisinde olduklarını iddia ediyorlardı (gerçi işin aslında bu sadece büyük büyük beyanatlarından başka bir şey değil). Üstelik onların gerçek amaçlarının, kamuoyu önünde kaleme verdikleriyle uzaktan yakında bir alâkası yoktu. Bizzat bu organizasyonun yardımıyla Arhontlar İngiltere'yi hâkimiyet altına aldılar. Bunu ise şu yöntemle yaptılar. İlk önce, her çeşitten ayrılıkçı partilere etkin bir şekilde parasal destek sağlayan bu kişilerin yardımıyla "İngiliz devrimi" (1640 yılından başlayarak, 1689 yılında kadar) olarak isimlendirilen şey organize edildi. Aslıdaysa iç savaşlar eşliğinde bir hükûmet darbesi gerçekleştirilmiş oldu. Amaç, İngiltere'de Arhontların işlerine gelmeyen Stuart hanedanlığının devrilmesi idi. Politik manipülasyonların sonucunda bu da 1688 senesinde Stuartların tahttan uzaklaştırılması ve artık 1689 senesinde İngiltere

kralı olarak "Hür taş ustaları"nın adamı olan III William Oranj'ının ilan edilmesine getirdi. Yeri gelmişken, bu adam iktidara geldiği zaman hemen aynı sene içerisinde, gizli görevleri doğrultusunda "Hür taş ustaları"nın o günkü amaçlarına karşılık gelen, halk kitleleri arasındaki tanıtımı için ise İngiltere'de Protestanlığın güçlendirilmesine hizmet eden Oranj tarikatını kurdu. Bu arada, bu tarikat günümüzde de varlığını sürdürmeye devam ediyor.

İşte, çok geçmeden yeni çıkmış kral III William da Arhontların planlarına uygun olarak İngiltere'yi Fransa ile çok pahalıya mal olan bir savaşa sürükledi. Bu kanlı savaşlar zamanı iki devletin halklarının mağdur olmasının yanı sıra, hem de her iki ülkenin finansal kaynakları tükenmeye yüz tuttu, özellikle de İngiltere'nin. Ancak Arhontlar da zaten bu finansal iflasın gerçekleşmesine çalışıyorlardı. III William'ın ısrarlı girişimleri sayesinde Britanya hazinesi Yahudi bankacılarından 1.25 milyon İngiliz sterlini borç para almak zorunda kaldı ve de sadece borç almakla da kalmayıp, muazzam boyutlardaki hükümet borçlarından dolayı Yahudi bankacılarının lehine olan elverişsiz borç koşullarını da kabul etmek zorunda kaldılar. İngilizler için böylesine elverişsiz anlaşmanın bir sonucu olarak da "İngiliz bankası" olarak isimlendirilen ilk *özel Merkez bankası* ortaya çıkmış oldu. Bizzat bu banka da İngiltere için köleleştirici borç koşullarına uygun olarak millî borcu biriktirme, İngiliz halkına yüklenen doğrudan vergiler yoluyla gerekli miktardaki paraları toplama, muhafaza edilen her bir pound ağırlığındaki altın karşılığında 10 pound değerindeki kâğıt paralarla kredi verme, kâğıt paraların karşılık geldiği altın miktarlarını belirleme haklarına sahipti. Bunun sonucunda da bankanın %5 miktarındaki sermaye yatırımlarında bankanın işlemleri, %50 miktarında gelir getirmeye başladı. Bu tür açık seçik ve küstah bir soygunun sonucu olarak da İngiltere'nin Yahudi bankacılara olan millî borcu dört sene gibi bir sürede neredeyse on altı misli artmış oldu. Ve tüm bu olanların bedelini tam anlamıyla İngiliz halkının ödüyor olması azmış gibi üstüne üstlük ülkenin buna benzer bir borçlanma koşullarında Arhontlar artık bu ülkenin Sahipleriymiş gibi devletin siyasî süreçlerine serbest bir şekilde etki ediyorlardı şimdi. Çok geçmeden İngiltere'nin Darphanesi'nde de onların adamları belirmeye başladı, aynı zamanda sizin de aşına olduğunuz Isaac Newton.

– Newton mu?! – afalladı Viktor. – O, fizikçi değil miydi?

– Tamamen doğru, – tasdik etti Sensei.

– Peki, onun şu Darphane'de ne işi vardı? – kendi sırasında şaşırarak sordu Ruslan.

– Biraz sabır, – gülümseyerek konuştu Sensei, – biraz sonra anlatırım... İşte örneğin, yukarıda bahsi geçen Arhont faaliyetlerine işaret eden ve sizin de bildiğiniz o zamanların tarihine ait olan, düşünmeniz için birkaç gerçek daha. III William Oranjlı'nın beklenmedik ölümünden sonra taht Anna'ya (Stuart hanedanlığının son varisi) geçtiğinde, kraliçenin her bir adımını kim kontrol ediyor ve fiilen ülkeyi kim yönetiyordu? Sarah Marlborough (kraliçenin favorisi) ve bir zamanlar III William Oranjlı'nın silah arkadaşı olan başkumandan kocası John Churchill Marlborough ile beraber yönetiyorlardı. Peki ya, Anna'nın ölümünden sonra İngiliz tahtı kimin eline geçti? Hayatının sonuna kadar İngilizce tek bir kelime bile anlayamayan Hannover Elektörü bir Alman olan I George'un eline geçti. Ve onun zamanında

iken ve de ondan sonra fiilen İngiltere'yi kim yönetmeye başladı? İngiliz parlamentosundan *yetmiş* nüfuzlu *aile*. Peki, onlar kimler tarafından "öne sürülmüşlerdi"? Arhontlar tarafından. Nitekim onların dış politikada ne tür kepezelikler yaptıklarını, aynı zamanda Amerika'da da, kendiniz tarihten öğrenebilirsiniz. İşte tüm hikâyeye de bundan ibaret.

Yani aslında o zamanlar Avrupa'nın tarihinde ne gerçekleşmiş oldu? Çok büyük boyutlarda gerçekleşen sıradan bir dolandırıcılık oyunu: "Hür taş ustaları"nın önderliği altındaki Yahudi bankacılarının parasal destek sağladığı Alman prenslerinden oluşan küçük bir grup, İngiliz tahtında oturan kralı devirerek, onların kontrolü altında bulunan Hannovercileri tahta oturtular. Ve şu sonuncuların yardımıyla da bir yandan Alman askerleri ile temin ettikleri İngiltere'yi savaşa sürüklemekle kalmayıp, aynı zamanda İngiliz hazinesini de önemli ölçüde boşaltmış oldular. Fakat en önemlisi, İngiltere'yi siyasî olarak Yahudi bankacılarına ve dolayısıyla da doğal olarak Arhontlara bağımlı hâle getirdiler.

Evet, bir noktayı daha netleştirmek istiyorum. Arhontların hareket taktiği, hatta onların sürüyle ürettikleri gizli toplulukların bolluğu arasında bile çok ince bir yol izliyordu. Onlar bu toplulukları sırf oluşturmakla da kalmayıp, şiddetli karşı durmaya varacak kadar onları kendi aralarında rekabet etmeye kışkırtıyor ve en çok öneme sahip insanları kendilerine çekiyorlardı.

– Aha, bir parça ekmek için birbirleri üzerine kışkırtılan lâboratuvar fareleri gibi tıpkı, – belirtti Stas.

– Onun gibi bir şey.

– Peki, bu tür karmaşıklığa ne gerek vardı? – hayretle sordu Volodya.

– Arhontların işledikleri suçların izlerini kaybettirmek ve şu veya bu olayların arkasında aslında kimlerin durduğuna dair hiç kimsenin bir fikir sahibi olmaması için. Onlar bu gizli örgütleri birbirlerinin üzerine kışkırtıyor, kendileri ise onların elleriyle kendi çıkarlarına olan işleri yaptırmaya devam ediyorlardı. Ardındansa yine kendilerine ait diğer "rakip" gizli örgütlerin yardımıyla kendi siyasî rolünü tamamlamış "oyuncuyu" imha ediyorlardı. Uzun sözün kısası, Arhontlar için bu gizem, güç ve siyaset ile kamufle edilmiş insan hayatları ile oynanan bir satranç oyunundan ibaretti sadece.

Veya meselâ rekabet ile ilgili olarak: 24 Haziran 1717'de Londra'da dört büyük loca'nın temsilcileri bir araya geldiler. Bu toplantıda, bugünlerde "Dünya ana locası" olarak da isimlendirdikleri, İngiltere Büyük Locasının temelleri atıldı. Bu locanın başlıca görevlerinden bir tanesi de tahtta Arhontlar için uygun olan Hannover hanedanlığının (1714'ten 1901 senesine kadar İngiliz kralları hanedanlığı) kalmasıydı. Yeri gelmişken, bu kraliyet ailesinin sonraki kuşaklarından olan bazı aile üyelerinin "Hür taş ustaları"nın gizli topluluklarında kilit mevkilerde yer almaları da tesadüf eseri değildi. August Friedrich, kral IV George, kral VII Edward, kral VI George gibileri. Bütün bunlar da Arhontların işlerine çok yarıyordu, özellikle de şu kendi "vezirleri" aracılığıyla dünyaya gösterdikleri siyasî nüfuz dolayısıyla... İşte, Stuart hanedanlığının devrilmesinden dolayı rahatsız olan birçok insan vardı daha. Bu yüzden de Arhontlar şu "memnun kalmayan kalabalığı" kontrol altına almak

için karşıt denge olarak, Stuart taraftarlarını destekleyen bir diğer "Büyük İskoçya locası"nı kurdular. Ve Arhontlar tarafından yapılan değişik kışkırtmaların sayesinde de birbirlerine karşı aşırı düşmanlık beslemeye başlayan bu iki loca sistemini kendi çıkarları için kullanmaya başladılar sadece.

– Hiç deme ya, adamlar her yolu mubah görüyorlar, – belirten Volodya, hüzünle söyledi: – İnsanların beyinlerini nasıl da yıkıyorlar!

– Onlar ellerinde olan her türlü aracı kullanıyorlar, ayrıca ele aldıkları bir şahsiyetin bilincinin işleme tabi tutulmasından başlayarak, büyük insan gruplarının dünya görüşlerinin işleminden geçirilmesine kadar.

– Ayrıca ele alınan bir şahsiyet mi? – soruverdi Ruslan.

Galiba Sensei'in konudan ayrılmaması için Stas aceleyle ona açıklamaya başladı:

– Ya, krallar ve her çeşitten yüksek mevki, makam sahibi insanlar işte.

– Sadece onlar değil, – itiraz etti Sensei. – Bazen nadiren de olsa, nokta atışı gibi, onların dikkatli gözetimleri altına, çevredeki insanlar tarafından hiçbir şeyleriyle fark edilmeyen ve toplumun aşağı sosyal tabakalarından olan on bir, on iki yaşlarındaki erkek çocuklar düşerek işleme tabi tutuluyorlar.

– Hayat enerjisinin uyanmaya başladığı yaşlar, – dikkatle Sensei'i dinleyen Nikolay Andreyeviç sessiz bir şekilde belirtti.

– Tamamen haklısın. Arhontlar kendi organizasyonları "Hür taş ustaları"nın aracılığıyla ciddi bir şekilde bu tür bir şahsiyetin yetiştirilmesi ile meşgul oldukları zaman, bunun sonuçları insanlık için bir felâkete dönüşebiliyor bazen. Örnek olarak Rothschild gibi bir şahsiyeti gösterebiliriz.

– Rothschild kim oluyor peki? – merak etti Viktor. – İlk defa ismini duyuyorum.

– Şaşmamak lâzım,– gülümsedi Sensei. – Bu, XVIII yüzyılın sonları XIX yüzyılın başlarında olan bir finans devi, hani bizim bahsini ettiğimiz zamanlar. Onun için bugünlerde, "nüfuzlu bankacıların ve iş adamlarının hanedanlığının kurucusu, dünyaca ünlü banka evlerinin ve değişik sanayi alanlarındaki şirketlerin sahibi" gibi ifadeler kullanıyorlar. Değişik ülkelerin medya kurumlarında yoğun bir şekilde, bu insanın nasıl "kendi kendini yarattığına", "bu tür zirvelere ulaştığına" dair efsanenin propagandası yapılıyor ve hatta büyüyen kuşaklara örnek niteliğinde gösterilerek, malûm "bu tür fırsatlar her bir insanda var" türünden sloganlar atılıyor. Peki, Arhontlar kendi göstermelik "piyonlarının" süslenmiş hikâyelerini niçin böyle reklâm ediyorlar? İnsanlarda bunun gibi "piyonları ve vezirleri" kimin yönettiği türünden perde arkasına bakmalarını tetikleyecek merakın ortaya çıkmaması ve işin aslında dünyada nelerin olup bittiğini anlamamaları için tabî. İnsanları, Arhontlar türünden "kuklacıların" dünyada var olmadıklarına ve tarihin de sadece ve sadece "güç sahibi ayrıcalıklı bir şahsiyetin" düşünce ve davranışlarına bağlı olarak gerçekleştirildiğine ikna edebilmek için.

– Peki şu gizlilikten dolayı onların ellerine ne geçiyor? – omuzlarını silkerek sordu Andrey.

– Zaman, koşullar ve insanların üzerindeki kontrol. Gölgede kalmak onların işlerine geliyor, zira gölgede onların planları gerçekleşmiş oluyor... Evet, Rothschild gibi bir şahsiyet nereden ortaya çıktı ve "Hür taş ustaları" kendi amaçları doğrultusunda onu nasıl kullandılar? Bunu bildiğiniz zaman siz, "dünyadaki en doğru ve en demokratik devletin" nasıl oluştuğunu ve bu devletin kime ait olduğunu daha iyi bir biçimde anlamaya başlayacaksınız.

Rothschild aslında bir lâkap, takma ad olup, günümüz Almanca'sından çeviride "kırmızı kalkan" anlamına geliyor (Rotes Schild). Bu arada şunu da belirteyim, eski Alman dilinde Rhotes Schild "yalan tabelâ" anlamına geliyordu. Ama bu öylesine lâfın gelişi. Aslıdaysa bu adamın ismi Mayer Amschel Rothschild idi. O, 1743 senesinde kadim Alman şehri Frankfurt am Main'da, küçük bir eski para tüccarı olan bir Yahudi ailesinde dünyaya geldi. On bir buçuk yaşlarındaiken, kader onu "Hür taş ustaları"ndan olan adamlarla karşılaştırdı. Kendi yaşları için sahip olduğu sıra dışı hareketli karakteri ve hem de "açık gözlü küçük tüccar" niteliğinden dolayı, bu insanlar tarafından onların satranç tahtasındaki ağır sıkletlerin yeni figürleri için hiç de fena olmayacak bir "malzeme" olarak "fark edilmişti".

"Hür taş ustaları"ndan olan adamlar ile gerçekleşen o ölümcül tanışmanın ve sıkı temasların üzerinden tamı tamına yarım yıl gibi bir sürenin geçmesinin ardından, artık on iki yaşlarında olan çocuk büsbütün yetim kaldı. Onun eğitimini üzerilerine alan akrabaları da meşhur sinagogda öğrenim görmesi için Mayer'i Führt şehrine gönderdiler. O zamana kadar "yeni arkadaşları" da çocuğa bazı gizli şeylerin mahiyetini açıklamışlardı artık. Bunları bilen birisi olarak, gerçekliği tamamen farklı bir biçimde algılıyordu artık. Genel bilgiler onun ilgisini pek fazla çekmiyordu. Oysa sinagogda, yaşlıları üzerinde kendi becerilerini denemeden geçirirken gerçek bir üçkâğıtçı olarak ün salmıştı. Okulda, değişik tokuş türünden bir dükkân açarak, para üzerinden kendi işlemlerini yapıyordu. Değişik antika koleksiyonları oluşturarak onları piyasaya sürüyordu.

Artık genç yaşlarda Frankfurt'a döndüğünde, hamileri ona yardım elini uzatmaya acele etmiyor, bir kenardan gözlemleyerek onun böyle "yoksulluk" koşullarında nasıl davranacağını izliyorlardı. Mayer, burada da kendisini kaybetmedi. O, karşısına çıkan her türlü işle etkin bir şekilde uğraşüyor ve yavaş yavaş iş yaptığı çevreyi genişletiyordu. Bu "yoklamanın" sonuçlarından memnun kalan hamileri Mayer'i Hannover'de Oppenheimer'in bankacılık bürosuna işe düzelttiler. O da bayağı hızlı, çabuk ve etkili bir biçimde pratik iş deneyimini kazanarak, değişik görevlerde buluna buluna, kariyer merdivenindeki tüm basamakları aşağıdan yukarıya doğru teker teker katetti.

– Nerede, Hannover'de mi? – hayretle soruverdi Nikolay Andreyeviç. – Dur bir dakika... Sen az önce İngiltere'de Hannover hanedanlığının gelmesinden bahsediyordun. Bu tesadüfen şu aynı...

– Tamamen doğru... O zamanlar Almanya'da Hannover kenti, "Hür taş ustaları"nın yuvası konumunda bulunuyordu. Bu yüzden de III William Oranjlı'dan sonra, artık bahsettiğim gibi, Britanya tahtının bizzat Hannover hanedanlığı (Stuartlar'ın uzak akrabaları)

tarafından miras alınması bir tesadüften ibaret değildi. Ve yeri gelmişken, bu durum günümüzde de korunmaya devam ediyor çünkü Windsorlar (şimdiki İngiliz krallarının hanedanlığı) doğrudan Hannoverlilerin kraliyet evinden geliyorlar.

– Demek mesele oradan çıkıyormuş! – "gözleri açılan" Nikolay Andreyeviç söyledi. – Adamların İngiltere olayında çevirdikleri oyun çok zekice! Ben ise düşünüyordum: acaba neden bazı İngilizler hâlâ, İngiltere'deki "Alman yönetiminden" şikâyetçi oluyor diye.

– Bak, bak, – onayladı onu Sensei.

– O zaman bu adam... neydi ismi... Rothschild finans devi mi oldu? – sabırsızlıkla sordu Ruslan. – Şu bankada köşeyi mi döndü?

– Hayır. Orası kendine özgü bir okul gibiydi. Rothschild'i hazırladıkları ve gerekli şeyleri öğrettikleri zaman o yeniden Frankfurt'a döndü. Belirli bir zaman onu, nasıl derler, yedekte tutuyorlardı... Bu zaman zarfında delikanlı antik para ticareti, döviz ticareti üzerine kendi işini kurmaya çalıştı. Gereken siyasî koşullar olgunlaştığında ise Mayer'i büyük oyuna dâhil ettiler. O zaman onun 21 yaşı vardı. Aynı "Hür taş ustaları" onu, onların satranç tahtasındaki başka bir figür olan Hessen-Hanau prensliğinden bir veliaht prens olan IX William (gelecekteki Hessen kurfürstü) ile tanıştırdılar.

– Gelecekteki kim? Kur..., – anlayamadı Slavik.

– Kurfürst; Almanca bir kelime. Feodal Almanya'sında imparator seçimlerinde iştirak etme hakkına sahip nüfuzlu prensleri bu şekilde adlandırıyorlardı... Artık beş sene gibi bir süre geçtikten sonra, Mayer Amschel saray mensubu, yani saray için gerekli ürünleri tedarik eden ticaret temsilcisi oldu, bunun ardından ise Hessen Hanau prensliğinin baş saray temsilcisi konumuna geldi. Fakat onun esas görevi, "Hür taş ustaları" tarafından ona verilmiş olan, IX William'ın finansal faaliyetlerinin gizliden kontrol edilmesinden ibaretti.

Bu arada William da, "Hür taş ustaları"nın kulağına çitlatmaları sayesinde, Alman prensleri arasından ilk defa olarak faizle kredi sağlama işleri ile meşgul olmaya başladı. Bunun sonucunda da Avrupa hükümdarlarının yarısından çoğu, onun borçlusu (dolayısıyla da "Hür taş ustaları"nın dolaysız olarak etki edebilecekleri insanlar) durumuna düştüler. Dahası prens William kendi askerlerini başka ülkelere "kiraya vermeye" başlamıştı. Doğal olarak bu arada da "Hür taş ustaları"nın kendisine göz kaş işareti yaptıkları devletlere öncelik tanıyordu. Gizli koruyucuları sayesinde o, Hannoverlilerin "dostu" hâline geldi. Büyük Britanya onun başlıca müşterisiydi, çünkü sürekli olarak askerlere ihtiyaç duyuyordu, aynı zamanda Kuzey Amerika'daki sömürgeleri üzerinde kontrolü sağlamak için de.

Yeri gelmişken, kendiniz için şunu da kaydedin. William'a ait olan bu Alman birlikleri daha sonra "Valley Forge"da George Washington'un ordusu ile savaşıyorlardı. Amerikalılara karşı savaşan Britanya ordusunda, İngilizlerden daha fazla Alman savaşıyordu. Bunların gerçekleştiği aynı zamanda da "Amerikalıların" (daha doğrusunu söylemek gerekirse, İngiliz sömürgelerinde mesken tutmuş ve çoğunluğu İngiliz olan Avrupalıların) ordusuna Prusya'dan Alman askerleri temin ediliyordu. Bu arada, şu askerleri temin eden Prusya

hükümdarı Büyük Friedrich de, daha genç yaşlarında "Hür taş ustaları"nın gizli organizasyonu ile ilişkilerde bulunmuş ve onun fikirlerinin etkisi altında bulunuyordu.

Jenka kendini tutamayıp, güle güle konuştu:

– Ne yani, Almanlar Almanlar ile İngilizlerin İngilizlerden bağımsız olması için savaşa mı giriyorlardı? Geri zekâlılık!

Sensei açıkladı:

– Arhontlar bundan daha beter kombinasyonlar da çevirdiler!

– Şu işe bak! – başını salladı Stas. – Ne yani, Almanların bu savaşa çok mu ihtiyaçları vardı?

Bunun karşılığında Volodya kuru kuru belirtti:

– Onlar için ne fark eder, nerede veya kimin tarafında savaşacaklarının bir önemi yok, onlar paralı askerler.

Nikolay Andreyeviç ağır ağır içini çekti:

– İşin berbat tarafı da burada ya! Bu insanlar için nerede savaşacaklarının ve kimin çıkarlarını koruyacaklarının bir önemi yok, yeter ki paralarını ödesinler.

Sensei ise onları dinledikten sonra devam etti:

– Evet, IX William'ın figürü (kim ki o dönemler Avrupa'nın en zengin kişilerinden birisi olmuştu), Arhontların satranç tahtasında kendi rolünü oynayıp tamamladıktan sonra, "Napolyon savaşları" ile oynadıkları oyun zamanında ona çelme taktılar sadece. William ülkeden kaçmak zorunda kalarak, uzun yıllar mülteci hayatı yaşamak zorunda kalmıştı. Onun kendi işlerini ve sermayesini "geçici" olarak kime emanet ettiğini tahmin edebiliyor musunuz?

– Yoksa Rothschild'e mi? – şakacı bir tonla ifade etti Viktor.

– Ta kendisine, – diye onayladı Sensei.

– Al sana, adam şimdi hapı yuttu işte! – gülmeye başladı Jenka. – Kuzuyu kurda teslim etmek buna diyorlar her hâlde. – Ee, sonra nooldu?

– Sonra ise... Satranç tahtasında küçük bir rok hamlesi gerçekleştirildikten sonra, William'ın sahip olduğu hatırı sayılır sermayenin sayesinde artık Mayer Rothschild, Arhontlar için büyük kârlar getiren ciddi finansal işlemleri uluslararası düzeyde çevirmeye başladı. Büyük ölçekte uluslararası operasyonların hayata geçirilmesi için de "Hür taş ustaları" hatta, Avrupa'daki kraliyet evlerinin sahip oldukları en iyi istihbarat örgütlerinden bile daha hareketli olan, kendilerine ait mükemmel bir şekilde organize edilmiş istihbarat ağlarının bir kısmını da Rothschild'in hizmetine sundular. Üstelik bu adamlar sadece en son haberleri ulaştırmakla da kalmayıp aynı zamanda nakit para ve kıymetli kâğıtları da taşıyorlardı. "Hür taş ustaları"nın istihbarat sisteminin gün yüzüne çıkmasını önlemek için de sonradan, Rothschild'in güya kraliyet ajanlarının örgütlenmesini örnek alarak kendi başına koca bir ajanlar, muhbirler ağı oluşturduğunu yazacaklar. Bunun gibi söylentiler kısmen de, Rothschild'in parası ile meşhur Bavarya "illuminati" gizli tarikatının kurulduğu ile ilgili sonradan artık herkesçe bilinen bir gerçek hâline gelmiş olgu tarafından destekleniyordu. Ve

bu gerçekten de böyle. Fakat bu görev Rothschild'in "talimatıyla" değil de, aslında 1770 senesinde bir diğer "yetiştirmeleri" olan Adam Weishaupt ile Rothschild'i bir araya getirerek, birincisinin Alman şehri Ingolstadt'ta (Yukarı Bavarya) üniversite içerisinde "İlluminati" gizli tarikatını kurarak örgütlemesi için, diğerinin ise bu projeyi finanse etmesi için, "Hür taş ustalarının" verdikleri "talimatların" esasında hayata geçirilmişti. Dünyada gerçekleşen siyasî olayların ışığında bu örgüt üzerine "Hür taş ustaları" tarafından büyük umutlar bağlanıyordu. Bu yüzden de Weishaupt'un önüne konulmuş görev, bu örgütün yalnızca genişletilmesi ve güçlendirilmesi işlerinden ibaret olmayıp fakat aynı zamanda da örgüt saflarına sanayi, ekonomi, eğitim gibi alanlarda en iyi ve en parlak kafaların cezbedilmesinden ibaretti. Ve yüksek mevkide bulunan bir insanı örgüte bağlayarak onun üzerinde mutlak bir kontrol sağlayabilmek için de, küstah şantajlar, parayla ve seksle satın alma da dâhil olmak üzere her türlü aracın kullanılmasına izin veriliyordu. Bu arada, bu örgütün resmî kuruluş tarihinin de 1776 olarak sayılması da, dikkat ederseniz, Amerikan Bağımsızlık Bildirisinin imzalandığı yıl ile üst üste düşüyor. Bizzat Bavarya İlluminatileri yeni bir güçle Arhontların eski sloganının propagandasını yapmaya başladılar: "Özgürlük, eşitlik, kardeşlik". Ve bizzat onların çevresinde de, sonradan ABD'nin kuruluşunda hayata geçirilmeye başlanılan, Arhontların "Yeni dünya düzeni" planına sıkı bir çalışmayla son biçim veriliyordu.

– Onlara "İlluminati" mi diyorlardı? – belli bir şaşkınlık payıyla netleştirdi Viktor.

– Evet. Ama belirtmek isterim, şunlar "Hür taş ustalarının" gizli topluluklarına ait halkalardan bir tanesi oluyor sadece. İzlerini kaybettirmeye yarayan ve her türden bilgi sızıntısı yapabilecek delikleri yamayan bir "dublâj" gibi. Ariman'ın yardımcıları olan gerçek İlluminatiler ise, daha çok çok eski zamanlarda gizli bir Mezopotamya topluluğu olan "Yılan kardeşliği"nde ortaya çıkmışlardı. Ve onların kapalı olan gizli topluluğu bugün de varlığını sürdürmeye devam ediyor.

İşte, Rothschild ile ilgili olarak. Sonradan Rothschild, büyümüş oğullarını da büyük siyaset oyununa dâhil etti. O, daha 1770 senesinde Yahudi bir tüccarın kızı ile evlenmiş ve eşi de ona beşi erkek beşi kız olan on çocuk doğurmuştu. Erkekler büyüdüklerinde, onlar da aynı şekilde "Hür taş ustalarının" çevresine girmeye başladılar. İlk başta Rothschild onları kendi yardımcıları yaptı sonradan ise kendi Efendilerinin talimatıyla ülkelere göre dağıttı: Nathan Rothschild Londra'da, Salomon Viyana'da, Calmann (Carl) Napoli'de, Jacob (James) ise Paris'te banka kurdular. Frankfurt'ta ise Mayer'in 1812'deki ölümünden sonra Berlin'de de banka açmış olan büyük oğlu Amşel kalarak yönetmeye devam etti. XIX yüzyılda bu kardeşler sadece ülke yöneticileri ile onların devletlerini finanse etmekle kalmayıp fakat "Hür tal ustaları"nın sayesinde bu paralarla artık savaşlar çıkarılıyor ve koca ordular teçhiz ediliyordu.

Sensei kısa bir ara verdi.

– Hadi şimdi de bugünlerde "dünyadaki en özgür, en doğru, en demokratik ülke" olarak isimlendirilen ABD gibi bir devletin nasıl ortaya çıktığına bakalım bir. Avrupa

ülkeleri yoğun bir şekilde Kuzey Amerika'nın yeni topraklarında inanılmaz gelirler getiren sömürgeler kurmaya başladıklarında, "Hür taş ustaları" bu sömürgelerde silahlı çatışmalarla sonuçlanan kışkırtmalar yapmaya başladılar. Ve de sadece bu yerlerde değil. Kuzey ve Güney Amerika topraklarında, onların hünerli organizasyonları sayesinde bir seri devrimler dalgası yayıldı. Kuzey Amerika'da bağımsızlık mücadelesi (1775 – 1783) olarak isimlendirilen ve bu süreçte de 1776 senesinde Amerika Birleşik Devletlerinin oluştuğu savaş da onlar tarafından organize edildi. 1783 senesinde Versay'da (Paris'in yakınlarında bulunan bu Fransız kasabasını aklınızda tutun) Büyük Britanya'nın, sonucunda ABD'nin bağımsızlığını tanıdığı ve barış antlaşması olarak isimlendirilen bir sözleşme imzalandı. Peki, savaştan her iki tarafa da parasal destek sağlayan (aynı zamanda da Alman askerleri örneğinden de bildiğiniz paralı askerlerin temin edilmesi) ve şu "barışmayı" başlatan kimlerdi? "Hür taş ustaları". Özellikle de Amerika'da (kendi İngiliz sömürgelerinde) savaşın yürütülmesi için gereken parasal kaynakları İngiliz hükûmeti kredi olarak, Rotschild de dâhil olmakla Yahudi bankacılarından alıyordu. "Britanya hükûmetine karşı mücadele" içinse "Hür taş ustalarının" aynı sermaye yatırımlarıyla, mason locasının "yetiştirmelerinden" bir tanesi olan George Washington'un önderliği altında kıta "ordusu" oluşturulmuştu.

– Mason locası, şu "Hür taş ustaları" ile aynı şey mi? – merak etti Kostik.

– Evet. Üstlerinde aynı Efendiler bulunuyor, – netleştirdi Sensei. – "Maçon" kelimesi Fransızcadan çeviride harfiyen "taş ustası" anlamına geliyor. "Hür taş ustaları", XVIII yüzyılda İngiltere'de kurmuş oldukları ve kendilerine ait yeni dinî, siyasi organizasyonlarından bir tanesini bu şekilde, Masonlar olarak isimlendirmeye başladılar. Yeri gelmişken, "frankmason" sözcüğü de Fransızcadan çeviride harfiyen "hür taş ustası" anlamına gelen "franc-maçon" kelimesinden oluşmuştur.

– Uzun sözün kısası, onların hepsi aynı höyükten, – istihzayla söyledi Jenka.

Arkadaşlar gülümsediler, Sensei ise onaylarcasına başını sallayarak anlatmaya devam etti:

– Genel olarak kabul görmüş "tarihe" göre George Washington mason locasına yirmi yaşlarında girdi. Gerçi onu çok daha öncesinden fark etmişlerdi. Çocuk on bir yaşında olduğu zaman, tütün tarlası sahibi olan babası hayata gözlerini yumdu. Çocuk da, doğal olarak "yeni dostlarının" yardımları sayesinde git gide ilişkilerinin kötüye gitmeye başladığı annesiyle kalmıştı. Onun yetiştirilme işini ağabeyi Lawrence üzerine aldı. George yirmi yaşına geldiğinde "Hür taş ustaları" Lawrence'i diğer dünyaya göndererek, kendisini büyük bir mal varlığının varisi olan zengin bir toprak sahibi yaptılar. Gerçi resmî kaynaklara göre hâlâ onun ağabeyinin veremden öldüğü varsayılıyor. Bu hadise de tam olarak 1752 senesinde, İngiliz ve Fransız sömürgeleri arasında toprak yüzünden patlak veren savaşların başladığı dönemde "gerçekleşmişti". Ve bizzat bu genç insanın iki sene sonra (1754 yılında) Virginia milis kuvvetlerinin baş kumandanı olarak, 1755 senesinde ise alay komutanı olarak tayin edilmesi tesadüf eseri bir şey değildi. Ardından onu büyük bir mal varlığına sahip genç bir dul kadınla evlendirerek, birkaç yıl boyunca düzenli olarak değişik bölgelerden Yasama

Meclisi'ne seçilmeye devam ettiği siyaset meydanına sürdüler. Üstelik seçimler zamanı "Hür taş ustaları" tarafından öğretilen George Washington cimrilik etmiyor, kendi seçmenine toplu olarak cömert bir şekilde içki ısmarlıyor ve oyların sayımından sonra da muazzam balolar düzenliyordu.

Evet, "bağımsız bir devletin" oluşturulması ile bağlantılı Arhontların planlamış olduğu hadiseler gerçekleşmeye başladığında ise George Washington'u, "Amerikan Özgürlüğünün müdafaası için" toplanmış orduya kumanda edecek general olarak "seçtiler". Buna "ordu" demeye bin şahit istiyordu ama! "Askerler" hiçbir askerlik eğitimi olmadan kısa bir süre içerisinde toplanıyorlardı. Disiplin yoktu ve firar olayları başını alıp gidiyordu. Kısacası, Washington'un ordusu karşı tarafın düzenli orduları ile mukayesede bayağı bir deneyimsizdi. Ama ne var ki, tüm şu "dekorasyonlar" oluşturulduktan sonra, Arhontlar bu kısmı çok iyi oynadılar. İngiliz hükûmetinin savaştan kaçınarak kendi sömürgesine barışa hazır olduğunu bildirmesine bakmayarak şu "bağımsızlık" savaşı yine de gerçekleşmiş oldu çünkü Arhontların "kendileri ait" bir devlete ihtiyaçları vardı. Savaşı tam anlamıyla finanse eden Arhontlar tabii ki de kimin ve ne zaman kazanacağını biliyorlardı. Ve bunun için de gereken siyasî koşullar oluşturulmuştu. Bu yüzden de İngilizler kendi "güçlü düzenli ordularıyla" onlara ayrılmış süre içerisinde teslim oldular. Arhontların sloganlarına inanmış birçok insan için bu savaş bir "bağımsızlık" mücadelesiydi. Arhontların kendileri ve onların emri altındaki dar bir kesim içinse bu sadece bir tiyatro sahnesinden ibaretti!

Savaş sonrasında "Hür taş ustaları", Washington'u "savaş kahramanı", "vatanın kurtarıcısı" yaparak, onunla ilgili efsaneler bestelediler. Bu arada, kendi yordakçılarının da bu yeni ülkenin cumhurbaşkanlığına ilerlemesi için kamuoyu düşüncesini planlı bir şekilde hazırlamaya başladılar ve sonuçta aynısı gerçekleşmiş oldu, üstelik kayıtsız şartsız. Buna uygun bir de hükûmet oluşturuluyordu. Bunun sonucunda da "bağımsız, özgür bir ülkenin" yerine, gerçek hâkimiyetin "Hür taş ustalarının" ellerinde bulunduğu bir devlet kurulmuş oldu. Bağımsızlık bildirgesinin ilân edilmesi, istisnaî olarak bu gizli örgütün temsilcileri tarafından hazırlanmış ve imzalanmıştı. ABD'nin anayasasını oluşturan ve imzalayan kişiler masonlar idi. George Washington ve onun generallerinin büyük çoğunluğu "Hür taş ustalarıydılar". Ve de genel olarak sonradan, ancak bu organizasyonun güvenilir ve kontrol edilebilir bir adamı olan kişiler bu ülkenin başkanı olabiliyordu. Bu durum günümüzde hâlâ muhafaza ediliyor. Kongre ve Senato ilgili konuşmuyorum bile.

Peki, ABD'de cumhurbaşkanının nasıl seçiyorlar? Sırf merak için araştırın siz bir. Halkın, şu an sözünü ettiğimiz kişilerin sağladığı adaylara "oy vermesi" azmış gibi, üstüne üstlük halkın düşüncesi ve seçimi de bu süreçte esasında hiçbir rol oynamıyor. ABD'nin "kurucu ataları" bu devleti oluştururken, halkın siyasî bilgisizliğinden dolayı kendi seçiminde "yanlış" yapabileceğine karar verdiler. Bu yüzden de "atalar", Kongreye (Senato ve Temsilciler Meclisi) de dâhil olan, her bir eyaletten temsilcilerin katıldığı "seçiciler kurulu" denilen şeyi organize ettiler. Sırf bu insanlar da halkın düşüncesinden ve seçimlerin

sonucundan bağımsız bir şekilde, bu ülkenin cumhurbaşkanının kim olacağını, "nihaî olarak karar veriyorlar".

– Seçicileğ kuğumu mu?! – çınlayan bir gülme sesiyle dığdığı yaptı Jenka. – Oğası çok ilginç..

– Vay canına be! Yine, "Hür taş ustalarından" çıkma kâhinler kurulu, – hayretle konuştu Viktor. – Baksana, adamlar kendilerini nasıl da garantiye almışlar. Halktan çıkabilecek bir adaydan nasıl da tırsıyorlar!

– Ne biçim seçim bu böyle? – şaşırđı Nikolay Andreyeviç. – Bildiğın, uyduruktan muyduruktan bir şey! Ne biçim bir demokrasi bu?!

– Eh işte, tarih tekerrürden ibarettir zaten, – gülümsedi Sensei. – Babil'deki kâhinler kurulu, Antik Roma'daki pontifler kurulu, ABD'deki seçiciler kurulu... Eski hamam, eski tas...

Eğer dikkatli bir şekilde ABD sembollerine bir bakarsanız, oradaki her şeyin; başlangıçtaki 13 şeride ve 13 yıldızla sahip (güya başlangıçtaki eski İngiliz sömürgelerinden 13 eyalete karşılık gelen) Yıldızlı Bayrak, Amerikan mührü, her şeyi gören gözün olduğu piramit, mührün arka yüzündeki Devlet Arması, Anka kuşu (onların anlayışına göre bu hepten kartal oluyor); tüm bunlar "Hür taş ustalarının" sembolleri oluyor, üstelik bizzat İmhotep'in zamanlarından sonra organize edilmiş olan, Ariman'a ait taş ustalarının sembolleri hem de. Tarihte bu sembollerin güya Rothschild'in talimatıyla hazırlandıklarından ve taslaklarının da Adam Weishaupt tarafından yapıldığından bahsediliyor. Fakat bu artık daha çok gerçekleşmiş bilgi kaçağının, meşhur olmuş, belirli tarihsel şahsiyetlerin üzerine "iliştirilmesinden" başka bir şey değil. Bu semboller çok daha eskiden işlenip hazırlanmıştı ve de Rothschild benzeri icracıların üzerinde bir düzeyde.

Nikolay Andreyeviç daha da fazla bir merakla konuştu:

– Sahi mi? Valla hiç bilmiyordum. Ben bir ara bir dergide Amerikan mührünün resmini görmüştüm. Orada sol tarafında okları, sağ tarafında ise zeytin dalını tutan bir kartal vardı, onun üzerinde de ortasındaki yıldızlı mavi gök olan bir güneş, göğsünün ortasında ise şu şeritli bayrak vardı. Orada öyle özellikle göze batan bir şey fark etmemiştim.

– Çünkü dikkatle bakmamışsın, – espriyle vurguladı Sensei. – Eğer bu konuya daha fazla ilgi gösterseydin, oradaki okların on üç tane olması bir tarafa fakat aynı zamanda da merkezdeki üçünün, tepesi aşağıya doğru olan bir üçgen oluşturduğunu fark etmiş olurdun. Çünkü on üçüncü "Görünmeyen" her zaman gizli bir konumda bulunuyor. 13 yapraktan ve 13 meyveden oluşan zeytin dalı. Hatta kartalın her kanadına bile 32'şer tane telek yapıştırdılar. Ve sen dikkatli bir şekilde şu güneşin içindeki yıldızlara baksaydın eğer, orada birbirleri üzerine konuşmuş, eş kenarlı, birisinin ucunun yukarıya doğru diğeri ise aşağıya doğru baktığı iki tane üçgeni, Davud'un yıldızı olarak isimlendirilen işareti görmüş olurdun. Ve bu işareti meydana getiren yıldızların toplam sayısı da yine on üçe eşit.

– Heksagram mı?! – hayret etti Nikolay Andreyeviç. – Altı köşeli yıldız, Museviliğın bu sembolü ABD mührünü mü taçlandırıyor?! İşte bu benim için yeni bir şey!

– Bunun neresi yeni ya? Yosun tutmuş eskilerden bu, – espriyle söyledi Sensei. – Amerikanın gerçek Efendilerine işaret eden bu sembol, Yahudi kâhinlerinin bir sembolü... Bu arada, Rothschild ailesi de 1817 senesinde soylu unvanı aldıklarında artık açık bir şekilde şu Davud yıldızını kendi aile armalarına dâhil ettiler.

– Davud'un yıldızı hangisi oluyor? Şu İsrail'in bayrağında tasvir edilmiş olan mı? – netleştirmeye çalıştı Volodya.

– Evet, – diye cevap verdi Sensei. – Aslında bu sembol çok kadim kökenlere sahip. Heksagram, özel bir işaret olarak sadece Yakın ve Orta Doğu'da (buralarda, Astarta tanrıçası kültürünün sembolü olarak fazlasıyla popülerdi) bilinmekle kalmayıp fakat aynı zamanda kadim Hindistan'da da biliniyordu. Bu sembol bir zamanlar Yahudi kâhinleri tarafından bu milletlerden gasp edilmişti. Ardından da bu işaret Yahudi topluluklarında, mühür üzerindeki damga niteliğinde, bayrak üzerindeki (kırmızı bez üzerinde tasvir edilen altı köşeli yıldız olan ve "Davud'un bayrağı" olarak isimlendirilen şey) sembol niteliğinde kullanılıyordu.

– He ya, – ihladı Jenka. – On üç ok, on üç yıldız, on üç meyve, on üç yaprak, – ve güle güle telâffuz etti: – Al sana işte, on üçkâğıtçılık meraklısı Arhontlar! – Ortadaki kelimeleri zar zor söyleyebilince, daha da çok gülmeye başladı. – Lâfın kisası, üçkâğıtçı hepsi!..

– Onlar meraklı değil, profesyoneller, – diye düzeltti onu Sensei. On üç bir sembolizmdir, yüksek güç çemberinin bir işaretidir. Kimlerin ve hangi amaçlarla bu gücü kullanması ise başa bir soru işareti artık. Arhontlar işaretlere ve sembollere büyük önem veriyorlar, çünkü onların aracılığıyla sahibi oldukları yerleri işaretliyorlar: kimin bölgesi olduğunu, kime ait olduğunu ve bunun arkasında kimin durduğunu.

– Aha, şimdi anlaşıldı, – Jenka'ya jeton düştü, – onlar kediler gibi kendi bölgelerini işaretliyorlar!

Grubumuz Sensei ile beraber gülüşmeye başladı.

– Orası kesin! Günlük iş güç ile uğraşan sıradan insanlar için bu işaretler ve semboller hiçbir anlam ifade etmiyor, bu yüzden de herkes kendi kafasına göre yorumluyor. Bilen insanlar içinse buraya kimin "el koyduğu" hemen anlaşılmış oluyor.

Bunun üzerine Viktor ifade etti:

– Ya, kimin yönettiği milletin umurunda değil ki zaten. Kendisi ekiyor, kendisi biçiyor, ardından da türkü söylüyor. Onlar için eski hamam, eski tas.

Jenka anında bu işi de espriye döktü:

– Ve oturuyor bu millet kendi kulübesinde ve burun altından homurdanıyor. – Jenka cılızlaşarak, önündeki bir yığın kumun, biriktirdiği "pılı pırtıymış" gibi, üzerine eğilen bir adamı canlandırmaya başladı. Ve gıcırtilı bir sesle dile getirdi: – "Git başımdan kötü hayat, gel bana güzel hayat! Git başımdan kötü hayat, gel bana güzel hayat!"

Tüm grup tekrardan, onun bu palyaçoluğundan kahkahalara boğuldu. Bunun üzerine Sensei cevap verdi:

– Hiç deme ya. İnsanların hayatında, onların manevî olarak gelişmelerinde birçok şey onları kimin yönettiğine bağlı. Gizliden gizliye Arhontların yönettiği ülkelerde, halkların

manevî özelemlerinin ve değerlerinin etkin bir şekilde yerine geçen yalan dolan, aldatmaca ve maddesel başlangıç hüküm sürüyor. Güzel lâfların arka planında insanlardan, geri zekâlı, itaatkâr budalalar yapıyorlar. Ve Arhontların egemenliği altında bulunan bu tür ülkelerin sayısı arttıkça da, insanlık daha da çok maddiyatın çirkefine batıyor ve kendi seçiminin kefesini Hayvansal başlangıca doğru eğiyor. Ve doğal olarak uygarlık da bir o kadar hızlı bir biçimde kendi ölümüne doğru yaklaşıyor. Oysa insanlığın var oluşunun başlıca anlamı, manevî başlangıcın geliştirilmesinden, her bir bireyin İnsan olabilme şansının olmasından ibaret. Maddiyatı takıntı hâline getirmiş iki bacaklı, uslu hayvanlar sürüsü ise olsa olsa Arhontların işine gelir, o da ki, sırf bencil ve hırslı amaçlar uğruna. Fakat ben bir kez daha altını çiziyorum: her bir insan kendi seçimini yapma hakkına sahip!

Sensei sustu, bir sigara çıkararak onu yaktı ve hikâyesini anlatmaya devam etti:

– Evet... Bizim sohbetimize geri dönersek. ABD'deki finansal durumla ilgili olarak... Diyebiliriz ki, tarih burada da kendini tekrar etti. 1790 senesinde "Hür taş ustaları" Hazine bakanı vazifesine, "bağımsızlık" savaşı döneminde George Washington'un sekreteri olan Aleksander Hamilton'un getirdiler. İşte o da, Rothschild tarafından kontrol edilen ve yapı olarak da sizin artık bildiğiniz özel "İngiliz bankasını" tekrarlayan, Amerika'daki ilk Merkez Bankası olan "Birleşik Devletlerin Birinci Bankası"nı kurdu. Üstelik başlıca sermayeyi kendi ellerinde toplayan "Hür taş ustaları", zaman zaman kasten ABD ekonomisini istikrarsızlığa uğrattıyorlardı. Peki, niçin? Bu bankayla devlet arasında mevcut olan sözleşmenin süresini uzatmaktan da ziyade, Amerikan halkını bu bankanın kredi verenlerinden borç bağımlılığına sürüklemek için.

İşte, bunun basit bir örneği. Daha 1811 senesinde Rothshild, Büyük Britanya'nın yeniden Amerika'daki toprakları üzerinde hak iddia etmesi için, kendi nüfuzunu Britanya parlamentosu üzerinde kullandı. Bu da yine 1812 – 1814 savaşına yol açtı. Bunun sonucunda da ABD halkı tekrar ağır bir borç bağımlılığına düşmüş oldu. Peki hükûmet bu kredileri nereden alıyordu? Merkez Bankası bankacılarından. Alın işte tüm mevzu. Yeri gelmişken, bu banka 1913 senesinde "Federal Rezerv Bankası" oldu, bugün ise Amerika'nın merkez bankası oluyor. Ama onun gerçek Sahipleri hiç değişmedi!

Veya alın işte başka bir örnek. 1861 – 1865 yılları arasında, "Hür taş ustaları" yönetimden memnun olmayan insanların ağzının payını vermek için ABD'de iç savaşı kışkırttılar. Ülke "Kuzeyliler" ve "Güneyliler" olma üzere iki cepheye ayrıldı. Rothschildlerin Londra bankası "Kuzeyliler"e parasal destek sağlarken, Rothschildlerin Paris bankası da "Güneyliler"i finanse ediyordu. Her iki tarafa da silah ve erzak tedarik ederken, Rothschildler bunun üzerinden muazzam paralar kazandılar.

– Al sana işte, yine hava ticareti! – yüzünü hayal kırıklığına uğramış gibi buruşturan Jenka, bu cümlesiyle tüm arkadaşları güldürdü.

– Tamamen doğru. Bu, kendi kendine oynadığın satranç oyunu gibi bir şey. İster siyahlar, ister beyazlar olsun, kim kazanırsa kazansın oynayan yine de kazançlı çıkıyor. Kaybeden bir tek Amerikan halkıydı, üstelik hem "Kuzeyliler", hem de "Güneyliler".

Evet, savaşlar ve devrimler öylesine, gelişigüzel olmuyor. Onların kışkırtıcılığını yapan her kimse, kazançlı çıkan da odur. Savaş; sıradan insanlar için bir musibettir. Arhontlar ve onların yordakçıları olan maliyeciler içinse, bu çok kârlı bir iştir. Birinciler nüfuz alanlarını genişletiyor, ikincilerse sermayelerini artınıyorlar. Sıradan insanlar da ıstırap çekiyorlar.

– Evet, bizi birbirimize karşı kışkırtmayı çok iyi beceriyorlar, – düşünceli bir sesle ifade etti Nikolay Andreyeviç. – Bu da, bir kere daha bizim insanlık zaafımızın bir göstergesi...

– ve de aptallığımızın, – ilâve etti Jenya.

Viktor ayıplararcasına başını salladı:

– Böylesine büyük bir memleket, hatta koca bir kıta ama öylesine de bir rezalet.

– "Büyüklüğü" çok daha sonradan oldu, – belirtti Sensei, – ve burada da yine dolandırıcılık, karanlık işler ve küstah bir şekilde başkalarının topraklarını zapt etme sonucunda. Zira ilk başta şu "bağımsız devlet", Kuzey Amerika'nın Doğu kıyısında konumlanmış olan, on üç tane eski İngiliz sömürgesinden oluşuyordu. Ardındansa planlı bir şekilde, savaşlar, rüşvet, şantaj gibi her türlü yolu mubah gören en değişik yöntemleri kullanarak yüz yıl gibi bir sürede kendi topraklarını şimdiki boyutlara kadar genişlettiler.

Meselâ, toprakları New Orleans'dan Kanada'ya kadar uzanan büyük Fransız sömürgesi Louisiana'nın nasıl "kazanılmış" olduğuna bir bakalım. Sözün gelişi, XVIII yüzyılın ortalarına kadar Kuzey Amerika topraklarında en geniş araziye sahip sömürgeleri olan ülke de bizzat Fransa idi. Ve bu durum da Fransa'da "Hür taş ustaları" tarafından tetiklenen ağır bir ekonomik krizin ("Bağımsızlık savaşı" zamanında ABD'ye Fransız hükûmeti tarafından yapılan ve bunun bir sonucu olarak da Fransa'nın devlet borcunun birkaç kere katlanmasına neden olan "yardımların" bir sonucu olarak patlak veren kriz) sayesinde bu ülkenin önemli derecede zayıflatılmasının başlıca nedenlerinden birisine hizmet ederek, bunun bir sonucu olarak da "Büyük Fransız İhtilâli" olarak adlandırılan olaylara getirmişti.

– Bu aslında Fransız halkının iradesinin tecelli etmesi değil miydi yani? – diye hayret etti Viktor. – Her şey önceden mi planlanmıştı? Bize ise hukuk fakültesinde monarşinin devrilmesinden... ayaklanmadan, halkın egemenliğinden falan bahsediyorlardı.

Jenka burada da kendini tutamadı:

– Anlaşıldı! Kim sana gerçeği söyleyecek, "halkın hizmetkârı" seni.

Çocuklar gülümsediler.

– Bu, yine Arhontların tiyatro oyunundan ibaret bir şeydi, – ağır ağır içini çekti Sensei. – George Washington'u, "Hür taş ustaları"nın oluşturduğu yeni devletin birinci cumhurbaşkanı mertebesine çıkarır çıkarmaz, harfiyen birkaç gün sonra ABD'nin sınırlarının genişletilmesi ile ilgili Arhontların programının ikinci aşaması faal bir şekilde hayata geçirilmeye başlandı. Amerika'da onları ilgilendiren sömürgeler üzerinde Fransa'nın kontrolünü zayıflatmak için de Fransa'da devrim organize edilmişti. Ve "Fransı Devrimi" de yine kimler tarafından düzenlenmişti? "Hür taş ustaları" ile onların kontrolü altında bulunan

masonlardan, Voltaire, Diderot, Rousseau, Robespierre, Marat ve başkaları gibi "fikir babası" ve "eylemciler" tarafından.

– Evet ya, nasırına bastıklarında hepten bu dünyada ne istediğini unutmuş oluyorsun, – gülererek söyledi Jenka.

– Aynen öyle. Üstelik farkındaysanız, ADB'nin ilk cumhurbaşkanı George Washington'un göreve başlama töreni de, o zamanlarda ABD'nin başkenti olan New York şehrinde, 30 Nisan 1789 senesinde gerçekleşmişti. Artık...

– 30 Nisan mı? – şaşıtı kaldı Nikolay Andreyeviç. – Walpurgis Gecesi bayramında mı?

– Tamamen doğru, – gülümseyerek yanıt verdi Sensei. – Bu tarih gelişi güzel olarak tayin edilmemişti.

– Peki, ne bayramı bu? – merak etti Andrey.

– Bu bayramla ilgili Goethe'nin kendisi daha "Faustun" ilk bölümünde kaleme almıştı, – hafif kibir karışımı bir tonla bildirdi ona Kostik.

– Hele bir de yazmasaydı bunu, – gülümsedi Sensei. – Onun kendisi de "Hür taş ustalarının" iş "beygirleri" saflarında yer alıyordu zaten. – Kostik, âdeta Marşlıların Dünya'ya teşrif ettiklerini ilân ediyormuş gibi, tarife sığmayan bir şaşkınlıkla Sensei'e baktı. – Bu arada, Johann Wolfgang 1749 senesinde Frankfurt am Main'da, İmparator danışmanı olan babası (hukukçu mesleğine sahip bir hukuk doktoru) ve Frankfurt'ta yüksek mevki sahibi bir adamın kızı olan annesinin oluşturduğu varlıklı ve tanınmış bir çiftin ailesinde dünyaya geldi. Çocuk titizlikle yabancı dilleri, aynı zamanda kadim Yahudi dilini de öğreniyordu. Ve "Hür taş ustaları" ile de doğrudan doğruya ilişkisi bulunuyordu. Bu yüzden de genç Goethe'yi üne kavuşturan "Genç Werther'in Acıları" romanının pek çok nüshalar hâlinde basılması ve etkin bir biçimde yalnızca Almanya'da değil, fakat hem de yurt dışında yaygınlaştırılması da bir tesadüf eseri değildi. Ve bu romanın, genç insanların dünya görüşlerine etki ederek, güya bu romanın kahramanına özentiden dolayı, gençlerin arasında tam anlamıyla bir intihar salgınının patlak vermesi de tesadüf eseri bir şey değildi. Ve Goethe'nin siyasette oluşumu ile onun eserlerinin dünyada en çok satılan kitaplar düzeyine yükseltilmesi de bariz olarak bir tesadüf sonucu değildi.

Kostik hepten afalladı kaldı:

– Ama Sensei, sen kendin onun şiirlerinden bazılarını ezbere biliyorsun. Onlardan alıntı yapıyordun hani, kendi kulaklarımla duydum.

Sensei gülümsedi ve babacan bir sesle cevap verdi:

– Bilmek, henüz saygı duymak anlamına gelmiyor. Deli ormanın ortasında bile güneşli düzlükler bulabilirsin. Ormanın topografyasını öğren ve oradaki patikaları beceriyle kullan.

Jenka burada da susmayı tercih etmedi:

– Yani Konstantin kardeş, kadim Yahudiceyi öğren, bir bakarsın sen de onların Büyük adamı olursun!

Arkadaşlar Kostik'le beraber güleştüler.

– Walpurgis Gecesi ile ilgili olaraksa,.. – ekibimiz sustuğunda, Sensei devam etti, – bugünün pozisyonundan baktıklarında insanlar bunun sadece Hristiyanlık öncesinin önemli bir bayramı olduğunu, eski çağlarda çok popüler olduğunu, baharın gelişine, doğanın güçlerinin uyanışına atfedildiğini varsayıyorlar. Farklı zamanlarda, farklı halklar tarafından değişik şekillerde onurlandırıyorlardı onu. Örneğin, Mayıs arifesi olan Beltane. Yeri gelmişken, eskiden Keltler günleri sabahtan sabaha değil de akşamdan akşama sayıyorlardı. Bu yüzden de önemli her bir bayram gökyüzünde ilk yıldızın belirmesi ile beraber başlıyordu. 1 Mayıs öncesindeki gece, "büyük güneş" olarak isimlendirilen yaz dönemi zamanının gelişinin habercisi oluyordu. Eski çağlardan beri, bu gecede öteki dünyaya kapıların açıldığına ve hatta otların bile bu zaman mucizevî bir güç kazandıklarına dair derin inanışlar mevcuttu.

Almanya'da Hristiyanlığın yaygınlık kazanmasıyla bu bayram doğal olarak kilise tarafından "şeytan putperestliği" olarak nitelendirilmiş ve katılımcıların hepsi şeytanın hizmetçileri olarak ilân edilmişlerdi. Fakat bu bayram halk arasında o kadar çok popülerdi ki, Katolikler 1 Mayıs'ta kendilerine ait bir bayram olan ve 748 senesinde Almanya'ya manastır inşa etmek için İngiltere'den gelen Wimborne rahibesinin, yani kutsal baş rahibe Walpurga'nın anısına bir bayram ortaya çıkardılar. Şu Katolik bayramı öncesindeki geceyle ilgili olaraksa onlar, Harz dağlarındaki en yüksek zirve olan Brocken'de şeytan ayinleri, cadıların ve cinlerin gece âlemleri ile ilgili korkunç hikâyeler uydurdular. "Alman cadılarının", Walpurgis Gecesi ile beraber dünya şöhretine kavuşması ise, Mephistopheles'in Faust'u gece âlemine nasıl götürdüğünü kaleme alan Goethe'nin sayesinde oldu.

– Ne yani, o gecede gerçekten de öte dünyanın kapıları mı açılıyor? – bariz bir merak duygusuyla soruverdi Ruslan.

Stas sırtarak belirtti:

– Madem ki Vatikan bu bayram dolayısıyla milleti bu kadar korkutuyordu, demek ki bunun arkasında bir sır perdesi var.

Arkadaşlar cevap beklentisiyle Sensei'e baktılar fakat o, doğrudan yanıt vermekten kaçındı.

– Ne diyebilirim ki size. Doğru yönde düşünüyorsunuz değerli arkadaşlar... Neyse, biz asıl konumuzdan biraz ayrılmış olduk... 30 Nisan 1789 senesinde ABD'nin ilk cumhurbaşkanının göreve başlama töreni gerçekleşmişti. Artık 5 Mayıs 1789'dan itibaren Fransız devriminin taşkın olayları başlamış oldu. **Arhontların**, Roma İmparatorluğunun oluşturulmasında, "eski, güzel İngiltere'nin" yıkılmasında, ABD'nin kurulmasında ve başka yerlerde hayata geçirdikleri aynı **eski şemalanna uygun olarak gerçekleşmişti her şey. İlk başta devrim gerçekleştiriliyor, ardından cumhuriyet kuruluyor, sonrasında askerî diktatörlük getiriliyor ve en sonunda da, Arhontların kontrolü altında bulunan finans aristokrasisine boyun eğmek zorunda kalan bir kukla, bu ülkenin başına geçiriliyordu.** Bunun aynısı Fransa'da da gerçekleşti. Güzel sloganların arkasına saklanarak insanları birbirlerinin üzerine kışkırttılar. Çok kanlar aktı ama sonuçta yine de Arhontların işine gelen insanlar iktidarda

kalmıştı. 1792 senesinde cumhuriyet kuruldu. 1799 senesinde ise gerçekleşen hükümet darbesi sonrasında Napolyon'un diktatörlüğü tesis edildi. Hemen 1803 senesinde ise, bu arada yine 30 Nisan'da, ABD'nin temsilcisi artık Napolyon ile Louisiana'nın satın alınmasına ilişkin "müzakerelere başladı". O zamana kadar da "Hür taş ustaları" Fransız sömürgelerinde bir dizi ayaklanmalar düzenlediler. Daha da fazlası, o bölgelerdeki zengin ve verimli toprakların Amerikalılar tarafından meskûn kılınmasına dair saldırgan bir politika izlenmeye başladı. Ve Napolyon'a da, günümüzde tarihçilerinin bu olayları anlattıkları gibi, – alaylı bir gülümseme ile ifade etti Sensei, – reddedemeyeceği bir teklifte bulundular: ya şimdi bu toprakları ona teklif edilen sembolik miktar karşılığında satacak, ya da ki her ihtimalde bu toprakları kaybederek, karşılığında da hiçbir şey almayacaktır.

– Evet, gerçekten de fazla seçenek bırakmamışlar adama, – yorumunda bulundu Stas.

– Günümüzde tarihçilerin anlattıkları gibi mi? – diye söylenenlerin peşini bırakmadı Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Neleri anlatmıyorlar ki zaten, hatta Napolyon'un kendi rızasıyla bu toprakları satmaya karar verdiğini bile. Ama onları, gerçekleri bu şekilde servis etmelerinden dolayı suçlamak olmaz ki. Çünkü tarihçiler de insanoğlu.

– Peki, aslında nasıl olmuştu?

– Ne olacak... Napolyon da, Arhontların adamlarının iktidara getirdiği bir Arhont maşası idi. Sömürge sorunu gündeme çıktığı zamanlarda onu yoğun bir şekilde Avrupa'daki savaşlar için hazırlıyorlardı. Başka seçeneğinin olmadığını da çok güzel anlıyordu aslında. Bu yüzden de ona ne söylendiyse, onu da yaptı. Fazla soru sormadan Louisiana'yı sattığı için de, artık 1804 senesinde Arhontlar tarafından, söz dinlediği için İmparator unvanı ile "ödüllendirildi".

– Demek, Napolyon savaşları da bir tesadüf eseri değildi? – sordu Viktor.

– Tabii ki. Bu arada, Napolyon savaşları, ABD'nin ambargo yasası, Büyük Britanya ile gerçekleşen 1812 savaşı, ABD sanayisinin çok hızlı bir şekilde gelişmesine katkı sağlıyordu.

– Evet, adamlar her şeyi hesaplamış, – acı acı gülümsedi Nikolay Andreyeviç.

– Peki, ABD bir İspanya sömürgesi olan Florida'yı nasıl kazanmıştı? Aynı taktikle. Sömürgelerde ayaklanmalar çıkararak, göz göre göre kendi insanlarını bu topraklara yerleştirmeye başladılar. Ardından ise kamuoyu önündeki tiyatro sahnesi niteliğinde İspanya hükümetine bir zamanlar Napolyon'a yapmış oldukları önerinin aynısını sundular. Güya "Bazı büyük İspanyol toprak sahiplerinin haklarını telâfi etmek için", aslıdaysa Arhont oyuncularının haklarını, sembolik rakamlardan oluşan bir ücreti ödeyerek bu toprak parçasını da kendilerine birleştirdiler. Aynı taktikler, sonradan onların devletleri hâline gelen diğer topraklar için de uygulanıyordu. Meksika konusundan ise bahsetmiyoruz bile. Onlar sıradan bir şekilde savaş açarak, vicdanları sızlamadan Meksika'nın sahip olduğu kocaman toprakların yarısının kendileri için kesip aldılar. Ardından ise tüm dünyaya kendilerinin ne kadar "demokratik" olduklarını göstermek adına, bu topraklar için komik bir ücreti sembolik olarak "ödemiş" oldular.

Jenka yorum yapmaktan kendini alıkoyamadı:

– Tabii, ilk başta ağzını burnunu kırıyorlar, soyup soğana çeviriyorlar, sonrasında "amigo"nun eline beş kuruş sıkıştırıp "yeryüzünden silmediğimize şükür et sen" diyorlar.

– Amma da "iyi kalpliymiş" adamlar! – sırttı Andrey.

– Kıyak bir devlet kurmuş adamlar, – diye ifade etti Stas. – Tamamen yalan dolan ve işgal temelleri üzerine.

– Eh, bir de bana "özgürlüğün ve gelişimin" sembolü olacakmış, – içini çekerek konuştu Viktor. – Adamlar bir de "Özgürlük Hanımı" diye güzel bir heykel diktiler oraya. İşin aslıdaysa...

Sensei gülümseyerek, Viktor'a cevap verdi.

– Farz edelim ki, bu heykelin ortaya çıkması ile ilgili ilk fikirler "hanım" ile uzaktan yakından alâkalı değildi. "Özgürlük" sembolüne gelinceyse... Bu heykel "Hür taş ustalarının" tarihinde henüz eşi benzeri görülmemiş, komik bir olaydı zaten. Buna bakmayarak Yahudi kâhinleri bu işten bile kazanç sıkıp çıkarmayı becerdiler: heykeli "Özgürlük" sembolü niteliğinde Amerikan halkına dayattılar ve hâlâ bunun üzerinden büyük paralar kazanmaya devam ediyorlar.

* * *

– Yanlış duymadım değil mi? – birden canlanarak konuştu Nikolay Andreyeviç. – Özgürlük Heykelini Yahudi kâhinleri mi dayattılar? Fakat benim bildiğim kadarıyla bu heykel Fransa tarafından ABD'ye, Bağımsızlık Bildirgesinin imzalanmasının yüzüncü yıl armağanı olarak verilmişti.

– Çok safsınız doktor. Size gerçekleri kim söyler ki? Bu kulağa hoş ve herkesin dilindeki rivayetin ezanı, tüm medya kurumlarının minarelerinden okunmuştu. Bu "başlıca sebep" olmadan olmazdı zaten.

– Hm, gerçekler her zaman merak uyandırır, – üstü kapalı bir sesle söyleyen Nikolay Andreyeviç, ardındansa hemen gizlemediği bir merakla sordu. – Aslında ne olmuştu peki?

– Ya, bu neredeyse fıkralara malzeme olacak cinsten bir hikâyeye, – istihzalı bir gülümsemeyle söyledi Sensei. – Ama eğer dinlemek istiyorsanız o zaman başka... Bu hikâyenin baş kahramanı Frederic Auguste Bartholdi. O, 1834 senesinde Fransa'nın Colmar şehrinde, zengin Yahudi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocuk iki yaşındayken babası vefat etti. Onun annesi Charlotte Beysser, bu tür ailelerde genellikle olduğu gibi çocuklarına iyi bir klâsik eğitim verebilmek için Paris'e taşındı. Kısa bir süre sonra Charlotte'nin büyük oğlu Charles'in ruh hastası olduğu ortaya çıkınca da onu tımarhaneye yerleştirdiler. Annesi de tüm sevgisini küçük oğlu Frederic'in üzerinde yoğunlaştırdı. Eğitiminde özel bir çalışkanlık sergilemiyordu. Ne var ki, şöhret düşkünlüğü istediğin kadar vardı.

Annesi onu ressamlik ve çizim derslerine göndermeye başladı, çünkü onda resim çizme yeteneklerinin belirtilerinin olduğuna inanıyordu. Delikanlı klâsisizmin ressamı Ary Scheffer'in atölyesine eğitime gidiyordu. Paris katedrali Notre Dame'ın restorasyonu ile tanınmış meşhur mimar Viollet-le-Duc de onu öğretmeye çalışmıştı. Öğretmesine öğretiler de. Şimdiyse annesinin kendi evlâdını, bu dünyada "hayat ve ekmek parası için" büyük bir kuruluş kazanabileceği bir yerlere getirmesi gerekiyordu. Ve bu konuda da annesinde, "Hür taş ustaları" ile doğrudan bağlantıları bulunan nüfuzlu akrabaları yardımcı oldular. Neyse, biz Frederic'in istisnaî olarak anneciğinin zengin akrabaları aracılığıyla hayata geçirmeye çalıştığı ilk şöhret düşkünlüğü denemelerini ayrıntılarını bir köşeye bırakıp esas meseleye dönelim. O zamanlar "Hür taş ustalarının" kontrolü altında Mısır'da Süveyş kanalı inşaatının muazzam projesi hayata geçiriliyordu. Ve Frederic de akrabalarının bağlantıları aracılığıyla bu ülkeye yollandı.

– Süveyş kanalı "Hür taş ustalarının" kontrolü altında mı inşa ediliyordu yani? Bekle, onu ama Mısırlılar inşa ediyordu sanki, – kuşkulu bir sesle dile getirdi Volodya.

– Çalışan işçileri ima ediyorsan, tabii ki de Mısırlılar inşa ediyordu. Fakat kanalın inşaatı "Hür taş ustaları" tarafından kontrol ediliyordu ve tüm işleri de kendi adamlarından, hukukçu mesleğine sahip, Fransız diplomatı ve üçkâğıtçı bir girişimci olan Ferdinand de Lesseps isimindeki adam yürütüyordu.

– Ferdinand de Lesseps mi?! – merak dolu bir sesle belirtti Nikolay Andreyeviç. – Yoksa bu eleman, Panama dolandırıcılığına ismi karışmış olan şu aynı adam mı?

– Tamamen doğru. "Panama skandalı" dedikleri olay. Fakat tüm bunlar daha sonradan oldu. Lesseps'i Panama kanalının inşaatına davet etmişlerdi çünkü kendisinin Süveyş kanalı inşaatının organize edilmesi konusunda deneyimi vardı. Fakat ne var ki, Arhontlar'ın Mısır kanalının inşaatına stratejik açıdan bir ilgi duyuyor olmalarına rağmen, Panama kanalı inşaatında bu tür bir ilgi göstermiyorlardı. Bu yüzden de "Hür taş ustaları" Panama kanalı inşaatı işine giriştikten sonra, basbayağı Panama hükûmetini ve hissedarlarını çok büyük meblâğlardaki paralarla oyuna getirip dolandırdılar. Ve bu gerçek ortaya çıktığında da, bir sürü yüksek makamdan şahısların bulaşmış olduğu büyük bir skandal patlak verdi. Fakat onların hemen hemen hepsi ceza almaktan kurtuldu. Yalnızca ikinci dereceden bazı şahıslar hüküm giydi.

– Anlaşıldı, – kalın sesiyle söyledi Volodya. – Her şey her zamanki gibi.

– Demek bu işte parmağı olan kişiler aynı, – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç. – Madem ki Süveyş kanalı Arhontlara ait bir şeydi... Çok tuhaf, peki o zaman neden günümüzde, yani 50'li 60'lı yılları kastediyorum, Mısır'a karşı İngiliz, Fransız, İsrail saldırıları organize edilmişti?

– Neden mi? Tamam şöyle yapalım, o zamanlarda nelerin döndüğünü ve günümüzde nelerin dönüyor olduğunu daha iyi anlayabilmeniz için ben konumuzun biraz dışına çıkıp bu sorunla ilgili biraz daha bahsetmek istiyorum sizlere. Daha Eski Mısır zamanlarından beri, İmhotep'in "Özgür taş ustaları" tarafından Nil nehri ile Kızıl denizi birleştiren meşhur

"Firavunlar kanalı"nın inşa edilerek sonrasında muazzam gelirler getirdiği zamanlardan beri bu topraklar inanılmaz zenginliklerin bir kaynağı olarak Arhontların ilgisini çekiyordu. Sonraki yıllarda bu kanal bazen terk ediliyor bazen de yabancı hükümdarlar tarafından önemli bir ticareti atar damarı olarak onarılıp kullanılmaya devam ediliyordu. Ve eninde sonunda da Mısır Araplar tarafından ele geçirildiğinde, ilk başlarda onu tekrar onardılar fakat ardından ise özellikle ticareti Halifeliğin esas bölgelerinden geçirmek için kanalı doldurdular. Bu altın ticaret atar damarının onarım planları sonradan kâğıt üzerinde de olsa Osmanlı imparatorluğu döneminde de, Bonapart'ın (1798 – 1801) Mısır seferi zamanında da hazırlanmıştı. Bu arada, şu sonuncu olan da Arhontların talimatları esasında hayata geçiriliyordu zaten. Arhontlar bu bölgede kendilerini ilgilendiren tüm veriler ile ilgili kesin bilgileri elde ederek, uzun vadeli geleceğe yönelik tüm olanakları ve perspektifleri hesapladıkları andan itibaren de sistemli bir şekilde Mısır'ı kendi adamları ile "doldurmaya" ve bu adamlar da yüksek makamlardan devlet memurları, yerli soylular ve hatta ahali ile arkadaşlıklar ve ilişkiler kurmaya başladılar.

Arhontlar da Avrupa ve Amerika'daki önceliğe sahip siyasî işlerini yerli yerine koyup tamamladıktan sonra ciddi bir şekilde Mısır'ın bu çok cazip bölgesi üzerinde dikkatlerini topladılar. Onların bu oyunlarındaki esas piyon da, artık birkaç senedir kendisinin oynayacağı ana oyuna hazırlıyor oldukları Ferdinand de Lesseps idi. Bu zamana o kadar o, bir dizi Avrupa ve Asya ülkelerinde değişik diplomatik görevlerde bulunmuştu. O, 1831 – 1837 yılları arasında "Hür taş ustalarının" talimatları doğrultusunda Mısır'ın saray temsilcileri ile kişisel bağlantılar kurmuştu. Sonrasında Arhontlar Fransa'nın Mısır üzerindeki nüfuzunu güçlendirdikleri vakit, Ferdinand de Lesseps özel bağlantıları sayesinde, 1854 senesinde Mısır valisi Said Paşadan Süveyş kanalının inşaatı için imtiyazlı koşullara sahip, ayrıcalıklı bir sözleşme aldı. Lesseps, hukukî açıdan bir Mısır kuruluşu olarak sayılan "Süveyş Kanal Şirketini" organize ederek, başına geçti. Ve bakın, burada nasıl da kurnaz bir oyun ortaya çıktı, – büyük ağabeylere ve Nikolay Andreyeviç'e hitaben söyledi Sensei. – İlk başlarda onlar Mısır hükûmetinin tüm hisselerin %44'üne sahip olmasına olanak tanıdılar ve %53 hisse senetleri ise, dışarıdan bakıldığında birbirleriyle hiçbir bağlantısı olmayan kişilermiş gibi gözükten, ama aslında "Hür taş ustalarının" güvenilir kişilerinden olan, Fransa'daki "kendi adamları" arasında dağıttılar. Hisselerin %3'ünü ise başka ülkelerde, ama yinede "kendi" örgütlerinin üyeleri arasına yerleştirdiler. Dahası, imtiyazlı sözleşmenin şartların göre hissedarlara (onların da yarısından çoğunun "Hür taş ustalarının" temsilcileri olduğu ortaya çıkıyor) tüm gelirlerin %71'i, Mısır'a %15'i, şirket kurucularına ise (onların da kim olduklarını biliyorsunuz zaten) %10'u tahsis ediliyordu. İşte, sonrasında da kendiler için en düşük masraflarla Süveyş kanalı üzerinde tam bir kontrol sağlamak amacıyla Mısır hükûmetini şu klâsik yöntemle oyuna getirdiler.

Kanal inşaatı 1859 senesinde başladı, bitimi ise 1869 senesinde oldu. Projenin mimarları da "kendi" adamları olan iki Fransız, bir İtalyan mühendisti. Oysa Süveyş kanalında yapılan esas tüm ağır işler ise, her ay zorunlu olarak toplanan altmış bin insandan

ibaret Mısırlı fellâhların güçleriyle hayata geçiriliyordu. Altmış bin insan, – üzerine basarak söyledi Sensei, – ve bu da o zamanlar Mısır'ın dört milyonluk nüfusuna karşılık! Birçok insan bu inşaat döneminde güçlerinin kaldıramadığı çalışmadan ve salgınlardan öldü. Fakat Mısır yönetimi kendi işçilerinin ihtiyaçları üzerinden ne kadar tasarruf etse de, her şeye rağmen bu kanal inşaatı muazzam masraflar talep ediyor ve Mısır'ı yavaş yavaş zor bir ekonomik durumun eşiğine getiriyordu. Esasında bu durumun gerçekleşeceğini en başından beri öngörmek mümkündü. Arhontlar da bu işi önceden ölçüp biçerek planlı bir şekilde Mısır'ı bu tür bir "sonuca" doğru sürüklüyorlardı. Mısır'ın yönetimi ise gerçekçi bir hesap kitap yapma yerine, cömert "Avrupalıların" verdikleri özel hediyelere seviniyor ve Süveyş kanalı gibi bir cazip bir pastanın diliminden paylarına düşecek gelecek zenginliklerle kendini beğenmişliklerini avutuyorlardı. Ne var ki, Mısır'ın ekonomik durumu önemli ölçüde ağırlaştığı zaman Mısırlılar kendilerine nasıl bir "kazık" atıldığını anladılar, ama artık çok geçti.

1875 senesinde Britanya hükûmetinden adamlar, Süveyş kanalının Mısır'a ait olan hisselerini İsmail Paşadan satın aldılar. Artık 1880 senesinde ise "Hür taş ustalarının" baskısı altında, Mısır hükûmeti Süveyş kanalından sağladığı %15'lik gelir hakkını da satmak zorunda olduğu bir durumda kaldı. Ve kime sattı, dersiniz? Rothschildlere ait olan Fransız bankasına. Arhontların bu siyasî dolandırıcılığı sonucunda Mısır, Süveyş kanalı yönetiminden ve gelirlere ortaklığından uzaklaştırıldı.

– Tabî, – hımladı Volodya, – Mısırlıların hesabına onların topraklarında kanal yaptılar, onlardan tüm paralarını çekip çıkardılar ve üstelik Mısırlılar bir de borçlu kaldılar!

– Kesinlikle doğru. Süveyş kanalı bir "İngiliz-Fransız" müessesesine dönüştü. İsmi ahım şahım bir şey ama bu milletlerin bununla bir ilişkisi yok aslında. Bu işten onların eline geçen şey, aç karına "kendi ülkelerinin başarıları"ndan doğan salakça bir gururun getirdiği gürültülü duygulardı, esas gelir ise Arhontların temsilcilerinin ceplerine inmişti.

Süveyş kanalını sadece finansal açıdan değil, fakat hem de fiilen ele geçiren Arhontlar, 1882 senesinde Mısır'ın İngiliz orduları tarafından işgal edilmesinden ve ülkenin Orta Doğu'da Britanya'nın stratejik bir askerî üssü hâline dönüştürülmesinden sonra Süveyş kanalını kendi politik oyunlarında ellerindeki kozlardan biri olarak kullanmaya başladılar. Birinci ve İkinci Dünya savaşları zamanında da onlar bu müesseseyi tamamen kontrol ederken, dolayısıyla da gemiciliği ve deniz taşımacılığını kontrol ediyorlardı. Üstelik yabancı ülkelerin gemilerinden tahsis edilen kanal geçiş ücretinin aynısı, Mısır bayraklı gemilerden de tahsis ediliyordu.

– Göz göre göre yapılan bir soygun bu yahu! – esprili bir ifadeyle öfkeleni Jenka. – Ne demek bu yani? Ben kendi köyümde komşu sokağa gitmek için üstelik vergi mi ödemem lâzım? Yok, yok, bu tür durumlarda benim karşı tarafı güzel yerlere göndereceğim bir adresim var her zaman.

Çocukların yüzlerinde bir gülümseme belirdi.

– Korkma, Mısırlılarda da bu adreslerden çoktan var, üstelik birkaç tane. – Gerçi halk bu hususu uzun bir süre fısıltıyla konuşuyordu, taa ki Mısır'da iktidara kanal gelirlerinin nerelere ve kimlere gittiğini çok güzel bir şekilde anlayan insanlar gelene kadar. Mısır hükûmeti 1956 senesinde Süveyş kanalı şirketini öylece alıp millileştirdi. Arhontlar, kendilerine karşı uzun bir süre ve inatla direnenler tarafından desteklenen hükûmetten böylesine bir cesaret beklemiyorlardı açıkçası. Ve olaylar aldı başını götürdü. Büyük Britanya'nın, Fransa'nın ve ABD'nin "iktidar çevreleri", işin aslındaysa Arhontların yordakçıları, hemen anında kanalın "uluslararasılaştırılması" denilen şeyi elde etmek için Mısır üzerinde diplomatik baskı uygulamaya başladılar. Ülkenin ekonomik ablukaya alınmasını organize ettiler. Fakat Mısır yardımsız kalmadı. O zaman da onlar İsrail'in katılımıyla Mısır'a karşı askerî müdahale başlatarak, mahsustan kanalı hasara uğrattılar. Ama bunun da faydası olmadı. Mısırlılar kısa bir sürede kanalı onardılar. Ne var ki Arhontlar bu kayıpla barışmak istemiyorlardı. Yeri gelmişken, 1967'deki İsrail'in, Mısır ve birkaç başka Arap ülkesine karşı gerçekleşen savaşı aynı zamanda bu kanalı ele geçirme amacıyla da patlak vermişti (cephe hattı hemen hemen onun üzerinden geçiyordu).

– Ne yani, Yahudi halkı bu kâhinlerin kişisel çıkarları için savaşmayı çok mu istiyorlardı yani?! – dile getirdi Viktor.

– Hangi normal insan savaş ister ki? – onun sözlerini yorumladı Sensei. – Savaşı isteyen Arhontlardı. İkinci dünya savaşından sonra öyle yoğun çabalarla şu "Ariman'ın hançeri"ni ne diye oluşturmaya başladılar sizce?

– "Ariman'ın hançeri" mi?! – tek ağızdan şaşırdılar çocuklar.

Sensei, sanki bu bilgiyi açıp açmaması gerektiğini düşünüyormuş gibi biraz sustuktan sonra cevap verdi:

– Evet. Zamanınız olduğunda sırf merak amaçlı, kuruluşundan itibaren İsrail'in haritasına, 1948 yılındaki "bağımsızlık savaşı" denilen olaydan sonraki sınırlarına bir göz atın isterseniz.

– Sensei, – sabırsızlıkla konuştu Jenka, – benim merakımı gıdıklamayı amma da iyi biliyordun. "Zamanının olduğunda", "haritaya göz atın" falan filan... Benim şu an, en yakındaki kütüphaneye koşmak için ayaklarım kaşınıyor neredeyse.

Arkadaşlar da coşkuyla onu desteklediler.

– Evet Sensei, en azından kumun üzerine çiziver bari, – diye öneride bulundu Stas.

– Kuma ne gerek var, – aklıma parlak bir fikir geldikten sonra silkinerek, anında not defterimi kalemle beraber Sensei'e doğru uzattım nazikçe.

– Evet ya, – saklamadığı bir meraklı bizim arkamızda durdu Nikolay Andreyeviç.

Sensei omuzlarını silkerek uzattığım şeyleri aldıktan sonra gülümseyerek söyledi:

– Her zaman buyurun. Ama ben ressam değilim, onu da hesaba katın. – Ve anlata anlata çizmeye başladı: – Evet, yaklaşık olarak böyle gözüküyor...

Hepimiz komut verilmiş gibi yerlerimizden zıplayarak resmi daha yakından görmek için yaklaştık.

– Sahiden hançer! – temiz sayfanın üzerinde net çizgiler belirmeye başlayınca herkesin adına şaşkınlığımızı dile getirdi Stas.

– Burası işte Akdeniz, – buna karşılık gelen yazıyı not düşerken açıkladı Sensei. – Burası Mısır, burada da Ürdün var. Bunların arasında da, "keskin ucu" Kızıl denize dayanan bir hançer. "Sapını" ise Kuzeyden Lübnan ve Suriye çevreliyor.

– Oo, peki şu sapın içine girmiş surat ne böyle? – Sensei "hançerin" iç kısmının sınırlarını çizmeye başlamışken söyledi Andrey.

– Sakalı olan Mephistopheles'e benziyor, – resme bakan Kostik yorumda bulundu.

– Ve şu Mephistopheles'in ağzında da Kudüs şehri bulunuyor, – resmi tamamlayan Sensei, bu yeri küçük bir daire ile işaretleyerek şehir ismini gösteren bir ok işareti koydu.

– Bak sen şu işe! – afallamış bir ifadeyle söyledi Viktor. – Gizemli şeyler bunlar!

– Ya, burada hiçbir gizem yok, – elini sallayarak söyledi Sensei, – bunların hepsi insan işi. – Sensei sahici bir ressamış gibi çizdiği resmi seyrederek, anlaşılabilir bir anlatım ifadesi katmak için de gülümseyerek "Mephistopheles" in suretinde son bir ayrıntı olarak da küçük bir göz ekledi. Büyük ağabeyler gülümsediler. Sensei ise artık tam bir ciddiyetle anlatmaya devam etmeye başladı. – İşin en ilginç tarafı da, 1967 senesindeki "altı gün savaşı" olarak isimlendirilen olaylardan sonra İsrail, Mısır, Suriye, Ürdün'ü mağlup ederek aynı zamanda Sinâ yarımadasını (Süveyş kanalının doğu kıyısına çıkış yaparak) işgal ettiği zaman, kısa bir süre sonra Arhontların isteğiyle (başında ise "ABD'nin baskısı altında" diye yazacaklar) İsrail, bazı anlaşmaların (hangi anlaşmalar olduğunu siz de anlıyorsunuzdur) karşılığında Mısır'a taviz verecek ve bunun sonucunda da Güneydeki eski sınırlarına geri dönecektir!

Sensei not defteri ile kalemi bana iade etti.

– Ver bakayım bir, – bir uzman edasıyla Jenka not defterini elimden aldı.

Resim, bizim meraklı grubumuzun ellerinde dolaşmaya başladı. Herkes ona yakından bakma istiyordu.

Nikolay Andreyeviç dikkatle çizime baktıktan sonra onu Volodya'ya vererek konuştu:

– Eğer Arhontlar şu "Ariman hançerini" oluşturduklarsa, onların uzun vadeli geleceğe yönelik hesap kitaplarını hesaba katınca, bunun tek seferlik kullanım için oluşturulmadığını tahmin edebiliriz.

Stas yapmacıktan ensesini kaşıyarak konuştu:

– Evet, yine de okuldayken coğrafyayı iyi öğrenmek gerekiyormuş. Yoksa kendini tam bir geri zekâlı gibi hissediyorsun!

– O zaman kilo ver! – anında gaf yaptı Jenka.

– Ne alâka, niye?

– Kendini kilo vermiş bir geri zekâlı gibi hissedersin!

Arkadaşlar gülüşmeye başlayarak, eski yerlerine döndüler.

– Evet, şu "hanım" olmayan "Özgürlük hanımı" konusunda kalmıştık, ne vardı orada? – diye Sensei'e hatırlatma yaptı Viktor.

– Evet, evet, evet, – tek nefeste söyledi Jenka. – Biz, şu anasının kuzusunun Mısır'a gelişinde kalmıştık.

– Geldi vardı, – gülümseyerek onaylayan Sensei, rivayetini anlatmaya devam etmeye başladı: – Ve genç Frederic Bartholdi'yi hayrete düşüren ilk şey de, bin yıllar boyunca ayakta durmuş muazzam anıtsal yapıtlardı. Onun içinde de kendi ismini asırlara kazımak ve kendisinden en büyük ustalardan söz eder gibi konuşmaları için şöyle görkemli bir şeyler inşa etmek tutkusu alevlendi. Uzun sözün kısası, içinde hırsı çoktu ama nasıl derler, Tanrı onu yetenekle ihya etmemişti. Ne var ki, "annesinin kudretli akrabaları" her zaman el altındaydılar.

Bu zamanlar Süveyş kanalı inşaatı sürüyordu. Frederic'i de bu inşaatın "başkanı" olan Ferdinand de Lesseps ile tanıştırdılar. Ve o da, diğerine kendi "dahiyane fikrini" açarak bu inşaatın büyüklüğünü ebedileştirmek için Süveyş kanalı girişinde meşhur Büyük Sfenks'in iki katı büyüklüğünde olacak ve deniz feneri görevini üstlenecek muazzam bir heykel dikilmesinin fikrini ortaya attı. Ve bu fikir kapsamında Lesseps kendisi için hatırı sayılır gelirlerin kokusunu aldığından dolayı da doğal olarak bu konuda diğerini desteklemiş oldu.

Frederic bu proje için büyük paraların pompalanacağı Mısır hükûmetinin beğenisine sunacağı bir maket kopyasını hazırlamak için bu heykelin planı üzerinde çalışmaya başladı. Fakat kafasına doğru dürüst bir fikir gelmediğinden dolayı da o, bu fikri diğer çağlardan kalan meşhur heykeltıraşlardan ödünç almaya karar verdi. Özellikle de, Yunan mitolojisinde titan Hyperion'un oğlu olan, yakışıklı bir genç ve ünlü güneş tanrısı Helios gibi dünyanın yedi harikasında birisini yaratmış olan antik Yunanlılardan esinlendi. Denize bakan bu devasa heykel, Yunan adası Rodos'un liman girişi üzerinde milattan önce 280 yılları civarında inşa edilmiş ve sonrasında kısmen depremler sonucunda yıkılmıştır.

Bu arada, şu "Yunan seçeneği" fikrini Frederic'in kulağına çınlatan da yine aynı Lesseps idi... Kendisini bu meşhur heykeli inşa etmiş antik heykeltıraş Khares ile tıpa tıp özdeşleştiren genç Frederic de, kendi küçük "dev heykelini", yani kafasında çelengi bulunan kadınsı ve düzgün endamlı bir genç delikanlının maketini yontup ortaya çıkardı. Ardından ise, yalancıkta bilgelik taslamadan, "Hür taş ustaları" tarikatının sembolizmi, felsefesi ve gizli tarihini yeteri kadar iyi derecede bilen ve anlayan Lesseps'in önerisiyle bu heykelin suretine eski İran'ın meşhur tanrısı Mitra'nın bazı özelliklerini ekledi.

– Peki bu tanrı onların gözlerine nereden çarptı? – diye merak etti Viktor.

– Mitra, Avesta dilincen çeviride harfiyen "antlaşma", "mutabakat" anlamlarına geliyor. Kadim zamanlarda onu antlaşma fikri ile bağdaştırıyorlardı, sonradan güneş tanrısı olarak tapmaya başladılar. Hani Arhontlar da her şeyi çok sevdikleri Ariman felsefesine değiştirmenin büyük tutkunları oluyorlar ya. İşte bu yüzden de bir zamanlar insanlar için olumlu bir meşhur karakter olan Mitra'yı kendi kafalarına göre baş aşağı ettiler... Daha sonra bununla ilgili ayrıntılı anlatırım... Bu arada, Frederic'in heykelinin elindeki meşale ve kafasındaki yedi ışınlı taç da böylece ortaya çıkmış oldu. O yöreler için geleneksel olan kıyafeti de ekledikten sonra Frederic, Lesseps'in aracılığıyla heykelin projesini maket

şeklinde İsmail Paşaya sunarak kendi "şaheserinin" ismi içinse iki seçenekten oluşan bir öneri sundu; "Asya'yı aydınlatan Terakki" veya "Asya'yı aydınlatan Mısır".

– Asya'yı aydınlatan mı?! – anlaşılan kendine ait bir şeylerle ilgili düşünmeye devam eden Nikolay Andreyeviç hayretle tekrar etti.

– Bu arada, bu tanım de nasıl ortaya çıktı biliyor musunuz, – açıklamaya başladı Sensei. – Lesseps'in verdiği akşam yemeklerinden birisinde davetli olarak Frederic de hazır bulunurken, konu siyasetten ve o günkü Fransızların modada olan tercihlerinden açılmıştı. Aynı zamanda, Fransız romantizm ressamlarının görkemli temsilcisi olan Eugene Delacroix'nın o zamanların meşhur "Halka Yol Gösteren Özgürlük" tablosu da konuşuluyordu.

– Delacroix'nın tablosu mu? Ne resmedilmiş ki orada? – merak etti Kostik.

– Bu tablo, Paris'te 1830 yılındaki Temmuz devrimi zamanı gerçekleşen sokak barikat dövüşlerinin anısına atfedilmiştir. Orada, sağ elinde cumhuriyetin üç renkli bayrağını dalgalandıran, sol elinde ise tüfek bulunduran yarı çıplak genç bir kadın tasvir edilmiştir. O, diğerlerini barikatların üzerine çıkmaya çağırıyor. Onun ardından ise silahlı Parisliler yürüyorlar. Ressamın düşüncesine göre Özgürlüğün imgesi işte bu kadında tecessüm ediyordu.

– Milleti barikatlara götüren Özgürlük, – düşünceli düşünceli ifade etti Nikolay Andreyeviç. – Hm, manevî değerlerin inceden inceye maddiyatla değiştirilmesi. Direkt, hazır bir Arhont sloganı. Çünkü işin aslında şu "özgürlük", büyüklük kuruntusu hastalığından eziyet çeken küçük bir grup insanın gerçek özgürlüklerine kavuşması uğruna, sıradan insanları kendi ölümlerine götürüyor...

– Evet, buna şüphe yok, – onayladı Sensei. – Hani şu resim de sıradan bir tablo değil, belirli gizli bir mesaj içeriyor. Herneyse, ama şimdiki konumuz bu değil. İşte, o akşam yemeği ziyafetinden sonra heykeli benzer yapıdaki bir metinle isimlendirmek fikri doğmuş oldu. Böylece "Halka Yol Gösteren Özgürlük" tablosunun sayesinde de "Asya'yı aydınlatan Terakki" tanımı ortaya çıkmış oldu. Fakat Bartholdi ne kadar çaba sarf etse de böylesine devasa bir yapıtın inşaatı ile ilgili önerisi İsmail Paşa tarafından kabul görmedi. Bu ret yanıtının başlıca nedeni ise tabii ki de heykelin Mısır hazinesinin hesabına inşa edilmesi gerektiği hususuydu. Sizin de bildiğiniz üzere, bu hazine de Süveyş kanalı inşaatı sayesinde hızlı bir şekilde tükenmeye devam ediyordu. Fakat bu ret yanıtının arkasında önemli derecede dinî gerekçeler de saklıydı.

Uzun sözün kısası, Mısır'da hiçbir şey başaramayan Frederic Bartholdi Fransa'ya, evine döndü, Lesseps ise Mısır'da kalarak kanal inşaatına devam etti. Fakat bu ortak fikir unutulmaya yüz tutmadı. Bu fikir kendisine yeni bir uygulama alanını çoğunlukla, Fransız senatörü, hukukçu, tarihçi, "Hür taş ustaları" örgütünün bir üyesi ve Amerikan siyasî sisteminin hayranlarından nüfuzlu bir insan olan Edouard de Laboulaye'nin sayesinde bulmuş oldu. Onun "demokratik" çevresi ile yaptığı toplantılardan bir tanesinde de Frederic bizzat kendisinden, yakınlaşmakta olan önemli bir tarihin; ABD'nin bağımsızlığa

kavuşmasının yüzüncü yılından bahsettiğini ve böylesine "Özgür bir ülkede" maalesef Fransa'nın sahip olduğu, Özgürlüğe adanmış gerçek sanat şaheserlerinin bulunmadığından üzülen konuşmuştu. Bartholdi de doğal olarak şu "eksikliği" gidermeye karar verdi. Ortak "Mısır çilekeşliğinden" olan "arkadaşları" ile bu konuyu görüştüğünden sonra, bu projeye yeni bir ivme vermek ve bu işin ayrıntılarını Edouard de Laboulaye'ye açmak konusunda karara gelindi.

Şimdiyse tarih kapsamında, güya Özgürlük anıtının yapılması ve jübilenin şerefine ve her iki ülkenin halklarının arasındaki dostluğun bir işareti olarak ABD'ye hediye edilmesi fikrinin Edouard de Laboulaye'ye ait olduğunun sıkı bir propagandası yapılıyordu, Süveyş kanalı inşaatından sonraki "Panama skandalı" zamanında çevirdiği birçok karanlık işlerinin gün yüzüne çıkmasıyla namı ve ismi lekelenmiş Ferdinand de Lesseps'in bu işteki payı ve bu heykelin ortaya çıkışındaki Mısır kaynaklı hikâyeler konusunda susmayı tercih ediyorlar. Oysa Lesseps en başından beri bu heykelin hayata geçirilmesinde sadece rol almakla kalmayıp, ABD için Özgürlük anıtının yapılması projesinde de doğrudan yer alıyordu.

Bu projenin hayata geçirilmesi işinde Edouard de Laboulaye'nin harekete geçirilmesi, bu işin kendisine olan yaklaşımı nitelikli olarak değiştirmiş oldu. O, bu kampanyanın siyasî hamlesini hesaplamakla da durmayıp, hem de "kendi" adamlarını bu işin içine kattı. Bu tür bir anıtın inşaatı doğal olarak muazzam kaynaklar gerektiriyordu. Onların toplanması ve hem de "eylemlerin koordine edilmesi" için Laboulaye'nin başına geçtiği koca bir "Franko-Amerikan birliği" kuruldu. Üstelik dikkat edin, Fransa'da para toplanmasının organize edilmesi ve heykelin kendisinin inşa edilmesini üzerine alan Paris'teki Fransız komitesinin başkanlığına da getirilen kişi Ferdinand de Lesseps'ten bir başkası değildi. ABD'deki para toplama ve anıtın üzerinde koyulacağı kaidenin inşaatı işini üzerinde alan Amerikan komitesine ise hukukçu William Evarts başkanlık etti.

– Lâfın kısası, hep aynı "çete", – belli belirsiz bir istihzayla fikrini ifade etti Volodya.

– Bu proje için para toplanması adı altında ne tür işler çevrildiğinin ayrıntılarına fazla girmeye gerek yok,.. – belirtti Sensei.

– Belli zaten. Öylesine, sırf gönülleri çektiği için şu "eski kurtlar" bu tür bir projenin altına girmezlerdi, – yeniden yorumda bulundu Volodya. – Şu Edouard Laboulaye ile de her hâlde toplumdan bazı kişilerin meraklı bakışlarına karşı kendi "açıklarını" kapatıyorlardı belki.

– Gerçekten de kapatıyorlardı, – katıldı ona Sensei. – Bu anıtın meydana getirilmesinde başlıca rol, şimdilerde Frederic Bartholdi'ye ayrılıyor. Oysa bu anıta gerçekten de kendi hünerini ve yeteneğini katmış kişi, kendisine devasa çelik desteklerin ve heykeli taşıyan kafes yapılarının tasarımını yapmak görevi verilmiş Fransız mühendis Gustave Eiffel idi. Heykelin üzerinde durduğu kaide ise Amerikalı mimar Richard Morris Hunt tarafından tasarlanmıştı.

– Eiffel mi? Paris'teki şu Eiffel kulesini inşa etmiş olan mı? – netleştirmek istedi Andrey.

– Evet.

– Vay be, – uzatarak söyledi Jenka. – Amma da yaman işi varmış şu Fredi'nin, nasıl derler "armut piş, ağzıma düş". İş hepsini onun yerine yapsın millet, o da yan yattıktan sonra tüm şöhreti alıp cebine koysun.

Sensei gülümsedi.

– O kadar da yan yatmadı canım. Onun da bu işte "beş kuruşluk" bir katılımı oldu tabii. İş arkadaşlarının tasarımlarını ve talimatlarını izlerken Frederic heykelin kroki çizimlerine az buçuk bazı değişiklikler yaptı. Örneğin, ayakları altına "tiranlığın" koparılmış zincirlerini ekledi. Sol eline "Kanunlar Kitabesini" yerleştirdi.

– Yahudi "Tevratını" mı yoksa? – alaylı bir şekilde ilgilendi Jenka.

– "Tevratın" ne alâkası var? – dürttü onu Stas. – Sana Amerika için olan bir heykelden söz ediyorlar.

– Amerika'nın ne alâkası var ya? – kendi sırasında şikâyetçil bir ifadeyle bildirdi Jenka. – Heykeli ortaya çıkaran Yahudi ama. Onların "Kanunlar Kitabesi" ise "Tevrat".

Herkesin şaşkınlıkla önce Jenka'ya baktıkları, ardından ise bakışlarını Sensei'e çevirdikleri kısa bir duraklama anı ortaya çıktı. Diğeri ise Nikolay Andreyeviç ile bakışarak, hafiften gülümsedikten sonra hiçbir şey olmamış gibi açıklamaya devam etmeye başladı.

– "Kanunlar Kitabı"; Bağımsızlık Bildirgesini de bu şekilde çağırıyorlardı... Heykelin elindeki bu kitabenin üzerinde Roma rakamları ile "Hür taş ustaları" için unutulmaz bir takvim olan 4 Temmuz 1776 yazısı kazınmıştı. Bu tarihte, onların şahsî devletlerinin kurulmasına yol açan, uzun zamandan beri sabırsızlıkla beklenen Bağımsızlık bildirgesi kendi temsilcileri tarafından imzalanmıştı... Frederic, heykele hem de Roma kıyafeti giydirdi...

Stas ise Jenka'nın dikkatini hemen bu noktaya çekti.

– Bak, bak, duydun mu odun kafalı! Roma rakamları, Roma kıyafeti. Dikkat edersen, Yahudiliğe ait hiçbir şey yok!

Bu zaman Sensei de sanki lâfin gelişiymiş gibi belirtti:

– Sözünü etmişken, bugün bütün dünyanın kullandığı Roma hukuku da, Antik Roma'da o zamanlarda "Hür taş ustalarının" yukarı basamaklarına ait olan pontifler, yani kâhinler tarafından hazırlanmıştı.

– Bu işte yeni bir şey! – afallamış bir ifadeyle konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Biraz sonra bununla ilgili daha ayrıntılı olarak anlatırım... Ve en sonunda da Frederic Bartholdi heykele kadın siması ekleyerek, yüz hatlarına da kendi otoriter annesi Charlotte Beysser'in çizgilerini kattı.

– Hepsi doğru, – Nikolay Andreyeviç'in kafasına dank etti. – Çünkü Yahudi milletinde kadın soyun devam ettiricisi olmaktan daha da ziyade, hem de soyun gücünün taşıyıcısı olarak görülüyor. Milliyet onlarda annenin aracılığıyla aktarılıyor, diğer milletlerde olduğu gibi babanın değil.

Jenka Stas'ı böğründen dürterek, zafer kazanmışçasına bildirdi:

– Bak, sana diyordum işte, bu işte de Yahudi parmağı var diye!

Sensei yine tüm bunları yorumsuz bırakarak, belli belirsiz gülümsedi ve anlatmaya devam etti:

– Ve bu heykele de "Dünyayı Aydınlatan Özgürlük" ismi verildi.

– Hm, – omuzlarını silkti Viktor. – Ne biçim bir "Özgürlük" bu?! En doğrusu, "Dünyaya kendi zulümlerini getiren Yahudi kâhinlerinin soyu" olarak isimlendirmektir.

– "Sara Hanım"! – çınlayan bir sesle beyan eden Jenka, arkadaşların gülüşmelerine neden oldu.

Sensei çocukların sakinleşmelerini bekleyerek konuşmasına kısa bir ara verdikten sonra anlatmaya devam etti.

– Doğal olarak da, Mitra'nın özelliklerinden olan meşale ve yedi dişli taç da aynen olduğu gibi kalmıştı. Sonradan elbette Bartholdi kamuoyuna, onun yedi ışıklı tacının dünyanın yedi kısmından başka bir şeyin sembolü olmadığını anlatarak kıvırmaya başlayacak: yedi okyanus ve yedi kıta. Sağ elindeki meşale ise, Aydınlanmanın bir simgesi. Yani bu sembollerin gerçek çıkış hikâyesinden uzaklaştıran buna benzer şeyler işte... Şöyle ya da böyle, jübile tarihini epey bir kaçırsalar da şu ekip bu projeyi hayata geçirdi. Abide hazırlanmış, ABD'ye getirilmiş ve Bedloe adasında 1812 savaşına kadar inşa edilmiş Wood kalesi içerisindeki mermer kaide üzerinde kurulmuştur. Bu arada bu kalenin duvarları da yıldız biçiminde inşa edilmiş.

– Ada üzerine mi monte edilmişti? – sordu Andrey. – Bense New-York'ta olduğunu düşünüyordum.

– Doğru düşünmüşsün, – onayladı Sensei. – New-York şehrinin büyük bir kısmı adaların üzerinde yerleşiyor. Küçük Bedloe adası da New-York körfezinde bulunuyor... Belirtmek lâzım, adı geçen grubun bu şehir ve bu yeri seçmeleri de tesadüf eseri bir şey değildi. Örneğin bu ada XVII yüzyıldan itibaren İsaac Bedloe'ya aitti. Ve ancak 1956 senesinde Özgürlük adası olarak ismi değiştirildi.

– Aha, ben de diyordum ne iş böyle, – gülümseye gülümseye konuştu Nikolay Andreyeviç. – Demek, İsaac'a. Bense bu ismin İngilizcedeki "bad lands" kelimesinden türediğini zannediyordum, yani tarım için elverişsiz "fena topraklar".

– Öyle, – yarı espiyle ifade eden Sensei, söyledi: – Orada sadece bu ada değil fakat hem de bu körfezde bulunan ve Manhattan adasında yerleşen merkez ilçe de aslında zengin ve saygın Yahudilere aitti. Hatta ben size daha da fazlasını söyleyeceğim. Sonrasında bu ilçe iş çevreleri semtlerinin bulunduğu, gökdelenlerin (bu arada, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün binasının da aralarında bulunduğu) yükseldiği revaçta olan moda bir kente dönüşmenin de ötesinde, büyük bir uluslararası finans merkezine dönüşmüş oldu. New-York şehrinin günümüzde, güç ve zenginliğin birikmiş olduğu, ilân edilmemiş bir dünya başkenti olarak isimlendirilmesi de tesadüf eseri değil.

Özetle konuşursak, Arhontlar orada temelli olarak kök salmışlar, – sonucuna vardı Viktor.

– Öyle de diyebiliriz. Burası onların başlıca merkezlerinden bir tanesi.
 – Peki Mitra'nın meşale ve başındaki taç en anlama geliyordu? – merak etti Kostik.
 – Yanan bir meşale Mitraizm dininin kavramlarında yaşamsal güç anlamına geliyor, yedi ışıklı taç ise, güneş tanrısı Mitra'nın gücünün ve onun altı yardımcısının sembolü oluyor. Fakat "Hür taş ustalarının" bu sembollerini benimsemelerinin sebeplerini ve insanlık tarihinde onların kendi amaçları doğrultusunda Mitraizm dinini nasıl kullandıklarını daha iyi anlamanız açısından, sanırım bu konuya biraz daha derinden gireceğim.

Mitraizm dini aslında Kadim İran (Acemistan) topraklarında ortaya çıkmış popüler bir dinî öğreti olan ve Zerdüştlüğün kutsal kitabı olan "Avestanın" içerisinde günümüzde önemsiz derecedeki ufak tefek boyutlarda muhafaza edilmiş, dünyadaki kadim dinsel vahiy öğretilerinden bir tanesi olan Zerdüştlükten çıkmıştı. Zerdüştlük dininde kadim tanrısal varlıkların toplam sayısı 33'e eşit. Baş tanrı olarak, ismi "Bilgelik Efendisi" ("Bilge Tanrı") veya "Her şeyi bilen Efendi" anlamlarına gelen Ahura Mazda sayılıyordu. O, kendi düşüncesinin gücüyle yaratılmış Evrenin yaratıcısı gibi ve hem de tanrıların ve insanların tüm eylemlerini yöneten bilgeliğin timsali olarak sayılıyordu. Zerdüştlüğe göre Ahura Mazda altı tane ölümsüz evliya (kendisi ise yedinci oluyordu) yarattı. Ve onların hepsi bir arada, kendi içlerinde Ahura Mazda'nın niteliklerini tecelli ettiren "Ameşa Spenta" yani yedi "Ölümsüz Etkileyiciler" veya sonradan da dedikleri gibi "Ölümsüz Evliyalar", "ışık saçan varlıklar" olarak tanınıyorlardı. Ve onların en başlangıçta var olan tek sembolü de Lotus çiçeğiydi!

– Vay, Şambala'nın yedi Bodhisatvası gibi âdeta, – belirtti Viktor.
 – Lotus çiçeği mi?! – hep beraber kendi şaşkınlıklarını dile getirdiler çocuklar.
 – Evet. Gerçi daha sonradan insanlar kendi düşünce tarzlarını izleyerek bu Varlıkların bazılarını erkek, bazılarını da kadın cinsiyeti ile tanımlamaya başladıklarında, onların her birisine ayırt edici sembol niteliğinde kendi farklı çiçeklerini atfetmeye başladılar. Örneğin, yedi tanrısal varlıktan biri olan Vohu Menah'a ("hayırlı düşünce") beyaz yasemini, bir diğer Armatay'ye (Armatay yani "takva"yı, insanlar Ahura Mazda'nın eşi olduğunu yazdılar) misk gülünü, bir başka Aurvat'a ("bütünlük") ise zambak çiçeğini isnat ettiler ve bunun gibi devam ediyor.

– Anlaşıldı, – onaylarcasına başını salladı Nikolay Andreyeviç. Doğru söyledin, galiba temiz ilimler insanların ilgisini pek çekmiyor. Her şeyi allamak pullamak ve kendi kafana göre bozmak lâzım ille de.

– Tamamen doğru. İlk başlarda, Lotus çiçeği Şambala'nın "Beleo-Dzi" bilimini simgeliyordu. Sonradan artık insanlar bu ilimlerin manasını kaybettikleri zaman da bu çiçekler, yani Lotus çiçeği biçiminin tasvir eden değişik varyasyonları ortaya çıkmış oldu... İşte, şu yedili ile ilgili "Avestanın" kitaplarından bir tanesi olan "Yaşt"ta şunlardan bahsediliyor: "Onlar, aynı düşünceye, aynı söze, aynı eyleme sahipler... Onlar birbirlerinin ruhlarını görüyor ve hayırlı düşünceleri, hayırlı kelimeleri, hayırlı işleri düşünüyorlar... Onlar

yaratıcılar, kurucular ve yapıcılarıdır. Ahura Mazda'nın yarattıklarının koruyucuları ve muhafızlarıdır".

Zerdüş'tün öğretilerine göre Ahura Mazda'nın yarattığı şu altı tane yüce tanrısal varlık, "Yazata"ları yani "tapınmaya lâyık" veyahut da "tapınmaya yakışan (kimse)" ve kadim İran dininde Ahura Mazda'nın yardımcıları ve iyi kalpli tanrılar olarak görülen varlıkları hayata çağırdılar. Mitra da onlardan bir tanesiydi, fakat en çok sayılıp sevilenlerden bir tanesi. İyiliğin yapılması ve kötülüğün kazınması işlerinde ise onlara yardımcı olarak hayırlı ruhlar olan Fravaşiler hizmet ediyorlardı. Bunlar da Ahura Mazda'nın odak noktası olduğu Işığın ışınlarının birer kırınımları olarak görülüyorlardı... İlk başlarda hatta şu Mitra bile belirli bir çehreye sahip değildi. O, ilâhî tezahüre ait ediliyor ve hatta ayrı bir varlık statüsüne bile sahip değildi. Mitra sözcüğü de antlaşma, mutabakat, aracılık anlamlarına geliyordu.

– Antlaşma mı? – kafası karışmış bir ifadeyle belirtti Viktor. – Kiminle kim arasında? Kâhinler ve tanrısal varlıklar arasında mı, veya insanlar arasında mı?

Jenka sırttı:

– Antlaşma sözcüğü benim kafamda bir tek Ariman'ın sözleşmesi veya insan saçmalıkları ile bağdaşıyor.

– Ariman'ın sözleşmesi, ilk başlarda olan şeyin artık çarpıtılmış bir kopyasından ibaret, – belirtti Sensei.

– Peki, ilk başlarda ne vardı? – anında soruverdi Nikolay Andreyeviç.

– İnsanlara verilen ilk ilimlere göre, "mitra" sözcüğü kavramına, içindeki özel bir antlaşmanın, eğer bu şekilde ifade edebilirsek tabîi, insanın kendisiyle ve özellikle de içindeki tanrısal varlık ile, ruhu ile veya çağdaş insanların da ifade ettikleri gibi kendi Vicdanı ile vardığı kendine özgü bir mutabakatın anlamı yükleniyordu. Ve bunun anlamı da, eğer insan kişisel seçimini maneviyattan yana gerçekleştiriyorduysa, o zaman onun bu yolu kendi düşünceleri, kendi sözleri ve kendi davranışları ile izlemesi gerekiyordu. Ve de bu sözleşmeyi bozmaması gerekiyordu!

Bu yüzden de Mitra sonradan, "binlerce algıları", "on binlerce gözleri, binlerce kulakları", "on binlerce casusları" aracılığıyla insanı izleyen ve kimsenin onun yanılğıya düşüremediği birisi olarak şu sözleşmenin "baş Muhafızı" gibi görülmeye başlandı. Ve bu da insanı dışarıdan, acayip gözlere, kulaklara sahip bir mutantın izlediği anlamına gelmiyordu. Hayır. İnsan başka insanların arasından istediği bir kişiyi kandıra bilir, fakat bir tek kendisini kandıramaz. Bu sözleşmeye düşünceleri, sözleri ve eylemleri ile bağlı kaldığını kontrol etmek gerçekte sadece insanın kendisine bağlı bir şey. Ve eğer insan sürekli kendi Hayvansal frekansına dönüş yaparak içindeki sözleşmeyi bozmaya devam ediyorduysa, o, sadece olarak Manevî anlamda daha fazla gelişmiyordu. Ama eğer bu "sözleşmeleri" yerine getiriyorduysa o zaman doğal olarak, manevî gelişiminde önemli ölçüde ilerleme kaydediyor ve onun önünde manevî dünyayı ve kendisini keşfedebileceği yeni ufuklar açılıyordu.

Bu arada, şu dâhilî sözleşme ile ilgili kavramlar bir tek eski İranlılar tarafından bilinmiyordu. Bundan çok daha önceleri kadim Avrupa'da da, kadim Hindistan'da da onunla

ilgili bilgileri vardı. Hint mitolojisinde örneğin, tanrı Mitra hakkında günümüze kadar ulaşan bilgiler var. Bu isim de kadim Hintçeden çeviride harfiyen "dost" anlamına geliyor ve bahsi geçen sözleşmenin ikinci katılımcısı gözü ile bakılıyordu. Mitra, tanrı Varuna (evrenin suları ile bağlantılı olup, gerçeklerin ve adaletin savunucusu oluyordu) ile beraber ahlâksal düzenin muhafızları ve büyüsel asura gücünün sahipleri olarak görülüyorlardı. Kadim Hint kelimesi Asura, "yaşam gücüne sahip" anlamına geliyor, – hemen açıkladı Sensei. – Bu arada, Slavca'daki "mir da bog" (dünya ve tanrı) ifadesi, Vedalar'daki mitra-bhaga ve Avesta'daki Mitra-Baga ifadelerine karşılık geliyor. Baga, nimetlerin, nasiplerin dağıtımını yürüten ve Mitra ile bağlantılı olan Hint-İran kökenli bir tanrısal varlık olarak görülüyordu. Yani basit bir dille ifade edersek, sen kendi Vicdanının karşısında dâhilen ne kadar çok temiz idinse, kendi Kaderinin geleceğini de o kadar fazla biçimlendirmiş oluyordun.

Ve bizzat insanın manevî saflığa ulaşması, dâhilen temizlenmesi dolayısıyla, "mitranın" tanrısal tezahürünü güneş ışığı ile bağdaştırıyorlardı. Sonrasında, Mitra'yı sadece Yazata ile betimlemekle kalmayıp, onu Ahura Mazda'nın oğlu düzeyine çıkardıkları zamanlarda, yine de onun "kayadan ışık" gibi, "taştan güneş" gibi doğduğunun bilgileri muhafaza edilmişti. İnsanlar da bunu harfiyen anlamaya başladılar. Oysa ilk başlarda bu durum, insanlara verilen ilimlerin çıkış kaynağına işaret ediyordu ve Şambala'nın ima edildiği "kutsal dağlardan ışığın dünyaya tecessüm etmesi" gibi sesleniyordu. Bu yüzden de sonraları Mitra'nın isimlerinden bir tanesi "Semavî Işığın kaynağı" şeklindeydi. Bahsi geçen Mitra'yı daha sonraki devirlerde sadece ışıklı taca sahip olarak tasvir etmekle kalmayıp, fakat hem de Lotus çiçeğinden bir desteğin üzerinde durmuş hâlde de tasvir ediyorlardı.

Bu öğretinin biçimini almaya başladığı zaman, Mitra'yı insanların ve tanrının arasında bir aracı olarak tanrıların panteonunda yükseslere çıkardıklarında da, insanlar ona önceleri Ahura Mazda'ya ait olan fonksiyonları isnat etmeye başladılar. Özellikle de, Mitra artık insanın ölümünden sonra ruhunun düştüğü "ayıran köprü" Çinvat'ın üzerinde duran bir yargıç oldu.

– Çinvat mı? Farslarda bu ahiret mahkemesi gibi bir şey mi oluyordu? – netleştirmek istedi Nikolay Andreyeviç.

– Tamamen doğru. Bu dinî görüşlere göre bir insan, dirilerin ve ölülerin krallığını ayıran bu Çinvat köprüsünün üzerinde çıktığı zaman, eğer bu insan günahkârsa ayakları altındaki köprü daracık, "usturanın ağzı gibi" olacak, "müminlerin" ayakları altında ise geniş ve geçmek için rahat bir köprü olacaktır. Ahiret mahkemesinde Mitra'nın sağında ve solunda, ellerindeki adalet terazileriyle her bir ruhun düşüncelerini, sözlerini ve amellerini tartan Yazatalar, yani Raşnu ve Sraoşa bulunuyordu. Eğer hayırlı düşüncelerin ve amellerin kefesi ağır basıyorsa, o zaman bu insanın ruhu cennete lâıyk görülüyordu. Ama eğer terazinin kefesi kötülüklerden yana ağır basıyorsa, o zaman ruhu yeniden, "kötü niyetlerin meskeni" olarak görülen ve insanın tekrardan "ıstırapların, karanlığın, kötü yemeklerin ve acıklı feryatların uzun zamanını" yaşayacağı cehenneme gönderiyorlardı.

– Reenkarnasyona onu yani, özetle, – genelleme yaptı Viktor.

– Vay be, – şaşırıldı Kostik. – Mısırlılarda terazili ahiret mahkemesi, Farslarda terazili ahiret mahkemesi. Ne yani, gerçekten de ruhu yargıladıkları böyle terazili falan bir ahiret mahkemesi mi var?

– Daha düzgün olarak nasıl atlatsam ki sana. Bunların hepsi, bir insanın vücudunun ölümünden sonra yaklaşık olarak kendisiyle nelerin gerçekleşeceğini mantığıyla kavrayabilmesi ve gözünde canlandırabilmesi için gündelik insan anlayışı kapsamında uyarlanmış birer çağrışımsal açıklamalardan ibaret. Çünkü maddî dünyanın dışında gerçekleşen süreçleri tam olarak tarif etmek neredeyse imkânsız. Bu tamamen farklı bir dünya artık.

Jenka anında Kostik'e izah etmeye başladı.

– Tabii! Kardeş, bu senin için su canlısının kara canlısına (su altında uzun bir süre kalması ölüm anlamına gelen) okyanusta yaşamının ne kadar kıyak bir şey olduğunu anlattığı bir durum değil.

Çocuklar gülüşüler, Sensei ise onaylarcasına başını sallayarak özetledi:

– Yani bütün şu, "mahkeme", "terazi", "yargıçlar" gibi ifadeler, insanların ölümlerinden sonra kendilerini nelerin beklediğini ve daha da önemlisi onların kendileri için ayrılmış dünyadaki şu kısacık süreyi niçin sağduyulu bir şekilde hayırlı düşünceler, söylemler ve ameller için harcamaları gerektiğini daha iyi anlamaları açısından günlük yaşamlarından alınmış birer çağrışımsal sözcüklerden ibaret. Bu çağrışımsal ifadeler tabii ki de doğru değil ama insan kitleleri için genel itibarıyla bir anlam ifade ediyor...

– Hayır ama ben yine de anlayamıyorum, bir insan hakkında her şeyi, onun düşüncelerini, söylemlerini ve amellerini, üstelik tüm hayatı boyunca, nasıl öğrenebilirsin ki, – omuzlarını silkerek söyledi Slavik. – Kimin kim olduğunu nasıl tanıya bilirsin?

Bunun karşılığında Sensei gülümseyerek, felsefî bir muammayla cevap verdi:

– Eğer hiçbir gölgenin olmadığı bir ışık parıltısı tezahür ediyorsa, o zaman o, genel Işıkla tek bir huzmede birleşiyor. Eğer ki, ışık parıltısı yerine gölge tezahür ediyorsa, o zaman bu gölge Işık tarafından ait olduğu yere itiliyor. Zira gölgenin ait olduğu yer, Işığın olmadığı yerdir. Ve tüm anlam bundan ibaret.

– Manevî dünyadaki hayat nasıl bir hayat acaba? – hülyalı bir ifadeyle konuştu Ruslan.

Volodya asker sesiyle söyleyiverdi:

– Manevî olarak büyüyünce, anlarsın.

Sensei ise Ruslan'a cevap verdi:

– Ben her ne kadar sana manevî dünyanın inceliklerini anlatsam da, yine de seninle anlaşmak için maddenin dilini kullanmak ve maddesel dünyanın kaba saba benzetmelerini kullanmak zorunda kalacağım, çünkü insan bilinci maddesel bir yapıya sahip. Manevî dünyada maddenin dili yoktur.

Stas anlaşılın bu konuyla ilgili Sensei'den daha fazla bilgi sızdırmak için Ruslan'ı desteklemeye başladı.

– Hayır ama insan dili çok zengin bir kelime hazinesine sahip. Belki de bu bilgileri daha geniş bir kelime spektrumunda açıklamak mümkün.

Cevabında Sensei sadece yorgun bir nefes aldı. Jenka işin nereye vardığını görünce anında bu durumdan istifade etmeye karar vererek, Stas'ı yeni bir espri ile iğnelemeye başladı:

– Bana bak, anlıyor musun, bir maymuna içten yanmalı motorun çalışma prensibini ne kadar anlatırsan anlat, tüm emeklerin nafile olur.

Tüm grup gülmeye başladı. Stas ise onun "temiz niyetlerine" Jenka'nın müdahale etmesinden rahatsız bir şekilde anında arkadaşının bu şakasına karşılık verdi.

– Sen anlamıştın ama!

Arkadaşlar daha da çok gülmeye başladılar. Bir tek Nikolay Andreyeviç bu dur durak bilmez ikiliyi ayıplarcasına kafasını sallayarak Sensei'e hitaben meselenin özetini çıkardı:

– Demek, Zerdüştlük'te zaman aşımında maneviyatla ilgili dâhilî ilimler, haricî maddesel motivasyonlara mı dönüşmüş oldular?

– Kesinlikle haklısın, – onayladı Sensei. – Aynı Mitra'ya bakarsak. Sonradan o, çağdaş bir dille ifade edersek, insanların sosyal organizasyonunu düzenleyen ve insan toplumunda karşılıklı ilişkiler bağlamındaki sözleşmenin, mutabakatın tanrısal varlığı konumunda bir toplum yaratıcısı olarak görülmeye başlandı.

– Tüm bunlar Ariman'ın oyunları! – yine kendi lâfını araya soktu Jenka.

– Ben bunu daha da bir netleştirmek isterdim. Tüm bunlar insanın Hayvanî başlangıcının oyunlarından ibaret. İnsanlar hatta Ariman ile ilgili her şeyi kendi kafalarına göre değiştirdiler. Zira ilk başlarda İyilik ve Kötülük arasında gerçekleşen bir savaş veya göklerdeki karşı durma türünden bir şeyler söz konusu bile değildi. Bunların hepsi, üstün Varlıkların Tek Olan'dan çıkışının, onların hep beraber uyumlu varoluşlarının doğal nedenlerine indirgeniyordu çünkü onların tüm "işleri" tek bir amaçtan ibaretti; insan ruhunun gelişimine katkıda bulunmak. Peki şimdi elimizde ne var? Zerdüş'tün öğretisini nasıl yorumladıklarını bir okuyun. Ahura Mazda'nın rakibinin (az daha düşmanın) ismi "Kötü ruh" anlamına gelen Angra Mainyu (Ariman) olduğunu yazıyorlar. Mitolojiye göre Ahura Mazda yeryüzünü yaratırken Angra Mainyu onun ana unsurlarına yerleşmiştir. Okyanustaki suları tuzlu yapmış, yeryüzünün bir kısmını da çöl hâline getirmiştir. Ve hatta yedinci unsur olan ateşi bile dumanla bozdu.

– Ve burada da gaz bırakmasını becerdi tabii! – şakayla yorumda bulunan Jenka yine çocukları güldürmüştü.

– Fakat bilgilerin bu kadar çok çeşitli yorumlarının arasında elbette, Ahura Mazda insanları yaratırken Angra Mainyu'nun insanın aşağılık doğasına dönüştüğü türünden bilgiler de var. Ve o zamandan beri de insana hâkim olma uğruna iki başlangıç arasında; iyiliğin ve kötülüğün arasında bir mücadele sürüyor...

– Veya bizim dille konuşursak, Manevî başlangıcın ve Hayvanî başlangıcın.

– Tamamen doğru. Bundan başka, Angra Mainyu'nun egemen olduğu bir dünyanın, Ahura Mazda'nın ışıklı dünyasına her şeyiyle taban tabana zıt olduğuna inanılıyordu. Aynı zamanda Ariman'ın da kendi etrafında, her birisi Ahura Mazda'nın etrafında bulunan iyi bir ruha karşı konacak şekilde, altı kudretli tanrısal varlıktan (kendisiyle beraber yedi) oluşan hiyerarşik bir maiyeti bulunuyor. Karanlık, Yalan, Kötülük ve Cehalet işleri ile uğraşan kötü tanrılardan olan divler, ve hem de haddi hesabı olmayan pek çok aşağı dereceden kötü ruhlar onun itaati altında bulunuyorlardı. Divlerin amacı mümkün olduğunca, bu dünyayı yakıp yıkmaktan başlayarak taa ki değişik maddî baştan çıkarmaları kullanarak Ahura Mazda'nın takipçilerini kendi itaatleri altına almaya kadar varan, bin bir türlü yolla insanların dünyası üzerinde azamî hâkimiyet sağlamaktı. Onların her yerde kendi oyunlarını oynamaya çalıştıklarına ve insanları her türden yöntemle kandırmaya çalıştıklarına inanılıyordu, bu yüzden de tek bir hanenin bile onların tacizlerine karşı dokunulmazlığı yoktu. **Ahura Mazda'nın insanlar için yaptığı tüm hayırlı amellerine rağmen, zaman içerisinde Angra Mainyu yalanların ve kandırmacaların yardımıyla onun eylemlerini kötülüğe dönüştürüyordu. Ve Zerdüşt'ün öğretisinin temel ana fikri, – diye vurguladı Sensei, – İyiliğin Kötülük üzerinde, Ahura Mazda'nın Angra Mainyu üzerinde zafer kazanması, saf, aydınlık güçlerin yardımları ve de istisnaî olarak kendi bilinçli, kişisel dâhilî seçimlerini iyilikten yana yapmış ve inançlarının, düşüncelerinin, söylemlerinin, amellerinin saflığı ile kendileri için kaderin tahsis ettiği yerde bulunmaya devam ederken Ahura Mazda'nın tarafında yer almaya karar vermiş insanların katılımları sayesinde mümkün olabilirdi sadece.** Zerdüşt her bir insanı kendi bilinçli dâhilî seçimini yapmaya davet ederken, hem de sonradan "semavî savaş" ismini verdikleri şu olguda iştirak etmeye ve iyiliğe hizmet etmeyen güçlere bağlılıktan imtina etmeye çağırıyordu. **Zira bütün dünya düzeni, iyilik ve kötülüğün arasında gerçekleşen bu savaşa bağlıydı.**

– "Semavî savaşın" anlamı buymuş meğer! – âdeta büyük bir keşif yapmış gibi bir heyecanla ifade etti Nikolay Andreyeviç. – İnsanların manevî saflıkları uğruna Rigden Djappo ile Ariman arasında gerçekleşen bir mücadele bu! O zaman bu gelecekte olacak bir şey değil, bu şu an ve şurada gerçekleşiyor zaten ve hiçbir zaman da durmadı. – Ve afallamış bir hâlde söyledi: – Ne mitolojisi oluyormuş ya? Bu dünyanın düzeni ile ilgili şimdi anlattığım tüm şeyleri hesaba katarsak... Günümüzün gerçekliği bu zaten!

Sensei ona, kulaklarının işittiklerinden daha fazlasını anlamış bir insana bakar gibi sıcak, takdir eden bir gözlerle baktıktan sonra anlatmaya devam etti.

– Zerdüşt'ün iddiasına göre, insanların bilinçli bir şekilde İyilikten yana yaptıkları seçimlerin sayesinde her bir insan Rig..., – Sensei duraksayarak hemen kendini düzeltilti, – Ahura Mazda'ya elinden gelen yardımı etmekle kalmayacak, fakat hem de kendi gelecek kaderini belirlemiş olacaktır. Çünkü Ariman'ın dünyasında bir bedenin fiziksel ölümü, insanın gerçek ölümü değildir. Bu aslında ruhun, yani gerçek insanın, bedenin maddesel kılıfından özgürlüğe kavuşmasıdır sadece. Zerdüşt'ün iddiasına göre, bedenin ölümünden

sonra her bir ruh Mahkemeye çıkacak ve bir hayat boyunca gerçekleştirdiği şeylerin karşılığında hesap verecektir.

– Ehh, şuna hesap ver, buna hesap ver, – ağır ağır içini çekti Ruslan. – Peki, ne zaman hayatı yaşayıp, ne zaman zevk alacağız? Hayat bunun için hayattır zaten, dediği gibi Ari..

Son kelimeyi söylerken birden duraksayarak, sanki kendi kendine şaşırılmış gibi oldu. Büyük ağabeyler gülümsediler.

– Tabii, – alayla konuştu Jenka. – Ariman çok "faydalı" şeyler anlatır sana zaten. Sen kulaklarını iyice aç yalnız.

– Dinleyecek adam buldun sen de, – kendi sırasında kafasını salladı Viktor.

– Dünkü ziyaret senin için az geldi galiba? – gülümseyerek söyledi Stas.

Ruslan hemen çocukların bu söylemlerine karşılık vermeye başladı:

– Bizim Ariman'ın bununla ne alâkası var ya? Adamın ismi aynı sadece, sanırsın ki ne var? Kimin başına gelmez ki? Belki de bu isim Doğu taraflarda yaygın bir isimdir.

Jenka komik bir şekilde kafasını iki eliyle tutarak sitem etti:

– Tamamdır, bitti, ışıkları kapatın! Dünyaya yeni bir "div" daha gözlerini açtı.

Anlaşılan Sensei'i ilgisiz bir şekilde dinlemiş olan Ruslan, Jenka'nın sözlerinin anlamını tam olarak anlayamadı galiba. Üstelik kendisini düşürdüğü bu sakar durumdan da espri yaparak çıkmaya karar verdi. Güney aksanı ile telâffuz etti:

– Eee, canım, ne "devi" mevi ya? Bende deve benzeyen bir yön filan gördün mü sen?

Bu sözlerin üzerine bizim ekip daha da çok gülmeye başladı. Stas ise işin içerisine biraz daha mizah kattı:

– Sus artık, pıtırdayıp duran devimizsin sen!

Arkadaşlar azdan çoktan espri yapıp biraz sakinleştikten sonra, Nikolay Andreyeviç Sensei'e soruverdi:

– Benim okuduğuma göre Zerdüştlük dininde, dünyanın sonu geldiğinde ve "Ayırma" çağı denilen şeyin başlangıcında, ölümler topyekûn olarak dirilecekler, müminler "gelecekteki vücutlarına" sahip olacaklar, toprak ölümlerin kemiklerini iade edecek ve mahşer Mahkemesi olacak gibi şeylerden bahsediyor.

– Bunlar artık Ariman'ın eklentilerinden ibaret olup, insanın manevî umutlarını maddeye bağlamak, gerçekliği illüzyonla değiştirmek, insanın kendi üzerinde "şimdi ve burada" yapması gereken çalışmalarını uzak gelecekteki maddî bir varoluş korkusuyla ört bas etmek için hepsi, – diye cevap verdi Sensei.

– Demek, ilk başlardaki öğretilerde bu tür şeyler yoktu? – netleştirmek istedi Nikolay Andreyeviç.

– Tabii ki de yoktu. Yaşadığı hayatın karşılığında insanın düşüncelerine, söylemlerine ve hayırlı amellerine göre ruhunun kaderi, bedeninin ölümünden sonra hemen karara bağlanıyor; ruh ya reenkarnasyona gidiyor, ya da ki yüksek manevî dünyalara. İnsanların hayallerindeki gibi müminlerin seçildiği herhangi bir genel Mahkeme gibi bir şey yok, bu müminlerden maddesel vücut içerisinde "ölümsüz insanların" oluşturulma işinden

bahsetmiyoruz bile. "Ahir zaman", bir bütün olarak bu uygarlığın varoluşu için ayrılmış bir süreden ibaret sadece. Eğer bu süre içerisinde insanların çoğunluğu ileriye doğru manevî bir sıçrayış gerçekleştirerek, uygarlığın gidişatını maneviyatın yükseltilmesi yönünde çevire bildikleri takdirde, o zaman Dünyaya yaklaşmakta olan felâketleri atlatabilmek için gerekli olan ilimler onlara verilecektir. Ama eğer insanlar toplu olarak maddileşmiş olup da, dünyevî değerler ağır basıyor olursa, o zaman onlar bu felâketler zamanı yok edilecekler sadece. Yeni bir uygarlık doğacak ve her şey sil baştan başlayacaktır. Fakat şu genel kapsamlı, tüm uygarlığı ilgilendiren olaylara bakmayarak, her bir insanın bu maddî dünyadan kurtulacağı ve kendi ruhu için daha iyi bir geleceği hak edeceği kişisel bir Şansı var. Hayatının yıllarını bir hayvan gibi mi yaşayarak, bir bitki gibi yaşamını sürdürerek mi kullanacağı, yoksa ona ayrılmış seneleri kendi ruhunun uzun zamandan beri can attığı özlemini gerçekleştirerek, maneviyatın üstün ve sırlı dünyalarına girmek için mi kullanacağı bir insanın kendisinin bileceği bir iş ve kişisel seçiminden ibaret! Sanırım buradaki sorun, insanın kendisini "şahsiyet" olarak "ben" gibi algımlarken, ruhunu da Bir şey olarak kabul ettiği zaman, ruhunun aslında gerçek o, olduğunu anlamamasından kaynaklanıyor.

Sensei biraz susuverdi, sonra ise yeniden Mitraizm ile ilgili başlamış olduğu konuya geri döndü.

– Evet, Mitra kültü ile ilgili olarak... Bu din milâttan önceki son yüzyıllarda ortaya çıktı ve çoğunlukla Arhontların siyasî düşüncelerinin sayesinde de Orta Doğu ve Avrupa'da büyük bir yaygınlık kazanmış oldu. O zamanlarda Arhontların, değişik ülkelerdeki hâkimiyetlerini güçlendirmek için gerekli olan toplumun belirli sosyal katmanlarını (milliyetinden bağımsız olarak), özellikle de yöneticileri, tüccarları ve askerleri bir araya getirecek olan ve geleceğe yönelik herhangi bir dine ihtiyaçları vardı. Bu amaçlar uğruna onlar kendi keyiflerine göre modernize ettikleri ve Pers toprakları ile Küçük Asya'da güç toplamaya başlayan Mitra kültürünü kullanmaya karar verdiler.

– Bir dakika, zaman konusunda kafam karıştı nedense, – diye konuştu Volodya. – İmhotep, Zerdüş'ten önce mi yaşamıştı, yoksa sonra mı?

– Tabî ki de "önce".

– İlginç, peki neden sırf Mitra'yı seçtiler? – sordu Viktor.

– Çünkü onun hakkındaki bazı popüler bilgiler (tabî ki de, eğer bunları Arhontların dünya görüşlerine uygun olarak yorumlarsak), "Hür taş ustalarının" amaçları, niyetleri ve sembolizmi ile belirli bir çağrışım yapıyordu. Yeri gelmişken, bir zamanlar kendilerinin İmhotep'in "Özgür taş ustalarından" benimsemiş oldukları, şu her şeyi gören göz vesaire gibi sembollerin aynıları ile.

– O zaman, İmhotep ile Zerdüş'ün her ikisinde de yaklaşık olarak benzer semboller mi vardı yani? – yeniden merak etti Volodya.

– Bunda şaşılacak ne var? Onların her ikisi de aynı kaynaktan alıyorlardı bilgileri, eğer doğru anlamışsam tabî, – diye ifade etti Nikolay Andreyeviç.

– Doğru anlamışsın, – diye onaylayan Sensei anlatmaya devam etti. – Meselâ, Mitra'nın insanların sosyal organizasyonunu yönetmesi, onun antlaşmanın, "sözleşmenin" tanrısal varlığı olarak görülmesi ve ara buluculuk, değiş tokuş, karşılıklı sempati ve barış durumları fikirleri ile ilişki içerisinde bulunması gibi unsurlar "Hür taş ustalarının" yakından ilgisini çekiyordu. Onlar hem de Mitra'nın dünyada tecessüm ederken, "kayadan bir ışık" gibi doğduğu; onun "Güneş ile dövüşmeye başlayarak bu dövüşten galip ayrıldığını ve Güneşin dostu hâline geldiği"; onun "Semavî Işığın kaynağı" olarak sayıldığı türünden yaygın efsaneleri de kullanıyorlardı.

Yeri gelmişken, bu tanrı bir zamanlar Babil'de, tam da bu kentin Persler tarafından 539 senesinde ele geçirilmesinden sonra burada Pers hükümdarlarının ikâmetgahları bulunduğu vakitlerde, kendilerinden öncekiler tarafından fark edilmişti. Yerel kâhinler el ayak oldular ve Yazata Mitra Güneş tanrısı Şamaş'ın timsalinde kişileştirilmiş oldu. Onlar onun etrafını bir sürü astronomik sembollerle çevirdiler. Bizzat "Hür taş ustalarının" işe el atmasıyla Mitra sadece arkadaşlığın hamiliğini yapmanın, kendisine tapınanları ruhanî huzur ve kalabalık zürriyetle ödüllendirmenin yanı sıra hem de özellikle üzerine vurgu yaptıkları şöhret ve zenginlik ile de ödüllendirmeye başladı.

Arhontlar ilgilerini çeken daha fazla sayıda insanı kendi sıralarına çekebilmek için her yerde "Avestanın" metinlerini kullanıyorlardı. Yoğun bir biçimde Mitra'nın sözleşmenin baş Muhafızı olarak, "binlerce algılama", "on binlerce gözleri", "binlerce kulakları", "on binlerce casusları" aracılığıyla insanları izlediğinin propagandasını yapıyorlardı. Mitra'nın her bir yükseklikte, her bir yerde gözetleme amaçlı sekiz hizmetçisinin oturduğu ve bunların sözleşmeye uyulup uyulmadığını sınıksız takip eden gözlemciler oldukları üzerine vurgu yapıyorlardı. Bizzat Mitra toprağı ve toprağın üstündeki hayatı düzene sokuyor ve organize ediyor. Sözleşmeye bağlı kaldıkları müddetçe insanlar arasındaki barışı ve uzlaşmayı o, garanti ediyor ve Mitra'ya tapınan ülkelere kol kanat gererken, sözleşmenin uygulanmasından imtina ederek bununla da Mitra'ya meydan okuyan ülkeleri imha ediyordu. Onlar, onu "sınırları düzeltici" olarak, her türlü sorundaki baş ara bulucu, iyilik ve kötülüğün, doğrunun ve yalanın ayırt edicisi olarak kaleme veriyorlardı.

– Anlaşıldı. Adamların niyetleri gün gibi ortada, – diye onayladı Volodya.

– Arhontlar, insanların belirli bir davranış modelinin oluşturulması için bu genel yönergeleri kendi amaçları uğruna kullanıyorlardı sadece. Popüler, kutsal metinlerin tefsirlerini tamamen farklı bir mecraya, kendi işlerine gelecek şekilde yöneltiyorlardı. Bu şekilde Mitra hem de savaş tanrısı hâline gelmiş, imparatora sadakat tanrısı (milattan sonra II – III yüzyıllarda Roma İmparatorluğunda) olarak, kralların iktidarını kutsuyor ve onları ölümlülerin arasından ayırıyordu. Arhontların, insanların inançları üzerinden oynadıkları buna benzer oyunlar sık sık öyle saçmalıklara sahne oluyordu ki, aynı güneş tanrısı "Yenilmez Mitra'ya" tapan ve ibadet eden, savaş hâlindeki iki ülkenin askerleri, bu "haklı davalarından" dolayı kendi "manevî" kurtuluşlarını kazanacakları inancıyla, aynı tanrının uğruna birbirlerini öldürmeye gidiyorlardı.

Dikkat ederseniz, "Hür taş ustaları" tamamen erkeklere hitap eden bir din oluşturdular. Kadınların Mitracı tarikata girmelerine kesinlikle izin verilmiyordu. Ne var ki, ergenlik çağına ermemiş erkek çocukları bile kabul ediliyordu. Diğer birçok eski okullarda olduğu gibi Mitra'ya kabul töreni de üç aşamadan oluşuyordu: manevî arınma, kendini geliştirme ve kendi Hayvansal doğan üzerinde kontrol sahibi olma. Fakat eğer eski zamanlarda asıl amaç insanın dâhilî çalışması ve manevî gelişmesine yöneltilmiş idiyse, Arhontların adamları zamanlarını daha çok, saldırgan eril başlangıcın üzerine kurulmuş, dışsal ve görünür vasıflara, sembollere, Mitra'nın "gizli güçlerine" adama törenlerine ayırıyorlardı.

Onlarda da hiyerarşinin yedi basamağı vardı ("basamak" kavramını ise daha İmhotep'in "Özgür taş ustaları" ve onların basamaklı piramitlerinden almışlardı). Aşağı basamaklarda bulunan bir insan, daha yüksek basamaklarda bulunanlara hizmet ediyordu. Basamakların isimleri ise şöyleydi: "Hizmetçi", "Kuzgun", "Savaşçı", "Aslan", "Fars", "Güneş Habercisi" (ona kırmızı kıyafetler giydireyor ve vasıfları niteliğinde de şu ışınlı taç ve meşale görev yapıyordu). Ve yedinci basamak da, kendisine Satürn'ün hamilik ettiğine inanılan "Baba" idi. Onun vasıfları ise Frigya başlığı, yüzük ve gizli hâkimiyetin simgesi olan asa idi. Mitracı topluluklarda "Babayı" büyük bir otorite olarak görüyorlardı. Fakat bütün toplulukları kendi egemenliği altında birleştiren "Babaların babası" da vardı. Onların yapıları işte bu şekildeydi.

"Hür taş ustaları" bu kültü Romalı askerlerin arasında yaygınlaştırdılar, onların aracılığıyla bu öğretiyi hızlı bir şekilde tüm Avrupa'ya yayılmış oldu. Mitra'ya adanmış bir sürü mabetler ortaya çıktı. Özellikle de Almanya, İngiltere, Fransa gibi ülkelerde onlardan çok sayıda vardı. Sadece Roma'da bile yüz civarında tapınak mevcuttu.

Eninde sonunda da bu kült o kadar fazla nüfuza sahip olunca, koca milletlerin kaderlerini verdikleri kararlarla belirleyen insanlar Arhontların ördükleri bu ağlara düşmeye başladılar. Meselâ, Mitra'ya tapan Roma imparatoru Diocletianus'u ele alınız. O, hatta bu tanrıya "İmparatorluğun koruyucusu" unvanını "bahşederek", dominate'ı, yani sınırsız yönetimi getirdi ve imparatorluğun yapısını Doğu otokrasilerine benzer biçimde yeniden yapılandırdı. Vesayet altındaki bir kuklanın bu tür sınırsız bir hükümranlığa sahip olması kimlerin işlerine yarardı? Arhontların.

Neredeyse Avrupa'nın tümü Mitracılık inancına geçirilmişti. Fakat Arhontlar'ın yaptıkları o kadar çok işe rağmen, Mitra kültü bu konuda yalnız değildi. Zira "Hür taş ustaları" tarafından oluşturulmuş Batı Mitra tarikatı (Batı insanları için yeni bir felsefe tarzı ve başka bir yaşam biçimi olarak sundukları tüm bu şeylerin içini de Zerdüştlüğün yanı sıra, Babil astrolojisi, Yunan gizemleri ve felsefesi ile doldurdular) ile, eski Fars inançlarının çerçevesinde önceden olduğu gibi kabul görmeye devam eden Doğu Mitra'sının kadim tarikatı arasındaki farklılıklar daha da bariz olarak netleşmeye başlanmıştı.

Oysa akıllı insanlar her şeye rağmen gerçekleri görüp açığa çıkarıyorlardı! Ve doğal olarak bu tür bir karşı durma uzun süre devam edemezdi çünkü Mitracılık Doğu'da da bayağı yaygın bir konuma sahipti ve de birçok insan Perslerin kadim gerçek öğretisi ile ilgili bilgi

sahibiydi. Bu yüzden de İsa dünyaya geldiğinde ve onun öğretisi yaygınlık kazanmaya başladığında, işte o zaman şunlar gerçekleşmiş oldu. Arhontlar ilk başlarda, yeni öğretinin amansız rakibi niteliğinde şu kendi Batı Mitraizmlerini öne çıkararak, etkin bir biçimde bu manevî dışa vurumlara karşı koyuyorlardı Ardındansa, mücadele etmekten yorularak bu yeni manevî hareketi alıp oraya bir sürü psikolojik ilkeleri, Mitraizmin efsanelerini, tarikatın unsurlarını, sembolleri ve hatta onların topluluklarının örgütleniş biçimini kopyalayarak kendi dinlerini, yani Hristiyanlığı oluşturdular sadece.

Nikolay Andreyeviç hayret içerisinde Sensei'e baktı.

– Demek istiyorsun ki Hristiyanlık... Peki, daha ayrıntılı bir şekilde olur mu?

– Olur. Ama gel bu konuyla ilgili biraz daha sonra anlatayım, şimdi açmak için çok uzun bir konu.

– Tamam, – diye katıldı ona Nikolay Andreyeviç.

– Şimdi bu ne anlama geliyor, – sesli bir şekilde düşünmeye başladı Viktor, – tarih tekrarlanmış mı oldu? Hristiyanlık dini, Mitraizm dininden mi kopyalandı?

– Şöyle diyelim, – diye konuştu Sensei, – Kurtarıcının gelişiyle beraber Ezeli İyiliğin dünyadaki kötülüğün üzerindeki galibiyeti, iman edenler için öteki dünyada ruhun ölümsüzlüğünün ve ödüllendirmenin vaat edildiği aynı fikirler kullanılmış. İnsanın manevî olarak temizlenmesi ve iyiliğe doğru değişmesi, Tanrı ile sürekli bir bağ oluşturması amacına hizmet eden aynı dinî ayinler.

– Bunda kötü olan ne var? – omuzlarını silkti Stas. – Doğru bir fikir gibi geliyor sanki.

– Tamamen haklısın. Doğru bir fikir. Ama kimlerin ellerindeydi? Din, çok büyük bir etki gücüdür. Güç ise güçtür zaten. Her şey onu kimlerin, nasıl kullandığına ve hangi mecraaya yönelttiğine bağlı. Buradan da karşılık gelen sonuçlar doğuyor.

– Aynen, ya herrü, ya merrü, – diye onayladı Jenka.

– Hem de nasıl, – derin bir iç çeken Sensei, devam etti. – Ama şöyle ki, Mitraizm dinini, etkin bir şekilde "kötülüğe" karşı mücadele etmesi gereken bir "savaşçı" dini olarak oluşturdıkları hâlde...

– Tabii, tabii, şu "kötülük" keçisinin suretini ise Arhontlar kendi siyasî amaçlarından yola çıkarak çiziyorlardı onlar için, – istihzayla konuştu Volodya.

– Aynen öyle... İşte, Mitraizm "savaşçıların" dini olduğu hâlde, Hristiyanlık her şeyden önce itaatin ve hatta senin en azılı düşmanın olsa bile tüm insanlara karşı duyacağın her şeyi bağışlayıcı bir sevginin diniydi... Arhontların adamları kendi seçmenlerinin tabanını önemli ölçüde genişletmiş oldular çünkü onların itaat ve tevazu dinlerine şimdi sadece erkekler değil fakat hem de kadınlar girebiliyorlardı.

– Oh be, çok fena yıkıyorlar insanların beyinlerini, – belirtti Viktor.

Jenya anında kendi yeni gafını yaptı:

– Al sana işte! Karınca yuvasının içinden, ormanda kimin efendi olduğu gözüküyor galiba.

Sensei herkesle beraber gülümseyerek konuşmaya devam etti:

– Şimdilerde ise bir çok tarih bilimci, tüm Avrupa'yı ve Ön Asya'yı etkisi altına almış Mitraizm'in acaba neden durup dururken, daha öncesinde "pek tanınmamış" olan ve amansız zulümlere maruz kalan Hristiyanlığa teslim olduğu konusunda tartışma yapıyorlar. Oysa işin aslında kimse kimseye teslim olmamıştı. Arhontlar sadece olarak eski tabelâyı alıp yenisi ile değiştirdiler. Şirket aynı şirket, ama tabelâ farklı.

– Vay, vay, – diye sırttan Jenka, Stas'a hitaben söyledi. – Al, senin için meşaaaleli ışınlı taç işte!

– Evet, Özgürlük Anıtı konusunda konuşuyorduk., – diye bize hatırlatma yaptı Sensei. – O yıllarda bu heykel New York'taki en büyük yapıtı. İlginç olan, bu anıtı resmî olarak devralan kişilerin, o zamanlarda ABD'nin başkanı ve bir frank mason olan Grover Cleveland'ın da dâhil olduğu aynı "Hür taş ustaları"ndan temsilcilerin olmasıydı. Bu anıtın açılış törenine katılmalarına izin verilen kadın cinsinden tek kişiler Bartholdi'nin eşi Jeanne-Emilie ile Lesseps'in sekiz yaşındaki kızı Totot idi.

– Onlar bile Yahudiydi! – diye yorumda bulunan Jenka yine büyük ağabeylerin gülümsemelerine neden oldu.

– Daha bu ne ki, – mizahla söyleyiverdi Sensei, – Grover Cleveland bu törende şunları beyan etti: "Biz hiçbir zaman Özgürlüğün burada kendisine ev seçtiğini unutmayacağız, onun seçtiği sunağın da hiçbir zaman boş kalmayacağını unutmayacağız".

– Vay be, – diye gülümsedi Nikolay Andreyeviç, – Arhontların dünya düzeni anlayışlarından yola çıkarsak, bu kelimelerin çok daha derin bir anlamı var.

Sensei hemfikirmiş gibi başını salladı.

– Belirtmekte fayda var, ilk başlarda bu heykel halk arasında çok da fazla bir popülerliğe sahip değildi. Ve bu durum, Özgürlük Anıtını kullanarak insanların bilincini manipüle etmek ve doğal olarak bunun üzerinden büyük paralar kazanmak gibisinden fikirlerin Arhontların kafalarında ortaya çıktığı Birinci Dünya savaşına kadar devam etmişti. Onların adamları, o zamanlarda askerî harcamaların karşılanması için parasal kaynak aramakla meşgul olan ABD maliye bakanlığının aracılığıyla hareket ederek, "Amerika'nın gerçek Özgürlük sembolü" olarak kaleme verdikleri Özgürlük Anıtının üzerinde tasvir edilmiş olduğu afişlerin kitlesel olarak basılıp piyasaya sürülmesi ve reklamının yapılması için "izin aldılar". Elde edilen gelirler askerî bütçenin neredeyse yarısını karşılamış oldu.

– Oha! – ıslık çaldı Andrey. – İşte afiş reklamını böyle yapar adamlar!

– Ama işin en eğlenceli tarafı, şimdilerde Özgürlük Anıtının ABD devletine ait olduğu ve onun dünya ölçeğinde bir anıt olarak UNESCO'ya (Birleşmiş Milletler'in Eğitim, Bilim ve Kültür konularından sorumlu Örgütü) dâhil olduğu resmî olarak kabul görürken, bu kitlesel pazarlamanın arkasında aslında kimlerin durdukları ve bundan dolayı da gerçekte kimlerin kazanç elde ettikleri konusu titiz bir şekilde örtbas edilmeye devam ediliyor.

– Birleşmiş Milletler de New York'ta bulunuyor ama! – sanki daha büyük bir şeyler anlamışcasına canlı bir ifadeyle belirtti Stas. – Demek ki, bütün mevzular tek bir şehrin, daha doğrusu tek bir organizasyonun sınırları içerisinde karara bağlanıyordu.

– Aha, verdikleri kararların yankıları ise tüm dünyaya dalga dalga yayılıyor, – diye ekledi Viktor.

* * *

– Bu olay, Arhontların küresel oyunlarındaki küçük bir fragmandan ibaret sadece, – arkadaşların söylemlerini dinledikten sonra söyleyen Sensei, ABD'nin oluşumu ile ilgili anlattığı hikâyesine devam etti. – Evet, ABD konusuyla ilgili olarak... Arhontlar, devlet sınırlarının genişletilmesi ile ilgili kendi planlarını hayata geçirme işini tamamladıktan sonra, yine aynı barbar yöntemleri kullanarak ABD ekonomisinin yapay bir şekilde dünya lideri düzeyine çıkartılması ve bu devletin bir dünya gücü hâline gelmesi için çalışmalara başladılar. O zamanlarda ekonomik olarak büyük gelişmeler kaydetmeye başlamış Rusya'nın (bu arada o zamanlar için dünyadaki en büyük orduya sahipti) ve ister sanayi alanında, isterse de askerî bakımdan İngiltere'den daha güçlü bir konuma gelmiş Almanya'nın da dâhil olduğu Avrupa'daki güçlü rakiplerini önemli ölçüde zayıflatmak amacı uğruna Arhontlar tarafından Birinci Dünya savaşı çıkartılmıştı. Yani aslında, onlar henüz ABD'nin oluşturulma işleri ile meşgulken, Avrupa'da olaylar neredeyse onların kontrolü altından çıkmaya başladığı zaman, nüfuz alanlarının, sömürgelerin, sermaye yatırımlarının, ham madde kaynaklarının ve satış pazarlarının yeniden paylaşılması için "dünyanın bölüşürülmesi" işini organize ettiler. Her şey önceden düşünülmüş taşınılmış ve en ince ayrıntılarına kadar titiz bir şekilde planlaştırılmıştı. Birinci Dünya savaşı hazırlık işleri ile "Komite 300" olarak isimlendirilen kurul meşgul oluyordu.

– Oo, peki bu hangi yuvanın kuşu oluyor? – istihzayla sordu Jenya.

– Bu, Arhontların şu anki hiyerarşi piramitlerine giren organizasyonlardan bir tanesi. Sanırım sizin neyin ne olduğunu daha iyi anlamanız açısından Arhontların günümüzdeki piramit yapılanmaları ile ilgili daha ayrıntılı bir şekilde anlatayım. Evet, Ariman'ın (çok dar çevrelerde "Her şeyi gören göz" olarak adlandırılırken, daha geniş çevreler tarafından ise çok daha soyut niteliklere sahip "yönetici ruh", "Lucifer'in gözü" olarak algılanıyor) kontrolü altında on iki tane Arhont bulunuyor. Bu kapalı "ruhban camiası"nın üyeleri hep beraber "13'ler Konseyi"ni oluşturuyorlar ve onun üyelerinden altı tanesi de üstelik Ariman'ın yönetimi altındaki ruhban "Hakimlerin" yetkilerine sahipler. Yani aslında, burası başlıca Arhont yuvası oluyor. Bunun ardından ise Arhontların kontrolü altında, dünya siyasetinde, ekonomisinde ve kilisede geniş nüfuz alanlarına sahip "Hür taş ustaları"ndan yüksek rütbelilerin temsil edildiği "33'ler Konseyi" bulunuyor. Bu "Hür taş ustaları"na gelince ise, bunlar da "300'ler Komitesi"nin elit kesimini oluşturuyorlar.

Şunu da belirteyim, ilk başlarda bu komite 1729 senesinde "İngiliz Doğu Hindistan Şirketi" isimli organizasyon tarafından, değişik ticarî girişimleri hayata geçirmek amacıyla afyon ticaretine destek sağlamak, uluslararası bankalar ile faaliyetler yürütmek için oluşturulmuştu. Komitenin yönetimi İngiliz tahtı tarafından hayata geçiriliyordu. Fakat

"Hür taş ustaları" onu kendi etkileri altına aldıkları zaman durumlar esaslı şekilde değişmiş oldu. Bugünkü gün, "300'ler Komitesi"nin kadrosunda, Batı ülkelerinin en çok nüfuza sahip temsilcilerinin de dâhil olduğu üç yüzden fazla üye bulunuyor. Dünya bankacılık sisteminin esas kısmını içinde barındırıyor.

Ardındansa soğan kabuğu gibi birbirlerinin içine girmiş bir sürü başka gizli organizasyonlar gidiyor. Aslına bakarsan şu "kabuklar" da, aynı anda birkaç farklı dallanma oluşturarak kendilerinin de buralara girdiği belirli bir grup insandan çıkıyorlar. Bu da Arhontların şu yönden işlerine geliyor; kendilerinin bir tane aynı nüfuzlu adamı bazı büyük uluslararası şirketlerin veya uluslararası kuruluşların sahibi olmasının veyahut da küresel ölçekte nüfuzlu bir mevkide bulunmasının yanı sıra, hem de aynı anda birkaç gizli topluluğa girerek orada gizliden gizliye diğer üyelerin üzerinde denetleme gerçekleştiriyor ve bu arada da bu birleşik sistemin diğer dalları, budakları arasında da bağlantı elemanı görevini yerine getirmiş oluyor.

Örneğin, Arhontların adamları tarafından kontrol edilen organizasyonlardan bir tanesi olan "Yuvarlak Masa", şimdilerde ABD'deki en nüfuzlu örgütlerden birisi ve yarı gizli bir teşkilat olan "Dış İlişkiler Konseyi" adını taşıyan CFR'ı doğurdu. Hemen hemen tüm Amerikan başkanları, daha başkanlık makamına seçilmeden önce birer CFR üyeleriydiler. Bu arada, "Dünya Bankasının" yönetimi de bizzat CFR tarafından gerçekleştiriliyor. CFR'ın iç çemberi "Kafatası ve Kemikler" tarikatı oluyor, buraya da diğer taraftan "Arayış Tarikatı"nın bir branşı olan "Jason Topluluğu"nun iç çemberi dâhil oluyor. Bu arada, "Dış İlişkiler Konseyi" ve hem de "Trilateral Komisyon"un yürütücü üyelerini de işte bizzat bu adamların arasından seçiyorlar. Bu Tarikatların üyeleri, kendilerinin herhangi bir şahıs veya herhangi bir şey, yani millet, hükûmet, şu veya diğer bir ülkenin hukuk yasaları karşısında verdikleri, bütün taahhütleri yerine getirme sorumluluğundan serbest bırakan belirli bir yeminde bulunuyorlar. Onların anlayışlarına göre ettikleri bu yemin, bir Tarikat üyesinin kendi faaliyetleri sürecinde yapabileceği diğer bütün yeminleri bertaraf ediyor. Yani bağlılık ve sadakat sadece kendi Tarikatına karşı hayata geçiriliyordu.

Diğer bir ortak Amerikan-Avrupa organizasyonu ise "Bilderbergler" (eski bir SS üyesi ve bir "I. G. Farben" çalışanı, "300'ler Komitesi" üyesi, bugünlerde Hollanda prensi Bernhard ismiyle tanınan adam tarafından kurulan kulüp) olup, bunun da üyeleri en nüfuzlu finans devlerinden, sanayicilerden, devlet liderlerinden ve bilim adamlarından oluşuyor. Genel merkezi İsviçre'de bulunan Bilderberg Komiteleri ise "Hür taş ustalarının" değişik gizli örgütlerine ait üyelere oluşuyor, örneğin "Frank Masonlar", "Vatikan", "Kara Soyluluk" gibi. Uzun sözün kısası buna benzer vesaire devam ediyor.

- Peki, NATO da bu Arimancı yapıların içerisinde mi? – diye sordu Andrey.
- Hem de nasıl, ilk değnek.
- BM de mi? – kuşkulu bir şekilde yan yan baktı Tatyana.
- Evet, – diye onayladı Sensei.

– Hayır ama, NATO'yu anladık, sonunda askerî bir organizasyon. BM nasıl olur? – omuzlarını silkti kızcağzı. – Bize okuldayken bu organizasyonun uluslararası ilişkileri geliştirmek ve tüm dünyadaki güvenliği sağlamak için barışın sağlanması ve kalıcılaştırılması amacıyla kurulduğunu anlatıyorlardı ama.

Jenka sırtıverdi.

– Doğru tabii, ders kitabında ne yazıyorsa onu da anlatmışlar sana. Kendi kafalarına boş yere sorun çıkarmak kimin işine gelir?

– Orası kesin! – diye tasdik etti Viktor. – Burada sadece okulda da değil hani... Bizim ders kitaplarının ve bilimsel makalelerin yazarlarının soyadlarına bakarsan, hepimizin sanki İsrail'de yaşadığımızı zannedersin.

– Orası doğru, – herkesle beraber gülmeye başladı Nikolay Andreyeviç.

Nihayet cevap verme sırası Sensei'e de geldi ulaştı.

– BM ile ilgili bilgilerin sırf bu şekilde insanlara sunulması aslında şaşılacak bir şey değil. Çünkü Arhontlar için biz sadece bir "kamuoyu"ndan ibaretiz ve bu kamuoyunda da küçüklüğünden beri lâzım olan "fikrin" oluşturulması gerekiyor. Arhontlara çalışan kaç tane tarihçi var? Ve onların hepsi de "tarih" yazıyor. Gerçi güzel bir şekilde aradığın zaman, aranılan şeyi de bulabilirsin. Birleşmiş Milletler Örgütüyle ilgili olaraksa, onun nasıl kurulduğuyla ilgili anlatacağım size, ama biraz daha sonra, diğer konularla beraber ele alındığında Arhontların neden bu tür yapılara ihtiyaç duyduklarını daha iyi anlayasınız diye.

İşte, Birinci Dünya savaşının "sebeplerini" hazırlama işleri ile "300'ler Komitesi" uğraşıyordu. Bu komite, istenen sonuca getirebilecek eylem planlarının her taraflı araştırma ve analizlerini hayata geçiren bir dizi organizasyonlar tesis etti. Aynı zamanda ikincil dereceden bir görev niteliğinde de, farklı ülkelerin kamuoyu düşüncesini savaş lehine değiştirmek ve insanlara Medya aracılığı ile iletilen haberlerin onlar tarafından herhangi bir rasyonel veya eleştirel yaklaşım sergilemeden algılanması için de nüfusun "sosyal koşullandırma" tekniği olarak isimlendirilen psikolojik işlemlere tabi tutulması da bunların faaliyetleri arasına giriyordu.

Her taraflı "hesap kitap" bittiğinde, gerekli sözleşmeler imzalandığında, yani her şey hazır olduğunda, onlar Saraybosna'da Avusturya veliahdı arşidük Franz Ferdinand ve onun eşi Sophia'nın, okült gizli topluluklardan "Kara el" in üyesi Sırp katiller tarafından suikasta uğraması ile bağlantılı Avusturya - Macaristan ile Sırbistan arasında patlak veren havadan sudan bir anlaşmazlığı kullandılar sadece. Avusturya - Macaristan "Hür taş ustalarının" baskısı altında Sırbistan'a başından beri yerine getirilemeyeceği belli olan bir ultimatom verdi. Ve gerçi Sırbistan bir dizi "talepleri" yerine getirmeyi kabul etmiş olduğu hâlde, Avusturya-Macaristan'ın "devlet erkânı" yine de ona savaş ilân ettiler. Ve aldı başını yürüdü! Almanya Rusya'ya savaş ilân etti, ardından da Fransa'ya. Büyük Britanya Almanya'ya savaş ilân etti. Kim hangi ülkenin müttefikiyse ona da yardım ediyor ve onun tarafından savaşa katılıyordu. Oysa ki zamanında bu "müttefiklik anlaşmalarının" imzalanmasını da bizzat

kendi vesayetleri altındakilerinin aracılığı ile doğrudan savaş planlarının hazırlık işleri ile uğraşanlar başlatıyorlardı.

Bu savaşın içerisine otuz sekiz ülke sürüklenmiş ve bunların da büyük ölçekte nüfusları, ekonomileri yıkıma maruz kalmıştı. Fiilen dört imparatorluk yıkılmıştı: Osmanlı, Rusya, Almanya ve Avusturya-Macaristan İmparatorlukları. Üstelik bu imparatorlukların kalıntıları üzerine de, Arhontların daha Eski Roma imparatorluğu zamanlarından beri iktidar değişimi dönemlerinde kullandıkları aynı eski, yırtık pırtık yönetim biçimi olan cumhuriyet sistemi kuruldu. Lâtince bir kelime olan "respublica"* çeviride "toplumsal iş" anlamına geliyor. Oysa gerçekteki tarihe göz atarsak eğer bunun "Arhontların işi" olarak isimlendirilmesi daha doğru olurdu. Cumhuriyet ile ilgili olarak bu yönetim biçiminde devlet başkanının halk tarafından seçildiğini anlatıyorlar gür bir sesle. Oysa işin aslında şu başkan maalesef genellikle Arhontların çıkarlarını savunan belirli kurullar tarafından seçiliyor. Ve hatta günümüzdeki çağdaş devletlerin çoğunluğunun birer cumhuriyet oldukları meselesi de şaşırtmıyor beni artık.

– Vay anasını! Ama bizde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliğiyiz, – aklına gelen bu parlak düşünceyle kendi alınına eliyle vurdu Jenka. Ve hemencecik ekledi: – Ama ben her şeye rağmen vatanseverim! SSCB'yi seviyorum! İyi de olsa kötü de olsa benim, ana vatanım!

– Ben de seviyorum, – ağır bir nefes çekerek konuştu Sensei. – Ama ne var ki, bazı yıkıcı şahsiyetler Arhontların talimatıyla onun ülkesinde ortalığı kasıp kavururken ve Arhontların ideolojisini küstah bir biçimde dayatırken hiç kimse millete toprağına duyduğu sevgiden sormuyor. Gerçi Slav topraklarıyla ilgili, onlara ne ismi verirsen ver, bu topraklardaki Slavlar yine de Slav olarak kalmaya devam ediyorlar. Bu, Arhontların boğazındaki kalmış bir kemik gibi. Slav halkı Arhontların sapıtılmış mantıkları için o kadar kestirilemez bir şey ki... İşte örneğin, Rusya imparatorluğu vardı. Henüz Rusya orada yavaş yavaş kendisi için "Avrupa'ya pencere" açmaya çalışırken, kimsenin ilgisini çekmiyordu. Ama işte ekonomisinin hatırı sayılır derece büyümesi sayesinde kendi misafirperver kapılarının dünyaya açtığı zaman Arhontlar harbiden kıpırdamaya başladılar. Çoğunlukla Pyotr Arkadyeviç Stolipin'in sayesinde, Arhontlara bağlı temsilcilerin bu ülkenin yönetiminden fiilen uzak tutulması azmış gibi, üstelik uluslararası düzeyde Rusya nüfuzlu bir ülke hâline gelmeye başlamıştı ki bu durum da Arhont imparatorluğu için ciddi tehlikeler arz etmekteydi. Ve burada mesele para falan da değildi. Slav zihniyeti; işte onların en çok korktuğu şey buydu. Şaka bir yana, ya eğer Slav ruhunun cömertliği diğer milletlerin akıllarına dokunup onların da ruhlarını, Arhontların kocakarı masalları ve tatlı vaatleri ile uyutulmuş ruhlarını gerçekten de uyandırmaya başlarsa? Zira Arhontların dünyası bencilliğin ve Hayvansal başlangıcın üzerine inşa edilmiş. Parayla tüm dünyayı ellerinde tutuyorlar. O zaman demek ki, insan için asıl tanrının para olduğu ve Arhontların inşa ettiği Ego imparatorluğu da yıkılmaya başlayacaktır! Demek ki, bunun ardından kendi manevî köklerine lâfta değil, icraatta dönmeye başlayan ülkeler ve milletler üzerindeki kişisel egemenlikleri de çökmeye başlayacaktır. Ne yani, o zaman onların İmhotep ile yaşamış

oldukları hikâye bu sefer daha büyük bir ölçekte mi tekrarlanmış olacak? Arhontlar için işlerin bu duruma düşmesi ölümden daha beter!

İşte kendileri için küresel ölçekte bir felâket anlamına gelen bu tür bir şeye izin vermemek için onlar ciddi bir şekilde Rusya imparatorluğunu yıkma işine girdiler. Ülkeyi savaşa sürüklemekle kalmadılar fakat hem de yapay olarak oluşturulmuş bir krizi finanse ettiler, iç savaşı tetiklediler. Onlar Rusya'da Şubat burjuva devrimini finanse ettiler ve Geçici hükûmet olarak isimlendirilen, tüm on bir bakanının da mason olduğu bir kabineyi iktidara getirdiler. Bu kabineye başkanlık eden zat olan Kerenski'nin kendisi ise doğuştan Aaron Kirbis ismine sahip olup, Yahudi bir kadının oğlu ve 32-ci dereceden bir Mason iken, "Kadoş şövalyesi" Masonluk unvanına sahipti. Bu "dalkavuşu" en yüksek iktidar makamına getirdikleri zaman ise, neredeyse altı ay gibi bir sürede Rus ordusunu, devlet otoritesini, yargı sistemini ve asayişini, ekonomiyi mahvetti, Rus parasının değerini al aşağı etti. Büyük imparatorluğun bu kadar kısa bir süre içerisinde darmadağın olduğu bir durumdan daha iyi bir sonuç Arhontlar için hayal bile edilemezdi.

Alman ve Avusturya-Macaristan imparatorlukları ile ne yaptılar onlar peki? Arhontların adamları daha savaş öncesinden bu devletlerin hükûmetlerini kendi nüfuzlu "danışmanları" ile çevrelemiş ve sonrasında Alman-Avusturya askerî birliğinin çekirdeği hâline gelen "kendi" adamlarından oluşan belirli gruplar örgütlemişlerdi. Bu adamların yardımıyla küresel savaşı başlatmış ve bu devletleri müthiş bir seviyede zayıf düşürmüşlerdi. Avusturya-Macaristan'ı tamamen parçaladılar ve onun toprakları üzerinde zayıf, ufak devletler kurdular. Almanya ile ise savaş sonunda "1919 yılı Versay Barış antlaşması" olarak anılan ve başından beri yerine getirilmesi imkânsız olduğu belli olan, tam olarak uygulandığı zaman Almanya'nın bir devlet olarak çöküşüne veyahut da üçüncü dünya savaşına getirecek olan, ki Arhontlar da buna bel bağlıyorlardı, ülke için kölelik anlamına gelen bir sözleşme imzaladılar. Ardından ise Arhontların adamları mahirane bir şekilde Almanya'daki faaliyetlerinin izlerini bu ülkedeki 1918 Kasım devrimi ile ortadan kaldırdılar. Millet için ise bu devrimin güya monarşiyi yıkarak sözde Weimar cumhuriyetini kurduğunu ileri sürdüler, dikkat edin şöyle ki bu cumhuriyetin var olduğu 14 sene boyunca bakanlar kurulu 21 kez değişmişti. Yeri gelmişken, Weimar anayasasının temelinde de Amerikan anayasasının modeli konulmuştu.

Birinci Dünya savaşının doğurduğu o ağır ekonomik buhrandan bahsetmedim daha. Arhontlar tarafından alevlendirilmiş bu katliam, bu savaşta iştirak eden her bir ülkenin devlet borcunu akıl almaz boyutlara çıkarmıştı. Hatta İngiltere bile borca girmişti. Çökmüş ekonomilerin yeniden toparlanması ve devletlerin uluslararası bankacılara olan dış borçlarının kapatılması için krediler nereden sağlanıyordu peki? Tüm şu "savaş faaliyetleri alanları"nın başlatarak kendi "borç bataklığı çukurlarını" derinleştiren ve kukla devletlerin vergileri aracılığı ile bu ülkelerin sıradan vatandaşını son kuruşuna kadar soyup soğana çeviren aynı uluslararası bankacılardan sağlanıyordu tabii.

Peki, ülkelerden hangisi bu savaştan küresel ölçekte kazançlı çıkmıştı? ABD. Bu ülkenin ekonomisi Birinci Dünya savaşı yıllarında İtilâf devletlerinden alınan askerî siparişlerin sayesinde muazzam tempolarla büyüyordu. Avrupa'da süren savaşı ve önde gelen Avrupa şirketlerinin kendi faaliyetlerini kısmen kısıtlamak zorundan kalmaları fırsatını kullanan, Arhontların tasmaındaki Amerikalı "iş dünyası devleri", neredeyse yer küresinin belli başlı tüm bölgelerinde yeni yeni pazarlar ele geçirmeye başladılar. Doğal olarak savaş sonrası "ganimetlerden" de az parça koparmadılar. Bizzat bu savaş zamanında ABD borçlu bir devlet olmaktan çıkarak dünya ölçeğinde büyük bir kredi sağlayıcı devlete dönüştü, New York ise hepten kapitalist dünyasının başlıca kredi sağlayıcısı tahtına oturmuş oldu.

– Evet... adamların çevirdikleri kombinasyona bak ya, – diye kafasını salladı Volodya.
– Yazık gerçekten de, tüm insanlıkla mukayesede sefil birkaç tüccar, ama onların yüzünden ne kadar millet ölüp gitti.

Sensei onu onaylayarak devam etti:

İşte, sırf bu savaştan sonra Arhontların adamları tarafından "Milletler Cemiyeti (Ligi)"* olarak isimlendirilen ve sonrasında BM'nin bu temel üzerine kurulacağı örgüt kuruldu.

– Şu "lig" kelimesi tesadüfen "lejyon" kelimesinden türemiş olmasın? – gülümseyerek merak etti Viktor.

– Fransız sözcüğü ligue, Lâtincede "bağlamak" anlamına gelen ligo sözcüğünden türeme. Gerçi "Hür taş ustaları" çevresinde bulunan insanlardan, doğrudan savaş sonrası döneminin stratejik planlaması amacına hizmet edecek olan bu örgütün oluşturulması konularıyla ilgilenen şahıs bu ismi düşünüp bulurken daha çok kendi müzik tercihlerinden yola çıkarak hareket etmişti. Şöyle ki, liga diğer notaların üzerinde kavis şeklindeki bir müzik işaretidir. O da, olduğu yerde ahenkli, kesintisiz çalmak gerektiği anlamına geliyor. Veya müzisyenlerin de dediği gibi, legato.

Nikolay Andreyeviç şaşkın şaşkın Sensei'e baktı.

– O zaman ne yani, eğer Milletler Cemiyeti Birinci Dünya savaşıdan hemen sonra kurulduysa...

– Kesinlikle haklısın, – onun düşüncelerinin önüne geçti Sensei. – Bu, arkasından gelecek olaylara götürecektir kesintisiz bir sonuç olarak oluşturuluyordu. Bu organizasyonun resmî kuruluş tarihinden iki sene önce, bu örgütün ana ilkeleri "Hür taş ustaları"nın Paris'te yaptıkları genişletilmiş toplantıda duyurulmuştu artık. Milletler Cemiyetinin kurulması dünya kamuoyuna, barışın ve güvenliğin sağlanması amacıyla devletlerin uluslararası düzeyde birleşmesi için gerekli bir adım olarak açıklanıyordu. İşin aslıdaysa bu organizasyonun himayesi altında, Arhontların çıkarlarına cevap veren bir dünya düzeninin temelleri atılmıştı. Milletler Cemiyetinin üyeleri ilk başta Versay Barış antlaşmasını imzalamış olan 32 devletten (aslında ise çoğunluğu oraya girmek zorunda kalan) oluşuyordu. Ve bir de katılım daveti almış 13 tarafsız devlet. Organizasyonun ana merkezi İsviçre, Cenevre'de bulunuyordu. Yeri gelmişken, Arhontlar kendi sermayelerini muhafaza etmek

için İsviçre'yi de "sınırsız tarafsızlık" ülkesi ilân ederek orasını kendilerinin sahip oldukları inlerden birisi hâline getirdiler. Her iki dünya savaşı boyunca İsviçre, Avrupa'da sahip olduğu merkezî konum itibarıyla fiilen savaş faaliyetlerinin en yoğun olduğu bölgelerden birisinde bulunmasına rağmen onun sınırları içerisine tek bir top mermisi bile düşmemişti. Otuzuncu yıllarda bizzat İsviçre'de, Arhontlar tarafından tezgâhlanan sıradaki dünya savaşına hazırlık yapan ülkelerin hemen hemen hepsine ait istihbarat servisi ajanları bulunuyorlardı.

Milletler Cemiyetinin tüzüğüne binaen tüm uluslararası çatışmaların Millet Cemiyeti Kurulu aracılığıyla veyahut da hakemliğiyle barışçıl bir şekilde çözülmesi gerekiyordu. Barışı bozanlara ise yaptırımlar uygulanacaktı. Ne var ki, Arhontların durumu rahat bir şekilde durumu kontrol etmeleri ve kendi planlarını hayata geçirmeleri için gösteriş amaçlı ve yapmacık şeylerdi bunların hepsi. Otuzlu yılların sonlarına doğru, "Hür taş ustaları", Arhontlar için dünya siyaseti tahtasında Adolf Hitler ismini taşıyan yeni bir "satranç figürünü" yontup ortaya çıkardıkları zaman, Almanya bütün sözleşmeleri sağına soluna bakmadan ihlâl ede ede etkin bir şekilde savaşa hazırlanmaya başladı. Milletler Cemiyetinin yöneticileri bütün bunları fark etmedikleri görüntüsü vererek, bariz bir şekilde hiçbir şey yapmama ve eylemsizlik cephesini seçtiler. Bu "barış sever" organizasyon, Avrupa'da neredeyse bütün devletlerin artık başlayacağını bildiği ve savaş hazırlıklarının sürdüğü İkinci Dünya savaşının önüne geçmek için kılını bile kıpırdatmadı.

– Nasıl yani, İkinci Dünya savaşını da mı Arhontlar tarafından planlanmıştı? – şaşırdı Slavik.

– Evet. Ama bu sefer onlar kendi etki alanlarını genişletmek ve gelirlerini çoğaltmak için bu savaşı çok daha büyük ölçeklerde yaptılar. Bu sefer yetmiş iki ülkeyi bu savaşa sürükleyerek, askerî harekâtları ise kırk ülkenin toprakları üzerinde yapmayı planladılar, ki bu da kaçınılmaz olarak bu ülkelerin savaş sonrasında Arhontların adamları tarafından temsil edilen uluslararası kredi sağlayıcılarına bağlı kalacakları anlamına geliyordu.

Dolayısıyla Milletler Cemiyeti kendi itibarını dünya kamuoyunun gözünde kaybettiği için de Arhontlar her zamanki gibi içeriği aynı tutmak koşuluyla şirketlerinin eski tabelâsını yeni bir tabelâyla değiştirdiler. İkinci Dünya savaşından sonra ise herkes için İsviçre'deki Milletler Cemiyeti resmî olarak feshedilerek, dünyanın tamamen farklı bir köşesinde, ABD'nin San Francisco kentinde, barışın ve güvenliğin sağlanması ve korunması, uluslararası işbirliğinin geliştirilmesi amaçlarına hizmet edecek olan, uluslararası Birleşmiş Milletler Örgütü'nün resmî olarak kuruluşunu gerçekleştirdiler.

– Ya, ya, eski hamam, eski taş, sadece hamamın ismi farklı, – gülerek söyledi Jenka.

– Bu arada, Birleşmiş Milletlerin ana merkezi de New York'ta Rockefeller tarafından bu amaçlar için ayrılmış ve bağışlanmış arazi üzerinde bulunuyordu. Birleşmiş Milletlerin resmî kuruluşu zamanında sadece Amerikan heyetinin terkinde 47 tane CFR üyesi bulunuyordu...

Jenka, büyük ağabeylerle beraber daha da çok gülüşerek, alaylı alaylı slogan attı:

– He ya, bütün ülkelerin "Hür taş ustaları", birleşin!*

– "Tüm ülkeler Arhontların egemenliği altında birleşin" demek daha doğru olurdu, – şakayla başka bir seçeneği ifade etti Sensei. – Orada "Hür taş ustaları" tarafından yazılmış Birleşmiş Milletler Tüzüğü'nün mukaddimesi bile nelere değeri!

– Mukaddime mi? Bu ne oluyor peki? – sordu Slavik.

– Bu, bir çeşit ön söz, herhangi bir önemli uluslararası anlaşmanın, sözleşmenin kendine özgü giriş kısmı gibi bir şey. Burada, buna karşılık gelen belgenin oluşturulmasına sebebiyet veren koşullara, onun gerekçelerine, amaçlarına gönderme yapılıyor.

– Evet, bu mukaddimede onların ne yazdıklarını bilmek gerçekten de ilginç olurdu, – sanki lâf arasındaymış gibi konuştu Nikolay Andreyeviç.

Bunun üzerine Sensei neşeli neşeli başını sallayarak söyledi: "Rica ederim!" Ve bizi şaşırtarak, sanki bir şeyleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi biraz düşündükten sonra şu bilgileri aktardı:

– 1945 senesinde ilân edilen Birleşmiş Milletler sözleşmesinin giriş notu şu şekilde:

"Biz Birleşmiş Milletler halkları,

Bir insan yaşamı içinde iki kez insanlığa tarif olunmaz acılar getiren savaş felaketinden gelecek kuşakları **korumaya,**

temel insan haklarına, insan kişiliğinin onur ve değerine, erkeklerle kadınların ve büyük uluslarla küçük ulusların hak eşitliğine olan inancımızı **yeniden ilan etmeye,**

adaletin korunması ve anlaşmadan doğan yükümlülüklerle saygı gösterilmesi için gerekli **koşulları yaratmaya** ve

daha geniş bir özgürlük içinde daha iyi yaşama koşulları sağlamaya, sosyal bakımdan ilerlemeyi **kolaylaştırmaya,**

ve bu ereklerle ulaşmak için:

hoşgörüyü davranmaya ve iyi komşuluk anlayışı içinde birbirimizle barışık yaşamaya, uluslararası barış ve güvenliği korumak için güçlerimizi birleştirmeye, ortak yarar dışında silahlı kuvvet kullanılmamasını sağlayacak ilkeleri kabul etmeye ve yöntemleri benimsemeye,

tüm halkların ekonomik ve sosyal bakımdan ilerlemesini kolaylaştırmak için uluslararası kurumlardan **yararlanmaya,**

istekli olarak, bu amaçları gerçekleştirmek için çaba harcamaya karar verdik.

Buna uygun olarak hükümetlerimiz, San Francisco kentinde toplanan ve yetki belgeleri usulüne uygun görülen temsilcileri aracılığıyla işbu Birleşmiş Milletler Antlaşması'nı **kabul etmişler** ve "Birleşmiş Milletler" adıyla anılacak bir uluslararası örgüt kurmuşlardır.

Ve Sensei sustuğu zaman çocuklar kendi duygularını açığa vurmaya başladılar.

– Numaraya bak ya! – alaylı bir sesle ifade etti Stas. – Viktor'un da dediği gibi, nasıl derler, "kendimiz ekliyor, kendimiz biçiyor, ardından da bülbül gibi ötüyoruz".

– Şu işe bak,.. – başını sallayan Nikolay Andreyeviç düşünceli düşünceli tekrar etti, – "...işbu Birleşmiş Milletler Antlaşması nı kabul etmişler...". Zaten başka ne yapabilirlerdi ki? Her hâlde savaş sonrası Arhontlar bu ülkeleri öyle koşullarla köşeye sıkıştırdılar ki, sıkıysa gel de "böylesine cazip bir tekliften" vazgeçmeyi dene hele bir.

– Bu da vardı tabî, – diye onayladı Sensei. – İlk başlarda Birleşmiş Milletler yalnızca elli bir ülkeye ev sahipliği yapıyordu, şöyle ki bunlardan da sadece on üç tanesi önde gelen ülkelerdendi, diğerleriye nasıl diyorlar, gelişmekte olan ülkelerdi. Günümüzde Birleşmiş Milletlere giren ülkelerin sayısı tabî ki çok daha fazla... Dışarıdan bakınca Arhontlar Birleşmiş Milletlere dair, yardımsever ve eğer birilerinin çok ihtiyacı olursa yardımına bile koşacak şöyle "iyi bir polis arkadaşı" gibiymiş gibi bir izlenim oluşturdular. Fakat ne var ki, bizzat Arhontların çıkarları ile ilişkili konularda şu "iyi kalpli amca" yapsa yapsa en fazla kararlı bir sesle itirazını dile getirir ve iş de bundan ötesine yürümez... Tüm dünyayı kendi denetimleri altında tutmak için ise Arhontlar bahsi geçen organizasyonun yenilenmiş yapısında uluslararası ekonomi, güvenlik ve sosyal alanları kapsayacak artık birden fazla "Konseyler" oluşturmaya çalıştılar.

– "Konseyler" mi? Yine şu "13'ler Konseyi" serisinden mi acaba?! – diye sırttı Jenka.

Pür dikkat Sensei'i dinlemekte olan Stas omzuyla hafifçe Jenka'yı dürtüverdi.

– Ya, kendi yorumlarınla araya girme sen.

Jenka susunca, Sensei anlatmaya devam etti:

– Uluslararası Adalet Divanını, BM Genel Kurulunu, Genel Sekreterliği oluşturdular. Hatta BM amblemine de yine kendi sayısal sembollerini sokuşturdular: yerküresinin üzerinde 33 alan, yerküresinin sağında ve solunda ise 13'er tane başak koydular. Uzun sözün kısası, eski hamam eski tas. Evet, şu temel "Konseylerin" yanı sıra bu organizasyon şimdilerde üstelik bir sürü başka uzman kuruluşları da yönetmektedir. Örneğin, Uluslararası Telekomünikasyon Birliği, Dünya Sağlık Örgütü, UNESCO, Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu gibi.

– Vay be, – kafası karışmış bir ifadeyle konuştu Nikolay Andreyeviç. – O zaman ne oluyor, şimdi devletleri temsil edenler kendi sorunlarını halletmek ve savaşlara son vermek için bir ara bulucu mahkemesi olarak Birleşmiş Milletlere başvuruyorlar, işin aslıdaysa bunun aracılığıyla Arhontlara müracaat etmiş oluyorlar, ki onların kendileri de zaten bu savaşları çıkaran ve küresel çatışmaları başlatan taraf mı oluyor?!

– Gerçekten de soğan kabuğu prensibi! – kendisini tutamadı Jenka. – Dünya devletleri içerisinde bir dünya devleti!

– Bana bak mankafalı, kendi yorumlarınla artık buramıza kadar geldin, – şakalı bir uyarıyla dostuna hitaben konuştu Stas.

Sensei ise çocukların söyleşilerine aldırış etmeden anlatmaya devam etti:

– Birleşmiş Milletler Arhontlar'ın sahip oldukları biricik organizasyon değil. Eğer konuya iyi bir şekilde ışık tutulursa, o zaman aslında günümüzde mevcut olan büyük

uluslararası organizasyonların yarısından çoğunun gerçek sahiplerinin Arhontlar olduğunu görürüz.

– Peki, bu kadar şey Arhontların neyine lâzım? – anlamayan Slavik omuzlarını silkti.

– Dünyaya nüfuz etmek ve kendi güçlerini genişletmek için. Bunun için de onlar ellerinin altında bulunan tüm araçları kullanıyor, insanların ideolojik beyin yıkama işlerinden başlayarak, parasal baskılara kadar her yolu mubah görüyorlar.

– Parasal mı?

– Evet. Etrafınıza bir bakın, sürekli her şeyin fiyatları nasıl yükseliyor: taşınmaz emlak, mal fiyatları, ürünler olsun, nasıl enflasyon yükseliyor. Bütün bunları da basında, "tüm dünyada" fiyatların yükselmesine bağlayarak "kendiliğinden gerçekleşen ve önceden kestirilmesi imkânsız bir süreç" olarak kaleme veriyorlar. Oysa bu süreç gerçekten de bu kadar "önceden kestirilemez" mi yani? Meğer bu sene de toprak geçen senede olduğu kadar meyve ve sebze üretmedi mi? Meğer ürünlerin kalitesi mi arttı? Ve de tüm dünyada fiyatların artışını kimler dikte ediyor? Arhontlar'a boyun eğen dünya bankacıları. Ve bütün bunlar yapay bir şekilde yapılıyor! Peki, ne için? İnsanı maddiyat bağımlılığına sürüklemek için. Onun düşüncelerini sürekli olarak kendi gelirini artırmayla ilgili kaygılarla meşgul etmek, kendisinin ve ailesinin bu dünyada bir yolunu bulup hayatta kalabilmesi için. Misal için uzaklara gitmeye gerek yok. Kendi tanıdıklarınıza bir bakın, onlarla karşılaştığımızda en sonunda konuşmanız neyle bitiyor? Bir kural olarak, fiyat artışlarının müzakeresi, sürekli para yetersizliği ile ilgili şikayetler ve bununla ilişkili başka sorunlarla. İşte alın size Arhontların bir insanı maddiyatla nasıl köleleştirdikleri sorusunun cevabı.

Bu yüzden de, toplum içerisindeki süreçlere etki eden tüm şu Arhont örgütleri ilk bakışta göze hoş gözükseler de işin aslında onların kılıfı altında, insanı maddesel saldırganlığa, Hayvansal başlangıca ait yolun seçilmesine teşvik eden, küresel ölçekte ise tüm insan uygarlığının bir bütün olarak maddiyat uçurumuna itilmesinden ibaret olan Ariman ideolojisinin bütün insanlığın içerisinde meşrulaştırılması ve yaygınlaştırılması işleri gidiyor. Bunun insanlık için ne gibi bir sonla sonuçlanabileceğini ise siz artık biliyorsunuz zaten.

– Ne yapacağız peki?! – panikleyen bir sesle ifade etti Slavik.

– Tüm zamanların ve tüm milletlerin değişmeyen sorusu, – diye belirtti Viktor.

Sensei ise sakin ve net bir sesle cevap verdi:

– Her şey insanların kendi ellerinde, her bir şahsın kişisel seçiminde.

– İlginç, peki bu dünyada Arhontlara karşı koyan birileri var mıdır hiç? – diye merak etti Stas.

– Tabii ki de. Başka türlü insanlığın tarihi uzun süre öncesinden noktalanmış olurdu.

– Peki, kim bu karşı koyanlar?

– Değişik insanlar: bu insanlardan büyük siyasette de, sıradan halkın içerisinde de var.

Bazı durumlarda ise, Arhontların "maşaları" olduklarını anlayınca onların egemenliği altından çıkıp kurtulmaya çalışan insanlar da var.

- Peki, tün bu insanlara yardım edebilmek için ne yapmak gerekiyor?
- İlk sırada, kendi içinde bir İnsan olman ve Arhontların ideolojilerinde kullandıkları başlıca araç olan kendi içindeki Hayvansal başlangıcın provokasyonlarına kapılmaman gerekiyor...

* * *

Sohbette kısa bir duraklama anı belirdi ve ardından Volodya Sensei'den merak etti:

– Hani şu Hitler ile ilgili de bir şeyler anlatıyordun sanki. Onu "Hür taş ustaları" mı "peydahladılar"?

– Evet.

– İlk defa böyle bir şey duyuyorum. Bense onun sırf karizmatik bir siyasetçi olarak kendi takımıyla beraber iktidara geldiğini düşünüyordum.

– Bende aynen, – onun fikrine katıldı Viktor. – Peki, işin aslı neydi?

– Ya, bu koca bir hikâye, – diye isteksiz isteksiz belirtti Sensei.

– Sensei, aydınlatsana bizi, – yüzünde bir tebessümle herkesin ortak düşüncesini dile getirdi Volodya. – Senin anlatacağın şeyleri hiçbir kitapta bulamayacağıma adım gibi eminim.

– Yok ya, eğer çok ama çok istersen her şeyi bulabilirsin, asıl olan isteğinin ve de kafanın yerinde olması, – şaka karışık bir ifadeyle cevap veren Sensei buna rağmen çocukların ricalarına dayanamayıp şunları söyledi. – Hitler, her zaman bildiğimiz Hitler değildi zaten. O da, herkes gibi "temiz bir bilinç sayfasıyla" doğmuştu. Dâhilî gücüyle bayağı yetenekli bir insan olup, hatta din adamı olmak hayalleri bile kuruyordu. Belirtmek isterdim ki genel olarak çok fazla sayıda insan yetenekli olarak dünyaya geliyor. Sadece olarak, günlük yaşamın ufak tefek kaygıları sistemine düşünce bir kural olarak tam anlamıyla açılmıyorlar... İşte, Adolf da hayatının belirli bir anında kendi seçimini Arhontların ideolojisinden yana yaptı ve kendi Hayvansal başlangıcı karşısında dibine kadar kaybetti. Oysa, kendi dâhilî gücünü iyilik adına kullanabilir ve gerçekten de manevî dünyada ermiş bir insan olabilirdi.

– Ermiş Hitler mi?! – diye şaşırdı Andrey. – Böyle bir şeyi hatta aklımda bile hayal edemiyorum.

– Senin düşüncen sadece olarak onun yaptığı seçimin sonuçlarını yansıtıyor, – diye belirten Sensei anlatmaya devam etti: – Hitler'in ebeveynleri ile ilgili olarak şunu belirtmek istiyorum, ilk başlarda onun babası Alois, annesine ait Schicklgruber soyadını taşıyordu. Fakat sonrasında amcası Johann Hitler'in ailesinde büyütüldüğünden dolayı soyadını Hitler'e değiştirdi. Belli bir zaman sonra Alois Avusturya gümrük memuru olarak çalışmaya başladı. Onun son karısı Klara Pölzl kocasından 23 yaş daha gençti. Onların aileleri yakın akrabalık içerisindeydiler. Adolf 1889 senesinde Avusturya ve Almanya sınırında bulunan küçük bir Avusturya kasabası olan Braunau'da doğdu. Onun erkek ve kız kardeşleri daha çocuk yaşlardayken öldüler. Yetişkin yaşlara kadar sadece o ve onun kız

kardeşi Paula hayatta kalmıştı. Aile içerisinde sürekli içen ve sık sık çocuklarını döven babalarının zulmü hüküm sürüyordu ve doğal olarak bu durum çocukların psikolojisine de yansımıştı.

– Evet, – onaylarcasına başını salladı Nikolay Andreyeviç, – çoğu zaman insanlar aile içerisinde sergiledikleri kendi akılsız ve bencil davranışları ile gelecek için ne kadar korkunç sonuçların tohumlarını ektiklerinin farkında bile değiller.

Sensei onun fikrine katıldığını belirterek devam etti:

– Bu yüzden de çocuk içine kapanık, çekingen büyüyordu. Aşırı heyecan hissinden başlayarak derin depresyona kadar süren ona özgün keskin ruh hali düşüşleri yaşıyordu. Çocuk sekiz yaşlarına bastığında, dindar bir Katolik olan annesi genç Adolfu gelecekte papaz olur umuduyla Avusturya'nın Lambach kentindeki Benedikt manastırına bağlı kilise okuluna gönderdi. O manastır ise meğerse hiç de sıradan bir manastır değilmiş. Ve bu manastırın binasıyla beraber aynı zamanda kilise mihrabı ile giriş kapılarını süsleyen gamalı haç da öylesine tesadüfen orada değildi. Manastırın başrahibi olan Theodor Hagen'in arması da altından bir gamalı haçtı. Bu Katolik manastırın örtüsü altındaysa aslında Doğu'nun ezoterik bilgilerini kullanan "Hür taş ustaları"nın okült uygulamalarını hayata geçiren ve onların güç ayinlerini kullanan koca bir gizli cemiyet faaliyet gösteriyordu.

Adolf'un manastıra gelişinden bir yıl sonra manastırın başrahibi Theoder Hagen hayata gözlerini yumuyor. Onun ölümünden sonra oraya gelen Sisterisyen tarikatına mensup bir rahip olan Joseph Lanz, Vatikan'ın kendisinden getirdiği "itimat mektubunu" manastır yönetimine takdim etti. Bunun karşılığında, bu manastırın kütüphanesinde özel olarak muhafaza edilen bazı kaynaklar kayıtsız şartsız onun kullanımına sunuldu. Bunların içerisinde de, bir zamanlar kendi tarikatının talimatlarını yerine getirirken Hagen'in Orta Doğudan kendisiyle beraber getirdiği bazı kadim el yazmaları da bulunuyordu.

Bu gizli belgeleri inceleyen Joseph Lanz, onun önünde açılan bilgiler karşısında, özellikle de okült teknikler üzerine olan uygulamalı ilimler ve onların belirli güçleri uyandırması ile bazı olanaklar sağlaması gibi bilgiler karşısında hayretler içerisinde kalmıştı. Fakat onları uygulayabilmek için kendine yakın insanlardan oluşan bir çevreye sahip olman gerekiyordu. Ve bu sorunu çözmesi için ona yardımcı oldular. Lanz'ın bu "seçkinleri" arasına, çocuksu inancı ve saflığıyla kilise bayramlarının görkemine ve manastırda yapılan ayinlerin mistik gizemine hayranlık duyan genç Adolf da katılmış oldu. Yani o, sadece çocuk korosunda şarkılar söyleyip, kilise ayinleri zamanı hizmet etmekle meşgul değildi...

Herkesin gözü önünde değişmeye başladı ve anî bir güç patlaması yaşadı. Bu durum Adolf'un annesinin gözlerinden kaçamazdı. Ne var ki Adolf annesini sevdiğinden dolayı, hiç kimseye anlatmayacağına dair hocalarına ettiği yeminleri bozarak her şeyi annesine anlatıverdi. Annesi duyduklarından dolayı dehşete düşmüştü: meğerse onun sevgili oğluna neler "öğretiyorlarmış". O manastırda nelerin döndüğünü öğrenen annesi oğlunu oradan çıkarmakla kalmadı, bunun ifşa olmasından korkan babalarının kararı üzerine acilen ikâmet yerlerini değiştirdiler. Gerçi sonradan resmî açıklamalara göre çocuğun bu manastırın

okulundan ihraç edilme sebebi olarak güya onun bu manastırın bahçesinde sigara içerken yakalanması olarak göstereceklerdi... Fakat ebeveynleri ne kadar çalışsalar da artık çok geçti. Şöyle ki, bu gücün anî bir şekilde uyanması çocukta sadece olumlu değişimlere (derslerinde başarılı olmaya başladı, özellikle de hoşuna giden derslerde, onda bariz liderlik özellikleri ortaya çıktı) yol açmakla kalmayıp, fakat aynı zamanda da olumsuz tezahürlere neden oldu ve aslında ebeveynleri de bu yüzden hayattan erken gittiler.

– Yani tüm bunlar onda bilinçsiz bir düzeyde mi gerçekleşiyordu? – diye merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Tamamen doğru. Sonradan Hitler delikanlı yaşlardayken kendisi bu insanlarla iletişim kurarak onlar için okulunu terk etti ve fiilen tamamlanmamış lise eğitimiyle kalmış oldu. Belirtmek lâzım, Adolf'un ailesinin alelacele o yerleri terk ettiği yıldan başlamak suretiyle birçok olay gerçekleşmiş ve bu olaylar da kendi sırasında başka bir dizi olaylara yol açmıştı. Joseph Lanz manastırdan gitmiş ve ismini Lanz von Liebenfels olarak değiştirmişti. Belirli ilgili simaların, aynı zamanda bir uçları da Vatikan'a kadar uzanan "Hür taş ustaları"ndan temsilcilerin de desteğiyle 1900 senesinde merkezini Viana'da bulunduran "Yeni tapınak tarikatı" (veya "Yeni tapınakçı tarikatı") ismi altında gizli bir "ruhanî" cemiyet kurdu. Sonradansa, bahar ışığı ve mayıs ayının Cermen tanrıçası "Ostara"nın ismi şerefine adlandırılan ünlü dergisini neşretti. Birkaç tane kitap yazdı. Lanz'ın değindiği başlıca konular, Hyperborea, Agarta, Şambala, Asgard, efsanevî kadim başkent Thule gibi mevzuları içeriyordu.

"Yeni tapınak tarikatı", eski Almanca'dan çeviride "vakfetme" anlamına gelen "Wienai" isimli okült akımın merkezlerinden birisi hâline geldi. Fakat o yıllarda yıldızı parlayan topluluk sadece bu değildi. Yine şu aynı "Hür taş ustaları" menşeli sponsorlardan bir sürü başka tarikatlar ve gizli cemiyetler türeyip çıkıyordu. Örneğin, yeni moda binmiş okült "Wienai" akımına giren bir başka tarikat da, kendisi bir Avusturyalı şair ve okültist, Runik Büyü okulunun kurucusu Guido von List tarafından kurulmuş bir tarikatı. O, koca bir Armanizm teorisi geliştirerek, bunun kadim Cermen dininin ve gizem biliminin ezoterik kısmını temsil ettiğini düşünüyordu. Aslıdaysa tüm bunlar, Hint okültizmi üzerine yapılmış yayınların, Blavatsky'nin, Nietzsche'nin çalışmalarının ve tabî ki de Cermen halklarının kadim mitolojisinin bir zamanlar büyük etkisi altında kalmış bir insanın kendine özgü kanaatlerinden ibaret bir şeydi.

Şöyle veya böyle, buna benzer milliyetçi düşüncelerin halk arasında yaygınlaşması "Hür taş ustalarının" işlerine geliyordu. Bunun gibi örgütleri değişik şehirlerde açmaya çalışıyorlardı. Bildiğimiz Münih'de de 1918 senesinde onların locasından çıkma yeni bir şube daha ortaya çıkmıştı; baron Rudolf von Sebottendorf'un yönetimi altındaki "Thule" cemiyetinin resmî kuruluş amacı, "kadim Cermen kültürünün öğrenilmesi", herkes için kulağa yeteri kadar masumane sesleniyordu.

Sensei kısa bir ara verdiği için dolayı Viktor konuşmaya başladı:

– Vatikan'ın Şambala ile ilgilenmesi meselesi nedense kafamda bir türlü oturmuyor.

– "Hür taş ustaları", Şambala ile ilgili her türlü bilginin gizlice her zaman peşine düşüyorlardı, – diye cevap verdi Sensei.

– Nasıl da çok türemiş bu cemiyetler o senelerde, – diye belirtti Nikolay Andreyeviç.

– O kadar da değil doktor, bu tür bilgilere duyulan ilgi ve buna benzer türden değişik cemiyetlerin kurulması çabaları hiçbir zaman son bulmadı ki. Günümüzde de bunlardan çok var. Sadece olarak savaş dolayısıyla, bu konuyla ilgili kısacık bir zaman dilimini kapsayan büyük ebatlardaki bilgiler insanların çoğunluğu için belli bir miktar gün yüzüne çıkmıştı. Şambala konusu ise tüm zamanlarda güncelliğini koruyordu... Evet, Hitler meselesine gelelim. Adolf de aynı zamanda tüm bu okült akımlarla ilgileniyor, bu konuyla ilgili kitaplar okuyordu. Ve genç yaşındaki planlarını hayata geçirmek amacıyla Viyana kentini seçmesi de tesadüf eseri bir şey değildi. Burada mesele onun girmeye çalıştığı Viyana Güzel Sanatlar Akademisinde de değildi, mesele artık o zamanlarda Viyana'da bulunan ve kendisinin bu şehirde yoksul ve yarı aç bir şekilde varlığını sürdürmeye çalıştığı zamanlarda bile büyük bir memnuniyetle ziyaret etmeye devam ettiği şu "eski tanıdıklarının" gizli cemiyetindeydi.

– Dalgamı geçiyor! Onu orada öyle çeken neydi? – diye şaşırdı Stas.

– Her şeyden önce pratik çalışmalar.

Jenya ise şakacıktan kızmış gibi yaptı:

– Ne yani şu "eski tanıdıkları" onu "yedirip, içirip, giydiremiyorlar mıydı"?

– Onların arasında herkes kendi sorununu kendi çözer gibisinden bir şey vardı, – diye bu konu ile ilgili belirtti Sensei. Orada propagandası yapılan ideoloji sadece gizemcilik, milliyetçi okültizmin öncelikleri, Şambala'nın, Graal'in arayışı ile sınırlı kalmayıp aynı zamanda da çoğunlukla kontrolleri altında bulunan Marksistlerin aracılığıyla tüm dünyayı ele geçirmeye çalışan baştaki Yahudi kâhinlerin konusuyla da ilgiliydi. Ve bu konu o zamanlarda "Hür taş ustalarının" birçok açık ve gizli cemiyetlerinde yoğun bir şekilde gündeme taşınıyordu. Neden peki? Çünkü birincisi bu mevzu toplumda her kesimden insan arasında popüler bir mevzuydu. İkincisiyse, Arhontların amaçlarını hayata geçirebilmek ve de ahalinin bilincini karşıdan gelen dünya savaşına hazırlayarak bu dünyayı şu Yahudi kâhinlerin zulmünden kurtarmak gibi "kutsal" bir fikir uğruna, onların başka toprakları işgal etmelerini ve kendi ölümlerine yürümelerini sağlamak için "Hür taş ustaları" kullanıyorlardı bu konuyu.

– Harbiden tiyatro gibi ya! – diye alayla gülümsedi Viktor. – Nasıl yani, onlar insanların Arhontlara duydukları nefreti yine Arhontların yararına mı kullanıyorlardı?

– Evet, insanlardaki Hayvansal başlangıcı etkinleştirmek aracılığıyla, – diye Viktor'un söyledikleri üzerine ekleme yaptı Sensei. – Ve Birinci Dünya savaşı başladığında birçok insan bu savaşı olması gereken bir şey gibi algıladılar, aynı zamanda Hitler de, ki kendisi zayıf bir bünyeye sahip olmasına rağmen bu fikirlerin etkisi altında gönüllü olarak cepheye yollandı. Savaştan ve Almanya'nın böylesine utanç verici mağlubiyetinden, gerçekleşen zoraki devrimden, Weimar cumhuriyetinin kuruluşundan sonraysa bu türden düşünceler daha da çok güçlenmeye başladı. Savaştan dönen Hitler, Münih'te yaşan gizli cemiyetteki "eski

tanıdıklarını" yeniden ziyaret etti. Bu zamanlarda, İkinci Dünya savaşının koşullarını oluşturabilmek için sadece Almanya'nın devlet yapılarına değil fakat aynı zamanda bu ülkede olan değişik siyasî partilere kendi adamlarını sokmak için "Hür taş ustaları" olabildiğince fazla sayıda adama gereksinim duyuyorlardı.

Andrey hemen soruverdi:

– Arhontlar hemen kendi planlarına uygun olarak İkinci Dünya savaşına mı hazırlanıyorlardı?

– Dediğim gibi, onlar kendi faaliyetlerini uzun yıllar öncesinden planlıyorlar. Bu yüzden de Arhontlar kendi hesaplarında sadece Birinci ve İkinci Dünya savaşlarını değil, maalesef daha da küresel olacak Üçüncü Dünya savaşını da öngörüyorlardı...

– Üçüncü mü? – neredeyse koro hâlinde soruverdi büyük ağabeyler.

– Evet. Bununla ilgili... biraz daha sonra anlatırım. İşte, İkinci Dünya savaşının şartlarını oluşturabilmek için Arhontların planlarını izleyen "Hür taş ustaları" tüm kaynaklarını kullanıyorlardı. Kendi "yetiştirdikleri" arasından bu girdabın içerisine düşenlerden Hitler gibileri için ise ayrı özel işler vardı. İlk başlarda Hitler'i, o zamanların Almanya'sında bir sürü türemiş olan değişik küçük siyasî birliklerin, partilerin ardından casusluk yapma işlerini gerçekleştiren yapılara tayin ettiler. Bir taraftan onların programları, hedefleri, dünya görüşleri ile ilgili bilgi toplarken diğer taraftan da parti liderlerinin davranış taktiklerini, konuşma tarzlarını, hangi konuların en başarılı konuşma konuları olduklarını gözlemliyordu.

Ardından ise belli bir süre geçtikten sonra Hitler'i, Sebottendorf'un locadaki "kardeşlerinden" gazeteci Karl Harrer ve çilingir Anton Drexler'in çabalarıyla kuruculuğunu üstlenerek örgütlediği Alman İşçi Partisine tayin ettiler. Hitler'in siyasî propaganda yapma becerisini, dâhilî güce sahip olma yeteneğini, gizemciliğin bilinci üzerindeki önemli ölçüdeki etkisini ve hem de gizli tarikatın çekirdek kadrosuyla olan uzun süreli ilişkisi ve onlara bağımlılığını göz önünde bulundurdıkları zaman, tüm bu unsurlar onun adaylığını Arhontların çıkarına olacak bir savaşı başlatacak "führer" (önder) rolünü oynayacak adayların arasına koyuyordu.

– Adayların arasına mı? Ne yani, başka adaylar da mı vardı? – diye ilgilendi Viktor.

– Tabii ki. Arhontların adamları onların da üzerinde ciddi bir şekilde çalışıyorlardı... Hitler'i "Thule" cemiyetinin üyelerinden bir olan mimar Alfred Rosenberg ve bir gazeteci, oyun yazarı olan Dietrich Eckart ile tanıştırdılar. Sonraki üç yıl boyunca onlar onun hatiplik eğitimiyle meşgul oldular. Eckart, Hitler'e sadece dinleyiciler önünde nasıl konuşması gerektiğini öğretmekle kalmayıp, aynı zamanda kendi fikirlerini kâğıt üzerinde nasıl doğru bir biçimde ifade etmesi gerektiğini de öğretiyordu. Bundan başka, onu sürekli olarak tarikatın gizli öğretisi ile ilişkili bilgilerle ve halka hitap edeceği zamanlarda gerekecek genel siyaset teorisiyle dolduruyorlardı. Tarikatta kendisine öğretmiş oldukları belirli teknikleri ve uygulamaları kullanarak, Hitler sahnede konuşurken onu destekleyen özel bir grup medyumun yardımıyla insanlar üzerinde sahip olduğu kişisel etkileme gücünü artırıyordu.

Hitler iyi bir konuşmacı olarak hızla yükselmeye ve farklı toplumsal gruplar arasında popüler olmaya başlayarak dinleyicilerinin sayısını düzenli bir şekilde artırıyordu. Parti yandaş sayısı bakımından önemli derecede büyümüş olduğunda onu yeniden organize ettiler ve bu süreçte partinin eski liderleri yönetimden uzaklaştırılmış oldu. Finansal ve yönetsel konulardan sorumlu mevkilere Hitler tarikatın "işine gelen" adamlar koydu. Führerlik prensibi belirlenerek, partiye de yeni isim verildi; Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi(NSDAP). Bu arada "Nazi" kelimesi de Nasyonal Sosyalist kelimesinin kendine özgü bir kısaltmasından ibaret. Partinin sembolü kadim bir işaret olan gamalı haç oldu, aynı derecede eski ve okültistler için büyük öneme sahip selâmlama şekli "Heil!" gibi. İleriye doğru uzanmış kol işaretiyle. Aslında Hitler için sıradan bir parti değil de Orta Çağ şövalye tarikatları tarzında koca bir tarikat oluşturulmuştu. Taarruz birlikleri oluşturulmuştu: parti oturum ve toplantılarını muhafaza etmek için "kahverengi gömleklilerin" (SA) birlikleri, führer'in sadık şahsî muhafız birliği içinse "kara gömlekliler" (SS) oluşturulmuştu. Sıkı bir disiplin devreye sokulmuştu. Fiilen Hitler'in partisi NSDAP devlet içerisinde bir devlet gibi olup, devletin önemli kurumlarını ve gençlik kollarını, aydınlar kesimini, işçileri ve başkalarını kapsayan toplumsal örgütlerin şubeleri sistemini, ittifakları, birlikleri kopyalayan bir yapı oluşturuyordu. Onların hatta kendilerine ait terör örgütleri bile vardı. Ve özellikle de belirtmek istiyorum, piramidal bir führerlik (önderlik) sistemi oluşturulmuştu. Parti etkin bir biçimde ırkçılığı, Yahudi karşıtlığını telkin ediyor, Almanya için utanç verici bir antlaşma olan Versay'a ve liberal demokrasinin prensiplerine karşı çıkıyordu. Amaç, kendi safları arasına olabildiğince fazla sayıda "zulme ve hakarete uğramışların" oluşturduğu adamları çekmek ve bu partinin seçmen kitesini olabildiğince artırmak.

Ne var ki, herhangi bir siyaset adamının kariyeri sadece hatiplik sanatıyla yöneticilik yeteneklerinin üzerine kurulmaktan daha ziyade istikrarlı bir şekilde sağlanan büyük malî kaynaklara dayanıyor. Bugün birçok tarihsel kaynaklarda Hitler'in ilk malî destekçilerinin zengin Bavyera sanayicilerinin eşleri olduklarına dair bilgilere yer veriliyor. Oysa işin aslında bu hiç de öyle değildi. Hitler'in partisinin ve genel olarak İkinci Dünya savaşının gerçek finansal kaynak sağlayıcılarının gizli kalması için bu bilgiler geniş kitleler için öngörülen "tarihin" içerisinde bilhassa nüfuz edilmişti.

– Hayır, ama "tarihi" herkesten nasıl gizleyebilirsin ki? – diye şaşkınlığını dile getirdi Andrey.

– Çok basit bir şekilde. 1946 yılında Rockefeller Vakfı, bu savaşı finanse edenlerle ilgili gerçek verileri ört bas ederek, Nazi rejiminin kimlerin sayesinde iktidara geldiğini ve en önemlisi de bariz bir şekilde Arhontların yöneticilerine işaret eden Naziliğin bütün okültist, gizemci iç yüzünü gizli tutacak resmî bir İkinci Dünya savaşı versiyonunun kamuoyuna takdim edilmesi işleri için külli miktarlarda parasal kaynak ayırdı.

– Bak sen şu işe! – diye hayretle ifade etti Viktor.

– Okuldaki ders kitaplarından başlayarak, halk kitleleri için takdim ettikleri tarih bilgilerine daha dikkatli bir şekilde göz atın. Bir kural olarak, Arhontların belirli bir amaca

yönelik yaptıkları propagandalarına uygun olarak, ya bütün suçu ve belayı bir kişinin üzerine yıkıyor ya da ki bütün iyi şeyleri tek bir kişiye mal ederek, onun kişisel nitelikleri üzerinde sizin arda kalan merakınızı kısır döngü yapıyorlar. Fakat nedense genel itibarıyla, bu insanın düşüncelerini neyin oluşturduğu veya onları kimden aldığı; bu insanı iktidara kimlerin getirdiği veya kimlerin onu meşhur ettiği, tüm dünyada ünlü yaptığı; ve her şeyden önce de onun ilerlemesini kimin finanse ettiği gibi asıl önemli bilgiler hakkında susmayı tercih ediyorlar. Çünkü bunları bilen insan artık kolay bir şekilde bu "kuklanın" iplerini kimlerin çektiğini ortaya çıkarabilir.

– Ve Hitler de Arhontlar için böyle bir kukla mıydı? – hızlı hızlı konuşarak sordu Kostik.

– Tabii ki... Hatta daha fazlası da var. Hatta Adolf'un ölümünden sonra, yani savaş bittikten sonra, buna benzer türden bilgilerin, bu umuma açık kuklanın gerçek sahiplerine işaret eden bilgilerin (çünkü bunu tam olarak gizlemek zor bir şeydi, özellikle de bunun tanıdığı olan o kadar çok insan varken) okunabileceği kitapların ortaya çıkma durumları oluyor olsa da, bu eserler "müttefikler" tarafından anında tespit edilerek imha ediliyor ve yasaklanıyordu.

– Operasyonel çalışmışlar! – diye askerî değerlendirmede bulundu Volodya.

– İşte, Hitler'in partisinin finanse edilmesi ile ilgili olarak. İşin özünde o zamanlarda devasa miktarlarda savaş tazminatı (Arhontlar tarafından Versay antlaşması ile Alman halkına koyulan ve Alman parasal sisteminin çöküşü ile beraber kronik enflasyonu doğuran) ödemekten felç olmuş Almanya'da Nazi rejiminin tesis edilmesi için gereken devasa parasal kaynaklar nereden ortaya çıkmıştı? Bu soruya cevap vermeden önce ben sizin dikkatinizi, Arhontların Birinci Dünya savaşı sonrasında Alman halkından hangi yolla çifte gelir elde etme şemasını çevirdikleri konusuna çekmek istiyorum. Birincisi, sonuç olarak tazminat ödemelerindeki paraların önemli bir bölümü, zarara uğramış devletlerin başlıca kredi sağlayıcıları olduklarından dolayı zaten bizzat Arhontların kendilerine (onların organizasyonları aracılığıyla) akıyordu. İkincisiyse, bu paraların ödenebilmesi için onlar Almanya'yı yine aynı uluslararası bankacılardan kredi almaya mecbur ettiler. Alman halkını böylesine küstah bir şekilde soyup soğana çevirmeyi daha rahat bir şekilde yapabilmek için de İsviçre'de "Uluslararası döviz eşleştirme bankası"nın veya diğer bir adıyla "Uluslararası ödemeler bankasını" kurdular. Bunun aracılığıyla tazminat ödemelerinin gerçekleştirilmesi, bir ülkenin, örneğin Almanya'nın hesabındaki mevcut kaynakların yine bu bankada hesabı bulunan başka bir ülkenin hesabına aktarılması sayesinde mümkün oluyordu. Doğal olarak uluslararası bankacılar da bu işten çok iyi faizler ve komisyonlar alıyorlardı... Sağlanan bütün şu kredilerin bahanesi altında alttan alttan, özellikle de 1924 yılına kadar, Almanya'ya devasa bir sermaye akışı gerçekleşmiş oldu, ki bu sermayeleri de Arhontlara bağlı "iş dünyasının kurtları" aynı zamanda Amerikan halkından da sıkıp çıkarıyorlardı.

– Amerika'dan mı? – şaşırarak sordu Viktor.

– Evet. Bizzat bu Amerikan sermayesinin altyapısı üzerine de Hitler'in savaş makinesi inşa edilmeye başlandı.

– Peki, neden ille de 1924 senesine kadar? – diye merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Çünkü bizzat bu takvim yılı, mecaz olarak konuşursak, Arhontların İkinci Dünya savaşını çıkarmak için kurdukları "bomba"nın saat mekanizmasını başlatan geri sayım noktası oldu. 1924 senesine gelindiğinde, onlar tarafından birkaç ana husus hazırlanmıştı. Birincisi, bu savaşı başlatacak aday hemen hemen hazır durumdaydı. Ve en önemlisi de bu lideri topyekûn bir biçimde iktidara götürecektir gerekli bütün sermayeler Almanya'ya aktarılmıştı. Bundan başka, sonrasında Naziliğin başlıca çekirdek kadrosunu oluşturacak olan Arhontlara bağlı okült güçler Almanya'ya yığılmaya başladılar. 1924 yılında onların bazı Asya'lı temsilcileri gelmiş oldular. Yeri gelmişken, bunlarla ilgili konuşursak. Artık 1926 senesinde, Karl Haushofer'in, ki onunla ilgili daha sonra konuşacağız, gizli çalışmaları sayesinde Almanya'da, özellikle de Münih ve Berlin kentlerinde Tibetlilerden ve Hintlilerden oluşan hiç de alelâde olmayan "koloniler" ortaya çıkmaya ve biçimlenmeye başladılar. İşin özünde, onlara "Yeşil Ejderha" ve "Sarışapkalılar" tarikatlarının müritlerini bir araya getiren gizli bir kara büyü tarikatının üyeleri dâhil oluyordu.

İkinci olaraksa, aynı 1924 senesinde planlanmış olaylar uluslararası düzeyde hayata geçirilmişti. Büyük Britanya'nın, ABD'nin, Fransa'nın "İş çevreleri" Almanya ile ekonomik işbirliklerinin önemli derecede geliştirilmesi yönünde çıkış yapıyorlardı ve bunun sayesinde de ortak şirketlerin ve banka organizasyonlarının oluşturulması aracılığıyla Alman, Amerikan ve İngiliz sermayelerinin birleştirilmesi süreci gerçekleşiyordu. Örneğin, uluslararası bir kartel olan "I.G. Farbenindustri"ni ele alalım, ("I.G.", çeviride menfaat grubu anlamına gelen kelimelerin kısaltması anlamına geliyor), tüm dünyada kimyasal ve ilaç sanayisini kontrol ediyor ve doğal olarak kendi bünyesinde kudretli bir siyasî ve ekonomik bir gücü temsil ediyordu. Merkezi Almanya'ya yerleştirilmişti. Bu işte 93 devlet yer alıyordu. Dünyadaki en büyük ticarî şirketlerden bir tanesiydi. Almanya için "I.G. Farben" bütün Alman benzininin neredeyse yarısını imal ediyor, savaş yıllarında ise onun fabrikaları aynı zamanda gaz odaları için gerekli gazı da ürettiyordu. Bu uluslararası kartelin gerçek yöneticilerinin neredeyse tümü "Hür taş ustalarından" oluşuyordu. Kimileri büyük iş adamları, kimileriye ABD'de ve başka ülkelerde değişik yüksek devlet makamlarına sahip adamlardı hepsi. "I.G. Farben"ın yönetim kurulu başkanı olan Hermann Schmitz, "Deutsche Bank"ın yönetiminde yer almakla beraber aynı zamanda da "Uluslararası döviz eşleştirme bankası"nın yönetimine de giriyordu.

– Demek hatta böyle ha?! – diye şaşırdı Viktor.

– Evet, hatta böyle. Meselâ, Nazilerin finanse edilmesinde etkin bir şekilde rol oynayan "Hür taş ustalarının" başlıca bağlantı elemanlarından bir tanesinin ismi de... Alman "Reichsbank"ın genel başkanı Hjalmar Horace Greeley Schacht (Tingleff, Schleswig-Holstein) idi. Sonrasında Nazilerin ekonomi bakanı oldu. Lâf arasında, Schacht'ın ailesi uzun yıllar boyunca uluslararası finans elitleri sınıfına mensuptur. Ve Hjalmar Schacht'ın

Amerikan finans kuruluşu Morgan'ın başlıca Alman temsilcisi olması da tesadüf eseri bir şey değildi... Bundan başka, Averell ve onun kardeşi Roland Harriman, Amerikalı maliyeciler ve aynı zamanda da "Kuru kafa ve Kemikler" tarikatının birer üyeleri olarak bunların arasındaydılar. Bahsi geçen faaliyet ve işlemler onlar tarafından, merkez karargâhı New-York'ta bulunan ve Alman sanayici Thyssen ile Harriman'ın ortak bir organizasyonu olan "Union Bank Corporation" aracılığıyla gerçekleşiyordu. Yeri gelmişken, bu bankanın sekiz yöneticisinden dört tanesi "Kuru kafa ve Kemikler" tarikatının mensubuydular. Ve de söylemek lâzım ki, Roland Harriman "Brown kardeşleri ve Harriman Bankası'nın aracılığıyla hem Sovyetler Birliğini hem de Nazileri finanse ediyordu. Dikkatinizi çekmek istiyorum, Harriman'ın en çok güvendiği iş arkadaşlarından bir tanesi de, sonrasında "Union Bankası'nın başkanı olacak Prescott Bush idi.

– Bush mu?! – şaşkın bir ifadeyle telâffuz etti Nikolay Andreyeviç. – Şimdiki ABD başkanı George Bush'un tesadüfen bir akrabası olmasın sakın bu?

– Tabii ki de akrabası. Bu onun babası oluyor! Belirtmekte fayda var, şu Bush'ların tayfası aslında "Hür taş ustaları'nın etkin faaliyetlerinin emsal teşkil eden bir göstergesi oluyor. Onlar, Arhontların Birinci ve İkinci Dünya savaşları zamanında gizli planlarını hayata geçirilmesinde en etkin bir şekilde yer alıyorlardı. Örneğin, Prescott'un babası Samuel Prescott Bush, Birinci Dünya savaşı zamanında savaş endüstrisi konseyinin bir üyesi olup, ordu için mühimmat sağlama işlerinden sorumluydu.

– Mühimmat mı? – tekrar soruverdi Volodya. – Altın bir görev.

– Birinci Dünya savaşından sonra ise Millî üreticiler birliğinin ilk başkanı ve ABD başkanı Herbert Hoover'ın ekonomi danışmanı görevlerinde yer almıştı. Ve bizzat bu yıllar arasında (1929 - 1933) ABD'de "Büyük buhran" olarak isimlendirilen derin bir ekonomik krizin yapay bir biçimde oluşturulması da tesadüf eseri değildi... Prescott Bush'un kayınpederi George Herbert Walker büyük bir finansör olup, New York'ta şu bahsi geçen "Brown kardeşleri ve Harriman" şirketini kuran adamdı. O ki, ABD başkanı makamında Herbert Hoover'ın yerine geçecek olan ve de toprak sahibi ve nüfuzlu iş adamı ailesinden gelme ve "siyaset çevrelerinde geniş bağlantıları" bulunan, "Hür taş ustalarının" diğer bir temsilcisinin, Franklin Delano Roosevelt'in seçim kampanyasına malî kaynak sağlıyordu... Evet... ve de hem Prescott, hem de George Bush "Kuru kafa ve Kemikler" tarikatının etkin üyelerinden idiler.

– Kuru kafa ve kemikler mi? Evet, gerçek deniz korsanları, – diye gülümsedi Stas.

– Aha, Arhontlar denizinin, – diye ekledi Jenya.

– İşte, İkinci Dünya savaşı sırasında gazeteciler Amerika'nın savaş verdiği Nazileri kimlerin finanse ettikleri ile ilgili gerçek delillere ulaşınca, Harriman ve Prescott Bush'un isimlerinin gün yüzüne çıktığı adli soruşturma başlatıldı. Fakat bu konunun üstünü çabucak örtbas ettiler. Bu arada, Prescott Bush'un avukatı olan Allen Dulles'in parmağı olmadan da olmadı tabii.

– Allen Dulles mi? – diye şaşırıldı Volodya. – CIA'in başkanı mı?

– Onun başkan olması biraz daha sonra, savaştan sonra oldu. O zamanlarda ise o, ağabeyi John Foster Dulles'in New York'ta sahibi olduğu avukat bürosunun ortağıydı. Bu avukat bürosu bir diğer en büyük Nazi sponsorlarından birisi olan, Rockefeller'in sahibi olduğu petrol şirketi "Standard Oil"ın çıkarlarını da temsil ediyordu. Aynı 1942 senesinde ilgili "hizmetlerinden" dolayı Allen Dulles'ı ABD'nin yeni Stratejik Hizmetler Bürosu'nun Avrupa şubesine yönetici olarak atıyorlar. Sahip olduğu yeni yetkiler sayesinde, "Hür taş ustalarının" talimatıyla Himmler (hangisi ki artık bir sonraki (!) senede Nazi Almanya'sının İçişleri bakanı görevine tayin ediliyor) ile olan irtibatını genişletmeye başlıyor, SS mercileri ile yenilenmiş gizli bir işbirliği organize ediyor. Allen Dulles'in CIA (1947 senesinde artık Nazilerle olan bağlantılarıyla ifşa olmuş Stratejik Hizmetler Bürosunun kapatıldıktan sonraki temelleri üzerine inşa edilmiş) başkanı olması ise artık 1953 senesinde oluyor.

– Fıkra gibi! – alayla gülümsedi Viktor. – Orası kesin: tabelâyı değiştiriyorlar, ama asıl oyuncular aynı kalmaya devam ediyor!

– Evet, Allen Dulles bir oyuncuydu, hem de nasıl. Ancak bu da şaşılacak bir şey değil. O ki, oyuncularından oluşan bir aileden çıkmaydı, yani nasıl derler Arhontların satranç figürleri yapımında kullandıkları önceden hazırlanmış yarı mamullerden. Allen Dulles'in dedesi 23-cü ABD başkanı Benjamin Harrison (bu arada ABD'nin 9-cu başkanının torunu, nasıl derler Büyük Britanya tebaası olan son başkan, onun da babası Bağımsızlık bildirgesini imzalayan kişilerden bir tanesiydi) döneminde dış işleri bakanlığı yapmıştı. Allen Dulles'in dayısı Robert Lansing aynı görevi 28-ci ABD başkanı Thomas Woodrow Wilson döneminde yapmıştı, şöyle ki şu sonuncusunun yönetimi zamanında da ABD Birinci Dünya savaşına girmiş ve Milletler Cemiyetinin kurulmasını başlatanlardan birisi de kendisi oluyordu. Allen Dulles'in büyük ağabeyi olan John Foster Dulles ise bir başka hikâyeydi.

ABD'de nüfuzlu devlet makamlarına (aynı zamanda başkan Eisenhower döneminde (1953-1961) Dış işleri bakanı makamına) sahip olan John Foster Dulles de "Hür taş ustaları"nın organizasyonunda ağırlığı olan figürlerden bir tanesiydi. Bu arada, o ki, "Rockefeller Vakfı"nın yöneticiler konseyinin başkanlığını yapmıştı. Bu adam Arhontların İkinci Dünya Savaşıyla ve özellikle de savaş sonrası dünya düzeniyle ilişkili planlarının hayata geçirilmesi ve ondaki güç dengelerinin yerleşimi için az iş yapmamıştı. Birleşmiş Milletlerin oluşturulmasında (hatta BM sözleşmesini tertip etmişti), Rusya'ya karşı, daha doğrusu Sovyetler Birliğine karşı NATO, ANZUS ve hem de SEATO askerî bloklarının oluşturulmasında iştirak etmişti. Onun "Dünyanın altı sütunu" beyannamesi de tesadüf eseri ortaya çıkmamıştı...

– Altı? Yine mi altı? – diye gülmeye başladı Jenka.

– Aha, sütun,.. daha da netleştirirsek, Arhont direği, – diye onayladı Stas.

– Vaaay, Sensei, – uzatarak konuştu Nikolay Andreyeviç, – anlattığın hikâyenin her geçen dakikasıyla sen beni daha da fazla şaşırtmaya devam ediyorsun.

– Ben mi?! – diye gülümsedi Sensei. – Ben sadece olarak gerçekleri söylüyorum, tarihi olduğu gibi anlatıyorum.

– Hiç deme ya, – diye ifade etti Volodya. – Gerçekler her zaman etkiliyor... Kesinlikle, bu dünyada değişen *hiçbir* şey yok.

– Maalesef öyle,.. – diye ilâve etti Sensei. – Evet, 1924 senesine geri dönelim... İşte, Arhontlar tarafından planlanan 1924 senesi olayları bir tek Avrupa'nın bazı ülkelerinde siyasî değişimlere yol açmakla kalmayıp fakat aynı zamanda Sovyetler Birliği hükûmetinin izlediği siyasetin yeniden ayarlanmasına da dokunmuştu.

– Nasıl yani siyasetin yeniden ayarlanması? – anlamadı Stas. – Yanlış duymuyorum değil mi, Sovyetler Birliğinde?

– Evet. İş şurasında ki, Kerenski tarafından Rusya İmparatorluğunun yıkılmasından sonra Lenin ve ekibinin hayata geçirdiği Rusya'daki ikinci devrim (Büyük Ekim Sosyalist Devrimini kastediyorum) de aynı zamanda Arhontlar tarafından finanse ediliyordu. Üstelik, Arhontların bu oyunlarının bir süreç olarak nasıl işlediğine dikkatiniz çekmek istiyorum. Rusya'da Şubat burjuvazi devrimi başladığı zaman, Lenin ve onun birçok yandaşları bu arefede "tarafsız" İsviçre'de mülteci durumundaydılar. Onlar için bu "burjuvazi devrimi" hiç beklemedikleri bir olaydı. Ne var ki onlar Rusya'ya doğru hareket etmeye hazırlandıklarında, Almanya'nın, Avusturya'nın, İngiltere'nin iktidar çevreleri aynı anda onların bu kararını destekleyen diğer Avrupa ülkelerinin yardımıyla Lenin ve ekibini İsviçre'de hapsederek onların bu ülkelerden geçişine izin vermediler. Ve ancak Nisan ayında Lenin ve ekibinin transit olarak Avrupa ülkelerinden geçip Rusya'ya geçişine yine ani bir şekilde "tüm ülkeler" tarafından izin verilmişti. Bu da bir kere daha, Arhontların kendi oyunları zamanı nasıl insanları manipüle ettikleri ve gerekli zaman ile gerekli saat geldiğinde bir piyon gibi onları nasıl öne sürdükleri konusunun altını çiziyor.

Lenin iktidara geldiğinde Arhontlar doğal olarak denetleme amaçlı onun etrafını kendi adamları ile sardılar. Ne var ki, Lenin de hiç de sıradan bir insan değildi. Onun kendisine bağlı olan ve de Arhontların bütün bu oyununu, onların amaçlarını ve görevlerini çok güzel bir şekilde anlayan, Feliks Dzerjinski'nin de başında bulunduğu ideolojik bir ekibi vardı. İktidara geldiğinde, Arhontların egemenliğinden kurtulabilmek için Lenin ve ekibi yoğun bir şekilde Şambala ile temas noktaları aramaya başladılar.

– Onun ikili oyun oynadığını mı demek istiyordun? – diye sordu Nikolay Andreyeviç.

– Kesinlikle doğru. Lenin ülkeyi krizden çıkarmaya çalıştı. Ve artık somut işler aracılığıyla Arhontların niyetleri ile çelişen bariz amaçlar gün yüzüne çıkmaya başladığında Arhontlar onu ortadan kaldırıp kendi maşalarını ile değiştirmeye karar verdiler. Artık 1922 yılından itibaren Lenin'in sağlık sorunlarına dayanarak onu hemen hemen ülkenin yönetiminden uzaklaştırıp Stalin'in adaylığını ileri sürdüler. Ve bakmayarak ki eski Leninciler kadrosu bu "Gürcü-Yahudi mafyası" ile elinden geldiğince mücadele ediyordu, yine de Lenin'in ölümünden sonraki (21 Ocak 1924) artık dördüncü ayda Rus Komünist partisinin on üçüncü kongresinde bizzat Stalin'i Genel sekreter makamına seçiyorlar. Ve bu da üstelik Lenin'in yazılı olarak hiç bir şekilde Stalin'in bu göreve koyulmaması gerektiğinin

vasiyet etmesine rağmen olmuştu. Gerçek olan şu ki, Stalin'i destekleyenler sonrasında bu yüzden kendi hayatları ile ödemek zorunda kaldılar.

Lenin'in ölümü ve Stalin'in iktidara gelmesinden sonra Büyük Britanya'nın, Fransa'nın, İtalya'nın da dâhil oldukları bir dizi ülke Sovyetler Birliğini tanımaya ve onunla diplomatik ilişkiler kurmaya başlıyorlar. Sizin de anlayacağınız üzere, bütün bunlar da yine "tesadüfen" gerçekleşmemişti. Şunu da belirteyim, sonunda ne tür bir Arhont kapanına düştüğünü anladığımda Stalin'in kuruntu iktidardan dolayı duyduğu mutluluk hissi de uzun sürmemişti. Fakat bununla ilgili daha sonra.

Öyleyse, 1924 yılının Almanya'sına geri dönelim. O yılda "Hür taş ustaları" öyle yaptılar ki Hitler'in ismi bir tek memleketin her köşesinde duyulmakla kalmamış fakat hem de yurt dışında işitilmişti. Zira Hitler'in partisinin ideolojik potansiyeli artık tavan yapmasına rağmen, ne var ki bu sadece Bavyera'da, daha doğrusu Münih'te mevcuttu. Bu yerlerin sınırları dışında onunla ilgili bir şey bilen azdı. Bu eksikliği gidermek ve kendi maşaları Hitler'i her tarafta meşhur etmek için de 8 Kasım 1923 senesinde şimdi tarihte "Birahane Darbesi" olarak isimlendirilen olay tezgahlanmıştı.

– "Birahane Darbesi" mi? Ne yani birahane herkes biradan dolayı darbe mi yedi? – kendisini gülmekten zor tutarak belirtti Jenka.

– Aha, en çok da Hitler! – diye gülmeye başladı Stas.

Sensei de arkadaşlarla beraber gülümsedi.

– Bunu ismini tarihçiler böyle "koydular" çünkü, Hitler'in tüm zamanlarda "Yahudi-Marksist hainleri" devirmek için "Berlin'e yürüyüş"e çağırdığı "Millî devrimin" gerçekleştirilme kararının Münih'teki birahanelerden birisinde alındığı varsayılıyor ve işin gerçeği bu yerde de siyasî bir sahne oyunundan ibaret "darbe"nin başlıca eylemleri gerçekleştirilmişti.

Volodya gülümseyerek kalın sesle söyledi:

– Evet, aslında büyük paralarla finanse edilen bu tür kararlar sarhoş kafadan alınmıyor. Para ayık kafaları sever.

– Orası kesin, – diye katıldı ona Sensei. – Neyse işte, bu olaydan sonraki gün Hitler diğer parti liderleri ile beraber şehrin merkezine doğru yürüyen bir grup Naziye önderlik ederek gösteriş amaçlı bir gösteri düzenledi. Onları ise göstericilerin üzerine ateş eden bir polis kordonu bekliyordu artık. Hitler'i ise "yandaşları" hemen özel olarak hazırlanmış araba ile oradan götürdüler. "Birahane darbesi" başarısız olmuştu. Uzun sözün kısası, her şey notalarına göre oynanmıştı. Ve bir sonuç olarak, Hitler sadece Almanya'da değil fakat yurt dışında da ünlü olmuştu. Almanya'nın kendisinde onunla ilgili bütün Alman gazeteleri yazmış, hatta haftalık dergiler onun portresini basmışlardı.

Sonrasında bu sahne oyunu hem halk için, hem de özellikle onun yönetmenleri için daha da ilginç bir şekilde gelişmeye başlıyor. Kitle psikolojisini (çünkü insanlar kendileri ile bağdaştırdıkları "zulme ve hakarete uğramışları" seviyorlar) göz önünde bulundurarak, Alman halkı için sıradaki sahne oynanmıştı. Hitler'i "vatana ihanet" suçundan mahkemeye

çıkartıyorlar. Oysa diğeri ta en başından beri gizli örgütteki "hocaları" tarafından darbenin başarısız olacağı ve kendisinin gözaltına alınarak hapiste yatacağı ile ilgili bilgilendirilmişti zaten... kısa süreliğine ve de üstelik davanın menfaatine. Doğal olarak Hitler de nasıl talimatlar aldıysa öyle de bir davranış sergiliyor; tamamen "korkusuz ve suçluluk duymadan" sanık sandalyesini propaganda kürsüsüne dönüştürerek hükûmeti suçluyor ve beklenen gün geldiğinde onu yargılayacağına dair yemin ediyor, yani işin aslında açık açık sıradan insanların içinde biriken şeyleri söylüyor. Buna ek olarak popüler gazetelerde gerekli makalelerin güzel bir şekilde ödenmesiyle (sponsorlar tarafından) Hitler bir anda millî kahraman, "vatansever ve solcuların tavizsiz düşmanı" ününe kavuşmuş oluyor.

Hitler'i Landsberg hapisanesinde beş yıllık mahkumiyet cezasına çarptıyorlar. Bu ceza süresinin yerine o, diyebiliriz ki orada elini kolunu sallaya sallaya topu topu birkaç ay geçiriyor. Daha da fazlası, sırf bu müddet zarfında Hitler'in "kitlelerin yönetimi ile ilgili gerçek ilimler" ve "etkilemenin okült gizli bilimleri" eğitimlerini alması işine "Hür taş ustaları" ciddi bir şekilde başlıyorlar. Hapishane, meraklı gözlerden ve kulaklardan uzak, bu amaçlar için bayağı uygun ve münzevi bir yerdi.

Hitler'i de bu hapishaneye herhangi bir kişiyle değil de otuz yaşlı Rudolf Hesse ile beraber attılar. Bizzat bu insan onun yanına özel sekreter olarak (resmî olarak 1925 senesinden sonra oldu) koyulmuşken, aynı zamanda da onun faaliyetlerini izliyordu. Rudolf Hesse ise kendi sırasında bir general ve Münih üniversitesinde ders veren Karl Haushofer'in öğrencisi oluyordu. Bu "profesör" düzenli bir şekilde Hitler'i hapishanede ziyaret etmeye ve uzun saatler süren dersler işlemeye başladı. Üstelik Haushofer, nasıl derler "Hür taş ustalarının" ifşa olmuş bir adamı. Hitler için "dersler" hazırlarken o, defalarca yüksek mertebeden "Hür taş ustaları" ile ve hem de Batı'da "yeşil eldivenli adam" lâkabını almış "Tibetli rahip" ile istişare ediyordu. Aslıdaysa şu bahsini ettiğimiz adam, bir rahip olmaktan çok uzak ve de gizli okült "Yeşil Ejderha" tarikatının bünyesinde de önemli mevkiye sahip birisiydi.

Kısa bir şekilde, Karl Haushofer denilen adamın kim olduğunu size anlatmak istiyorum. O, 1869 senesinde Münih kentinde doğdu. Babası bir hukuk profesörüydü. Karl, Bavyera harp akademisini bitirerek, kendisine askerî bir kariyer seçmişti. 1896 senesinde, Yahudi bir hukukçunun kızı olan Martha Mayer-Doss ile evlendi. Karı koca soylu aristokrasi sınıfına mensuptular. Haushofer, Güneydoğu Asya'da değişik diplomatik görevleri icra ettiği sıralarda, gizli "Yeşil Ejderha" tarikatının temsilcileri ile tanışmış ve bir yandan bu tarikatın etkisi altında da onun esas dünya görüşü biçimlenirken, öte yandan okült bilimler üzerine olan bilgilere ulaşmıştı. Hindistan'da, Kore'de, Mançurya'da, Rusya'da bulunmuştu. Ve 1908-1910 yıllarında Haushofer'in Japonya'ya Alman askerî ataşesi olarak atanması da tesadüfen olmamıştı. Tokyo'da gizli "Yeşil Ejderha" tarikatının bünyesine kabul edilerek onun bir üyesi hâline geldi ve bunun sayesinde de imparator ailesi, Japon Samuray seçkinleri ile sıkı bir yakınlaşma içinde oldu. Daha sonradan sırf bu üyeliğin sayesinde onun önünde, Lhasa'daki "budist manastırların" ve de Asya'nın en nüfuzlu gizli topluluklarından birisi olan,

"Sarışapkalılar" veya "Altın şapkalar" olarak isimlendirilen tarikatın kapıları açılacaktı. Belirtmekte fayda var, "Sarışapkalılar" aslen öz itibarıyla, "Yeşil Ejderha"nın seçkin tabakası gibi "Kanduk cinsine" sahipler. Ne var ki Kanduklar şu numunelerle mukayesede süttten çıkmış ak kaşık gibiler.

– Kanduklar mı? Bunlar kim oluyor peki? – diye sordu Andrey.

– Ya, daha sonra anlatırım bir gün... İşte, bizzat şu "Yeşil Ejderha" tarikatına kabul edilmesi sayesinde Haushofer'in kariyeri anî bir şekilde yükselişe geçecek ve Birinci Dünya savaşı yıllarında, nasıl derler, "genç general" olacak ve tuğgeneral rütbesine sahip olarak emekliye ayrılacaktır.

– Bu tür bağlantıları, etki alanı ve olanakları olan şu "Yeşil Ejderha" tarikatı da ne biçim uyanık bir bir tarikat böyle? – diye merak etti Volodya. – Şimdiye kadar hiç duymadım.

– Duysaydın şaşırırdım zaten. Bu hiç de sıradan bir tarikat değil, – diye belirtti Sensei. – Bu tarikatın okült çekirdek kadrosu, Arhontların baştakilerine çok yakın. Ve de demek lâzım ki, Arhontların kendileri bile bu tarikattan korkuyorlar. Zira Arhontlar sadece birer insan, bunlarsa... Bu tarikatın çekirdek kadrosu kadim zamanlardan beri varlığını sürdürüyor ve aslında onun üyeleri Ariman'ın sağ eli oluyor, eğer böyle diyebilirsek tabî. Bunlar artık insan değil. Bu sözün tam anlamında, insan değiller. Ne zamansa daha genç iken, onlar kendileri için Ariman'ın teklif ettiği yolu seçerek sadece zengin olmayı, güç sahibi olmayı değil fakat hem de "ebediyen vücut içinde" bulunmayı istediler.

– Ne yani, gerçekten de "ebediyen vücut içinde" olmak mümkün mü? – diye şaşırdı Slavik.

– Tabî ki de, hayır. Her bir maddî cisim er ya da geç imha olmak özelliğine sahip. Sonsuzluk özelliğine sahip olan sadece ruhtur, o da ki manevî olarak olgunlaşması durumunda. Ariman'ın "sonsuz hayat" terimi altında anlaşılan şey ise, bir bedenden diğer bir bedene bilinçli olarak ruh sayesinde gerçekleştirilen yeniden doğuşlar olup, bu tür manipülasyonların sonucunda da 10-12 yeniden doğma evresinden sonra ruh tamamen imha ediliyor ve maddileşmiş, insanlıktan çıkmış yaratık sonsuza dek yok oluyor. Yani, diğer bir deyişle eğer "bilinçsiz" reenkarnasyonlar yaşayan sıradan bir insanın, ona ayrılmış hayat süresi boyunca gösterdiği manevî çabalar sayesinde kurtuluşa ererek yüksek manevî evrelere çıkma ve gerçek sonsuzluğa erme şansı varsa, insanlıktan çıkmış yaratık nihaî olarak bu şansını kaybediyor. Fakat yaratık olma yolunu seçmiş insana bu bilgiler daha sonra, "bilinçli" yeniden doğmalar deneyimi yaşadktan sonra ulaşıyor. Bu yaratığın kendi mevcudiyetinin fâniliğinin hızlı bir şekilde farkına varmaya başlaması azmış gibi üstelik büsbütün Ariman'ın isteklerine bağımlı hâle geliyor çünkü ona karşı yapılan herhangi bir itaatsizlik vaktinden önce gerçekleşen mutlak bir yok oluşa neden ola bilir. Ancak ilk başta Ariman'ın bu tuzağı ile ilgili o insana kimse bir şey anlatmıyor tabî, her şey onun manevî özlemlerinin tatmin edilmesine dair yanılsamalar ve vücut içerisinde Yeryüzündeki "sonsuz yaşamının" tatlı renkli perspektifleri ile kaplı.

Ruslan sanki az önce Sensei'in anlattığı hiçbir şeyi duymamış gibi hayret içerisinde soruverdi.

– Bilinçli olarak yeniden doğmak mı? Nasıl bir bilgi birikimine sahip olduklarını düşünemiyorum bile!

Sensei kederle gülümsedi:

– Ciddi bir birikime, bu yüzden de onlardan korkuyordu Hitler. Onlar, bir insanı reenkarnasyon döngüsünden kopararak onu tamamen imha etmeye yetecek kadar güce sahipler... – Ruslan'a yanıt veren Sensei, asıl hikâyeyi anlatmaya devam etti: – İşte, Karl Haushofer ile ilgili olarak. Bizzat "Yeşil Ejderha" tarikatında, sonrasında onun hayatının davası hâline gelecek şeylerin temellerini atıyorlar. Şahsen orada, sonrasında ona ait çalışmalarda Azor adalarından Tokyo'ya kadar tek bir kıta altında "Avrasya'nın jeopolitik olarak birleştirilmesi teorisi" gibi isimlendirilen fikri onun için ayrıntılı bir şekilde tasvir ediyorlar. Bu jeopolitik fikrin ana ilkesi, mevcut sınırların yeniden gözden geçirilmesi gereksinimini öngören, hareketli sınırlar teorisinden oluşuyor. Dünyanın, kara ve deniz devletleri olarak iki parçaya bölünmesi gerektiğini söylüyor. Her türlü durumda tek bir düşman belirleniyor; deniz devletlerinin başını çekerek "tüm dünya üzerinde kontrol sahibi olmaya çalışan" Anglosakson dünyası (İngiltere, ABD). Koşullar ise şöyle: ya "Anglosaksonların kozmopolit kapitalizmi" altında köleliğe boyun eğecek, ya da ki Asya ile sıkı bir müttefiklik içerisinde bulunan birleşik Avrupa'nın jeopolitik devrimi gerçekleşecek. Bütün bunlar da genel bir kod adı altında servis ediliyordu; "Yeni dünya düzeni".

– "Yeni dünya düzeni" mi?! – hayretle konuştu Volodya. – Ama Arhontlar da...

– Tamamen doğru. Bütün şu teşebbüsler ve "Yeni dünya düzeni" planları şahsen Arhontlar tarafından ortaya atılıyordu. Onların görevi; savaşlar sürecinde tüm dünyayı iki büyük devlete bölmek. Sonrasında ise bu devletleri, onların yönetimi altında bulunan tek bir Umum dünya hükûmetine sahip ve de kendilerine mutlak bir biçimde itaat eden yeni tip insanların olduğu (Hayvansal başlangıcına ait niteliklerin tamamen baskın olduğu) ve bu hükûmete karşı çıkan herkesi ayırım yapmadan imha edecek tek bir çatı altında birleştirmek. Bu yüzden de bu hedeflere ulaşmak amacıyla, kontrolleri altında bulunan açık ve gizli topluluklar aracılığıyla buna benzer çalışmalar yapıyorlar. Üstelik fark ettiyseniz, Doğu bloğu için düşman olarak ABD ve İngiltere ülkelerinin halkları fiilen düşman ilân ediliyorken, bu halkların hükûmetlerini kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak onlara karşı diğer devletleri kışkırtan zavallı bir avuç Yahudi kâhinler ise bir kenarda kendi işlerini yapmaya devam ediyorlardı.

– Yalan üstüne yalan! – bizim gibi açılan bilgilerden dolayı şaşkınlığa uğramış Viktor alaylı bir gülümsemeyle konuştu.

– Ne istiyordun ki? Ariman'ın okulu. İnsanların olumlu özelemlerini kullanarak onları olumsuz tarafa yönlendiriyor ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyorlar. İlimleri tanınmayacak boyutlarda tahrif ediyorlar. Alın size basit bir misal. Sizce, Nazilerden sonra Şambala'ya karşı tamamen olumsuz bir tutum yaygınlaştırırken, niçin bunu da güya

Şambala'nın oralarda, belli olmayan bir yerlerden, tüm dünya üzerinde güç sahibi "korkunç cadı" olmasıyla gerekçelendiriyorlar? Nazilere bu "efsaneyi" yine şu "Yeşil Ejderha" tarikatının "üyeleri" anlattılar. Onların masallarına göre, "otuz veya kırk yüzyıl evvel" Orta Asya'da, şimdilerde Gobi çölünün bulunduğu yerde çok gelişmiş bir medeniyet yaşıyordu. Felâket sonucunda bu yer çöle dönüşünce, bu topraklarda yaşayan insanların da kimileri Avrupa'ya kimileri ise Kafkaslara göç ettiler. Güya bu mülteciler de insanlığın esas ırkını, onun Ari tabakasını temsil ediyorlardı. Bu çok gelişmiş uygarlığın, sahip oldukları özel ilimlerden dolayı "sınırsız aklın oğulları" olarak isimlendirilen öğretmenleri ise Himalaya dağlarının altındaki mağaralara yerleştiler. Orada, onlar iki gruba bölündüler. Birinci grup "sağ elin" yoluyla giderken, diğeri ise "sol elin" yolunu seçti. Sağ yolu seçenlerin merkezi Agarta idi; iyiliğin, tefekkürün gizli şehri, "dünyevî işlerle işi olmayan bir tapınak". İkinci yol ise Şambala'dan geçiyordu; zulmün ve kudretin şehri, sahip olduğu güçler sadece doğa afetlerini değil üstelik insan yığınlarını da yönetiyor ve insanlığın "mafsallı zamana" doğru gelişini hızlandırıyor. Ve en önemlisi de "Yeşil Ejderha"nın üyeleri, değişik halkların büyücü reislerinin yeminler ve kurban etmeler aracılığıyla Şambala ile antlaşma yapabileceklerine işaret ediyorlardı. Şu yalan dolan efsaneye dayanarak onlar Haushofer'a ve onun aracılığıyla da bütün Alman halkına, bütün Doğu Avrupa'nın, Pamir'in, Tibet'in, Türkistan'ın, Gobi'nin müttefikliği veya işgali aracılığıyla "membaya dönüşün zorunlu olduğu" fikrini ve bu "kilit bölgeleri" kontrol altında tutanların güya bütün yer küresini kontrol edecekleri düşüncesini telkin ediyorlardı.

– Böyle bir saçmalık duymadım! – diye gülmeye başladı Jenka.

– Nazilerin baştakileri ise bunları tam tersine, "gizli ilimler" olarak görüyorlardı. İşin en acı ve en gülünç olan tarafıysa, yeşil eldiven giyen ve Hitler ile "III Reich"ın gizli topluluklarındaki baştakilerin sürekli irtibat hâlinde bulunduğu şu "Tibetli rahibin" kendisini ise ne az ne çok düpedüz "Anahtarın Muhafızı" olarak isimlendiriyor ve ortalıkta güya onun Agarta'ya (Arianu'ya) giden yolu bildiği ile ilgili mütemadi haberler dolaşıyordu.

– Ariman'a giden yolu mu? Bundan kimsenin şüphesi yoktu zaten! – yeniden arkadaşlarla beraber gülüştü Jenka.

– Peki, neden onlar Şambala ile ilgili bilgilere böylesine çamur attılar? – diye Sensei'e sordu Viktor.

– Anlıyor musun, Şambala gerçekten de çok ciddi ilimlerin yoğunlaştığı bir yer ve burası, Graal'in küresel ölçekte seçilmesi zamanları arasında onun muhafızlığını yapıyor. Arhontlar çok güzel bir şekilde onun karşısında güçsüz oldukları biricik güç olduğunu biliyorlar ve bu yüzden de insanların gözünde Şambala'yı karalamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Oysa Şambala insan toplumuna karşı aslında tarafsız bir mevkiye sahip çünkü toplumun gelişimi insanların kişisel seçimine bağlı bir şey, fakat istisnaî nadir durumlarda insanlara manevî yardımda bulunuyor olsa da bu yardım daha ziyade doğrudan değil de dolaylı bir nitelik taşıyor. Şambala insanların dünyasında hakikati ve ilimleri getiriyor. Fakat algılama seçimi insanların elinde oluyor. O, âdeta bir ışık gibi. **Eğer insanlar ışığı görmek**

istiyorlarsa, bu ışığın saflığını algılamakla kalmayıp, onu diğer insanlara da aktarıyorlar. Ve ışığın her bir yeni parıltısıyla dünyada karanlığa daha da az yer kalıyor. Eğer ki insan ışığı görünce söndürüyorsa onu, o zaman karanlık kendi mülkiyetini genişletmeye başlıyor. Işığı algılayan her bir kes onun taşıyıcısı oluyor. Ve yalnızca insanın kişisel seçimi onun etrafında ve de bir bütün olarak tüm dünyada ne kadar çok ışığın olacağını belirliyor.

– Hmm, herkesin kişisel seçimi, – diye düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç. – Kişisel seçim...

Grubumuz biraz susuverdi.

– Bu yüzden de bilgileri, aynı zamanda da Şambala ile ilgili olanları, saptırmak Arhontların çok işine geliyor,.. – Sensei biraz sustu, sonrasındaysa söyledi: – Onların Nazileri dolandırma işini yapmak için bayağı bir maharet sahibi olmak lâzım. Çünkü Nazilerin nihaî hedefleri şunu öngörüyordu: Yeni dünya düzeninin temelini oluşturacak olan Ari ırkına mensup bin yıllık bir devletin, "III Reich" in kurulması; ardından "Tanınmayan Yüceler" in, bu arada Arhontlar kendilerini böyle adlandırıyorlar, dünya tahtına çıkmaları için uygarlığın hazır hâle getirilmesi.

– Bak işte... yine milleti kazıklamışlar! – gülümseyerek ifade etti Jenya.

Arkadaşlar gülümsediler.

– Evet, Haushofer ile ilgili... "Yeşil Ejderha" tarikatının "fikirleri" ile donatıldıktan sonra, oradaki hocalarının özel talimatıyla Almanya'ya döndüğünde, önünde hemen birkaç okült topluluğun, aynı zamanda da "Hür taş ustaları"nın etkin localarından birisi olan "Altın şafak" tarikatının kapıları ardına kadar açılmış oluyor. Orada da sonraki "gizli çalışmalar" için gerekli olan insanlarla, aynı zamanda da "Thule" cemiyetinin kurucusu olan Rudolf von Sebottendorf ile tanışıyor. Kendisi ise "Işık kardeşleri" veya sonradan "Vril topluluğu" olarak ismi değiştirilecek yeni bir tarikat daha kurarak bunun altında değişik Alman tarikatlarını birleştirdi: "Siyah taşın efendileri", "Kara şövalyeler", sonradan SS teşkilatının çekirdeği hâline gelecek olan "Kara güneş". Dışarıdan bakınca Karl Haushofer herkes için, başarılı bir askerî kariyeri tamamlayarak bilime dönüş yapan ve Münih üniversitesinde ders vermeye başlayan örnek bir insan görünümünü veriyordu. 1922 senesinde "hocaları" onun Alman jeopolitik enstitüsünü kurmasına yardım ediyorlar. Karl, jeopolitik konularında kendi kitaplarını çıkarıyor. Ve şu "başlangıç" 1924 yılından itibaren onu sadece Hitler'i eğitmeye göndermiyorlar. O, etkin bir şekilde "kendi" fikirlerini yaygınlaştırmaya başlıyor. Bu amaçlar için, sonraki yirmi yıl boyunca çalışmalarını yayınlayacağı saygın bir jeopolitik dergi basmaya başlıyor. 1924 ile 1931 yılları arasında düzenli olarak radyoda yayına çıkarak Alman halkına hitap ediyor. Uzun sözün kısası, sonrasında Karl Arhontlar için bayağı faydalı işler yapıyor. III Reich'in çöküşünden sonra onu Nürnberg sürecinde mahkemeye sevk ediyorlar. Bu arada o zamanlar sadece meydandaki "maşaları" yargılayarak, bilmesi gerekenden fazla bilenleri cezalandırıyorlardı. Oysa III Reich'in gerçek yöneticileri ile finanse edenlerinin hiç kimse kılına bile dokunmadı. Haushofer, 1946 senesinde ilk önce

kendi ailesini "kurban" ederek "törenselleşen bir intiharla", gerçek bir "Yeşil Ejderha" tarikatı üyesi gibi hayatına son verdi.

Neyse biz Hitler'in bir önder olmaya başladığı zamanlara geri dönelim. Onun eğitimiyle paralel olarak Nasyonal sosyalistlerin Almanya'nın resmî hükûmeti içinde planlı bir şekilde ilerlemesi ve ardından da "yasal" yollarla iktidarı ele geçirmeleri amacına hizmet edecek yoğun çalışmalar yürütülüyordu. Üstelik bunun için bütün yöntemler devreye sokuluyordu: rüşvet, şantaj, tehdit, terör ve hatta kendi rakipleri olan komünistleri oyuna getirmek için kışkırtma amaçlı Reichstag'ın kundaklanması.

Arhontlar, Almanya'nın iç siyasetinde gerçekleştirdikleri yer değiştirmelerin yanı sıra "savaş koşullarının" oluşturulma için harici "mevziler" de oluşturuyorlardı. 1929 yılında yapay olarak çıkardıkları dünya ekonomik krizini 1933 yılına kadar uzatarak bu arada da kendi sermayelerini önemli derecede artırmış oldular. Üstelik kendi adamları da bundan hiç zarar görmediler. Önceden uyarıldıkları için onlar Arhontların bu projesinin başlamasından az önce kendi sermayelerini altına ve gümüşe yatırdılar. Kriz zamanında sahip oldukları uluslararası bankalar aracılığıyla hareket eden "Hür taş ustaları", neredeyse bedavaya değişik ülkelerdeki tesisleri ve gayrimenkulü elde ederek bu arada da bir dizi siyasî ve ekonomik hamleler gerçekleştirdiler. Dünya ekonomik buhranı Almanya'da bir de siyasî sistemin önemli derecede gerginleşmesine ve Hitler'in partisinin iktidara gelmesi için elverişli koşulların oluşmasına yol açmıştı.

"Versay antlaşması" türünden bütün resmî sözleşmelere ve halkların barış içinde yaşamasını "denetleyen" "Milletler Cemiyeti" cinsinden organizasyonlara rağmen Hitler'in savaş makinesi yoğun bir şekilde inşa edilmeye devam ediyordu. 1936 yılında kadar, aralarında "General Motors", "International Harvester", "Ford", "DuPont" gibi tanınmış şirketlerin bulunduğu 100'den fazla Amerikan şirketi onun ortaya çıkması üzerinde çalışıyorlardı. Örneğin, "Ford" ve "Opel" ("Opel" ise Morgan'ın kontrolü altında bulunan "General Motors"a bağlı bir şirketti) Naziler için tank tedarik eden en büyük tedarikçilerden ikisiydiler. İngiltere gemi inşa etmeye yardım ediyordu. Sovyetler Birliği, Alman pilotlarına uçuş dersleri veriyordu, üstelik kendi toprakları üzerinde. Sovyetler birliği ise sizin için birçok yer üstü yol gösterici işaretlere sahip kalabalık nüfuslu Avrupa gibi değil. Burada uçmasını da iyi bilmek gerekiyor, bizim engin açıklıklarda yolunu kaybetmemek için.

– Nasıl yani, bizimkiler kendi elleriyle Almanları kendi topraklarımız üzerinde uçmaya mı hazırlamış oldular? – kendi kulaklarına inanmıyordu Viktor.

– Aynen öyle. Ve de sadece bu değil. "Almanya ile Sovyetler Birliğinin dostluğu" özellikle de yoğun bir şekilde yirminci yılların sonunda başlamıştı. Yüksek mertebeden siyaset adamlarının arasındaki işbirliğinden başlayarak, askerî alanda, sanayi üretiminde devam ederek ve Sovyetler Birliği toprakları üzerinde gerçekleştirilen ortak bilimsel keşif seyahatlerine (Alman uzmanlar tarafından her bir küçük ayrıntının dikkatli bir şekilde kayıt altına alındığı ve ileri düzeyde Alman tesisatı ile donatılmış olan) kadar.

– Çok fena düşünmüşler!

– Fakat şunu da belirteyim, Hitler'in gözleri önünde onun iktidara yükselişini organize eden kişilerin gerçek siması ne kadar çok açılığa çıkıyorduydu, bir o kadar fazla olarak kendisinin Arhontlar için sadece ortalıktaki bir maşa olarak belli bir süreliğine gerekli olduğunu anlamaya başlıyor ve bu yüzden de sırf kendisine ait diktatör bir iktidarı elde etmek için de onların egemenliği altından çıkmamanın bin bir türlü yolunu arıyordu.

– Tabî, besle karganı koynunda oysun gözünü, – diye gülümsedi Stas.

– Bu zaman ise onun rakibi Stalin artık kitlesel sürgünlere ve temizliğe başlamıştı. Ve bu da birçok yönden, Stalin'in Avrupa'da büyük bir hızla gelişen olayları gözlemlerken kendi hayatı için korkuya kapılıp neyin pahasına olursa olsun kendisini şu Arhont "denetimcilerine karşı" koruma altına alma isteği ile doğrudan bağlantılıydı. Bu nedenden dolayı da Sovyetler Birliğinde "demir perde" oluşturulmuş ve Stalin sadece kendi etrafına karşı "topyekûn temizliğe" başlamakla kalmamıştı. Fakat bunun gibi temizlik operasyonları Arhontların ancak işlerine geliyordu çünkü bu "gürültü patırtı" arasında devlette eski yılların savaş deneyimine sahip askeriyenin başlıca seçkin sınıfı fiilen imha edilmişti.

Hitler de birçok kez, biraz farklı amaçlarla tabî, kendi saflarında temizlik yöntemleri uygularken, çok güzel bir şekilde Stalin'in neye ulaşmaya çalıştığını anlıyordu. Dışarıdan gözükken soğukluğa rağmen Arhontların egemenliğini devirmek amacıyla güçlerini onunla birleştirme kararı alıyor. Hitler, Stalin ile gizli anlaşmaya giderek, bununla ilgili sonrasında İngiltere'ye saldıracak, hatta Amerika'nın kendisinde bile şaşkırtmaca operasyonları düzenleyecek ve bu da o zamanın bazı önde gelen analist uzmanları için tam bir sürpriz olacaktır. Stalin ise son ana kadar Almanya'nın Sovyetler Birliğine saldıracağına inanmıyordu. Her iki diktatör kendi "savaş makinelerini" birleştirmek ve Arhontlara karşı yürümek hedefini koydular. Ve gerçekten de, eğer faşist Almanya'sının orduları o zaman Sovyetler Birliğinin orduları ile birleşmiş olsaydı, hiç kimse onların askerî gücüne karşı koyamazdı. Özellikle de Arhontların kendileri bir elin parmakları kadar varken. Ne var ki, asıl önemli sorunun bir cevabı yoktu: Arhontların okült güçlerine nasıl karşı koyulur? Yalnızca bu güçlerin tezahürü ile karşı karşıya gelmemiş insanlar için, iki diktatörün önündeki bu tür bir engelin varlığı şaşkınlık yaratabilir, çünkü onların sıradan anlayışlarına göre güç sadece olarak fiziksel olabilir. Ne var ki, büyük iktidarın başlarında bulunanlar için buna benzer şeyi küçük görmemek gerekiyor.

Özellikle de Hitler bununla ilgili çok iyi biliyordu. Sıradan insanlar için gerçi o, "ulaşılmaz bir gücü" temsil etse de, işin aslında çok güzel bir biçimde kendisinin sahip olduğu gücün, "Yeşil Ejderha" tarikatının seçkinlerinin sahip olduğu gerçek güçle mukayesede bir hiç olduğunu anlıyordu. Daha çocukluk yıllarında beri onun kendisine, sahip oldukları gizem ve etkileme kudreti ile insanı âdeta ürküten okült güçlerin tezahürü ile karşı karşıya gelmek nasip olmuştu zaten. Hitler iktidara yükselme zamanlarında da bu "görünmez" güçlerin etkisinin tanıdığı olmuştu. Hitler'e defalarca suikast girişiminde buldukları durumlarda kendisinin bu olaylardan canlı ve sağ salim çıkmasının sıradan insanlar için açıklanamaz olduğu zamanlarda o, "Yeşil Ejderha" tarikatının okült

uygulamalarının nasıl işlediğini kendi gözleriyle görmüştü. O, kendisinin hareketlerini ne kadar denetlediklerini biliyordu. Fakat bu görünmez gücün sahibi gerçek hâkimiyete karşı koyabilmek için daha büyük bir güce, değişik halkların kadim kaynaklarına göre ya Şambala'nın sahip olduğu ya da ki sonradan insanların da isimlendirdiği gibi Graal'de bulunan güce ihtiyaç vardı. Bu yüzden de hem Hitler hem Stalin yoğun bir biçimde onları arayışı ile meşgul oluyorlardı... Özellikle de Hitler gayret gösteriyordu. O, Arhontların egemenliği altından çıkmakla kalmayıp fakat kendisinin 13-cü Arhontun yerine geçerek dünya üzerinde diğerinin sahip olduğu gibi eksiksiz bir güce sahip olmak, sonsuza kadar yaşayıp, sonsuza kadar yönetmenin hayallerini besliyordu.

Jenya gülmekten yerinden oynadı:

– Ariman'ın kendisinin elinden hâkimiyeti çekip almak mı? Bu herifin sahip olduğu hırsın yanında Arhontlar çocuk oyuncağı gibi kalıyor!

– Ne yaparsın, sadece bir insan işte, – diye arkadaşlarla beraber gülümsedi Sensei. – İşte, Hitler'in Şambala arayışları hiçbir sonuç vermeyince o, Graal'in aramalarına yoğunlaştı. Şunu da söylemek gerek, Hitler bu mevzuya tam bir ciddiyetle yaklaşmıştı. Onun ekibi bir tek Graal'in arayışlarıyla uğraşmakla kalmayıp, fakat aynı zamanda Graal'in muhafazası için öngörülen ve yirmi yıla tamamlanması düşünülen koca bir tesisin inşaatına başladılar. O yerlerde bulunan kadim bir şatoya istinaden bu tesis "Wewelsburg kalesi" ismini aldı. SS elitleri tarafından, kadim Almanların inançları, "Yahudiler tarafından zehirlenmemiş" Hristiyanlığın ve Okültizmin birleşimi şeklinde geliştirilen Naziliğin "yeni dininin" merkezini oraya kurarak, bizzat bu yerden bütün dünyayı yönetme işinin yürütüleceği öngörülmüyordu. Bu kompleksin inşaat planı onaylanmış ve bu plana göre şatonun bir mızrağın ucunu anımsatan üçgen yapısı, her bir SS üyesinin sahip olduğu "Ölü kafa" gümüş yüzüğünün biçimine karşılık gelen muazzam ölçekteki inşaat yapılarıyla ahenk içinde bulunuyordu. Şu mızrak üslûbu, çarpmıha gerilmiş İsa'yı yaralayan Romalı centurion ile ilgili "Kader mızrağı" efsanesini çağrıştırmaktan daha ziyade kadim Alman ve İskandinav halklarının efsanesi ile ilgiliydi. Bu efsaneye göre, bu halklar tarafından en çok tapınılan kadim tanrılardan bir tanesi de göklerdeki Asgard kentinde yaşayan, savaşın ve savaş onurunun tanrısı Odin (Almanlar için Wodan) idi. Bu tanrının daimi sembollerinden bir tanesi ıskalamak nedir bilmeyen mızrak Gungnir ve bir diğeryse kendine benzer yüzükler doğuran Draupnir idi. İşte, üçgen şatonun kuzey kulesi, kuzey kutup bölgesindeki evsanevî Thule adasına doğru yöneltmişti. Şuna da dikkatiniz çekmek isterdim, şatonun kendisinde bir tek bütün üst düzey on iki SS generalinin ikâmetgahları bulunmayıp...

– On iki mi? – diye tekrar soruverdi Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Orada tek bir eksen üzerinde fakat farklı düzeylerde üç esas salon inşa edilmişti. "Valhalla" olarak adlandırılan alt salon, ortasında sürekli yanan ateşiyle, obergruppenführer'lere ait mahzen türbeleri ile ve hem de bütün "kara tarikat" üyelerinin hayattan göçtükten sonra yüzüklerinin muhafaza edileceği bir mekân olarak, kadim destanlarda bahsi geçen ölümlerin dünyasını temsil ediyordu. Ardından bir kat yukarıda Alman

İskandinav mitolojisinde dirilerin dünyası "Midgard" olarak isimlendirilen salonu inşa ettiler. Mekân, döşemesine kadar tepeden tırnağa özel semboller olan runlarla yazılmıştı. Burada on iki sütun bulunuyordu. Bu salon yakın çevre tarafından, yani burada insanlığın kaderini belirlemeye hazırlanan şu bahsi geçen "kara tarikatın" "şövalyeleri" tarafından gerçekleştirilecek güç ayinleri için tasarlanmıştı. Ve nihayet, aynı zamanda kadim Alman tanrılarının dünyası "Asgard"ı temsil eden "Graal" salonu kuzey kulesini tamamlıyordu. Bu salon ise artık daha önce de bahsettiğim gibi yalnız Arhontların değil, fakat hem de 13-cü Arhontun gücünü kendi ellerine geçirmenin hayallerini kuran führer'in kendisi için ayrılmıştı. Üstelik bizzat bu yerde Hitler tarafından aranmakta olan Graal'in dört taşı için özel bir kaide inşa edilmişti.

– Graal'in dört taşı mı? Graal, İsa'nın kâsesi değil miydi sanki, – diye konuştu Viktor.

Sensei gizemli bir şekilde gülümsedi.

– Hitler, insanların çoğunluğu için gizli kalmış geçmişin bazı gerçek olaylarından haberdar olduğundan dolayı, Graal'in aslında, son keresinde her bir taşın üzerinde üçer tane olmak üzere yazılmış toplamda on iki adet "runik" işaretten ibaret olduğunu biliyordu. İşte bu taşları da arıyordu o.

– "Runik" işaretler mi? – daha da çok şaşırdılar çocuklar.

– "Run'lar" sözcüğü bir Alman tanımlaması olup, eski mitoloji anlayışlarından alınmıştır. Almanca'daki raunen, "fısıldamak" anlamına geliyor. Kadim İskandinav rün'u ise "sır" demek oluyor. Aynı zamanda Doğu Alman dillerine mensup Got dilinde de rauna "sır", "gizlilik" anlamına geliyor. Daha evveler, Hristiyanlık öncesi zamanlarda, İskandinav ve Kadim Alman kâhinleri run'ları büyücülük ayinleri, hayatta karşılaşılabilecek değişik durumlar için muska hazırlama ve yazı yazmak için belirlenmiş özel semboller olarak kullanıyorlardı. Run'ların isimleri her zaman mahrem ilimler ve sırların sırrı olarak görülüyordu. Şimdilerde insanlarda kalan şey sadece yüzeysel bir özentiden ibaret, bu ilimlerin gerçek anlamı ise çoktan yitirilmiş. Fakat bahsi geçen sihirli işaretler ile ilgili bilgileri bu halkların kadim kâhinlerinin nereden aldıkları konusu çok daha ilginç bir hikâye.

Şöyle ki, bu kadim sembollerden haberi olan sadece eski İskandinav, Alman halkları değildi. Kadim Slavlar da, Keltler de, Sarmatlar ve İskitler de onlarla ilgili bilgi sahibiydiler. Daha öncesinde onları damga'nın özel işaretleri niteliğinde kullanan Orta Asya'da ve hem de Eski Çin, Hindistan, Mısır, Fenike, Orta Amerika'nın kadim devletlerinde bu işaretlerle ilgili çok iyi bir şekilde bilgi sahibiydiler. Ve şu saydıklarımız da bu yerlerle ilgili tam liste değil henüz. Bu arada, Eski Mısır'da, eski Yunanlıların hieroglif olarak yüceltikleri semboller Mısırlıların kendileri tarafından ne az ne çok "tanrının sözünün yazısı" diye isimlendiriliyordu. Fakat farklı kıtalar üzerine serpilmiş bütün bu işaretlerin ilk başlardaki prototipini, Şambala'yı temsil edenlerin bu dünyada güvendikleri insanlar ile iletişim kurmalarına yardımcı olan ve işaretlerden oluşan o yazı oluşturuyordu. Sıradan insanların çoğunluğu için, taşların üzerinde, ağaçların veya değişik cisimlerin, altın veya metal levhaların üzerinde bırakılmış bu semboller hiçbir değer ifade etmiyor ve hiçbir anlama

gelmiyordu. Oysa insanlar, sıra dışı bir güç ve ilim sahibi olanların bu işaretlere karşı nasıl bir titizlik ve heyecanla davrandıklarını görüyorlardı. Ardından bu semboller din kategorisine geçen alelâde bir insan özentisine dönüştüler ve sonrasında ise değişik ruhban sınıfları tarafından hepten özel bir statüye kavuşturularak, kendileri tarafından uydurulmuş "deşifre" anlamlardan ibaret semboller sistemi ile tamamladılar. Ama bu öylesine lâfin gelişi.

– Niye lâfin gelişi? Bunlar bayağı bir ilginç bilgiler bence, – Sensei'in son çıkışına itiraz etti Nikolay Andreyeviç.

Sensei ise, bunların ne kadar ilginç olduğuna herkes kendi karar verir, dercesine omuzlarını silkerek anlatmaya devam etti:

– İşte, Hitler Stalin ile beraber güçlerini Arhontlara karşı birleştirmeye hazırlanıyordu. Arhontların bundan haberleri olmadığını, diyemeyiz tabii. Tabii ki de biliyorlardı ve bunu kendi çıkarları için kullanıyorlardı. Zamanı geldiğinde ise, sadece olarak "yeşil eldivenli adam" aracılığıyla Hitler'in üzerine güzel bir şekilde baskı yaparak onu Sovyetler Birliğinin üzerine savaşla yürümeye zorladılar.

– Onların karşısında niye bu kadar korkaklık yaptı ki? – diye konuştu Viktor. – Adamın öyle planları, hırsları vardı...

– Aha, aynen bir enayi gibi oyuna geldi! – kullandığı tabirden utanmayan Jenka, bu düşünceye kanaat getirdi.

Arkadaşlar güldüler, Sensei ise açıklama yaptı:

– Çünkü kendi canın her şeyden daha tatlı. Bu yüzden de oraya, ona gösterdikleri yere yürüdü, Arhontların da dediği gibi "devrimi değil, evrimi" tetikleme işini gerçekleştirmek için. Sovyetler Birliğinin bu savaşı kazanması Hitler için yine tam bir sürpriz olmuştu. Oysa Arhontlar için bu tahmin edilebilir bir sonuçtu. Bu savaşta kimin galip çıkacağından bağımsız olarak, Arhontlar her durumda savaşa katılan ülkeler üzerinde kendi nüfuzlarını artırıyorken, "Hür taş ustalarından" olan adamları ise savaşan taraflara silah, mühimmat ile erzak satışından ve bunun ardından gelen savaş sonrası zamanlarda sağladıkları uluslararası krediler dolayısıyla zaten maddî kazanç içerisinde idiler.

Eğer İkinci dünya savaşının sayısız kurbanları için "Hür taş ustalarından" hakimlerin kimleri "cezaya" çarpıttıklarına evrensel bir bakış açısından yaklaşırsak, "mahkûm edilenlerin" göz önünde bulunan Nazi kuklalarından veyahut da gerçek yöneticiler ve gerçekte dönen işler ile ilgili cüz'i bilgilere sahip "ikinci dereceden" insanlardan ibaret olduğu anlaşılabilir oluyor. Oysa Arhontlar için Nazi makinesinden çıkma "değerli" insanlar onların "adaletinin" cezasından kurtulmak bir tarafa, üstelik "Hür taş ustalarına" çalışmaya devam etmek için hiç de fena olmayan bir hayat yaşıyorlardı. Bu amacın hayata geçirilmesi için Katolik kilisesi örtüsü altında SS subaylarını İsviçre'ye, Arjantin'e, Praguay'a, ABD'ye gönderen Vatikan da epey sıkı bir biçimde onlara bu konuda yardımcı oluyordu. Nazilerin istihbarat servislerinin değişik şubelerine başkanlık edenlerden birçoğu savaş sonrasında kendi adamlarıyla beraber bayağı hızlı bir şekilde kendileri için yeni bir Efendi buldular; ABD'nin Stratejik Hizmetler Bürosunu. Ve fiilen kendi istihbarat faaliyetlerine Batı

Avrupa'da devam ettiler. Peki ya NATO? Arap ve İslam dünyası bölgelerinde, ve hem de Endonezya'da, Orta Doğu'da, Kuzey Afrika'da kendi çirkin operasyonlarını gerçekleştirirken kimlerin deneyim ve profesyonelliği üzerine dayanıyordu bu organizasyon? Veya yetmişli senelerde bildiğimiz Avrupa'da terör olayları hayata geçirilirken? ABD'nin ön ayak olmasıyla Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü adı altında savaş sonrasında kurulan bu yeni yapıyı "güçlendiren" yukarıda bahsi geçen eski Nazilerin üzerine tabii ki de... Hatta "Interpol" gibi bir organizasyonu ele aldığımızda bile, onun işlerinde de "Hür taş ustalarının" parmağı olmadan olmamıştı. Suç unsurları ve uyuşturucu tacirleri ile mücadele kapsamında kurulan bu uluslararası düzeydeki özel polis teşkilâtının yöneticileri ta 1972 senesine kadar eski SS subaylarından oluşuyordu. Ve bunun gibi örneklerden bir yığın gösterebiliriz.

– Vaay be, – diye uzatarak konuştu Viktor. – Amma da "yürek açan bir dünyaymış"! Neyin demokrasisi, neyin özgürlüğü! Düpedüz yalan dolan, üçkâğıtçılık ve kölelik bu!

– Hani sen şu Üçüncü Dünya savaşıyla ilgili de bir şeyler anlatıyorsun sanki? – diye Sensei'e soruverdi Volodya. – Gerçekten de Arhontlar planladılar mı onu?

– Maalesef, – diye onayladı Sensei.

– Gelişmiş ülkelerin günümüz nükleer silahlarıyla mı?! – diye konuştu Nikolay Andreyeviç. – Ama bu bir saçmalık!

– Tabii ki de saçmalık, ama normal insanların anlayışına göre. Arhontların sapıtmış anlayışlarına göre ise bu normal bir şey... Sanırım şimdi size çok geçmeden milyonların bileceği bir şeyi söyleyeceğim, Arhontların gizli planlarını açıklayacağım, sonrasında çalışırken "canları çok sıkılmasın" diye... İşte, Arhontlar küresel savaşları kuşaklara göre hesaplıyorlar. Ve onların hesap kitaplarına göre şimdiki kuşağın Üçüncü dünya savaşını görmesi gerekiyor. Arhontlar, dünyadaki jeopolitik durum ve onların insanları bu olaylara hazırlama düzeyine bağlı olarak yeni küresel savaşın başlama zamanı için üç farklı tarih planladılar. Birinci tarih, artık bütün dünya üzerinde dolaylı reklamlar aracılığıyla olası kıyametin kopma tarihi olarak yaygınlaştırılmış 23 Aralık 2012 oluyor. İkinci tarih, 2017-ci yıl. Ve üçüncü tarih de 2025 senesi. Bunlar, onların kendileri için esas aldıkları ve hesap kitaplarını yaptıkları başlıca tarihler oluyor. Gerçi doğal olarak herhangi bir planda olduğu gibi burada da değişimler olabilir... Prensip olarak, onların bu olaylara hazırlığını görmek ve izlemek de zor değil. Arhontların amaçlarına ciddi bir şekilde karşı koyabilecek yegâne güçlü rakip ise...

– Sovyetler Birliği mi?! – sabırsızlıkla sordu Viktor.

– Ben biraz daha netleştirmek isterdim, Rusya... İşte, Arhontların şu yeni küresel savaşa hazırlanma işlerini çok kolay bir şekilde olaylara göre takip edebiliriz. Arhontların nasıl çalıştıkları ile artık size çok şey anlattım, biraz daha anlatayım. Onların yöntemleri neredeyse hiç değişmiyor ve insanlık tarihinde defalarca gün yüzüne çıkmış ve kendini tekrar etmişti. Bütün bunlar eski basit bir şemaya göre yapılacaktır.

Yapacakları ilk iş, onların planlarının gerçekleştirilmesine gerçekten de engel olabilecek ciddi rakiplerini olabildiğince zayıflatmaya yönelik çalışmalar olacaktır. Bunun

için de onlar ya bu devletin içinde kendi adamları aracılığıyla kışkırtıcı ve yıkıcı bir siyaset yürütmeye çalışacak veyahut da eğer ki bunu iyi beceremezlerse bu devleti onların kontrolü altında bulunan ülkelerle kuşatmaya çalışacaklar. Doğal olarak gerekli olduğu durumlarda bu ülkelerde kendilerine bağlı kukla hükümetleri iktidara getirmek için de hükümet darbeleri veya devrimler gerçekleştirecekler.

İkinci olarak yapacakları şeyse, yapay bir şekilde "dünya krizi" çıkaracaklar, çünkü dünya sermayesinin büyük bir kısmı kendi ellerinde zaten. Üstelik dünya borsalarında "gerekli" durumların oluşturulması da onlar için aşına oldukları bir şey. Bir önceki yapay olarak oluşturulmuş dünya krizini ve ardından gelen İkinci dünya savaşını hatırlayın en azından... Bundan başka, Üçüncü dünya savaşı öncesinde toplumda gerekli olan sosyal eğilimlerin oluşturulması için de, Arhontlar yapay bir şekilde "dünya gıda krizini" çıkaracak ve bundan dolayı da öncelikle nüfusun en yoksul katmanları mustarip olacaklar. Dünyada ortalıkta görünür hiçbir sebep yokken ansızın keskin bir şekilde gıda kıtlığı hissedilmeye başlanacak ve bu da gelişmekte olan ülkelerde açlığa yol açarak hatta gelişmiş ülkelerde de erzak fiyatlarının önemli derecede yükselmesine getirecektir. Mazeret niteliğinde olarsa, anlaşılabilir bütün bu durumların küresel ısınma ve de yeryüzündeki nüfus fazlalığı sorunuyla ilişkili olduğuna dair "varsayımlar" dile getirilecektir. Bu türden "bildiriler" dolayısıyla açlık çekenlerde insan nüfusunun sayısını kendi lehlerine olacak şekilde azaltmak isteğini doğuracaktır.

Volodya asık bir yüzle konuştu:

– Evet, karamsar bir durum... Ama Sensei, sen kendin küresel iklim değişiminin gerçekten de başlayacağını söylüyordun zaten. Bu yüzden de belki de bu durum, sadece olarak tahmin edilebilir bir gerçeklikten ibaret.

– Tahmin edilebilir bir gerçeklik mi?! – sitem eden bir ses tonuyla dile geldi Sensei. – Ne diyorsun, çağdaş teknolojilerle Büyük Sahra çölünü çiçekli bir bahçeye dönüştürerek, onun ürünleri ile nüfusun önemli bir kısmını beslemek tamamen gerçekleştirilebilir bir şey. Üstelik, açlık diye bir kavramın bu gezegende olmamasını sağlayacak yeterli miktarlarda verimli toprakların Yeryüzünde mevcut olması konusundan henüz bahsetmiyorum bile. – Sensei biraz sustuktan sonra artık alışlagelmiş sesiyle rivayet etmeye devam etti: – Ve üçüncü, en önemlisiyse, onlar gelişmekte olan bazı ülkelerde, ABD'nin "tüm dünyada demokrasiyi savunan dünya jandarması" sıfatında savaşa katılacağı fakat hiç kimseye lâzım olmayan ve gereksiz birkaç tane savaşı finanse ederek organize etmeye hazırlanıyorlar. Bu savaşlarda doğal olarak insanlar hayatlarını kaybederken, aynı zamanda da bu savaşların bütün gerçek iç yüzünden habersiz bir şekilde ölürken hayatları pahasına demokrasiyi ve kendi ülkelerinin çıkarlarını yabancı topraklarda savunduklarını düşünen sıradan Amerikan gençleri de aynı kaderi paylaşacaklar. İnsanlar hayatlarını kaybedecekler, demek ki Amerikan halkı içindeki hoşnutsuzluk da artmaya başlayacaktır. Bu toplumsal endişeyi kullanan Arhontlar da gerekli vakit geldiğinde bütün suçu kendilerine bağlı bir kukladan ibaret başkanın üzerine atarak her şeyi onun yürüttüğü "başarısız siyaset" ile bağdaştırırken

aynı zamanda da müttefikleri ve kendi ülkelerindeki insanları *geleneksel savaşların* etkisiz olduğu fikrine yönlendirmeye çalışacaklar: askerî faaliyetler pahalıya mal oluyor, savaşlar uzadıkça uzuyor (gerçi karşı tarafı da sırf Arhontların kendileri finanse ediyorlar), insanlar hayatlarını kaybediyorlar ve bu yüzden de bir anlamı yok. Yani paralar ve insan hayatları boşuna harcanmış oluyor, bir faydası ise olmuyor. Bunun bir sonucu olarak da, Arhontların siyaseti ile uzaktan yakından bağdaşmayan şöyle "kötü ve demokratik olmayan" ülkelere ABD'nin ilk olarak nükleer saldırı yapma hakkının olması gerektiği fikrini topluma aşılama başlayacaklar. İnsanların kafalarına yatan bu fikir, Amerikalıların "özgür bir ülke" ve "bir dünya devleti" olarak ilk nükleer saldırı yapma hakkının olması gerektiği yönünde olacaktır. Zira bu hem daha ucuz ve en önemlisi de onların gençleri "tüm dünyada demokrasi" mücadelesi uğrunda ölmemiş olacaklar.

İnsanları nükleer savaşın sadece olarak zorunlu olduğuna ikna etmek içinse "en güçlü ülkenin" ekonomisi ile oynamaya başlayacaklar. Arhontların her zaman yaptıkları gibi. İlk başta ekonomi yapay bir şekilde güçlendiriliyor, insanlar güzel yaşamaya alışıyorlar. Ardından ise ülkenin "dış düşmanı" ortaya çıkıyor. Bu zaman Arhontlar tarafından ülke ekonomisinde keskin bir düşüş tetiklenerek, ciddi bir ekonomik kriz çıkartılıyor. Bunun bir sonucu olarak da birçok insan işsiz durumuna düşüyor. Kamuoyu oldukça dostça olmayan bir havaya bürünüyor. Üstüne üstlük medyada etkin bir şekilde, başlıca "düşmanlarının" bu arefede nasıl zenginleştiği konusu abartılarak yaygınlaştırılıyor ve anlaşılın bu yüzden de "bizim halkımızın her geçen gün daha da yoksullaştığı" türünden "varsayımlar" dile getirilmeye başlanıyor. Bu kışkırtmalar da Hayvansal başlangıcın baskın vasıfları üzerine yetiştirilmiş insanlarda ister istemez kıskançlığa, nefrete ve "onların hesabına zenginleşen" devlete karşı oldukça olumsuz bir tutum sergilemelerine yol açıyor. Sonuç itibarıyla, medyanın bu varsayımları belli bir süre sonra artık hükûmetin kendisi tarafından dile getirilen ve bütün ekonomik sorunların "bakın oradaki şu kötü devlet" yüzünden gerçekleştiğini ima eden suçlamalar aşamasına geçiyor. Ve zor bir maddî durum içerisinde olan (ama henüz kendi "özgür ve gelişmiş ülkesinde" ne kadar da iyi ve zengin yaşadığını hatırlayan ve diğer ülkenin (güya onun yüzünden yoksul durumuna düştüğü) nasıl zenginleştiğini gören) adam da bilinçaltı düzeyinde artık içindeki düşmandan dışarıdaki düşmana yönelerek hatta bütün şu krizlerin aslında nereden çıktıkları ve kimlerin onları oluşturdukları konusunda düşünmüyor bile. Yani ülke vatandaşları Arhont yardakçılarının onlara işaret ettiği ülkeden "gıyaben" nefret etmeye başlıyorlar.

Bitti mi? Bitmedi tabii. İnsanları psikolojik olarak kendilerinin ilk nükleer saldırıyı yapmaları gerektiğine hazırlamaya başlayacaklar; çünkü bu, onun yüzünden "herkesin yoksullaştığı", "demokratik olmayan ülkeyi" hızlı ve etkili bir biçimde cezalandırmaya olanak verecektir. Bu şekilde Arhontlar küresel bir savaş çıkarmaya çalışacak ve doğal olarak bu zaman çok fazla sayıda insan, aynı zamanda da bu tür bir "cezalandırmanın" hasretini çekenler de dâhil olmak üzere hayatlarını kaybedecekler.

– Hasretini çekenler mi? Sahiden de insanları bu kadar kazıklamak mümkün mü ya? – diye şaşkınlığını dile getirdi Viktor. – Çünkü şurada hatta mantiken düşününce bile, eğer güçlü devletler nükleer savaş başlatsalar, kim hayatta kalacak ki o zaman? Arhontlar neye bel bağlıyorlar ki?

– Doğru, eğer böyle bir şey olursa, dünya nüfusunun büyük bir kısmı yaşamını yitirecektir... Gerçi insan popülasyonunu hızlı bir şekilde yeniden artırmak için en azından yüz bin insan bireyini bırakmak yeterli. Ve bu durum da Arhontların çok iyi bildiği bir şey. Daha İkinci dünya savaşı zamanında nükleer bombanın yakın geleceğin bariz bir gerçekliği olacağı ortaya çıktığında düşünülüp tasarlanan "Agarti" planını Arhontlar boş yere etkin bir biçimde hayata geçirmiyorlar zaten. Bu plana göre, yerin altında çok derinlerde bulunan ve istenilen doğal afetler zamanında yeteri kadar güvenilir olacak ve de nükleer saldırılara karşı emniyetle korunacak tamamen özerk bir şehrin (içerisinde yeteri kadar uzun bir süreliğine yüz kırk dört bin insanın, üremeleri de hesaba katılarak yaşayabileceği) inşa edilmesi öngörülüyor.

Arhontlar, bütün dünyayı ideolojik olarak kendilerine boyun eğdirip, yeryüzünde "umum dünya hükûmeti" biçiminde bir diktatörlüğe ulaşamazlarsa, bu küresel savaştan sonra dünya üzerinde tartışmasız bir şekilde iktidar sahibi olacaklarına bel bağlıyorlar. Ve yeryüzünde geriye kalan tüm insanların kayıtsız şartsız itaat edeceği onlara ait "tek bir hükûmet" bütün dünya üzerinde hüküm sürecektir. Onlar, insanların yeni kuşaklarında istisnaî olarak yalnızca Hayvansal başlangıcın ve sırf arimancı ilkelerin üzerine kurulu bir köle psikolojisinin aşılacağına güveniyorlar. Ne var ki... bu durumda başka bir soru işareti ortaya çıkıyor. Mutlak bir Hayvansal dominantın olduğu *böyle bir insan uygarlığı* kime lâzım?

Sensei ağır bir iç çekişinin ardından biraz sustuktan sonra konuştu:

– Bütün bu şeyleri ben niye anlatıyorum, sizin görmenez, bilmeniz, anlamanız ve **en önemlisi de hayatta kendi doğru seçiminizi yapmanız ve gerçekleştirmeniz** için anlatıyorum... Savaşları bir avuç insan çıkarıyor. Geriye kalan kalabalık kölelerden oluşma erkânı ise Arhontların anlık sadakaları ile yaşayıp onlara sağlanmış güç ile kendi kibirlerini avutan ve hatta kendilerinin Arhontlar için sadece harcanabilir malzemedden ibaret olduklarıyla ilgili düşünceye bile sahip olmayan dalkavuklar sadece. Bu dalkavuklar kendi "mutlu geleceklerine" umut bağlıyorlar ve bu yüzden de Efendilerinin bütün emirlerini canla başla yerine getirirken, dünyayı Üçüncü dünya savaşına sürüklüyor ve kendileri ile çocuklarının da bu savaştan zarar göreceğini, hayatlarının "mantar biçimindeki nükleer bulut" karesinde kopuveren bir video şeridi gibi kopacağını anlamıyorlar bile.

– Evet, her savaş korkunç bir şey, böylesi ise dünden zaten.., – diye konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Evet, insanların yabancı topraklarda özgürlük uğruna öldüklerini düşünmeleri üzücü bir şey, meğerse Arhontların kazançları uğruna ölüyorlar, – diye ifade etti Stas.

– Aha, – diye onayladı Volodya. – Beni en çok bitiren şeyse, Arhontların koca ülkelerin adına savaş ilân etmeleri, sanki bu ülkede yaşayan milletler şu kahrolası savaşı istiyorlar, kendi çocuklarının ölmesini istiyorlar.

– Hiç deme ya, – içini çekti Jenka, – Arhontlarla yaşamak, pabucu dama atmaya benzemez.

– Orası kesin, – kendiliğinden söyleyen Stas biraz sustuktan sonra anlaşılan Jenka'nın lâfının anlamını idrak edince soruverdi. – Pabucun ne alâkası var ya?

– Bilmiyorum ki. Ama Arhontlar eşek sıpası! – kalbinden gelen bir sesle kendi "bilge" yorumunu yaptı Jenka. – Adamların yaptıkları şeye bak...

– Arhontlar mı yapıyor? – diye hafiften gülümsedi Sensei. – Bir kere daha anlatıyorum, Arhontlar bütün insanlıkla mukayesede bir avuç dolusu adam! Eğer insanlar onların üzerine tükürse, Arhontlar bu tükürükte boğulup gider sadece. Arhontlar yalnızca planlıyorlar, biz, insanlar ise seçiyoruz, ya onların seçimini kabul ediyor ya da ki kendi seçimimizin arkasında duruyoruz. Çünkü toplam seçim istisnaî olarak her bir kişinin kişisel seçimine, onun içindeki manevî isteklerin mi, yoksa hayvanî yalanların mı ağır bastığına bağlı bir şey. Arhontlar bizi savaşlara sürüklerken, devrimlere, etnik çatışmalara kışkırtırken, neden biz bir koyun sürüsü gibi kendimize benzerleri katletmeye gidiyor ve hatta bunun ne tür sonuçlar doğuracağıyla ilgili düşünmüyoruz bile? Çünkü bağımsız düşünme yeteneğinden, ilişkilendirme arayışından ve eyleme geçmekten yoksun insanların biçimlendirilmesi Arhontların işlerine geliyor. Onları ilgisini çeken şey köleler, medya kurumları aracılığıyla manipüle edilebilecek ve Arhontların dayatmış olduğu ölçütleri kabul eden köleler: nasıl gözükmesi, davranması ve düşünmesi gerektiği, hangi siyasî ve hayatî ilkelere tutunması gerektiğiyle ilgili ölçütleri. İnsanları sürekli bir yoksulluk, açlık, maddî mahrumiyet korkusu içinde, kendi hayatları ve sağlık durumları için duydukları endişeler içinde tutuyorlar. İnsan da hayatın gerçekten de böyle bir şey olduğuna ve bunun da kendi yazgısı olduğuna inanmaya başlıyor.

Oysa ki, bu hiç de böyle değil! İnsan kendi kişisel seçimini yapmakta her zaman özgürdür! Bütün korkular Hayvansal başlangıçtan, onun topyekûn ölüm korkusundan doğuyor. Ancak her bir madde ölümlüdür, kural böyle. Oysa ki insanı güzel kılan şey, onun sadece bir madde parçasından ve bir köleden ibaret olmayıp, içerisinde onu Gerçek bir İnsana, maddî dünyanın çok çok üzerinde olan o varlığa dönüştürme gücüne sahip muazzam bir manevî gücün yerleştirilmiş olmasıdır. Yalanlardan kurtulan insan, ahmaklıktan da kurtulmuş oluyor. Gerçeği kavrarırken, insan daha güçlü ve daha akıllı olmaya başlıyor. Ve dünyada akıllı, manevî olarak özgür insanların sayısı arttıkça, Arhontlar için kendi planlarını hayata geçirmek bir o kadar zorlaşacak, insanlar üzerindeki etkileri bir o kadar azalacaktır. Eğer ki Gerçek herkes tarafından bilinirse ve insanlar doğru seçimlerini yaparlarsa, Arhontların kendi şartlarını dikte edebilecekleri kimseler kalmaz zaten. Zira aslında onlar bir hiçten ibaret. Arhontlar zavallı bir avuç insan. İnsanların kendi ellerinde karar vermek: Arhontların kışkırtmalarına uyararak dünyayı küresel bir savaşa sürüklemek veyahut da

Arhontların egemenliğinden kurtularak bu uygarlığın altın çağını yaratmak. Dünyanın geleceği insanların ellerinde. Her şey çok basit. Arhontların korktuğu kimselerden olmak gerek. İnsan olmak gerek!

Sensei sustuğunda, havada insana ilham veren bir tür güçle dolmuş sıra dışı bir sessizlik hâkim olmuştu. Bana öyle gelmişti ki, Sensei'in bu samimi anlatısından sonra sanki her şey yerli yerine oturmuş, sanki benim içimdeki gözlerim açılmakla kalmamış fakat hem de dışarıdan uyanmış ve benim eski algılayışımın getirdiği bir yanılısama olan perdenin kalkmasıyla bu dünyanın gerçek manzarası gözlerimin önünde canlanmıştı. İçimde âdeta evrensel bir bakış açısı açılmış ve insan toplumunun yaşadığı gerçek hayatın bilincine varmıştım. Ve bu yeni bakış açısı beni şaşkına çevirmekle kalmamış fakat hem de manevî yolun önemini daha derinden anlamama yardımcı olmuştu. Çocukların heyecanlı yüzlerine bakınca, buna benzer şeyleri anlaşılan onların da hissettiklerini anlamıştım. Biz susarak oturuyor ve Sensei'in sözlerinden dolayı bizi sarmalayan o sıra dışı gücün ve cesaretin kaybolmaması için tek bir kelime etmekten bile korkuyorduk. Hepimiz anlatının devamını dinlemeyi umuyorduk. Ancak Sensei gizemli bir bakışla bize bakarak aniden dikkatimizi başka konuya çevirdi, nasıl derler, sohbeti en ilginç yerinde yarım kesti.

– Neyse, – babacan bir ifadeyle konuştu Sensei, – tarihin sularında bu kadar çamaşır yıkamak yeter, hadi yüzmeye.

– Yüzmeye mi?! – afallamış bir şekilde konuşan Viktor, sanki hangi zamanda olduğunu kaybetmiş ve nerede olduğunu unutmuşcasına sağına soluna bakmaya başladı.

– Al işte, her zamanki gibi, – espriyle sitem etti Stas, – en ilginç yerinde!

Jenka ayağa kalkarak hafiften gerindi.

– Yüzmek, tabii güzel bir şey ama canım fena yemek istiyor. Üstelik akşama geliyoruz ama biz daha öğlen yemeği yemedik.

Son sözleri söylerken, Jenka gözlerini benimle Tatyana'ya dikti.

– O! Çok yerinde bir düşünce hem de, – diyerek onunla hemfikir oldu Ruslan. – Hadi gidelim kızlar, bir şeyler hazırlayalım.

Biz arkadaşça hep beraber hazırlık görmeye koyulduk. Ekibimizin bir kısmı erzak çadırlarına doğru giderek, kimileri herkes için bir şeyler hazırlamaya diğerleriyse çabuk ele ayak üstü bir şeyler atıştırmaya başladılar. Geriye kalanlar ise Sensei ile beraber denize ferahlamaya gittiler. Nikolay Andreyeviç'in önerisiyle çorba pişirdik, salata hazırladık. Sofrayı hazırladığımızda ise milleti çağırmaya gerek bile kalmadan herkes iştahları kabartan kokulara doğru koşuşarak geldiler. Uzun sözün kısası, öğlen yemeği mis gibi olmuştu. Ve ekibimiz karınlarını doyurduğunda sofraya başındaki sohbet yeniden kızıştı.

* * *

– Evet, Amerika için söylenenler neydi ya, – coşkulu bir sesle konuştu Kostik. – Kimin aklına gelebilirdi ki!

– Orada yaşayan insanlar için çok yazık, – acıyarak dile getirdi Viktor. – Dışarıdan bakınca öylesine gösterişli bir "özgürlük", aslıdaysa arhontçu "demokrasi" zincirine bağlı bir kölelik!

– Aha, – diye katıldı Kostik, – oysa dünyadaki en kıyak ülke olduğunu söylüyorlardı, her şeyin, yaşam düzeyinden tut, öncü teknolojilere kadar her şeyin en yüksek mertebeden olduğunu diyorlardı, hatta Ay'a da ilk ayak basan onlar oldu...

– Hayır, ama gerçekten de, neden Ay'a giden ilk Amerikalılar oldu, bizimkiler değil? – dokundu Ruslan'a. – Oysa uzaya ilk defa biz uçmuştuk!

– İsterseniz, size büyük bir sır açayım, – çocukların konuşmalarını gözlemleyen Sensei, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle söyledi. – Amerikalılar hiçbir zaman Ay'da olmadılar. Ve de oraya daha insan ayağı da basmadı zaten, – ve espriyle netleştirdi, – yani bir varlık olarak, yoksa onun çizmelerinin bıraktığı izden bahsetmiyorum.

– Nasıl yani, Ay'da olmadılar?! – diye aynı anda Kostik ile Ruslan şaşırarak sordular.

– Bayağı bir şekilde. İnsanlar Ay'da olmadılar, – yeniden tekrarladı Sensei.

– Ne, gerçekten mi? – meraklı meraklı sordu Nikolay Andreyeviç.

– Evet. "Ay'a Uçuş", büyük bir aldatmaca, yanlış bilgilendirme ve onu organize edenlere hatırı sayılır kazançlar sağlayan büyük ölçekteki bir dolandırıcılıktan ibaretti.

Jenka meraklı bakışlarını Sensei'e dikti.

– Öyle mi? Bu artık ilgi çekici olmaya başlıyor...

– Bir dakika, – Jenka'yı durduran Nikolay Andreyeviç Sensei'e hitap etti: – Bu nasıl bir dolandırıcılık olabilir ki, eğer benim bildiğim kadarıyla, herkesin bildiği bir gerçek bu. O zamanlar astronotların Ay'a iniş anını, yazdıkları gibi, tüm yer küresi üzerinde yarım milyondan fazla kişi izliyordu. Ve bu Ay destanı fiilen 1969 ile 1972 yılları arasında devam ederken, Amerikalı astronotlar neredeyse her altı ayda bir oraya uçuşlar gerçekleştiriyorlardı. Ve de söylemek lâzım, çünkü o zamanlar ABD ile SSCB arasında Ay'a uçuşta birincilik uğrunda bir yarış vardı. Eğer Amerikalılar üçkâğıtçılık yapsalardı, bana göre, Sovyetler Birliği bu konuda susmayı tercih etmezdi.

– Burada her şey düşündüğü kadar basit değil. Senin bahsettiğin şu dünya ölçeğindeki halkla ilişkiler operasyonlarının arkasında yüksek düzeyden "Hür taş ustaları" duruyorlardı. Bu projeden dolayı, onlar sadece Amerikan halkından, kanunlara itaat eden birer vergi mükellefleri olarak, neredeyse kırk milyar dolara yakın parayı ceplerine indirdiler. Oysa işin aslında insanın Ay'a uçuşu diye bir şey olmadı, üstelik o zamanların teknolojisiyle, – diye gülümsedi Sensei. – Hatta günümüzün çağdaş biliminin gelişim düzeyinde bunu gerçekleştirmek sadece olarak imkânsız. O yüzden de tüm bunların hepsi Arhontların büyük siyasette oynadıkları başarılı bir oyundan ibaretti sırf.

– Hmm, peki ayrıntılı mümkün mü, – Sensei'e bakan Volodya herkesin isteğini dile getirmiş oldu.

– Ayrıntılı da mümkün tabii, – omuzlarını silkerek söyledi Sensei. – Gerçi benim düşünceme göre bu bilgiler özel bir önem de arz etmiyor hani. Bunlar büyük siyasetin oyunlarından ibaret sadece.

– Ama sinirlerimi nasıl gıdıklıyor, taa topuklarım kaşınıyor neredeyse, – diye "yumurtlayan" Jenka arkadaşların gülüşmelerine neden oldu.

– Daha sık yıkan sen de! – espriyle ona karşılık verdi Viktor.

– Yok, ama gerçekten de, anlatsana Sensei, – yeniden rica etti Volodya.

– Ne anlatsam ki. Çirkef bir hikâye. Bundan dolayı ne kadar iyi insan hayatını kaybetti... Bu dolandırıcılık eylemi Arhontlar tarafından, SSCB ile ABD arasında "büyük uzay yarışı" olarak isimlendirilen yıllarda gerçekleştirilmişti. Arhontların sadık hizmetçileri olan "Hür taş ustaları", büyük siyasetçilerin hırsları üzerinden çok hesaplı bir oyun oynadılar... Bu zaman SSCB bir adım önden gidiyordu. – Ve yüzünde cana yakın bir tür tebessümle âdeta güzel şeyleri hatırlamışçasına sıcakkanlı bir ifadeyle söyledi Sensei: – Hele bir de gitmeseydi. Çünkü uzay programına Sergey Pavloviç Korolyov'un kendisi başkanlık etmekteydi. İyi bir insandı, yüksek dürüstlüğe ve ahlâka sahip, kendi düşünceleri, davranışları ve kararları için sorumluluk taşıyan birisi.

– Korolyov mu? Kim bu? Siyasetçi mi? – diye sordu Slavik.

– Ne diyon sen! – diye sırttı Andrey. – Bilim adamı o!

– Olağan üstü bir bilim adamı, – diye vurguladı Sensei. – Yetenekli bir tasarımcı mühendis.

– Uzaycılığın babası! – diye gururla ekleyen Kostik, havalı havalı Slavik'e soruverdi. – Sen ne, bunları bilmiyor muydun?

– Artık biliyorum, – gülümseyerek söyledi delikanlı.

– Korolyov olağan üstü bir uygulamacı bilim adamı olmanın yanı sıra, – tespitinde bulunan Sensei, – aynı zamanda da yetenekli bir organizatör idi. Onunla aynı ekipte çalışan insanların hepsi onun sahip olduğu inanılmaz şevke ve çalışma azmine hayran kalıyorlardı. O, zafere duyduğu mutlak inancını etrafında bulunan insanlara da bulaştırıyordu. Ve şimdilerde dedikleri gibi, "içgüdüsel" olarak gelecek vadeden istikametleri geliştiriyordu. Bu da doğal bir şeydi. Zira Korolyov hiç de sıradan bir insan değildi. Otuzlu yılların başlarında, daha o zamanlar genç bir mühendis olan Sergey Korolyov'un sadece Tsiolkovski ile değil fakat aynı zamanda da bayağı olağan dışı meçhul şahıslarla görüşürken, onların da kendisine uzaycılık "teorisinin" yanı sıra bir sürü epey ilginç şeyler anlatmaları gerçeği çok az kimseler tarafından biliniyor. Bizzat bu buluşmalardan sonra Korolyov, gezegenler arası tepkili uçuşların tasarlanması konusuna "aşık" oluyor. Bizzat bu görüşmelerin sayesinde de, sonradan da kaleme alacakları gibi, kendi zamanını geride bırakarak, uzun yıllar öncesinden havacılığın ve uzaycılığın geleceğini "belirlemeyi ve öngörmeyi" başarmıştı.

– Peki, kimlerle buluşmuştu ki? – sabırsız bir ifadeyle soruverdi Ruslan.

Sensei ise gizemli bir şekilde gülümseyerek bu soruyu yanıtsız bıraktı ve anlatısına devam etti.

– İşte, Korolyov'un bitmez tükenmez azmi sayesinde Sovyetler'de koca bir uzaycılık çağı başlamıştı. Artık 1957 senesinde SSCB Dünya'nın ilk uydusunu fırlatmıştı. Ardından, yüzeyinden defalarca toprak numunelerinin alındığı Ay da dâhil olmak üzere otomatik uzay araçlarının fırlatılması gerçekleştirilmişti. Ve yine bizzat Sovyet otomatik uzay aracı "Luna-2" 1959 senesinde ilk defa olarak Ay'ın yüzeyine ayak basmıştı. Tarihte ilk defa bir insanın "Vostok" uzay gemisi ile uzaya uçuşu da yine SSCB'nin bir başarısıydı ve bunun gibi devam ediyor. Amerikalılar da geriye kalmıyor ve uzayın keşfinde, nasıl derler, Sovyetler'in ensesinde soluyordu. Yuri Gagarin ilk uzay uçuşunu 12 Nisan 1961 yılında yaptıysa eğer, Amerikalı Alan Shepard 5 Mayıs 1961 yılında yapmıştı. Yani kısa bir zaman farkı vardı aralarında. Ancak Amerikalı uzaya çıkan ikinci insan oluyordu artık. Ve mevzu artık ülkenin dünya sahnesinde sahip olduğu saygınlıktan gidiyordu. Arhontlar da oluşmuş bu durumdan ve insanların sınır tanımayan hırslarından istifade ettiler.

ABD'nin o zamanki başkanı John Kennedy'nin aracılığıyla Ay'ın keşfedilmesi programının öncelikli olduğu ilân edildi. Yeri gelmişken, bu projenin teknik tasarımı da herhangi bir başkası tarafından değil, uzay roket araçlarının Alman tasarımcısı, eski SS sturmbannführeri ve A4 (V-2) (İkinci dünya savaşı zamanında Büyük Britanya, Belçika kentlerinin ateş altında tutulması için kullanıldı) füzesinin baş tasarımcısı olan Wernher von Braun'un ta kendisi tarafından hayata geçirilmişti. Bu adam da, büyük bir Alman sermayedar ve nüfuzlu siyaset adamı olmanın yanı sıra aynı zamanda da "Hür taş ustaları"na bağlı olan ve de Hjalmar Schacht'ın mensup olduğu şu aynı "takımda" bulunan baron Magnus von Braun'un ailesinden çıkmaydı. Savaştan sonra ise Wernher von Braun Amerikan vatandaşlığı alacak ve tıpkı bir zamanlar Nazi Almanya'sına çalıştığı gibi, bu sefer de ABD'nin savunma sanayisine rahat bir şekilde çalışmaya devam edecektir. Üstelik kariyer basamaklarında onu NASA'nın (ABD'nin Ulusal Havacılık ve Uzay araştırmaları dairesi) üst düzey yöneticileri makamlarına kadar yükselteceklerdir.

İşte, kitle iletişim araçları yoğun bir şekilde Amerikan halkına, mademki onların astronotları ilk olarak uzaya uçamadı, o hâlde ne yapıp ne edip bizzat bir Amerikalının ilk insan olarak Ay'ın yüzeyine ayak basması gerektiği düşüncesini aşılamaaya başlayacaklar. Bütün bu manipülasyonlar ve spekülasyonlar sonucunda ABD Kongresi o zamanlar için astronomik rakamlardan oluşan bir ödeneği bahsi geçen "Ay" programına ayırarak, bu kaynağı da vergi ödeyen vatandaşın cebinden çıkardılar, sanki Amerikan halkının Ay'ı fethetme sevdasından gayri sorunları yokmuş gibi. Ve şu onlarca milyar dolarlar karşılığında da tüm dünyaya, "insanın Ay'ı fethetme destanı" konusundan bahseden, "Apollo projesi" gibi cafcıflı bir isim verdikleri ucuz mu ucuz bir film gösterdiler.

– Eski Yunanlılardaki Olimpos tanrısının onuruna mı? – "işinin erbabı" havasıyla soruverdi Kostik.

Nikolay Andreyeviç âdeta delikanlının sözlerini tamamlarcasına konuşuverdi:

– ...şifacı, kâhin ve sanatların koruyucusu... Bakıyorum da, şu Arhontlar Eski Yunan edebiyatının büyük hayranları galiba.

– Hele bir de olmasınlar, – diye gülümsedi Sensei. – Homeros'un Olimpos dinini oluşturmak fikri kimlerin başının altından çıkmıştı sence... Ne var ki, bu projenin ismi hiç de mitolojik tanrı Apollon'un onuruna ortaya çıkmamıştı, gerçi halk için bunun bizzat böyle olduğuna dair güzel bir kılıf uydurulmuş oluyordu. Arhontlar çift anlamlı şeylerin büyük hayranları zaten. Aslında proje isminin ortaya çıkmasıyla ilgili her şey çok daha basitti. Sadece olarak muazzam ölçekteki bütün şu dolandırıcılık tezgâhını düşünüp bulan Arhont, sahip olduğu parlak zekâsından dolayı yakın çevrelerce ne az ne çok "Phoebus" (Yunanca'da "phoibos" sözcüğünden çeviride "parlak" anlamına geliyor) olarak çağrılıyor. Mitoloji çerçevesinde Phoebus sözcüğüne bakarsak, bunun zaten "her şeyi gören ışık tanrısı" Apollon'un diğer bir ismi olduğu ortaya çıkıyor.

– Vay be, – herkesle beraber gülmeye başlayan Viktor dedi, – dedikleri gibi, dahiyane olan her şey basit olur!

– Öyle bir "uzay" oyunu tezgâhladılar ki, ünlü senaryocuların bile pabucunu dama attılar! Altı defa Ay'ın yüzeyine iniş yolculuğunu başarılı bir şekilde, tek bir çizik olmadan, arızasız, kazasız hayata geçirdiler. On iki kişi onlarda Ay'ı ziyaret etti. "Apollo 13" uzay aracı ise araçta gerçekleşen kazadan dolayı bir türlü Ay'ın yüzeyine inememişti. Ay'ın etrafında dolaştıktan sonra eli boş Dünya'ya geri dönmüştü.

– Bunların hepsi gerçekten de oyun muydu?! – buna bir türlü inanamıyordu Kostik.

– Tabii ki. Onlar sadece olarak insanların hırsları üzerinden oyun oynadılar ve bir sürü para çaldılar. Amerikan halkını soyup soğana çevirmeleri azmış gibi üstelik Sovyetler Birliğini de bu anlamsız yarışın içerisine sürüklediler.

– Bir dakika, bekle, – tereddüt ederek konuştu Nikolay Andreyeviç. – Ne yani, bizim uzmanlar bunun "sahte" olduğunu bilmiyorlar mıydı meğer?

– Elbette biliyorlardı. Fakat sus payı ve "Ay versiyonunun" desteklenmesi karşılığında Sovyetler Birliği uluslararası pazarda devasa imtiyazlar elde etmiş oldu... Sonrasındaysa "Hür taş ustaları" hükûmetteki yer değiştirmelerinden başlayarak, "güvenilir olmayan" şahısların ortadan kaldırılmasına kadar, nasıl da izlerini kaybettiriyorlardı?! Ve sonrasında eğer bir gün birileri çıkıp da ciddi bir şekilde bu dolandırıcılık tezgâhıyla ilgilenmeye başlarsa, içerisinde bir sürü çuvallama hataların bulunduğu bu oyunun orijinal çekimlerinin ansızın iz bırakmadan kaybolduğu ortaya çıkarsa hiç şaşmam. Bilindiği üzere, belge yoksa, konuşacak mevzu da yok demektir.

– Demek, Amerikalı astronotlar hiçbir zaman Ay'ın yüzeyine ayak basmadılar? – yeniden netleştirmeye çalıştı Viktor.

– Tabii ki de hayır. Ay'a ulaşmak için, muazzam radyasyona sahip bir kuşağın aşılması gerekiyor.

– O zaman astronotların uzaya uçmaları, açık uzaya çıkmaları ve oradan canlı olarak geri dönmeleri nasıl oluyor?

– Ama orada onlar dünyanın yer çekimi ile manyetik alanlarının koruması altında oluyorlar ve onun sınırları dışına çıkmıyorlar. Yani yer küresi etrafında bulunan ve

Dünya'nın yüzeyinden müsaade edilebilir uzaklıkta bulunan belirli irtifalardaki uzay alanında uçuyorlar. Buna rağmen bu katmanlara aşırı uzay radyasyonunun nüfuz ettiği durumlarda uçuş irtifasını azaltmak mecburiyetinde kalıyorlar... Doğal olarak gelecekte, nanoteknolojinin gelişmesiyle, Ay'a uçmanın yan ısıra diğer yakın gezegenlere de uçuşlar gerçekleştirmek insanlar için tamamen mümkün olan bir şey hâline gelecektir.

– Neyin, neyin? – diye soruverdi Jenya. – Nanoteknolojinin mi? Bu da neyin nesi oluyor?

– Nanoteknoloji mi? Mikroteknolojilerdeki gelişimin devamı bu. "Nano" ön eki, başlangıç biriminin milyarda biri anlamına geliyor. "Nanometre", bir metrenin on üzeri eksi dokuzluk bir kısmına eşit oluyor,.. – Sensei arkadaşlara baktıktan sonra netleştirdi. – Daha iyi anlamanız için şöyle söyleyeyim, bir nanometre bir milimetrenin milyonda birine eşit.

Sensei'i dinleyen Jenka, işaret parmağı ile baş parmağını birleştirerek onların arasında küçücük bir yarık bıraktıktan sonra gözlerini bu aralığa dikti, görünüşe göre bir milimetrenin milyonda birlik bir kısmını kendi hayalinde canlandırmaya çalışıyordu.

– ... "nano" Yunan sözcüğü "nanos"tan türeme ve "cüce" olarak tercüme ediliyor, – verdiği cevabı tamamladı Sensei.

– Ne cücesi ya? – gözlerini kısmak için çaba sarf eden Jenka, büyük bir merakla oluşturduğu yarığa bakıyordu. – Bu daha çok çocukluğunda uzun uzun süreliğine hastalık geçiren mutasyona uğramış bir mikroba benziyor.

– Evet, bunlar gerçekten de ufacık, küçücük parçacıklar, – herkesle beraber gülen Sensei konuşmaya devam etti. – Nanoteknoloji ise, onların yardımıyla yapay yollarla değişik malzemelerin ve hem de nano parçacıklar boyutundaki robotların yapılacağı teknolojiler anlamına geliyor. Yani eğer mikroteknolojide mevzu maddeye müdahaleden gidiyorduyorsa, nanoteknolojide artık ayrı ayrı atomlara müdahaleden gidiyor.

– Peki, öyle bir robot benim neyime lâzım, eğer ben onu hatta göremeyeceksem? – diye şaşırdı Jenka.

– Onu nasıl idare edebilirsin peki? – meraklı bir ifadeyle sordu Viktor.

– Neden mi lâzım? – diye soruya soruyla karşılık verdi Sensei. – Eh, bunun ne olduğuyla ilgili gerçekten de şu kadarlık bir fikriniz yok. Nanoteknolojiler, dünya anlayışında ve insanların yaşam düzeyinde devrim niteliğinde bir atılım.

– Ve ne kadar büyük bir atılım bu? – diye ilgilendi Volodya.

– Eğer elindeki sopasıyla gıda arayışında oraya buraya koşturan bir mağara adamının yaşam düzeyi ile bilimsel teknolojik gelişimin akla gelebilecek her türlü nimetlerinden faydalanan çağdaş bir insanın yaşam düzeyini karşılaştırırsak, yaklaşık olarak o kadar büyük bir atılım bu.

– Cidden mi?!

– Tamamen, – diye tasdik etti Sensei. – Çünkü bu parçacıkların nano dünyası ne anlama geliyor? Öncelikle parçacıkların sahip olduğu özelliklerin, oluşturdukları şeyin özelliğinden tamamen farklı olmaları anlamına geliyor. Örneğin, şu şekeri ele alalım. –

Sensei, bu zaman elindeki karamelli şekerin kâğıdını açmakla uğraşan Ruslan'a doğru işaret etti. Ruslan aniden donarak, herkes gibi gözlerini bu şekere dikti. – Eğer bu şekeri birkaç parçaya ayırırsak bu parçalardan her birisi tatlı olacaktır. Ama eğer bu parçaları nanometre boyutlarına kadar bölersek, parçaların artık birbirinden farklı özellikleri olacak ve dolayısıyla da "tatlıları" da değişecektir. Bu durum diğer şeylerde de geçerli. Meselâ... şu altını ele alalım. Nanometre ölçeğinde bu metalin zerrelere artık farklı renge sahip oluyorlar, onlar sarı değil kırmızı renkte oluyorlar. Olağan oda sıcaklığında gözle görünen altın kimyasal reaksiyonların katalizörü olmuyor. Ama eğer bu altının zerrelere, diyelim ki 3-5 nanometre boyutunda ele alırsak, onlar artık iyi bir katalizör niteliğine sahip oluyorlar. Bu durum ise kendi sırasında, kimyada başka olanakları ortaya çıkarıyor. Sanki aynı malzeme gibi gözüküyor, ama nano düzeyde artık tamamen farklı özelliklere ve niteliklere sahip oluyor.

Viktor omuzlarını silkerek söyledi:

– Tamam, ama benim yine de kafam bir türlü almıyor, mikroskobik bir şeylerden nasıl robot yapılabilir ki? Benim anladığım kadar, robot şöyle demir dümürden oluşan, pillerle çalışan ve içerisinde bir yığın mekanizması olan bir şey. Oysa burada hareket nasıl gerçekleşmiş oluyor?

– Basit bir şekilde, – diye cevap verdi Sensei. – Eğer derinlemesine bir maddenin özelliklerini biliyorsan, onun hareket etmesini sağlamak zorluk teşkil etmez. Mikroteknolojilerdeki gelişimin en ilkel düzeyini ele alalım. Örneğin, titanyum ile nikelin alaşımına bakalım. Bu alaşım "şekil bellekli" olarak da isimlendirilen eylemsiz özelliğe sahip. Yani yeni bir şey keşfetmeye gerek yok. Bu mikroskobik "parçayı" alıyor ve deformasyona uğratiyorsun. Eğer parça ısıtılırsa, yeniden ilk başta mevcut olan "bellekteki" biçimine geri dönecektir. Isıtmak için ise ona elektrik sinyali göndermek yeterli. Elektriği kestiğinde, yeniden eski biçimine deforme olacaktır. Al sana oraya-buraya bir hareket işte. Al sana "kas" işte.

– Hm, bilmiyordum, bilmiyordum, – meraklı meraklı konuştu Viktor.

– Ama daha bu ne ki, – diye devam ediyordu Sensei. – Yakın gelecekteki on yıllar içerisinde insanların elde edecekleri mikro dünyaya ait derinlemesine bilgileri insanlığın önünde muazzam olanaklar açacaklardır, eğer insanlar bu bilgileri insancıl bir biçimde kullanırlarsa tabii. Bu bilgilerin uygulamaları bir çok alanları kapsayabilir, örneğin şu sanayini, tıbbı, sibernetiği, eğitim sistemini ve insan faaliyetinin olduğu diğer alanları. Üstelik bir molekül boyutundaki bu nano makineler sadece karmaşık atomik yapıların montajı ve demontajı operasyonlarını hayata geçirmekle kalmayacak, fakat aynı zamanda da diğer molekülleri yönlendirerek kendilerini kopyalayacak, daha karmaşık makineler oluşturacak, onlar da kendi sırasında daha da çok karmaşık tertibatları, içerisine kendi bilgisayarları yerleştirilmiş moleküler mekanizmaları oluşturacaklar.

– Peki, bu bizim için ne gibi "tehditler" içerebilir, – gülümseyerek soruverdi Nikolay Andreyeviç, – meselâ, tıp alanında?

– Meselâ, şunu hayal et. Tatalım ki sen bir şeylerden hastalandın. Ve meslektaşlarının arasında oraya buraya koşuşturup hastalanma nedenini ve de neyle nasıl tedavi olman gerektiğini açıklığa kavuşturmak yerine, sen sadece olarak bildiğimiz suyla dolu bir bardak su içiyorsun ama suyun içerisinde de senin hatta hissetmeyeceğin "doktor" nanorobotlar bulunuyor. Ve sen aynı zamanda hem teşhis uzmanını, hem dahiliyeciyi ve hem de en üst düzeyden bir cerrahı ziyaret etmiş gibi oldun diye varsay. Çünkü şöyle ki, bünye içerisinde hareket ederken onlar seni ağrısız ve hatasız bir biçimde teşhis etmekle kalmayacak fakat hem de iltihap kaynağını ortaya çıkararak, üstüne üstlük onu imha edecek ve senin vücudunun işlevlerini tamamen eski hâline getireceklerdir.

Nikolay Andreyeviç kuşkulu kuşkulu Sensei'e baktı ve gülümseyerek konuştu:

– Ne yani, şu "mikro şarlatanların" uzmanların yerini alacağını mı söylemek istiyorsun?

– Ne yazık ki öyle, doktor, – güle güle söyledi Sensei. – Bu yüzden yakın gelecekte bizim kendimize yeni bir meslek bulmamız gerekecek!

– Yok, daha neler! Sizin için belki! Benim için değil ama. Benim hastalarım bir yüzyıl yeter. Psikoloji ince bir iş.

– Yanılıyorsunuz doktor, – diye kafasını salladı Sensei. – Bu teknolojiler ile bir hastayı tüm hayatı boyunca tedavi etme imkânı doğmayacak bir tek, fakat hem de onu iyileştirme fırsatı ortaya çıkacak. – Sensei'in bu sözleri üzerine Nikolay Andreyeviç gönülden gülmeye başladı. Ardından Sensei anlattısına devam etti: – Üstelik aynı zamanda psikolojik hastalıklara sahip insanları, umutsuz va'ka hastaları, engellileri, hatta doğuştan engelli olan insanları bile iyileştirip, onlara eksiksiz sağlıklarını iade etmek mümkün olacak. Çünkü nanorobotlar hematoensefalik bariyerin aracılığıyla doğrudan beyin nöronlarına nüfuz edebilecek ve orada ayrı ayrı nöronlara olduğu gibi belli bir bölgedeki nöronlara da etki ederek nöron etkinliğinin uyarılması veya bastırılması işi ile çok güzel başa çıkacaklardır.

– Bilim kurgu âdeta! – diye mırıldandı Nikolay Andreyeviç. – Seni dinleyince, düpedüz her derde deva bir şey olmuş oluyor.

– Aşağı yukarı öyle, – gülümseyen Sensei ekledi: – Ama bunlar nanoteknolojilerin yardımıyla, doğal olarak onların akıllı kullanılması durumunda, ulaşılabilecek şeylerin hepsi değil daha.

– Peki, daha başka nelere ulaşılabilir? – anında merak etti Andrey.

– Bak, meselâ, nano cihazlarının yardımıyla kendi yanında minyatür şekliyle fiilen bütün dünya kütüphanelerinin bilgilerini taşıyabilir ve onları kullanabilirsin. Dil engelleri sorunsuz bir şekilde aşılabilir. Eğitim esnasında bilginin veriliş yöntemlerini nitelik olarak değiştirebilir, insanın belirli bilgileri papağan gibi ezberlemeyi bırakıp bizzat merakla onları kavraması sağlanabilir. Anlık insan iletişimi için sanal gerçeklik "hizmete" sokulabilir.

– Oo, nasıl yani? – diye hayret etti Ruslan.

– Nasıl olacak, örneğin canın Jenka ile beraber maç izlemek istedi diyelim, onun yorumlarını dinlemek için meselâ. Bunun için senin onunla sadece olarak karşılıklı sinyal

göndermeniz yeterli olacaktır. Ve sen, Jenya ile birlikte, kendi evlerinizden çıkmadan, sanal gerçekliğin yardımıyla eş zamanlı olarak birbirinizin yanında bulunacaksınız, daha da net söylersek arkadaşınızın sanal kopyası ile beraber. Üstelik maçı "Nuh tufanından kalma kutudan" izlemekten daha ziyade üç boyutlu görüntünün içinde bulunacak, maç sahasındaki gerçek seyirciler olacaksınız. Sizde sadece görme yetisi değil, fakat hem de diğer tüm duyu organları faaliyete geçecek yani siz bütün sesleri duyacak, kokuları hissedeceksiniz vesaire.

– Oh be, harika! – diye hayran hayran telâffuz etti Ruslan.

– Bu teknolojilerin yardımıyla, elbette, sibernetikte devrim gerçekleştirmek, ekolojide çeki düzen vermek, hava kirliliğini, su, toprak kirliliğinin bertaraf etmek mümkün olacaktır. Şu bahsettiğimiz kozmik radyasyonu aşmak, uzay gemileri için gerekli olan kompozit malzemelerin, yani sadece gemi içerisindeki insanları radyasyondan korumakla kalmayıp fakat hem de emsalsiz özelliklere sahip olan, tüyden daha hafif, çelikten daha dayanıklı ve elmadan daha sert malzemelerin yapılması mümkün olacaktır. Daha iyi anlamanız için basit bir örnek vereyim. Eğer bu malzemeden ayakkabınızın tabanına kalınlığı sadece bir mikron olan bir katman çekilirse, bütün hayatınız boyunca onu aşındırabilmek bir tarafa kalsın, hatta çizik bile oluşturamazsınız...

Yani insanlara, bundan önceki uygarlığa verilen ilimlerin aynısı verilecektir. Fakat... insanların bu ilimleri nasıl kullanacakları konusu hâlâ açık bir soru işareti olarak kalıyor. Onlarda ağır basan şey acaba ne olacak? Kendi Hayvansal yönlerinin arzuları mı, yoksa Maneviyata doğru can atışları mı? Eğer toplumda önceden olduğu gibi yine Hayvansal başlangıcın baskınlığı, kendine benzerleri yok etme isteği korunmuş olursa, bunun ne gibi sonuçlara yol açacağını hayal ede biliyor musunuz?

– He ya, Allah korusun eğer bu nanoteknolojilerin kullanıldığı bir savaş patlak verirse, şimdiye kadar olan bütün savaşların toplamından daha beter bir şey olacaktır, – ciddi bir tonla konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Kesinlikle. Ve deminki iyi kalpli doktor nanorobotların yerine insanlar düşman toprakları üzerine âdeta bir toz gibi dağılması için ve de şu "casus katillerin" bütün yarıklara, deliklere, iletişim hatlarına nüfuz ederek, sadece istihbarat toplamakla kalmayıp fakat hem de sabotaj eylemleri gerçekleştirmesi için tasarlanmış şöyle minnacık canavar minirobotlardan yapmak isteyeceklerdir. Bu ileri teknolojilerin yardımıyla kitle imha silahları yaratmak ne ki? Onları alıp metropol kentlerin üzerine bir toz gibi dökeceksin sadece ve güle güle. Çünkü şehirlerde oturanların vücuduna her nefes alışlarında 25 milyona kadar doğal nano parçacık girmiş oluyor. Ve eğer onların arasında birkaç tane "sabotajcı" yer alırsa, kimse hissedemez zaten. Bünyeye girdikten sonra ise bu parçacıklar, sağlık sorunlarından başlayarak değişik türden beyin yıkamalarına kadar, belirli beyin yapılarına etki etmelere kadar, ölümle sonuçlanabileceklerden bahsetmiyorum bile, önceden programlanmış oldukları istenilen bir programı hayata geçirebilirler. Bu süreci denetleyebilmek ve bu teknolojilere sahip olmayan ülkelerde yaşayacak insanları bu belâyâ karşı herhangi bir şekilde korumak hemen hemen mümkün olmayacak.

Veya örneğin, eğer insanlar şu bahsini ettiğimiz hafif, aşırı dayanıklı ve istikrarlı malzeme ile ilgili bilgileri elde ederlerse öncelikle hangi amaçla kullanacaklar onu? Uzayın barışçıl amaçlarla keşfedilmesi için mi? Hiç sanmıyorum. Bu bilgileri aldıklarında onlar ilk sırada kendi askerlerinin elbiselerini ve askerî teçhizatları, araçları kurşun işlemez olarak yapmaya ve daha da bir savaşa hazır hâle getirmeye çalışacaklardır. Öldürmek için bir yığın değişik teçhizatlara sahip olması azmış gibi, elbisesi bukalemun gibi etrafını kuşatan çevrenin renklerine uygun olarak değişen ve üstelik bu elbisenin süper dayanıklılığı sayesinde de nükleer patlamanın bile kendisi için bir sıkıntı teşkil etmediği bir askeri hayal edebiliyor musunuz?

Eğer önceden programlanmış nanorobotların insanların vücuduna girince onlarda kontrol edilemez bir saldırganlığa yol açtığı bir dünyada nelerin olacağını hayal edebiliyor musunuz? Bu görünmez silahı, üstelik sınırsız sayılarda kendini üretebilen bir silahı hayal edebiliyor musunuz? Görünmez bir silah, üstüne üstlük artık mevcut silahlardan istenilen birisini yeniden oluşturabilecek bir silah. Ve bu nano fabrika sadece küçük bir kutucuğa da sığıyor olacak. Barış zamanında peki? Tek bir adaya oylarını veren beyni yıkanmış insanları hayal ediniz. Ve o zaman şu çok övdükleri "demokrasi" acaba nerede kalacak?

Jenka anında tepki verdi:

– Ben, ben biliyorum nerede!

– Sen, Jenya en iyisi çeneni kapa, – diye konuştu Stas.

– Evet, bu gerçekten de çok ciddi bir şey, – çocukların şakalarına aldırış etmeyen Nikolay Andreyeviç özetledi.

– Hem de nasıl, – diye ona katıldı Sensei. – Olay bununla da bitmiyor. Çünkü insanların genlerine göre farklı olmaları artık hiç kimse için bir sır değil. Nanoteknolojiler içinse DNA düzeyine nüfuz etmek sorun teşkil etmiyor. Kasıtlı bir şekilde belirli bir etnik grubun imha edilmesine yönelik hareket eden cihazların yapılması da sorun teşkil etmiyor. Koca coğrafi bölgelerin "temizlenmesi" de sorun teşkil etmiyor. Örneğin, refahın sürdüğü Avrupa'da yaşayan insanların hızlı bir şekilde ölmeye başladıklarını hayal edebiliyor musunuz? Veya meselâ, Amerika'daki zenci ırkının üzerine ansızın nereden geldiği "belli olmayan" bir salgının musallat olduğunu. O zaman ne olacak peki? Bu yüzden de nanoteknolojiler, şaka değil. Bu büyük bir sorumluluk! Bu, gelecek kuşaklar için medenî bir toplum içerisinde mutlu bir geleceği oluşturabilecek veyahut da bütün insanlığı yok edebilecek bir araçtan ibaret.

– Bakar mısın, Sensei, insanlığın her nasılsa şu nanoteknolojiler olmadan başının çaresine bakması mümkün müydü acaba, – acıklı bir sesle beyan etti Jenka. – Ben, bütün dünyadaki barış uğruna tüm hayatım boyunca Nikolay Andreyeviç'in yanında tedavi olmaya hazırım artık.

Büyük ağabeyler gülümsediler, Sensei ise tamamen ciddi bir sesle yanıtladı:

– Mesele, nanoteknolojide değil. Mesele insanlarda, her bir insanın kişisel seçiminde. Eğer insanlar kendi Hayvansal başlangıçlarının dizginini kısacak yeteri kadar cesarete sahip

olup, ilerici uygarlığın yolunu seçerlerse, onların önünde daha da büyük ilimlerin ufukları açılacaktır, çünkü nanoteknolojiler dünyanın öğrenilmesi yolunda atılmış küçücük bir adımdan ibaret sadece. Ama eğer insan toplumunda önceki gibi birbirlerine karşı nefret hissi, kıskançlık, iktidar ve maddî değerler özlemi hüküm sürmeye devam ederse, bu durumda suçlu bir başkası olmayacak. Herkes bu seçimde iştirak ediyor, hatta aldığı kararın ne kadar büyük kapsamlı olduğunun tam olarak farkında bile değildir belki de.

Ekibimiz susuverdi. Bugün artık kaçınıcı kez Sensei'in, birçok şeyin bizzat kendimize bağlı olduğuna, bizim kişisel seçimimize ve âdeta bir ayna gibi dışarıya yansıyan iç dünyamıza bağlı olduğuna dair özellikle vurgu yaptığını fark etmiştim. "Ve gerçekten de, – diye düşündüm ben, – eğer sağduyulu bir şekilde akıl yürütürsek, bizim birçok çatışmalarımızın, tartışmalarımızın ve kavgalarımızın temelinde yatan şey, olgunlaşmamış doğamız ve içimizdeki Hayvansal ve Manevî başlangıçların arasında süren çatışma değil miydi. Zira eğer herhangi bir insanı terslemek istediğimde, eğer hatta bu tartışmayı kendisi kışkırtsa bile onu kırmak, ona hakaret etmek istediğimde, meğer suç bu insanda mıydı? Çünkü o da benim gibi bir insan, onun içinde de iyiliği ve huzuru isteyen bir ruh yaşıyor. Sadece olarak yanılığa düşmüş, kendi içindeki Hayvanın kışkırtmalarına yenik düşmüş, kimin başına gelmez ki. O anda yanlış bir şekilde kendi içindeki Hayvanın tarafını seçmiş ve dışarıya yansıyan bir saldırganlık dalgasını doğurmuş. Peki, ben niye bu dalgaya kaptırıyorum ki kendimi? Niçin ben de kendi Hayvansal başlangıcım ile karşılık verecek şekilde tepki veriyorum ki? Her şey benim elimde oysa! Çünkü nasıl tepki vereceğim, benim kişisel seçimime bağlı: ya saldırgan bir biçimde yanıt vererek kendi içimdeki Hayvana kaybedecek, ya da ki bu tartışmayı Ruhumdan çıkan bir pozitif yaklaşımla çözecektim". Ve işte o anda kafama dank etti: "Dışarıya izdüşüm yapan iç dünyanın okyanusunun başladığı o damla bundan ibaret işte. Anlaşılan Sensei'in bahsettiği şu kişisel seçim buydu işte. Hani kendi Ruhumun tarafını seçerek buna karşılık İyilik yaptığım veyahut da Hayvansal başlangıcım tarafını seçerek etrafımda kötülük doğurduğum ve her saniye başı yapıyor olduğum o kişisel seçim. O zaman her şeyin bizim elimizde, her kesin kişisel seçimine bağlı olduğu ortaya çıkıyor gerçekten de". Böylesine basit bir hakikatin farkına varmaktan dolayı âdeta gözlerim açılmıştı. Anlaşılan her şey o kadar basit ve o kadar açıktı ki!

* * *

Ben düşüncelere dalmışken ekibimiz de asıl yemeği bitirip çay keyfine başlamıştı. Sensei şakalaşmaya başlamış ve bu neşeli havaya büyük ağabeyler de ortak olmaya başlamışlardı. Sofranın başında yine gülüşmeler hâkim olmuş, ardından ise akıcı bir şekilde esasen Kostik ile Sensei'in icra ettikleri şiir okuma sanatına geçiş yapmıştı. Ve Sensei'in dudaklarından sanki benim düşüncelerime yanıt olarak şu mısralar kulağıma kadar geldi.

"Ayrılıyordu denizden damla, gözü yaşlı!
 Hür deniz gülüyordu, her yer ışıklı!
 "İstersen gökyüzüne uç, ister yeryüzüne düş
 Sonun hep aynı: yine dalgalarımda olacaksın ey gözü yaşlı".

– Oo, Ömer Hayyam! – sevinçle teşhis eden Kostik, hemen havalara girdi. – Bulabildiğim bütün şiirlerini okudum!

– Beğendin mi? – tatlıları götüren Sensei merak etti.

– Beğendim, – memnun memnun başını salladı Kostik. – Felsefî şiirler! Ama bazı yerlerinde tam olarak anlayamadım. Şaraptan, kadınlara olan sevgiden o kadar yazıyor ki, sırf bu şeylerin onun hayatında en önemli şeyler olduğu izlenimini bırakıyor insanda.

– Hiç de değil. Eğer onun hayatında hiç içki içmediğini söylersem, sanırım seni şaşırtmış olurum. Onu şiirsel anlayışlarında tamamen farklı bir mana gizleniyordu sadece. – Sensei acele etmeden bir yudum çay içtikten sonra, huzurlu bir sesle konuştu: – Bakalım, senin için onun şu şiiri nasıl peki?

"Kalbinde canlı Aşk filizini büyüten bilge,
 Beyhude kaybetmez bir dakikasını bile:
 Kâh Semanın hayırlı iradesini icra eyler,
 Kâh ta ki semavî Aşkın sarhoş kâsesinden feyzalmak ister".

– Kalbinde aşk filizini büyüten mi? – bu sıra dışı mısralardan hayrete düşerken, şaşkın şaşkın soruverdim ben.

Büyük ağabeyler çok manalı manalı bakıştılar.

– Aman "Lotus çiçeği" olmasın bu? – diye kulak kesildi Viktor.

Sensei ise gizemli bir şekilde gülümseyerek, sanki lâf arasındaymış gibi belirtti:

– Bu arada, Ömer Hayyam bu mısraları kendi Öğretmeninin Öğretmenine atfen yazmıştı, yani Bodhisatva Agapit'in şerefine.

– Öğretmeninin öğretmeni mi? – yanlış duymadığından emin olmak için tekrar sordu Andrey.

– Agapit, Ömer'in öğretmeni miydi?! – hemen kurcalamaya başladılar büyük ağabeyler.

– Hayır. Ömer, Agapit'in öğrencisinin öğrencisi oluyordu, – diye netleştirdi Sensei.

– Valla, her geçen dakika daha da ilginç hâle gelmeye başlıyor konu, – heyecanlı bir merakla konuştu Nikolay Andreyeviç.

Görünen o ki Sensei'in keyfi bayağı bir yerindeydi, çünkü bizim rica etmemize hiç gerek kalmadan çok ilginç bir hikâyeyi anlatmaya başladı:

– Agapit'in, kendisi Doğu'da bulunurken, Nişabur kentinde bulunan meşhur özel kütüphanelerin birisinde tanışmış olduğu bir dostu vardı. Bu adamın ismi, Nasir al-milla va-

d-Din şeyh Muhammed-i-Mansur idi. O, fazlasıyla akıllı, manevî olarak olgunlaşmış ve hakikat arayışında bulunan bir insandı. Ve bizzat bu insan sonrasında Agapit'in dostu olmaktan da öte, onun yakın çevresinde yer alıyor olacaktır.

– Bu şehir nerede peki? – akıllı bir yüz ifadesine bürünen Ruslan anlaşılan onun yerleştiği noktayı yer küresinin üzerinde canlandırabilmek için çaba sarf ediyordu.

– Nişabur mu? Bu şehir Acemistan'ın (şimdiki İran'ın) doğusunda, kadim bir kültür eyaleti olan Horasan'da bulunuyordu, yani Hazar denizinin doğusunda ve güney doğusunda kalıyordu. O zamanlarda bu eyalet sadece günümüz İran'ının değil fakat aynı zamanda da şimdiki Türkmenistan'ın ve Afganistan'ın topraklarını kapsıyordu. Bu arada Nişabur, hareketli kervan yollarının kesiştiği kendine özgü bir mevkide bulunan yeteri kadar büyük bir şehirdi. Ve doğal olarak Acemistan'ın başlıca kültür merkezlerinden bir tanesiydi. Bu kent Orta Asya'da sadece çarşılarıyla değil fakat aynı zamanda da medrese olarak isimlendirilen (orta ve yüksek öğrenim okulları) eğitim kurumlarıyla, ve hem de bilimsel kütüphaneleri ile ün salmıştı.

İşte, Agapit bu insana birçok şeyi öğretmiş, o zamanlar için bu insanın algılayabildiği kadarıyla "Beleo Dzi" bilimine ait bazı ilimleri aktarmıştı. Sonrasında bilim adamları ve araştırmacıların başında bulunan Nasir Mansur da bu ilimleri lâyük olan öğrencilerine aktarmıştı. Onların arasında da on altı yaşlarında olan Gıyaseddin Eb'ul Feth Ömer İbni İbrahim el-Hayyam Nişaburi veya bir diğer adıyla Ömer Hayyam da vardı.

Ömer bayağı yetenekli bir çocuk olup, iyi bir hafızaya ve zihinsel kabiliyetlere sahip idi. Ve nasıl derler, verimli toprağa düşen bir tohum gibi bol ürünler vererek umutları boşa çıkarmamıştı. Artık yirmi beş yaşlarında Ömer Hayyam fizik, cebir, astronomi, tıp, tarih, felsefe, Arap dili ve edebiyatı üzerinde yazdığı birçok bilimsel risalelerin yazarı olmuştu. Coğrafya ile ilgileniyorken, öbür yandan da doğa bilimleri üzerinde birkaç risale yazmıştı.

– Vay be! – diye hayranlıkla dile getirdi Stas. – Yirmi beş yaşında! Neredeyse üç aşağı beş yukarı bizim akranımız oluyor.

– Bak, delikanlının kafası basıyor diye buna derler! – hayran hayran telâffuz etti Jenya. – Dahi diye buna diyorlar! Tüh be, bizdeyse birimiz salak, diğeriyse geri zekâlı, – şakayla kendine bir de Stas'a işaret etti.

– Her bir insan kendine göre dahidir, – diye belirtti Sensei. – Nasıl derler, yeter ki içindeki dahiyi ortaya çıkarıp, potansiyelini hayata geçirmek için istek ve çabaların olsun.

– Hmm, Ömer Hayyam'ın bu kadar ilerici bir bilim adamı olduğunu bilmiyordum doğrusu, – diye söyledi Viktor.

– O, sadece ilerici değildi. Öğretmeninin aracılığıyla aldığı, Agapit'in verdiği ilimlerin sayesinde Ömer Hayyam kendi zamanını çok çok gerilerde bırakmıştı. Fizik, matematik üzerine yaptığı çalışmalar paha biçilemez bir değere sahipti. Peki, ya astronomi? Daha hassas bir takvimin bugün bile keşfedilmediği güneş takviminin oluşturulması da ona aitti.

– Ciddi misin? – diyerek şaşırdı Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Meselâ bizim bugün kullandığımız Gregoryen takviminin zamandaki senelik hata payı yirmi altı saniyeden oluşuyor. Ömer Hayyam ise daha o zamanlarda senelik hata payı sadece on dokuz saniyeden oluşan bir takvimi dünyaya sunmuştu. Ve yine matematiğe bakarsak, daha o zamanlarda "Aritmetiğin zorlukları" risalesinde doğal göstergeler için binom formülünü yazmıştı ve bunu altı yüz yıl sonra İngiliz bilim adamı Isaac Newton'un güya "bulduğunu" ve "Newton'un binomu" ismini verdiği binom katsayılarının teoreminde tanımladığını söyleyecekler.

– Neden peki "güya bulduğunu"? – kelimeyi gözden kaçırmadı Nikolay Andreyeviç.

– Çünkü Isaac bu formülü göz göre göre Ömer'in çalışmalarından aşırıydı. Ve de sadece bu formülü değil, fizik, matematik, astronomi ile ilgili diğer bilgileri de.

– Anlamadım, – ters ters baktı Nikolay Andreyeviç. – Böyle bir şey nasıl olabilir ki? Isaac Batıda yaşıyordu, Ömer ise Doğuda, üstelik farklı yüzyıllarda.

– Basit bir şekilde. Bu hikâyenin kendi evveliyatı var... Bunun arkasında kimlerin durduğunu ve tarihi bir yer değiştirmeye yol açan bu dolandırıcılık tezgâhının ideolojik esin kaynağının kim olduğunu daha iyi anlamanız için size "Hür taş ustaları" örgütünün ve "Luciferian" tarikatının üyesi olan, Cambridge üniversitesinde Newton'un hocası Isaac Barrow hakkında kısaca anlatmak istiyorum.

– Al sana, bir İshak daha, – sırttan Jenya, Stas'a hitaben konuştu. – Cambridge'de ne, bir tek İshaklar mı öğrenip, öğretiyorlar?!

Ama Stas, Sensei'in anlatısını odaklanmış bir şekilde dinlerken arkadaşının vecizelerini ihmal etti.

– Belirtmekte fayda var, o zamanlarda İngiltere'deki Cambridge üniversitesi aynı zamanda Avrupa'nın en iyileri arasında yer alıyordu, – diye açıkladı Sensei. – Doğal olarak, bu yer "Hür taş ustaları"nın dikkatlerinden kaçamazdı, şöyle ki kendi yandaşlarını yetiştirme yuvasına çevirme nedenlerinden birisi de buydu. Üstelik, üniversiteler o vakitler epey bir kazanç getiren birer işletmeydiler.

Isaac Barrow, Cambridge üniversitesinin Trinity kolejine on beş yaşlarındayken girmişti. Ve de yalnızca girmekle kalmamış, hem de hapyı yutmuş olmuştu, çünkü onun hocası, "Hür taş ustaları" örgütünün üst çevrelerine dâhil olan "Luciferian" gizli tarikatının üyelerinden bir tanesi idi. Böylesinde bir tanışıklık Barrow'un üzerinde önemli etkiler bırakmakla kalmamış, fakat hem de onun sonraki kaderini değiştirmişti. Bizzat o sene onda keskin değişimler gerçekleşmişti. Luciferian'ların onu kendi ayinsel güç eylemlerinde kullanmalarının yanı sıra, hocası Barrow'un taşkın mizacını eski dillerin ve bilimlerin öğrenilmesi mecrasına yönlendirebilmişti. Kolejden mezun olduktan sonra Isaac artık iyi bir şekilde Lâtin, Yunan, Arap dillerini biliyor, matematik, astronomi, felsefe, ilâhiyat ile ilgileniyor, kadim bilimlere ait bilgilere özel bir merak gösteriyordu. Yani Arhontlara hizmet edebilecek şöyle hiç de fena olmayan bir "eleman" ortaya çıkmıştı. Koleji bitirdikten sonra Luciferianlar Barrow'un kendi yanlarına, tarikata kabul ediyor ve ilk başta onu gizli talimatlarını hayata geçiren bir kurye niteliğinde kullanıyorlardı. Dört sene gibi bir zamanda

o Fransa'yı, İtalya'yı ziyaret ediyor, belirli bir süre Yakın Doğu'da (İstanbul'da, İzmir'de) ikamet ediyor. İngiltere'ye geri dönüş yolunda Almanya'yı ve Hollanda'yı ziyaret ediyor.

Şunu da belirteyim, o zamanlarda Osmanlı imparatorluğu hem Balkan yarımadasını hem de Anadolu'yu kendi içine alıyordu. Bu yüzden de burada kadim Doğulu bilim adamlarının çalışmalarının yanı sıra, hem de eski Yunanlı bilim adamlarının el yazmaları bulunuyordu. Bundan başka İzmir kenti (şimdi Batı Anadolu topraklarında yerleşen bir Türk şehri) Arhontların özel dikkatlerini üzerine çeken bir merkez olmuştu. O zamanlarda bütün Yahudi dünyası, Arhontların büyük siyaset oyunlarının ve "Hür taş ustaları"nın coşkun faaliyetlerinin sayesinde, Yahudi kâhinlerinin 1666 senesi için vadettikleri ve güya bu yılda Mesih'in gelerek bütün Yahudiler için cennet hayatı yaratarak onların devletlerini yeniden kuracağına, onlara zulüm edenleri ise dehşetli bir cezaya çarpıtacağına dair "kehanetlerin" hayata geçmesinin heyecanlı bir bekleyişi içerisinde idiler.

– 1666 yılı mı? – sırttı Stas.. – Üç tane altı mı? Şeytanın işareti değil miydi?

– Yahudi kâhinlerine ait ilginç bir Mesih daha ortaya çıkıyor, – diye belirtti Volodya.

– Hz.İsa onlara az mı geliyordu?

– Ama sanki onu bir Kurtarıcı olarak görmüyorlardı sanırım, – diye netleştirdi Viktor.

– Tabii, tabii. – diye alayla gülümsedi Volodya – Fazlasıyla İnsancıldı her hâlde, ona bağladıkları umutlarını boşa çıkaracak kadar.

– Heyhat, – acı bir ironiyle konuştu Sensei. – İşte, birçok Yahudinin yaşadığı XVII yüzyılın 50-li yıllarındaki İzmir'inde, "Hür taş ustaları" bu halkın sırtından kendi tezgâhlarından bir tanesini çevirmeye karar verdiler. Bu amaçlar için de Mesih niteliğinde, güya mucizeler yaratan, kendilerine ait maşa olan, bir Kabbalacı Yahudinin (hatta ismini bile anmayacağım) reklamını yaptılar. Böylesine bir reklamdan sonra doğal olarak birçokları bu kuklanın arkasından yürüyerek yeni dinî akımlara ve hareketlere karıştılar. Uzun lâfin kisası, halk kitlelerinin kandırılması süreci tam sürat işlemeye başlamıştı. İşte, bu karmaşa gürültüsü altında "Hür taş ustaları" kendi işlerini çevirdikten sonra, her zamanki gibi ansızın kendi yalancı mesihlerinin varlığı hakkında unutuverdiler. Yerli makamlar da bu durumdan istifade ettiler. Gerçi bu insan "Hür taş ustaları" için artık kullanılmış bir malzemedden ibaret olsa da, öncelerde olduğu gibi o anda da yerli halk arasında birçok takipçisi bulunuyor ve bir taraftan gereksiz gürültüye neden olurken diğer taraftan da o bölgede çalkantılar çıkarıyorlardı. Yerli makamlar ne yaptı peki? Şu piyon artık dünyanın güçlülerinin ilgisini çekmeyi bıraktığı zaman, yerel makamlar bu Kabbalacı Yahudiyi gözaltına aldılar sadece. Üstelik ona karşı da çok sadık davranıyor, hatta hediyeler getiren hayranlarını zindanda yanına bırakıyorlardı. Ve sultan ona ya idam cezasını ya da ki İslam'ı kabul etmesini önerdiğinde de bu Yahudi hiç düşünmeden İslam'ı seçti.

– Al işte! Kendi adamlarına ihanet etti yani, – diye ifade etti Viktor.

– Yani. Arhontların kendisine aşıladıkları "tumturaklı fikirlerinin" uğruna ölmektense, kendi canını daha tatlı, – söyledi Sensei.

– Evet, bahsi geçen halk için büyük bir hayal kırıklığı, – diye yorumda bulundu Jenya.

– Yerel makamların hesabı da bunun üzerine kuruluydu. Bu Yahudinin kendi halkına ihaneti ve İslam'ı kabul edişi birçok takipçisi arasında hayal kırıklığına neden olmuştu. İnsanlar, bir kere daha kandırıldıklarını anlayınca birçokları bu fikirlere karşı soğumuş oldular. Elbette, onun bu davranışını mazur göstermeye çalışan az sayıda bazı takipçileri kalmıştı daha. Ama genel itibarıyla bu bölge daha sakin bir yer hâline gelmişti.

– Sultan da zekice bir hamle yapmış bu arada, – tebessümle konuştu Volodya.

Sensei onaylayarak devam etti:

– Ancak bir konumuzun dışına çıktık biraz. İşte, gizli faaliyetleri zamanı gösterdiği "hünerlerinden" dolayı Isaac Barrow, İstanbul'da Luciferian üyeleri tarafından ödül niteliğinde, aralarında hem de bir zamanlar Tahran üniversitesinin kütüphanesinden gizemli bir şekilde kayıplara karışmış ve kapsadığı ilimlerle paha biçilemez bir değere sahip, Ömer Hayyam'ın bilimsel çalışmalarının da bulunduğu çok ilginç kadim risaleleri almıştı. Bundan başka, İngiltere'ye dönüşünde Barrow artık Cambridge üniversitesinde Yunan dili bölümünün başkanlığına getirilmişti. Ancak onun gerçek tutkulu düşkünlüğü, getirdiği kadim kitap ciltlerinin çevirisi olmuştu artık. Artık iki yıllık zahmetli çalışmaların aşımında kadim bilim adamlarının kendi zamanlarını çok çok gerilerde bırakmış buluşlarının ve bilgilerinin (Barrow'un elinin altında bir tek Ömer Hayyam'ın çalışmaları değil fakat aynı zamanda da, örneğin, Özbek matematikçi Hamid el- Hocendî, eski Yunan matematikçileri Öklid ve Arşimet'in çalışmaları da vardı) ne kadar dahiyane olduğunun farkına vardığında, Barrow Luciferian üyelerini Cambridge üniversitesinde yeni bir bölümün, yani sonrasında Yunan dili bölümünü terk ederek geçeceği Geometri ve Optik bölümünün açılmasına ikna ediyor. Üstelik Barrow kurnaz ve girişimci bir insan olduğundan dolayı da, o zamanlar geniş Avrupa kitleleri tarafından bilinmeyen bazı bilgileri ve özellikle de Arapça'dan çevirmiş olduklarını kendisine mal ediyor sadece. Ve aynı zamanda da kendi kabahatinin üzerini örtmek için de, sadece ince lensin ve kendisine ait olmayan diğer buluşların "müellifi" olarak değil, aynı zamanda da Avrupa'da tanınmış eski Yunan bilim adamlarının eserlerinin tercümanı olarak da nam salıyor. İşte, bizzat 1661 senesinde şu bölüm açıldığı zaman Barrow onun derslerinin dinleyicisi ve aynı zamanda da bir subsizar olan Newton ile tanışmış oluyor.

– Kim, kim? – diye soruverdi Jenka.

– Subsizar, – diye tekrar etti Sensei. – O zamanlar öğrenim için ödeyecek parası olmayan fakir öğrencileri böyle çağırıyorlardı. Ve üniversite kurslarını dinlemeye yeteri kadar hazır olmadıkları sürece onlara sadece bazı derslere girmelerine izin veriliyordu. Ama bunun karşılığında onlar ya daha zengin öğrencilere ya da ki üniversite mensuplarına hizmet etmekle yükümlüydüler. İşte Isaac Newton da 1661 yılında Cambridge üniversitesinin Trinity kolejine bizzat subsizar olarak girmişti. Bu zaman daha yeni yeni on sekiz yaşına basmıştı. Matematik bölümünün başkanlığını yapan genç profesör Barrow ise bu zaman otuz bir yaşlarındaydı. O, Newton'u fark ederek kendi hizmetçisi yapmakla kalmamış, fakat hem de Luciferian güç ayinleri zamanında kendi vücudu için kullandığı bir hizmetkârı hâline

getirmişti. O zamanlar buna benzer şeyler gizli kalmakla beraber bayağı yaygın olarak görülüyordu, çünkü Orta Çağ geleneklerine göre kolejin mensuplarının bekar kalmak zorunluluğu vardı.

Barrow, Newton için sadece bir öğretmen ve hoca olmaktan daha da öte, hem de çok yakın bir insan olmuştu. Bu sıradan olmayan... arkadaşlığa bir de Newton'un on sekiz yıl boyunca sürdürdüğü hayatı da ön ayak olmuştu. Newton bir köy çiftliğinde erken doğan, küçük ve cılız bir çocuk olarak doğmuştu. Onun babası, yine Isaac Newton, oğlunun doğumundan önce hayatını kaybetmişti. Annesi ise fiilen erken yaşlarda çocuğu terk etmiş, az yaşlı Newton'u büyük annesinin yanına bırakmıştı. Bir papazla evlenen annesi yeni eşini yanında yaşamaya gitti. Doğal olarak bu durum da çocuğun psikolojisini daha bir yaralamış ve onun kendi babalığından nefret etmesine neden olmuştu. İçine kapanık birisi olarak büyüyordu. Zayıf ve ürkekti. Büyüdükçe içinde bir o kadar fazla nefret, kurnazlık ve bencillik hisleri de büyüyordu. Yaşlıları bu yüzden onu sevmiyor ve bu yüzden de neredeyse koleje girene kadar yalnızlık Newton'a refakat ediyordu. Bu eğitim kurumunda ise çocuk öğretmeni Barrow'un simasında kendine özgü bir rahatlama bulmuştu. Bu buluşma Newton'un sonraki bütün kaderine yankı yapmıştı. Newton onun derslerinin en gayretli ve sürekli dinleyicisi olmaktan daha da öteye giderek aynı zamanda Barrow'un hizmetçisi ve dostu olmuştu.

Her şeyde söz dinleyen Isaac da aynı zamanda Barrow'un işine geliyordu, öncelikle sadık olmanın yanı sıra, hem de her konuda itaat eden ve yakın çevresine ait bir insan olarak. Bu yüzden de Barrow sıkı bir şekilde Isaac'ın kariyeri ile meşgul olmaya başladı. Barrow'un duruma el atmasıyla Newton'un acınası miktardaki subsizar bursunu, doktora bursu ile değiştiriyorlar. 1665 senesinde Isaac güzel sanatlar üzerinde (sözel bilimler) lisans derecesi ile kolejden mezun oluyor. Bu zaman İngiltere'de veba salgını patlak veriyor.

Barrow boşuna zaman kaybetmiyor. Salgın tehlikesiyle üniversitenin kendi öğrencilerini bir buçuk yıllık tatile bırakmasından önce, fizik, matematik, astronomi üzerine hassas bilimsel hesaplamaların yapılmış olduğu Ömer Hayyam'ın risalesinin çevirisini Newton'un ellerine teslim ediyor. Onların arasında da, yeri gelmişken söyleyeyim bari, Ömer'in "Aritmetiğin zorlukları" isimli değerli çalışması vardı. Barrow, Newton'un hızlı bir şekilde yüksek lisans derecesi kazanması için kendisine bu kaynaklara çalışarak, müelliflik haklarını alması talimatını veriyor. Newton bu talimatı hayata geçirmeye acele ederken, bütün tatili gönüllü bir inzivaya çekilerek (gereksiz şahitlerin ve konuşmaların olmaması için), doğup büyüdüğü Woolsthorpe köyündeki çiftliklerinde geçiriyor.

– He, bu köyün ismini duymuştum ben, – gülümseye gülümseye konuştu Nikolay Andreyeviç. – Hani, kafasına şu elmanın düştüğü ve dünya kütle çekim yasasını bulduğu köy değil miydi burası?!

– O zaman onun kafasına neyin düştüğünü söylemek isterdim ama susayım bari, – diye gülümsedi Sensei. – Bu arada, hatta şu elma hikâyesini bile Newton kendi başına düşünüp bulmamıştı. Şöyle ki, Ömer Hayyam kendi çalışmalarında dünya kütle çekim

yasasını açıklarken değişik örnekler gösteriyordu ve yer çekiminin gücünü açıklarken aynı zamanda da elma ağacından düşen elma misali de bu örneklerin arasındaydı. Yani Orta ve Doğu Asya'da bayağı yaygın olarak büyüyen bir ağaç olduğundan dolayı. Newton'un bahçesinde de elma ağaçları olduğundan dolayı, bu sefer artık "kendi dahiyane buluşunu" açıklamak için kendisi de aynı örneği kullanmaya başladı.

– Dalga mı geçiyor! – diyerek şaşkınlığını dile getirdi Jenya. – Bir de bana iki yüzlü üstün zekâlı çocuk olacaktı!

– Newton hiçbir zaman üstün zekâlı çocuk olmadı zaten. Ve onunla ilgili bütün abartılmış şöhret de bu işten az kazançları olmayan "Hür taş ustaları"na ait bir tezgâhtan ibaret sadece. Newton'un kurumuş elma ağacından bile "tarihsel değeri olan anıt", kürsü yaptılar!

– ..."sanık" kürsüsü! – diye ekleyen Jenya çocukları güldürdü.

– Kesinlikle sanık kürsüsü! – diye gülümsedi Viktor. – Bütün dünyayı nasıl da enayi yerine koyuyorlar!

– Oo, onların küresel ölçekte çevirdikleri dolapların yanında bunlar daha ne ki, – diye konuştu Sensei. – İşte, Ömer Hayyam'ın çalışmalarını, kütle çekim yasasına dair açıklamalarını ve formülleri, diferansiyel ve integral hesaplamalarının yöntemlerini, ışığın ayrılma doğası ve spektral renkler üzerine olan çalışmalarını okuduktan ve kendi kafasına göre değiştirdikten sonra, on yedinci yüzyılın birçok aydın beyninin üzerinde kafa yorduğu bir konu olan ve Ömer Hayyam'ın buluşlarından mercekli teleskobu da kendisine mal eden Newton, nasıl derler yüksek lisans derecesini kazanmak için tam teçhizatlı bir şekilde Cambridge üniversitesinin kapılarına gelmiş oldu. Isaac Barrow, talebesinin bu buluşlarına herkesin duyacağı bir şekilde büyük önem vererek, Newton'un bu çalışmaların sayesinde üniversite dışında da şöhrete kavuşması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Onun planları çok çok uzaklara uzanıyordu. Onun, nüfuzlu bir makamda oturacak bir kukla olarak Newton'a ihtiyacı vardı. Isaac Newton ise hocasının ona ayırmış olduğu ve kendi "yetenekli bilim adamı" kibrini iyiden iyiye okşayan rolünü canla başla oynamaya gayret ediyordu. Ne var ki, Newton sadece olarak oynuyordu, çünkü kendisi pozitif bilimler ile ilgilenen Barrow gibi bir zihinsel yapıya sahip değildi. Newton daha ziyade filoloji gibisinden sözel bilimlerin öğrenilmesine istekliydi. Hayallerinde İncil'in, özellikle de Eski Ahitteki Daniel'in kitabının şifresini açığa kavuşturmak düşüncesini besliyordu.

Barrow'un kendi talebesinin başkalarına ait çalışmaları benimseme aracılığıyla hızlı bir şekilde yükselmesine dair "dahiyane" fikri tutmuştu. Artık 1669 yılında Isaac Barrow, yirmi altı yaşındaki Isaac Newton'a üniversitedeki saygın fizik-matematik bölümünü devrediyor. Barrow'un kendisi ise 1670 yılında ilâhiyat doktorası derecesi alarak böylelikle yumuşak bir şekilde pozitif bilimler alanından uzaklaşmış oluyor. Sonrasında Trinity kolejinin başkanlığı görevini yapıyor. Ve yeri gelmişken, Newton'dan başlamak üzere eski bölümündeki bütün profesörlüğün, kilise unvanlarına sahip olma zorunluluğundan muaf kılacak kraliyet tavizini de bizzat Barrow temin etmiş oluyor.

Belirtmek gerek, bir hoca olarak Newton pek bir vasfa sahip değildi. Can sıkıcı bir anlatımı olduğundan dolayı öğrenciler onun derslerine pek gelmiyorlardı. Ve bu da anlaşılır bir durumdu. İstenilen bir gerçek eser sahibi coşku ve hayranlıkla kendi yarattığı eserden bahseder. Geleneksel emek hırsızlığı yapan kimseler ise çıplak rakamlardan bahsedebilir ancak. Newton bilimsel tartışmalardan ve kendisini bu polemiklere sürüklemeye çalışan kişilerden nefret etmişti çünkü sahip olduğu bilgiler güya kendisinin yapmış olduğu şu buluşların düzeyine çıkamıyordu. Ve de anlatacak bir şeyi de yoktu zaten. Hatta güya kendi buluşlarını kaleme almış olduğu "Doğa felsefesinin matematiksel ilkeleri" isimli kitabı bile neredeyse yirmi yıllık bir sürede yazmıştı. Birçokları, bu buluşlara ulaşırken aştığı ara aşamalar ile ilgili neden bir şeyler yazmadığına şaşırıyorlar. Newton ise bunları yazamazdı zaten, çünkü kendisi nasıl yapılacağını bilmiyordu ki. Aşırmak, keşfetmek anlamına gelmez.

Isaac Newton en başından beri yalanının herhangi bir zaman ortaya çıkacağından dolayı aşırı endişe duyuyordu. Üstelik mercekli teleskop meselesinde az daha ifşa olacaktı. Çevirilerdeki yanlışlardan dolayı, basit hataların yer aldığı bir teleskop hazırlamıştı. Ne var ki, Barrow bu sorunda da ona yardım elini uzatmış ve orijinal el yazmasını gizli bölmede muhafaza edildiği Ömer Hayyam risalesinin daha hassas bir çevirisini yapmıştı. İkinci çeviriye dayanarak da Newton meşhur ikinci mercekli teleskobunu hazırlamış ve 1671 yılında onun çağdaşları üzerinde derin etkiler bırakan gösterisini gerçekleştirmişti. Bu durum da İngiliz bilimler akademisinin o zamanlardaki ismi olan Londra kraliyet topluluğuna Newton'un üye olarak seçilmesi için resmî bir vesile rolünü oynamıştı.

– Ne yani, şu "akademisyenler" onun ne mal olduğunu anlayamadılar mı? – diye şaşkınlığını dile getirdi Viktor.

– Anlayacak kimseler yoktu ve buna gerek de yoktu. Şu "topluluğun" büyük çoğunluğunu Luciferianlar oluşturuyordu, onlar da öncelikle bilimsel amaçlardan daha ziyade kendi amaçlarını hayata geçiriyorlardı. Üstelik Newton da onların amaçları için fazlasıyla uygun bir elemandı zaten. Sonrasında altmış yıllığında onun Londra kraliyet topluluğunun başına getirilmesi de "Hür taş ustaları" tarafından boşuna yapılmamıştı.

– Şu işe bak ya, – diye alayla gülümsedi Volodya, – süttten çıkma ak kaşık gibi.

– Daha o vakitler, ilk ciddi çuvallama zamanında Isaac Barrow'un söylediği sözleri Newton bir kural olarak hayatına sokmuştu. Ona dikkatli bir şekilde dinlemesini, daha fazla okumasını ve lâf yapan aptallığı suskun bilgeliğe dönüştürmek için mevcut şeyleri, fazlasını değil, dile getirmesini tavsiye etmişti. Newton bu sözleri kulağına küpe etmekle kalmamış, üstelik tüm sonraki hayatının bir kuralı olarak benimsemişti. Dahası Barrow bir ara ona şöyle demişti: "Eğer yükseklerde duruyor ve başkalarından daha uzakları görüyorsan, sırf devlerin omuzları üzerinde duruyor olduğundan dolayıdır". Newton ise bu sözleri dahiyane buluşları yönünde yorumlamıştı, oysa aslında mevzu "Hür taş ustaları" ve kendisinin onlara bağımlı olmasından gidiyordu.

Uzun lâfın kısası, Barrow Newton'u oldukça popüler ve tanınmış bir kişi hâline getirmiş ve bu da doğal olarak Cambridge üniversitesinin İngiltere'nin dışında da ün

yapmasına getirmişti. Genç "dahi bilim adamının" namı o kadar yaygın bir evreye geçmişti ki hatta Newton'un kendisi bile gerçekten de dahi olduğuna inanmaya başlamıştı. Had safhalarda seyreden egosu sayesinde, onun büyüklük kuruntusu âdeta yuvarlanan bir kar topu gibi büyümeye başlamıştı. İş o kadar çığırından çıkmıştı ki, bir gün Barrow ile konuşmalarından birinde, kendi "dahiyane" kişiliğini hocasının çok daha üzerine çıkararak, savsak bir ifadeyle diğerinden söz etmeye başlamıştı. Bunun karşılığında Barrow, yeteri kadar güçlü ve iradeli bir kişiliğe sahip bir insan olarak onun ağzının payını hemen vererek, Newton'un ahmaklık düzeyinin altını çizdikten sonra, Ömer Hayyam'ın çevirilerini yayınlamasının bütün dünyanın aslında "dahi" Newton'un kim olduğunu anlaması için yeterli olacağını hatırlatıverdi.

Isaac için ise öğretmenin ve o an itibarıyla artık eski dostunun bu türden bir açıklaması âdeta bir şok etkisi yapmıştı. Bu konuşmadan ve Barrow'un yaptığı tehdidin gerçekliğinden o kadar çok korkmuştu ki birkaç hafta boyunca tüm dünyanın derdi sanki omuzlarına binmiş gibi dolaşıyordu. Gerçi Barrow bu planı hayata geçirmeyi aklından bile geçirmiyordu, çünkü Newton'un popülerliği üzerine Luciferianların belirli menfaatleri kurulmuştu. Henüz inşaat sürecinde olan bir piramidi yıkmak aptalca bir şey olurdu. Ne var ki, o günden sonra Newton'un kafasında, bir daha kimsenin ona şantaj yaparak, emek hırsızlığı ile suçlamasına yol vermemek için Ömer Hayyam'ın risalesinin "orijinallerini" çaldıktan sonra yakmak gibisinden sırnaşık düşünceler ortaya çıkmıştı.

Bu konuşmanın üzerinden altı ay gibi bir süre geçtikten sonra, 1677 yılının mayıs ayında Barrow 47 yaşında aniden ölüyor. Oluşan bu durumdan istifade eden Newton, Barrow'un gizli bölmesinden Ömer Hayyam'a ait çalışmalar da olmak üzere bütün kâğıtları almayı başarmış ve bu arada da hiç kimse tarafından fark edilmediğini farz etmişti. Ardından da onun düşüncesine göre kendisine daha da fazla şöhret getirebilecek hususların nüshasını çıkardı. Ve sadece ruh hastası insanlara mensup bir zevk hissiyle tarihsel kâğıtları yakmış, ve nasıl derler, kendi zatı aleyhine gösterilebilecek bütün delillerden kurtulmuştu.

Newton'un bundan sonraki yaşamı düzen girmekten daha da öteye gitmişti. Artık şimdi tamamen özgür olduğunu var sayarken, aslıdaysa bu durumun "Hür taş ustaları"nın adamları tarafından kendi şahsının mahirane bir şekilde manipüle edilirken oluşturulmuş yalın bir sanrıdan ibaret olduğunun farkında değildi. Gerçekte olan şeyse, Isaac'ın önceden olduğundan daha da fazla bağımlı bir duruma düşmesiydi. Onun büyüklük kuruntusunu tatmin ederken, elbette kendi çıkar ve amaçlarını izleyerek, kendi "çoğunluklarını" takviye etmek amacıyla Isaac'ı Cambridge üniversitesinin parlamentosuna delege olarak ileri sürdüler. Bizzat takviye etmek için, çünkü Newton beş para etmez bir siyasetçiydi. Sonradan defalarca onun adaylığını ileri sürecek ve parlamento üyeliğine sokacaklar. Hatta onunla ilgili olarak o zamanlar, Avam kamarasının Newton'un sesini sadece bir kere olmak üzere, o da ki oturma salonundaki pencereyi kapatmasını bekçiden rica ettiği zaman duyduğuna dair ortalıkta bir fikra dolaşıyordu.

Her şey güzel gidiyordu ama Barrow'un öldüğü günün üzerinden geçen on üç sene boyunca "bağımsızlığın" tadını çıkararak Newton, önceden de ona özgü olan ama gizli biçimlerde kalan iktidar hırsı, bencillik, zorbalara özgün huylara karşılık gelen kendi "dişlerini" göstermeye başlamıştı artık. "Hür taş ustalarının" talimatlarını yerine getirmeye devam ediyordu ancak artık daha sık sık güya sahip olduğu bağımsızlığın gösterisini yapıyorken, bu talimatlara kendi düzeltmelerini ekliyor ve bu durum işi daha da çok zora sokuyordu.

Bir keresinde, üniversitenin Katolikler tarafından yönetilmesi ve takviye edilmesini isteyen resmî makamlar ile Cambridge üniversitesinin öğretim görevlileri arasında ciddi bir karşı durma meydana gelmişti. İktidar makamlarına üniversite tarafından itiraz dilekçesini iletecek delegelerin arasına Newton da girmişti. Luciferianlar, onu büyük bir bilim adamı olarak şöhretini ve saygınlığını kullanarak kesin bir "hayır" cevabını vermesi için özellikle ileri sürmüşlerdi. Fakat bunun yerine, özellikle de iktidar sahibi insanlar karşısında korkak bir doğaya sahip Newton ne olduğu belirsiz bir şeyler eveleyip gevelemişti. Durumu delegasyonun diğer üyeleri kurtarmış ve her şeye rağmen üniversiteyi ellerinde tutmuşlardı. Ancak Luciferianlar bunu Isaac'a affetmediler.

Belli bir süre geçtikten sonra kışın Newton'un çalışma odasında yangın çıktı. Üstelik tuhaf bir yangındı bu, güya masanın üzerinde yanmakta olan bir mumun devrilmesinden dolayı ortaya çıkan ve fena bir şekilde Newton'un yayınlamaya hazırlandığı çalışmalarını imha eden bir yangın... Optik, kimya üzerine olan risaleleri, akustik üzerine olan büyük "makaleyi", renk ve ışıkla ilgili uzun yıllar boyunca yaptığı deneyler hakkındaki el yazmalarını ve "ona ait" diğer çalışmaları yok eden bir yangın. Üstelik yangın, Newton'un kâğıtları (hatta "anlaşılmaz bir şekilde" masanın üzerinde ortaya çıkan, gizli bölmedeki kâğıtların bile) üzerinden kısa ve özlü bir biçimde geçerken başka şeylere zarar vermeden orada da sönmüştü.

Newton bu kül yığınının çalışma odasında fark ettiği zaman az daha cinnet geçirecekti. Ne kadar çok istese bile tekrar ezberden yazamayacağı çalışmaların, çünkü kendisi zaten onları Ömer Hayyam'ın ve diğer eski bilim adamlarının risalelerinden aşırıyordu (şahsı tarafından hazırlanmamıştı), yanarak yok olması daha derdin yarısıydı. Oysa şu kül yığınının üzerinde, onun tarafından şöyle de böyle koşullarda imha edilen Ömer Hayyam'a ait risalelerin sadece olarak orijinal el yazmalarının XIII yüzyılda Arapça yazılmış birer kopyasında ibaret olduğuna işaret eden bir not kâğıdının bulunması ise, Newton'u derinden sarsan şey buydu işte. Üstelik o kadar güçlü sarsmıştı ki, delirmenin eşiğinde gelmişti. Sonraki üç yıl boyunca delirme nöbetleri, ağır ruh hâli bozuklukları ve takip edilme takıntısı ona refakat ediyorlardı.

Bundan böyle, nasıl derler, onların emrettikleri gibi yaşayacağı ve nefes alacağını kendisine beyan eden Luciferianlar Newton'un aklını yerine getirdiler. Newton'un şahsiyeti için bu geriye kalan hayatı boyunca geçerli olacak bir ölüm fermanıydı. Artık tamamen onlara bağımlı bir hâle gelmişti. Üç aşağı beş yukarı eski sağlığına kavuşan Newton

Luciferianlardan onun için Londra'da herhangi bir görev bulmalarını rica etmişti, çünkü hiçbir bilimsel kariyerin mevzu bahis bile olamayacağı apaçık ortadaydı artık. Luciferianlar, Newton'u Kraliyet darphanesinin müdürü görevine atayarak, göstereceği sadık hizmetleriyle onların karşısında işlediği kabahatleri telâfi etme olanağı sağladılar. Isaac, eskiden kendisine duyulan güveni yeniden oluşturmak için Luciferianların gözlerine girmeye çalışırken, bu işe doğasında olan subsizarcı bir gayretkeşlikle atılmıştı. Ve gerçekten de bu görevde başarıya ulaşarak, İngiltere'nin sekteye uğramış para basma işine çeki düzen vermişti. Bu yüzden de hayatı boyunca yüksek maaşın bağlandığı Darphane müdürü unvanını kazanmıştı. Evet, ardından ise imtiyazlar artık çığ gibi üzerine gelmişti. Onu hem meclis üyeliğine ve hem de İngiliz Kraliyet topluluğunun başkanlığı görevine seçiyorlar. Bu arefede Ömer Hayyam'ın çalışmalarına, tabii ki de Newton'un müellifliği altında, İngiltere'nin hudutları dışında da yüksek değerler biçiliyor. Bu çalışmaların sayesinde Newton'u, Paris bilimler akademisinin yabancı üyeliğine seçiyorlar. Bundan başka, bilimsel "hizmetlerinden" dolayı Newton'u soylu unvanına yükseltiyorlar ve o, artık "Sir Isaac" olarak çağrılıyor. Bakanlık ve meclisin kurullarında iştirak ediyor, Luciferianların himayesi ile Galler prensesinin salon filozofu oluyor.

– Yine her zamanki gibi: sire taş at, İshak'a değsin! – gülmeye başladı Jenya.

Volodya ise başını olumsuzca sallayarak, kınayıcı bir ifadeyle konuştu:

– Eğer adalete göre olsaydı, şimdi bütün dünya gerçek dahiyane bir bilim adamı olan Ömer Hayyam'ın çalışmalarını öğreniyor ve biliyor olurdu.

Sensei onaylarcasına başını sallayarak devam etti:

– Neticede Luciferianlar Newton'un aracılığıyla onun bütün imtiyazlarından ve unvanlarından çok daha önemli olan ciddi işler çeviriyorlardı. Newton kendi konumunun nasıl bir kuklacılıktan ibaret olduğunu çok güzel anlıyordu. Ve rencide edilmiş bencilliğinden doğan bu hoşnutsuzluk hissi artık yaşlı zamanlarında mizacının çirkefliği ve despotluğu şeklinde kendini açığa vuruyordu. Kendi suretinin insanların hatırasında nasıl kalacağını takıntı hâline getirmişti. Newton kendi portresini çizdirmek için ressamın önünde poz veriyordu. Üstelik o kadar sık poz veriyordu ki, o zamanlar için böyle bir şeyi kraliyet mensupları ancak göze alabiliyorlardı. Newton ilâhiyat risalelerinin yazılması için kollarını sıvıyor ve İncil'in bazı yerlerinin tefsirinde kendisini "tanrının seçilmiş" olarak görüyordu. Öyle saçmalıklar kaleme almaya başlıyor ki sonraki kuşaklar büyük Newton'un böyle bir zirvalığı nasıl yazabildiğine şaşırıyorlardı. Oysa Newton'un kendisi bizzat bu makalelere büyük değer veriyor ve onları hayatının asıl işi olarak görüyordu. Çünkü bunlar gerçekten onun kendisi tarafından kaleme alınmış çalışmalardı ve bu metinlerde Newton'un kendisi vardı, yoksa ki hakikaten de olağan üstü bir bilim adamı Ömer Hayyam'ın çalışmaları sayesinde "Hür taş ustaları"nın yarattığı surete sahip şu idol yoktu. Ölümü öncesinde kutsal kilise ayininden vazgeçen Newton seksenli yaşlarını aşan bir zamanda öldü. Fakat ölümünden sonra bile "Hür taş ustaları" kendi amaçlarına ulaşmak için yaratmış oldukları onun suretindeki otoriteyi her yerde kullanmaya devam ediyorlardı.

– Şu işe bak sen, – diye sırttı Viktor. – Adama tam anlamıyla koca bir kazık attılar.

– Ona değil, tüm dünyaya, aynı zamanda size de, – hüzünlü bir gülümsemeyle söyledi Sensei. – En azından lise ders programına bakın bir, hâlâ Newton ve "onun" kanunlarının resmiyette nasıl anlatıldığına bir bakın hele.

– Ne fark eder ki? – hayretle omuzlarını silkti Kostik. – Benim için Isaac Newtonmuş, bilmem Ömer Hayyammış, bu kanunları kimin bulduğu ilgilendirmez. Kütle çekim kanunu bundan dolayı değişmiyor ki. Kimin kimden ne aşırıldığı benim neyime gerek? Önemli olan, bu bilgilerin bana kadar ulaşmış olması.

Andrey ters ters Kostik'e bakarak, yüzünde tebessüm ve kuşkulu bir ifadeyle soruverdi:

– Baksana, sizin soyda tesadüfen İshak falan var mıydı?

– Çok fark eder, – diye Kostik'e cevap verdi Sensei. – Birincisi Newton, hocası Barrow'un onun için belirlediği kısımları aşmıştı sadece. Barrow'un kendisi de Ömer Hayyam'ın kendi risalelerine yerleştirdiği şeylerden değil, o zamanın bilgi birikimi çerçevesinde anladığı bilgilerden yola çıkıyordu yine. Bu yüzden de Newton'un kütle çekim yasası böyle "sınırlı" bir şekilde ortaya çıkmış, bilimin önünü kesen kendine özgü bir fren vazifesi görmüştü. Şöyle ki Newton'un "bilimsel çalışmaları" bilimsel dünyada uzun bir süre aksiyom olarak algılanıyordu ve bu da bilim dünyası için kendine mahsus şöyle tartışma götürmez bir idol olan Newton'un otoritesinin "Hür taş ustaları" tarafından empoze edilmesi sayesinde olmuştu. Bu ise kendi sırasında bilimi geliştirmek denemelerinin önünü kesmiş oluyordu. Ama artık bariz bir şekilde çelişkiler ortaya çıkmaya başladığında ise "Hür taş ustaları" burada da bir çaresini buldular. "II Newton" olarak Albert Einstein'ı piyasaya sürdüler.

– Albert Einstein, "Hür taş ustaları"nın çıkardığı bir adam mıydı? – samimi olarak şaşırdı Nikolay Andreyeviç.

– Elbette.

– Evet, neler olmuyor ki bu dünyada, – diye istihzayla gülümsedi Nikolay Andreyeviç. Belli bir süreliğine sohbetimizde sessizlik hâkim oldu.

– Hayır ama, Ömer Hayyam'ın bu kadar büyük bir bilim adamı olduğunu kim düşünce bilirdi ki! – anlaşılan duydukları üzerine düşünen Viktor ifade etti.

– Hem de nasıl bir bilim adamı! – diye altını çizdi Sensei. – Ömer Hayyam, matematik, astronomi, fizik dallarında bir dizi büyük buluşlara imza atarak insanlığın bilimine muazzam katkılar sağlamayı başarmıştı... Bu uygarlığın matematik bilimi tarihinde ilk defa olarak bütün tipten denklemlerin tam bir sınıflandırılmasını yapmış, aynı zamanda da doğrusal, ikinci dereceden, üçüncü dereceden denklemler de dâhil olmak üzere. Üçüncü dereceden denklemlerin sistematik çözümlerine dair teoriyi geliştirmiş, cebirsel denklemlerin çözüm teorisinin temellerini atmıştı. Bundan başka müziğin matematiksel teorisini geliştirmişti. Tam sayıların istenilen üssünün alınması yöntemini tarif etmişti. Ömer Hayyam'ın sadece matematik ve astronomi ile ilgili değil, fakat hem de özellikle fizik

alanında dünyaya sunmuş olduğu diğer teori ve formüllerden daha bahsetmiyorum bile. İşte bahsini ettiğimiz şu ilimler, insanlığın bilim dallarını anlama sürecini çok daha hızlandırabilecek ve dolayısıyla da yüzyıllar bağlamında bu uygarlığın "karanlık" ve "bencil batıl inançlar" evresini yan geçerek, medeniyeti bilimsel teknoloji gelişmesine fazlasıyla yaklaştırabilecek ilimlerden idi. Ama ne yazık ki, insanlar insan olarak kalıyorlar... Dahası o zamanlarda Ömer Hayyam kendi devrinin büyük astronomlarından biri olarak tanınıyordu. Ve eğer bu alandaki risalelerinin hepsi çağdaş bilim adamlarına ulaşmış olsaydı, şimdi insanlar bu bilgilerin sayesinde bilimde çok çok ilerilere yol almış olurlardı, zira onun çalışmalarında mevcut olan bilgiler, bütün şu yeni teçhizatlara sahip olan günümüz astronomları tarafından keşfedilmemiş durumda henüz.

– Fena değilmiş. – ağız açık bir ifadeyle konuştu Andrey. – Nasıl olabilir ki?

– İlim ilimdir zaten, size daha önce bunun sadece olarak Şambala'da muhafaza edilen bir veri bankasından ibaret olduğunu anlatmıştım. Elbette, bahsi geçen bilim dallarında azdan çoktan hazırlıklı olan insanlara sahip oldukları bilinçaltı aracılığıyla gerekli bilgilerin veriliyor olduğu, medeniyetin gelişim sürecinde belirli zaman noktalarının var olduğu belli bir şey. Ancak insanlar arasında manevî bir Şahsiyet ortaya çıktığında ve üstüne üstlük böylesine bir ilgiyi bilime duyduğunda da, bu insan bilgileri neredeyse sınırsız miktarlarda alabilir ve dolayısıyla da bütün uygarlığın gelişim sürecini hızlandırabilir. Bu tür insanlar bir kural olarak kendi zamanlarını çok çok gerilerde bırakmış oluyorlar. Ama bu yerde bir sorun ortaya çıkıyor tabii. Uygarlığın hızlandırılmış gelişme süreci birçok yönüyle sadece alınan ilimlere değil, fakat hem de adı çıkmış insan faktörüne, yani bahsi geçen ilimlerin insanlar tarafından algılanma düzeyine bağlı. Sonuncusuysa, kendi sırasında, birçok unsura bağlı: toplumun manevî durumundan başlayarak, buna karşılık, ayrı ayrı her bir şahsiyetin manevî durumu da dâhil olmakla, ta ki Arhontların faaliyetlerinin hareketlilik düzeyine kadar.

İşte, örnek olarak Ömer Hayyam'ı ele alalım. Bodhisatva Agapit'in öğrencisi olan öğretmeni, genç Ömer'i manevî yola meylettirmişti. Ve bu arada, Ömer Hayyam da sonradan bütün hayatı boyunca başarılı bir biçimde meşgul olduğu "Lotus çiçeği" uygulamasından başlamıştı bu yolda. Delikanlının temiz bir kalbe sahip bir insan olması ve daha da ötesi bilimlere duyduğu merak, hocasının ona belirli manevî uygulamaları kullanarak sahip olduğu ilim temelleri üzerine nasıl yeni ilimler alabileceği konusunda izahat yapmasına neden olmuştu. Ömer bu konuya ilgi duymaktan daha da öteye gitti. O, inatlı bir biçimde sonuçlara ulaşma üzerine çaba sarf etmeye başladı. İlk başta o, hocasının da tavsiye ettiği gibi, bir yandan ona verilen manevî uygulamaları icra ederken öbür yandan da Nişabur, Belh, Semerkant şehirlerinde bilim tahsil ederek kendi ilim "birikimlerini" daha önceki kuşaklardan olan bilim adamlarının deneyimleri ile tamamlıyordu. Ve kendi üzerindeki çalışmalarının sonuçları artık daha önceden bahsettiğim gibi onun tarafından sağlam bilimsel risalelerin yazılmış olduğu yirmi beş yaşlarından beri kendini belli etmeye başlamıştı. Ancak bu sadece bir başlangıçtı. Dahası, zaman aşımında Ömer'de basiret yeteneği ortaya

çıkmişti, gerçi kendisiyse buna hiçbir zaman can atmamıştı. Bu, aslında onun manevî gelişiminin bir yan etkisinden ibaretti.

– Vay canına! – hayranlık dolu bir çığlık attı Kostik. – Böyle bir yan etki bende olacaktı şimdi, hiç itiraz etmezdim vallahi.

– Bu istek içindeki hayvandan değil, ruhundan çıkmaya başladığı zaman senin için de imkânsız bir şey olmayacak, – diye belirtti Sensei. – Neyse, Ömer Hayyam sahip olduğu basiret yeteneği sayesinde insanlar arasında büyük astronom kâhin olarak ün salmıştı. O zamanlarda astronomi ayrılmaz bir şekilde astroloji ile bağlantılıydı. Bir astrolog bütün yönleriyle, bugün dedikleri gibi, psikolojiye (insan psikolojisinin inceliklerine), kozmografyaya hâkim olmanın yanı sıra, mahirane bir şekilde yıldız haritasını çıkarabilmek ve hem de geometriyi, sayıların özelliklerine dair bilimi bilmek, ansiklopedik bilgilere sahip olmak zorundaydı.

Onun ilim ve yeteneklerini iktidarda duranlar da fark etmişlerdi. Bunun sayesinde de Ömer Hayyam, Karahanlı şehzadesi Hakan Şems-ül Mülk'ün sarayında bilimsel faaliyetler ile meşgul olabilmiştir. Yirmi altı yaşında onu Sultan Melikşah'ın sarayında çalışması için, İsfahan şehrine davet ettiler.

O devirde İsfahan'da bulunan dünyadaki en büyük rasathanenin inşaat işlerini de şahsen Ömer'e emanet etmişlerdi. Rasathane Ömer'in çizimleri esasında inşa edilmiş ve ardından kendisi de başına geçmişti. Ömer iyi bir ekip kurmuştu. Resmî olarak yeni bir takvim oluşturması talimatı verilmiş, o da bu işin altından başarıyla çıkmıştı. Fakat bu çalışmalara paralel olarak Ömer Hayyam hem de gözlemeleme teçhizatını geliştiriyor, mercekli teleskobu tasarlıyorken, diğer taraftan da "Zîc-i Melikşah"ın (o zamanların geleneğine uygun olarak Melikşah'ın onuruna isimlendirilmiş) astronomi tablolarını çıkartmıştı. Ama en önemlisi de, o zamanlar için tamamen olağan dışı olan bir şeyi yapmıştı: hatta günümüzde bile güncelliğini korumaya devam etmekten de öte, birçok yönüyle çağdaş bilim adamlarının haberdar olmadığı formüller ve yasalar çerçevesinde fizik ile astronomiyi birleştirmişti. Şimdiye kadar bilim adamlarının sorunun özüne inemedikleri ve günümüzde "karanlık madde" olarak isimlendirilen olguyu tarif etmesi bile nelere değer.

Bu yüzden de Ömer Hayyam olağan üstü bir düzeydeki gerçek Bilim adamı ve ansiklopedist idi. Hemen hemen bütün çağdaşları ondan saygıyla bahsediyor ve "Asrın en bilgin insanı", "Hakikatin kanıtı", "Horasan İmamı", "Doğu ve Batı filozoflarının sultanı" olarak çağırıyorlardı. Ama onun öz varlığına vurgu yapan en önemli lâkabı "Kalbinde Yaşayan Aşkın filizini yetiştirmiş Bilge" idi.

Nikolay Andreyeviç düşünceli düşünceli başını salladı.

– Evet, böyle büyük bir insandı ama şimdi herhangi bir adama sorsan, çağdaş insanımız onunla ilgili ne biliyor ki? En iyi ihtimalle, şöyle "çapkın, ayyaş ve kavgacı" bir Doğulu şair olduğunu söyleyecekler.

– Ne yazık ki, gerçekten de öyle, – diye onayladı Sensei. – Oysa Ömer Hayyam, "Hür taş ustaları"nın kitlelere göstermeye çalıştıkları gibi ne ayyaş, ne çapkın, ne de ki kavgacı

birisi idi. İşin aslında bütün bunlar kendi adamlarını gizlemek ve Gerçeğin dünyada tezahür etmesine izin vermemek amacıyla yapılıyor.

– Ama Ömer Hayyam'ın şarap ve sevgili ile ilgili gerçekten de bir sürü şiirleri var, – diye karşı çıktı Kostik.

– Ömer Hayyam'ın şiirleri ikili anlam taşıyor, – yine tekrar etti Sensei. – O, maneviyatta erdiği şeyleri ifade etmek için günlük yaşama dair özel kelime hazinesini kullanarak düşüncelerini mahsustan sözlü simgecilik biçiminde ifade ediyordu. Bu da açık ve yüksek sesle söylenemeyecek şeyleri özgürce ifade edebilmek için imkân sağlıyordu. O, öğretileri ve sanatlarına iyi bir şekilde aşına olduğu ve de dünyevî Aşkın, Tanrı'ya duyulan Aşkını simgelediği, sevgili ile buluşmanın ise Tanrı'ya giden yolların arayışını, ermişliği simgelendiği Sufilerin yöntemlerini kullanıyordu. Şarap, Bilgeliğin kaynağı, ilâhi lütuf, tanrısal bir vecde ulaşmak gibi anlamlara geliyordu. Çömlekçi, çömlek imalâthanesi de yaratıcı, dünya ve birey arasındaki karşılıklı ilişkiyi simgeliyordu. Ve de unutmamak gerek, Ömer Müslüman bir ülkede yaşıyordu. Kur'an ise şarap içilmesini yasak kılıyor. Dahası, Ömer hem de Fars şiir sanatına ün kazandırıyor. Onun şiirlerini muhakeme edebilmek için Fars şiirinde şarabın ne anlama geldiğini bilmek lâzım. Ne var ki, Ömer'in sanatından bahsederken bunun gibi ayrıntılar nedense bir kural olarak es geçiliyor.

– Ne yani, o Müslüman mıydı? – hayretle beyan etti Yura.

– Evet. Mümin bir Müslümandı. Hatta, Kur'an'da emredildiği gibi Mekke'ye Hac ziyaretine bile gitmişti.

– Peki, o hâlde "Lotus çiçeği" ile nasıl meşgul ola bilirdi ki? – şaşkın bir ifadeyle konuştu Andrey.

– Din ile İlmi birbirine karıştırma. O, mutlak ve tek olan Tanrı'ya inanıyordu, saf İlimlerin vasıtasıyla Tanrı'ya gidiyordu ve dinin çok daha üstündeydi. Oysa, İslam geleneklerine her zaman saygı duyuyordu. Ve de inan bana, bir din olarak İslam'da saygı duyulacak çok şey var.

– Demek, onun şiirleri ikili anlamlar taşıyordu, – düşünceli bir ifadeyle konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Evet, bunun sayesinde de onun şiirlerine aşına olan kişiler sahip oldukları ahlâk düzeyine, hayat deneyimlerine ve bilgisine bağlı olarak günümüzde bile kendilerine özgü bir tat buluyorlar. Bak, meselâ size anlattığım şu şeyleri hatırla, bizim bilinçaltı "okyanusumuzda" saklı olan ruh hakkında, bizim dinleyicimiz olan ve yüzeyde yüzen "bir şey" ile ilgili anlattıklarımı hatırla ve Ömer'in yazdıklarıyla karşılaştırmak, her şeyi anlayacaksın. Onun şu şiirini düşün örneğin.

**"Gördüğümüz her şey, inan, bir görüntü sadece.
Dünyanın yüzeyinden dibine uzak mesafe.
Cihanda bariz olanı önemsiz gibi say sen,
Zira cisimlerin mahiyeti meçhul bilmece".**

Veya şu şiirlerini.

"Ey cahil, etrafına bak, tamamen bir hiçsin,
Temel yok, rüzgâr hüküm sürüyor, sen bir hiçsin.
Hayatındaki iki hiç sınır ve huduttur,
Hiçlikte yaşıyorsun, içinde de bir hiçsin".

"Kalbinde, ruhunun sırrına eren her kimse,
Önünde kim durursa dursun okur kalbinde.
O, hem deniz, hem dalgıç, hem ender bir incidir,
Bu kelamın bilgeliğine agâh ol sen de!"

"Güneşin yerine cihanı aydınlat desen yapamam.
Varlığın sırrına giden kapıyı aç desen açamam.
Düşünce denizinde mananın incisini buldum ben,
Ancak bana del desen, korkudan ona delik açamam".

Şimdiyse size daha bir şiirini okumak isterdim. Ama sadece dinlemekle geçmeyin, bu sözlerin manasını anlamaya çalışın.

"Baksana: kadehin cismi ruha gebedir,
Yoksa nilüfer güle gebe mi,
Hayır, şu bir avuç akıcı ateş
Dağ pınarı gibi saf billurun rahmindedir".

Nikolay Andreyeviç düşünüyordu, ardından ise söyledi:

– Anlayamadım nedense...

– Aslıdaysa başlangıçta "kadehin" yerine "kâse" kelimesi vardı, – sanki kendi kendisiyle konuşur gibi belirtti Sensei, ardından ise Nikolay Andreyeviç'e izah etmeye başladı:
– Bu şiirin anlamını sonuna kadar anlayabilmek, ancak Graal'ın gerçek hikâyesini bildikten sonra mümkün. Diğerleri içinse bu dörtlük günlük yaşam düzeyinde bir yorumdan fazlası değil... Veya, meselâ, yine aynı seriden şu şiire bir bakın hele.

"Dudaklarım ile dokunup sordum ben kâsedem;
"Gece ve gündüz silsilesiyle neredeyim ben?"
Dudaklarımı ayırmadan cevap verdi kâse:
"Ah, bir daha bu dünyaya dönmeyeceksin, İç sen!"".

– Hm, gerçekten de, eğer ilim birikimin sınırlıysa eğer, kafana günlük yaşama dair şeylerden başka bir şey gelmiyor zaten, – hemfikir olan Nikolay Andreyeviç ardından hemen merak etti. – Peki, şu Graal hikâyesi de neyin nesi oluyor?

– Sonra anlatırım. Epey ciddi bir konu, haddinden fazla olaylara değinen bir mevzu. Şu an için sadece şunu belirteyim, Ömer Hayyam bu konunun tarihi ile ilgili çok şeylerden haberdardı. Yeri gelmişken, kadim devirlerde Doğu'da, şimdi "Graal kâsesi" olarak dedikleri şeyi "Cemşid'in kâsesi" olarak isimlendiriyorlardı. Ve Ömer Hayyam'ın da bu konuyla ilgili çok ilginç bir şiiri var.

**"Uyumadan Cemşidin kâsesini aradım,
Bütün cihanı boydan boya dolaştım durdum,
Bilge birisi söyledi nafile bu kadar,
Uzaklara gitmişim, ruhumda bulmam lâzım".**

– Bu Cemşid kim oluyor peki? – diye merak etti Kostik.

– Cemşid mi? O, İran destanının efsanevî padişahı, kadim İran efsanelerindeki ilk insan Yima'nın daha sonraki bir versiyonunun ilk örneği. Efsaneye göre o, "kâseye" sahipti, yani dünyanın yansıdığı bir şeye... Aslıdaysa şunu belirtmek isterdim, hatta bugün Rus dilinde okuma imkânına sahip olduğunuz Ömer'in meşhur şiirleri bile kimi zaman şiirlere yüklenmiş anlamı tam olarak aktarmaktan yoksun kalıyorlar. Çünkü birincisi, Ömer Hayyam Doğu'nun kendine özgü bir edebiyat "Lâtince"si durumunda olan ve içerisinde fazla sayıda özel terimlerin, kendine has anlayışların, kadim belirtmelerin olduğu Farsî dilinde yazıyordu. Ve bu arada, genel itibarıyla bilimsel çalışmalarını yazdığı müsveddeler üzerinde kaleme aldığı şiirler, onun için bir düşkünlükten daha da öte, manevî bir dışa vurumdu. Onun birçok şiirlerini dostları ezberden yazıyorlardı. İkincisi ise, çok daha sonradan, şiirlerin çevirisi ile meşgul olan insanlar bu rubaîleri kişisel hayat algılamaları, dünya görüşleri eleğinden geçiriyor, üstüne üstlük yine örneğin Rusça'da bir şiir olarak gözükmesi için çeviriye keyfi şiirsel biçimler vererek ifade ediyorlardı. İşte bu şekilde anlamın bozulması gerçekleşmiş oluyordu. Orijinal hâlleriyle onun şiirleri, elbette, insanın başını döndürüyor.

Ve bu zaman Sensei tamamen beklenmedik bir anda, anlaşılın bahsini ettiği şu Farsî olacak fevkalâde enfes bir dilde şiir okumaya başladı. Doğrusu hatta okumuyordu, kelimeleri uzata uzata telâffuz ederek, âdeta bir ezgi söylüyordu. Üstelik şiirin kendisi de bana çok sıra dışı gelmişti. Bilmiyorum, şiiri Sensei'in okuyor olmasından dolayı mı, yoksa seslerin sıra dışı ahenkinden dolayı mı, beni tepeden tırnağa kadar sarmalayan, tarif edilemez bir şükran dalgası kaplamış, bu yüzden de benim "Lotus çiçeğim" huzur dolu bir sıcaklık yayarak âdeta içimde çiçek açmaya başlamıştı. Üzerime çöken bu hafiflik ve içimde doruk yapan mutluluk hislerini kaybetmemek için kıpırdamaktan bile korkarak yerimde donakalmıştım.

Sensei şiiri okuyup bitirdikten sonra, bir sessizlik hâkim oldu.

– Çok güçlü! – herkesten önce hayranlıkla telâffuz etti Nikolay Andreyeviç. – Nasıl da insanı derinden sarsıyor!

– Aha, vücudumdaki tüyler bile diken diken oldu, – onunla hemfikir oldu Stas.

– Bak işte, görüyor musunuz, – belirtti Sensei. – Şiirlerde Ömer Hayyam'ın ruhunun bir parçası koyulmuş. Ve yazarın kendisinin, daha doğrusu vücudunun, uzun zamandan beri artık olmamasına bakmayarak, şiirleri hâlâ insan ruhlarına heyecanlandırarak onları uyanmaya zorluyor. İnsanlar bir şeyler hissediyorlar, ama ne olduğunu anlayamıyorlar. Şiirleri onları kendine doğru çekiyor. Ömer Hayyam'ın şiirleri ile ilgili, zaman tanımayan, millî sınırları olmayan ve insanların düşüncelerini heyecanlandırarak onları hayatın anlamı ile ilgili düşüncelere sevk ettiğini boşuna söylemiyorlar. Ve bu da üstelik, dikkat edin, Ömer Hayyam'ın isminin yüzyıllar içerisinde silinip gitmesi için çalışan "Hür taş ustaları"nın bütün karşı önlemlerine karşın. Kendi alçak işlerinin gün yüzüne çıkmaması için Ömer Hayyam'ın Avrupa'daki popülerliğinin artma sürecini ne kadar engellemeye çalışsalar da bu süreç yine de kaçınılmaz olmuştu. – Ve biraz sustuktan sonra, ilâve etti: – Ancak bütün şu hikâyede en gülünç olan şey, hatta bugün bile "Hür taş ustaları"nın Ömer Hayyam'ı toplumun gözünde düşürme denemeleri. Bugün itibarıyla ona ait beş bine yakın rubaî, yani şiir biliniyor. Oysa bunların büyük bir kısmı, onun ismine mal edilen uydurmadan başka bir şey değil. Şimdi bilim adamları Ömer'in müellifliğine 300-400 rubaî ayırıyorlar. Üstelik, güya Cambridge üniversitesinin kütüphanesinde hatta toplam 293 rubaînin olduğu kadim el yazmalarının asıllarının muhafaza edildiğine dair yaygın haberler dolaşiyor. Doğal olarak, bu el yazmalarının bütün dünyada meşhur olan Ömer Hayyam'ın kaleminde çıkma olduğuna dair şüphe götürmez bir güvenilirliğe sahip olduğunu onaylayan "doğu bilimciler" de bulunmuş oldu. Üstelik, bu dörtlüklerin de Cambridge üniversitesinden bahsedildiği zaman özel bir titizlikle propagandası yapılıyor.

– Cambridge üniversitesi mi dedin? – alaylı bir gülümseyişle konuştu Nikolay Andreyeviç.

Bu sözlerin anlamı çocukları ulaşmış olduğunda, hep beraber güldüler. Cevabında Sensei tebessümle omuzlarını silkerek söyledi.

– Bunda sonra da dünyada şunun gibisinden şiirler ortaya çıkıyor:

"Boynu bükük, tevazuyla girdim ben camiye,
Güya namaza gelmişim, Allah bilir niye:
Geçen seferde bir seccade aşırımtım ben;
Yenisini çalmaya geldim eskidi diye".

Bu şiirin hangi çevirisine bakarsanız bakın hep aynı anlamı ifade edecektir, güya Ömer camiye kendisi için seccade çalmak için gelmişti. Oysa bu şiirin gerçek manası, onun "Hür taş ustaları"nın adamları tarafından tarihî sahtecilikleri öncesinde, tamamen farklı bir anlam içeriyordu. Orada şöyle diyordu, Ömer camiye insan sözüne kulak asmak için değil fakat Tanrı'dan sormak için, hakikî ibadet için bir örtü durumundaki vücudu artık eskidiğinden dolayı yeni bir vücuda ihtiyacı olacak mı, yoksa bu onun için sonuncusu mu, diye ne yapması gerektiğini sormak için gelmişti. Daha anlaşılır bir ifadeyle, reenkarnasyon çemberinden çıkmaya lâyık olup olmadığını soruyordu. Yani mevzu maddî değerlerden değil, manevî değerlerden gidiyordu.

– Evet, aradaki belirgin fark hissediliyor, – diye tasdik etti Nikolay Andreyeviç.

– Aradaki farkı şimdi hissettiniz ama, – söyledi Sensei, – çünkü artık yavaş yavaş neyin ne olduğunu anlamaya başlıyorsunuz. İnsanların çoğunluğuysa saf saf "Hür taş ustaları"nın sayesinde popülerleşen şeylere, bunların birer gerçek Ömer Hayyam şiirleri olduğuna inanıyorlar... İşte, bir sonuç olarak bu İnsan hakkındaki halk düşüncesi de böyle olmuş oluyor.

– Ömer Hayyam ihtiyar yaşlarında mı öldü? – diye merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Evet, – cevabını veren Sensei düşünceli bir ifadeyle konuştu, – Ömer Hayyam alnının akıyla en zorlu imtihanı, para ve güç imtihanını geçmişti. Hatta iktidar el değiştirdikten ve başında bulunduğu rasathane de iktidar çevrelerinin ilgisini çekmediğinden dolayı kaderine terk edildiğinde bile Ömer umutsuzluğa kapılmamıştı. O, hekim olarak çalışarak insanlara fayda sağlamaya devam ediyordu. Ve aslında ihtiyar çağlarına kadar yaşadktan sonra, ölmedi. Gitti sadece. Ölümünden kısa bir süre önce de Ömer kendi öğrencilerine ölüm tarihini söylemenin yanı sıra hem de "köhnemiş bedeninin" bulunacağı mezarın yerini ve hatta onun armut ve erik çiçeklerinin pembe ve beyaz taç yaprakları ile kaplı olacağını bile aktarmıştı. Ve öyle de oldu.

Ve biraz sustuktan sonra Sensei ifade etti:

– Biz burada geçiciyiz. Zaman ise çok hızlı geçip gidiyor. Zira dün olan şey, artık geçip gitmiş. Oysa ne zamansa o an, uzaklardaki bir gelecekte ibaretti, – ve daha canlı bir ifadeyle ilâve etti. – Alın sizin için iki örnek işte. Newton ve Ömer Hayyam. Birisi tüm ömrü boyunca karanlığa, diğeri ise aydınlığa hizmet etmişti. Sonuç çıkarın! Newton, bütün hayatını içindeki rezalet hissiyle yaşayan ve düşmanına bile dilemeyeceğin ağır bir karma ile ölümüne kavuşan bir hırsızdı. Ömer Hayyam ise hayatı boyunca manevî gelişiminde muazzam bir sıçrayış gerçekleştirmişti. Ve kendi emeğiyle insanlar için bir sürü faydalı şeyler yapmakla kalmamış fakat hem de kendi üzerinde çalışmakla bu dünyadan daha üstün katmanlara çıkmayı başarmıştı.

Sensei'i dinleyen Nikolay Andreyeviç sesli olarak düşünmeye başladı:

– Ama kabul et Sensei, hakikat yolunda ilerleyebilmek için yine de doğru yönün bilinmesi çok önemli. Buna karşın birilerinin de bu yolu göstermesi gerekiyor. Meselâ, Ömer Hayyam'a bakarsak. Ona yolu gösteren Agapit'in öğrencisiydi bizzat! Böyle şeyler de herkese nasip olmaz.

– Ne yazık ki doktor, bu konuda size katılamayacağım. Her bir insan hayatında yön gösteren işaretlerle karşılaşılıyor. Ve hangi yolu seçeceği yalnız ve yalnız insanın kendisine kalmış bir şey.

– Her bir insan? Zannetmiyorum, – diye karşı çıktı Nikolay Andreyeviç. – Meselâ farz edelim ki benim şansım yaver gitti, seninle karşılaştım ve birçok şeyler öğrendim. Oysa milyonlarca insan bu bilgileri bir yerlerden işitmek bir tarafa, onların varlığından bile haberleri olmadan yaşıyorlar.

– Burada da yanılıyorsunuz doktor. Şimdi anlattığım şeyleri, milyonlarca insan bilmiş olacak. Ve onların her birisi için de bağımsız bir seçim yapma hakkı verilecek... Yakın gelecekte birçok insan bilmekle de kalmayacak, bu dünyanın gerçek eşkâlini görmeye başlayacaklar.

– Ve bu yakın gelecek acaba ne kadar uzakta? – gülümseyerek netleştirdi Nikolay Andreyeviç.

Sensei gülümseyiverdi:

– Şöyle diyelim, *"Hür taş ustaları" tarafından belirli olaylarda dokunmuş olan dikişlerin nasıl kopmaya başladıklarını, "terzilerin" panik içerisinde kendileri tarafından yaratılan illüzyonları, insanlar için ördükleri şu serapları nasıl savunmaya başladıklarını görmeye yetişeceksiniz daha. Yeri gelmişken, bu da sizin için kimin kim olduğunu açığa kavuşturmak için bir şans olacak. Ariman'ın önünde diz çökmüş kimselerin yüzlerindeki maskelerin nasıl düşmeye başladığını göreceksiniz. Ve maskeler düşmeye başladığı zaman, eğer "edepli insan" maskesinin altında Arhontlar'ın sadık bir hizmetçisini görürseniz hayal kırıklığına uğramayın... Bu yüzden de çocuklar, gözlemleyin, düşünün, ibret çıkarın ve hayatınızda bir İnsan olarak hareket edin, yoksa ki Arhontlar'ın kişiliksiz bir kölesi olarak değil.*

– Bu kölelikten nasıl kaçınabiliriz ki? Bu dünyada kimin kim olduğunu nasıl anlayabiliriz, eğer şu Arhontlar bizim için görünmez iseler! – buruk bir kalple sitem etti Andrey.

– O kadar da görünmez değiller canım. Nasıl diyorlar, isteyiver yeter ki, senin de gözlerin açılır. Aslında sadece Arhontların kendilerini, yani Ariman'ın kişisel çemberini oluşturan şu on iki insanı ortaya çıkarmak zor. Oysa kimleri yönettiklerini ve dünya güçlülerinden kimlerin onların zincirlerine bağlı olduklarını açığa kavuşturmak çok basit. Sadece olarak Arhontların yapısını, özelliklerini ve hareket yöntemlerini bilmek gerekiyor. Ve o zaman bu dünyayı daha derinden anlamakla kalmayacak, aynı zamanda da insanları daha iyi tanıyacak, gözlerinizde perde olmadan kimin kim olduğunu görmeye başlayacaksınız. Gerçek bir Şahsiyet olmaya başlayacak, birilerinin paslanmış mekanizmalarındaki renksiz cıvata olmaktan kurtulacaksınız. Bu yüzden de manevî mecrada bulunurken, öte yandan da dünya ile ilgili bildiklerinizi olabildiğince genişletin. İşte o zaman hayatınızda yardımcınız olacak birçok işaretler göreceksiniz ve hatta gerekli anda gerekli kitap da önünüze düşerek lâzım olan sayfada açılacaktır. Her şeyde İnsan olun, yoksa ki tarikat ve partilerin ahırına soktukları bir koyun değil. Bağımsız düşünün! Düşüncelerinizi manevî temizlik içerisinde tutun! O zaman hiç kimse bu hayatta sizi boyunduruk altına alamayacak, zira bu dünyada var olan en değerli zenginliğe; içindeki Ruhun sınırsız Özgürlüğüne sahip olan şahısları hiçbir maddî köleliğin zincirinde tutamazsın!

Sensei'nin böylesine ilham veren sözlerinden sonra ekibimizin yüzleri ışıldamış ve âdeta iyimserliğin görünmez bir ışığıyla dolmuştu. Hatta garip bir bayram havası esiyordu

sanki. Sensei'in daha bir şeyler anlatacağını bekliyorduk ama o, uzun bir duraklama anı vererek dikkatle bizi izledikten sonra konuşmayı günlük konulara çevirdi:

– Neyse, çay keyfinin resmî bölümünün sonlanmış olduğunu varsayacağız. Geleneksel soruyu "işin ehline" soralım: bulaşıkları kim yıkayacak?

Bu arada da toplu soframızın bıraktığı "sonuçlara" işaret etti. Çocuklar katıla katıla gülmeye başladılar.

– Neyse, biz toplarız hemen! – elimi sallayarak söyledim ben. – İki dakikalık iş...

– Yook, kızlar siz dinlenin. – gülümseyerek söyledi Sensei.

Ve yerinden kalkarak bulaşıkları toplamaya başladı.

– Evet, kızlar dinlenin siz! – hemen fırlayan Viktor, Sensei'e yardım etmeye başladı. –

Biz hallederiz şimdi.

* * *

Ekibimizin erkek yarısı aralarında anlaşmışlar gibi Sensei'i örnek alarak bizi bu işten uzak tuttular. Temizlik zamanı ben ve Tatyana saygın misafirler gibi oturuyorduk. Pırıl pırıl temizlik yeteri kadar hızlı bir sürede tamamlanmıştı. Jenka'nın şaklabanlıkları olmadan da olmamıştı tabii. Her zamanki gibi ilk başta büyük bir gayretle bulaşıkları kurulama işine giriştikten çok kısa bir süre sonra bu işe karşı soğudu ve çok sevdiği vicdanı ile ilgili, kanunların insanlar tarafından yazıldığını ve aslında 8 Mart haricinde erkeklerin bulaşık yıkamak zorunda olduklarına dair hiç bir yerde yazmadığı konusunu üflemeğe başladı. Şaka bir yana, ortalığı toplarken Sensei bize Vicdan ile ilgili çok ilginç bir efsaneyi, içerdiği anlam itibarıyla Jenka'nın bütün şaklabanlıklarından daha derin ve daha önemli bir rivayeti anlattı.

– ...Doğru bir tepitte bulundun, kanunlar insanlar tarafından yazılıyor, – Jenka'nın yeni bir esprisine cevap verirken ciddi bir ifadeyle söyledi Sensei. – Sanırım bununla ilgili olarak, Vicdanın maceralarına dair size çok kadim bir Çin efsanesini anlatacağım ve insanların o zamanlar olduğu gibi şimdi de ne kadar aynı kaldıklarını kendiniz anlayacaksınız.

"Bu hikâye çok mu çok eski zamanlarda yaşanmıştı. Vicdan dünyaya gözlerini açmıştı. Gecenin sessizliğinde, canlı olan her şeyin düşünceye daldığı bir zamanda doğmuştu. Ay ışığında parıldayan ırmak düşünüyor, yıldızların serpildiği gökyüzü düşünüyor, gecenin pusunda donakalan otlar düşünüyordu. Krizalit hangi rengârenk desenlerle kelebeği yaratması konusunda düşünüyor. Bitkiler güzel mi güzel çiçeklerini, kuşlar şarkılarını, yıldızlar geleceği düşünüyordu. Bu yüzden geceleri o kadar sessiz. Gündüz vakti her şey uğuldayıp yaşarken, geceleri sessiz düşüncelere dalıyordu. İşte böylesine sakin bir gecede, her canlı düşüncelere daldığı bir zamanda Vicdan doğmuştu. O, çok güzeldi. Güzel gözlerinin derinliklerinde uzak yıldızların ateşi yansıyor. Ay ışığı onun simasını kendi nuruyla süslemişti. Gece ise gizemli örtüleri ile sarıp sarmalamıştı.

Ve Vicdan insanlara gitmişti. Onların arasında kimi zaman iyi, kimi zaman ise kötü yaşıyordu. Ve de bir gece kuşu gibi yaşıyordu. Zira gündüzleri kimse onunla konuşmak bile istemiyordu. Her kime yaklaşırsa, onu başlarından defediyor, şöyle diyorlardı: "İşimiz başımızdan aşkın, yapacak onca şey var, işi gücü bırakıp da seninle mi konuşalım şimdi!" Oysa geceleri özgürce hem zenginlerin hem de yoksulların evlerine giriyordu. Usulca uyuyana dokunuyor ve diğeri uyanıyordu. Görünce onu soruyordu:

– Ne istiyorsun Vicdan?

O ise sessizce söylüyordu:

– Ne yaptın bugün peki?

– Ben mi? Öyle hiçbir şey yapmadım ben...

– Düşün bir hele.

– A... Meğer bir tek...

Ve henüz düşünürken o, Vicdan bir başkasına gidiyordu. Uyanan insanın ise artık sabaha kadar gözüne uyku girmiyor, gündüz yapmış olduğu şeyi düşünüyordu hep. Ve gündüzün gürültüsü altında duymak istemediği birçok şey, gecenin sessizliğinde defalarca kulaklarında yankı yapıyordu. Ve bu şekilde Vicdan gelmeye devam ediyordu, taa ki insanların üzerine uykusuzluk çökene kadar.

Bu zaman insanlar da onların eyaletinde bulunan en bilge adam Li Han Dzu'dan uykusuzluğa karşı bir deva bilip bilmediğini sordular. İnsanlar Li Han Dzu'yu çok bilge birisi olarak biliyorlardı, çünkü eğer herkesten fazla parası, herkesten fazla toprağı, herkesten fazla evleri vardysa demek ki herkesten fazla da aklı vardı! Ne var ki, "bilge" olarak dedikleri şahsın aslında herkesten daha fazla uykusuzluk hastalığından çile çektiğini ve nasıl kurtulması gerektiğinden habersiz olduğunu bilmiyorlardı. Zira çevredeki herkes ona borçluydu. Ve bu insanların hayatları boyunca yaptıkları şey, onun borcunu vermek için çalışmaktan ibaretti. Bilge Li Han Dzu hayatını böyle kurmuştu. Bilge birisi olarak, borçlulardan birisinin ondan çaldığı ve yakalandığı zamanlarda ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu meselâ. Li Han Dzu bilgeliğiyle onu patakıyor, öyle gayretle yapıyordu ki bunu diğeri için ibret oluyordu. Gündüz vakti bu işi çok bilgece yapıyordu, çünkü başkaları bu cezayı görünce korkuyorlardı ondan. Oysa geceleri Li Han Dzu'nun kendisi, hem hayatı için hem de zenginliği için korkuyordu. Bu yüzden de geceleri, gündüzleri olduğundan çok farklı düşünceler geliyordu aklına: "Peki, fakir neden çalışıyor? Çünkü onun yiyecek bir şeyi ve de bunu kazanacak zamanı yok. Zira bütün gün adamın yaptığı tek şey, bana olan borcunu çalışmaktan ibaret". Li Han Dzu hatta hareketlerini mazur göstermek için Vicdanla tartışıyordu: "Ne yani, hem benden çalsınlar, hem de ben haksız mı olayım?!" Ne var ki, kendisini mazur gösterse bile yine de gözüne uyku girmiyordu. Ve bu uykusuz geceler o kadar çileden çıkarttı ki onu, bir gün Li Han Dzu artık dayanamayarak bilgeliğine rağmen ilân etti:

– İade edeceğim onların bütün paralarını, bütün topraklarını, bütün evlerini!

Fakat bu zaman bilge Li Han Dzu'nun akrabaları bunu duyunca korkunç bir gürültü kopararak insanlara bağırıyorlar:

– Uykusuz gecelerden dolayı bilge adamın üzerine bu tür bir çılgınlık sirayet etti!
Suçun hepsi Vicdanda!

Zenginler korktular:

– Eğer en bilgenin üzerine delilik çöktüyse, bizim hâlimiz nasıl olacak?

Yoksullar da korktular:

– Bizimse her şeyimiz herkesten daha az, demek ki aklımız da daha az! Eğer en bilgenin üzerine uykusuz gecelerden dolayı delilik saldırıyorsa, bizim aklımıza ne olacak o zaman peki?

Zenginler ise yoksulların korkusunu görerek, kendi aralarında meclis yaptılar:

– Vicdanın yoksulları nasıl korkuya saldırdığını görüyor musunuz. En azından yoksullara arka çıkmalı ve Vicdandan kurtulmalıyız!

Ve bu işi nasıl çevirmeleri gerektiğini düşündüler düşündüler ama akıllarına da bir şey gelmedi. Ve sonunda o zamanlar Nankin'de yaşayan ve Çin'in en bilge adamı A Pu O'nun yanına elçiler göndermeye karar verdiler. O kadar bilge ve alim adamdı ki, bütün Çin ülkesinin hükümdarları öğüt için yanına geliyorlardı. Elçileri teçhiz ettiler. Ona cömert hediyeler getirerek defalarca yerlere kadar eğilerek selâmladıktan sonra ricalarını iletiler ve Vicdanın onlara musallat ettiği uykusuzluktan kurtulmak için yardımlarını istediler. Böylesine bir "halk derdini" dinleyen A Pu O gülümseyerek söyledi:

– Evet, öyle bir şey yapılabilir ki sonrasında Vicdanın yanınıza gelmesine bile hakkı olmaz! Cahil insan neyi yapıp neyi yapamayacağını nereden bilsin? Hadi gelin kanunlar çıkaralım. Tomarlar üzerine insanın neyi yapması, neyi yapmaması gerektiğini yazalım. Mandarinler ise kanunları ezberle öğrenecekler. Diğerleri ise bırakın onlara sorsunlar: neyin olup, neyin olamayacağını. Ama ilk başta tabii ki onlara ödeme yapsınlar: mandarinlerin de hani beyinlerini kanunlarla bedavaya dolduracak hâlleri yok ya! İşte, bundan sonra Vicdan gelip de cahil insandan sorduğunda: "Bugün ne yaptın?" diye, diğeri cevap versin: "Yapmam gereken ve de tomarlarda yazılan şeyleri". Böylece herkes rahat rahat uyuyacak.

Herkes bu karara sevinmişti. Ve öncelikle de mandarinler. Zira kitap işaretleri ile kurcalanmak, toprağı işlemekten daha kolaydı hani. Diğerleri de mutlu olmuşlardı. Zira mandarinlere ödeme yaprak gündüzleri bir dakika konuşmak, geceleri Vicdan ile gönülden konuşmaktan daha kolaydı. Ve insanın neyi yapıp neyi yapamayacağına dair kanunları yazmaya başladılar. Ve yazdılar da, bilge A Pu O'nu ise böylesine değerli bir öğüdü için mandarinlerin başına getirdiler, bilgeliği ile akıllı insanları Vicdanlarından rahat bir şekilde yaşamaya yardım edebilmesi için.

İnsanlar da mandarinlerin ve baş A Pu O'nun yasaları altında yaşamaya başladılar. Bir şey mi yapmak gerek, yoksa anlaşmazlığı mı çözmek lâzım, insanlar mandarinin yanına gider, cömertçe ödeme yaptıktan sonra sorarlardı:

– Tomarları aç bakalım. Bizlerden kim onlara göre daha haklı?

Şimdi artık sadece en yoksullar uykusuzluktan çile çekmeye devam ediyorlardı, çünkü onların hatta bir öğüt için bile mandarinlere verecek bir şeycikleri yoktu. Diğerleri ise geceleyin Vicdan yanlarına gelir gelmez söylüyorlardı:

– Başımın etini ne yiyorsun! Kanunlara göre hareket ettim ben! Tomarlarda böyle yazılmış! Benlik bir şey yok!

Yüzünü öbür yana çevirerek uyumaya devam ediyordu.

Hatta herkesten daha fazla uykusuzluktan eziyet çeken bilge Li Han Dzu bile geceleri Vicdan yanına yaklaştığında şimdi artık gülüyordu:

– Eee, selâm sana güzelim! Şimdi ne diyeceksin bakalım?

Vicdan ise yıldızların parladığı gözleri ile ona bakarak söylüyordu:

– Hani malını mülkünü yoksullara geri vermeyi istiyordun, ama vermiyorsun?!

– Peki, buna hakkım var mı benim?! – alay ederek gülüyordu Li Han Dzu. – Tomarlarda ne yazılmış? "Herkesin malı mülkü kendisine ve de onun soyunu devam ettirecek kişilere ait". Eğer benim mirasçılarım mirasın dağıtılmasına razı değillerse, ben başkalarına ait malı mülkü nasıl çarçur edebilirim? O zaman ben hırsız oluyorum, onlardan çaldığım için veya deli oluyorum, kendimden çaldığım için. Kanunlarda ise söylüyor: "Hırsız ve deliler zincire vurulacak" diye. Bu yüzden de beni rahat bırak. Ve sana da uyumayı tavsiye ediyorum, aylak aylak dolaşmayı değil.

Sırtını ona dönerek, tatlı talı uykuya daldı.

Ve Vicdan nereye giderse gitsin artık aynı şeyleri işitip duruyordu:

– Biz nereden bilelim yahu?! Mandarinler nasıl diyorsa biz de öyle yapıyoruz. Hadi git de onlara sor! Biz kanunlara göre davranıyoruz.

Bu sefer Vicdan mandarinlere giderek, onlara sordu:

– Neden hiç kimse beni dinlemek istemiyor?

Onlar ise cevabında gülerek söylüyorlar:

– Meğer insanların seni dinlemesi ve senin öğüt verdiğin gibi davranmaları mümkün mü? Kanunla ne işe yarıyor peki? Zira herkes için burada mürekkeple sarı kâğıt üzerine yazılmış! Yüce bir şey! Bunu düşünüp bulduğu için de A Pu O'nun mandarinlerin en büyüğü sayılması boşuna mı oldu?

O zaman Vicdan baş mandarinin, tüm Çin'deki en bilge adam olan A Pu O'nun yanına gitti. Usuldan ona dokunuverdi. Uyanan A Pu O yerinden fırladı ve Vicdanı karşısında görünce korkudan haykırdı:

– Gece vakti izinsiz başkasının evine girmeye nasıl cür'et edersin? Kanunda ne yazmış? "Gizliden başkasının evine geceleyin gelen kimseyi hırsız varsayıp, hapishaneye tıkmak lâzım!"

– Senden çalmaya gelmedim ben! – diye cevap veriyordu. – Ben Vicdanım!

– Kanunlara göre ise sen ahlâksız bir kadınsın! Açık seçik bir şekilde yazıyor. "Eğer kadın geceleyin başka bir erkeğin yanına gelirse, onu ahlâksız kadın olarak varsayıp hapishaneye tıkmak lâzım!" Eğer hırsız değilsen, o zaman demek ki ahlâksızsın!

– Ne ahlâksızı ya?! – diye şaşırdı Vicdan. – Ben Vicdanım!

Ama A Pu O öfkesinden daha da çok parlamıştı.

– Ah sen, demek ne ahlâksız, ne de ki hırsızısın, sadece olarak kanunlara uymak istemiyorsun o zaman? Bu durum için de yazılmış bir kanun var: "Eğer ki birileri kanunlara itaat etmek istemiyorsa, onu kanunsuz olarak varsayıp hapishaneye tıkmak lâzım". Hey, hizmetçiler! Alın şu kadını, ahlâksız bir kişi ve hırsız zanlısı olarak, açık açık kanunlara itaatsizlik suçunu işlemiş birisi gibi zincirlere vurun ve sonsuza kadar parmaklıklar arkasına kapatın.

A Pu O'nun hizmetçileri Vicdanı yakaladılar, ayaklarına zincir vurdular ve zindana kapattılar. O günden beri Vicdan artık kimseler gelmiyor ve hiç kimseyi rahatsız etmiyor. O kadar ki, hatta onun varlığını bile unuttular. Meğer bir tek, nadiren bir insan mandarinlerden şikâyetçi olduğunda haykırırken:

– Hiç mi vicdanınız yok sizin!

Onlarsa anında kâğıtları gösteriyor ve Vicdanın kilit altında tutulduğuna işaret ederek cevap veriyorlar:

– Demek ki var, onu kilit altında tuttuğumuza göre!

Ve insan susuyor, mürekkeple yazılmış mandarin kâğıtlarına bakıyor ve onların gerçekten de haklı olduklarını görüyor! O gün bu gündür insanlar Vicdansız, mandarinlerin ve baş A Pu O'nun kanunları altında yaşıyorlar. Bunun ağır mı, yoksa tatlı mı olduğuna ise, gece çöküp de canlı olan her şey düşünmeye başladığı zaman her bir kişinin kendisi karar veriyor.

Sensei bu eski mi eski efsaneyi rivayet etmeyi bitirdiğinde ise, dinlemekte olan çocukların gayretli bir şekilde havlularla silmeleri neticesinde bütün bulaşıklar hatta gerektiğinden fazla derecede pırıl pırıl parlıyordu.

– Gerçekten de bizim hayatımız! – davudî sesiyle söyledi Volodya.

– Güzel bir efsane, aynen bizim toplumla ilgili! – diye belirtti Nikolay Andreyeviç. – İnsanların dünyasında sahiden değişen bir şey yok.

– Bizim toplumumuzda mı? – anında kelimeye yapışan Jenka gözlerini yan yan Stas ile Viktor'a dikti. – Etrafımda Çinlilerin ve mandarinlerin olduğu konusunda her zaman şüphelerim vardı. – Ve bizim hukukçumuz Viktor'un eline silinmiş tabakları verdikten sonra güle güle ilâve etti: – Al sana, mandarin! Benim temiz Vicdanıma, kanunlarla dolmuş beyinle sarkıntılık etmemen için rüşvet sana.

– Ne diye bilirim ki? Kanıtların karşısında lâfın yeri mi olur! – gülümseyerek tabakları aldı Viktor.

Arkadaşlar kahkahayı bastılar. Bu neşeli lâhzada bizim temizlik faaliyetlerimiz tamamlanmış oldu.

* * *

Sensei herkese denize girmeyi ve yarınki gidiş için hazırlık yapmamızı önerdi. Ekibimiz memnuniyetle bu teklife varım dedi. Gerçi, Tatyana ile ikimiz suya girmekten vazgeçerek arkadaşları kıyıda beklemekle yetindik. Artık herkes doyusuya yüzdükten sonra sahile çıkıp akşam güneşi altında güneşlenmeye başladıklarında, bayağı tuhaf bir olay gerçekleşmişti, eğer daha da fazlası olmuştu demezsek tabii.

Viktor, anlaşılan daha Sensei ile beraber yüzerken bayağı ilginç bir konuda sohbet başlamış olacaktı ki, sahile çıktıktan sonraki kısmına da ben kulak misafiri oldum. Oluşturduğumuz büyük çemberde, kumların üzerinde oturan Viktor kişisel izlenimlerinden dolayı tutkuyla anlatıyordu.

– Hayır ama, yine de "daha dün ölmüş olduğunu" anlamak çok zor, – Sensei'e hitaben konuşuyordu. – Daha doğrusu buna inanmak zor. Ben yüzeysel olarak bunun farkındayım ama derinlerine inmeyi, hissetmeyi beceremiyorum. Bu süreci düşünüp taşınma denemelerimin hepsi bir tür yaşam korkusuyla son buluyor... Oysa benim anladığım kadarıyla, kendi egonu öldürmenin en iyi yolu, ölümün kaçınılmaz olduğunu ve senin artık fiilen yok olduğunu anlamaktan geçiyor.

Bunun üzerine Sensei cevap verdi:

– Tamamen haklısın. Ne var ki, ölümün kaçınılmaz olduğunu anlamak, depresyona girmek ve kendi sonunu beklemek anlamına gelmiyor. **"Ölmek" demek, içinde kendi Hayvanından ayrılmak, kim olduğunu ve aslında ne olduğunu hissetmek anlamına geliyor. Hayvanın senin üzerindeki egemenliği, Hayvana ait pek çok arzular, istekler ölmüş oluyor. Sen sadece bütün şu çoğunluktan kendini uzaklaştırıyor ve içinde tek bir arzuyu, tek bir hedefi; liyakatli bir şekilde Tanrıya gelmeyi doğuruyorsun. Bedenin arzularını her ne kadar doyurmaya ve her ne kadar tatmin etmeye çalışsan da, er ya da geç bedenin bir sonraki yolcunun ayakları altında ezilip giden çamur yığına, toza dönüşecektir.** İnsanlar sıkça kendilerine acıyarak, Hayvansal yönlerine ait tatmin edilmemiş arzularını saplantı hâline getiriyorken bir kalemde hem ruhlarını hem de bu hayatın onlara neden verilmiş olduğunu unutuveriyorlar. Adî şeyler evrensel olanı gölgede bırakıyor. Oysa evrensel olanı, yani ruhunun amacını gözden kaybetmeden yaşamak gerekiyor. Bencillik öldüğünde insan gerçekten de Tanrıya hizmet etmeye ve başka insanlara yardım ederek yaşamaya başlıyor.

Pür dikkat Sensei'i dinlemekte olan Viktor konuştu:

– Orası öyle. Ama bana öyle geliyor ki, içimde daha çok bencillik var. Ve onu sadece basit bir "öl" cümlesi ile korkutmak bir türlü olmuyor nedense. Bugün sabahtan akşama kadar tekrarlayıp durdum bunu. Sonuç?! Yine de gerçek "ölüm" ile ilgili bir anlayışa sahip değilim. Hatta tam tersine, bunun yerine Egomun karşı argüman olarak dayattığı bir sürü sırnaşık düşünceler belirdi, sanki ben "ölümün" yerine onda "kendini savunma" mekanizmasını devreye sokmuşum gibi. Belki de ben tam bir meşe ağacı odunuyum, bariz şeyleri bile anlayamadığıma göre?!

– Ya, şu asil ağacın bununla ne alâkası var, – diye söyledi Sensei. – Sende hiçbir şeyin olmaması doğal bir şey. Kendin için her ne kadar tekrarlayıp dursan da, bu aslında papağanın

yaptığına eşdeğer bir şey olurdu. Çünkü şimdiki aşamada sen ve bedenın yekvücutsunuz. Bu "tırtıl prensibi". Sen olgunlaşmamış kurtcuğu kozasından ayırmaya çalışıyorsun.

– Tamam da, ama o zaman şu İmhotep'in öğrencilerinin bu "ölümün" bilincine nasıl vardıklarını açıklayabilir misin?

– Doğru söyledin, onlar bizzat bu süreci derinden hissederek bilincine varıyorlardı, yoksa ki sadece düşünsel olarak kendilerini ikna etmekle kalmıyorlardı. Zira bir insan tamamen kendisinden bağımsız nedenlerden dolayı herhangi bir saniye içerisinde ölebilir. Bu yüzden de manevî yola çıkan her bir kişi hayatının her bir saniyesini, ruhunun evrensel hedefine olabildiğince yaklaşabilmek uğruna yaşıyor. Geriye kalan her şey boş ve fânî. Sıradan insanlar zamanın kıymetini anlamıyor, ölüm korkusundan dolayı onu reddediyor ve sınırsız miktarlarda zamanları olduğunu varsayarak bunu kabul etmiyorlar. Ve hatta artık ölümlerine bir lâhza kaldığında bile bedenlerinin şu an öleceğine inanmayı reddediyorlar.

Bu yüzden de kendinin artık "burada ve şimdi" ölmüş olduğunu hissetmek ve idrak etmek çok önemli. Tabî ki de, bu dâhilî hissiyatın idrak edilmesine yaklaşmaya izin veren bir sürü özel yöntemler dünyada mevcut. Ama onların hepsi psikolojik antrenmanlar sınıfından çıkma. Oysa aslında bu yöntemler çok da önemli bir rol oynamıyorlar. Zira bilincine varma süreci istisnaî olarak insanın kendisine bağlı bir şey.

– Ama nasıl oynamasınlar ya, – diye itiraz etti Jenka. – Ben bu kadar genç ve yakışıklıyken, herhangi bir saniye zarfında ölebileceğim olayımı öylesine alıp da nasıl bilincine varabilirim ki?

– Aynen, – diye destekledi onu Viktor. – Dedikleri gibi, güneş parlıyor, savaş filan yok, dünyada heme hemen barış. – Ve zinde bir hareketle görkemli kâküllerini düzelterek omuzlarını silkti. – Gerçekten de, "şurada ve şimdi" ne gelebilir ki başıma?

– Ya, her ne istersen, – kalın sesiyle cevap verdi Volodya. – Ölüm, istediğin herhangi bir sebepten dolayı gelebilir: sıradan bir mide hazımsızlığı mi desem, denizde tesadüf eseri bir kramp girmesi mi desem. Al sana, kayıkla balık yakalamaya gittin meselâ, ama bunun yerine kendin şu balıklara yem olarak taş gibi suyun dibini boyladın. Ve de yeryüzünde ne diye havayı kirleterek dolaştığını anlayana kadar iş işten geçmiş olacak zaten...

Arkadaşlar henüz bu tarz tartışmaya devam ederlerken bana öyle geldi ki sanki o anda Sensei yüzündeki gizemli tebessümü muhafaza ede ede kendi düşüncelerine dalıvermişti. Büyük ağabeyler doyasıya konuştuktan sonra Sensei'in bu konuya ilişkin daha bir şeyler söyleyeceğinin beklentisi içindeyken, diğeri sadece olarak ayağa kalktı ve arkadaşça Viktor'un omuzlarına vurdu.

– Sorun değil, her şeyin kendi zamanı var.

Bunu söyledikten sonra Sensei sessizce oluşturduğumuz çemberden geçerek, çadırlara doğru yöneldi. Bizim ekibimiz ise bahsi geçen mevzudan konuşmaya devam ettiler.

– Evet, bu kadar yaşıyorsun yaşıyorsun ve hayata dair bir şey söyleyemezken, "ölümü hissetmek" de ne! – diye ifade etti Stas.

Ellerinde ufak başakları olan bir bitki sapını evirip çevirmekte olan Nikolay Andreyeviç belirtti:

– Ama eğer biraz çaba sarf edersek bu soruyu hatta felsefi bakış açısından da anlayabiliriz. Hatta meselâ şu ot çöpünü ele alalım. Biz onun hâlâ canlı olduğunu zannediyoruz, oysa aslında artık ölmüş. Evet, içinde henüz hayat var ve eğer onu tatlı suya koyarsak belirli bir süre daha dayanabilir. Ancak işin aslında bu ot parçası, benim onu koparmayı düşündüğüm anda artık ölmüş olmuştur. İnsanlar da aynen böyle. Biz koparılmış başaklar gibiyiz, artık doğarken ölmüş oluyoruz. İçimizde belli bir süre hayat kıvılcımını parlıyor, ama çok hızlı tükeniyor. Bu yüzden de biz daha doğmadan önce ölmüş oluyoruz.

Psikoterapi doktorumuzun böylesine basit ve aynı zamanda da bilge muhakemesini dinlemiş olan ekibimizin üzerinde sükûnet hâkim oldu. Benim için ise bunları işitmek özellikle çok hoştu, şöyle ki onun fikir yürütmesinde Sensei'in gözle görülmez varlığı, onun derin ve aynı zamanda da sade açıklama üslûbu hissediliyordu. O anda ben de, hakikî dünyalarından koparılmış insanların, başakların arasında göçebelik eden o sonsuzluğa kadar diri ruhla ilişkili kendi hayal dünyama daldım. Onu kendi içerisinde hissedenden her bir kes, onunla doycaktır. Zira o, âdeta canlı bir su gibi ölüleri diriltiyor, onları ebedî hayata geri kavuşturuyor. Ve düşündüm ki, her hâlde her şeye rağmen iyi ki insan ömrü bu kadar kısa, kulağa her ne kadar küfür gibi gelse de. Eğer hayatımız uzun mu uzun olsaydı, biz yıpranmış vücutlarımız içerisinde sönüp durmaktan, solmaya yüz tutmuş ölü bir bitki olmaktan bıkip usanmıştık sadece. Zira insan neyin uğruna yaşamaya çalıştığına dair her ne kadar değişik nedenler bulup dursa da, sonuç olarak öyle ya da böyle vücudun nihaî ölümünü hissetmek onu ruhu ile ilgili düşüncelere ve ruhunu kurtarmanın yollarını aramaya mecbur ediyor.

Bu türden düşüncelere dalmışken, Jenka'nın hayranlık dolu haykırışı beni düşüncelerimden ayırdı:

– Vay canna!!!

Hepimiz ayna anda Jenka'nın gözlerini diktiği yöne doğru başlarımızı çevirdik. Çadırların tarafından bize doğru Sensei geliyordu. Üstelik her zamanki kumsal kıyafetinde değil de, uzun ve gri renge sahip biçimsiz bir bornoz içerisinde. Geniş yenlere sahip, kemeri ve kafaya geçirilmiş kapüşonu ile bu bornoz dışarıdan bakınca kalın keten ipliklerden dokunma kaba saba bir çuvalı andırıyordu. Fakat bizi özellikle hayrete düşüren şey, ellerinde siyah bir kumaş ile birbirine bağlı hâlde sarılı ve kınlarında bulunan iki tane kılıcı Sensei'in getiriyor olmasıydı. Benim, meselâ, onun buraya, denize tüm bunları getirdiğinden haberim bile yoktu. Çok tuhaf, zira burada bu kadar antrenman yapmamıza rağmen Sensei bir kere olsa bile buna benzer kıyafetler giyinmemiş ve bir kere olsa bile kendisiyle beraber kılıçları getirdiğinde bahsetmemişti, kaldı ki kılıçları kullanarak antrenman yaptırması olsun. En azından bizim gözlerimiz önüne buna benzer bir şey olmamıştı. Evet, Sensei'in davranışlarını öngörmek gerçekten de çok zor.

Arkadaşlardan bazıları şaşkınlıktan yerlerinden fırladılar. Neyi neyi, ama böylesine bir manzarayı görmeyi içimizden hiç kimse beklemiyordu açıkçası. Anlaşılan, karşıdan gelen antrenmanın tatlı bekleyişi içerisinde olan büyük ağabeylerin gözleri, nasıl derler, hararetle bir ateşle tutuşup yanıyordu.

– İşte şimdi özel bir şeyler olacak, – kâhinsi bir yarı fısıldayışla beyan etti Stas.

Fakat Sensei ne kadar fazla yakına gelmeye başladıkça, sanırım, bir o kadar fazla biçimde havada amansız bir tür gerginlik hâkim olmaya başlıyordu. Bilmediğim bir doğaya sahip hafif bir korku dalgası beni âdeta içimden bağlamaya ve sanki bütün hareketlerimi dondurmaya başlamıştı. Bu korkunun sebebini ben biraz daha sonra, Sensei artık yaklaştığı zaman anlamıştım. Ve sebep de, onun benim daha önce hiç bilmediğim, tamamen farklı bir Sensei olmasındaydı!

Onu daha önce hiçbir zaman böylesine görmemiştim. Başına geçirilmiş kapüşonun altındayken ve güneşte esmerleşmiş olmanın ahengiyle, Sensei'in cesur yüzü kudretli bir savaştının yüzünü andırıyordu. Kararlı bakışları karşısına çıkan ve sıradan gözlerin göremediği bütün engelleri yıkıp geçiyor, mekânı adî ve bayağı bir şeylerden temizliyordu âdeta. Ve bununla aynı zamanda da onun görüntüsü, meğer ancak muazzam bir güce sahip olan bir Varlığa özgü olabilecek yüce bir sükûnet ve vakar sergiliyordu. Hatta sert ve emin adımlarla yürüyüşünde bile bu gözle görülemeyen, sıra dışı gücün varlığı hissediliyordu. Anlaşılan bu yüzden de benim Hayvanım yaklaşan Sensei'in her bir adımıyla âdeta heybetli Yargıç tarafından suçlanıyormuş gibi duyduğu korkudan kirpi gibi büzölmeye başlamıştı. Bu, hatta bir İnsan karşısında duyulan bir korku bile değildi. Bu, birilerinin muazzam Manevî İradesi karşısında duyulan bir korkuydu! Bütün bencil düşüncelerden, eylemlerden ve davranışlardan sonra yıllar boyunca âdeta ağır bir çökelti gibi biriken kendine ait küçük ve aşağılık bir şey için duyulan korku. Bu tamamen doğal olmayan, ürkütücü bir korkuydu, kendine karşı duyduğun suçluluğun, kendin için duyduğun bir korku. Ve bu ezici suçluluk duygusundan dolayı etrafta kol gezen sıcaklığa rağmen içimdeki her şey, tabiri caizse, buz kesilmişti.

Ve buna benzer şeyleri anlaşılan bir tek ben yaşamıyordum. Beklenen antrenmandan dolayı çocukların yüzlerinde beliren mutluluk ifadesi Sensei'in yaklaşmasıyla orantılı olarak her nasılsa çabucak kaybolmaya başlamıştı. Giymiş olduğu tuhaf kıyafet içerisinde yanımıza yaklaştığında ise hiçbir şey açıklamadan sessiz bir şekilde kılıçların kınları üzerindeki siyah kumaşı çözmeye başladı. Kumaş çok sıkı bir biçimde bağlanmış gibi bir izlenim veriyordu. Ne var ki, Sensei hızlıca düğümlerin üstesinden gelerek, ritüel hareketler eşliğinde onları kolayca çözüverdi. Siyah kumaş kolunun üzerine atarak kılıçlardan birisini eline aldı ve aniden onu... Viktor'a doğru uzattı. O kadar anî ve kısa bir hareketti ki, sanki bu yaşamına değil, ölümüne bir meydan okumasıydı. Biz hatta onun kolunun Viktor'a doğru yaptığı bu hamleden irkilmiştik. Anlaşılan tıpkı bizim gibi bu türden gelişmeleri ve daha da fazlası Sensei tarafından kendi adaylığının rakip olarak seçilmesini hiç beklemeyen delikanlı

tamamen elinde olmadan kendisine doğru uzatılmış kılıcı eline alırken korkudan fal taşı gibi açılmış gözleriyle Sensei'e bakıyordu.

– Senin tek bir şansın var... hayatta kalmak için, – sonuncu kelimelerin üzerine basa basa, sert ve haşın bir ifadeyle söyledi Sensei.

Çocuklar, gerçekleşen olay karşısında tamamen afallamış bir şekilde torağa dikilmiş kazık gibi duruyorlardı. Ve görünen o ki, bu tuhaf mı tuhaf hadise gerçekleşirken tek bir kas hareketi ile bile olsa kendi varlıklarını belli etmemek ve Viktor'un yerini almamak için hatta kıvılcıktan bile korkuyorlardı. Benim sırtımda ise Sensei'in bu sözlerinden dolayı hafif bir ürperti dalgası geçmişti.

– Anladın mı! Tek bir! – gür sesle okunmuş bir hüküm gibi Sensei'in sesi havada yankılanmıştı.

– Sense, ben,.. ben, – titreyen ellerinde kılıcı tutan Viktor neredeyse kekeleye kekeleye mırıldanmıştı.

– Dövüşün başlangıcına kadar tam tamına üç saniyen var, – her bir sözün üzerine basa basa telâffuz etti Sensei. – Eğer saldırıya geçmezsen, ilk ben başlayacağım. Ve o zaman şansın kalmayacak!

Sensei ağır bakışlarını Volodya'ya çevirerek ismiyle diğerine hitap edince, Volodya sanki korkusundan dolayı sakarca yerinden kıpırdayarak sadık bakışlarını Sensei'e dikip, pür dikkat dinlemeye koyuldu. Ve o anda Sensei'in ona söylediği lâftan, neredeyse tüylerim diken diken olmuştu.

– İkimizden birisinin cesedine taş bağlayacaksın, ardından kayıkla götürüp denize atacaksın. Anladın mı beni?!

Volodya âdeta "Emredersiniz!" dermişcesine bir hazırlıklı duruşla kafasını salladı. Sensei bakışlarını tekrar Viktor'a çevirdi:

– Senin... tek... şansın var!

Bunu söyledikten sonra sırtını Viktor'a çevirdi ve kınındaki kılıcını kıyafetinin kemerine sıkıştırdı. Onun kelimeleri beni sadece olarak şoka uğratmıştı. Üzerime öylesine bir dehşet dalgası sirayet etmişti ki dişlerim hafif bir ürpertiyle birbirine vurmaya başlamıştı. Aynı zamanda aklım da tıpkı bir yanardağ gibi aşırı tedirginlikten patlayıvermişti. "Ne cesedi? Ne kayığı? Bunların hepsi kafayı mı yedi?! Akıllarını mı kaybettiler?! Alıp da, birbirlerini mi öldürecekler? Eften püften bir nedenden dolayı! Ya herhangi bir nedenden dolayı olsa bile, meğer birbirini öldürür mü insan?! Biz insanız, hayvan değil! İnsan! Hani "insan hayatına değer vermek lâzım" inancına ne oldu peki?! Tam bir kâbus!" İçimdeki umutsuzluk ve çaresizlik hislerinden dolayı ben âdeta boğulacak gibiydim. Bir parçam duyduğu müthiş korku karşısında, kasırğa zamanı zangır zangır titreyen bir kavak yaprağı gibi sarsılırken, diğer parçam ise "rakipleri" fikirlerinden caydırarak olayları önlemek için kelimelerin artık yetersiz kalacağını anlıyordu. Acilen bir şeyler yapmak, önlemler almak gerekiyordu. Çabuk ve hemen önlem almak gerekiyordu. Ve onların arasına atlamak gibi saçma bir düşünceden başka bir şey aklıma gelmemişti. Daha aptalca bir şey düşünüp

bulmak imkânsızdı, ama ya eğer durumu kurtarırsa? Bırak benim cesedimi denize atsınlar, onlardan birisini ölmesinden daha iyi. Ama bunu düşünür düşünmez bedenim duyduğu korku karşısında felce uğramış, sanki çivi gibi yere çakılmıştı. Ruhum haykırıyor ve kaçınılmaz olanın önüne geçebilmek için can atıyorken, vücudum ansızın hayata veda etme düşüncesi karşısında hain bir şekilde dehşetten donakalmaya devam ediyordu.

Belirleyici çatışmanın gerilimi yükseliyordu. Ansızın Sensei'in omuzu hafiften oynadı. Viktor âdeta çekilmiş tetikten sonra serbest bırakılmış bir yay gibi yerinden fırladı. Kopardığı bir dehşet çığılığıyla kılıcı kınından çıkararak, kını bir tarafa fırlattı. Anî bir sallama hareketiyle kılıcını acımasız "rakibine" doğru yöneltti. Islık sesiyle havayı yarıp geçen kılıcı Sensei'e yaklaşıyordu. Bu zaman Sensei bir anda kendi kılıcını sıyrarak yarı dönük bir dönüş hareketi ile, hatta ayaklarının yerini bile değiştirmeden Viktor'un silahına güçlü bir darbe indirerek fiilen tek bir hareketle hemen onu ellerinden vurup düşürdü. Ters istikamette uçuş gerçekleştirirken Sensei'in kılıcı Viktor'un kafasına indi. Bir sürü ipek gibi saç tüyleri bir anda yukarıya havalanarak güneş ışınları altında uçuşmaya başladılar. Viktor ise buz kesilen donuk bakışlarıyla ağır ağır kumların üzerine diz çöktü. Yukarıdan ise onun saç tüylerinden oluşan koca bir çağlayan savrula savrula aşağı iniyordu. Viktor'un taş kesilmiş solgun benzine bakıyorken korkudan donakalmış ve bir türlü onun hayatta mı yoksa ölü olduğunu mu anlayamamıştım. Bütün her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki, o anda gözümü kırpsaydım eğer hiçbir şey görememiş olurum. Sensei sanki hiç dönmemiş gibi tekrar sırtını döndü. Ve bu mutlak sessizlik içerisinde yeniden onun daha önce duyduğumuz, etkileyici güçle dolu kudretli sesi duyuldu:

– Şimdi artık korkmana gerek yok, çünkü sen... ÖLDÜN!

Sanki omurgamı elektrik cereyanı çarpmış gibi olmuşum. Elektrik yükünün ince akımı bir spiral gibi kuyruk sokumundan tepeme kadar geçivermişti. Tuhaf bir şeydi ama fiilen yaşamış olduğum hayvansal ölüm korkusuna rağmen ben her nasılsa net bir şekilde bunun tam tersi duyguları, her şeyi kapsayan dolu dolu hayatı hissetmişim! Açık ve net bir şekilde kendimi bizzat vücudumun sahibi olarak hissetmişim. Şimdi artık ben vücuduma değil, vücudum bana ait bir şeydi. Ve üstelik bana sadık ve düzgün bir şekilde hizmet ediyordu. Hayatın doluluğunu sadece kendimde değil, fakat ilginç bir şekilde etrafımı kuşatan her şeyde hayatın bu harika sonsuz döngüsünü hissediyordum. Bir biçimden diğerine ahenkli bir şekilde akan Hayatı, o hayranlık dolu Bütünlüğü ve Uyumunu hissediyordum! Bir tür derin Bilgeliğin varlığını ve etrafımı kuşatan her şeyde mevcut olan düzenliliği hissetmişim. Etrafımdaki her şey hayatın nefesi ile doluydu: kum tanecikleri de, deniz de, sahildeki kamışlar da, hava da. Her şey tek bir Bilgeliğin yüce ahengi ile nefes alıyordu.

Ve nedense sırf o anda Nikolay Andreyeviç'in ot çöpüne ilişkin anlattığı ve beni şaşkınlığa uğratan şu hikâyeyi hatırlamıştım. Ne var ki, şimdi bende ölüme mahkûmiyet hissini doğurmuyordu artık. Sanki onu özgürleşmiş bilincin saflığıyla gözden geçiriyorken, ben ansızın ot parçasının ölmediğini, yaşamaya devam ettiğini, sadece olarak bir yaşam biçiminden diğerine geçiş yaptığının net bir şekilde anlayıvermişim. Dünyanın bütün şu baş

döndüren güzelliğinin anlamı, etraftaki her şeyi sarmalayan ve dolduran hayatın sıra dışı uyumunda ve zenginliğindeydi işte! Ve her şeyi kucaklayan bu anlayıştan dolayı derin bir huzurun ve mutluluğun hüküm sürdüğü sıra dışı bir his bir sis gibi üzerime çökmüştü. Ben hatta bu kavrayışın içerisinde büsbütün eriyip gitmek için bir anlığına gözlerimi bile kapamıştım. Fakat gözlerimi açtığımda, gördüğüm manzaranın içerisinde bariz değişiklikler olmuştu.

Bizzat neyin değişmiş olduğunu, hemen anlayamadım. Viktor önceki gibi çemberin ortasında dizlerinin üzerinde, elleri aşağıya sarkık ve taş kesilmiş simasıyla oturmaya devam ediyordu. Kafasından kesilmiş saçlar usul usul kumların üzerine iniyorlardı. Seyirciler ise sanki soluklarını tutarak, tarifi imkânsız bir şaşkınlık içerisinde donakalmışlardı sadece. Ve bu zaman tamamen beklemediğim bir anda Sensei'i arkadaşların arasında, üstelik çadırlara doğru gitmeden önceki yerinde ve üzerindeki kumsal giysileri ile oturuyor olduğunu gördüm. Onun yüzünde, daha arkadaşların konuşmalarını düşüncelere dalmış bir ifadeyle dinlerken sahip olduğu yine şu aynı tanıdık gizemli tebessüm ışıldıyordu. Fakat nedense onun bu şekilde bizim aramızdaki varlığı ve hem de gerçekleşen bütün şeyler beni hiç şaşırtmamıştı, sanki bunların hepsi zaten kendiliğinden anlaşılabilir birer olguymuş gibi. Fakat öbür seyirciler anlaşılabilir böyle düşünmüyorlardı.

Anlaşılabilir, aynı anda gerçekleşen iki farklı gerçekliğin bağdaşmazlığından dolayı çocukların yüzlerindeki aşırı hayret ifadesi artmaya başlamıştı. Bazıları sanırım kendi gözlerine inanmayı reddedercesine ve sanki hayaletmiş gibi baktıkları ve bir köşede sakın sakın oturmaya devam eden Sensei'e kâh bakışlarını dikiyor, kâh ta ki âdeta mermerden bir heykel gibi donakalmış Viktor'a bakıyorlardı. Öbürleri ise bakışlarıyla yanlarını yörelerini kolağan ediyor, en azından kesici cisimleri andıran bir şeyler arıyorlardı. Ancak çevrede buna benzer hiçbir şey yoktu. Sadece olarak aceleyle Viktor tarafından bir kenara fırlatılmış kının, kumların üzerinde bıraktığı bariz bir iz vardı. Fakat bu izi bırakan cismin kendisinin ortalıkta olmadığı bir izdi bu sadece. Bazı arkadaşlar ise bu açıklanamayan dövüşün sonucuna hepten tuhaf bir şekilde tepki vermeye başladılar. Andrey nedense, sanki onları yerinde bulamamaktan tedirginmiş gibi apar topar kafasındaki saçları yoklamaya başladı. Ruslan korku dolu gözlerle önündeki ellerine ve kumlara bakıyordu. Volodya ise tam tersine, kendisine has bir sakinlikle sanki hiçbir şey olmamış gibi Viktor'a bakıyordu. Viktor'un kendisi ise, nasıl derler, canlı mı ölü mü olduğu belli olmayan bir şekilde çemberin ortasında oturmaya devam ediyordu. Onu yüzü hiçbir duyguyu ifade etmiyor, bakışları ise cansız olmaktan daha da ziyade inzivaya çekilmiş gibiydi. Alnında ne kan, ne de ki çizik vardı. Sadece onun meşhur kâkülü neredeyse dibinden kesilmiş, tabiri caizse "kirpi" tıraşı gibi, üstelik o kadar düz hizalı biçilmişti ki sanki gerçekten de keskin bir kılıçla kesilmiş derdin. Kumların üzerinde saç tüyleri yuvarlanıyordu. Çok geçmeden Viktor da kımıldamaya başladı. Ağır ağır tükürüğünü yuttuktans sonra "canlanan" bakışları ile Sensei'e baktı.

Böylesine tuhaf bir dövüşten sonra ekibimiz nihayet kendisine geldiği zaman da, ilk başta ürkek ve çekingen bir sesle, ardından ise artan bir tempo ve ısrar eşliğinde olanların müzakeresiyle uğuldamaya başladı.

– Gördün mü? – diye alçak sesle Viktor'a işaret eden arkadaşlar birbirlerinden soruyorlardı.

– Hayal mi gördük nedir?

– Kılıçlar nerede?

– Sende mi gördün?!

– Peki, neydi bu olanlar?

– Hipnoz her hâlde.

– Peki ya saçlar?

– Hiçbir şey anlamadım.

Bu tür genel bir duygusal sorgulama gürültüsünün arasında ben onların tartıştığı şeyin anlamını tam olarak kavrayamamıştım. Daha da fazlası, çocuklar duygularını ne kadar çok dışarıya vurdukça, bu hadise zamanında beklenmedik bir anda üzerime çöküveren o muhteşem huzur ve mutluluk hâli de bir o kadar hızlı biçimde kaybolmaya yüz tutmuştu. Ve eninde sonunda da tamamen kaybolarak, hafızamda hayatın uyumuna dair bu enfes hissini bıraktığı canlı bir izi muhafaza etmişti. Günlük algılama yine kendi münhal makamına geçerek bu sıra dışı ana dair sıcak hatıraları hoşgörüyü geriye bırakmıştı sadece. Öyle bir izlenim oluşuyordu ki, sanki az önce Bilgelik'in ta kendisi bilincimin kıyılarından geçerek kendi varlığına dair kesin izler bırakıvermişti. Ne var ki, birbiri ardınca gelen gürültü, çocukların hayret ve şakalaşmaları görünümündeki günlük yaşamın duygusal dalgalanmaları bu izi bilincimden silip süpürerek geriye sadece onunla ilgili hoş hatıralar bırakmıştı. Buna rağmen yüzümü güldüren şey, içimde derinlerde bir yerlerde artık önemli bir şeye dair; hayatın uyumunu anlamaya ve beni idrak edilemeyen o yüce Bilgelik'e yaklaştıran her bir anın değerinin bilincinde olmaya dair hislerin var olmasıydı.

Sensei yüzünde muhafaza ettiği gizemli gülümsemeye denli bir şekilde ekibimizin bütün sorularına suskunlukla cevap veriyor, anlaşılan çocukların onun iması olmadan kendi başlarına neyin ne olduğunu anlamalarını istiyordu. Fakat "ekip akı" bu türden bir olayı düşünüp taşınmak için açıkçası yetersiz kalıyordu. Çünkü bir taraftan: genel izlenimler, kesilmiş saçlar ve kumların üzerinde Viktor'un fırlattığı kından kalma izler az önce gerçekleşen şeyin gerçekliğine tanıklık ediyordu. Diğer taraftan ise: hiçbir şey olmamış gibi oturmaya devam eden Sensei kendi kumsal giysileri ile açıkça bir yere gitmediğine işaret ediyor, dövüş silahları da apaçık ortalıkta yoktu. Bütün bunlar görgü tanıklarının akıllarına daha da büyük bir karmaşaya sebep oluyordu. Ve çocuklar akıl yürütmelerinde ileriye gittikçe, bilincimizin gerçeğinde gerçekleşen bu gizemli hadisenin labirentleri bir o kadar fazla dolambaçlı ve geçilmez bir hâl alıyordu. Nihayet bu çelişkilerin sıkı düğümünü çözme işine, kendisi de olanlardan dolayı şaşkınlığa uğramış Nikolay Andreyeviç el attı.

İlk başta bu genel "kuş curcunası"nda disiplini sağlayarak, her bir kişiye gördüklerini anlatma olanağı verdi. Bunun sonucunda da anlaşılan şey, meğse hemen hemen herkesin şahidi olduğu birkaç ortak anın var olduğu idi: Sensei'in gri çuvaldan yapılma garip bornozu, kınlarında bulunan iki kılıç ve Viktor'un Sensei'in karşısında rakip olduğu ve doğal olarak finalinde de Viktor'un ipeksi kâkülünden saçlarının herkesi afallatan uçuşuyla sonuçlanan dövüşün bazı kısımları gibi. Fakat bununla beraber herkes, Sensei ile Viktor arasında geçen konuşmayı kendine özgü kelimelerle duymuştu. Ruslan, Slavik ve Andrey'in yorumunda, örneğin, bu hepten Hollywood'un aksiyon filmlerinde geçen koca diyalogları andırıyordu. Duyduklarından yola çıkarak Nikolay Andreyeviç, bizim gördüğümüz her şeyin gerçekten de olduğunu fakat sahip olduğumuz noksanlardan ve bencilliğimizden dolayı neredeyse hakkında hiçbir şey bilmediğimiz başka bir gerçeklikte gerçekleştiği sonucunu çıkardı. Onun düşüncesine göre, içimizde ne kadar çok korku vardysa bir o kadar fazla bilinçaltı çağrışımlar su yüzüne çıkıyordu. Bu yüzden de ortak olaylar manzarası karşısında herkes kendisine özgü ve başka hiç kimseye değil sadece kendisine karşılık gelen özel bir takım bireysel heyecanlar yaşamıştı.

Bunu söyleyen Nikolay Andreyeviç soran bir bakışla Sensei'e baktı, sanki az önce telâffuz ettiği şeylerden kendisi bile emin değilmiş gibi. Geriye kalan çocuklar da bakışlarını Sensei'e çevirdiler. Başkalarının izlenimlerini dikkatle dinlemesine rağmen kendi gördüklerini ekibimize anlatmayan Viktor da aynısını yaptı. Ve ancak şimdi Sensei söylemeye karar verdi:

– Sizin sorunuza Hintli şair Agyeya çoktan cevap vermiş zaten:

**"Gördüm aniden
Bir damla
Deniz köpüğünden ayrı düştü.
Bir anlığma gurup güneşinin
Ateşinin renklerine büründü.
Ve anladım ben:
Sonsuz Evrende
Işıkla ısınmış bir çiy damlacığının bile
Ölümden
Özgür olduğunu".**

Az önce gerçekleşenler kadar acayip olan bu şiiri dinlerken herkes susmuştu.

– Gerçekten de olan şey neydi? – yeniden meraklı bir ifadeyle soruverdi Nikolay Andreyeviç.

– Bu, dövüş sanatının değişik çeşitlerinden bir tanesi sadece...

– Çeşitlerinden bir tanesi mi?! Bana göreyse bu gerçek bir şaheser!

– Öyle de denilebilir. Şaheser de o yüzden şaheser oluyor, çünkü âdeta bir ayna misali herkesin kişisel iç dünyasını gözleri önüne seriyor ve kimde ne olduğunu ve gizliden kendi hakkında neler düşündüğünü, hangi düşünceleri izlediğini açıp gösteriyor. Bu yüzden de her

biriniz farklı şeyler gördünüz ve işittiniz. Ama özü aynı. – Ve bizim daha ayrıntılı bir şekilde neyin ne olduğunu açıklığa kavuşturmamıza fırsat tanımadan kararlı bir şekilde yerinden kalkan Sensei söyledi: – Tamam çocuklar artık yarınki yolculuk için hazırlanmanın zamanı geldi.

Büyük ağabeyler Sensei'in ardından gönülsüz bir şekilde kalkmaya başlarken bizim genç ekibimiz ise hâlâ olanlarla ilgili ona sorup sormaya çalıştı. Ancak Sensei elini sallayarak tuhaf mı tuhaf dövüş ilgili başka hiçbir soruya cevap vermedi artık. Onun dudaklarından sadece espriler dökülünce Jenka hemen katılarak şakayla Viktor'un hünerli bir şekilde biçilmiş kâkülünü övmeye başladı. Bunun karşılığında da artık yeteri kadar kendisine gelmeye başlayan Viktor aynı espriyle cevap veriyor, hatta bu durumdan dolayı gurur duyuyordu.

Çadırlara doğru giderken, düşünceli düşünceli benim yakınımdaya yürüyen Nikolay Andreyeviç'in önceki gibi yeşil ot parçasını elinde evirip çevirdiğini fark ettim. Ona yaklaşarak, bitkiye işaret ettim ve söyledim:

– Şu ot parçası içinse çok güzel ifade ettiniz, biz insanların aynen bu ot gibi doğuştan ölmeye başladığımızı söylerken hani.

Nikolay Andreyeviç duraksadı ve tarif edilmez bir şaşkınlıkla önce ellerindeki bitki sapına ardından ise bana bakarak, hayretle konuştu:

– Ben mi?' Böyle bir şey söylemedim ben. Ben kendim bunu dinliyordum!!!

Biz anlamayan bakışlarımızı birbirimizle paylaştık. Ne var ki, bundan daha fazlasını açıklığa kavuşturamıştım çünkü o anda herkesin önünde yürüyen Sensei geriye dönerek Nikolay Andreyeviç'e seslenerek yanına çağırdı. Nikolay Andreyeviç aceleyle uzaklaşıp beni tam bir şaşkınlık içerisinde bıraktı, üstelik arkadaşların esprileriyle karışık toplu gülüşmelerin altında bu şaşkınlığımdan da kısa bir sürede eser kalmadı.

* * *

Gerçekten de yarınki yolculuk için hazırlanmak gerekiyordu oysa bize bu kadar unutulmaz izlenimler bırakan şu olağanüstü yerle ayrılmayı da hiç mi hiç istemiyordu insan. Her nasılsa buraya alışmış ve geride kalan yaşadığımız dünyayı unutmuş, büyük şehirde arda kalmış sorunlarımızı aklımızdan çıkarmıştık... Sensei arabasının temizlik işleriyle uğraşmaya başlayarak, ona gereken çeki düzeni veriyordu. Kendi çalışkanlığıyla neredeyse bütün ekibimizi gaza getirmişti. Onu görünce Nikolay Andreyeviç de "Volga"sının etrafında fırıl fırıl dönerek, fırtınalı bir faaliyet başlatmıştı. Büyük ağabeyler de aynı coşkunlukla gönüllü yardımcılar niteliğinde araba yıkama sürecine katılmış oldular. Hatta ilk başlarda belli bir tembellikle emekçileri seyreden Andrey, Kostik ve Slavik bile çok geçmeden toplu "cumartesine" katılarak her beraber arkadaşça yaşlı "Zaporojets" arabasını "pırıl pırıl bir vaziyete" getirmek için el birliği oldular.

Canla başla arabanın salonunu temizlemeye başlayan Kostik'in sarf ettiği çabaların sonucunda sürekli bazı küçük parçalar kopup düşüyor ve bu da sanki Kostik eski bir arabanın parçalarına değil de, "paha biçilemez bir antikacı koleksiyonuna" kastediyormuş gibi Andrey'i çileden çıkarıyordu. Ne var ki Kostik bunu kötü niyetinden değil de aşırı özen gösterdiğinden dolayı yapıyordu. Bu yüzden de Andrey tarafından birkaç çift homurtulu lâf yeyince de artık işlediği "günâhlar" için fark edilmemeye gayret gösteriyordu. Ve eğer ki artık bir şeycikler kopup düşüyorsa da, anında elinin altında bulunan her türden kenetleme araçlarını ve hatta sakızı bile kullanarak onu eski yerine yapıştırıyor, sırf Andrey'in bunu fark etmemesi ve kendisini o an için bizim ekibimizde bu kadar saygın bir hâle gelen "araba yıkamacısı" pozisyonundaki görevinden almaması için elinden geleni yapıyordu.

İşler sonlara doğru yaklaştığında arkadaşlardan birisi bizim dikkatimizi limanın arkasında bulunan uzaklardaki sahil taraftan ansızın ortaya çıkıveren kocaman fırtına bulutlarına çekti. Gördüğümüz işleri bir kenara bırakıp, gökyüzünün yarısını kaplamaya başlayan doğa olayını gözlemlerken şaşkın şaşkın yerimizde donakaldık. Kara bulutlar çok hızlı hareket ediyorlardı. Öyle bir izlenim oluşuyordu ki, onlar âdeta süngerden çıkan sabun köpüğü gibi büyüüp çoğalırken bütün mavi gökyüzü üzerinde etrafa yayılan koca bir lacıvert, siyah karışımı bir kütleye dönüşüyordu. Uzakta gözüken liman kenti tamamen gri bir perde tarafından kaplanmaya başlamıştı. Fırtınanın habercisi olan devasa bulut kümesi, karşısında ufacık kalan şehrin üzerini heybetle kaplayarak sanki kurşunî ağırlığı ile onu ezmeye hazırlanıyor gibiydi.

Jenya, bizim tarafa doğru harekete geçen muazzam bulutları görünce değişmeyen şakacı tavrıyla ifade etti:

– Sensei, tesadüfen çaydan kalanları bugün gökyüzüne boca etmedin, değil mi?

Sensei ise büyük ağabeylerle beraber gülümsedi sadece.

– Galiba yağmur geliyor! – komik bir şekilde ürperen Stas karanlık ufuklara bakıyordu.

– Yapma ya?! – esprili bir ifadeyle konuştu Viktor.

– Hayır, böyle olacağını biliyordum! – kehanette bulunan Andrey ıslak bez parçasını kovaya attı.

– Bu bir şoför nasibi, – tertemiz yıkanmış arabalara bakarken gülümsedi Nikolay Andreyeviç. – Eğer arabayı yıkadıysan, bu yağmura işaret!

Ekibimiz yorgun yorgun gülümseyerek teessüfle boşa gitmiş emeğine bakıyordu. Arabalar gerçekten de yeniymişler gibi pırıl pırıldı. Andrey yine efkârlı bir sesle konuştu:

– Al sana işte, bin yılda bir şu antikayı yıkayayım dedim... Bense şu hurda yığınının yıkama fikrinin nereden aklıma geldiğini düşünüyordum. Toz toprak içinde sakın sakın dursaydı oysa, yağmur kendiliğinden onu yıkardı zaten.

– Çok doğru, – yavaş bir sesle ona destek olan Kostik anlaşılan Andrey'den gizli bir şekilde ne kadar parçayı sakızla yapıştırdığını hatırlıyordu o an, – bu kadim ve ender arabaya dokunmaya lüzum yok. Ve de "Zaporojets" aslında tamamen doğal bir araç! Ve içinde bütün

teçhizat da çok doğal ve çok kırılğan. Bu yüzden de o aynen doğanın kendisi gibi yıkıyor, yağmur altında ve de motoru olması gereken gibi çalışmaya başlıyor, arabanın etraftaki manzaradan aldığı keyfe göre. İşte bu!

– Haklısın! – çocuğun esprisine destek oldu Volodya. – "Zaporojets" doğası gereği dünyada var olan en insancıl araba.

– Şu anlamda ki, bu araba yaya ile çarpışma anında, yayanın karşılık verme şansına sahip olduğu yegâne arabadır, – gülümseye gülümseye onun sözlerini yorumlayıverdi Viktor.

Bu tür cümlelerden sonra Andrey büsbütün gülücükler saçarak anlaşılan şu "tarihî ender antikanın" sahip olduğu böylesine üstünlükler için gurur duyuyordu.

– Neyse, gülmek iyi güzel de, eşyaları çadırlara toplamak lâzım, – bulut yığına bakan Nikolay Andreyeviç işi bilir bir tavırla komuta verdi. – Yoksa birazdan bir dökecek ki!...

Biz onun kelimelerini harekete geçmek için bir işaret olarak algıladık. Ne var ki, Sensei, sanki lâf arasındaymış gibi Nikolay Andreyeviç'e şöyle dedi:

– Endişelenme, bizde yağmur yağmayacak.

– Nasıl yani yağmayacak! – anlamadı diğeri. – Peki, ya...

O, yaklaşmakta olan fırtına bulutlarına doğru işaret etti. Ancak Sensei sadece onu değil, aynı zamanda bizi de şaşkınlık içinde bırakarak artık yarım kalmış meşguliyetine, arabasının tekerlerini yıkama işine geri döndü. Nikolay Andreyeviç tekrardan sormaya başlamadı. O dikkatle fırtına bulutlarına baktıktan sonra sessiz sessiz "Volga"sının ayak altı lâstik minderini temizlemeye ve endişeyle yaklaşan bulut yığına bakışlar fırlatmaya başladı. Büyük ağabeyler de kendi işlerini yapmaya devam ettiler. Bir tek, Kostik, Andrey ve Slavik'den oluşan bizim "genç kadro" artık "Zaporojets"in zaten hayatında olabilecek en temiz görünümde olduğuna karar vererek çabucak bu işi bırakıp, münasip bir bahane olan yola hazırlanma adı altında eşyalarının bir kısmını arabaya, diğer bir kısmını ise çadırlara saklamaya başladılar. Biz ise Tatyana ile birlikte erzak çadırında olan malzemeleri paketlemeye başlamış ve doğal olarak sık sık yaklaşmakta olan fırtına bulutlarına bakıyorduk.

Şaşılacak bir şey ama belli bir süre sonra, bizim ile yağmur tarafından yutulmuş şehir arasında kalan limanın bir kısmını zapt eden bulutlar gerçekten de yarı yolda asılı kaldılar sanki. Koyu lâcivert ve siyahımsı bulutlar görünmez bir sınıra yaklaşınca tuhaf bir şekilde düz bir açı altında dönmeye ve tıpkı görünmez bir kare, yarım daire üzerinden geriye doğru hareket etmeye başladılar. Böylesine bir doğa olayının, hayatımda daha önce hiç şahidi olmamıştım. Ve en önemlisi de bizim burada sıcak vardı, kuru ve güneşliydi, etrafımızda tam bir durgunluk, mükemmel bir idil vardı. Oysa harfîyen bizim birkaç kilometre ötemizde, burnumuzun dibinde işte, karanlık, çamur, soğuk, yağmur, şimşekler ve yıldırımlar vardı. İşte bu bir doğa gösterisi idi!

Ve düşündüm ki, meğer bunun gibi afetler bizim düşünmemize ne kadar da çok benziyordu. Az buçuk kendi Hayvanını gözden kaçırınca, onun kışkırtmalarına kanınca, dikkatini nasıl da esir etmeye başladığının farkına bile varmıyorsun. Arkasından ise ansızın üşüşen sorun bulutlarının, çakan öfke, nefret, kıskançlık yıldırımlarının, gürleyen bencillik şimşeklerinin ve sorun üzerine yığılan sorunların nereden çıktığını merak ediyorsun. Ansızın ortaya çıkan sorunlarımız, beklenmedik bir anda, üzerimize yok yerden devriliyormuş gibimize geliyor. Oysa işin aslında, onların oluşmalarının ve bizim düşüncelerimizin "ufkunda" ortaya çıkmalarının gerçek nedeni asıl kendimiz oluyoruz. Hayatımızda gerçekleşen bütün hadiseler, kontrol edilmeyen düşüncelerimizin doğal yasalara uygun bir sonucu. İş böyleyken, ciddi bir şekilde kendimizle uğraşmak, düşüncelerimizi izleyip, kontrol ederken de bunun sanki hayatımızın en önemli, en büyük mesleğiymiş gibi yapmak ve bunun bir sonucu olarak da Ruhumuzun, eninde sonunda, bir kabuk olan vücut içerisinde muhteşem bir mabedi inşa edecek Yüce Üstadın saygın görevine geçmesi daha iyi olmaz mı. Sensei'in yaptığı gibi davranmak daha iyi olmaz mı: içinde her zaman, düşünceler denizinde dinginliğin hüküm sürdüğü, tek bir kuşku rüzgârının bile esmediği ve saf niyetlerin ufkunun Yüce Tanrı'nın bir parçası olan Ruhun kendisi tarafından aydınlandığı, açık, temiz bir hava durumunu tutmak.

* * *

Genel temizlik işlerini bitirip yarınki günün sabahı için sadece çadırları ve bazı ufak tefek şeyleri toplayıp gitmek kalacak şekilde her şeyi paketleyip bitirdiğimizde arkadaşlardan birisi hepimizin sahile gidip, yakınımızda kasıp kavuran ve devasa tuval üzerinde birbirlerini hızlı bir şekilde değiştiren karmaşık resimler çizmekte olan şu muazzam doğa manzarasını seyretmeyi önerdi. Kostik, açık hava altında koca bir "sinema salonu" oluşturmak için yeniden açıp çıkardığımız katlanır sandalyeleri kendimizle beraber almamızı teklif etti hatta. Kıyı dilinin öbür tarafına geçip, yarım daire şeklinde limanın bakire sahilinde oturduktan sonra, gökyüzünün kocaman ekranına bakıyor ve büyük bir yönetmen olan doğanın kendisi tarafından oluşturulmuş unutulmaz filmin konusuna hayranlık duyuyorduk.

– Vay, baksanıza, sanki gerçek kuğular yüzüyorlar! – diyerek ellerini çırpıttı Tatyana. – İşte bak, görüyor musunuz...

– Aha! – hayranlık dalgasına katıldı Kostik.

– Orada ise, bakın hele, – bulutların dönmekte olduğu "köşe"ye eliyle işaret etti Andrey. – İğrenç bir surat var, sanki bir pintinin suratı. İşte, kanca burunlu, çarpık sırttan bir ağız, kurnaz gözler, pür dikkat kesilmiş bir kulak...

– Sahiden! – görünen Andrey'in "numarasını" yakalamış olan Slavik onayladı.

– Şurada ise bir aslan dönüş yapıyor, – ekibimizin dikkatini çekti Yura.

– Nerede? Nerede?

– Bak, orada işte! "Pintinin" sol tarafında.

Ve gerçekten de bayağı gerçek bir aslan, hatta epey canlı bile denilebilecek kadar. Hava kitleleri o kadar acayip bir şekilde yer değiştiriyordu ki, bizim aslan ilk başta duruyor, sonra yürüyor, ardından ise hepten uzanarak gururla göğsünü kabartıyordu. Onun yakınlığında ise hızlı bir şekilde mızraklarla silahlanmış kadim bir orduya dönüşen bir gölün panoraması dağılmaya başlamıştı. Dövüş meydanında koca bir dramının sahnesi oynanıyordu. Tıpkı hayatta olduğu gibi, kahraman savaşçıların kısa bir süre öncesine kadar sınıksız olan safları anında birbirleri üzerine yığılmış beden yığını ile içe içe geçiyor, ardından ise zaman içerisinde hızla değişen güncel olayların genel resmi içerisinde tamamen kaybolup gidiyordu. Böylesine bir senaryo geriye hoş olmayan izlenimler ve felsefi bir soru bırakmıştı: şu asker orduları gerçekten de var mıydı yoksa bu yine zaman içerisinde tıpkı şu apar topar değişen sahneler gibi kendisini teselli eden yeni bir doğa yanılması mıydı? Ve eğer ki bu sadece bir yanılmadan ibaret bir şey idiyse, o zaman neden bu semavî savaşçıların hatıraları şu bir anlık hadisenin şahitleri olan bizlerin, zamanı geldiğinde gelecek kuşaklar için aynı yanılma hâline dönüşecek olan bizlerin içerisinde yaşamaya devam ediyordu?

Öylesine gözlerimizi ayırmadan doğa resimlerini izleyerek bir saat civarında oturmuştuk. Neleri görmedik ki orada: insanları, hayvanları, koca manzaraları, köyleri, haşmetli şatoları ve daha bir sürü cisimleri, senaryoları ve sanırım bunları görebilmek için sadece kendi hayal gücümüzün yettiği değil, buna başkalarının dikkatini çekecek kadar olan şeyleri hem de. Şu tabiat gösterisi, insan yorumlarının değişkenliği ile birleşince ucu bucağı olmayan bir şov olacak gibi geliyordu. Ne var ki, belirli bir süre sonra kafamızı sürekli yukarıya tutmaktan artık boynumuz ağrımaya başlamıştı. Bizim Jenka'nın tam isabet söylediği gibi, insan malzemesi en uygun olmayan bir zamanda arıza vermişti. Herkes kumanda verilmiş gibi aynı anda boyun kaslarını gevşetmeye başladı. Bu prosedür zamanında Nikolay Andreyeviç söyleyiverdi:

– Çok ilginç bir seyirci illüzyonu. Tıpkı insan soyunun var oluş illüzyonu gibi. Ne kadar çok insan olsa da, binaları ile birlikte zaman aşımında kaybolacak, yok oluş içerisinde çözümlenip gidecektir...

Bu sözleri duyunca, nedense onları kuşkuyla karşıladım. Belki de, benim düşüncelerim ile üst üste düştükleri için, belki de kısa süre önce ot parçası ile ilgili duyduğum hikâyeye zamanında anlamadığım sebeplerden dolayı anlaşılan Sensei'in konuşmasını Nikolay Andreyeviç ile karıştırmış olduğum olayı hatırladığımdan dolayı. Tatyana'nın yanına sokularak, kısık bir sesle soruverdim ona:

– Şimdi bu sözleri kim telâffuz etti? Nikolay Andreyeviç mi?

Bunun üzerine arkadaşım şaşkın şaşkın uzun kirpiklerini açıp kapadı.

– Evet.

Onun kafası karışmış bakışlarını görünce bu tür bir soruyu sorma nedenimi tam açıklamak üzereyken ansızın Stas gökyüzünü göstererek heyecanla konuştu:

– Vay, baksanıza, şuradaki tam bir Meru dağı!

Biz yeniden bakışlarımızı gökyüzüne diktik. Bulutların silueti içinde net bir şekilde karla kaplı sivri zirveye sahip kocaman bir dağ görünüyordu.

– Yok ya, bunu Meru dağı olmasına daha çok var, – gülümseyerek cevap verdi Sensei.
– Meru dağı meğer bir tek insanların efsanelerinde bu şekilde tasvir ediliyor.

Arkadaşlarımızın bir kısmı merakla gözlerini Sensei'e dikerken, diğer bir kısmı ise gökteki resimde "Meru dağının" belirtilerini ayırt etmeye çalışıyorlardı.

– Peki, nedir şu Meru dağı? – diye Sensei'e soruverdi Slavik.

– Evet, aslında bu dünyadaki farklı halkların folklorunda sık sık karşılaşılan ve bayağı bilinen bir kavram, – bizim şaşkınlığımıza rağmen ayrıntılı bir şekilde izah etmeye başladı Sensei. – Meru dağının veya başka türlü de dedikleri gibi "kozmetik dağın" anlayışı kendi kökleri ile çok kadim zamanlara gidiyor. Mitolojiye göre Meru dağı ulaşılmaz bir yerde, dünyanın merkezinde bulunuyor, daha doğrusu, üzerinde bütün dünyaların ve aynı zamanda aynı uzayda bulunup da birbirleriyle kesişmeyen dünyaların da dizildiği Dünya ekseninin, axis mundi, kâinatın ekseninin geçtiği yerde bulunuyor. Meru dağında kozmik düzenin bütün element ve parametrelerinin yansıtılmış olduğu var sayılıyor. Efsanelere göre, onun üzerinde ölümsüz tanrılar bir araya geliyorlar ve Evrende olup biten her şey oradan görülüyor.

– Orada ölümsüz tanrılar bir araya geliyorlar, – tedricen bulutlar arasında kaybolmaya yüz tutmuş "Meru dağının" şekline kendi hayranlık dolu bakışlarını pür dikkat vermişken hulyalı hulyalı Sensei'in arkasından tekrar ederek söyledi Kostik.

Sensei omuzlarını silkti:

– Tanrılar derken, hangi anlamda... Efsanelere göre, Evrenin her tarafından gelen Bilgeler, genel itibarıyla İlimlere sahip olan ve belirli bir manevî gelişim basamaklarına erişmiş olan manevî varlıklar anlamında, bizim İmhotep, Buda gibisinden yani. Ki onlar da daha hayattayken meditasyon durumunda kendi vücutlarını terk edebiliyor ve Meru dağında ortaya çıkarak orada bulunabiliyor, başka dünyalardan gelen ve kendileri gibi ermiş temsilciler ile konuşup, deneyimlerini paylaşabiliyorlardı. Ve de ölümsüzlük derken burada beden anlamında değil, orada bulunan kimselerin manevî varlığının ölümsüzlüğü anlamında.

– Vay be, demek bu dağ seçkinler için! – gibi bir sonuca vardı hayran olmuş Kostik.

– Ve burada da yine, "seçkinler" için derken hangi anlamda, – diye itiraz etti Sensei. – Her bir insan seçkin birisi oluyor zaten, madem artık varlığını sürdürüyorsa. Fakat her bir insan hayatî seçimini Manevî yoldan yana yapmıyor, hele hele bu yolun üzerinde Tanrı'ya doğru bir yürüyüşten bahsetmiyoruz bile. Oysa her şey insanın kendi elinde! İstedikten sonra her bir insan, böylesine üstün katılımların içinde iştirak etme olanağını elde edecek bir manevî seviyeye gelişebilir.

Stas anlaşılan Sensei'in Kostik'e cevap verip bitirmesini zar zor bekledikten sonra sabırsızlıkla soruverdi:

– Demek, Meru dağı şu dağa benzemiyor mu hiç? – sivri zirvesinde erimeye başlayan bir kar şapkasına sahip dağın gökyüzünde kaybolmaya başlayan eşkâline doğru işaret etti.

– Yok ya, ne dağı imiş ama, – sigarasını içerken hafiften elini salladı Sensei, – şöyle yukarısında büyük bir alan olan çıplak bir tepecik. Daha doğrusu, tamamen çıplak değil. Bizim dünyamıza ait olmayan şöyle kendine özgü bir bitki ile, koyu yeşil yosunlara benzeyen ufak bir otla kaplı. İlginç olan tek şey varsa, o da atmosferin bulunmasına rağmen orada rüzgârın olmaması. Orada "hava" olarak anlaşılan şey, duruyor, hareket etmiyor...

– Demek, Meru dağı gerçekten de var mı?! – bunun öncesinde sanki aynen bizim gibi Sensei'in Stas'a vereceği cevabı daha iyi duymak için nefesini tutan Andrey kuşkulu kuşkulu konuştu.

Bunun üzerine Sensei de her nasılsa bayağı bir şekilde, sanki kendiliğinden anlaşılıyormuş gibi cevap verdi:

– Meru dağı, Evrende sanki eş zamanlı olarak bu dünyanın katmanlarının kesişim noktasında bulunuyor. Fakat onun maddesel varlığı, Evrendeki ayrı ayrı ele alınan meskûn kılınmış dünyalardan hiçbirisinde yok. Aynı zamanda da o, bütün dünyaları kendisinde bağlıyor. O, tamamen gerçek, hatta dokununca bile...

– Dokununca nasıl gerçek olabilir ki, eğer onun maddesel varlığı dünyalardan hiçbirisinde bulunmuyorsa? – şaşırılmış bir ifadeyle sordu Andrey.

Sensei dikkatle delikanlıya baktı, sonrasında ise can yakın bir tavırla söyledi:

– Neyse, unutun gitsin.

– Hayır ya, nasıl unutamam?! – paniklemeye başladı Andrey. – Nasıl yani... Neden?..

– Peki, hangi efsanelerde Meru dağına ait şeylerden söz ediliyor? – âdeta batan bir kişinin saman çöpüne tutunduğu gibi kendi sevimli sorusuna tutunan bizim Filozof arkadaşının yardımına yetişti. – Ve de ne kadar eski bu efsaneler?

Bunu sorarken de Kostik öyle kafası karışmış bir yüz ifadesine büründü ki, hani sanki biliyormuş da unutuvermiş ve bir türlü hatırlayamıyormuş gibisinden. Oysa onun da aynen bizim genç ekibimizin çoğunluğu gibi bu dağ hakkında hayatında ilk defa duyduğundan adım gibi emindim.

– Oo, onlardan yeteri kadar var, – gülümserken sözleri uzattı Sensei. – Üstelik bu merciler değişik şekillerde günümüze kadar gelmiş: üst yontma taş devrinden kalma kaya üzeri resimlerden başlayarak, dünyadaki farklı kavimlere ait çok sayıdaki sözlü ve yazılı mitlere, efsanelere kadar.

– Şu halk rivayetlerini dinlemek epey bir ilginç olurdu, – konu onun da ilgisini çekince ölçülü bir biçimde belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Hiç sorun değil, – cana yakın bir ifadeyle söyledi Sensei. – Meru dağına ilişkin çok mu çok eski zamanlardan beri neredeyse bütün Doğu ve Orta Asya coğrafyasında var olan ve bu dağın bizzat yüce Meru dağı olarak adlandırılırken hem de ulaşılmaz bir yerde bulunduğu, dünyanın merkezi gibi görüldüğü çok sayıda kaynakçalar ve efsaneler günümüze kadar ulaşmış. Daha sonraki anlayışlarda, bu dağa ilişkin ezeli rivayetleri bağımsız olarak yorumlama denemeleri içinde bazı "tefsirciler" onu artık dünyanın merkezine Kutup

yıldızının altına koyup, dünya okyanusu ile kuşatıyor, diğerleri ise onu erişilmez Himalaya dağlarına yerleştirerek Şambala ile ilişkilendiriyorlardı...

– Ne yani, onu hatta Şambala'yla da mı ilişkilendiriyorlar? – hayret etti Volodya.

Sensei alayla gülümsedi.

– Hem de nasıl. Meru dağı efsanelerinin, Şambala rivayetleri ile bunun gibi iç içe geçme örnekleri yeteri kadar fazla. Ama bu da zaten anlaşılan bir şey. Ne Şambala hakkında, ne de ki "oralarda bir yerlerde", belli olmayan yerde bulunan kozmik dağ Meru'ya ilişkin doğru düzgün bilgiye sahip olmayan insanlar için doğal olarak bu kavramlar aynı anlayış içerisinde birleşip kaynaşacaktır. Oysa aslında bu ikisinin arasında kocaman bir fark var. Şambala, Tanrı'nın gerçek sonsuz dünyasıyla, işin özünde, geçici olarak varlığını sürdüren maddî Evren arasında bulunuyor. Orası Bodhisatva'ların ikametgâhı oluyor. Meru dağı ise maddî Evrenin içindeki dünyaların merkezinde bulunuyor. Ve burası, bizim ermiş insanlarımız gibi veya kadim insanların da dedikleri gibi, yarı tanrıların, yani yüksek manevî düzeye erişmiş kişilerin, bilge varlıkların ziyaret ettiği bir yer oluyor. Bu yüzden de eski anlayışlarda bu dağı, gerçek insan mutluluğuna ve ölümsüzlüğüne kavuşmak ile ilişkilendiriyorlardı.

Kadim Hindistan mitolojisinde Meru dağı ile bağlantılı bir dizi efsaneler bulunuyor. Bu kadim anlayışlara göre, Evrenin merkezinde bulunan, etrafında yıldızların, gezegenlerin, birçok güneşin döndüğü Meru dağının üzerinde Brahma, Vişnu, Şiva ve başka büyük tanrılar bulunuyorlar. Orada konuşan otuz üç tanrıdan da söz ediliyor aynı zamanda. Onların faaliyetlerinden de bahsediliyor. Örneğin, bu dağın üzerinde Vişnu, ölümsüzlük içeceği Amrita'yı nasıl elde etmek gerektiğine dair diğer tanrılara öğütler veriyor.

– Amrita, kulağa ne kadar da hoş geliyor, – diye konuştu Tatyana. – Tesadüfen kadın ismi ile bağlantılı olmasın bu?

– Hayır. Bu kelime "ölümsüz" anlamına gelen "amrta" sözcüğünden türemiş. Daha sonraki Eski Yunan mitolojisinde Olimpos tanrılarının ölümsüzlüğünü ve sürekli genç kalmalarını sağlayan "Ambrosia" içeceğine benzer bir şey. Amrita, Ambrosia Vedalar'daki Soma içeceğiyle aynı şeyler. "Rig Veda"da bu mest edici bir etki yaratan ve ölümsüzlük ile doğa üstü güçler bahşeden bir tanrıların içeceği olarak kaleme veriliyor. Kadim Hint dinî uygulamalarında bu içeceğin hazırlanması özel bir ayinden oluşuyordu. "Avesta"da bu içeceğe Haoma diyorlardı, şöyle ki bu da kökleri Kadim İran dönemlerine inen bir kült idi. Onu aynı zamanda Sarmatlar ve İskitler de kutsuyorlardı. Bu içeceği hem de "ölümü önleyen" olarak da isimlendiriyorlardı. O, sadece zaman ve mekân algısını değiştirmekle kalmıyor, aynı zamanda da muazzam bir güç, aydınlanma ve ilim bahşediyordu. Ve kadim İranlıların inançlarına göre o her şeyden daha iyi, ruh için bir yol hazırlıyor. Ama genel itibarıyla bu ölümsüzlük içeceğine her zaman "nilüferin öz suyu" diyorlardı. Neredeyse bütün rivayetlerde bu kutsal içecek, toprak ile bağlantılı, güzel mi güzel ve düzgün bir biçimde yaratılmış, beyazımsı-sarı ve hatta altınsı renge sahip olan sıra dışı semavî bir bitkinin öz suyu olarak tasvir ediliyordu.

– O zaman ölümsüzlük iksiri gerçekten de var mı? – şaşırın Kostik'in gözlerinde bu haberdan dolayı hatta bir parıltı belirdi.

– Evet. Ama insanların genellikle onu hayal ettikleri gibi değil. Ben sizin için, Tapınakçılar Tarikatının dâhilî çemberine kabul edilmenin gizli törenine dair bir kısmın Orta Çağlardan kalma tasvirine ait bayağı ilginç bir örnek verebilirim. Bu metnin yazarı Tapınak şövalyesi Evrar idi. Kişisel yazılarında o bu olayla ilgili izlenimlerini kaydetmişti.

"... Kabul edilmenin yüce ayininin sonunda, yüksek bir ruh hâlinde bulunurken, tüm kalbimle bana anlattıkları şeyi görmeyi istedim... Ve benim önümde açılıverdi. Etrafımdaki her şey âdeta kaybolmuştu, sadece fevkalâde güzel bir ışık yolu aydınlatarak beni ardından sürükledi, sanki yüksek göklerin doruk noktasına kadar. İlâhî ve söndürülemez bir şey beni parlak çekici Işığın demetine doğru yaklaşıtıyordu. Onun nurunun gücü muazzam idi, ama yakmıyordu. Ben onun içinde Yüksek ve Açıklanamayan bir şeylerin varlığını hissettim. Mutlu bir heyecanla göz kamaştırın ışığın içine girdim. Ve burada aydınlanmış gözlerimle, parlak bir nurla sarılı, anlatılması imkânsız güzellikte bir Kızın simasını gördüm. Ben onun kendisini, Sofia'yı gördüm! Bu ilâhî eşkâli hiçbir insan kelimesi ile tarif etmek mümkün değil.

Büyük bir sır etraftaki her şeyi kuşatıyordu. İlâhî Sofia bana doğru yaklaştı. Ondan, öteki dünyanın mucizevî güzel bir kokusu geliyordu. Ellerinde, ezeli nurla dolu ilâhî bir saflığa sahip birçok açılmış taç yapraklarıyla, Aşkın sonsuz çiçeği görünümünde bir altın kâse tutuyordu. Kâsenin içinde altın sarısı bir içecek ışıldıyordu. Nazıkçe elini benim başıma koyarak, güzeller güzeli Sofia diğer eliyle kâseyi dudaklarıma getirdi ve altın sarısı içeceği bana içirmeye başladı. İlâhi lütfâ sahip bir haz bütün varlığımın üzerine yayılmaya başladı. Kâsenin içinde ışıldayan ilâhî sıvının içime dökülerek nasıl azaldığını görüyordum, ancak onu ağızımda hissetmiyor, onun tadını almıyordum. Ne var ki, bir semavî sıcaklığın içimde yayıldığını, âdeta vücudumun boş kabını yıkadığını bariz olarak hissediyordum: ilk başta kollarımı, sonra göğsümü, karnımı, ayaklarımı. Ardından ise söndürülemeyen bir nur bütün varlığımı tepemden tırnağıma kadar coşkun bir akıntıyla doldurarak kalbimde uçsuz bucaksız bir mutluluk ve ihsan hissi uyandırıyor. Bu mucizevî sıvının son damlaları da vücuduma döküldüğünde, Sofia ilâhî Sevgiyle dolu zarif bakışlarını bana doğru çevirdi. Ve içimde bir şeyler genişlemesine açıldı, aklım aydınlandı ve içimde kudretli bir gücün bilinmeyen kaynağının açıldığını hissettim. Ansızın Ölümsüzlüğün ne olduğunu anladım, sanki öteki dünyaya açılan kapılar karşımda açılıvermişti. Ve Bilgelik bana açılıverdi.

Benim kabul törenimde bulunanlar ise başka bir şeyler görmüşlerdi. Daha sonradan, başkalarının kabul törenlerinde iştirak ederken ben kendim de defalarca değişmeyen bir ardışıklık ile gerçekleşen bu ilâhî mucizenin şahidi olmuştum. Ve bu şöyle olmuştu. Kabul edilenin etrafını çevirip herkes onun için dua ettiğinde, ansızın nurlu bir ışık orada bulunanları aydınlatıyordu. Ve bu ışık kabul edilenden çıkıyor, sanki o tek bir parlamayla tutuşuyor ve her tarafından yakmayan bir alev ile sarmalanıyordu. Biz daha bir yoğun olarak kutsal duaya gömülüydük. Ve bu ışık dayanılmaz derecede parlak hâle geliyor ve o

kadar yoğun oluyordu ki, onun içinden hiçbir şey göremiyorduk. Biz artan dâhilî bir güçle duayı okumaya devam ediyorduk. Tedricen ışık değişiyor, sıra dışı bir yumuşaklık ve saydamlık kazanıyordu. Ve onun arasından bu gizli ilâhî Ayine ait çok az şeyi görmek nasip oluyordu bize, âdeta ezeli Kâinatın okyanusuna gömülmüş Küçük bir Çocuğun silüetini. Bu kısa süreli ayinin ardından ilâhî Işık güçlenerek yoğunlaşıyor ve sonrasında yeniden parlayarak çözülmeye başlıyor, bizim gözlerimiz önünde kabul edilenin alışılmış eşkâlini ortaya çıkarıyordu".

Sense duraksayarak, tekrar devam etti:

– Ama işin en ilginç yanı, buna benzer bir ayinden sadece Tapınakçıların değil fakat hem de diğer savaşçıların, Geliar'ların geçmiş olmaları. Dâhilî çembere girerken, kabul edilme törenini geçerken, onlar da aynı görüntüyü, nilüfer biçimindeki altın kâseden onları güç ile dolduran Kızı görüyorlardı.

– Geliarlar mı? – diye yeniden sordu Andrey.

Ne var ki, Sensei daha cevaplayamadan Kostik inisiyatifi Andrey'in ellerinde çekip alarak kendi sorusunu soruverdi:

– Peki, bu ilâhî Sofia da kim oluyor?

– Sophia, Yunanca'dan çeviride "bilgelik", "ilim" anlamlarına geliyor. Tapınakçılarda ise Sofia sadece Bilgelik değil fakat hem de Graal olarak Magdalalı Meryem'in ilâhî sureti anlamına geliyordu.

– Graal olarak Magdalalı Meryem'in mi? – diye şaşırdı Viktor, büyük ağabeylerle birlikte.

– Bununla ilgili biraz daha sonra ayrıntılı bir şekilde anlatırım.

Nikolay Andreyeviç de kendi sırasında epey bir şaşkınlık hissiyle ifade etti:

– Nasıl yani, Tapınakçılar Katolikler gibi Lâtin değil de Ortodoks Hristiyanlar gibi Yunan terminolojisi mi kullanıyorlardı?

– Evet, – diye cevap verdi Sensei. – Hatta Tarikatın mührünün üzerinde de, onların simgesi olarak tek at üzerinde oturan iki süvarinin olduğu yerde, İsa'nın ismi Lâtinçe değil de Yunanca yazılıyor.

– İlginç, çok ilginç, – diyerek bu konuya duyduğu ilgiyi dile getirdi Nikolay Andreyeviç.

– Burada ilginç olan hiçbir şey yok, – diye belirtti Sensei. – Bu Tarikatın ne için ve nasıl organize edildiğini anlattığım zaman, doktor, kendiniz her şeyi anlayacaksınız. Ama gelin her şeyi sırasıyla... İşte şu "kozmetik dağ" hakkında ne demek istiyordum ben. Onunla ilgili ilimler zamanında Siddhartha Gautama'nın da karşısına çıktılar.

– Efsaneler anlamında mı yani? – diye netleştirmek istedi Stas.

– Hayır, ilimler anlamında. Ve sonrasında, onların sayesinde Buda'nın kendisi de Meru dağına ziyaret edebiliyordu. Bu ilimlere sahip Buda'nın ve onun bazı takipçilerinin sayesinde Meru dağı ile ilgili bilgiler bütün Doğu'da bilinmeye başlandı. Budistler de, bu arada, aynen Hinduizm'e mensup olanlar gibi bu dağı, nilüfer çiçeğinin, her iki taraf için de

kutsal sayılan nilüfer çiçeğinin dişi organı gibi tasvir ediyorlardı. Ve bu simge sadece dağın kendisi ile bağlantılı olmayıp daha çok Meru dağına ziyaret etmek için gerekli dinamik meditasyonun başlıca unsurları ile ilişkili.

Hatta bizim Slav "paganizmini" ele alırsak. Zira onun içinde, dikkate değer bir şey, Meru dağına ait ilim ve uygulamalar, başka halkların ruhban sınıfının bu ilimleri "özelleştirdiği" durumdan farklı olarak sıradan halk için açık olan bilgilerdi. Slav topraklarında, kendi biçimiyle Meru dağına eşkâline benzeyen kutsal bir tepenin üzerinde kozmik dağa gerçekleştirilen büyülü "uçuşların" kadim ayinleri uzun bir zaman aralığında hayata geçiriliyordu. Yeri gelmişken, daha önceleri zamanlarda büyük bayramları insanların canı eğlenmek istiyor diye tayin etmiyorlardı. Ezelden beri bu bayramlar sırf, belirli kozmik döngüler ile çakışan günlerin içinde hayata geçiriliyordu. Ve de onları sabahtan başlayarak değil de, şimdilerde olduğu gibi, akşamdan itibaren, ilk yıldızın çıkmasıyla birlikte kutlamaya başlıyorlardı.

Zaman aşımında, Hristiyanlık inancını yerleştirirken ateş ve kılıç eşliğinde Slav halkları arasında "paganizmin" kökünü kurutmaya başladıklarında, "pagan" mezheplerine hizmet edenler de sert bir biçimde kovalanmaya başladılar. Onlar "şeytan dölleri", "iblisin hizmetçileri" olarak ilân edilmiş, "paganizmin" kadim ayinleri ise, insana düşman "şeytan güçlerinin" gerçekleştirdikleri cadı ayinleri, alem yapmalar gibi kaleme verilmişti. Ve genel olarak kâhinlerin büyük çoğunluğunun fiziksel olarak imha edilmesiyle Meru dağına dair ilimler kaybolmuş, geriye kalan bazı bilgiler ise olumsuz yönde tanınmayacak düzeyde tahrif edilmiş oldular. Bayramların isimlerini değiştirdiler. Gerçi bayramların isminin birisinden diğerine değiştirilmesinden dolayı, doğal olarak, belirli kozmik döngülerin gerçekleşmesi değişmiş olmadı ve yerlerin kutsallığı da. Bu şekilde, örneğin, eski pagan tanrılarının ana tapınaklarının üzerine Hristiyan mabetleri inşa ediliyordu. Ama bu, dedikleri gibi, artık tarih.

Meru dağına Evrenin merkezinde olduğu benzer bir betimleme Altaylılar tarafından da biliniyordu. Ancak onlar ona Altın-tu diyorlardı. Onların anlayışlarına göre bu altın kozmik dağ bizzat kendi temeli ile göklere bağlanıyor (yani en geniş kısım yukarıda, en dar kısmı ise aşağıda idi) ve "insan baldırına eşit uzaklıkta" bir mesafede toprağın üzerinde zirvesi gelecek şekilde asılıyordu. Bundan başka, onlarda Meru dağına başka isimleri de yaygındı, meselâ, etrafında yıldızların döndüğü ve de hem Kalmıkların hem de Orta Asya'da yaşayan başka birçok halkların aşına olduğu Sumeru dağı gibisinden. Altay halkının efsanelerine göre onun üzerinde 33 tengri, yani 33 tanrı bulunuyor.

Çinliler Meru dağına Kunlun olarak yüceltiyor ve onların inanışlarına göre onun aracılığıyla kâinatın üst katmanlarına sızmak mümkün oluyordu. Onu "cennet" gibi görüyorlardı. Kadim eserlerden birisinde şöyle bir yazı geçiyor: "Kunlun dağından iki kere daha fazla yüksekliğe çıkan birisi Soğuk rüzgârın dağına ulaşır ve ölümsüzlüğe erer; iki kere daha fazla yüksekliğe çıkan kişi Asılı alana ulaşır ve rüzgâr ile yağmuru yönetmeyi öğrenerek mucizevî yeteneklere ermiş olur; iki kere daha fazla yüksekliğe çıkan kişi Tai-

di'nin, baş hakimlerin ikametgâhına, göğe ulaşmış olur ve ruha dönüşür". Bilgisi olmayan birisi için bu güzel bir masaldan ibaret, bilenler içinse bu sadece bir ipucudan ibaret.

Bu arada, Meru dağının cennet ile çağrışımına dair İncil'de de bilgiler bulunuyor. Metinlerde, Meru dağı ile ilgili ilimlerin yankılarına işaret eden dağınık ifadeler bulmak mümkün: yani onun Evrenin merkezinde bulunduğu, üzerine Tanrının indiği, üzerinde cennete benzer bir şeyin yerleştiği, dağın ezeli okyanusu simgeleyen nehirler ile kuşatıldığı gibisinden. Ve hemde oraya yalnız "günâhsız ellere ve temiz bir kalbe sahip" müminin çıkabileceği tarzında. Onu Sion dağı ile de ve hatta rivayetlere göre Nuh'un gemisinin demir attığı Ağrı dağı ile de bağdaştırıyorlardı.

Müslümanlarda Meru dağı metinlerde bayağı ilginç bir şekilde aydınlatılıyor, gerçi biraz kamufle edilmiş bir biçimde ama yine de. Birincisi İslâm efsanelerinde Allah'ın, meskûn kılınan dünyanın etrafını halka biçiminde çevreleyen ve sıkı bir şekilde Evrene destek olan kocaman Kaf dağı yarattığından söz ediliyor. Bu dağın arkasında Yaratıcı, aralarında hatta bir iğnenin bile düşmeyeceği kadar sıkı yaşayan melekler tarafından meskun kılınmış ve boyutları yedi kere daha büyük olan başka bir toprak daha yaratmış. İkinci olarak, eğer dikkatli bir şekilde Hz. Muhammed'in Miraç'ı hakkında okursanız...

– Ne hakkında? – tam olarak anlayamayan Andrey yeniden sordu.

– Miraç, Arapçadan çeviride "yükselecek yer", "merdiven" anlamına geliyor, bahsi geçen metinde ise Muhammed Peygamberin göklere yükselişi demek. Müslümanlarda hatta dinî takvimin önemli günlerinden birisi ("Regaip kandili"), Müslümanların kullandığı Ay takviminin yedinci ayında kutlanıyor ve Hz. Muhammed'in yolculuğu (Peygamberin beyaz atı Burak'ın üzerinde Mekke'den Kudüs'e, ardından ise Cebrail'in sayesinde Allah ile konuşmak için göklere yükselişi) şerefine isimlendirilmiştir. İşte, Kur'an metinlerinde Hz. Muhammed'in Melek Cebrail ile birlikte yaptığı "gece yolculuklarından" bir tanesine dair (17:1 bkz. İsrâ) olaydan söz ediliyor.

– Bu İncil'de Baş Melek Gavriil olarak çağrılan ile aynı mı? – diye netleştirmek istedi Viktor.

– Evet, – cevap veren Sensei, ilâve etti: – Bu arada Kur'an-ı Kerim'de Cebrail'i hem de Kutsal Ruh (Ruhul-Kudüs) olarak çağırıyorlar. İşte, yükseliş zamanında Hz. Muhammed sadece Kudüs'te bulunmakla kalmamış, fakat kendisine Cebrail tarafından sağlanan ışıktan bir merdiven yardımıyla göklerin zirvesine yükselerek Allah'ın karşısına çıkmıştır. Sonrasında ise Cebrail'in yardımıyla cennet olarak isimlendirilen yeri ziyaret etti. Arapçadan çeviride bu harfiyen "bahçe" anlamına geliyor. Kur'an'da bu yer hem de "yükseleşmiş" (83:18), "esenlik yurdu" (6:127), "ikâmet yeri" (40:42) vesaire olarak da isimlendiriliyor. Rivayetlere göre, cennetin bütün şu isimleri sekiz semavî küre üzerinde yerleşen farklı kısımları ile ilişkilidir. Hatta Kur'an'da, bilincin belirli mest olmuş durumlarını yansıtan değişik duyusal ve natüralist tanımlarla dolu Cennet tasvirinin yan ısıra, şifrelenmiş ilimlerden de bahsediliyor, şöyle ki meselâ, bu ilimlerin manasını, oradaki simgeciliği ve inceliği bilen insanın yönünü tayin ettiği "dikenlerden yoksun nilüfer", müminlerin hepsinin ortak yaşının

33 olması durumu ve başka bilgiler gibi. Yeri gelmişken, Kur'an sonrası edebiyatta Cennet, Kur'an-ı Kerim'de de sözü geçen (53:13-18), "uçtaki Lotus" ile taçlanan çok katlı bir piramit niteliğinde tasvir ediliyor. Yani bütün bunlar boşuna değil.

– "Uçtaki Lotus mu"?! – neredeyse koro hâlinde bir şaşkınlıkla soruverdik biz.

Nikolay Andreyeviç ise bizim aksimize sakin bir şekilde konuştu:

– Kur'an'ı, itiraf edeyim, daha okumadım. Peki, orada "uç Lotusa" ilişkin somut olarak ne yazılmış?

– 53:13-18 de ne oluyor peki? – kendi sırasında şaşkın şaşkın sordu Andrey.

– Bunlar, 53-cü sure, yani Kur'an'ın bölümü, 13-den 18-e kadar olanlar ise ayetler (dizeler) oluyor, – diye açıkladı Sensei. – Yeri gelmişken, 53-cü sure "Yıldız" olarak adlandırılıyor. Arap dilinde bu tabii ki de daha ziyade dokunaklı sesleniyor...

Jenya ise anında ne olur ne olmaz gibisinden şakayla karşılık verdi:

– Yok, yok Sensei, sen en iyisi bize Rusça anlatıver, yoksa şimdi demek istediğin şeyleri anlamak için biz Arapça öğrenene kadar yaşlılık sklerozuna yakalanır ve bunu neden öğrenmek istediğimizi hepten unutmuş oluruz.

Çocuklar neşeli neşeli gülümsediler, Sensei ise sanki lâf arasındaymış gibi belirtti:

– Aslında, Kur'an-ı Kerim'i orijinal dilinde okumak lâzım. Çünkü istenilen bir çeviri çıkış metnini belirli bir miktar tahrif ediyor. Ama madem iş bu kadar sarpa sardı, – bunu söylerken Sensei gülümseyerek Jenya'ya baktı, – o zaman dinleyin. Rusça çeviride bu yaklaşık olarak şöyle sesleniyor. Bu surenin başında mevzu, göklere yükselme, Vahyin inmesi, onun gözlerinin gördüğü şeyler hakkında elçinin anlattıklarının samimi ve gerçek olduklarının teminatından gidiyor. Ardından ise melek Cebrail'in Hz. Muhammed'i nasıl göklere çıkardığı anlatılıyor.

"... Ve öğretti onu O,

Engin kudrete sahip birisi.

Ufkun en yüksek noktasında bulunurken,

Bütün ihtişamıyla ortaya çıktı.

Sonra yaklaşarak aşağı indi.

Ve ondan (Cebrail, Muhammed'den)

iki ok atışı mesafesinde idi, hatta daha yakın.

Ve Kendi kuluna açtığı şeyi, açtı o.

Onun (peygamberin) kalbi, gördüğünü doğruladı.

Onun gördükleri hakkında meğer onunla tartışacak mısınız?

Ve (Muhammed) gördü O'nu (Cebrail'i)

ikinci inişinde.

Uç kenardaki Lotus'un yanında.

(hiç kimsenin daha ötesinde gidemediği)

Yanında da sığınak bahçesi (cennet diyarı).

Ve Lotus'u örten şey, örtüyordu.

((Görünmeyen) bir perde ile örtülmüştü).

Kendi bakışlarını (Muhammed) bir anlığına bile çevirmedi

Ve (görülenin) sınırlarını aşmadı.

Zira o gerçekten de

Rabbinin en büyük işaretlerinden birisini gördü..."

– Harika! – hayranlıkla telâffuz eden Ruslan, hepimize has bir düşünceyi ifade etmişti.

– Vallahi, sen benim bayağı bir merakımı uyandırdın, – diye konuştu Nikolay Andreyeviç. – Eğer doğru anladıysam, Hz. Muhammed Cebrail'i gerçek simasıyla, "Rabbinin en büyük işaretlerinden birisinin", yani "uçtaki Lotus'un" bulunduğu yerde mi gördü?!

– "... dünyayı taçlandıran ve bütün yaratılmışların ve meleklerin hakkındaki ilimlerin bulunduğu bir yer. Ve sadece Allah bu yerin ötesinde nelerin olduğunu biliyor", – güzel bir alıntı yaparak cevap verdi Sensei.

– Bu da mı Kur'an?

– Hayır, bu bir tefsir, Kur'an'ın bu suresi ile ilgili yorumlardan bir tanesi. Lotus burada görülen ile görülmeyenin, bilinebilir olan ile bilinmeyen olanın arasındaki sınırın bir sembolü olarak görülüyor.

– Muhteşem bir şey! – diye konuştu Nikolay Andreyeviç. – Doğrusu, Kur'an'da böyle dizelerin olduğuna hatta ihtimal bile vermiyordum.

– Daha bu ne ki, – diye söyledi Sensei. – Aynı suredeki 49-cu ayette, ki bunun öncesinde Allah'ın sadece erkeği ve kadını yaratmayıp aynı zamanda da:

"... Ve O'na aittir ikinci yaratma da,

Ve gerekli miktarda veren de O'dur,

Ve O, büyük gezegen Şi'râ'nın Rabbidir..."

Veya daha anlaşılır bir dille söylersek: "Ve sadece O, Sirius'un Hâkimidir". Şöyle ki, gökyüzünün en parlak yıldızı olan ve Büyük Köpek takımyıldızındaki Sirius'u, Araplar Şi'râ-i Yemaniye gibi çağırıyorlar. Onu bu şekilde daha üç bin yıl öncesinden çağırıyorlardı.

– Demek hatta böyle! – anlamlı anlamlı söyledi Nikolay Andreyeviç. Ve kendisi için yaptığı yeni bir buluşun verdiği bir ilhamla konuşmaya devam etti: – Eğer yanılmıyorsam...

– Evet, evet, evet, – anında onun sözünü kesen Sensei, diğerinin bunun öncesine ne diyeceğini tam olarak biliyormuş gibi başını salladı, – bu senin düşündüğün şeyin ta kendisi.

Biz ise oturuyor ve bariz bir sabırsızlıkla bu meraklı diyalogun devamını bekliyorduk. Ne var ki, biz hayal kırıklığına uğramış ve Sensei'in sözlerinden sonra uzun bir duraklama araya girince, onun Nikolay Andreyeviç ile sohbeti sanki bizim psikoterapi uzmanımızın da söylemeyi sevdiği gibi "sözsüz düzeye" geçmişti. Bu zaman Kostik, anlaşılana herkesten fazla merakından çatlayınca artık dayanamayıp tek bir nefeste içini dışarıya döktü:

– Ve ne, ne anlama geliyor bu?!

Ancak Sensei, hepimize ait ortak bir beklentinin aksine nedense bu soruya cevap vermedi. Hatta garip bir durum ortaya çıkmıştı. Biz soran bakışlarla Sensei'e bakıyor, Sensei

ise sanki bu bilgileri bize güvenip güvenmemesi gerektiğini düşünüp taşınıyormuş gibi inceleyen bir bakışla bir bize bir Nikolay Andreyeviç'e bakıyor, diğeri ise inatla susmaya devam ediyordu, gerçi gözlerinden anlatmak için sabırsızlandığı apaçık ortadaydı. Fakat nihayet, fazlasıyla uzanmış bu duraklama anı, Sensei'in doğrudan cevap vermekten kaçınması ile son buldu.

– Bunlar, bilen kişiler için olan birer işaret. – Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi özetledi. – Yani Meru dağına ilişkin bilgiler neredeyse bütün dünya üzerine serpilmiş. Ve en önemlisi de, bu ilimler sadece "ölü bir yük" tarihin üzerinde yatmakla kalmıyor, uygulanıyorlardı.

– Evet, "uçtaki Lotus"a ilişkin şeyler, bayağı kıyak şeyler! – bu bilgilerden dolayı bizim kadar merakı uyanmış Viktor hayranlıkla konuştu.

– İşte böyle bir Meru dağı! – diye katıldı ona Stas.

Biz sırayla duyduklarımız ile ilgili hayranlığımızı paylaşırken Nikolay Andreyeviç düşüncelere dalmıştı ve sonrasında ise sessiz bir ifadeyle, kendi kendine mi yoksa Sensei'e hitaben mi bilinmez ama şöyle söyledi:

– O, geçti ama...

– Kim geçti? – anlayamadı onu Sensei.

– Muhammed. O geçti...

– Doğal olarak tabii, o ki Muhammed.

– Anlıyor musun, – ağır ağır konuştu Nikolay Andreyeviç. – Senin bu anlattıkların bende, hani sana anlatmış olduğum şu "Lotus" uygulaması olayı ile ilgili çağrışımları aklıma getirdi.

– Peki, olay neydi? – bariz bir ilgiyle konuşmaya katıldı Volodya.

– Ya, bir ara "Lotus çiçeğini" uygulama sırasında, olabildiğince meditasyonun derinliğine dalmaya çalıştım. Ve net bir şekilde bir tür sınırın yaklaştığını hissettim... bana göre bu hadde ulaşmak tamamen gerçekleşebilir bir şey idi. Ve en önemlisi de, bariz olarak hissediyordum, daha doğrusu onun arkasında bulunan muazzam bir gücün bilincindeydim. Fakat ne kadar fazla yaklaştıkça, bir o kadar güçlü olarak başka bir şeyi, karşıt gücü hissediyordum. Onu hatta kelimelerle tarif etmek bile çok zor. Korku ve dehşet bu hislerle mukayesede bir hiçten ibaret. Bu durum sadece bir anlığına sürmüştü, ama ben dayanamadım ve çabucak meditasyondan çıkıverdim. Ve üstelik Sensei'in bu Muhafızla ilgili bana yapmış olduğu uyarılara rağmen, benim psikoloji alanında biriktirdiğim bütün deneyim ve bilgilere rağmen, bu meditasyonu yapmak için var olan kararlılığımı rağmen yine de geçemedim ben. Ben, tabii ki, kendi Hayvansal başlangıcımın karşıma engel çıkaracağını bekliyordum zaten. Ama bu kadar güçlü olacağını beklemiyordum! İşte tam bu yerde, dürüst olmak gerekirse, içimde var olan Hayvanın bütün gücünün gerçek manada bilincine vardım.

Pür dikkat Nikolay Andreyeviç'i dinlemekte olan Viktor netleştirmek istedi:

– Yani öteki dünyaya ne kadar çok yaklaştıkça, bu dünyanın etkisi bir o kadar güçlenmiş mi oluyor?

– Evet.

– Ama bu normal bir şey, – diye konuştu Sensei. – Sınıra yaklaşmak o kadar da kolay değil, hele hele onu aşmaktan konuşmuyoruz bile.

– Bu arada bende de buna benzer bir şeyler olmuştu, – diye hatırladı Volodya. – Bir gün meditasyon yapıyordum ve nasıl derler, keşif amacıyla, her gün yaptığımdan daha derinlere dalmak kararı verdim. Ve kendi kafama göre dalıverdim ben. İşi önemli tarafı, ışıklı, güzel bir şeylere yaklaşmakta olduğumu hissediyorum. Ve anında yolumun üstünde bir tür sis karşıma çıktı. Onu geçmeyi istedim ama nerede. Şöyle sıra dışı bir sis, koyu ve kara. Sanki lâstik yakmışsın gibi ama kokusuz. Öyle hoş olmayan hisler sarmaladı beni onun içindeyken. Bu arada da yapışkan bir şey olduğu ortaya çıktı Önemlisi de, beni içine çekmeye başladı. Ben geriye, o ise beni bırakmıyor. Öyle bir korku sardı ki beni, sanki suyun içine derin mi derin dalmışım, su yüzüne çıkmayı, güç bela sıyrılmayı ise beceremiyordum. Zar zor çıktım meditasyondan ve ondan sonra da sırf meraktan böylesine "dalışlarla" artık uğraşmıyorum. Her şeyi, Sensei'in anlattığı çerçeveler içinde yapıyorum.

Bunun üzerine Nikolay Andreyeviç gülümseyerek belirtti:

– Ya Volodya, sen bizim asker adamımızsın, bu yüzden de her şeyi olması gerektiği gibi, nizamnameler çerçevesinde icra ediyorsun. Biz ise, kardeşim, bilim adamıyız. Seviyoruz deneyler yapmayı, öncelikle de kendi üzerimizde.

Aynen diğer arkadaşlar gibi dikkatle dinleyen Jenya yapmacık bir sabırsızlıkla mitralyöz gibi konuşmaya başladı:

– Ben de, ben de bu tür dem meyller yapmak istiyorum!

– Sensin dem mey! – alayla gülümsedi Stas. – Sana deneyden bahsediyorlar!

– Bende onu diyorum işte! Ben de istiyorum, ne yapıyordunuz peki?! – "akıllı" bir yüz ifadesine bürünen Jenya, Volodya'ya soruverdi.

Çocuklar Sensei ile birlikte daha da çok gülüştüler. Stas ise cevap verdi:

– Senin gibiler için bu süreç açıklama kapsamının dışında kalıyor.

Kostik ise Sensei'den haber aldı.

– Hayır ama cidden, "uçtaki Lotus'a" ulaşmak için ne yapmak gerekiyor? Yoğun bir biçimde "Lotus çiçeğini" mi uygulamak gerekiyor?

Sensei delikanlıya bakarak izah etti:

– Her şeyden önce İnsan olmak gerekiyor! "Uçtaki Lotus", bu artık üst düzey. Ona erişmek çok zor. Ancak buna doğru can atmak gerekiyor. – Ve artık Nikolay Andreyeviç ile Volodya'ya dönerek şöyle konuştu: – Titiz bir şekilde her şeye hazırlanmak gerekiyor. Daha da fazlası, "Lotusun" özüne inebilmek için seneler ve antrenmanlar sistemi gerekiyor. Bu bir. İkincisi ise, sizin karşılaştığımız şey sadece bir Muhafız değil, bu hem de kendine özgü bir labirent. Onu geçmeyi, yarıp geçerek Üstün olana ulaşmayı, saf bir ruha sahip, sebatla Işığa doğru can atan bir insan yapabilir sadece. Aksi takdirde şu engel-labirent sana tamamen farklı bir kapıyı açarak, tamamen farklı bir yolla götürür. Bu yüzden de çok fazla şeyler senin manevî gelişimine bağlı.

– Yani bu bir tür geçiş düzeyi gibi bir şey mi acaba? – diye netleştirdi Volodya.

– Kesinlikle haklısın, – diye tasdik etti Sensei. – Yani bütün bunlar boşuna değil. Gereken düzeye sahip olmak içinse, gereken manevî deneyime sahip olmak gerekiyor. Bu ise bazı insanların da zannettikleri gibi, eğer günde bir kez kendi keyifleri için meditasyon yapmışlarsa veyahut da ibadet etmişlerse, nasıl derler, görüntüyü kurtarmak için, yani yalandan, demek ki bugün maneviyatla uğraşmışlar gibi şeylerden çok farklı. **Manevî deneyim, her şeyde senin maneviyatının kendisini göstermesi gereken hayatın bir sonucu: düşüncelerinde, davranışlarında, eylemlerinde, manevî uygulamalarda ve her şeyden önce de iyilik aşkına insanlara yaptığın yardımlarda, zira bu Tanrı'ya götüren en yakın yoldur. İnsanın Sevgisi beyhude değil, zira o, ruhu temizliyor ve yapıcı girişimlerde bulunma gücü bahşediyor. İbadet ve meditasyonlar anlamsız değil, zira onlar bir insanın manevî gelişimi için, tıpkı güçlenmekte olan bir meyveye gereken besin gibi hayırlara vesiledir. Tanrı'ya umut bağlamak yalan değil, zira onun içinde bizi O'nun ile doğrudan bağlayan mahiyet gizli. Bu yüzden de gerçek bir İnsan olmak ve hakikaten Tanrı'ya yaklaşmak, her geçen günde bu dünyaya ruhunun Işığını daha da çok göstermek ve bu Işığın içerisinde gölgenin varlığına dair hatta en küçük bir alâmetin bile olmamasını başarmak demek. Ancak bu zaman siz Muhafızı geçebilir ve Işığın hakikî Kaynağı ile birleşebilirsiniz.**

Sensei'in bu cümlelerinden sonra gelen duraklama anı azıcık uzun çekmişti. Hepimiz oturuyor ve Sensei'e bakarak bizleri büyüleyen bu sohbetin devamının gelmesini bekliyorduk. Ne var ki, Sensei biraz sustuktan sonra gözlerini gökyüzüne çevirdi ve bizim dikkatimizi dağıtarak cana yakın bir ifadeyle konuştu:

– İşte bakın, söylediğim gibi bulutlar gitmiş. Yani siz, doktor, boşuna endişe ediyordunuz.

Biz hayretle limana doğru baktık. Gerçekten de fırtına bulutları artık görünürlerde yoktular. Gökyüzü ilkin parıltısıyla sıra dışı bir mutluluk ve huzur hislerini doğurarak tekrar açık ve aydınlık bir çehreye bürünmüştü. Güneş gitgide ufka doğru inerek doğaya ve insanlara armağan ettiği bunca sıcaklık ve ışığın olduğu dolu dolu bir iş günü mesaisinin sonuna yaklaşıyordu. Ve insanın içinde o kadar güzel ve huzurluydu ki, böylesine gönülden fevkalâde bir arkadaş grubunun arasında doğanın bu şahane köşesini öylece oturup seyredesin geliyordu.

Volodya Sensei'e şöyle bir göz attı ve galiba onun keyfinin güzel olduğunu hissedince, sanki lâf arasındaymış gibi hatırlatıverdi:

– Sensei, hatırlıyor musun, sabahleyin bize Graal hakkında anlatacağını söz vermiştin? Dünkü konuşmamızdan sonra bir türlü kafamdan çıkmıyor.

– Eheet!!! – neredeyse eş zamanlı olarak, sanki ikiz kardeşlermiş gibi arkadaşça tezahürat yaptılar Jenya ile Stas.

Viktor hatta Volodya'nın bu konuyu açmasına sevinerek ona arka çıktı:

– Sahiden! Şu gizemli Graal acaba tam olarak ne oluyor? Ve onun "gücün üzerinde güce" sahip olmasını nasıl anlamamız gerekiyor?

Sensei başını salladı.

– Çocuklar, burada iki cümleyle geçiştiremeyiz. Çok ciddi bir konuya değiniyorsunuz siz.

Volodya burada da kendini kaybetmeyerek, en sevdiği cümlesini söyledi:

– Bir yere acele ettiğimiz yok ki.

– Aha, – diye tasdik etti Jenya. – Özellikle de Ariman'ın attığı dayaklardan sonra biz artık sahiden de hiçbir yere acele etmiyoruz.

Sensei gülümsedi ve olumlu bir havayla konuştu:

– Madem ki öyle, o zaman Graal'in hikâyesini en başından beri anlatmak gerekiyor...

Bu noktada ise, affedersiniz ama, çay olmadan gitmez.

Biz artık dinlemeye hazırlanmıştık ve o yüzden de Sensei'in son sözlerinin anlamını o anda anlayamamıştık.

– A-a-a, – nihayet farkına vardı Viktor. – Biz şimdi bunu anında organize ederiz.

Millet "yaşasın" havasında bu fikre katılarak Viktor'un önderliği altında âdeta karıncalar gibi harekete geçerek farklı istikametlerde koşturmaya başladılar. Birileri çalı çırpı peşinden, kimileri ateş yakmak için yer temizlemeye, kimileri de su ve çaydanlığın peşinden koştu. Bizim genç kadromuzu ise çay için gerekli erzakları almaya yolladılar. Biz çabucak el ayak olduk. Çok geçmeden sahilde ateş yakıldı, dallardan asma bir tertibat düzenledik ve çaydanlığı üzerine astık. Su kaynayana kadar, el üstü sandviçler hazırladık, bisküvileri çıkardık. Uzun sözün kısası küçük bir şekerleme sofrası kurduk. Ve denizin şahane sahilinde Sensei gibi ilginç ve sıra dışı bir insanın ortamında uzun sürecektir bir sohbet için her şey hazır olduğunda, biz doğanın mutlak huzuru içinde ateşin etrafında oturarak, ferah çayımızı yudumluyor ve Sensei'in acelesiz bir şekilde anlattığı hikâyeyi dinlemeye başlamıştık.

* * *

– Bugün insanların Graal olarak isimlendirdikleri şey her zaman vardı. Onun hakkında çok sayıda efsane ve rivayetler kalmış. Bunlardan yola çıkan insanlar, aslında onun ne olduğuna dair tahminler içerisinde kaybolmuşken, Graal'i hem İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonra Aramatyalı Yusuf'un İsa'nın kanını topladığı kâse olarak; hem "canlı taş", "ruhun kademesi parlayan billûr", melekler tarafından dünyaya getirilen ve mucizevî güce sahip bir taş; ve hem de güya Hz. İsa'nın Magdalalı Meryem'den doğan çocuğu olarak da yorumluyorlar. Graal'i hem harikulâde, parlak, büyülü bir ışık olarak, hem sıra dışı, kutsal bir ateş ve kutsanmış bereket boynuzu olarak, kilise ilahileri, "gökleri açan anahtar" gibi ve hem de lâıyk olmayanların göremediği yasaklanmış bir sır gibi de tarif ediyorlar. Graal'e hem de, ona dokunduktan sonra insanı değıştirme, insanı ölümsüz yapma, ona sınırsız bir güç verme ve insanın önünde Cennetin Kapılarını açma özelliğini de isnat ediyorlar. Ve genel itibarıyla bu iddialar ve tahminler tamamen asılsız değil çünkü onların her birisinin içinde Graal'a ilişkin gerçeğe ait bir parça gizli.

Aslında bugün Graal adını verdikleri şey belirli bir sestem oluşuyor ki, bu sese de üstelik **Ezelî Ses, Yaratılışın Sesi gibi isimler veriyorlar, yani dünyayı değiştirmeye muktedir olan Başlangıçtaki Ses.** Bu Ses, şu maddî Evreni yaratırken Tanrı tarafından söylenmiş hakikî Başlangıçtaki Söz olan sesin kendisidir. Hatırlıyor musunuz, Yuhanna İncil'inde şöyle cümleler geçiyor: "Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı".

Çünkü Evrenin doğuşu sırasında, günümüzde bilim adamlarının tartıştığı şu "Büyük patlama" diye bir şey yoktu. Bilim adamlarının yürüttükleri tahminlerde dayandıkları şeyler, örneğin, kozmik mikrodalga arkaplan ışınımı (veya ona hem de erken gelişim safhalarından kalma "soğumuş" ışınım da diyorlar) veyahut da Evrendeki heterojenliğin dağılımı gibi şeyler, bunlar Evrenin oluşumunun en başında gerçekleşen şeyle değil, bunlar artık oluşmuş bir Evrenin gelişim aşamalarından bir tanesine işaret eden bulgular yalnızca.

– Peki, "Büyük patlama" da ne demek? – diye sordu Slavik.

– Bugünkü günde, yaklaşık on dört milyar sene önce zamana ve uzaya sahip olmayan ve de başlangıçta sonsuz küçük boyutlara sıkıştırılmış bir maddenin patladığı ve bunun bir sonucu olarak da Evrenin oluştuğu yönünde yaygınlaşmış olan bir düşünce var. Bilim adamları kendilerinin bilmedikleri bir nedenden dolayı Büyük patlama olarak adlandırılan şeyin, muazzam bir hızla maddenin genişlemeye başladığı anın gerçekleştiğini tahmin ediyorlar. Ve bu etrafa saçılmış maddeden, eylemsizlik, yer çekimi ve bunun gibi değişik etkilerin sayesinde galaksiler oluşmaya başladı.

Fakat bu, yakın gelecekte yapılacak yepyeni buluşların sayesinde tekrar gözden geçirilecek olan sıradaki bir teoriden ibaret sadece. Atomlarla olan hikâyenin aynısı bu, insanlar atomları bütün ve bölünmez olarak var sayarken onların dâhilî kuruluşunu ve oluşum doğasını doğru düzgün bir şekilde düşünemiyorlardı. Onlar şimdi de bunu tam anlamıyla bilmiyorlar zaten fakat en azından artık mikro dünyanın daha derinlerine inmeyi, temel parçacıklara ulaşmayı başardılar, ki bunlar da yine bölünmenin son sınırı değil tabii. Fakat önemli olan, insanlar bütün maddenin dalga doğasına sahip olduğunu, her şeyin değişik bileşimlerde, yoğunluklarda, farklı özelliklerde, titreşim periyotlarına vesaireye sahip dalgalardan oluştuğunu anlamaya başladılar. Bütün dalgaların en temel özelliği ise, sahip oldukları doğadan bağımsız olarak, enerjinin taşınımı oluyor.

Ve eğer insanlığın büyük çoğunluğu kendi içlerinde Hayvansal başlangıcın isteklerini yenebilir (ve her şeyden önce de kendine benzer varlıkları imha etme arzusunu) ve Altın çağa ulaşabilirlerse, o zaman bilimin aracılığıyla da Tanrı'ya gelebilirler. Şöyle ki Evrenin oluşumuna ilişkin gerçeği araştıra araştıra öğrenmeye başladıklarında, eninde sonunda da, bütün çok çeşitli dünyaların Kâinatını doğuran şu Başlangıçtan beri var olan ve "Tanrı'nın Sözü" olarak denilen şeye ulaşmış olacaklar.

– İlginç, peki, günümüz itibarıyla bilim adamları Evren hakkında ne biliyorlar? – diye sordu Viktor.

– Prensipite eğer iki yüz yıl öncesindeki insanların anlama düzeyleri ile karşılaştırsak, çok şeyler, – espri karışık bir ifadeyle söyledi Sensei. – Ama eğer gerçek Evrene ilişkin

ilimlere kıyasla bakarsak, çok az şey. Ama önemli olan, Evrenin sürekli genişlediğini ve hızlanarak genişlediğini anlıyorlar artık. Genişlemeden dolayı Evrenin ortalama yoğunluğu zaman aşımında azalmaya başlıyor. Biliyorlar ki, uzay uğulduyor ve de sürekli uğulduyor...

– Uğuldamak da ne demek? – anlayamadı Kostik.

– Dalgaların belirli bir diyapazonunda sürekli ses yapıyor. Alt-Landa'nın kadim insanların da dedikleri gibi, "Tanrı'nın sesi hâlâ duyuluyor ama o, dindiğinde her şey yok olacak ve hiçbir şey olmayacak".

– Hiçbir şey olmayacak mı?! – dehşet içinde soruverdi Kostik.

– Hiçbir şey, – sakın bir ifadeyle söyledi Sensei. – Evrenin Maddesi sadece olarak imha edilecek... Yakın gelecekte insanlar Evrenin bir fenomeni ile daha karşı karşıya kalacaklar. Evrenin artmakta olan hızı ve Allat gücünün tükenmeye başlaması ile bağlantılı olarak insanlık zamanın hızlı bir şekilde kısaltmaya başladığını hissedecektir. Bu olgu, gün içindeki göreceli yirmi dört saatin oldukları gibi kalacakları ama aynı zamanda da zamanın çok daha hızlı bir şekilde geçip gitmesinden ibaret olacaktır. Ve insanlar zaman aralıklarının sür'atle kısaltılması durumunu hem fiziksel düzeyde, hem de ki sezgisel algılama düzeyinde hissetmeye başlayacaklar.

– Ne yani, bu sırf Evrenin genişlemesi ile mi ilişkili olacak? – diye netleştirmek istedi Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Yükselen bir hızla. Evren ne kadar çok genişliyorsa, zaman da bir o kadar hızlı olarak akmaya başlıyor ve bu şekilde maddenin tamamen imha edilmesine kadar sürüyor.

– Peki, Allat nedir? – diye merak etti Stas.

– Oo, Allat bayağı ciddi bir konu. Sanırım bu konuyu daha ayrıntılı anlatmak lâzım, ama biraz daha sonra... İşte, aslında Evren nasıl oluşmuştu. Başlangıçta hiçbir şey yoktu: ne galaksiler, ne yıldızlar, ne madde, hatta boşluk bile, yani "uzay boşluğu" bile yoktu. Ve bu Hiçbir şeyin içerisinde Birincil Ses veya daha anlaşılır bir dille "Tanrı'nın Sözü" olarak isimlendirilen şey ortaya çıktı. Bu İlk Ses, yani içerisinde muazzam bir enerjiyi barındıran birincil dalga Hakikî Gerçekliğin dünyasından, Tanrı'nın Gerçekliğinden ve Yaradan'ın kendisinden, Hiçbir şeyin içine çıkıyordu. Yani Tanrı'nın Hiçbir şeyin içine telâffuz ettiği Sözü şu enerji dalgasını doğurdu, Sözün içerisine koyulmuş O'nun İradesi ise onu bu Hiçbir şeyin içinde yaratarak, boşluğu doğurmuş oldu. Yani bu enerji pratikte Hiçbir şeyin içerisine "üflenmişti"...

Bizim genç kadromuz, sanki Sensei'in anlattıklarının yarısından da azını anlıyormuşuz gibi bir yüz ifadesiyle oturuyorduk. Oysa büyük ağabeyler ve özellikle de Nikolay Andreyeviç dikkatli ve odaklanmış bir şekilde Sensei'i dinliyor ve anlaşılana bizden daha fazlasını anlıyorlardı. Ne var ki, Sensei'i de takdir etmek lâzım. Bize bakınca, algılamamız için daha anlaşılır örnekler getirmeye başladı.

– ... Evrenin ortaya çıkış sürecini daha iyi anlamanız için onu mecazî olarak bir balonun veya bir kabarcığın şişirilmesi ile mukayese edebiliriz. Enerji ne kadar çok

harcanıyor ve genişliyorduydu bir o kadar fazla olarak kabarcığın yüzeyinde maddeye dönüşmeye başlıyordu.

– Nasıl yani? – şaşkına dönen Ruslan soruverdi.

– Yani bu sanki sabun kabarcığına üflediğin zaman hani genişlemeye başlıyor ve kendi zarlı yüzeyinde gök kuşağı renklerinin geçişleriyle daha da fazla oynamaya başlıyor. Bizim durumumuzda ise, şu kabarcık her ne kadar çok genişliyorduydu, onun yüzeyinde bir o kadar fazla miktarda madde birincil enerjiden oluşmaya başlıyor ve bir o kadar da çok bu kabarcığın yüzeyinden etrafa uçuşuyordu. Bu kabarcığın ortasında ise Birincil Sesin enerjisinden başka hiçbir şey yoktu. Yani bilim adamlarının var saydıkları gibi herhangi bir Büyük patlama yoktu. İlk başta, Birincil Sesin oluşturduğu enerji, şu kabarcık "zarının" üzerinde maddeye dönüşmeye başladı. Maddenin kendi arasında karşılıklı etkileşimi başladı. O, belirli oluşumlar içinde birikmeye başladı ve bunlar da sonrasında, mecazî bir dille konuşursak, gelecek galaksilerin "atalarını" oluşturmuş oldu. Bu ilk birikintiler içinde de ısı merkezleri ortaya çıktı ve bunlar da şimdiki mikrodalga diyapazonunda iz bırakmış oldu. Onları tespit etmek tamamen mümkün. İşte Evren bu şekilde oluşmuş oldu... Onun içinde pek çok galaksiler, bir yığın varlıklar var, aynı zamanda paralel dünyalardan gelen temsilcilerin Meru dağında toplanarak kendi deneyimlerini paylaştığı bilinç sahibi, manevî varlıklar da mevcut.

– Peki, paralel dünyalar da hemen şu kabarcık zarının üzerinde de oluşuyorlardı? – diye ilgilendi Stas.

– Doğal olarak. Madde birincil enerjiden dönüşmeye başladığı zaman, onun dönüşümü birkaç... daha iyi nasıl ifade edebiliriz... bu sürecin daha ziyade anlaşılır olması için şöyle diyelim... o, birkaç "diyapazon" içinde oluşmaya başlıyordu. Bu şekilde, birbirlerinden ayrı ayrı mevcut olan ve kendi aralarında etkileşime geçmeyen birkaç paralel dünya yaratılmış oldu. Bunlar, zarın içindeki kesitler gibi sanki. Ama bu dünyaların hepsi sınırlı sonsuzluğun içerisinde bulunuyorlar.

– Tam olarak anlaşılmıyor, "sınırlı sonsuzluğun içinde" ne demek? – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Yani gerçek şu ki, bizim için sonsuz olan bütün şu Evren, en ince enjektör iğnesinin ucundan milyarlarca kez daha küçük bir yer kaplıyor.

Nikolay Andreyeviç hepten şaşırarak Sensei'e baktı ve afallamış bir ifadeyle konuştu:

– Enjektör iğnesinin ucu mu dedin?

– Anlıyor musun, tek bir gerçeklik mevcut, bu da Tanrı'nın gerçekliğidir, evrensel gücün gerçekliğidir. Fakat ne yazık ki, bizim insan aklımız çok sınırlı. O, öyle bir şekilde yaratılmış ki, insan bunu kendi aklıyla anlama yetisine sahip değil. Bunu mantıkla açıklamak ise hepten mümkün değil zaten. Ve bize her ne kadar parmakların yardımıyla anlatmaya çalışsalar da bizim aklımızda bunlar sadece birer parmak olacaktır. Gerçekten de, Evrenin "Tanrı'nın Hiçbir şeyin içine telâffuz ettiği Sözünden" oluştuğunu insan aklı ile nasıl anlaya bilirsin ki? Sadece maddenin değil, hatta boşluğun bile olmadığı bir yeri nasıl anlata bilirsin

ki? Mutlak bir şekilde sonsuz olan Evrenin aslında ince bir enjektör iğnesinin ucundan milyarlarca defa daha küçük olduğu gerçeğinin bilincine nasıl varabiliriz ki? Zira bizim mantığımızı göre bu tam bir saçmalık. Ve bunun zemininde Tanrı'nın Gerçekliği nasıl gözüküyor? Ve kim oluyor Tanrı? Bu şeyleri mantığımızla idrak etmeyi ne kadar denesek de her şeye rağmen çıkmaz sokağa gireceğiz çünkü bizim beynimiz sınırlı bir yapıya sahip. Ama insanı güzel kılan da bu zaten, çünkü onda beynin sınırlı maddesinden başka hem de küçük, ancak evrensel bir ruh mevcut. İnsan kendi aklıyla açıklığa kavuşturamadığı he eşyi, ruhu aracılığıyla hissedebilir. Akıl için Tanrı'nın Gerçeği pratik olarak gerçek dışı oluyor, ruh içinse Tanrı'nın Gerçekliği tartışılmaz bir gerçektir ibaret. İnsan ruhu akıldan çok daha fazlasını biliyor. Bu yüzden de ruhu dinlemeyi öğrenmek gerek.

– Hm, evet, – diyerek uzattı Nikolay Andreyeviç. – Yine de... paradoksal bir şey.

– Fikir de bundan ibaret zaten... İnsan çok karmaşık. O, kendi küçük aklıyla bir şeyleri tartışmaya, bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyor. Ancak o, aklıyla anlamadığı şeyleri sadece ruhunda hissedebilir. İnsan tamamen maddileşmiş iken, yani Ariman'dan yana olduğunda kendi ruhunu hissetme yeteneğini kaybetmiş oluyor. Ariman onu mantık ve düşünceler ile o kadar yüklüyor ki insan hatta kendi içinde maddi vücudundan daha büyük bir şeylerin olduğunu bile anlayamıyor.

Sensei çayını yudumlarırken duyduğumuz şeyleri sindirebilmemiz için bize biraz zaman tanıdı. Fakat çayından henüz birkaç yudum alamadan Nikolay Andreyeviç ısrarla onu soruşturmaya başladı:

– Yine de, ne oluyor Allat? Onu telâffuz ettiğin andan beri ne hikmetse bir türlü kafamdan çıkmıyor bu kelime.

– Şaşmamak lâzım.. Bir zamanlar bu çok önemliydi. İnsanlar bu kelimenin rivayetlere bürünmüş gerçek mahiyetini biliyorlardı. Çok eski zamanlarda onunla ilgili Kuzey Afrika'da (Eski Mısır'da), Dicle ve Fırat nehirlerinin arasında (Sümer uygarlığında), Doğu Akdeniz'in, Hindistan'ın bazı kabilelerinde ve hatta bugün kulağa ne kadar garip gelse de, Ural dağları çevresindeki topraklar ile Ra nehrinin, yani günümüz Volga'sının deltasında bilgi sahibiydiler.

– Çok ilginç, – meraklanmış bir ifadeyle konuştu Nikolay Andreyeviç. – Ve Allat hakkındaki şu rivayetler neydi acaba?

– Kendi zamanında dünyalılara Faeton gezegenindeki yüksek gelişim düzeyine sahip bir uygarlıktan geçen bu ezelden kadim rivayet, çok daha sonradan da yorumlamaya başladıkları gibi sadece Yerküremizin değil de bütün dünyanın, bütün Evrenin yaratılışından bahsediyor. Bu rivayete göre Yüce Tanrı kendi dünyasından farklı, başka bir dünya yaratmayı düşündü ve kendi isteğini açığa vurdu. Tanrı'nın isteğinden de ilk başlarda önemsiz olan ve kaos içinde bulunan bu dünya ortaya çıktı. Tanrı'nın bu dünyayı düzene sokmasına dair sonraki niyetini de Allat, yani Tanrı'nın dünyasından gelen kadınsal başlangıca ait yaratıcı güç hayata geçirdi. Allat, Tanrı'nın iradesi olarak, Tanrı'nın gücü, Tanrı'nın parçası, Tanrı'nın savunması olarak ortaya çıkıyor.

– Savunması mı? – diye şaşırıldı Ruslan. – Yok, iradedir, güçtür, bunları anladık da. Tanrı'yı kimden savunacaksın ki? Bu ki Tanrı!

Sensei delikanlıya bakarak, alaylı bir gülümseme ile telâffuz etti:

– Akıl sahibi varlıkların aptallığından.

– Akıl sahiplerinin aptallığından mı? – şaşkın şaşkın tekrar etti Ruslan.

Fakat büyük ağabeylerin gülüşmeleri, kendisini de şu "akıllı" sorusuna gülümsemek zorunda bıraktı. Sensei, arkadaşların duyguların az buçuk sakinleşmesi için bekledikten sonra devam etti:

– İşte, Tanrı'nın düşünce gücünün bir tezahürü olarak bizzat Allat, görünmeyen dünyadan görünen dünyayı yaratarak, kaosu düzene dönüştürdü, mekânı, zamanı, hareketi, varlıkları ortaya çıkardı ve hem de Tanrı'nın isteğine uygun olarak onun içinde ahengi sağlamış oldu. Bu dünya böyle ortaya çıktı.

– Çok ilginç, – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Dünyanın yaratılışına ilişkin ezelden gelen rivayetin anlamı bundan ibaretti. Fakat "paradoksal" bir şekilde, – Nikolay Andreyeviç tarafından sık sık kullanılan son sözcüklere vurgu yaptı Sensei, – dünyanın yaratılışında Allat'ın oynadığı önemli rolü yansıtan bu rivayetin hakikî anlamı uygarlığın gelişmesiyle kaybedilmeye, bütün olan şey ayrı ayrı parçalara bölünmeye başlanmış, üstüne üstlük bunları insan mantığına adapte etmek için de kendi kafalarına göre yorumlanmaya başlanmıştı. Bütün bunların içinde Ariman'ın sağlam eli olmadan da olmamıştı tabî.

– Hiç deme ya, onun eli harbiden de çok sağlam, – anlaşılan dünkü unutulmaz günü hatırlayan Jenka, incinmiş yerine ovuşturarak sırita sırita söyleyiverdi.

Büyük ağabeyler yeniden gülüştüler. Nikolay Andreyeviç ise arkadaşların hatırına gülümseyerek kendi sorusunu Sensei'e sormak için acele etti:

– Peki, bu bilgilerin insan mantığına adapte edilmesi, yorumlanması falan derken ne demek istiyordun? Bana göre senin söylediğin şeyler tam tamına bilincin çerçevesi içine oturmuş oluyor.

– Nasıl desem, çağdaş bir kafada kısmen oturuyor ama bu da her bilinç için geçerli değil tabî, – yarı şakayla belirtti Sensei. – Hatta bayağı gelişmiş bir düşünce yapısına sahip çağdaş bir insana bile Evrenin gerçek yaratılış sürecini anlatmak ve de hatta "Evrenin sonlu sonsuzluğu" gibi bir olgunun ne olduğunu açıklamak çok zor.

– Evrenin sonlu sonsuzluğu, – ağır ağır tekrarlayan Viktor, görünen o ki aynen bizim gibi başarısız bir şekilde bu cümlelerin anlamını sindirmeye çalışıyordu.

Sensei, Viktor'un pür dikkat kesilmiş yüzüne bakarak açıklama yaptı:

– Bizim anlayışımıza göre genişleyen bir Evren sonsuzluk kavramını ortaya çıkarıyor. Galaksilerin artmakta olan bir hızla birbirlerinden hiçbir yere doğru, sonsuzluğa doğru uçmaya devam etmelerine rağmen bu sonsuzluk sınırlıdır. Ve o, en uçtaki galaksiler ile sınırlanıyor. Ne var ki onların ötesinde, Allat'ın etki alanının dışında hiçbir şey yok. Zira eğer bu dünyada herhangi bir şey var ise, bu şey yalnız Allat'ın sayesinde var olabilir. Allat'ın

olmadığı yerde ise hiçbir şey yok. Genişlemekte olan Evren belirli sınırlara ulaşmış olduğunda, yani galaksiler birbirlerinden belirli bir mesafeye uzaklaşmış olduklarında Allat'ın gücü zayıflayacak ve Allat bir güç olarak bu dünyadan kaybolacaktır. Allat kaybolduğu zaman ise her şey, aynı zamanda madde, zaman ve uzay da onunla beraber kaybolacaktır. Hatta boşluk bile kalmayacaktır. Zira her şey bir hiçten ortaya çıkmıştı ve hiçliğe de geri dönüşecektir. Kâinatın ve de Allat'ın kendisinin olayı budur işte.

– Hiçliğe mi?! Ama da patlattın be sen de, Sensei! – neyin ne olduğunu anlamaya çalışan Jenya gerilmiş bir hareketle alnının terini sildi. – Nedense anlayamadım. Al, benim elim. – Jenya kendi avucunu gösterdi. Ardından yarısı kumla dolmuş deniz kabuğunu kazıp çıkararak kumlarını silkti ve avucunun içine koydu. – Farz edelim ki şu deniz kabuğu, bütün yıldızlarıyla, gezegenleriyle falan galaksiler olsun. İşte bunlar varlıklarını sürdürüyorlar. – Delikanlı deniz kabuğunu avucunun içinde sıkarak salladı. – Sonrasında bunların varlığı son buldu. – Jenya avucunu açarak deniz kabuğunu bir kenara attı. – Hiçbir şey yok. – Ve yeniden kendi boş avucunu gösterdi. – Oysa elim yerinde duruyor ama! Öncesinde nasıldıysa, şimdi de aynı kaldı.

– Bu, doğru bir karşılaştırma değil tabii, – gülümseyerek konuştu Sensei, – ama bunun içinde de Allat'ın etkisi var. Meselâ, eğer 24 sene önce 18 Nisan tarihinde, tekstil fabrikasının Valya isimindeki genç stajyeri akşamleyin bir şişe kefir almamış ve de tıka basa dolmuş 32 numaralı otobüse binmek için acele ederken, telaş içerisinde kalabalığa sıkışmaya çalışırken otobüsün basamaklarında şu "değerli sıvıyla" dolu şişeyi çarpıp kırdığında, madencilik üniversitesinin Vitaliy isimli 4-cü sınıf öğrencisinin pantolonunun üzerine dökmemiş olsaydı, şu an Vitaliy'in oğlu Yevgeniy bizim karşımızda kendi boş avucuyla oturmamış olurdu. Ama eğer farkıdaysan, deniz kabuğu yine de burada olurdu. Ve Allat'ın mahiyeti de bundan ibaret.

Sensei konuşmasını bitirdiğinde Jenya birkaç saniye daha sus pus oturuyor ve anlaşılabilir duyduklarına "yetişmeye" çalışırken neşeli neşeli konuştu:

– Vay canına vay! Sensei, ama da dağıtıyorsun sen de! İşte şimdi gerçekten de hiçbir şey anlamadım.

Sensei gülümsedi ve Nikolay Andreyeviç'e henüz bir şeyler demek istiyorken Jenka ansızın aklına gelen düşünceden sanki tepesine bir koca kaynar su dökülmüş gibi yerinden fırlayıverdi:

– Bir saniye Sensei! Peki, kefiri nereden biliyorsun sen ya? Çünkü annem gerçekten de bir ara anlatmıştı, kazara bir şişe kefiri otobüs basamaklarında kırdığından dolayı babamla tanışmış olduklarından bahsetmişti!

Bunun üzerine Sensei ve büyük ağabeyler Jenka'nın afallamış suratına bakarak gülüşmeye başladılar. Sensei tekrar Nikolay Andreyeviç'e bir şeyler söylemeye çalışırken, Jenka sanki duygusal bir fırtınaya yakalanmış gibi konuşmaya başladı.

– Yok ya Sensei, bu olaylar hakkında nereden biliyorsun? 32 numaralı otobüs mü dedin?! Öyle mi?! 32 mi?! Hangi otobüse bindiklerini anneme sormam lâzım. Ama bu kadar ayrıntıyı nereden bilebilirsin ki?! Onun, babamın pantolonunu kirlettiğini söylüyorsun...

Sensei yine arkadaşlarla beraber gülümsedi ve ardından üçüncü kez Nikolay Andreyeviç'e bir şeyler anlatma denemesine girişti:

– İşte görüyor musun, daha konu, gelişmiş bir düşünce yapısına sahip günümüz insanından gidiyor. O devirlerde yaşamış insanlara ne demeli...

Jenka ise duyduklarından dolayı bir türlü sakinleşemiyor ve bu arefede şu "gürültü jeneratörünün" arasından Sensei'in anlattıklarını duyabilmek için dikkatini toplamaya çalışan Stas'a gür sesle anlatıyordu.

– Hay Allah, bu kadar ayrıntıyı ben bile bilmiyordum! – Olacak şey değil! Bak sen şu kefire hele! Sensei, ama nasıl...

Bu zaman artık dayanamayan Stas arkadaşça delikanlıyı payladı:

– Ya bir susacak mısın sen de, kefir kafalı seni! Bırak dinleyelim bari.

Bunun üzerine Jenka komik bir şekilde ağzını kapayarak, içindeki her şeyi anında dışarıya dökme arzusu ile boğuşuyorken hâlâ bir şeyler söylemeye çalışıyordu ancak bunun yerine bütün arkadaşları güldüren birkaç anlaşılmaz ses çıkıvermişti ağzından. Bundan sonra delikanlı güç belâ sakinleşti ve duygusal heyecanlanmadan dolayı alev alev yanan gözleri ve büyük bir şevkle Sensei'in hikâyesini dinlemeye başladı.

– Aynen o devirlerde olduğu gibi günümüzde de prensip olarak değişen pek fazla bir şey yok. İnsanlar hâlâ anlayamıyorlar, hiçbir şeyden belli bir şey nasıl ortaya çıkabilir. Bu mantığa aykırı. Mantık ise mantığa aykırı bir şeyi algılama yetisine sahip değil. İnsan mantığa aykırı bir şeyi ancak ona inanarak, nasıl derler, sırf ağızdan çıkan söze inanarak algılayabilir. Fakat günümüzde bilim ve inanç icraatta birbirlerinden ayrı ayrı bulunuyorlar. Bilimin kanıtlara ihtiyacı var, yoklayabileceğin, dokunabileceğin, görebileceğin veya en azından teoride kanıtlayabileceğin şeylere. Bu yüzden de günümüzün bilimi, "Evren hiçlikten ortaya çıktı" veya "sonsuz Evrenin sonluluğu" gibi şeylerin ne demek olduğunu anlayamıyor. Zira mantıken eğer bir şey "sonlu" ise demek ki onun ötesinde bu sonluluğu belirleyen bir şeylerin olması gerekiyor: duvar, boşluk veya başka bir şeyler gibi, çünkü onların anlayışına göre bu dünya maddenin yasalarına boyun eğiyor. Fakat maddeyi ön plana çıkarıyoruz biz, çünkü beynimizin kendisi maddeden oluşuyor ve çoğu zaman da olup bitenleri mantık kategorisinde düşünüyor ve değerlendiriyoruz. Evrenin ötesinde hiçbir şeyin olmadığını düşündüğümüz zaman, bu bizim bilincimizi bu türden bir algılamanın mantıksız olduğuna kitlemiş oluyor. Oysa aslında maneviyatın ve maddiyatın birleşmesinden oluşan dünyamız dolayısıyla bu birleşmenin yasalarına göre varlığını sürdürüyor, yoksa ki şimdi varsaydıkları gibi yalnızca maddenin yasalarına göre değil.

– Peki, Faetoncular bunu nasıl anlamış oldular, Allat hakkında bilgileri olduğuna göre? Yoksa onlar farklı bir beyne mi sahiplerdi? – sesinde bir miktar şüphecilikle soruverdi Nikolay Andreyeviç.

– Hiç de öyle değil. Prensipten olarak bizdeki beynin aynısı, çünkü onlar da insana benzer varlıklara aittir. Sadece bilimin gelişmesiyle bağlantılı olarak bizim sahip olduğumuzdan daha fazla bir anlayışa ulaşmış oldular. Ne var ki, bu onları yok olmaktan kurtaramadı.

– Hangi yok oluştan? – derken kulak kesildi Ruslan.

– Niye ki? – onunla aynı anda soruverdi Nikolay Andreyeviç.

Sensei birazcık soyut içerikli bir cevap verdi:

– Çünkü insan çift yönlü bir varlıktır, o hem maneviyattan hem de ki maddiyattan oluşuyor. Ve bir insan yaşamının başlıca amacı, varoluş yalanını yıkmak için aynı zamanda bilimsel ilimleri de kullanarak maddî esaretten kendi manevî özgürlüğüne kavuşmaktan ibarettir. Yoksa ki, kafasındaki düşüncelerin pisliğinde bulunurken maddenin üstün yasalarını "anlamış olmaktan" dolayı kendi egosunu okşamaktan ibaret değil. Zira bizim hakikî varlığımız olan ruhumuz için bu dünya, bizim dünyamız değil, bizim gerçek ortamımız değil. Zira biz sadece geçici bir süreliğine bu dünyada bulunuyoruz. Ve bizi bütün manevî arayışlara, Tanrı arayışlarına teşvik eden şey de sırf manevî başlangıcımız oluyor. Bu yüzden de biz son bir umutla kişisel kurtuluşumuzun yollarını aramak için kendimizi kitaplara, ibadetlere, dinlere hatta bilime atıyor ve gizli bir umutla bunların sonuçta bizi, mikro âlemden makro evrene kadar bütün yarattığı şeylerin içinde Tanrı'nın var olduğuna dair anlayışa getireceğini umuyoruz. Zira bu dünya bizim için sadece bir okuldan ibaret olmayıp aynı zamanda da ruhun manevî başarısızlığından dolayı reenkarnasyon sürecinde nihaî olarak ölüp gidebileceği veyahut da Tanrı'ya gelebileceği kendine özgü bir maddî tutsaklıktan ibarettir.

Sensei birazcık sustuktan sonra, şunları ilâve etti:

– Yani Evrenin dünyası emsalsiz bir şekilde yaratılmış. Üstün maneviyatın Lotus'u olmadan Allat'ın bu dünyada tezahür etmesi bir anlam ifade etmezdi. Allat olmasaydı eğer, bu dünyada Lotus'un tezahürü de olmazdı zaten.

Nikolay Andreyeviç şaşırılmış bir ifadeyle Sensei'e bakarak canlanmış bir şekilde konuştu:

– Bu noktayı daha ayrıntılı anlatabilir misin? "Allat olmasaydı eğer, bu dünyada Lotus'un tezahürü de olmazdı zaten"i nasıl anlamak gerekiyor?

– Lotus, maddenin dünyasına getirilen yüksek maneviyatı betimliyor, Allat ise maddeyi biçimlendirme yeteneğine sahip manevi gücü. İstenilen bir madde, maneviyat ve bilinç olmadan hiçbir anlam ifade etmiyor. Meselâ, şöyle basit bir örnek göstereyim sana. Ressam kafasında bir resim tasarlıyor. Bu, Lotus etkisinin tezahürü oluyor. Ardından resmi çizmeye başlıyor. Renklerin aracılığıyla kendi manevî ruh hâlini hayata geçirmek, ruhunun bir parçasını kendi sanatına aktarmak için çiziyor. O, bu resmi kendisi için değil, insanlar için çiziyor, insanların bu resmi değerlendirmeleri, kendisinin bu resme koyduğu şeyi hissetmeleri için çiziyor. Yani bu yaratma eylemi, Lotus'un tezahürünün bir sonucu olarak Allat'ın gücünün yardımıyla sanki manevî ruh hâlinin bir maddeye dönüşmesi oluyor.

Fırçanın, boyaların alınmasından başlayarak, konunun ortaya çıkması ve çerçeveye koyulmasına kadar olan her şey Allat oluyor. Üstelik konunun ortaya çıkmasında Lotus da faaliyete başlıyor, yani düşüncenin gerçek bir surete dönüştürülmesi noktasında. Resme ressam tarafından yerleştirilmiş şu güzelliğin, o maneviyatın algılanması Lotus oluyor. Bu yüzden de Allat olmasaydı, Lotus da olmazdı zaten. Ve Lotus olmadan Allat da bir anlam ifade etmezdi. Ve eğer bu dünyada Allat olmasaydı, Evren de olmamış olurdu. Sadece manevî temizliğin, yüksek Lotus'un olduğu Tanrı'nın dünyası olurdu ve de tamamen farklı, maddeden farklı olan bir Allat'ın ezeli tezahür biçimi olurdu.

– Ya eğer ressam bu resmi çizdikten sonra hiç kimseye göstermeden imha etmiş olsaydı?

– Şu Lotus olduğu gibi tezahür etmemiş olurdu ve Allat da bir anlam ifade etmezdi artık. Yeri gelmişken, aynı şey Evrenin yaratılışını da ilgilendiriyor. Eğer Evren, bütün Kâinata yegâne bilinç sahibi insan türünün varlığını sürdüreceği yalnızca tek bir Dünya adındaki gezegenin hatırına yaratılmış olsaydı, o zaman Evreni yaratmanın da hiçbir anlamı kalmazdı zaten. Çünkü hiç kimse koca bir konserva fabrikası ile aynı büyüklükteki sebze deposunu sadece tek bir domatesten dolayı inşa etmeye kalkışmazdı. Oysa Evrenin içerisinde pek çok sayıda dünyalar ve bilinç sahibi varlıklar var ve durum bu da Allat'ın tezahürünün çok çeşitliliğini ve ahengini doğrulamış oluyor. Allat'ın ahengi ise, yapılan her şeyin çok net bir şekilde ve de yerli yerinde yapılmasında yatıyor. Bu yüzden de Evren değişik yaşam biçimlerinin ortaya çıkmasında bu kadar çok çeşitliliğe sahip. Ve Allat'ın sayesinde de, Evrenin içindeki her şey mutlak bir düzen içerisinde kendi yerlerinde bulunuyor.

Sohbet vakti yeni bir duraklama anı araya girince Nikolay Andreyeviç düşünceli düşünceli konuştu:

– Senin anlattığın şeyleri anlamaya bir yerlerde yaklaştığımı hissediyorum ama bunları sonuna kadar anlayabilmek için biraz daha derinden düşünmek lâzım. Ve buna rağmen artık şimdiden iki tane soru ortaya çıktı. Sadece olarak her şeyi düşünüp taşınmak, her şeyi yerli yerine oturtmak istiyorum. Meselâ sen daha önce bütün kâinatın Po parçacığından oluştuğunu anlatmıştın. Ama aynı zamanda her şey hem de Allat'tan oluşmuş oluyor. O zaman nasıl anlayalım: Po kendi içinde Allat'ı mı barındırıyor yoksa Allat Po'yu mu veya her ikisi de aynı şey mi? Sadece olarak anlayıp kavramayı isterken...

Ve bu noktada Jenka o ana karşılık gelen bir ses tonlaması ile devamını getirdi:

– ... sağduyulu olmayı istiyorum.

Bizim ekip yine kahaçalara boğulurken Jenka'nın esprili tonlaması bir yana dursun, sürekli "işin özüne" inme çabaları gösterdiğinden dolayı doktoru kendi aramızda "Bizim ekibin sağduyulu düşüncesi" olarak çağırdığımızdan dolayı gülmeye başlamıştık. Sensei ise bizim şen şakrak ruh halimize aldırış etmeden tam bir ciddiyetle Nikolay Andreyeviç'e cevap verdi:

– Po parçacığı, başlangıçtaki kaosun oluşmuş olduğu şey. Allat ile ilişkide Po,... senin için daha anlaşılır olması bakımından şöyle diyelim. Farz edelim ki Po parçacığı kum olsun.

Allat ise bu kumu ve de başlangıçtaki Lotus planına uygun olarak bu kumdan yapılmış taşı yaratan güç oluyor. Nihaî sonuç olarak bu kum tanesinin, taşın mükemmel biçimi ve güzelliği ise Lotus'un tezahürü oluyor. Yani eğer Evrenle bağlantılı konuşacak olursak, Po parçacığı bütün maddenin oluşmuş olduğu şey oluyor, Allat ise başlangıçtaki Lotus'un belirli bir planına uygun olarak şu başlangıçtaki maddeyi oluşturan, her şeyi düzenleyen, hareket etmesini, yer değiştirmesini, biçim değiştirmesini sağlayan şeydir. Lotus'un kendisi ise ilâhî ahengin ve güzelliğin tezahürü oluyor.

– A-a-a, – diye uzatıverdi Viktor. – Allat ve Lotus'a ilişkin benim anladığım kadarıyla bizim hayatımızda gerçekleşen sürecin yaklaşık olarak aynısı gerçekleşmiş oluyor: Tanrı'yı da görmüyoruz ama ahengin ve güzelliğin kendisini göstermesi sayesinde Tanrı'nın bu dünyadaki varlığını hissediyoruz.

– Evet, – diye onayladı Sensei.

– Tamam. Bunu anladık, – diye onaylarcasına başını salladı Nikolay Andreyeviç. – Şimdi ise başka bir soru. Anladığım kadarıyla iki tane yaratıcı güç var: üstün manevî başlangıcın gücü olan Lotus ve bütün maddenin temelinde yatan bir güç olan Allat. Eğer bu dünya, yani Evreni kastediyorum, yaratıcı ve yapıcı güçlerin sayesinde ortaya çıkmıştıysa, o zaman tahribat gücü nereden ortaya çıkıyor, kötülük nereden geliyor, madem ki maddenin temelinde Allat yatıyorsa?

– Tüm sorun şunda ki doktor, sen standart düşünüyorsun, – gülümseyerek söyledi Sensei. – Tahribat kavramı kapsamında, galaksilerin yok oluşundan başlayarak bildiğimiz bakterinin ölümüne kadar senin zannettiğin şey aslında sadece olarak bir evrim sürecinden ibaret ve bu süreç aynı zamanda biyolojik canlıların kendilerini koruma içgüdüsünde, yaşam uğrunda verdikleri mücadelede de kendisini göstermiş oluyor. Allat'ın gücü etkin olduğu sürece, bir maddenin, enerjinin dağılması başka biçimdeki bir maddenin, enerjinin oluşturulmasına getiriyor. Bu sadece olarak bir durumdan başka bir duruma geçiştir. Veya daha bir net söylersek, **Allat'ın değişken sürekliliğidir**. Çünkü bütün gezegenler, galaksiler, hatta senin cansız madde olarak gördüğün taşlar bile aslında canlıdır, biyolojik, bilinç sahibi varlıklardan bahsetmiyorum bile. Sadece olarak her bir madde türünün kendi hayatı var. Onların içinde de aynı atomlar, çekirdek etrafında dönen elektronlar var. Bütün canlı ve cansız maddenin hepsi sadece olarak belirli sayıdaki elementlerin değişik kombinasyonları olup, bunlar da belirli bir zaman aralığından sonra Allat'ın sayesinde maddenin başka bir durumuna dönüşmüş oluyorlar ve hepsi bu.

Kötülük ise insan dünyasına has bir belirti. İnsan, bildiğimiz hayvanlardan, bitkilerden, taşlardan farklı olarak maddenin sonlu dünyası ile maneviyatın sonsuzluğu arasında seçim yapma yetisine sahiptir. İnsan, diğer hiçbir hayvanın sahip olmadığı ve de bilincin bir yan etkisi olarak kendisini gösteren kibre, bencilliğe, egoya sahiptir. Ancak onda aynı zamanda da irade ve seçme hakkı var ve kendi davranışları için kendisi cevap veriyor. O, ruhunun sayesinde ebedî olabilir veyahut da madde gibi geçici de olabilir. Yani ona seçim hakkı verilmiş: ruhunun tamamen yok olmasıyla küllere mi dönüşecek yoksa ruhuyla beraber

sonsuzluğa mı gidecek. Allat'ın tezahür etmesi, demek istediğim insan hayatı gibisinden zaman aralığı niteliğinde, insan için bir illüzyondan ibaret. İnsanlar daha yaşayacakları her şeyin ileride olduğunu zannediyorlar. Oysa işin aslında insanın zannettiğinden çok daha az bir zamanı var, hele hele bu evrede. Hayat bir göz kırpmında geçip gidiyor ve bu göz kırpmı içerisinde doğru seçimi yapmaya yetişmek gerek. Bu yüzden de kötülük yalnızca insana özgü bir şey ve de bu kötülük insanın çift yönlü bir yapıya sahip olması ve yanlış seçim yapmasından dolayı gerçekleşiyor.

Nikolay Andreyeviç'in soruşturmalarından sonra bizim Kostik anlaşılan kendi "ilkesel" sorusunu sorarak akıllı gözükmeye karar verdi:

– Sensei, hani sen sanki Allat'ın kadınsal başlangıç olduğunu söylüyordun Ama şurada da siz "o ortaya çıktı", "o etki etti" diye söylüyordunuz... Şimdi o eril mi, yoksa dişil mi oluyor?

Sensei gülümseyerek delikanlıya soruverdi:

– Peki, elektrik akımı eril mi, dişil mi?

– Eril, – emin bir sesle cevap verdi Kostik. – Çünkü elektrik eril cinsidir.

– Peki ya yıldırım?

– Dişil.

– Ama yıldırım da elektrik akımı boşalmasından ibaret zaten.

Kostik kaşlarını çatarak anlaşılan duyduklarını kendi kafasında oturtmaya çalışıyordu. Bu zaman Jenya kendi kendine sesli olarak müzakere etmeye başladı.

– Evet tabii, yıldırım dişil cinsidir. Yıldırım bir elektrik akımıdır. Elektrik ise eril cinsidir. – Ve bu yerde çenesini kapayarak yakaran gözlerini Sensei'e doğru çevirdi. – Sensei, ya, ya yine böyle cevap veriyorsun ama. Ben daha yeni yeni bir şeyler anlamaya başlamıştım oysa.

Diğerleri ile beraber gülüşen Stas elini arkadaşının omzuna koyarak söyledi:

– Bu mevzuda o kadar da canını sıkma. Fizik çalıştın mı hiç? Elektrik ne oluyor? Yüklü parçacıkların yönlendirilmiş hareketi oluyor. Bu koşullu bir tanımlama. Şu ana kadar daha hiç kimsenin doğru düzgün bir şekilde elektrik akımının kim veya ne olduğu hakkında bir fikri yok zaten. Ve madem ki kesin olarak bunun ne olduğu henüz belli değilse, o zaman bunun ne cinsi olduğu da belli değildir zaten.

Tüm arkadaşlarla birlikte Stas'ın yaptığı böylesine komik bir yorumdan dolayı gülüşmeye başladık. Bir tek Nikolay Andreyeviç düşünceli bir ruh hâlinde bulunarak bizim mizahımıza tepki vermiyordu. Ve arkadaşların gülüşmesi kesilince söyleyiverdi:

– Allat'ın değişken sürekliliği... Hm, bayağı ilginç bir kavram... Demek Allat hakkındaki ilimler kaybedilmişti...

– Kaybedilmiş derken, nasıl desem, – omuzlarını silkti Sensei. – Tam anlamıyla değil tabii, ama geriye kalanlar, daha önce olanın ufak tefek taneleri... Şöyle tanınmayacak derecede çarpıtılmış efsane ve mitlere dönüştürülmüş kırık dökük bilgiler. Ama bu da anlaşılır bir şey. Birincisi, Evrenin oluşumunu açıklayabilmek için çağrışımsal açıklamaları

kullanıyorlardı. Başlangıçtaki kaos, örneğin, uzay ortamının ne olduğuna dair en ufak bir fikri dahi olmayan insanın anlayabilmesi ve de burada, Dünyada gördüğü şeylerle karşılaştırabilmesi için sınırsız okyanusun ortamı ile açıklanıyordu. Veyahut da Evrenin doğuşunu, yumurta anlayışı ile ve de güya bu dünyanın içinden çıkmış olduğu yumurtanın dahilindeki madde ile bağdaştırıyorlardı. Su ise sık sık anne rahminin bir benzeri olarak ve hem de dünya yumurtasının döllenmesi rolünü oynayan kadınsal başlangıç gibi öne çıkıyordu. Allat'ı var olan her şeyin Anası ile karşılaştırmaya başladılar çünkü insanlar için anne örneği niteliğinde olan kadınsal başlangıcın gücünün tezahürü anlayışı, "Zamanın habercisi", "Tanrı'nın iradesinin cisimleşmesi" gibi tanımlamalara nazaran daha yakın ve daha ziyade anlaşılır idi. Sonrasında ise Ariman'ın da yardımıyla Allat sözcüğünün kendisi değişik milletler tarafından "daha iyi anlaşılması için" yöresel lehçelerdeki benzer anlamlı isimlerle değiştirilmiş, işin aslında ise bütün ve tek olan şeyi farklı farklı karmaşık çoğunluğa bölmüşlerdi.

– Hiç deme ya, bu işi iyi beceriyor o, – esprili bir ifadeyle konuştu Viktor.

Arkadaşlar hüzünle gülümsediler.

– Peki, Lotus hakkında da bu halklar biliyorlar mıydı? – diye merak etti Kostik.

– Koşulsuz olarak. Lotus şimdilerde de kadınsal ilkeyle bağlantılı yaratıcı gücün bir sembolü ile ilişkilendiriliyor, saflığın, maneviyatın ve kendiliğinden yaratan kozmik mahiyetin bir sembolü gibi, hayatın kaynağı, hem tanrısal hem de ki insanüstü sonsuz doğuşun, ölümsüzlüğün ve ebedî hayata dirilmenin bir sembolü olarak. Lotus çiçeğinin yapısı hâlâ kadınsal ve erkeksi başlangıçların karşılıklı etkileşimlerin bir sembolü oluyor. Değişik halkların kozmogonik efsanelerinde epey sık bir şekilde Lotusun, evrensel yaratıcılık prensibi niteliğinde olduğundan söz ediliyor. Lotus sırf manevî kavramlara mahsus bir şey, bu yüzden de onunla ilgili ilimler az çok muhafaza edilmiş. Allat ise fiziksel özellikler sergiliyor ve onunla ilgili ilimler daha çok madde ile ilişkili. Bundan dolayı da bu ilimler alelâde insan salaklığı ve bencilliği yüzünden hızlı bir şekilde kaybediliyordu: kimileri bu bilgileri kendine mal ediyor, kimileri ise sadece olarak gizliyordu ve bunun gibi. Bu arada, "bilgiye hükmeden, dünyaya hükmeder" çağdaş ifadesi de belirli anlamda kendi kökleri ile kadim çağlara kadar uzanıyor. Zira ilk başta "Allat'a hükmeden, dünyaya hükmeder" ifadesi vardı, biraz daha sonra ise "Kader tabletlerine hükmeden, dünyaya hükmeder" oldu. Ve böylece iş "bilgiye" kadar gelmiş oldu.

– Peki, kader tabletleri ne oluyor? – diye merak etti Yura.

– Şimdi anlatırım. İşte manidar bir örneği ele alalım, eski Sümerlerde Allat hakkındaki ilimlerin nasıl dönüşüme uğradıklarına ve de bunun sayesinde günümüzde elimizde kalan şeylere bir bakalım. Sümerler, Fırat ve Dicle vadisine artık kendi kültürleri ve aynı zamanda da içinde Allat'a ilişkin anlayışları da içeren, dünyanın oluşumu hakkında sahip oldukları bilgilerle beraber gelmişlerdi. Onlar kendi bilgilerini kuşaktan kuşağa genel itibarıyla sözlü biçimde aktarıyorken, önemli olanları da çivi yazıtlarıyla metinlere döküyorlardı. Sümerlerin dünya görüşlerini tarif eden metinlerinden bize ulaşan büyük bir çoğunluğu milâttan önce III

bin yılın sonu ile II bin yılın başlarına tekabül ediyor, yani bu zamanlarda Sümer dili artık dinî törenlerin dili olarak öğreniliyordu ancak. Bu zamanlarda Sümerlerin toprakları üzerinde artık Akadlar kendilerini göstermeye başlıyorlar.

– Peki, bunlar kim oluyor? – diye sordu Andrey.

– Akadlar, Sümerlerden birkaç yüzyıl sonra Mezopotamya'nın kuzey kısımlarında yerleşmeye başlayan Sami kökenli bir halk. Ardından Mezopotamya'nın güneyini kendi nüfuzları altına alarak bu toprakları birleştirip "Sümer ve Akad krallığını" kurdular. Sonradan Babil'in yükselişe geçmesiyle bu topraklar Babil olarak isimlendirilmeye başlandı.

– Tabii, tabii, Sümerlerin Mezopotamya'sının tarihi "komşunun" da yardımlarıyla pürüzsüz bir şekilde Sami halklarının tarihine göç etmiş oldu, – diye yorumda bulundu Volodya.

– Aslında Akadlar, daha gelişmiş bir kültürü ve aynı zamanda da kâinatla ilgili bilgileri içeren ilimleri Sümerlerden benimsemiş oldular, – diyerek hikâyesine devam etti Sensei. – Ve yalnızca benimsemekle de kalmayıp, onları yazıya döktüler, gerçi kendi anlayışlarına uygun olarak kendi kafalarına göre değiştirip açıklamalar ve yorumlamalar ilâve etmek suretiyle. Bunun üzerine artı, günümüzün çevirilerinde olan hataları, bazı kadim kelimelerin etimolojisinin bilim adamları için anlaşılabilir olmasını ve de yine bu bilim adamlarına ait tahmini yorumların eklenmesini gel. Fakat gerçekleri çarpıtan bunca katmanın arasından bile şunları görebiliyoruz...

Sümer kozmolojisine göre bütün dünya başlangıçta okyanus ile doluydu. Onun derinliklerinde, var olan her şeyin Ulu Anası Nammu saklanıyordu. Gökyüzü (Anu) ile Yeryüzü'nü (Ki) başlatan kozmik dağ onun rahminde ortaya çıktı. Üstelik Ulu Ana tanrıça Nammu'nun değişmez sıfatlarından birisi de "bütün tanrılara hayat vermiş ana", "gök ve yerlerin yaratıcısı ana" idi. İşin en ilginç tarafı ise, Akad metinlerinde onun artık karşımıza neredeyse hiç çıkmaması durumu, çünkü orada artık Arimancı bir fikir olan erkeksi başlangıcın baskınlığı fikri hayata geçirilmeye başlanmıştı. Bir diğer Sümer efsanesine göre ise kaos tehlikesi Enlil'in doğması ile birlikte ortaya çıkıyor. Dikkatinizi şuna çekmek istiyorum, "lil" unsuru sadece rüzgâr değil, aynı zamanda da "havanın esintisi" anlamına geliyor. Onun, diyelim ki, havadan oluşan içeriği ise, Sümerlerin inanışlarına göre, kozmik boşluğu dolduran ilk şey ve hareketin ilk taşıyıcısı idi.

– Havanın esintisi, dolduran ilk şey, – düşünceli düşünceli tekrarlayan Viktor ansızın canlanmış bir ifadeyle konuştu: – Onlar Evrenin "kabarcığının" doldurulması hakkında biliyorlar mıydı yoksa?

Sensei esrarengiz bir şekilde gülümseyerek devam etti:

– Eskiden Sümerlerde aynı zamanda Allat gibi bir anlayış da vardı, sonraki zamanlarda Alad olarak telâffuz edilen ve ilk başlarda "her şeye özgün yaşam gücü" anlamına gelirken, daha sonraki zamanlarda ise insanın yaşam gücü düzeyine kadar karakterize edilmiş bir kavram. Akad versiyonunda ise bu artık şedu gibi telâffuz ediliyor ve ilk başlardaki efsanelere göre insana karşı tarafsız tutuma sahip bir şeytan türü olarak

açıklanıyordu ve Eski Babil çağının sonlarına doğru ise her bir insanın koruyucularından birisi olan iyi bir ruh niteliğinde görülmeye başlanmıştı büsbütün. Ama işin en ilginç yanı, özellikle de Ariman'ın dünya görüşünün etkisi altında coşkun faaliyetlerde bulunan bir insanın hayal gücünün, hakikatin anlamını tam tersi bir istikamette çarpıtabilme yeteneğinde yatıyor. Bu şekilde, Akadlıların Şedu'su Yahudilerin Şedim'ine dönüşünce de, Eski Ahit rivayetlerinde artık insanların hayvanları ve güya hatta kendi çocuklarını kurban verdikleri kötü ruhlar, şeytanlar, cinler gibi isimler vermeye başladılar. Onlar hakkında zarar verici oldukları söyleniyordu, çünkü insanların içine girerek akıllarını başlarından alıyor, büyü yapıyor, büyücülüğü öğretiyorlardı.

Sümerlerde bir de "Me" gibisinden şöyle ilginç bir kavram vardı ve bu da bir devirler Allat güçlerinin tezahür etme özelliği ile ilişkilendiriliyordu. Sümer mitolojisinde Me ile ilişkili bunların kudretli ilâhî gizemli güçler olduklarından ve onlara sahip olan tanrılara daha fazla güç ve iktidar verdiklerinden söz ediliyordu. Sümerlerin Me hakkındaki anlayışları Akadların dünyanın hareketini ve dünya çapında gerçekleşen olayları belirleyen "kader tabletleri" anlayışına dönüşmüştü, üstelik bu tabletlere sahip olmanın dünya üzerindeki hâkimiyeti sağlayacağı veya doğrulayacağı üzerine vurgu yapılıyordu. Dahası, Akadların kozmogonik destanı olan "Enuma Eliş"te bu tabletlere ilk başta Tiamat tanrıçası, sonrasında ise Kingu ve Marduk sahip olmuşlardı.

Saldırgan erkeksi başlangıcın baskınlığının o zamanlardaki yükselişe geçişini hesaba katınca, Ariman'ın yürüttüğü "siyasetin" de yardımıyla ilk başlardaki rivayetler artık farklı açıdan yorumlanmaya başlanmıştı. Böylece Akad mitolojisinde Tiamat ("deniz") en başlangıçtan beri var olan bir unsur, kaos dünyasının timsali ve aynı zamanda da eşi Apsu ile birlikte ilk tanrıların yaratıcısı olarak sahneye çıkıyor Belirtmekte fayda var, Akadlar döneminden başlayarak, özellikle de Babiller zamanında kadımsal başlangıcın rolü hatta mitolojide bile ansızın en aza indirilmişti. Bunu sizin kendiniz de, genel itibarıyla kadın tanrıçaların öneminin azaltılarak onların oynadıkları rollerin ikinci dereceye düşürülüp, yalnızca tanrısal kocalarının eşleri olmaktan ibaret olduğu hususundan takip edebilirsiniz. İşte, dünyanın yaratılışı efsanesinin Babil versiyonuna göre başlangıçtan beri var olan sonsuz okyanusun içinde iki korkunç canavarlar olan Ulu Ata Apsu ve Ulu Ana Tiamat haricinde hiçbir şey yoktu. Babilliler bunu Akadlıların "Enuma Eliş" destanından alarak, kendi tanrıları Marduk'u yüceltmek ve onun kadim ve kudretli güçlerin, güya aynı zamanda da Sümer tanrılarının doğrudan torunu ve yasal varisi olduğunu gözler önüne sermek amacını izliyorlardı. Bu destanda Akadlıların, Sümerlerin anlayışlarından farklı olarak kendilerine özgü bir takım yenilikler dahil ederek, eski ve yeni tanrıların mücadelesini, eski düzen ve eski güçlerin şiddet yoluyla devrilmesini tarif ederken iktidarı sadece en güçlü olanın elde edebileceğine dair başlıca Ariman fikrini ön plana çıkarmaları da tesadüf eseri gerçekleşen şey değildi. Daha da fazlası, bu destanda büyük yaşlı tanrılara rehberlik eden Tiamat, bu arada da diğer tanrıları savunmayı ancak onların üzerinde baş tanrı olması durumunda kabul eden Marduk'un önderlik ettiği küçük yaşlı tanrılar tarafından sadece yenilgiye uğramakla

kalmıyor. O, Tiamat'ı gaddarcasına öldürerek vücudunu parçalara ayırıyor ve bu parçalardan da gökyüzü ile yeryüzü meydana geliyor. Marduk, Babil panteonunun önde gelen tanrısı hâline geliyor. Ama işin en ilginç tarafı, Yaratılış kitabında ve İncil'in diğer kısımlarında muhafaza edilmiş kaos rivayetinin İncil versiyonu hemen hemen Babil şemasına göre yazılmıştı. Ve şu "dünya boşluğu" da, Akadlıların Ti âmat'ına akraba bir kelime olan kadim Yahudi dilindeki tēhōm'un çevirisi.

– Şu işe bak, – diye gülümsedi Volodya. – İşte böyle Marduk, tüm Mardukların Marduğu!

– Bu arada Marduk, "güneş buzağısı" anlamına gelen bir Akad isimlendirmesi olup, sonrasında Babil'de herkesin tapındığı "altın buzağı"ya dönüşmüş oldu. Ona hem de Marduku diyorlardı, yani "Duku'nun oğlu". Başka bir çarpıtma daha. "Duku", Sümerlerde çeviride harfiyen "kutsal tepe" anlamına geliyordu, tanrıların yaşadığı yer, yani Meru dağı. Babil ortaya çıktığında ise "tanrıların ikametgâhını" yer olarak Babil'in doğu varoşlarına atfetmeye başladılar. Yeni Babil metinlerinde ise Duku'nun, artık somut bir şekilde Babil kentindeki Marduk'un baş tapınağı Esagil'de bulunan bir yer olduğuna işaret ediyorlardı ve bu yerde "tanrı kaderi belirliyordu".

– Esagil mi? – diye tekrar sordu Viktor.

– Bir zamanlar böyle bir yer vardı, sonraları Ariman'ın "yuvalarından" birisi hâline gelmişti. Üstelik Marduk onlar için, "tanrıların efendisi", "tanrıların babası", "tanrıların yargıcı" gibi sıfatların atfedildiği bir baş tanrıydı.

– Böyle işte, insanlar ise onlara inanıyorlardı, – üzüntüyle kafasını salladı Tatyana.

– Birçok insanların günümüzde bile onların dinlerinin başında somut olarak kimin durduğundan haberleri yok zaten ve "çobanlarının" kendileri için takdim ettikleri ideolojiye inanmaya devam ediyorlar. Aynı zamanda cennette maddî olarak kendi vücutları ile birlikte yeniden dirilecekleri falan gibi şeylere de. Fakat bütün bunların arkasında kimlerin durup durmadığını senin bilip bilmemen de çok önemli değil. Önemli olan şu ki, eğer sen manevî saflık içinde Tanrı'ya gidiyorsan, o zaman şu dünya bataklığının hiçbir pisliği sana bulaşamaz. Çünkü temiz niyetler, insanlara yardım, manevî sevgi ve ruhun Tanrı'ya duyduğu özlem, işte bunlar tıpkı lotus çiçeğinde olduğu gibi, büyüdüğü ve yaşadığı sürede varoluşun kirliliğine karşı insan ruhunun en başından beri var olan saflığını koruyup kollayan bir savunma oluyor. Şöyle bir kadim doğu bilgeliği var: "Sevgi ve temiz niyetlerle dolu güvenen bir kalp ile Tanrı'ya sığınan her bir kişi ölümden kurtulacaktır".

Sensei biraz sustuktan sonra, yeniden olağanüstü hikâyesini anlatmaya devam etti:

– İşte, Me anlayışına geri dönersek, sizin dikkatinizi bir diğer eski mi eski Sümer tanrısı olan Enmesarra'ya çekmek isterim. Sümerceden tercümede bu kelime "bütün Me'lerin efendisi" anlamına geliyor. Üstelik Enmesarra eşi Ninmesarra ile birlikte kadim ve sayılan bir tanrı olan An (gökyüzü) ile onun oğlu Enlil'in ecdadı olarak görülüyorlardı. İlginçtir ki, bu çiftin yedi çocuğu olduğuna dair bilgiler muhafaza edilmiş. Sümercedeki "imina-bi", "onlar yedi".

Allat'ın mahiyetine dair bilgileri başka kadim halkların mitolojisinde de bulmak mümkün. Örneğin, bildiğimiz Eski Mısır'ı ele alalım. Kadim Mısırlıların dünya görüşlerine göre başlangıçtaki dünya kaostan ibaret olup, var olan her şeyin içinden çıktığı Nun adındaki başlangıçtan beri var olan derin sulardan oluşuyordu. Üstelik çağdaş çevirilerde de onun içinde üç tanrısal ilkenin birleşmiş olduklarından söz ediliyor: evrenin yaratıcısının, tanrıların babasının ve manevî gücün. Yani daha basit bir dille söylersek, Tanrı'nın, Lotus'un ve Allat'ın.

Yeri gelmişken, Şambala'nın işareti üzerinde, içerisinde tepesi kesik bir piramit ve bu piramidin üst kısmında da içinde göz bulunan bir piramit zirvesi üçgenin bulunduğu bir lotus çiçeği tasvir ediliyor. Göz, Tanrı'nın her şeyi gören gözü oluyor. Üçgen ise Evrenin kuruluşunun üzerine dayandığı şu üç prensibin birleşimi anlamına geliyordu... Evrenin yaratılışına dair bilgilerin üçlü prensip aracılığıyla açıklanması da birçok dinlerde sözü geçen üçlüğün ilk örneğini doğurmuş oldu. İnsanoğlunun algısına adaptasyondan dolayı bu üçlüğü ilk başlarda tanrısal bir aile olarak açıklıyorlardı: Baba, Ana ve Oğul. Fakat sonrasında insanlar kadınsal başlangıcı kaldırarak onu kutsal ruh anlayışı ile değiştirdiler. Bu da günümüze kadar böyle kalmış oldu... Tanrı, Lotus ve Allat anlamındaki üçlüğün mahiyeti de, bu üç gücün birleşmesinin mikro düzeyden makro düzeye kadar tamamen yeni bir varoluş biçiminin yaratılışına yol açmaktan ibaret oluyor. Zaman aşımında insanlar bu tanımlamayı büyük bir sırda dönüştürünce de, dinî yöneticiler kendilerine yakın "haleflerine" bunu varoluşun en yüksek gizli anlamıymış gibi aktarıyorlardı. Oysa bunda gizli olan hiçbir şey yok. Tanımlamayı bilmek onun anlamının derinliğine sahip olmak anlamına gelmez.

Eski Mısır hikâyelerinde aynı zamanda, Nun'un içerisinde yaratıcının (Atum, Khepri) bulunduğu ve onun var olan her şeyi Nun'dan yarattığı gibi şeylerden de söz ediliyor. Bu arada "khepri", "ortaya çıkmış" anlamına gelip, "ortaya çıkmak", "gerçekleşmek" sözcüklerinden doğmuştur. Atum ise kendi zamanında güneş tanrısı ve başlangıçtan beri var olan bir tepe gibi ilkel kaosun içerisinden ortaya çıkmış dünyanın yaratıcı olarak görülüyordu. Ama bu artık güneş tanrısı Ra hakkındaki daha eski bir efsanenin bir yorumundan ibaret olup, bunun kendisi de aynı zamanda Kadim Mısır'ın başka tanrıları hakkındaki çok daha eski rivayetlerden benimsenmişti. Efsanelerden birisine göre, başlangıçtan beri var olan suların içerisinde bir tepe ortaya çıkmış ve onun üzerinde lotus çiçeği açıvermişti. Oradan da "karanlıklara gömülmüş yeryüzünü aydınlatan" bir mucizevî çocuk olan güneş Ra ortaya çıkmıştı. Bu bilgilerin bir diğer yorumlamalarına göre ise, güneşin ortaya çıkışını yükselen bir tepenin üzerinde "büyük Gogotun" kuşu tarafından getirilmiş yumurta ile ilişkilendiriyorlar. Burada belirtmekte fayda var ve düşünüyorum ki bunları öğrenmek sizin de ilginizi çeker, şöyle ki Yaratılış kitabında dünyanın yaratılışı tasvir edilirken aslında kadim benzetmelerden birisi olarak sırf "tanrının ruhunun" dünya suları üzerine hayat veren inişi kullanılıyor, bu da Yahudi metinlerinde yumurta bırakan bir kuşun mecazî anlatımı aracılığıyla tasvir ediliyor.

Eski Mısırlılarda Allat'ın işlevi, artık sizin aşına olduğunuz hakikat ve düzen tanrıçası olan Maat'a da isnat ediliyordu. Üstelik kozmogonik planda ona birinci dereceden bir önem veriyorlardı: bizzat onun sayesinde kaosun imha edilerek, düzenin sağlandığına inanılıyordu. Bizzat onun kendisi de insanın ruhu için (bedenin fiziksel ölümünden sonra) dengeleyici hakikat görevini üstleniyor ve onun sayesinde insanın dünya amellerinin değerlendirilmesi gerçekleşmiş oluyordu. Maat bu hâliyle, sadece Ra tanrısının kızı olarak değil fakat hem de bilgelik tanrısı Thot'un eşi olarak görülüyordu. Thot hakkında ise, dünyanın yaratılışı sırasında meçhul yaratıcı Gücün iradesini sözler aracılığıyla bizzat onun ifade ettiğine ve bu sözleri söylerken de "dünyanın ortaya çıktığına" dair referanslar kalmış. Yani aslında bu noktadaki yorumlanmış rivayetlerin içinde, temelinde Lotus'un yattığı şu Birincil Ses prensibinin izlerine rastlıyoruz... Eski Mısırlılarda dünyanın kaostan yaratılışının tersine çevrilebilir bir süreç olduğuna dair anlayışlar da mevcuttu...

Sensei bunları anlattığı arefede bizim Kostik şaşırılmış bir ifadeyle kendi düşüncelerini Andrey ile paylaşmaya başladı:

– Vay be! Bir zamanlar ben de Eski Mısır'ın efsaneleri ile tanışmayı denemiştım ama dürüst olmak gerekirse bende fazla bir izlenim bırakmamışlardı. İlk birkaç sayfayı okudum, resimlere bakarak geriye kalan sayfaları çevirdim ve bununla da benim bu bilgilere duymuş olduğum bağımsız tutkum tükenmiş oldu. Bunun bu kadar sürükleyici olduğunu kim düşünebilirdi?

– Hem de nasıl! – diyerek ona katıldı arkadaşı. – Ellerinde evrensel bir anahtar olduğunda, – bunu söylerken de Sensei'e işaret etti delikanlı, – ilim dünyasına açılan her kapı önünde açılmış oluyor.

Bu zaman Jenya, nasıl derler, ekibimizde huzuru bozanların başını çeken kendisiyken, bu sefer dayanamayıp Volodya tarzında bir uyarı yaptı:

– Hey siz, "ayıcıklar", yayın zamanı gürültü yapmayın. Bırakın dinleyelim...

Arkadaşlar sus pus oldular. Bu zaman Sensei de anlatmaya devam ediyordu:

– Fakat Allat hakkındaki bilgiler bir tek eski Sümer ve eski Mısır rivayetlerinde muhafaza edilmekle kalmamıştı. Eski Hint rivayetlerinde de onlardan çok var. Vedalar'daki dünya resmine göre, başlangıçta hiçbir şey yoktu. "Tek olan, esintisiz nefes alıyordu ve ondan başka da hiçbir şey yoktu" Boşluğun içine hapsedilmiş olan bu Tek, kâinatın temelinde yatan kozmik sığağın gücü olan Tapas tarafından doğmuştu. Yaratılan dünyanın ilk çıkış kaynağı bir arzu idi. Başlangıçta kozmik sular vardı. Yer ve Güneş bu sularda yüzen Lotus'tan ortaya çıktılar. Bir diğer yoruma göre ise sulardan altın bir yumurta ortaya çıkmış, onun içinden de yeryüzü ve gökyüzünü destekleyerek, uzayı ölçen, yaşam ve güç veren yaratıcı tanrı Prajapati meydana çıkmıştı. Vedalar'da Allat'ın tezahürü hem de Purusha kişiliği aracılığıyla tasvir ediliyor. Purusha, "tüm varlıkları kapsayan yegâne kişi", "kendi ebeveyninin ebeveyni" gibi sıfatlarla adlandırılıyor ve onun aynı zamanda kendi kızı ve de kadınsal başlangıcın betimlemesi olan Virac'dan çıktığına inanılıyordu. Aynı zamanda da onun her yerde bulunduğundan ve var olan her şeyin ondan oluştuğundan bahsediliyor. Allat

hem de, bütün dünyayı, tanrıları ve insanlığı doğuran bir Ulu Ana olarak tanrıça Aditi'nin ("sınırsızlık" anlamına gelen kadim Hint kelimesi a-diti'den türeyen) kişiliği aracılığıyla da aktarılıyor. Onu, bütün hava ortamını dolduran bir ışıkla da bağdaştırıyorlardı.

Daha sonraları Vedalar'daki Prajapati'yi, Hinduizm'in tanrısı Brahma ile ilişkilendirmeye başladılar. Brahma Hinduizm dininde en yüksek tanrı, dünyanın yaratıcısı olarak görülüyor. Vedalar'daki eski tanrılar üçlüsünün (Agni, Surya ve İndra) yerini yeni bir tanrılar üçlemesi almış oldu (Trimurti): Brahma, Evrenin yaratıcısı, Vişnu, onu muhafaza eden ve Şiva, onu imha eden. Dikkatinizi çekeyim, eski Hint kelimesi Brahmā, "temel", "destek" anlamlarına gelen brahman kelimesinden türemiştir. Şu sonuncusu ise kendi sırasında "şişirilmek", "şişmek" anlamlarına gelen Hint-Avrupa'nın bhelg'h kelimesi ile kıyaslanabilir.

– Hint-Avrupa mı? Avrupa'nın ne alâkası var? – anlayamayan Ruslan soruverdi.

– Çünkü Hinduizm, olduğu hâliyle, Vedalar dininin temelleri üzerinde ortaya çıktı. Vedalar dini ise kendi sırasında, Hindistan'da yaşayan kadim yerli insanların dünya görüşleri ile bu yarımadaya milâttan önce ikinci bin yılda göç etmiş kadim Ari kabilelerinin dünya görüşlerinin birleşmesi sonucunda ortaya çıkmıştı. Şunu da belirteyim ki, Hindistan'ın yerli insanları daha Arilerin zamanının öncesinden yalnızca dünyanın yaratılışı hakkında bilgi sahibi olmakla kalmamış, aynı zamanda manevî uygulamalar ve hem de "Lotus çiçeği" meditasyonu hakkında da biliyor ve daha o zamanlardan beri kendi tanrılarını lotus pozunda oturmuş olarak gösteriyorlardı.

İşte, Vedanta'nın (Hinduizm'in altı ortodoks sisteminden bir tanesi) dinî-felsefî öğretisine göre Brahman, kişilik dışı bir tanrı olup, dünyanın temelinde yatan yegâne mutlak gerçeklik idi. Hinduizm'de ise Brahma (bir kural olarak, lotus gözlü, dört yüze, her birisinde değişik sembollerin ve aynı zamanda da lotus çiçeğinin olduğu sekiz kola sahip olarak tasvir ediliyordu), canlı olan her şeyi yaratmakla kalmıyor fakat hem de kontrol ettiği, yönlendirdiği ve yönettiği bir dünya düzenini yaratıyor. Yani o, varoluşun yaratılış prensibinin hayata geçirilmesi oluyor, daha basit bir dille söylersek, Lotus'un başlangıçtaki planına uygun olarak Allat'ın tezahürü oluyor. Brahma'nın, en yüce dağ olan Meru'nun zirvesinin çok üzerindeki Brahmaloğa'da, yani "Brahma'nın dünyasında", "Brahma'nın ikametgâhında" meditasyona dalmış hâlde bulunduğu inanılıyor. Burası yukarı cennet veyahut da yedinci gök olarak sayılıyor, onun en yukarıdaki bölgesi ise "hakikatin dünyası", "ışığın dünyası" anlamlarına gelen Satyaloka oluyor. Rivayetlere göre Brahma'nın hayatı diğer tanrıların hayatlarını aşıyor ve bu süre de Evrenin varoluşunun kronolojik sınırları tarafından belirlenmiş oluyor. Brahma'nın hayatının sonunda ise mahapralaya, yani uzayın büyük imhası, yokluğa karışması geliyor. Gerçi artık insanların kendileri yeniden diriliş döngüsünün tekrarlanacağını yazdılar oysa ilk baştaki bilgilerde böyle bir şey yoktu. Bu artık insanlara teselli veren bir hayal ürününden ibaret.

– Evet, insanlar evirip çevirmeyi çok iyi biliyorlar, – diye başını eline dayayan Viktor konuştu.. – Oysa başlangıçta her şey net ve anlaşılır idi. Yok ama illâki her şeyi zorlaştırmak, evirip çevirmek, kendi kafasına göre yapmak lâzım.

– Aynen, – katıldı ona Andrey, – o kadar isim var ki artık kafan şişmeye başlıyor.

– Evet, gerçekten de, ne kadar da çok isim var, – kendine ait bir şeyler hakkında düşünen Nikolay Andreyeviç yavaş yavaş konuştu. – Ne yani, "Allat" ismi Sümerlerden başka hiç kimsede kalmadı mı artık?

– Niye ki, kaldı tabîî, – diye cevap verdi Sensei. – Meselâ, İslâmiyet öncesinde Arabistan Arapları gök ve yağmurun tanrıçası olan Allat'a tapınıyorlardı. Suriye çölünde yaşayan Arapların tanrılar panteonunda ise Allat hepten Allah'ın eşi ve de tanrılarının anası olarak görülüyordu. Bazı Arap kabileleri Allat'ı Güneş tanrıçası olarak görüyorlardı, ancak onu daha sık Venüs gezegeni ile ilişkilendiriyor ve Aşk tanrıçası ile özdeşleştiriyorlardı. Bu arada, Arabistan yarımadasında Allat kültürünün asıl merkezi Taif kentinde bulunuyordu. Bu şehirde onun tapınağı, onun "kutsal bölgesi" bulunuyordu. Üstelik Araplar meselâ Hindistan'da olduğu gibi herhangi bir kadın tanrıçanın suretine tapmıyorlardı, Allat ile bağlantılı olduğu düşünülen ve kutsal gördükleri süslü beyaz granit taşta tapıyorlardı. İslâmiyet'in doğuşu zamanında Hz. Muhammed Taif mabedini imha etti ancak bu bölgede avlanmayı ve ağaç kesimini yasakladı. Daha da fazlası, O, Allat'ın ilâhî doğasını kabul ediyordu, fakat Kur'an'a göre (53:19-23) sonradan Hz. Muhammed bunu inkâr etmiş oldu.

– Araplar Allat'a mı tapıyorlardı?! – afallayan Nikolay Andreyeviç sanki sırf bunu duyacağını hiç beklemediği gibi bir ifadeye büründü.

Sensei ise hafiften ona doğru eğilerek, sözlerinde daha da fazla ilgi uyandıran bir tonla cevap verdi:

– Ben sana daha da fazlasını anlatayım. Şimdilerde dil bilimciler "Allat" sözcüğünün, onların düşüncesine göre, tanrının yasak isminin bir yedeği olduğunu varsayıyor ve bunun belirli tanım edatı kullanılarak "ilâhe" ("tanrıça") cins isminden oluştuğunu zannediyorlar. Bu da "bilinen tanrıça", "şu tanrıça", "başlıca tanrıça" gibi anlamlara geliyor. Bu arada, aynı şemayı kullanarak "Allah" kelimesini de yorumlamaya çalışıyorlar. Fakat Allat ile ilişkili dil bilimcilerin açıkçası başlangıçtan beri var olan kadim rivayetten haberleri yok.

– Ya, Sensei, – sanki diğeri çok özel bir yeni bilgiyi aktarıyor gibi hayran hayran konuştu Volodya, – Doğu hakkında bildiğin şeylerle yine beni şaşırtıyorsun ama! Buna benzer bir şeyi daha önce hiç duymadım.

– Burada şaşılacak ne var, – diyerek omuzlarını silkti Sensei. – Allat hakkında, kabaca söylersek, neredeyse bütün Kadim Doğu bilgi sahibiydi. Çin'de bak hâlâ çok bilinen bayağı eski bir efsane var, tüm şeylerin ve insanların yaratıcısı olarak görülen Ulu Ana Nüwa hakkında. Veya Laozi'nin şu "Tao Te Ching" kitabını ele alırsak, orada da aynı şekilde gökyüzü ve yeryüzü ortaya çıkmadan evvel, kaosun içerisinde Çin İmparatorluğunun anası olarak sayılabilecek biçimsiz Dao'nun doğuşundan söz ediliyor. Ve şu Dao, insan-gök-dao-doğallık zincirinde yaratıcı düzenleyici bir başlangıç niteliğinde sahneye çıkıyor... Halk

arasında ise sıradan insanların algılaması için daha fazla uyarlanmış ve ağızdan ağıza aktarılan başka türden rivayetler dolaşıyordu. Yine Çin'i ele alırsak, milattan sonra üçüncü yüzyılda yazılmış efsanelerde, Evrenin ilk başlarda bir tür tavuk yumurtasına benzer biçimde olduğundan bahsediliyordu. Ve ilk ecdat Pangu doğmuştu ("pan" kelimesi "yemek" gibi, "gu" ise "kadim" olarak çevriliyor). Doğa olaylarının kökenini onunla ilişkilendiriyorlardı.

Çocuklar gülümsediler, Nikolay Andreyeviç ise söyledi:

– Evet, insanların ilk ilimleri böyle çarpıtmalarına şaşmamak gerek. Çok fazla şeyler, kimin anlattığına ve de kimlere anlattığına bağlı.

– Tamamen haklısın, – diyerek onunla hemfikir oldu Sensei.

Bu zaman anlaşılın Sensei'in ilk ecdat hakkında anlattıklarına merak saran Ruslan sabırsızlıkla konuştu:

– Ee, ne oldu şu Pangu'ya? Neyle sonuçlandı her şey? Evrenin yaratılışıyla mı?

Sensei güç fark edilebilir bir tebessümle söyledi:

– Neyle mi sonuçlandı? Efsaneye göre Pangu öldüğünde, onun bedeninin parçaları somut kozmik olaylara ve yer şekillerine dönüşmüş oldu: nefesi rüzgâra, saçları takımyıldızlarına, gözleri güneş ve aya, cismi toprağa, kol ve bacakları dağlara, bedeni üzerinde çıkan şeyler ise ot ve ağaçlara dönüşmüş oldu. Vücudu içerisinde yaşayan parazitler ise insanlara dönüştüler.

Duymuş olduğumuz son cümleden bütün ekibimiz kahkahalar eşliğinde gülmeye başladı. Stas ise kahkahalar arasından Jenka ile Ruslan'a işaret ederek tek nefeste konuştu:

– Bak, bak! Orijinal metni bu biçimde tahrif ederek kimin kime anlattığını parmağımla göstermeme bile hacet yok.

Jenka anında bu neşeli havaya ortak olarak, Stas'a karşılık verdi:

– Tam aksine, sen sevinmeye bak! Dünya üzerinde böylesine anlatıcılar, aktarıcılar olduğu müddetçe, – bu zaman da gururla göğsünü kabarttı, – dünya daha uzun bir süre ve ıstıraplı bir şekilde gülmekten ölmeye devam edecek!

Bunun arkasından espri ardınca espriler patlarken, o kadar komiktiler ki biz daha sonraki beş dakika boyunca durmadan kasılarak gülmeye devam ettik. Nikolay Andreyeviç sağ olsun, Sensei'e bir şeyler sormaya ve diğeri de ona yanıt vermeye başlaması sayesinde az çok sakinleştik biz de. Arkadaşlar emir almış gibi eş zamanlı susarak sohbe kulak kabarttılar. Anlaşılın hiç kimse kopardığı "yaygaradan" dolayı en meraklı şeyleri kaçırmayı istemiyordu. Belirmiş sessizlikte Nikolay Andreyeviç artık Sensei'e kendi çıkardığı sonucu anlatıyordu:

– ... ilimler tesadüfi değil. Dahası, hele hele eğer onlar Faeton'daki daha gelişmiş bir uygarlıktan verilmiş iseler.

– Şüphesiz. Allat'ın tezahürü çok taraflı. Bilimsel bir anlayış kapsamında allat, bütün madde için muazzam bir öneme sahip bütünsel zaman birimi oluyor. Ve dünya zamanının çağdaş tanımlamasını ele alırsak o zaman **allat** 12 dakikaya, daha doğrusu **11 dakika 56,74 saniyeye karşılık geliyor**. Bilim adamları altyapının bu büyük öneme sahip parçasını

anlamaya yaklaştıkları zaman, yani Kâinatın temel yapı taşına ulaştıkları zaman, bu yalnızca bilimde gerçekleşen muazzam bir devrim niteliğinde kalmayacak, aynı zamanda da tam bir evrimsel sıçrayış olacaktır. O zaman bilim adamları zaman gizeminin arkasında duran şeyi anlayacak ve bunu anladıktan sonra da Evrendeki maddenin gerçek oluşum sürecini de açmış olacaklar. Eğer insanlar allatın mahiyetini anlasalar, onların önünde muazzam olanaklar açılacaktır.

– Örneğin?

– Örneğin, insanlar yıldızları araştırırken şimdilik yalnızca eski dünyaların **geçmiş** güzelliğini görüyorlar. Ancak Tanrı nasip ederse, bilimin sonraki gelişimiyle allatın sırrını çözdüklerinde insanlar diğer dünyaların **şu andaki** gerçek ihtişamını görebilir ve bunu yapınca da Tanrı'nın dahiyane eserleri hakkında daha fazla bilgi sahibi olabilirler.

Jenka ise kendi neşeli ruh hâinden henüz kurtulmamış iken, anlaşılan Sensei'in düşünce dizisine yetişemeyince arkadaşçasına söyledi:

– Ya, Sensei, sen yine dağıtıyorsun ortalığı!

O ana kadar Nikolay Andreyeviç ile konuşmakta olan Sensei bunun üzerine dönerek ciddi ciddi Jenya'ya baktı ardından ise gülümseyerek cevap verdi:

– Sen ki Homo Sapiens'sin. Al ve toparla işte...

Delikanlı bu sözlerden sonra anlaşılan denli densiz zırvaladığının farkına vararak suçlu suçlu gözlerini aşağı dikti ve sanki yerini rahatlatıyormuş gibi kurcalanmaya başladı. Stas hafiften arkadaşının omzuna dürterek tebessümle söyledi:

– Ne sandın sen, Sensei'in dediklerini anlamak senin için kefir sindirmeye benzemez!

Bu sözler üzerine Kostik, Ruslan, Yura, Andrey ve Slavik tekrar arkadaş arkadaş gülüşmeye başladılar. Ne var ki, Nikolay Andreyeviç gülenlere doğru biraz kınayan gözlerle baktıktan sonra Sensei'in yakınlığına oturarak yarım kalmış sohbetine kaldığı yerden devam etmek için acele etti. Arkadaşların sakinleşmesini beklemeden ben de Nikolay Andreyeviç'in yanına oturunca, ardından Viktor ve Stas da bizim tarafa doğru geçiverdiler. Ve bizim böylesine sabırsızlığımız ve acelemiz tekrar ekibi sessizleşmek mecburiyetinde bıraktı. Bu zaman Sensei artık Nikolay Andreyeviç'e cevap veriyordu:

– ... aslında allat anlayışı tekdir. Bu kelime tamamen dünya dışı bir kökene sahip. Bize de o, artık söylediğim gibi, Faeton'dan geldi. Faetona ise Sirius'dan. Ve Sirius'a da daha fazla gelişmiş uygarlıklardan gelmişti. Mahiyet olarak allat genel bir birimin, zamanın öncesinin anlamına geliyor.

– Nasıl yani? Nedense tam olarak anlayamadım, – diye konuşan Nikolay Andreyeviç, Sensei'in dediklerini anlamaya çalışıyordu.

Sensei belli belirsiz gülümseyerek cana yakın bir şekilde açıkladı:

– İşte bu yüzden de tek olanı değişik açılardan yorumlamak zorunda kalıyorsun. Günümüz insanı mantığının aracılığıyla açıklayabildiği şeyleri bilim olarak kabul ediyorken, mantığına sığmayan diğer şeyleri ise, "değerli" bilincinin bölünmesi gerçekleşmesin diye mistisizm adıyla bir kenara fırlatıyor. Fakat unutmamak lâzım, insan beyni de bir maddedir,

bu da şu anlama geliyor, eğer insan sadece beyninin olanaklarını kullanmakla yetinirse, o zaman dünya algısının dar bir diyapazonunda kendisini sınırlamış olacaktır. İşte şimdi ben de sana her şeyi olduğu gibi anlatmaya başlasam sen sadece olarak benim sözlerimi makul bir şekilde algılamayacak ve dahası bunun öncesine aldığın önemli bilginin anlamını da kaybetmiş olacaksın. Demek ki, senin olumlu parlayışının azalan etkisini ve bu konuyla ilişkili başka insanlarla yapabileceğin iletişim olanaklarının değişkenliğini de hesaba katarsak, belki de bu bilgiyi gerçekten de ihtiyaç duyan birisi alamayacak ve belki de bu bilginin sayesinde çağdaş bilimi tamamen yeni bir gelişim safhasına çıkarabilecek birisi de bu aynı kişi olacaktı.

– Yani aslında haklısın, – biraz düşündükten sonra onunla hemfikir oldu Nikolay Andreyeviç.

– Belli zaten, – diye onaylayan Sensei artık herkese hitaben kendi rivayetini anlatmaya devam etti. – İşte, bizim şu Ezelî Sesimize, Evreni yaratmış olan Tanrı'nın Sözüne geri dönelim. İnsan Tanrı'nın bir parçası olduğundan dolayı seçim hakkında sahip, aynı zamanda küresel seçim hakkına da sahip.

– Küresel derken? – bu sefer Andrey merak etti.

– Şimdi anlatacağım. Periyodik olarak, insanoğlu uygarlığının belirli doruk noktalarında insanların dünyasına kendine özgü bir zar gibi, Başlangıçtaki Sesin adapte edilmiş sesli formülü atılıyor.

– Kimler tarafından atılıyor? – diye netleştirmek istedi Stas.

– Şambala'nın Bodhisatvaları tarafından.

– Neden peki? – şaşırdı Ruslan.

– Kurallar böyle, onlar tarafından belirlenmeyen kurallar. Zira insanların küresel seçim hakkına sahip olmaları gerekiyor. Gerçi bu her zaman büyük bir risk teşkil ediyor. Ve bu Başlangıç Sesin formülünü kullanmaya karar veren kimseler için de aynı şekilde büyük bir sorumluluk anlamına geliyor. Zira insan, Ezelî Sesin sayesinde, hem yaratmak için hem de ki yok etmek için kullanabileceği muazzam bir gücü, insanların da dedikleri gibi "cennetin ve cehennemin anahtarlarını" elde etmiş oluyor. Her şey bu "anahtarları" elinde tutan kimsenin sahip olduğu isteklerinin genliğine bağlı.

– Yani sen bu gücün kötü ellere de düşebileceğini mi demek istiyorsun? – diye bir düşünce geliştirmeye başladı Volodya.

– Böylesine bir olasılık tabî ki de mevcut. Bu uygarlığın bütün varoluş süresi boyunca Başlangıç Sesinin adapte edilmiş formülü altı kere insanlara verilmişti ve Allah'a şükür, Faeton'da olduğu gibi onun olumsuz açıdan küresel ölçekte kullanılması hiç gerçekleşmedi. Aksi takdirde bu, monatın dönüştürülmesi anlamına gelirdi ki bu da insanlığın tamamen imha edilmesi ve hatta gezegenin yok oluşu demek olurdu.

– Gerçekten de bu kadar ciddi mi her şey? – düşünceli düşünceli telâffuz etti Nikolay Andreyeviç.

– Düşündüğünden daha da fazla.

– Peki, Faeton'da ne olmuştu? – merakla soruverdi Kostik.

– Aptallık olmuştu,.. – acıyla cevap verdi Sensei. – Eğer bugünkü güne kırk üç gün daha eklersek, o zaman tam olarak beş bin yüz beş sene önce bizim galaksinin en güzel gezegenlerinden birisi olan Faeton'un yok edilişi gerçekleşmiş oldu.

Bizim Filozof nedense anında aceleyle hesaplama işlerine başladı, üstelik sesli olarak.

– Tamam, bu gün bizde yirmi sekiz Haziran bin dokuz yüz doksan bir senesi artı kırk üç gün ve eksi beş bin yüz beş yıl geriye gidersek. Bu şey... Bu şey...

Ama bizim Filozof hesaplayıp bitirmeden Andrey tarafından uyarı almıştı:

– Çoktan olmuştu! – delikanlı bunu itiraz istemeyen bir tonla söyleyerek anlaşılan Kostik'in felsefe yapmayı bırakıp dinlemeye mani olmamasını istiyordu.

Bunun üzerine Sensei cevap verdi:

– Niye çoktan olsun ki? Bu neredeyse kısa süre öncesinde oldu. Beş bin yıl, kozmik ölçeklere göre tamamen ufak tefek bir süre.

– Demek, Faeton gerçekten de vardı? – kuşkulu kuşkulu sordu Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Bu, bizim Güneş sistemimizdeki beşinci gezegen oluyordu. Onun yörüngesi Mars ile Jüpiter'in arasında bulunuyordu. Faeton bayağı büyük bir gezegendi, kütlesi Dünya'nın kütesinden neredeyse on yedi defa daha fazlaydı. Bu muhteşem bir gezegendi, atmosferi de Dünya'nın atmosferine benziyordu. Onun üzerinde güzel okyanuslar, fevkalâde kıtalar bulunuyordu. Faeton'un bir senesi iki yüz altmış (260) faeton gününden oluşuyordu. Eğer bunu dünya zamanı ile eşleştirirsek, o zaman Faeton'daki bir yıl, dünyadaki bin sekiz yüz doksan sekiz (1898) güne karşılık geliyordu.

– Yani Faeton'daki bir yıl yaklaşık olarak bizim beş yılımız oluyor, – diye netleştirdi Nikolay Andreyeviç.

– Daha doğrusu 5,2. Faeton'daki bir gün 175,2 dünya saatine denk geliyordu. Bu gezegende bir gün yirmi eşit zaman aralığına, yani yirmi saate bölünüyordu, dünya ölçeğine göre onların bir saati bizim 8,76 saatimize veyahut da 525,6 dakikaya karşılık geliyordu. Prensip olarak Faeton muazzam bir enerji rezervine sahipti ve daha nice nice yıllar boyunca varlığını sürdürebilirdi,... eğer insan aptallığı araya girmeseydi.

– Nasıl yani, Faeton'da insanlar mı vardı? – hayretle konuştu Viktor. – Dünyalılar mı demek istiyorsun?

– İnsana benzer varlıklardan olan tek tür bizler değiliz. Faeton da insana benzer varlıklar tarafından meskûn kılınmıştı ve de Dünyadan çok daha öncesinden.

– İnsana benzer derken bunu nasıl anlamamız gerekiyor? – sordu Slavik. – Yani bunlar insana benzeyen varlıklar mı oluyor?

– Evet. Kısacası, bu insana benzer bir biçime sahip olan ve manevî başlangıcın hayvansal başlangıç ile, yani maddî başlangıç ile karışımından yaratılmış bir bilinçli yaşam tarzı oluyor. İnsana benzer varlıklar maddenin biçimine göre, yani bedenlerine göre birbirlerinden az çok farklılık gösterebilirler ancak hepsi maneviyatın ve maddiyatın aynı birleşim yasaları altında yaşıyorlar.

– Yani, bedenden başka hem de ruhları var, – diye netleştirdi Stas.

– Koşulsuz olarak. Gelişim ve tekâmül için hatırı sayılır olanaklar sunan böylesine bir birleşimin üzerine kurulmuş olduğu emsalsiz zemine rağmen insana benzer varlıklar yalnızca kendi evrelerinde yüksek yaşam biçimlerini temsil ediyorlar. Ne var ki, Evren ölçeğinde ele alırsak o zaman insana benzer varlıklar bilinçli yaşamın ilkel biçimlerinden birisini oluşturuyorlar. Eğer bizim için ilkel yaşam biçimleri şu basit tek hücreliler ise, örneğin amipler, parazit lamblialar veyahut da serbest hareket eden ışınılar, mikroskobik hayvanlar ve bunun gibiler ise, Evrenin ölçeğinde bizim Üstün Bilinç olarak adlandırdığımız kimseler için insana benzer varlıklar hemen hemen bizim için amipler neyse onlar için de aynısını temsil ediyor, yani bilinçli evrimin başlangıcı oluyor, daha fazlasını değil ama. Fakat diğer bilinçli varlıkların ilkel yaşam biçimlerinden farklı olarak bizim yüksek bir manevî gelişim potansiyelimiz var.

– Ne yani, daha üstün yaşam biçimleri de mi var? – diye ilgilenen Andrey görünen o ki bu konuyla ilgili Sensei'den daha fazla bilgi öğrenmek istiyordu.

– Elbette. Daha üstün yaşam biçimleri var. Ancak bizim bugünkü sohbetimizin konusu bu değil. Şöyle diyelim, Evren içerisinde yaşam biçimlerinin çeşitliliği yeteri kadar var. İnsana benzer yaşam biçimine gelince ise bu yeteri kadar genç bir yaşam biçimi. Bu tür yaşam biçimi Evrende dünya ölçülerine göre topu topu dört yüz milyon yıllık bir geçmişe sahip. Bu ise kozmik süreler göz önüne alındığında o kadar da fazla değil. Bizim galaksimizde ise insana benzer yaşam biçimi altmış dört milyon yüz on dört bin altı yüz doksan dört yıl (64114694) önce ortaya çıktı. Bugün itibarıyla etkin galaksilerin sayısı yüz kırk milyardan daha fazlayken, insana benzer varlıklar tarafından yaşanılan gezegenlerin sayısı ise yüz milyardan daha az. Bizim Güneş sistemimizde insana benzer yaşam biçimi bir milyon iki yüz elli iki bin yedi yüz elli sekiz yıl (1252758) önce ortaya çıktı. Ve bizim Güneş sistemimizde insana benzer varlıkların yaşamaya başladığı ilk gezegen Faeton olmuştu, çok daha sonradan ise Dünya.

– Düşünebiliyor musun, insanların yaşadığı yüz milyar gezegen! – hayranlıkla ifade etti Viktor. Bizimse hepimiz Evrenin insansız olduğunu zannediyoruz. Hâlâ Evrende hayat falan var mı yoksa bir tek biz mi bu kadar "harika çocuklarız" konusunun tartışmasını yapıyoruz. Bunca yıldır bize telkin ettikleri yalnızlıktan sonra hatta bizim تنها olmadığımızı inanması da gelmiyor insanın.

– Tamam da, o zaman bizim uzaya gönderdiğimiz şu yanıtız radyo sinyallerine ne olacak? – espri karışık söyledi Jenya.

– Radyo sinyalleri mi? – hafiften gülümsedi Sensei. – Al sana şöyle basit bir örnek vereyim. 1974 yılında Arecibo gözlemeviden Herkülüs takımıyıldızında bulunana M13 yıldız kümesi doğrultusunda radyo mesaj gönderildi, çünkü burada Güneşe benzeyen yaklaşık olarak bir milyon yıldız bulunuyor ve doğal olarak farklı farklı yaşam biçimleri de var. Fakat eğer gönderildiği günden itibaren hesaplırsak, bu sinyalin oraya ulaşması yirmi beş bin yıl sonra ancak olacak. Ne var ki, Evrenin genişlemesi ile bağlantılı olarak bu sinyal

oraya ulaştığı zaman şu yıldız kümesi artık orada bulunmayacaktır çünkü artık çoktan başka yere geçmiş olacaktır. Birincisi bu. İkinci olaraksa. Bizim şimdiki uygarlığımız yaklaşık olarak on iki bin yıldır varlığını sürdürüyor ve de günümüz itibarıyla varoluşunun ilk birkaç bin yılına ait neredeyse doğru düzgün bir bilgiye bile sahip değil. Kıymetli bilgiler insanoğlunun açgözlülüğü ve aptallığından dolayı ve hem de büyüklük kuruntusunun bir sonucu olarak Hayvansal başlangıcın ana fikrini, yani tek başına tüm dünyaya sahip olarak yönetmek fikrini hayata geçirme uğruna gerçekleşen sürekli savaşlardan dolayı kaybedilmiş oldu. İnsanlığın büyük çoğunluğunu Hayvansal başlangıcın tutkularına sahip kişiler oluşturacak olursa, yirmi beş bin yıl sonra bu insanlığın hayatta kalma şansı olur mu sence?

Üstüne üstlük insana benzer varlıklar, bayağı çabuk kaybedilen geçici uygarlıklar türüne ait ediliyorlar. Zira kendi Hayvansal başlangıcından dolayı bir insan daha en başından beri kendisini yok etmeye eğilimli oluyor. İnsana benzer varlıkların uygarlığı ölçeğinde ise Hayvansal başlangıcın bu dürtüsü kendi kendini ve birbirlerini imha etme olayında ortaya çıkıyor. Acınası kalıntılardan her şey yine sıfırdan başlıyor ve tarih tekerrür ediyor. Eğer hatta insanlar bilim ve teknolojiadaki gelişimlerin sayesinde dünya dışı uygarlıklar ile karşı karşıya gelseler bile, ne düşünüyorsunuz, toplumda Hayvansal başlangıcın bu kadar baskın olduğu bir durumda insanlar öncelikle ne yapmaya çalışacaklardır? Tabii ki de zapt etmeye, boyun eğdirmeye (yoksa ki birlikte barış içinde yaşamaya değil), itaat altına almaya, yeni bir kölelik kolonisi oluşturmaya çalışacaklar. İnsanlar gezegeni yok ederken, barış içerisinde kendi aralarında yaşayamıyorlarsa, meğer onları başka gezegenlerde istenen misafirler olarak saymak mümkün mü, eğer ki kültür alanında, bilim alanında bütün başarılarına rağmen şimdiki insanlıkta baskın olan ilke yaratmak değil yok etmek ise, daha doğrusu kişisel bencilliğin uğruna yaratmak ise.

Ve üçüncü olarak da, hatta şu an bile yıldızlara bakarken biz milyonlarca sene öncesine ait bir geçmişin resmini görüyoruz sadece. Bu zaman zarfında eğer o gezegenler ve sistemlerde yaşam olduysa bile o birçok kez değişmiştir. İnsana benzer ırklar arasında yüksek gelişim aşamasına ise tek tükler ulaşıyor. Şu ilkel mi ilkel radyo sinyalinin okuyabilecek daha fazla gelişmiş bilinçli yaşam biçimleri içinse, insana benzer varlıkların hayatlarına karışmak ve daha da ötesi onlarla irtibata geçmek ise tıpkı amiplerin hayatlarına karışmakla hemen hemen aynı şey anlamına geliyor. Fakat amipler insanlardan farklı olarak doğanın çeşitliliğini tamamlamak için varlıklarını sürdürüyorlar ve doğal olarak büyüklük kuruntusuna sahip değiller ve de etraftaki şeylere de insanların yaptığı kadar aptallık yapmıyor ve zarar vermiyorlar.

– O zaman onların varoluşunun amacı ne acaba? – derin düşünceler dalmış bir havayla yavaş yavaş konuştu Kostik.

Sensei, espri karışık soruverdi:

– Kimlerin? Amiplerin mi?

Kostik silkinerek düşüncelerinden sıyrıldı ve aceleyle söyleyiverdi:

– Yok, onların... yani bizim...

Sensei ile Nikolay Andreyeviç birbirlerine bakarak anlaşılın delikanlının sorduğu böylesine bir sorudan dolayı beliren tebessümlerini saklamaya çalıştılar. Ama ardından Sensei tam bir ciddiyetle cevap verdi:

– İnsanın bütün amacı onun Lüçifer'in evresini terk etmesinden, yani demek istediğim, reenkarnasyon çemberinden çıkmasından, cennete gitmesinden, Nirvana'ya düşmesinden ibaret, nasıl isterseniz öyle deyin. Bir bütün olarak cemiyetin amacı ise içinde yok etmek ve yıkıp geçmek arzusunun yerine manevî saflığın baskın olduğu bir manevî düzeye ulaşmaya çalışarak, bunun sonucunda da bütün toplumla beraber Lüçifer'in evresinden kurtulacak bir cemiyet yaratmaktan ibaret. Ama böyle bir şey insanoğlu uygarlıklarının tarihinde çok nadir hâllerde gerçekleşiyor tabii. Neden peki? Çünkü toplum içerisinde bir kural olarak her bir insan kendi gelişim safhasında bulunuyor. Aynen uzayda olduğu gibi. Bütün Kâinat kendine özgü hücrelere, yani her birisinin içinde kendi bireysel gelişiminin sürdüğü evrelere bölünmüş. İnsana benzer her bir ırk kendi hücrelerinde kendi düzeyinde gelişiyor, yani kendi dalgasında bulunuyor.

– Ne yani, Lüçifer'in evresinden kurtulmayı başarmış insan uygarlıkları da mı var? – kuşkuyla sordu Viktor.

– Var. Ama çok az. Eğer bu rakamı yüzde olarak ifade etmek gerekirse o zaman bu hatta yüzde bir bile değil, onun yüzde bir kısmı. Bütün uygarlıkla beraber kurtulmak çok zor, ama tamamen gerçekleştirilebilir. Bir kural olarak herkes aynı "Ariman tümseğinde" tökezlemiş oluyor, özellikle de gelişimin erken safhalarında. Her şey gülünç derecede salakça oluyor. Örneğin bizim uygarlığımız. İnsanlar daha yeni yeni bilim kavramı ile karşı karşıya gelmeye, henüz bir şeyler anlamaya başlar başlamaz anında bu bilgiler, Hayvansal başlangıcın yasalarına göre bir yaşam tarzını topluma musallat eden küçük bir grup insan tarafından, Arhontlar tarafından gasp edilmiş oluyor. Yani normal, temiz bir manevî gelişim yalnızca toplumdan gizli saklı bir şekilde hayata geçirilebilir hâle gelmiş oluyor. Mecazî anlamda, mabetlerin içinde mabetler kurmak zorunda kalıyorlar. Hatta eğer temiz niyetlere ve manevî özlemlere sahip belirli bir grup insan öylesine bir araya geliyorsa bile, bunun diğer insanlardan gizli yapılması gerekiyor. Aksi takdirde, toplum içerisinde bu insanların diğerlerinden farklı olması nedeniyle kışkırtılan ilkel insan kıskançlığı, aptallığı ve nefreti dolayısıyla Ariman'ın sistemi tarafından yok edilecektir. İşte tüm karmaşıklık ve paradoks burada yatıyor.

– Gerçekten de paradoks, – düşünceli düşünceli kabul etti Nikolay Andreyeviç.

Sohbetin arasına belirli bir duraklama anı girdi.

– Demek Güneş sisteminde insanların yaşamaya başladığı ilk gezegen Faeton olmuştu, – diye hatırlatan Stas galiba bununla ilgili daha ayrıntılı bir şekilde duymak istiyordu.

– Evet. Faeton üzerindeki son uygarlık bu gezegenin yok oluşuna kadar, onların ölçü birimlerine göre on bir bin beş yüz (11500) yıl veya dünya ölçülerine göre elli dokuz bin sekiz yüz (59800) yıl varlığını sürdürmüştü. Ve o, gelişim düzeyine göre bizimkini epey gerilerde bırakmış oldukça gelişmiş bir medeniyet idi. Faeton'dan gelen insanlar defalarca

Dünyayı ziyaret ederek dünyalılarla iletişim kurmuş, kendi İlimlerini ve aynı zamanda da Evrenin yapısının oluşumunu anlamak için temel bazlı bir öneme sahip **allat** gibi bilgileri onlarla paylaşmışlardı. Daha da fazlası, dünyalılar aynı zamanda Faeton'un imha oluşunun da şahidi olmuşlardı. O gün Faeton gezegeninde yedi milyar faetonlu insan hayatını kaybetti. Üstelik bildiğimiz gibisinden bir patlama da olmadı. Küre sadece olarak çöktü.

– Nasıl yani çöktü? – kuşkuyla gözlerle Sensei'e yan yan baktı Nikolay Andreyeviç.

– Faeton'un maddesi enerji açığa çıkarmadan büzüldü.

– Anlayamadım, – merak dolu bir ifadeyle söyleyiverdi Nikolay Andreyeviç. – Enerji çıkarmadan mı?

– Bu olgu çağdaş fizikçiler ve astronomlar tarafından araştırılmamış henüz. Gerçi uzay araştırmaları zamanı, görünen maddenin enerji açığa çıkarmadan karanlık maddeye dönüştüğü ve şimdilik kendileri için anlaşılmayan olgular olduğu buna benzer durumlarla karşı karşıya geliyorlar. Oysa bütün bunlar doğal şeyler. Çünkü insanlar bugün itibarıyla örneğin şu Fizik hakkında ne biliyorlar ki? – Sensei yerden bir avuç kum alarak açık elinde bize gösterdi. – İnsanların bildiği tüm Fizik bu işte! Şu ise, – deniz sularına kadar uzanan kumsal kıyıya işaret etti Sensei, – insanların onun hakkında henüz bilmedikleri şeyler. Suyun altında saklı olanlar ise onların bugün bilmedikleri şeylerden çok daha fazla ve bunlar, maddi dünya anlayışının ötesinde, insanın maddiyat ile sınırlanmış beyni aracılığıyla anlayabileceğinin çok daha ötesinde bulunuyor.

Sensei susuverdi ve gayriihtiyarî avucundaki kumu bir elinden diğerine dökmeye başladı. Nikolay Andreyeviç ise yeniden onun sözlerinin özetini yaptı.

– Demek, Faeton'da görünen madde patlama olmadan görünmeyen, karanlık maddeye dönüşmüş oldu.

– Çok doğru. Faeton'un kütlelerinin %92-si dışarıya enerji çıkarmadan fiilen karanlık maddeye dönüştü, yani bir enerjinin başka bir enerjiye dönüşü gerçekleşmiş oldu, kendine özgü bir nötralizasyon oldu. Geriye kalan %8-lik kısım ise koparak, Mars ve Jüpiter gezegenleri arasında bulunan ve bugün asteroit kuşağı olarak dedikleri şeyi oluşturmuş oldu. Ancak onlar tam olarak birer asteroit, yani ayrı ayrı birer "küçük gezegenler" değil, çünkü hepsi de güçlü bir kalıntı enerjiye, aynı menşeli kökenden çıktıklarına işaret eden benzer özelliklere ve bunun gibi başka şeylere sahipler. Onların sahip oldukları enerji kütlesi fiziksel kütlelerinden daha fazla, bu yüzden de bu kalıntılar etrafa saçılmadı, güçlü Jüpiter onları kendisine doğru çekmedi ve de hepsi bir zamanlar kendi güçlü yer çekim alanına sahip Faeton'un bulunduğu aynı yörünge üzerinde dönüp duruyorlar... Ufak bir kütle kopması gerçekleştiği için de parlak bir parlamayı doğuran foton boşalması olmuştu. Ve bu olaylar insanların hafızalarında kalarak, aynı zamanda da Faeton'a dair rivayetlerde geçiyor.

– Oo, Faeton hakkında rivayetler de mi var? – şaşırıldı Kostik.

– Kadim Yunanlılarda, kendilerine ataları tarafından ulaştırılmış bir efsane var, Güneş tanrısı Helios'un Faeton ismindeki oğlu hakkında. İşte, efsaneye göre Faeton babasının

aksine ölümsüz değildi, çünkü deniz tanrıçası Tefida'nın kızı ölümlü peri Klimena tarafından doğmuştu. Efsaneye göre günlerin bir günü Faeton babasından Güneşin altın iki tekerlekli at arabasını bir kerecik sürmek için rica etti. Helios bu arabayla sema yolundaki gündelik yolculuğunu gerçekleştiriyordu. Ve Helios oğlunun ricasını yerine getirdi. Ne var ki, Faeton gökyüzünün yıldızları arasında yolunu kaybedince, ateşten atlar arabacının zayıf elini hissederek sağlarına sollarına bakmadan yollara daldılar. Ateşten araba tehlikeli mesafede Dünyaya yaklaştı. Onun alevleri Dünyayı sarmaladı. Ormanlar yanıyor, kayalar sıcaktan çatlıyor, deniz ve nehirlerdeki sular kaynıyordu. Hayvanlar, kuşlar ve balıklar ölüyordu. İnsanlar ve koca şehirler ölüyordu. Bu zaman Dünyanın tanrıçası Gaia yakarmaya ve tanrıların efendisi, yıldırımların hâkimi Zeus'dan koruma istedi. Ve Zeus, Dünyayı yok oluştan kurtarmak için yıldırımlarla Helios'un arabasını vurdu. Kıvrım kıvrım alevlerle sarmalanmış Faeton gökyüzünden geçerek insanların yaşadığı yerlerin uzağında, kuzey nehri Eridan'ın sularına düştü. İşte böyle bir hikâyeye.

– Vay be, – diye konuştu Volodya, – Faeton'un kütlesi Dünyanınkinden kaç kere fazlaydı demiştin? On yedi kere mi? O zaman tabii ki, eğer Faeton tamamen patlamış olsaydı, bu o kadar güçlü bir patlama olurdu ki, yakınlığındaki Mars ve Jüpiter gezegenlerinin, aynı zamanda da Dünyanın payına fena şeyler düşerdi.

– Tamamen haklısın, – diye onayladı Sensei. – Oysa burada güçlü bir enerji patlaması olmadan gerçekleşti. Faeton hiçliğe karıştı... Birincil Sesin adapte edilmiş formülünün kötü ellere, daha doğrusu kötü kafalara düşmesi bu anlama geliyor işte. Gücün üzerinde bir güç elde edince, canları deneme yapmak istedi. Sonu hazin biten bir oyun oynadılar. Büyüklük kuruntularını teselli ettiler. – Sensei ağır bir iç çekerek susuverdi, ardından ise söyledi: – Yani Faetonlu insanların bizi oldukça gerilerde bırakmış oldukları o kadar sağlam gelişim düzeylerine bakmayarak, insan faktörü kendi bildiği oyunu oynamış oldu. Ve her ne kadar acı verse de, gerçek şu ki, o kadar gelişmiş bir uygarlığın meskûn kıldığı ve bizim Galaksinin en güzel gezegenlerinden birisi şimdi artık mevcut değil.

– Anlayamadım, madde neden yok oldu, orada neler gerçekleşti ki? – konuşmanın içeriğini bir türlü kavrayamıyordu Ruslan.

Sensei tekrar etti:

– İnsan aptallığı... – Avucundaki kumları ayakları altına serpererek, ayağıyla onları diğer kum taneleri ile aynı seviyeye getirdi. – Sizce Arhontlar neden bin yıllar boyunca şimdilerde insanların Graal olarak dedikleri şeyin peşinden koşuyorlar? Çünkü gücün üstündeki gücü elde edince onların milleti korkutmak için artık başka hiçbir süper silaha ihtiyaçları kalmayacak. Arhontlar ve onlara benzer insanların bilincinde Hayvansal başlangıcın bu kadar baskın olma durumunda hatta Birincil Sesin aracılığıyla Tanrı'nın gerçek dünyasına erişimin açılması bile onları kendi aşağılık maddî arzularını, kendilerine benzer varlıkların üzerinde mutlak hâkimiyet kurma hayallerini hayata geçirmekten vazgeçiremeyecektir.

Konuşmada kısa bir duraklama anı belirdi.

– Hm, evet, – diye uzattı Nikolay Andreyeviç, – böylesine bir hikâyenin Dünyanın da başına gelmesini istemiyor insan.

– Her şey insanların elinde, – diye vurgu yaptı Sensei. – Onlar gezegeni imha edip ölebilir veyahut da onu başlangıçtaki şekliyle yeniden canlandırıp, altın çağı yaratabilirler.

– Hayır ama ben meselâ altın çağda yaşamayı çok isterdim. Ama onu nasıl kurabilirsin ki, eğer etrafta bu kadar rezalet, çirkef, adaletsizlik varken. Tek başıma ne yapabilirim ki? – heyecanla konuştu Andrey.

– Çok fazla şey yapabilirsin! Tüm insanlığın geleceği bazen sadece tek bir insanın kişisel seçimine bağlı oluyor.

– Hayır ama eğer bu insan herhangi bir öncü devlete başkanlık falan ediyorsa tamam da, bunu kabul ediyorum. Bana bağlı ne olabilir ki? Çünkü ben sıradan bir insanım!

– **Bütün insanlar sıradandırlar ve hep aynı malzemedен oluşuyorlar. Ancak, kişisel seçimine bağlı olarak birisi Hitler, öbürüyse Buda hâline geliyor. Yani eğer daha iyi bir toplumda yaşamak istiyorsan öncelikle kendinden başlamalısın, İnsan olmalısın. Kendi içine bak, bu dünyada neyin uğruna yaşadığını, aslında kim olduğunu düşün bir. Etrafını çevreleyen dünyaya temiz bir bakışla, Ariman'ın perdesi olmadan bak. Düşüncelerinin temizliğine dikkat et. Düşüncelerindeki kötü sözleri hayırlı sözler ile değiştir, başka bir insanın başarısını kıskanmanın yerine içten bir şekilde onun adına sevin, abes ve kindar tartışmaların yerine git ve sadece olarak sessiz, karşılıksız bir şekilde başka insanlara yardımlarda bulun. Başkasına kötülük dilemenin ve onun ölümünü istemenin yerine en iyisi onunla bir dilim ekmeğini paylaş ve beraber oturarak kalbinizden geçen şeyler hakkında, hayata dair, Sevgiye dair, Tanrı'ya dair konuşun. İçindeki iyiliğin ışıklarını dünyaya bırak, saf ilimleri paylaş ve birçok ruhlar bunun sıcaklığı ile ısınacaklardır. Bakarsın, senin hatta küçücük temiz bir kıvılcımından bile iki tane daha tutuşuverir. İki tane olan yerdeyse, üçüncüsü de alevlenir. Ve bunun gibi kıvılcımlar çoğaldıkça, gerçek bir ateş de tutuşuverir. Yani tek bir insan bile çok fazla faydalı ve hayırlı şeyler yapabilir! Ve o hatta kendi amellerinin ne kadar geniş ölçekli olacağından ve ruhunun hayrına Tanrı'nın karşısında harcadığı emeğin ne kadar değerli olacağını hayal bile edemez.**

Anlamaya çalış, senden başka, tıpkı senin gibi mutlu yaşamayı isteyen başka insanlar da var. Çünkü her ne kadar kötü olsa da, her bir insanın içerisinde bir ruh var, bırak sıkışmış olsun, ezilmiş olsun ama o var. Ruh ise ışığa doğru, iyiliğe, mutluluğa, sevince doğru can atıyor. Ve eğer Hayvansal başlangıcın bize dayatmış olduğu bütün koşulları ve aptallığı bir kenara bırakarak manevî niteliklerimizi açarsak ve açınca da bizim toplumumuzda maneviyatın baskın olmasını sağlarsak, o zaman Lüçifer'in hiçbir evresi, toplumu manevî atılımdan durduramaz ve dolayısıyla da daha yüksek bir gelişim düzeyine geçmemizin karşısına geçemez. Tekrar ediyorum, her şey insanların kendi elinde!

– Zor ama mümkün, – diyerek hemfikir oldu Nikolay Andreyeviç.

– Ben size hatta fazlasını söyleyeyim. Eğer Dünyadaki bütün insanların hepsi aynı anda en azından günde iki kez bütün insanlar için dua etseler... Kendileri için değil, başkaları

için. Bırak herkes kendi Tanrı'sına dua etsin. Zira Tanrı aslında takdir ve insan ruhlarının O'na duydukları özlem de hep aynı. Hatta eğer ateist olsan bile, bu dakikalar boyunca sadece olarak içten bir kalple bütün insanlara mutluluk ve iyilik dile. Meditasyon yapabilenler bırak bu dakikalar boyunca samimi bir mutluluk hissiyle bütün insanlara iyilik ve Sevgi dileyerek meditasyon yapsınlar. Ancak bunu eş zamanlı olarak, aynı zamanda, en azından günde bir allat yapsınlar, – Sensei anında kendisini düzeltti, – yani on iki dakika boyunca, o zaman ben de bundan sonraki üç allat boyunca, yani 36 dakika boyunca Dünyada tek bir insanın bile ölmeyeceğini garanti ediyorum.

– Eğer insanların manevî dışı vurumlarını senkronize edersek o zaman sadece toplumun manevî ekseninde birleşmesine gerçek manada etki etmek bir tarafa, aynı zamanda dünyaya da mı etki etmenin mümkün olduğunu söylemek istiyorsun?! – hayranlıkla telâffuz etti Nikolay Andreyeviç.

– Daha da fazlasını. Eğer Dünyadaki tüm insanlar bunu en azından her gün iki defa 12 dakika boyunca yaparak dış dünyaya böylesine olumlu bir uyarı salgılamış olsalar o zaman dünya çok hızlı bir şekilde güzel tarafa doğru değişmiş olacaktır. Hatta doğa bile insanlığa karşı daha bir lütufkâr olacaktır... Zira bugün dünyada çok fazla sayıdaki insan günlerini fazlasıyla olumsuzluk salgılayarak, kötülük, nefret, intikam hırsıyla yaşıyorlar. Bu ise sırf psişik duygular olmakla kalmıyor, ilk sırada yıkıcı bir enerji olmuş oluyor. Ancak her şey insanların kendi elinde, özellikle de Kesişim zamanının yaklaştığı bir devirde.

– Peki, şu Kesişim zamanı da ne olmuş oluyor?

– Bu, bütün insanların seçim yapacakları bir zaman. Doğanın değişmeye başladığı, bu uygarlığın kaderinin belirleneceği bir zaman. Çok fazla şeyler her bir kişiye bağlı olacaktır zira bilinçli veya bilinçsiz olarak her bir kişi bu belirleyici karara kendi katkısını sağlayacaktır. Kesişim zamanında Rigden Djappo'nun kendisi dünyada bulunacaktır. Bu, Graal'in yeniden verileceği bir zamane olacaktır. Ve insanlığın iyilikten veya kötülükten yana seçtiği tarafa bağlı olarak, yani şu Kesişim kavşağında hangi yolu seçerse, oraya da çok hızlı bir şekilde gitmeye başlayacaktır ve bu süreci durdurmak veya yönünü değiştirmek artık çok zor olacaktır. Ve bu zamanın gelmesine çok az kaldı. Bu yüzden de çocuklar, siz ya aydınlık bir geleceğin başlangıcının veyahut da hazin bir sonun tanıkları olacaksınız.

– Demek, bu zaman Rigden Djappo'nun kendisi dünyada olacak? – diye tekrar netleştirmek istedi Viktor.

– Evet. Ve Graal zarları tekrar dünyaya atılacaktır. Hatta daha da fazlasını söyleyeyim. Rigden'in burada bulunmasının sayesinde her bir insan, Şambala'nın Efendisinin manevî dalgasına katılarak, kendisini manevî bir varlık olarak beyan etmenin müstesna olanağına sahip olacaktır.

– Hangi yolla peki? – canlanmış gözlerle merak ettik biz.

– Rigden bu dünyada bulunacağı için, Greenwich saatine göre 7.00'de ve 19.00'da olmak üzere günde iki kez kendi işlevsel meditasyonlarını yapacaktır. Bu arefede ister meditasyon yapan, isterse ibadet yapan olsun veyahut da sadece olarak içinden gelen iyilik,

mutluluk, Sevgi hislerinin düşünsel cereyanlarını dünyaya yayan her bir insan doğal olarak onun tarafından fark edilmeden kalmayacaktır. Yani aslında bu zaman zarfında kendi üzerine düşen iyilik katkısını yapmak için ona katılan her bir kişinin, Rigden'e kendi kişisel kartvizitini bırakacağını söyleyebiliriz. Çünkü ne yaparsan yap, fiziksel hayat gelip geçici olup, çok çabuk sonlanıyor. Ve hayat yolunun sonunda da, insan istese de istemese de, kendi maddî kabuğunu terk ederken Rigden ile, yani farklı zamanlarda insan ruhlarının amellerinin Yargıcı olarak isimlendirdikleri kişiyle karşı karşıya gelecektir. Ve insan yaşarken kendisini ne kadar avutursa avutsun, onun yanından geçip gitmeyi başaramayacaktır. Mesele şunda ki, birilerini manevî amellerine göre Rigden şahsen tanıyacak iken, birileri ise hatta O'nun bakışlarına bile lâıyk olmayacaklar. Yani Kesişim zamanları ister ayrı ayrı her bir birey için isterse de bir bütün olarak toplum için manevî planda çok fazla anlam ifade edecektir.

Sensei sustu, Stas ise biraz düşündükten sonra söyledi:

– Demek, Greenwich'e göre saat 7.00 ve 19.00'da?

– Greenwich'e göre nasıl oluyor? – anlayamayan Andrey Sensei'e soruverdi.

– Bugün itibarıyla genel olarak kabul görmüş bir dünya saati sayma standardı oluyor.

Londra'nın banliyösünde Greenwich kasabası var ve sembolik başlangıç meridyeni veya sıfır meridyeni olarak da dedikleri meridyen buradan geçiyor. Dünyanın yüzeyi sembolik olarak 24 zaman kuşağına bölünmüş. Her bir kuşak 15 derecelik boylama veya bir saatlik zaman aralığına sahip. Londra ve Greenwich meridyeninin doğusunda bulunan ülkelerdeki saat Greenwich ortalama zamanının ilerisinde, batısında bulunan ülkelerdeki saat ise bunun gerisinde bulunuyor.

– O zaman Moskova saatiyle kaçta oluyor bu? – Andrey bir türlü neyin ne olduğunu anlayamıyordu.

– Eğer Greenwich'e göre sabah saat yedi ise Moskova saatine gelince üç saat eklemek gerekiyor, yani sabah saat on olmuş oluyor ve yine buna uygun olarak akşam saat on olmuş oluyor, – diye izah etti Sensei.

– Kim nasıl yapar bilmem ama, – diye konuştu Volodya, – şahsen ben böylesine bir manevî yardım şansını kaçırmam.

– Çok doğru! – diye onun fikrine katıldı Jenya. – Bu meditasyonları fiziksel alışkanlık hâline getirmek gerekiyor!

– Ya, bu sadece beden antrenmanı değil ki, – bu mevzuya ilişkin fikrini belirtti Nikolay Andreyeviç. – Ben bunun, insanın manevî terbiyesi, onun ahlâkî niteliklerinin pekiştirilmesi olduğunu söyledim hatta. Bana göre, böylesine bir manevî uygulama makul düşünen her bir insan için oldukça yerinde bir uygulama olacaktır.

Viktor ise düşündükten sonra hayranlıkla belirtti:

– Durun, ama eğer Rigden dünyada olacaksa, demek birçoğları onu görebilecekler! Buysa, kendini beyan etmek için gerçek bir şans.

Sensei gülümsedi ve arkadaşça cevap verdi:

– Daha doğrusu, o birçoklarını görecekler. Suya batırılmış bir pırlanta nasıl görünmez oluyorsa, dünyada bulunan Bodhi de etrafındakiler için aynı şekilde fark edilmez oluyor. Sadece yüksek maneviyata sahip insanlar ondaki üstün Varlığı görme yeteneğine sahip. Ve de kendi insanî doğan ile manevî bir şahsiyetin önünde kendini beyan etmek akıllıca olmaz. Hayırlı amellerin ve temiz düşüncelerinle kendini beyan etmen çok daha kayda değer ve önemlidir...

Ve bu mevzuda bize daha fazla soru sorma fırsatı vermeyerek yeniden ana konumuza dönüş yaptı.

* * *

İşte, bizim Graal sohbetimize geri dönersek... Bir kural olarak bu formüle sahip olan kişi, yani artık bizim uygarlığımızda burada, Dünyada kastediyorum, onu kendi kişisel gelişim amacına hizmet için kullanmıştı, yani Birincil Sesin tüm gücünü hemen hemen hiç devreye sokmamıştı. Çünkü bu muazzam bir Sorumluluk anlamına geliyor. Bir insan Birincil Sesin formülünü çalıştırmaya başladığında, aslında Birincil Lotus ile Allat'ın birleşimi olan bu üstün güç kendisini göstermeye başlıyor. Bu Birincil Ses bir insan tarafından sanki kendi içerisine doğru telâffuz ediliyor ve bu Sesin ruh olarak isimlendirilen İlâhî parçacık ile birleşmesi sonucunda dâhilî "patlama" cinsinden bir şey gerçekleşiyor. İnsan için bu kendine özgü bir parlama, manevî aydınlanma şeklinde kendisini gösteriyor ve insan ansızın kendi bilincinin dalgasından global bilinç dalgasına atlayarak, o ana kadar onun için tamamen bir muammadan ibaret olan ve onun önünde yeni idrak etmeler ile yeni imkânların ufuklarını açan bir gerçekliği algılama düzeyine geçiyor. Üstelik sonrasında da insan bu nitelikçe yeni algılama düzeyinde kalmaya devam ediyor. O, bu dünyanın aslında neden oluştuğunu görmeye ve bu dünyanın illüzyonunu kavramaya başlıyor. Ama en önemlisi, bilincin bu durumunda veya eskilerin de dedikleri gibi "ermişlik durumunda", Tanrı'nın gerçek dünyasının perdesi aralanıyor ve o, öteki dünyayı seyretme olanağına kavuşuyor. Ve de sadece seyretmekle de kalmayıp, Birincil Sesin sayesinde nihaî olarak reenkarnasyon çemberinden kurtularak öteki dünyaya, Tanrı'nın dünyasına gitme imkânını elde ediyor. Yani Birincil Sesin formülü, Tanrı'nın dünyasına, Nirvana'ya, cennete (nasıl isterseniz öyle de deyin) giriş için, kabaca ifade edersek, kendine özgür bir "ücretsiz bilet" olmuş oluyor, üstelik her bir insan için.

– Nasıl yani her bir insan için?! Hem müminler, hem de günah işleyenler için mi? – şaşırılmış bir yüz ifadesiyle konuştu Viktor.

– Yazı tura atmanın anlamı da bu zaten, her bir kişiye şans veriliyor!

– Hayır, müminler için tamam, bunu anladık da. Ama günah işleyenler için? – bir türlü açıklığa kavuşturamıyordu delikanlı.

– Hem müminin, hem de günah işleyenin bir ruhu var. Birincil Lotus çalışmaya başladığında, bu ise büyük bir manevî güçtür, Tanrı'nın dünyasına ait bir güç, bütün kapılar açılmış oluyor sadece.

– Yani, iman edenlerin de dedikleri gibi, bu insanın bütün günahları bağışlanmış oluyor, – diye netleştirdi Viktor.

– Çok doğru. Sorun, bu gücün açığa çıkması zamanında insanda hangi isteklerin baskın olmasında yatıyor sadece.

Nikolay Andreyeviç ise konuşmanın mecrasını onu ilgilendiren noktalara çevirmeye çalıştı.

– Demek, insanda nitelikçe yeni bir algılama biçimi açılmış oluyor.

– Evet. O, diğer insanlar için erişilmez olan şeyleri görmeye başlıyor.

– Hayır, ama nasıl yani başka bir algılama? – anlayamayan Kostik konuştu.

– Şey, senin için ilkel, mecazî bir örnek getirebilirim, anlaşılır olması bakımından. Örneğin, sen tüm hayatını dışarıya çıkmadan, kendi evinde yaşayarak geçiriyorsun. Senin hayatın, aynen senin gibi bu evin ve evin içindeki yaşamın dışında hiçbir şey görmemiş insanlarla yapmış olduğun iletişim hariç, başka hiçbir bilgi sağlayan kaynakların bulunmadığı bu evde geçen günlük yaşamından ibaret. Ve bir gün ansızın, senin hatta varlığından bile habersiz olduğun çıkış kapısının anahtarı senin eline geçiyor. Sen evin sınırları dışına çıkıyor ve kendin için beklenmedik bir anda bu evin senin hayatının yazgısı olmadığını, başka başka yaşanılan evlerin ve hatta seninkinden daha iyi evlerin olduklarını açıklığa kavuşturmuş oluyorsun. Görünen şu ki, hatta içinde yaşanılan evlerin bulunduğu sokaklar, koca şehirler ve farklı kıtalarda bulunan ülkeler bile varmış. Daha da fazlası, farklı gezegenler, yıldızlar ve senin hatta hayal bile edemeyeceğin türden farklı yaşam biçimlerinin yaşadığı bir uzay var. Ancak sen diğerlerinden farklı olarak, bu anahtarın sayesinde, sadece bu Evreni anlama fırsatını elde etmekle kalmadın, aynı zamanda da Evreni bütün ihtişamıyla Yaratmış olana giriş izni almış oldun. Ve sen Yaradanın harimine, en kutsal yerine bakmak şöyle dursun, sen şu sonsuzlukta, Tanrı'nın dünyasında kalada bilirsin. Ve işin en ilginç yanı da, sen aslında Tanrı'nın dünyasının zaten senin gerçek, ezelî Evin olduğunu idrak etmeye başlıyorsun.

– Harika! – düşünceli bir sesle söyledi Kostik.

– Ancak Tanrı'nın dünyasının varlığını idrak etmek, hatta Birincil Sesin gücünün kullanılması bile değil henüz. Bu, formülün açılışı oluyor sadece.

– Formülün açılışı mı?! O, nasıl oluyor? – merakla soruverdi Nikolay Andreyeviç.

– Doğu, ince iş. Her bir ilmin kendi gizli anahtarı bulunuyor, hele hele bunun gibisinden ilimlerin... İşin aslında, bahsi geçen İlimler ilk başlarda insanlara verildikleri zaman onların içindeki her şey oldukça basit ve anlaşılır idi. Ne var ki, insanlar işi ellerine alıp onları birbirlerinden saklamaya başladıkları zaman, şöyle içinden çıkılması karmaşık bir arapsaçına döndü olay. Meselâ, şimdi bu formülü açmanın "anahtarlarından" bir tanesini size anlatacağım. Azdan çoktan ilk başlardaki ilimlere yakın bir şey en azından.

Sensei biraz düşününce bir şeyleri hatırlayarak alıntı yaptı:

- "Kutsal Sesi elde edince, hatırla sen, bundan sonra
Her bir günün tanrıya adanmış senin,
Nirvana'ya erişimleri olan 33 efendiden birisine.
Gün içinde on iki defa eşit şekilde ona ibadet et
Yedi kere sessizce, ağzını açmadan beyan et,
Her şeyi yaratmış olanın Sesini,
Onun mahiyeti Nirvana'daki ölümsüzlüktür.

Aydınlanmış olarak otuz dördüncüye adım atarken,
Kendine bir yol seç: Nirvana'ya mı gideceksin yoksa burada mı
kalacaksın.

Dünyada kalınca yedi gün art arda secde et
Gün içerisinde on iki defa eşit şekilde
Yedi defa dışarıya sesli olarak beyan et
Mahiyeti Nirvana'da Ölümsüzlük olanın gizli Sesini".

Sensei sustuğunda epey uzun bir duraklama anı araya girdi.

– Nasıl, nasıl? – ürkek ürkek konuştu Stas.

– "Azdan çoktan ilk başlardaki ilimlere yakın bir şey en azından" olan anahtar bu mu yani? – derken şaşırıldı Volodya. – O zaman geriye kalanlar nasıl bir şey oluyorlar acaba?

Nikolay Andreyeviç ise tam aksine, duygularını göstermenin yerine nasıl derler, sıcağı sıcağına bu metnin ne olduğunu anlamaya çalıştı:

– Bu bir şifre! Kesinlikle, yedi sayıdan oluşan anahtar şifre! İlk durumda 33, 12 ve 7. İkincisinde ise 34, 7, 12 ve 7.

– Doktor efendi, siz satırları saymayı unuttunuz ama, – diye gülümsedi Sensei. – Birincisinde yedi, ikincisinde altı tane, toplamda on üç yapar!

– Hm, evet, – hemfikir olan Jenka doktora hitaben söyledi: – Bu bir Avrupa düşüncesi değil, Doğu düşüncesi!

Nikolay Andreyeviç şaşkın şaşkın bakışlarını konuşmakta olan Jenka'dan Sensei'e doğru çevirdi.

– Şifre değil mi bu?! O zaman nasıl anlayalım bunu? "33 efendiden birisine ibadet et...", "Yedi kere sessizce, ağzını açmadan beyan et, gizli Sesi..."

– Gerçekten de, – sohbeta katıldı Kostik, – sessizce, ağzını açmadan nasıl beyan edebilirsin ki? Bu mümkün değil. Bunun içinde bir şeyler şifrelenmiş sadece.

– Hem de nasıl mümkün, – cana yakın bir ifadeyle konuştu Sensei. – Aslında her şey çok basit. Birincil Sesin formülünün açılışını rivayet eden başlangıçtaki İlimlere göre ilk

başta insan bu Sesi formülünü otuz üç gün boyunca kendi içinde okuyor, yani sessiz bir şekilde günde on ikişer kez ve eşit zaman aralıklarıyla olmak üzere, her seferinde bu Sesi kendi içinde yedi defa tekrar edip okuyarak meditasyon yapıyor. Otuz üç gün sonra bu formülün insan üzerinde belirli bir etkisi kendisini göstermeye başlıyor ve bu da güçlü bir enerji parlamasına ve de insanın içerisinde nitelikli değişimlere neden oluyor. Birey, manevî anlamda hatırı sayılır dönüşümler geçiriyor. Otuz üçüncü günde üstün bir Ermişlik durumu onu sadece aydınlatmakla kalmıyor fakat hem de onun istikrarlı durumu hâline geliyor. O, Tanrı'nın gerçekliğini görmeye, ona ermeye ve onu idrak etmeye başlıyor. Bir kural olarak, Birincil Sesi formülünü açan şahsın ilgisini şu adî dünya artık çekmemeye başlıyor, zira onun önünde tamamen bambaşka, üstün bir dünya açılmaya başlıyor. Yani insana "dahilî hâkimiyet" olarak dedikleri şey verilmiş oluyor.

İnsan ise Tanrı'nın dünyasına şu "ücretsiz bilet" ile kendisini sınırlayabilir veyahut bunun üzerine bir de "haricî hâkimiyeti" de alabilir. Bu hedefe ulaşmak için de onun, otuz üç günlük dönüşümün ardından gelen sonraki yedi gün boyunca bu formülü aynı şekilde okuması gerekiyor, ancak bu sefer dışarıya sesli olarak. Bunun sonucunda da, onda "haricî hâkimiyeti", yani bu dünyanın üzerindeki hâkimiyeti açacak bir enerji transformasyonu gerçekleşecektir. İnsan güç sahibi olmaya başlayacaktır ve bu gücün sayesinde de gerçek bir şekilde doğaya, olaylara ve insanlara müdahalede bulunarak etki etmek mümkün hâle geliyor, nasıl derler, kendi odanın sınırlarını terk etmeden hem de. Bu gücün sayesinde o, şu anki dünya Evresinde hâkimiyet üzerinde bir hâkimiyet elde etmiş oluyor. Fakat bu transformasyon beraberinde özel bir Sorumluluğu da getirmiş oluyor.

İnsanlık tarihi boyunca Birincil Sesi formülüne sahip oldukları altı seferden üçünde, insanlar "haricî hâkimiyeti" istemeyerek sadece kişisel Aydınlanma ile yetindiler. Ve bu da anlaşılır bir şey. İnsanın önünde açılanlardan sonra geriye kalan her şey âdeta solup giderek kendi önemini kaybediyor. Gerçi diğer üç keresinde ise Birincil Sesi gücü faaliyete geçirilmişti. Üstelik her üçünde de bunu, insanların kaderleri için kendi üzerilerine Sorumluluk alan kadınlar yapmıştı. Onlar hatta biyolojik kabuklarından (bedenlerinden) özgür kaldıktan sonra bile fiilen öteki dünya ile bu dünyanın arasında kalarak birçok insanı manevî olarak kurtarmaya devam ediyorlardı. Ve bu arada da, manevî planda böyle bir şeye, bunun gibi bir Şansa sahip olup da yalnızca kişisel gelişim ile yetinmekten daha fazla değer veriliyor. Ama burada Sorumluluk da çok daha fazla oluyor.

– Bazıları da çok şanslı, – ağır bir iç çekişle konuştu Stas.

– Şans, her bir kişide var. – Sensei bunu da bir tür özel bir tonla telâffuz etti. Ve biraz sustuktan sonra da anlatmaya devam etti: – Birincil Sesi formülü farklı farklı zamanlarda verilmişti. Fakat onunla karşılaşan insanların manevî ezoosmosunu ne derece uyandırdığını daha iyi anlayabilmeniz açısından, bizimkine yakın zamanlarda gerçekleşmiş olan, onun son kullanımları hakkındaki hikâyeyi sizlere anlatmak istiyorum. Bu hikâyeye ise Hz. İsa, Meryem, Agapit ve Tapınakçılar ile bağlantılı olduğundan dolayı, sanırım bu arada da, bu kadar uzun

bir süre boyunca titiz bir şekilde Arhontlar tarafından gizlenen o devirlere dair gerçek hikâyeyi öğrenmek sizin için de bayağı ilgi çekici olacaktır.

Sensei rahat bir biçimde oturarak, hikâyesini anlatmaya devam etti:

– Evet, Başlangıçtaki Sesin formülü dünyaya beşinci kez Hz. İsa tarafından getirilmiş oldu ve diyebiliriz ki, bu dünyada yaşadığı süre boyunca insanların maneviyat düzeyini değerlendirdikten sonra, yazı turayı rastgele atmayarak bu formülü bilinçli bir şekilde diğerleri arasından manevî olarak en çok lâyık gördüğü insana emanet etti. Ve bu insan Meryem idi.

– Hz. İsa'nın annesi mi? – diye netleştirmek istedi Ruslan.

– Hayır. Hz. İsa bunu Magdalalı Meryem'e, tek sevdiği ve en sadık öğrencisi olan Meryem'e emanet etti.

– Ne yani, meğer Hz. İsa'nın kadını da mı vardı? – samimi olarak şaşırdı Nikolay Andreyeviç.

– Elbette.

– Peki, kimdi şu Meryem? – sessizce Kostik'e sordu Slavik.

– Şey, tövbe etmiş günahkârın birisi işte, – havalı havalı açıklama yaptı Filozof.

Bizim psikoterapi uzmanımız delikanlının cevap verirken nasıl kaşlarını çattığını görünce gülümsedi ve onun kısa konuşmasına ekleme yaptı:

– Ermitaj müzesinde XVI yüzyıl İtalyan ressamı Tiziano Vecellio'ya ait "Tövbekâr Magdalalı Meryem" adında bir tablo bulunuyor.

Sensei ise onları dinlerken kederle gülümseyerek, kelimelerinde belirli bir hüznün tonuyla söyledi:

– Magdalalı Meryem, tıpkı İsa güneşinin ışınları altındaki bir sabah şebnemi damlası gibi tertemiz bir ruha ve vücuda sahipti. Fakat anlaşılan, kendini beğenmiş Petrus'un ve sahtekâr Pavlus'un kibirlerini yücelten kişilerin ona karşı duydukları nefret hissi yeteri kadar fazla gelmişti. Zira bu zehir ile onlar Hakikati daha çıkış Kaynağında zehirlemiş oldular. Magdalalı Meryem ise, İsa'nın Sevgisinin sunağı üzerinde yanan ve hâlâ da yanmakta olan bir Meşale gibi kalmaya devam ediyor.

– Öyle mi? – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç. – "Kendini beğenmiş Petrus" ve "Sahtekâr Pavlus" mu? İlginç bir yorumlama.

– Valla, dürüst bir şekilde itiraf etmek gerekirse, – diye söyledi Viktor, – ben gerçekten de Magdalalı Meryem hakkında doğru düzgün hiçbir şey bilmiyorum. Hz. İsa'nın annesi hakkında duymuşluğum var ama Magdalalı Meryem hakkında...

– Ya, Meryem ile ilgili şeyleri bırak, Hz. İsa hakkında bile genel hatlarıyla üç beş şey biliyoruz, – umuma has kendini eleştiri havasına katıldı Stas. – Bu arada Sensei, hatırlıyor musun, hani bir ara Hz. İsa'nın hayatı hakkında ve O'nun Öğretisi'ni nasıl dine dönüştürdüklerine dair bize anlatacağını söz vermiştin?

– Evet, evet, evet! – diye başını sallayan Jenka, espriyle işaret parmağını havada salladı. – Bende skleroz olmasına rağmen hâlâ bunu hatırlıyorum.

Sensei aceleyle kendi bardağına sıcak çaydan koyarak bu arada da gizemli suskunluğunu korumaya devam ediyordu.

– Bunu dinlemek gerçekten de çok ilginç olurdu, – Sensei tereddüt ettiğini gören psikoterapi uzmanımız "süreci" hızlandırmaya karar verdi.

Çayından birkaç yudum alan Sensei konuştu:

– Madem ki söz vermişim, o zaman anlatacağım şimdi. Ancak bunun öncesinde sizin dikkatinizi şuna çekmek isterdim. **İnsanların dünyasında siyah olarak gözüken her şey siyah değil. Ve beyaz olarak gözüken her şey de beyaz değil. Renk algılaması içindekilerden geliyor. Ruh ne kadar temiz ise, bir o kadar sık sık insanoğlu bu dünyanın gerçek renklerini görmeye başlıyor. Ve manevî anlamda ne kadar çok büyüyorsa, bir o kadar fazla olarak bu dünyanın aslında ne olduğunu idrak etmeye başlıyor. Hakikati idrak etmeye yönelik özlemler şüphesiz takdire şayandır. Ancak unutmayın, ilmi artırdıkça kederi de artırmış oluyorsun.**

Bizim genç ekibimiz birbirimize bakarak, bu sözlerle Sensei'in ne demek istediğini tam olarak anlayamıyorduk. Fakat büyük ağabeyler onun sözünü kesmeden pür dikkat dinlemeye devam ettikleri için biz de onları örnek alarak kendi sorularımızı sonraya bırakmaya karar verdik.

– Hz. İsa'nın hayatına dair hikâyeyi size anlatmadan önce kısaca Meryem hakkında, Hz.İsa'nın annesi hakkında anlatmak istiyorum, çünkü onun hayat hikâyesi bugün itibarıyla kilise efsanelerinde günümüze kadar ulaşmış şeylerden önemli ölçüde farklılık gösteriyor. Meryem, Filistin'in kuzeyinde bulunan Celile'de Kana olarak adlandırılan yerleşim yerinde yaşamakta olan Yunan mültecilerinin kızı idi. Burası Taberiye gölünün batısında, dağların yamacında güzel manzaralı bir yerde bulunuyordu. Belirtmekte fayda var, o zamanlarda Celile'nin nüfusu oldukça karışık idi: orada çok sayıda Fenikeliler, Araplar, Suriyeliler, Yunanlılar yaşamaktaydılar. Üç yaşındayken Meryem yetim kaldı. Komşuları da onu, Taberiye gölünün kıyısında bulunan ve o devirler için büyük bir merkez konumundaki Taberiye şehrinde bulunan yetimlere yönelik bir tür yetimhaneye verdiler. Orada o, on bir yıl geçirdi.

Meryem on dört yaşına geldiğinde onu seksen yaşlarındaki bir ihtiyar olan Yusuf'a sattılar. Onu kendi ev işleri için bir hizmetçi niteliğinde almıştı yoksa şimdilerde saydıkları gibi kendisine eş olarak almamıştı. Günümüzde yaygın olan düşüncelerin aksine Yusuf varlıklı bir Yahudi idi. O, çok daha sonraları ortaya çıkacak ve şimdilerde Nasıra olarak ün salmış yere birkaç kilometre uzaklıktaki bir yerleşim yerinde oturuyordu. Yusuf dul kalmıştı. Onunla beraber onun yetişkin çocukları yaşıyorlardı.

– Peki, ne ile para kazanıyordu? Marangoz muydu? – diye merak etti Viktor.

– Hayır. O bir tüccar idi. Sadece olarak o zamanlardaki Yahudi geleneğine göre her bir genç Yahudi'nin gelecekte bağımsız olarak kendi ekmeğini kazanabilmesi için herhangi bir mesleğe sahip olması gerekiyordu. Yusuf da daha genç yaşlarındayken marangoz mesleğine sahip olduğu zaman bu anlamda bir istisna teşkil etmiyordu. İşte, Meryem'i de ev işlerinde istismar ediyorlardı, bir köle olarak. On yedi yaşına geldiğinde "sahipleri" onun hamile

olduğunu fark ettiler. Yusuf ise kendi ailesi üzerine namussuzluk söylentileri ve kara leke düşürmemek için onu evinden kovdu. Komşularından gizli bir şekilde Meryem'i köylerinin uzağına götürerek yolun kenarına bırakıverdi...

– Tek başına mı?! – dehşetle ifade etti Tatyana.

– Üstelik hamileyken, – hatırlatıverdi Kostik.

– Hamileyken mi? Kimden peki? – diye soruverdi Ruslan.

Stas, Ruslan'a hitaben gülümseyerek belirtti:

– Günahsız doğumla ilgili bir şeyler duymadın mı hiç?

– Sen de buna inanıyorsun yani?

– O kadar da efsanevî değil canım, – görünen çocukların bu "müzakereleri" zamanında suskunluğunu korumakta olan Sensei'den dolayı onların diyaloguna karıştı Nikolay Andreyeviç. – Hiç değilse bugün itibarıyla bilim, artık teorik olarak belirli dış unsurların etkisi altında kadın yumurtalığının rahim içinde kendi kendine bölünebileceğini ve normal bir cenin oluşturabileceğini teyit eden düşünceye gelmiştir.

– Belirli dış unsurların etkisi altında mı? – gülümseyerek tekrar soran Jenka, ardından büyük bir hevesle onayladı: – Belirli dış unsurların etkisi altında tabii ki de olabilir. Bunun tartışması bile yapılamaz!

Büyük ağabeyler kendi tebessümlerini gizlemeye çalışırken Nikolay Andreyeviç itiraz etti:

– Bunu demek istemiyordum. Bu konuyla ilgili hayvanlar üzerinde belirli tıbbî ve biyolojik deneyler yapılmıştı. Dişileri radyasyon ışınımına maruz bıraktıkları zaman, bu durum yumurtalıkların kendi kendine bölünmeye başlayarak cenin oluşturmalarına yol açmıştı. Yani dolaylı olarak, bu da belirli anlamda kız bünyesinde hamileliğin gelişiminin mümkün olduğunu teyit etmiş oluyor. Eğer şu yerlerde de, Filistin'i demek istiyorum, radon kaynaklarına sahip göllerin yeteri kadar bulunduğu gerçeğini de hesaba katarsak, o hâlde...

– Radyum mu?! Kutsalların en kutsalı, – derken haç çaktı Jenya.

– Radyum değil, radon, – diye onu düzeltti Nikolay Andreyeviç. – Asal gazlara ait radyoaktif bir kimyasal element oluyor bu. Radyum ise toprak alkali grubundan metallere ait ediliyor. Genç delikanlı, siz okulda kimya dersi aldınız mı hiç?

– Şey, o hatta bu kelimenin ne olduğunu bile bilmiyor, – Jenya'nın ensesini kaşımakta olduğunu gören Stas arkadaşının yerine şakayla cevap verdi.

– Niye bilmiyor muşum? Biliyorum! – diye arkadaşı karşı çıktı. – Ben hatta şu an bile laboratuvar araştırmalarının birinci yasasını hatırlıyorum.

– Hangi yasaymış bu?

– Nasıl hangi? Sıcak şişe de bakınca, aynen soğuk şişe gibi gözüküyor.

Arkadaşlar gülüştüler, Viktor ise neşeli neşeli söyledi:

– Evet, böylesini istesen bile unutamazsın.

Nikolay Andreyeviç ise Sensei'in çayını yudumlarken arkadaşların şakalarını sessizce izlediğini görünce yarım kalmış sohbeti başlatmak için acele etti:

– Gerçi benim bildiğim kadarıyla, Meryem'in günahsız hamile kalışına dair hâlâ tartışmalar sürüyor. Ve birbirinden farklı fikirler ortaya atılıyor, partenogenez olasılığına dair bilimsel varsayımlar ile bu konu hakkındaki hipotezlerden başlayarak, ta ki Meryem'in kaçak bir Roma askeri Pantera'dan hamile kaldığını rivayet eden aşırı insan duygusallığına kadar. – Ve artık daha sessiz bir sesle, sanki şüphe ediyormuş gibi söyledi: – Gerçi Pantera mı, Pandera mı, belki de Yunanca'da "bakire" anlamına gelen "parthenos" kelimesinin değiştirilmiş bir biçimi de olabilir sadece.

– Sahiden de Meryem kimden hamile kalmıştı? – yüzünde geniş bir gülümsemeyle sordu Ruslan.

Herkes aşikâr bir merakla yüzünü Sensei'e doğru çevirdi. Ne var ki, onun yüzünde tebessüme dair en ufak bir iz dahi yoktu. Bakışlarında hüznün mü, yoksa sitem mi dolu bir ifade vardı.

– Eh, insanlar, insanlar, – diye kederle söyledi. – Gerçekten de bunun bir önemi var mı?! Yoksa İsa'nın ana rahmine düşme süreci O'nun kim olduğundan daha mı önemli? O'nun Öğretisi'nden daha mı önemli? Zira O, Tanrı'nın bir varlığıdır, O, Tanrı'nın Oğludur. Meğer mesele O'nun geldiği vücuttan mı ibaret? Zira çok daha önemli olan, bu vücutta Kimin bulunduğu ve O'nun bu dünyaya getirmiş olduğu Hakikatte idi.

Böylesine bir iç acısıyla söylenmiş olan bu sözlerden sonra millet nefesini tutarak sessizliğe gömüldü. Tutkuyla alevlenen bakışlar, Sensei'in ruhumuzun derinliklerine kadar işleyen bakışlarından utanç hissiyle saklanmaya çalışırken çabucak sönuverdi. Hatta ben bile bu tartışmada iştirak etmiyor olmama rağmen arkadaşlarım ve kendi adıma ve de biz insanların Aydınlığın özlemine çekerken yine de içimizdeki Hayvanın hâlâ çok güçlü olması sebebiyle bütün insanlık adına duyduğum kendine özgü bir suçluluk duygusu ile beraber içimde garip bir sıkıntı hissetmişim. Dedikleri gibi, özlemine çekmek, olmak anlamına gelmiyor henüz.

Bu dehşetli ve boğucu sessizlik içerisinde ansızın Sensei ifade etti:

– Bir tek, daha fazlasını kucaklamayı beceremeyen kişi ufak tefek şeylerle uğraşiyor.

Bunu söyleyen Sensei yeniden sessizliğe gömüldü. Bakışlarını bir kenara çekerek, ağırdan bir iç çekti. Ve kısa bir duraklama anından sonra, sanki şu konu dışına çıkma olayı hiç olmamış gibi sakin ve düzgün bir ses tonuyla hikâyesini anlatmaya devam etti.

– Meryem, İsa'yı Taberiye şehrine yakın bir yerde doğurdu. Ve doğum yaparken ki çığlıklara koşup gelen ilk insanlar da bu yerin yakınlığında koyun sürülerini otlatmakta olan çobanlar oldu. Bizzat onların tam zamanında yapmış oldukları yardımları sayesinde Meryem bebeğiyle birlikte hayatta kalmıştı. O, kendi çocuğuna bir Yunan ismi olan İsa adını verdi, bu da "Kurtarılmış" anlamına geliyordu, çok daha sonradan yorumlamaya başladıkları gibi "Kurtarıcı" anlamına gelmiyordu.

– Yani o hâlde İsa, Beytullahim'de doğmamıştı? – şaşırılmış bir ifadeyle konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Hayır. İsa'nın Beytullahim'de doğduğuna dair rivayetler artık İsa'nın Öğretisini dine dönüştürmeye başladıkları zamanlarda ortaya çıkmaya başladı. Bu mesele ile ilgilenen kişiler baştaki ruhban sınıfına ait Yahudiler olduğu için de, yazılmakta olan metinler buna uygun olarak kaleme alınıyordu. Onların kadim yazılarına göre Mesih, kral Davud'un soyundan gelmek zorundaydı. Beytullahim ise "Davud'un şehri" olarak görülüyordu. Ve İsa hakkındaki bütün dinî hikâyeler de bu Yahudi kehânetine uyacak şekilde yazıya dökülüyordu.

– Şu işe bak!

– Günümüzde din, İsa'nın hayat hikâyesini güya o zamanlarda insanların birçoğunun daha İsa doğmadan önce O'nun kim olduğunu bildikleri tarzında sunuyor. Oysa aslında O'nun dünya kaderindeki her şey İnsan Oğlunun hayatında olduğu gibi gerçekleşiyordu. İsa'nın hayatındaki çok şey, insanların dediği gibi, tesadüfen olmuştu. Fakat neyin ne olduğunu anlamaya çalışırsak, bunlar gerçekten de tesadüf müydü acaba? Zira Allah'ın işleri, insanlar için bir sır. O'nun yaptığı yardımlar ilk bakışta görünmezler.

Olguların nedensel ilişkilerini ve farklı farklı olayların gerçek gerekçesini çoğu zaman yeteri kadar derinden idrak etmeyen insanların kriterlerine göre birçok şeyler tesadüf eseri gerçekleşmiş oluyor. Tesadüfen başka bir sokağa sapıyorsun ve uzun zamandan beri görmediğin ama sırf o anda çok ihtiyacın olduğu bir tanıdığın ile karşı karşıya geliyorsun. Tesadüfen başka bir şehre düşüyorsun ve orada kendi hayat maksadını buluyorsun. Tesadüfen bir insana yardım ediyorsun ve uzun yıllar aradan sonra o da tamamen tesadüfî bir şekilde tam da gerektiği bir zamanda senin yanında beliriyor ve hayatını kurtarıyor.

İsa'nın kaderinde de böyle olmuştu. Doğumdan sonraki birkaç günün ardından, tesadüfen kendisini kurtarmış çobanların gösterdikleri özenin sayesinde az çok iyileşmeye başlayan Meryem, bu sefer artık bebeğiyle beraber yeniden Taberiye'ye geldi. Sadaka istediği sırada yine "tesadüfen", – Sensei son sözün altını çizdi, – Amvrosios isimli yaşlı bir Yunan onun yanına yaklaştı. Sadakayı verip, nasıl yaşadığı hakkında bir iki soru sorduktan sonra Meryem'i bebeğiyle beraber alarak Mısır'a götürdü. İsa annesi ile beraber bu sıradan olmayan insanın yanında yaşadığı sıralarda sağlam bir eğitim okulundan geçmiş oldu.

– Sıradan olmayan mı? – anında bu kelimeye takıldı Stas. – Nasıl yani?

– Bu bir Mejan idi, yani doğrudan Şambala'ya erişimi olan bir insan.

– Bak şu işe! Ve buna da "tesadüfî" karşılaşma mı diyorlar? Hiçbir zaman inanmam buna! – gülümseye gülümseye belirtti Jenka.

– İsa'nın insanların dünyasına gelişine hazırlanan bir tek Arhontlar değildi tabî, – diye ona cevap verdi Sensei.

– Amvrosios mu? Tuhaf bir isim. Daha önce hiç duymadım, – Kostik'e hitaben sessiz bir şekilde söyledi Slavik.

– Yunanca'dan çeviride "Amvrosios", "ölümsüz" anlamına geliyor, – sanki lâf arasındaymış gibi belirten Sensei hikâyesini anlatmaya devam etti: – On iki yaşına geldiğinde de İsa, kendi Mahiyetinin ve aslında Kim olduğunun bilincine ilk defa vardığı zaman artık belirli manevî uygulamalara hakim olmanın yanı sıra hem de felsefe, gramer,

gerçek tarih ve bazı pozitif bilimlerde konusunda da yeteri kadar sağlam temellere dayanan bilgilere sahip olmuştu. Birkaç yabancı dil biliyordu ve O'nun sıra dışı şifa verme yeteneği ile Kadim Mısır'ın bin yıllık tıp pratiğinden edindiği bilgilerin birleşiminden oluşan emsalsiz tıbbî maharetlere sahip idi. Ve artık söylemiş olduğum gibi, on iki yaşlarında artık O, Kendisinin Kim olduğunu, burada neden bulunduğunu ve ne yapması gerektiğini biliyordu...

– Aha, şimdi anlaşıldı, İsa'nın çocukluk yıllarından inatla hiç bahsedilmiyor oluşunun sebebi, – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç.

– İssa'nın Doğu'ya gitme gerekçesi dolayısıyla da O, annesi ile beraber Filistin'e dönüyor. Yol üzerinde İsa'nın yaşıtı olan ve öksüz kalmış bir erkek çocuğu ile karşılaşıyorlar. Onun adı Yahya idi. Bu, sonraları metinlerde Vaftizci diye çağıracakları kişinin aynısı oluyor. Meryem ve İsa çocuğu kendi yanlarına alıyorlar. İsa ile Yahya sıkı bir dostluk kurarak, kardeş gibi oldular. Annesinin vatanında yaşadıkları sürede neredeyse iki yıl boyunca İsa onun eğitimi ile uğraşiyor ve aynı zamanda da manevî ilimleri ona öğretiyordu. On dört yaşına geldiğinde İsa, annesini Yahya'nın himayesine emanet ederek karşısına çıkan bir ticaret kervanı ile Doğu'ya gidiyor.

– Tibet'e mi? – pür dikkat Sensei'i dinlemekte olan Volodya soruverdi.

– Hayır, biraz daha uzağa, Altay dağlarına.

Volodya yüzündeki soru işaretiyle şaşkın şaşkın Sensei'e baktı. Bunun üzerine diğeri şöyle dedi:

– Onun orada olması gerekiyordu.

– Niçin?

Bu sefer de Sensei aşikâr bir şaşkınlıkla Volodya'ya bakarken, görünen bu bakışlar cevabın kendisinden daha anlaşılır olmuştu.

– Hee, – neyin ne olduğunu anlayan Volodya az buçuk canlanıverdi. – Anlaşıldı!

Sensei ise bize meraklanmaktan çatlatan bu noktaya fazla vurgu yapmadan hikâyesini anlatmaya devam etti:

– Ve artık geri dönüş yolculuğu zamanı hem Çin'de, hem Hindistan'da hem de ki başka doğu ülkelerinde bulundu. Yani İsa, Filistin'e geri döndüğünde artık neredeyse otuz yaşlarında bulunuyordu. Yahya ise bu arefede artık etkin vaiz faaliyetlerinde bulunuyordu. Onun kendi takipçi grubu vardı ve doğal olarak sık sık onlara İssa hakkında anlatıyordu. Ve İsa, Doğudan döndüğü zaman Yahya'nın grubundan birçokları O'nun arkasından gitmeye başladılar. Ve İsa'nın kendisine öğrenci olarak aldığı ilk insanlardan birisi de Andreas oldu. Hani bir zamanlar size anlatmış olduğum şu İlk Çağrılmış Andreas.

– Peki ya Petrus? Çünkü bildiğim kadarıyla Petrus da ilk havarilerden birisi olarak görülüyor? – anlaşılan bunu hatırlayan Nikolay Andreyeviç neyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Sensei yeniden birkaç yudum çay içtikten sonra sakın sakın konuştu:

– Bu kilise efsanesine göre ama. Gerçek hayatta hiç de öyle olmamıştı. Dahası, İsa hiçbir zaman Petrus'u talebesi olmaya çağırmamış ve hiçbir zaman ona kendi Öğretisinin elçisi, yani havarisi olduğunu söylememişti, hele hele ilk havarisi olduğunu!

– Dur bir dakika, – neyin ne olduğunu anlamaya çalıştı Nikolay Andreyeviç. – Peki, o zaman "Yeni Ahitte" bahsi geçen, hani İsa'nın, Petrus'u kardeşi Andreas ile balık avlarken gördüğü ve onları "insan avcısı" yapmak için peşinden gelmelerini söylediği şu olaya ne demeli?

– Sadece olarak İncil, özellikle de "Yeni Ahit", İsa'nın yaptığı işlerin zemininde Petrus ve Pavlus'un saygınlığını yüceltme amacına hizmet edecek şekilde yazılıyordu. Eğer senin bildiğin dört İncil'in dışında "Yeni Ahitin" kitaplarını dikkatli bir şekilde okuyacak olursan, her şeyin onların mevki ve dogmalarını yükseltme amacına uygun olarak sunulduğunu anlayacaksın. Neden peki? Çünkü İsa'nın Öğretisi üzerine din inşa edenler genel itibarıyla güç arayışı hedefinin peşinden koşuyorlardı, İsa'nın zemini üzerinde bu şahısları yüceltmek sadece olarak onların işlerine geliyordu. Ne var ki onların dogmaları insanları maddiyata bağımlı hâle getiriyor ve İsa'nın gerçek Öğretisinin yaptığı gibi onları manevî özgürlüklerine kavuşturmuyordu.

Sensei susuverdi, anlaşılan az önce duyduklarımızı daha iyi "sindirmemiz" için bize fırsat tanımak istiyordu.

– Hm, böyle bir şeyi iddia edebilmek için ciddi kanıtlara ihtiyaç var ama, – görünen bu konu hakkında Sensei'den daha fazla duymak isteyen Nikolay Andreyeviç merak dolu bir sesle ifade etti.

– Kanıttan çok ne var. Sadece ön yargısız bir şekilde tarihe bir göz at, Petrus'un ve Pavlus'un kim olduklarına bir bak. Tahlil et, karşılaştır ve kendin her şeyi anlayacaksın zaten.

– Güzel bir öneri, – diye seslenen Nikolay Andreyeviç gülümseyerek ilâve etti: – Ancak kütüphanelere hücum etmenin öncesinde bu hikâyeyi senden duymak isterdim.

– Nasıl isterseniz, – diye omuzlarını silkti Sensei. – O zaman madem ki biz bu konuya artık değinmiş olduk, en iyisi her şeyi sırasıyla anlatmak. Petrus'dan başlayalım... Gerçekte bu adamı Petrus değil de İona'nın oğlu Simon anlamına gelen Simon bar İona gibi çağırıyorlardı. Ona boşuna İona'nın oğlu demiyorlardı, gerçi böyle bir lâkap o zamanlar için doğal bir şeydi. Şöyle ki aslında, Andreas onun öz kardeşi değil de üvey kardeşi oluyordu...

– Aslında evet, – sessiz bir şekilde kabul eden Nikolay Andreyeviç, – nedense bunu hiç düşünmemiştim. Çünkü Andreas, sırf bir Yunan ismi...

Ne var ki, Nikolay Andreyeviç âdeta kendi kendine düşünüyormuş gibi konuştuğundan dolayı Sensei konunun dışına çıkmayarak anlatmaya devam etti:

– ...Simon Celileli idi ve Beytsayda yerleşiminden çıkmaydı. İsa ile karşılaşmanın öncesinde artık evli barklı bir adamdı, iki çocuğu vardı ve hayatını Taberiye gölünde balıkçılık yaparak kazanıyordu.

– Gene şu göl, – şakayla sitem etti Jenya. – Sensei, artık kaçınıcı kez şu gölden bahsedip duruyorsun. Bari onun nerede bulunduğunu benim gibi bir kılavuza söyleyebilir misin?

– Olur tabii, – babacan bir tavırla söyledi Sensei. – Akdenizin doğu kıyılarını gözlerinin önüne getir, kıyı boyunca akmakta olan Ürdün nehrini. Taberiye gölü tam da Filistin'in kuzey kısmında, Ürdün nehrinin yolu üzerinde bulunuyor. Bu arada bu büyük göle eski zamanlarda Celile denizi de diyorlardı, hem de Gennisaret gölü, Taberiye, Kinneret "denizi" gibi isimleri de vardı. Biçim olarak bırakılmış bir izi andırıyor, sanki kuzey yönünde sol ayağın bırakmış olduğu bir iz. Yani şimdi haritaya bakınca artık yolunu kaybetmezsin kılavuz, – gülümsemeyle ifade eden Sensei yarım kalmış hikâyesini anlatmaya devam etti. – İşte, Simon da İssa hakkında ilk defa, o zamanlar henüz Yahya'nın talebe cemaatinde olan ve kendisinden yaşça küçük üvey kardeşi Andreas'tan duymuştu. Andreas doğrudan İsa'nın kendi talebeleri arasına girince ise Simon'un, İsa'nın yaptığı mucizeler, şifa vermelerine dair Andreas'ın anlattıklarından dolayı uyanan bir merakla, bu mucizeleri kendi gözleriyle görme ve mümkünse bunları yapmayı öğrenme sevdasıyla kardeşinden kendisini İsa ile tanıştırmasını rica etti. Kardeşi tabii ki de bu ricayı yerine getirdi. Fakat... Simon ve Andreas tamamen birbirlerinden farklı insanlar idiler. Andreas iyi kalpli, samimi, cömert ve yüce gönüllü birisi idi. Yani sayelerinde İsa'nın öğrencisi durumuna geldiği insancıl meziyetlere sahip idi. Simon ise onun tam bir karşıtı durumundaydı: oldukça bencil, çıkar düşkünü, güç sevdalısı ve yüreksiz birisiydi.

– Evet, aileler içinde bunun gibi karşıt mizaçlar sık sık karşımıza çıkıyor, – Sensei'li dinlerken yine sessiz bir şekilde belirtti Nikolay Andreyeviç.

– İşte şimdi gözlerinizin önüne getirin, İsa hakkındaki bilgilerin her birisi tarafından hangi biçimde algılanmış olduğunu. Andreas, İssa'nın Yüce Ruhunu tarafından etkilenecek anlatırken samimi kalpten kendi hayranlığını dile getiriyorken, Simon ise sırf bu insanın sahip olduğu şu güce, Andreas gibi insanları kendi önünde titremeye "zorlayan" şu etkinin gücüne hayran kalmıştı. İnsanın tutku ve özlemlerindeki şu farkı hissedebiliyor musun?

– Hem de bariz olarak! – diye onayladı bizim doktor.

– Andreas'ı hayran bırakan şey bizzat İsa'nın manevî Varlığı, onun ruhlara ve bedenlere şifa verme yeteneği, insanlara yaptığı yardımlar iken, Simon bencil dürtülerinden yola çıkarak İsa'nın yapabildiği şeyleri kişisel çıkarları ve şöhret uğruna öğrenmek istiyordu. Bu yüzden de Simon İsa'nın yanına geldiği daha ilk gün, tek bakışta bu insanın bütün mahiyetini ve arzularını elini içi gibi gören İsa ona, tercümede "taş" anlamında gelen "Kifa" ismini verdi. Üstelik, sonradan yorumlamaya başlayacakları gibi, güya İsa'nın Kendi Kilisesini üzerine inşa etmeyi söz verdiği "taş" anlamında değil tabii. Fakat bizzat Simon'un mahiyeti olan taş olarak. Zira günümüzde nasıl ki "taş kalpli", "taş yürekli" gibi ifadeler varsa, aynı şekilde o devirlerde de "taşlaşmış kalp" gibi bir ifade kullanılıyordu. O devirlerde "taş", her yerde yaygın bir idam şekli olan recm, yani taşlarla katletmeden dolayı insanlar arasında hor görülen ve ayıplanan bir araç idi. İşte İsa da, kendisini içindeki Hayvansal

başlangıcın mevkisinden değerlendirmekte olan Simon'da hor görü ve ayıplama taşını görüvermişti. Bu yüzden de, Kalpleri gören birisi olarak ona "Kifa" ismini vermiş ve ilk karşılaşmalarından son görüşlerine kadar onu böyle çağırmaya devam etmişti.

Büyük bir ilgiyle Sensei'i dinlemekte olan Stas soruverdi:

– Sonra ne oldu, İsa kovdu mu onu?

– Ne diyorsun, – cana yakın bir ifadeyle uzattı Sensei. Tabii ki de, hayır. O, İssa idi! Onun arkasından, hakikî öğrencilerinin yanı sıra hem de değişik değişik insanlar gidiyorlardı. Bazıları sırf İsa'nın şefkat dolu, teselli edici sözlerini dinleme adına. Diğerleri ise, Simon misali, gizliden gizliye mucizeler yapmayı öğrenmeyi istiyorlardı. Hatta bazıları da baştaki güç sahiplerinin emriyle özel olarak takipçilerin grubuna sızarak İsa'nın bütün faaliyetlerini ve yer değiştirmelerini izleme görevini hayata geçiriyorlardı.

– İsa'nın Öğretisi baştakilerin ilgisini mi çekiyordu yoksa? – ironik bir ifadeyle soruverdi Viktor.

– Hem Öğretisi, hem de İssa'nın şahsiyeti, özellikle de Vaftizci Yahya'nın halka açık olarak o zamanlar için yapmış olduğu böylesine korkusuz beyanlarından sonra.

– Peki, etrafında bulunan bu insanlardan İsa'nın haberi var mıydı?

– Tabii ki. O, İssa idi!

– Ne yani, bilmesine rağmen hiçbir şey demiyor muydu?! – gerçek bir hayret ifadesiyle söyledi Kostik.

Sensei, tam bir anlayış ve acıma dolu gözlerle delikanlıya baktıktan sonra ifade etti:

– Çocuklar, gelin olayların ilerisine atlamayalım, sırasıyla gidelim. Bu şekilde siz de, sonrasında bütün insanlığın tarihine küresel çapta etkileri bulunan İsa'nın faaliyetlerinin mahiyetini daha iyi anlamış olacaksınız. İşte Kifa da, hatta İsa'nın kendi hakikî öğrencileri ile yaptığı mahrem sohbetlerinde bulunmayı başardığı zamanlarda bile diğerlerinin ruhları ile algıladıkları şeyleri mantığı ve akli aracılığıyla anlamaya çalışıyordu. Zira Kifa'nın istekleri tamamen maddî dürtülerden ve tutkularından oluşuyordu. Bu yüzden de Kifa, İsa'nın Öğretisini kötü anlıyordu, ne var ki, insanlar arasında böylesine bir şöhret ve saygınlık sahibi bir Şahsiyetin yanında bulunmak onun gururunu okşuyordu. Onun içinde yanıp tutuşan şey, kendisine şöhret ve para getirebilecek her şeyi İsa'dan öğrenmek tutkusundan ibaretti.

Nikolay Andreyeviç biraz düşündükten sonra şaşkın şaşkın soruverdi:

– Peki neden sen "İsa'nın hakikî öğrencileri" diyorsun? Kim oluyordu onlar? Hani İncillerde sözü geçen şu on iki kişi mi?

– İşte bu yüzden söylüyorum ya, sonradan ataerkil dini oluşturdukları devirlerde, O'nun öğrencileri olarak kaleme aldıkları kişilerin hepsi öyle değildi. İsa'nın gerçek öğrencilerinin arasına hem erkekler, hem de ki kadınlar giriyordu. Ve bu grup, içinde özgürlük ve eşitlik havasının hüküm sürdüğü sıra dışı bir gruptu. Bu, İmhotep'in grubunun dâhilî çemberi örnek alınarak oluşturulmuş bir grup idi. Üstelik, İsa'nın öğrencileri arasında ilk sırada gelen de bizzat bir kadın olan Magdalalı Meryem idi. İsa, O'na Kendi Öğretisinin

varisi diyor ve kendi Elçisi olduğunu söylüyordu, bu da Yunanca apostolos gibi telâffuz ediliyor.

– Magdalalı Meryem'in ilk havari olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?! – hayretle ifade eden Nikolay Andreyeviç anlaşılan bu türden bir bildiri karşısında şoka uğramıştı. – Bense düşünüyordum ki...

– Bunu sen düşünmüyordun, – sakın ama net bir şekilde ifade eden Sensei sanki bununla sözlü olarak söylediğinden daha fazlasını anlatmaya çalışıyordu. – Seni böyle düşünmek zorunda bıraktılar. Taklit edebileceğin örnek niteliğindeki hazır bilgileri verdiler sana, sense bunları kabul edip benimsemiş oldun, üstelik kayıtsız şartsız olarak, hatta işin mahiyetini bile sorgulamadan. Oysa gözlerindeki perdeyi bir kenara çektiğin anda olup biten olayları tamamen başka bir bakış açısından görmeye başlayacak, büyük resmi göreceksin.

– Belki de öyle, – diyerek onunla hemfikir oldu Nikolay Andreyeviç.

Sohbette bir duraklama anı araya girdi. Tatyana ise, görünen merakından çatlaya çatlaya aceleyle soruverdi:

– Peki, İsa ve Magdalalı Meryem birbirleriyle nasıl tanıştılar?

– İsa Doğudan döndüğü zaman sık sık Taberiye gölünün kıyı şeridinde bulunan farklı farklı şehirleri ziyaret ediyordu, Meryem'in yaşadığı Migdal-El de bunlardan birisiydi. Bu kadim kent, İsa'nın sık sık uğradığı Kefernahum ile Taberiye arasındaki yolun üzerinde bulunuyordu. Bu arada, Migdal-El'in kalıntıları da günümüze kadar ulaşmış. Gerçi şimdi onun yerinde küçük bir kasaba olan Mecdel bulunuyor. İşte Migdal-El kentinde de İsa, sonradan Magdalalı olarak çağrılacak Meryem ile tanışmış oldu. Daha önce de söylediğim gibi Meryem ne bir günahkâr, ne de ki sonrasında güya İsa'nın "içinden yedi cini kovduğu" bir insan değildi. İçlerinde kıskançlık, yalancılık, kibir ve iki yüzlülük cinlerinin olduğu birileri vardysa eğer, bunlar din oluştururken Migdal-Elli Meryem'e iftira atanların kendileri idi. Aslında o, saf, güzel, akıllı, çıkar gözetmeyen ve merhamet dolu bir insandı. Ve Meryem oldukça zengin bir aileden çıkmasına rağmen sırf İsa'nın yanında olmak ve O'na yardım etmek uğruna kendi isteğiyle bütün ayrıcalıklardan ve toplumdaki yüksek konumundan vazgeçmişti.

– Peki, neden ona Magdalalı diyorlardı? – soruverdi Kostik.

Nikolay Andreyeviç tedbirli bir ifadeyle kendi tahminini dile getirdi:

– Muhtemelen, bu adı ona yaşamış olduğu Migdal-El şehri dolayısıyla verdiler.

– Hiç de öyle olmadı, – diye itiraz etti Sensei. – Bu noktada her şey düşündüğünden daha ciddi. Matta İncilinde (16-cı bölüm, 13-26-cı satırlar) gerçekte gerçekleşmiş olaylara dayanarak oluşturulmuş bir hikâyeden bahsediliyor. Ne var ki, bu hikâyenin baş kahramanı Petrus değil de Meryem idi. İsa bir gün öğrencilerinden kendisini kim olarak gördüklerini, yani kim olduğunu düşündüklerini sordu. Öğrencileri de O'nu Öğretmenleri olarak gördüklerini söylüyorlardı. Ve bir tek Meryem o andaki sorunun O'nun Mahiyetinden çıktığını anlayarak, "Sen İsa, Tanrı'nın Oğlusun" diyerek cevap verdi. Ve bu zaman İsa ona şöyle dedi: "Ne mutlu sana Meryem, bunu sana açan et ve kan değil, göklerdeki Babamdır.

Ben de sana şunu söyleyeyim: sen Benim Kilisemin Magdalası'nın ve cehennem kapıları onun üstesinden gelemez". Sırf bu vakitten sonra Meryem'e, Magdalalı demeye başladılar. Ve bu da, onun Migdal-El şehrinden olması dolayısıyla değildi. Sadece olarak Aramice'de magdala "kule" anlamına geliyor. Bilgi sahibi insanlar için "İsa Kilisesinin Magdalası", "Şambala'nın Kuleleri", "İmanın Sütunları" benzer kavramlar olup, kendilerine Şambala'nın ilimlerinin açıldığı ve emanet edildiği özel insanlar anlamına geliyor. Farklı zamanlarda, farklı dillerde bu insanları farklı farklı adlandırıyorlardı, fakat anlam açısından hep aynıydı. Kadim Slavlar, örneğin, onlara "Vejarlar" diyorlardı, bu da aynen "Şambala'nın Kuleleri"nde olduğu gibi "İlim Sütunları" anlamına geliyordu. Hatta günümüzde bile "Veja" kelimesinin değişik halklar arasında "kule", "bilen", "bilgili" gibi ilk bakışta değişik kavramları tanımlıyormuş gibi bir izlenim bırakması da tesadüf eseri gerçekleşen bir şey değildi.

Yani Magdalalı Meryem hakkında konuşmaya başlarsak, o, İsa'nın kendisine gizli ilimleri emanet etmekle kalmayıp aynı zamanda da aslında Birincil Sesin adapte edilmiş bir formülü olan ve şimdilerde insanların "Gaal" olarak isimlendirdikleri şeyi verdiği en yakın öğrencisi idi. Bu da zaten "Göklerdeki Krallığın anahtarları" oluyordu, hani İsa'nın da söylediği gibi: "Göklerin Krallığının anahtarlarını sana vereceğim. Yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde de bağlanmış olacak; yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde de çözülmüş olacak".

* * *

– Nasıl yani, İsa'nın Veja'sını İncillerde Petrus ile mi değiştirmiş oldular? – suratını asan Volodya söyleyiverdi.

Sensei ise omuzlarını silkerek, hüzünlü bir ifadeyle belirtti:

– Bunlar birer insan amelinden ibaret sadece...

Ne var ki, Sensei bunu söyler söylemez arkadaşlar onu soru yağmuruna tuttular:

– Hayır ama Meryem'i neden Petrus ile değiştirdinler ki, sebebi ne?

– Gaal'e ne oldu peki?

– Peki, Petrus'un üç kez İsa'yı sattığı doğru mu?

– Keşke üç kez olsaydı, – sitem edercesine söyledi Sensei. – Kifa zaten Kifadır. Hatta Pontius Pilatus'un adamları İsa'yı hayata döndürmeye çalıştıkları gece Kifa, İssa'nın öldüğünü düşünerek Magdalalı Meryem'e "göklerin krallığının anahtarlarını", yani İsa'nın son akşam yemeğinde kendisine teslim ettiği şu sırrı ve aynı zamanda da havarilerin arasında birinciliğin yanı sıra havari liyakatini satın almak için para teklif etmişti. Bunun üzerine Meryem onu "insansı doğasıyla Tanrı'nın armağanına göz dikmek" niyetine sahip olmakla suçlamıştı.

– Evet, sıcağı sıcağına halletmek istemiş, – alayla gülümsedi Jenya.

Andrey ise Sensei'in ne demek istediğini tam olarak anlamadan söyledi:

– Ama o, "insansı" doğasıyla göz dikmişti. Anladığım kadarıyla bu "insancıl" anlamına geliyor.

– Hiç de değil, – itiraz etti Sensei. – Şöyle ki, İsa kendi Öğretisinde insanın mahiyeti anlayışını aynen bizim Manevî başlangıç ve Hayvansal başlangıç olarak böldüğümüz gibi Tanrısal olana ve İnsansı olana bölüyordu. Bu yüzden de O ve Öğrencileri "insansı" kelimesini söylerken bunu maddiyat anlamında kullanıyorlardı.

– Peki, havari liyakati ne oluyor? – diye soruverdi Yura. – Bir tür belge falan mı?

– Hayır, – diye cevap verdi Sensei. – Ellerin konulması aracılığıyla Kutsal Ruha katılma, havari liyakati olarak görülüyor. Şifa verme mucizelerini yaptığı zaman İsa, bir kural olarak ellerini insanın başına koyuyordu. Ve bu insan gerçekten de şifa buluyordu. Bu fiil herhangi bir ayinden falan ibaret değildi, bu arada, sonradan bunu ayine dönüştürdüler. Sadece olarak İsa ellerindeki çakraların aracılığıyla bu şekilde kişisel manevî gücü ile insanın enerji yapısına etki ediyordu. Yeri gelmişken de, O'nun öğrencileri arasından sadece gerçek havari olan bazıları aynı şekilde başka insanları tedavi edebiliyorlardı, çünkü onların dâhilî imanları tertemiz ve manevî güçleri çok büyüktü.

Kifa ise, kendi insansı bölüğüyle, paranın yardımıyla bu armağanı Meryem'den satın almaya karar verdi. Zira nasıl ki İssa'nın öğrencilerinin anlayışlarına göre büyük imana sahip insanların yapamayacağı bir şey yoktuysa, aynı şekilde Kifa'nın anlayışına göre de büyük paralara sahip bir insanın yapamayacağı bir şey yoktu. Doğal olarak istediği şeyi alamadan eli boş Meryem'den dönünce de bu sefer içinde ona karşı daha da çok öfke hissi birikmişti. O, bunun öncesinde zaten de Meryem'e soğuk davranıyor, İsa'nın cemaati arasında onun birinciliğini kısıkanıyordu, bu sefer ise büsbütün nefret etmeye başlamıştı.

Fakat bu olaydan sonra İsa'nın öğrencileri ve takipçileri arasında "simoniye" denilen ve kişisel şöhrat, iktidar ve prestij uğruna para karşılığında havari rütbesi ile liyakatini elde etmek isteyen insanlar anlamına gelen bir terim ortaya çıktı. Ve bu terim halk arasında o kadar çok tutulup benimsendi ki, artık çok daha sonraki devirlerde, Orta Çağlarda kilise görevlerinin alış satış uygulamasına "simoniye" diyorlardı, bu arada bu icraat el altından günümüzde de varlığını korumakta hâlâ. Orta Çağlarda ise İsa'nın Öğretisi üzerine kurulmuş olan dinin siyasî egemenliği güçlü olduğu zamanlarda "simoniye" papalığın ve kralların neredeyse en önemli gelir kaynaklarından birisi hâline gelmişti.

– "Gelir kaynağı" mı?! – alaylı bir ifadeyle tekrar sordu Volodya.

– Evet. Papalık döneminde "kutsal Petrus'un dinarı" olarak dedikleri, Vatikan'a verilen kendine özgü bir haraç ortaya çıkıyor. Hatta iş öyle bir saçmalığa dönüşüyor ki, papalık hazinesine ödenen belirli bir miktar para karşılığında bir insanın somut bir günahının affedildiğine dair tasdikname aldığı veyahut da istenilen herhangi bir suçun ve günahın işlenebileceğine dair izin belgesi aldığı özel belge (Lâtince'deki "merhamet" anlamına gelen indulgentia) niteliğindeki kilisenin bağışlama kâğıtları XII yüzyılda papalık kurumu tarafından icat edilip piyasaya sürülmeye başlıyor.

– Yani aslında bu Vatikan aracılığıyla hayata geçirilen açık bir suç ticareti idi, – sonucuna vardı Nikolay Andreyeviç.

– Evet öyle. Üstelik Orta Çağlarda "Tarife" olarak dedikleri şey, değişik türden cinayetlerden başlayarak, yakın akraba ile cinsel ilişki, "zina yaşantısı" vesaireye kadar her türden suçu kapsıyordu.

– Çok ilginç, peki bunu hukuksal açıdan nasıl resmiyete döküyorlardı? – gülünç bir ifadeyle bizim hukuk bilimi uzmanımız Viktor soruverdi. – Ne yani, düpedüz öylece yazıyorlar mıydı?

– Öylece yazıyorlardı: "Eğer ki bir kişi babasını, annesini, kardeşini, kız kardeşini, eşini veya akrabasını katlederse, 6 grosso ödeme karşılığında günahlarından ve cinayetten arınmış olur". Yakın akraba ile cinsel ilişkiye 4 Tours livresi, eş cinsellik günahı ve hayvanlarla cinsel ilişkiye ise 36 Tours livresi değer biçiliyordu.

– Papalığın günahları bağışlayıcı belgeleri fiilen suç işlemeyi teşvik ediyordu yani?! – duyduklarından epey şaşırmış gözükten Viktor söyleyiverdi.

Sensei ise verdiği cevaba ekleme yaptı:

– Üstelik bu türden bir uygulama yüz yıllar boyunca devam etmiş ve bunu da, İsa'nın, Meryem'in, havarilerin, ermişlerin yapmış oldukları hayırlı işler vesilesiyle güya Katolik kilisesinin hayırlı ameller rezervine sahip olmasıyla gerekçelendiriyorlardı. Ve bu hayırlı ameller insanların günahlarını ört bas edebilirdi. Kilisenin günahları bağışlama senedi ticareti kitlesel bir hâl almıştı. En "masum" insanlar zenginler olmuş, "Petrus'un kutsal dinarını" veremeyen yoksullar ise..

– ...suçsuzken suçlu olmuşlardı, – diyerek cümlenin sonunu getirdi Viktor.

– Çok doğru, – diyerek onayladı Sensei.

Böylesine bir bildiriden sonra bizim ekibimiz âdeta bir arı kovanı gibi vızıldamaya başladı.

– Dalga mı geçiyorlar!

– Al sana, "kutsal dinar"!

– Vay Petrus vay, vay... İona'nın oğlu vay, – espriyle ifade etti Jenka.

– Ne yaparsın, – yorgun ancak gülümseyen bir ifadeyle söyledi Sensei, – insanoğlunun amelleri neyse, neticesi de öyle olur. – Ve biraz ara verdikten sonra anlatmaya devam etti: – İsa'nın gidişinden sonra Kifa, birbirini kovalayan olayların arasında bir miktar kendini kaybetmişti. O zamanlar İsa'nın Öğretisi manevî anlamda birçok kişiyi uyandırmış ve onların bir kısmı da sadece Tanrı'yı bulmakla kalmamış, fakat hem de ruhsal huzura ve özgürlüğe kavuşarak kendi varoluş korkularından kurtulmuşlardı. Ve bunun gibi insanlar, İsa'nın Öğretisinin gerçek takipçileri, baştaki güç sahipleri için tehlike arz etmeye başlamışlardı, zira hiç kimseden korkmuyor ve üstlerinde ne piskoposların, ne baş keşişlerin, ne valilerin, ne de ki ruhban sınıfının egemenliğini tanımıyorlardı. Onlar üstlerinde sadece Tanrı'nın olduğunu biliyor, bu hayatın geçici olduğunu ve onun, maddiyatın egemenliği altından çıkarak

tamamen bambaşka bir dünyaya, sonsuzluğun dünyasına, Tanrı'nın dünyasına geçiş için gereken manevî gelişim uğruna verildiğini biliyorlardı.

Fakat Kifa benzeri kategoriden olan başka insanlar da vardı, İsa'nın peşinden gitseler bile O'nun söylediği sözleri kendi kafalarına göre, Hayvansal başlangıçlarının prizmasından geçirerek anlamakta olan türden insanlar. Kifa yeteri kadar uzun bir süre İsa'nın yanında bulunmasına rağmen kendisi için önemli olarak gördüğü, İsa'nın yaptığı mucizelere dair hiçbir şeyi öğrenemeden kalmıştı. Balıkçılık yapmaya geri dönmek ise günlük ekmeğini kazanmak için zahmetli emekler harcaması gerektiği anlamına geliyordu! Okuma yazması da yoktu: ne okumayı, ne de ki yazmayı becerebiliyordu. Ama canı güzel yaşamayı çok istiyordu, en azından kendisini İsa gibi sayıp, saygı duymalarını istiyordu. İlk başlarda Kifa, İsa'nın namını ve de bir zamanlar kendisinin de O'nun yanında bulunma durumunu kullanarak az çok ayakta durmaya devam ediyordu. Ne var ki, İsa'nın Öğretisinin takipçileri zulme uğramaya başladıkları zaman Kifa anında Yahudi camiasına, hani şimdilerde İsa'nın "kardeşlerinden" saydıkları ve bildiğimiz şu Yusuf'un oğlu ve de Yahudi bir keşiş olan Yakub'un yanına iltica etti. Daha sonra, yapılan zulümler bir miktar dindiğinde şu ikisi, hem Musevilikten hem de ki İsa'nın Öğretisinden kendi kafalarına göre yorumladıkları doktrinleri benimseyerek, kendi kurallarına sahip şahsî cemaatlerini oluşturdular...

Ve sonrasında Sensei'in bize anlattığı bilgiler üzerimizde artık hiçbir zaman unutamayacağımız izlenimler bıraktı.

* * *

– ...Genel itibarıyla belirtmekte fayda var, milâttan sonra birinci yüz yılda Filistin'de, değişik toplulukların, okulların, akımların, cemaatlerin ortaya çıkmasına yol açan büyük bir manevî canlanma olmuştu. Doğal olarak, bunu kendi çıkarları ve menfaatleri için kullanan insanların sayısı da az değildi. Yakup ve Kifa işte tam olarak bu kategoriden insanlara mensuptular. Onlar öylece kendi küçük dinî cemaatlerinin "papazları" olarak üç beş kuruluşlarını alıp, sessiz sakin bir şekilde yaşamaya devam etmiş olacaktı, eğer ki Arhontlar kendi planları ve büyük siyaset oyunları ile şu ikisinin kaderlerine müdahale etmemiş olsalardı.

– Arhontlar mı? – diye şaşırdı Jenya. – Onların burada ne iş var?

– Bir ara anlatmıştım size, manevî olarak güçlü şahsiyetlerin bu dünyada ortaya çıkması, hele hele faaliyetlerde bulunması, Arhont egemenliğinin önemli ölçüde güç kaybetmesine yol açıyor. Arhontlar için bu tehlike arz ediyor, özellikle de onların milletlere empoze ettikleri Arimancı ideolojileri için tehlike arz ediyor. Burada ise İsa'nın ta kendisi dünyaya geliyor! Arhontlar en başından beri, kendi seleflerinin İmhotep olayında kırdıkları potları hatırlayarak, İsa'nın insanların arasında ortaya çıkışına tepki veriyorlardı. Neredeyse İsa'nın ilk vaazlarından itibaren O'nun takipçileri arasına Arhontların adamları

yerleştirilmişti. Kudüs'teki Sanhedrin, doğrudan "Hür taş ustalarının" etkisi altında bulunuyordu...

– Sanhedrin mi? – diye soruverdi Stas. – Bu ne peki?

– Bu, yargılama ve siyasî işlevleri olan ve Yahudiye'de bulunan şöyle yüksek yetkilere sahip bir merci idi. Başkâhinin başkanlığı altında, Kudüs tapınağında faaliyet gösteriyordu. Ruhban sınıfının (eski başkâhinlerin, din bilginleri ailelerinin reislerinin, büyüklerin, fakihlerin) yanı sıra, buraya hem de soylu sınıfını temsil eden adamlar da giriyorlardı. Daha İsa'nın doğumundan önce Arhontlar, kendi adamlarından olan ve üst sınıftan çıkma Hillel adında bir hür taş ustasını Sanhedrin'in başına getirmişlerdi. Bu adam milâttan önce 75 senesinde Babil'de, kendi soylarının doğrudan kral Davud'dan geldiğini varsayan soylu ve çok zengin bir ailede dünyaya gelmişti. Babil ise, daha önce de söylediğim gibi, bir zamanlar Arhontların kendi "Hür taş ustaları" kâhin zümresini hazırladıkları dünya merkezlerinden birisi konumundaydı. Gerçi, belirli bir zaman sonra, diğer önde gelen kültürlerin baskınlığı altında adapte olarak ve hem de kendi gerçek kökenlerini gizlemek amacıyla Arhontlar şu "Hür taş ustalarının" adını "pontifler" olarak değiştirdiler.

– Nasıl?! – şaşırmış bir ifadeyle konuştu Nikolay Andreyeviç, – Pontifler mi?! Bir şeyleri karıştırmıyorsun değil mi?

– Senin için ne yazık ki hayır, – onun tepkisini gören Sensei gülümsedi.

– Ama benim bildiğim kadarıyla, Roma Papasının bu görevde bulunduğu süreye pontifikatus diyorlar. Buna uygun olarak Papanın kendisine de Yüce Pontif diye hitap ediyorlar!

– Tamamen haklısın, – diye tasdik etti Sensei. – Peki sen Papanın bu unvanı miras olarak niçin aldığını biliyor musun? Antik Roma'da kimlere pontif dediklerini? Ve de bu ismin genel itibarıyla nereden geldiğini?

– Hayır, – olumsuz anlamda başını salladı Nikolay Andreyeviç.

Baş rahiplerin (daha sonradan imparatorların) bu unvanı taşıdıkları rahiplik müessesesinin feshedilmesinden sonra Roma'nın Baş piskoposuna Yüce Pontif ismini vermeye başladılar. "Pontif" sözcüğünün kendisi ise Lâtince'deki pontifices kelimesinden türemiş olup, "köprü inşa edenler" anlamına geliyor, harfiyen çeviride ise "köprü yapanlar" anlamına geliyor. Tarihçiler hâlâ, bir parmak işaretiyle bütün emirlerinin hayata geçirildiği yüksek rütbeden kâhinlerin neden kendilerine "köprü inşa edenler" dedikleri konusunda kafa yoruyorlar. Bu soruya cevap arayanlar arasında sadece bizim çağdaşlarımız değil, aynı zamanda eski araştırmacılardan Dionysius, Plutarhos, Livius ve başkaları da vardı. Oysa her şey çok basit, çok bayağı. Dedikleri gibi, eğer bir şeyi iyi bir şekilde gizlemek istiyorsan, onu herkesin gördüğü bir yere koy!

Kadim çağlarda köprüler taştan inşa ediliyordu. İlk başlarda sadece köprünün ayakları taştan iken, sonraları ahşap kemeri de taştan yapmaya başladılar. Taştan ayaklara sahip köprüler Babil'de de inşa ediliyordu... Hatta günümüzde bile, daha kral II Nebukadnezar (milâttan önce 605-562 yılları) zamanında Fırat nehri üzerinde buna benzer bir köprünün

inşa edildiğine dair bilgiler muhafaza edilmiş. Bunun gibi köprüler milâdın 2650 yıl öncesinde Mısır'da Nil nehri üzerinde de inşa edilmişlerdi. Ve bunlar çok daha eski çizimlere dayanarak inşa ediliyorlardı. Şimdi ise tahmin edin bakalım, sizce o devirler bunları inşa edenler kimlerdi? Zira köprü inşası o kadar da basit bir iş değil. Hassas bir mühendislik hesabı olmadan, geometri, matematik, fizik bilgileri olmadan mümkün değil, çünkü köprünün gelebilecek azamî ağırlığı kaldırabilmesi ve de rüzgârın, akıntının vesairenin kuvvetli basıncına dayanabilmesi için yapıya gelen yükleri bilmek, akan suyun en elverişli hızını göz önünde bulundurmak, köprünün ağırlığını hassas bir şekilde hesaplamak gerekiyor. Uzun sözün kısası, özellikle de büyük nehirlerin üzerinden geçecek köprülerin inşasına başlamadan önce bir sürü hesap kitap yapmak gerekiyor. Peki, Kadim Mısır'da bunun gibi karmaşık bilimsel hesaplar ve köprü inşaatı ile uğraşan insanlar kimlerdi? İmhotep'in "Özgür taş ustaları", sizin de bildiğiniz gibi belirli bir süre sonra "Hür taş ustaları" olarak adını değiştirdikleri bir örgüt.

Arhontlar ise, Ariman'ın "Hür taş ustalarından" olan, kendi kâhinlerini mecazî olarak "pontifler" gibi isimlendirmiş oldular. Zira onlar, üzerinde Arhontların egemenliğe doğru yürüdükleri köprüleri zamanın içerisinde inşa eden insanlar idiler. Gerekli olduğu durumlarda da "pontifler", Arhontların "desteklere", yani dinî ve siyasî güçlerinin yoğunlaşmış olduğu yerlere gereksinim duydukları farklı ülke ve şehirlerde yerleşiyorlardı. Bir örnek niteliğinde Antik Bergama kentini ele alalım meselâ. Burası, milâttan önce XII yüzyılda Anadolu'da kurulmuş sıradan bir kent idi. Babilli kâhinlerin oraya yerleşerek, bu kenti Antik dünyada mimarlık, matematik, tıp ve diğer bilim alanlarında büyük öneme sahip öncü bir şehir konumuna getirdikten sonra, Bergama hükümdarının (hem dinî, hem de ki siyasî gücü kendisinde birleştirmeye başlamış olan) unvanı "En büyük köprü kurucusu" anlamına gelen "Pontifex Maximus" gibi söylenmeye başlanmıştı. Etkin çalışmaların sayesinde "pontifler", artık milâttan önce 133 senesinde sadece Roma'nın terkibine girmekle kalmayıp, aynı zamanda da Arhont diktatörlüğünün yeni bir yapıtı konumunda büyümekte olan bu dünya devletinin gücüne güç katan Bergama krallığını (milâttan önce III - II yüzyıllar) kurmuş oldular.

Arhontlar için inşa edilen bu "köprünün" ana "desteği" ise pontifler tarafından Roma'nın kendisinde inşa edilmişti. Ve ilk "taşı" da daha milâttan önce 715 yılında, Romulus'un ölümünden sonra onun yerine pontifin oğlu, Numa Pompilius kral olduğu zaman koymuşlardı. Bizzat bu adam iktidara geldiği zaman rahipler kurulunu organize ederek resmen devreye sokmuş ve bunların arasında baş rahip makamına sahip olanlar pontifler iken, kendisi kendisine de Yüce Pontif unvanını vermişti. Dahası Numa Pompilius dinsel kültürleri tesis ederek, zanaat atölyelerini kurmuş, toplumun bundan sonra uyması gereken yeni bir takvim ve kanunları yürürlüğe koymuştu.

İşte bu şekilde Roma, pontiflerin sayesinde koca bir devlete dönüşmeye başlamıştı. Antik Roma'da rahipler kurulunun üyeleri olan pontifler artık önemli ölçüde dinî yetkilere ve siyasî güce sahip olmuşlardı. Çünkü onlar sadece dinî ayinlerin üzerinde genel bir nezaret

gerçekleştirmekle kalmıyor, aynı zamanda da kendi amaç ve niyetlerine uygun olarak Büyük vakayiname ((annales maximi, kronolojik yazıtlar)) olarak dedikleri şeyin kaydını yapıyorlardı, yani tarihi kendi kafalarına göre kaleme alıyor ve yargı kurallarını oluşturmakla uğraşıyorlardı. Üstelik fark ettiyseniz, Yahudiye'deki şu Sanhendrin olsun, Babil'deki kâhinler kurulu olsun ve Bergama'daki pontifler de kendi zamanlarında buna benzer işlevlere sahip idiler. Ve bu şekilde onların "destek noktalarını" uzun uzadıya sayabiliriz.

Çok daha sonraları, Antik Roma'da pontiflerin gücü artık imparatorları bile birer piyon gibi yönetmeye başlama düzeyine ulaştığı zaman Arhontların bu adamları gizli hâkimiyetin gölgesine çekilerek Yüce Pontif unvanını (artık kamuya açık hâle gelmiş olan) kendi maşalarına devrettiler: ilk başta imparatorlara, daha sonra ise Roma papalarına.

– Bu bilgilerle sen beni resmen on ikiden vurdun! – hayretle konuşmaya başladı Nikolay Andreyeviç.

– Ama bu daha en ilginç kısmı bile değil.

– Öyle mi?!

– Pontifler Roma imparatorluğunu bir dünya kamçısı hâline getirdiler, bu kamçının yardımıyla da Arhontlar antik dünyanın diğer devletlerini uzun bir süre boyunca egemenlik altında tutmuşlardı. Roma vatandaşlarının ideolojisi ve değerler sistemi (pontiflerin de yardımıyla!) vatanseverlik üzerine kurulmuştu. Ancak ne tür bir vatanseverlikti bu? Bu vatanseverlik, Roma halkının Tanrı tarafından seçildiği, Roma'nın kendi vatandaşları için en büyük değer olduğu, aslında Arhontlar tarafından başlatılan şu sonu gelmez işgal savaşlarındaki Roma zaferlerinin ise kaderin bir lütfü iken, vatandaşın borcu da bu yüce imparatorluğa canla başla hizmet ederek, devletin çıkarlarını kişisel çıkarlarının üstüne tutması gerektiği türünden bir anlayıştan ibaretti.

– Evet, tanıdık bir ideoloji, – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç.

Jenya sırtarak söyledi:

– Tanrı'nın seçtiği mi diyorsunuz. Aklımdan böyle bir tane millet geçiyor da...

– Baksanıza, ama Hitler de bunu söylüyordu! – yaptığı tahminlerin verdiği bir heyecanla çılgık attı Viktor.

– Hitler çoktan ölüp gitti, – kalın sesiyle söyledi Volodya. – Sen asıl saldırgan dış politikasıyla ve kendi vatandaşları için, içi dışına çıkmış vatanseverlik propagandasıyla günümüz Amerika'sına bir bak.

Sensei takdir edercesine karşıladi büyük ağabeylerin söylemlerini.

– İşte görüyor musunuz, artık bir şeyler anlamaya başlıyorsunuz... Fakat işin en ilginç yanı bu değil henüz. İşin en gülünç tarafı, günümüz çağdaş dünyasının, şu pontifler tarafından kaleme alınmış Roma hukukunun yasalarına göre yaşıyor olduğu!

– Vay be! – gülümseyen Stas, afallayarak söyledi.

– İşte buna, parlak geleceğe geldik diyorlar, – hayret dolu bir ifadeyle söyledi Nikolay Andreyeviç.

– Bizim ise hâlâ bu dünyanın Ariman'a ait olduğuna inanasımız gelmiyor?! – Volodya ile bakışan Viktor söyleyiverdi.

– Bu arada Ariman'a gelince, – diye konuştu Sensei. – En başından beri şu dünya çapındaki kâhinler kuruluşunu yaratmış olan en birinci Yüce Pontif, Ariman'ın kendisi idi. Göze çarpmayan küçük bir köy, onun "inşaatçıları" tarafından inşa edilerek Antik dünyada dinî ve siyasî gücün toplandığı Babil ismi altında tanınmış merkezî "desteklerden" biri hâline geldiğinde, işte o zaman Ariman bu yeri dünya çapında faaliyet gösteren kâhinliğin başkenti konumuna getirmişti. Sadık tebaası Arhontlar ile beraber orada, sonradan Asur'da, Acemistan'da, Thira'da, Sidon'da, Elam'da, Medler ülkesinde, Suriye'de, Mısır'da, Etiyopya'da, Libya'da, Anadolu'daki ülkelerde ve başka yerlerde faaliyet gösterecek olan bir sürü kâhin pontifler yetiştirdi. Üstelik onlar sadakatle Arhontların bütün emirlerini icra ederken sadece yeni "destekler" inşa etmekle kalmıyor fakat hem de kendilerini tanrılar ile insanlar arasında bulunan aracılarmış gibi kaleme verip, "kâhinlik" mevkilerini kullanırken, bu ülkelere ve hükümdarlarına dair bütün sırları başarılı bir şekilde açığa çıkarıp Babil'e ve özellikle de Esagila'ya iletiyorlardı. Bunun sayesinde de Arhontlar parmaklarını Antik dünyanın nabzı üzerinde tutuyorken, hem de onun siyasî ve dinî nüfuz gücünü yönetmiş oluyorlardı.

Pür dikkat Sensei'i dinlemekte olan Volodya soruverdi:

– Tam olarak anlayamadım, bilgileri nereye iletiyorlardı, dedin? Esa...

– Esagila'ya, bu kentten bahsetmiştim size. Arhontlar Ariman için, bir Yüce Pontif olarak, zamanında Babil'in merkezinde koca bir tapınak kenti inşa ederek, onu "dış dünyadan" yüksek kale duvarlarıyla ayırdılar. Buraya, Esagila diyorlardı. Yeri gelmişken, orada birçok tapınağın yanı sıra hem de Etemenanki'nin devasa zigguratı da bulunuyordu.

– Ziggurat mı? Bu ne peki? – diye merak etti Kostik.

– Zikkurat, şöyle kapsamlı bir tapınak tesisi olup, üç - yedi arasında değişen katlara sahip olarak, tepesi kesik basamaklı piramitlere benzeyen bir tasarımla inşa ediliyordu. İşte, Arhontlar tarafından Esagila'da yalnızca Babil'in dinî merkezi kurulmakla kalmamış fakat aynı zamanda da Antik dünyanın o devirlerde bu bölgelere komşu olan neredeyse tüm ülkelerinin dinî merkezi kurulmuştu, tabii ki de siyasî yönetim araçlarına sahip olacak bir biçimde.

– Hm, şehir içinde bir şehir, – düşüncelere daldı Nikolay Andreyeviç. – Siyasî yönetim araçlarına sahip olan bir dünya din merkezi. Tıpkı günümüz Roma'sındaki Vatikan gibi... – son kelimelerde birden durakladı ve anlaşılana aklına gelen tahminlerden dolayı gözleri canlandı. – Şekil ve şemail olarak...

Ancak Sensei onun cümlesini bitirmesine fırsat vermeden gülümseyerek söyledi:

– Ne bekliyordun ki...

Bu cümleden sonra Nikolay Andreyeviç biraz daha ölçülü, ama aynı zamanda da esinlenmiş bir ifadeyle konuştu:

– Ne gibi işler dönüyor bu dâridünyada!

Sensei ise bizim dikkatimizi bu noktaya fazla çekmeden anlatmaya devam etti:

– İlginçtir ki, insanlar Ariman'a Nemvrod gibi bir isim verdiler. Yahudi versiyonunda ise bu artık "başkaldırmak", "karşı çıkmak" anlamlarına gelen Nemrut gibi söyleniyor ve bir cins isim niteliğinde Tevrattaki efsanelere, aynı zamanda da Babil kulesi ile bağlantılı efsanelere dâhil edilmişti. Günümüze kadar ulaşmış efsanelerde Nemrut'u "güçlü bir hayvan avcısı", ilk avcı ve başka halklarla savaşı başlatan ilk adam olarak gösteriyorlar.

– Hayvan avcısı mı? Bu tanımlama gerçekten de tam isabet olmuş, – diye belirtti Viktor, – dün, bizim Hayvansal başlangıcımızı nasıl bir kolaylıkla yakaladığını düşününce.

– Yaratılış kitabında, avlandığı vakit Nemrut'a şans getiren şeyin, Adem ve Havva'nın örtünmesi için Tanrı tarafından dikilmiş deri giysiler olduğundan söz eden efsane var. Deri giysileri gören hayvanlar Nemrut'un önünde diz çöküyorlar. Ve o da kolaylıkla onları öldürüyor. İnsanlar ise bunu görünce onu kendi hükümdarları olarak ilân ediyorlar.

– İşte böyle bir efsane, – diye alayla gülümsedi Stas, – tüm efsanelerin efsanesi!

– O zaman ne olmuş oluyor, deri giysiler bizim bedenlerimiz oluyor, – kendine göre yorumlamaya başladı Viktor. – Ariman ise bizleri kendi karşısında diz çöktürmek, maddiyatla esaret altına almak için yine bizim hayvansal arzularımızı ve niyetlerimizi kullanmış oluyor. Yani aslında öldürmüş oluyor. Biz ise bunun için onun fikirlerini baş tacımız yapıyor, önümüze attığı kemiklere hak iddia edebilmek için tüm hayatımız boyunca mücadele ediyorken, maddiyatın bizim hükümdarımız olduğunu mu ilân etmiş oluyoruz fiilen?!

– Ne kadar acıklı olsa da, bu efsane hâlâ kendi canlılığını koruyor, – kederli bir ifadeyle gülümsedi Volodya.

– Ne efsanesi, – dehşetle konuşurdu Viktor. – Günümüzün acı gerçeği bu!

Herkes Sensei'e baktı.

– Her bir masalda bir masal payı vardır, geriye kalanı ise gerçek, – ironiyle belirtti Sensei.

– He ya, – diye uzatarak söyledi Nikolay Andreyeviç. – Amma da afallattın bizi dibine kadar!

– Acaba?! – derken gülümsedi Sensei. – Daha hikâyenin başındayız sadece. Dinlemek için kendiniz kaşınıyorsunuz. Hâl böyleyken dayanın, – diye espiyle söyledi. – Gelecek sefer artık aşırı merakın nereye getirdiğini bilmiş olacaksınız en azından.

Çocuklar güleştüler, Viktor ise iyimser iyimser konuştu:

– Yok ya, ben böylesine bir merakı hiçbir deri giysiye takas etmem!

– O zaman dinleyin... İsa gibi güçlü bir Manevî Şahsiyetin bu dünyaya gelişi dolayısıyla Arhontlar'ın giriştikleri hazırlık işlerine geri dönelim. İşte, "Hür taş ustaları" Hillel'i Babil'den Kudüs'e gönderdiler ve zaman aşımında bu adamın Bne-Batar hanedanlığının yerine geçerek, Sanhedrin'in yöneticisi gibi saygın bir mevkiye gelmesini sağladılar. Sonraları, milâttan sonra 10 yılı civarında ölmüş olan Hillel'in torunları birçok kuşaklar boyunca Arhontlar'ın himayesi altında bulunan Yahudi büyükleri olarak hayatlarını

sürdürdüler... İsa, Filistin topraklarında kendi faaliyetlerine başladığı zaman da anında başta bulunan güç sahiplerinin görüş alanına girmişti. Üstelik İsa sadece kendi Öğretisini tebliğ etmekle kalmıyor fakat aynı zamanda da bu dünyaya dair ve de kendilerine Tanrı ile insanlar arasındaki "aracılar" diyenlere dair gerçekleri de ifşa ediyordu...

– Evet, evet, şu Farisiler ile ilgili bir şeyler söylüyordu, onlara iki yüzlü diyordu, – görünen "Yeni Ahit"ten bazı satırları hatırlayıveren Stas konuştu. – Bu arada, Farisiler kim oluyor?

Sensei'i dinlemekte olan Jenka, arkadaşı fikrini söylemek isteği zaman biraz hoşnutsuz bir ifadeyle Stas'a gözünü dikti. Fakat Stas kendi sorusunu sorduğunda, bu sefer arkadaşı kahkahayla gülmeye başladı.

– Dalga mı geçiyorsun! Bir de tarih bilgini olacaksın. Oku, oku ve gel şunların kim olduğunu bilme... şunlar, ne diyorlar onlara. Neyse önemli değil zaten! Bari nezaket icabı kitap falan okusaydın, anlaşılın sen sırf gösteriş amaçlı harflere bakmışsın sadece.

Çocuklarla beraber gülümsedi Stas:

– Ama ben ana fikri anlamaya çalışıyordum, ufak tefek şeyler üzerinde durmuyordum.

– Bak, bak, – yaşlı bir dede gibi ihlayan Jenka yerini rahatlatarak oturdu. – Ulan zamanında firene basmıyorsun, ardından da milleti kendi durmadım duramadım lâflarınla oyalıyorsun. Senden araba yarışçı adına hiçbir halt olmaz!

– Ya git işine sen de! – elini sallayan Stas, çocuklarla beraber neşeli neşeli gülmeye başladı.

– Hayır ama gerçekten de kim şu Farisiler? – bu sefer Andrey, Sensei'e soruverdi.

– Şimdi anlatacağım, – diye cevap verdi diğeri. – Farisiler, kadim Museviliğe ait o zamanlar için en nüfuzlu dinî ve siyasî partilerden birisi olup, nüfuz bakımından kendilerinden aşağı kalmayan Sadukiler ile rekabet hâlindeydiler. Sadukilerin (şimdilerde ismini, Kudüs tapınağının baş rahipleri hanedanlığının kurucusu olan Sadok adından aldığını varsaydıkları gibi) partisine esas olarak kâhin aristokrasi sınıfı dâhil oluyordu. Bu mezhep Musa'nın yasasının, yani Tevratın, harfiyen yorumlanması gerektiğini savunuyor, ruhun ölümsüzlüğünü, ölümlerin dirileceği olayını, yani uzun sözün kısası kıyamet bilimine dair ve misyonerliğe dair fikirleri reddediyordu. Sadukiler, devlet içinde ve tapınaklarda yüksek makamlarda oturan nüfuz sahibi insanlardan oluşuyorlardı. Bu yüzden de onların ilgisini daha çok siyaset ve sermaye birikimi çekiyordu...

Farisilerin partisi ise ("ayrılmış" anlamına gelen, eski İbranicedeki peruşim sözcüğünden) orta sınıfın temsilcilerini bir araya getiriyordu. Farisiler tarikatı, bu arada, tam da Babil esaretinden sonra ortaya çıkmıştı. Yahudiler bir zamanlar neredeyse yetmiş yıl boyunca orada kalmış ve oranın dinlerinden birçok şeyler almışlardı. Bu yüzden de kendi ideolojilerine göre Tevratı yorumlayan Farisiler, öğretilerini Doğu halklarının dinlerinden benimsemiş oldukları rivayetlerin tefsirleriyle tamamlıyorlardı. Onlar ruhun ölümsüz olduğuna inanıyorlardı, gerçi bu kavramı vücuttan ayrı da tutmuyorlardı hani. Ve sonraki zamanlarda Hristiyanlığa da geçecek olan, gelecekte ölümlerin vücut içerisinde dirilecek

olmaları inancı da Musevilik sistemi içerisinde tam olarak onların çabaları sayesinde meşrulaşmış olmuştur.

Farisiler kendi takipçileri için dinî öğretinin talimatlarına sıkı bir şekilde uyulması üzerinde ısrar ediyorlardı. Ne var ki, Farisilerin takvası birçok yönüyle gösteriş amaçlıydı. İsa, bu adamları sadece iki yüzlüler olarak değil, fakat hem de riyakârlar olarak çağırıyordu, çünkü onlar aslında Babil'den benimsemiş oldukları dinî görüşleri sırf kendilerine aitmiş gibi gösteriyorlardı. Dahası, Farisiler öğretilerinde, gelecek Mesih'in savaşçı bir hükümdar olacağını ve Yahudileri inciten herkesi cezalandırarak, "Yeryüzünde Tanrı'nın Krallığını" yaratacağını iddia ediyorlardı. Üstelik Farisiler kendilerini bu Krallığın yegâne varisleri olarak görüyorlardı.

– Yeryüzünde Tanrı'nın Krallığını yaratmak, – diye söyledi Viktor, – hele bir de "ölümsüz vücut" içerisinde sanırım, onların ideolojisine göre. Basbayağı bir Arıman saçmalığına benziyor.

Volodya sırtarak ona baktı ve konuştu:

– Duymadın mı, adamlar Babil esaretinde bulunmuşlar ve birçok şeyi oradan almışlar.

– Peki, madem onlar köle olmuşlardı, bunu nasıl alabilirlerdi ki? – şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı Ruslan. – Onları esir almışlardı ama.

Jenka bu noktada da espri yapmayı kaçırmadı.

– Yok Ruslan, bu noktada senin beynini çalıştırmak sağlığın açısından çok zararlı.

Stas ise Ruslan'ın yerine şakayla yanıt verdi:

– Nasıl diyorlar, beyni çalıştırmak için öncelikle ona sahip olmak gerekiyor.

Sensei ise arkadaşların gülüşmelerine aldırmandan Ruslan'a izah etmeye başladı:

– Köleliği ve zulmü yaşayanlar arasında bu halkın yoksul insanları idiler, zenginler, fakihler, kâhinler orada da yeni koşullara uyum sağlayarak hiç de kötü yaşamıyorlardı. Hatta Büyük Kiros (milattan önce 539 yılında Babil'i ele geçince) Yahudileri esaretten kurtardıktan ve onların Filistin'e dönmelerine izin verdikten sonra bile birçokları Babil'de kalmaya devam etmiş ve birçokları da, – bu kelimeye vurgu yaptı Sensei, – ticaret üzerinden zengin olunca o zamanın büyük şehirlerinde yerleşmeye başladılar.

– Peki, fakihler kim oluyor? – diye sordu Kostik.

– Fakihler, profesyonel hukukçular olup, aynı zamanda da Tevratı temize çekerek yazan mübeyyizler oluyorlar.

– Burada da yine hukukçular, tıpkı Roma pontiflerinde olduğu gibi, – diye belirtti Viktor.

– Ne bekliyordun ki, yapı aynı yapı zaten. Fakihler, Farisilerin yordakçıları oluyorlardı. Genel olaraksa, iste Sadukiler'i, isterse de Farisiler'i olsun, hep aynı kişiler yönetiyorlardı. Ve halktan insanlar için şunlar birbirleriyle rekabet eden iki ayrı parti gibi gözükmelerine rağmen aslında her şey tıpkı başka ülkelerin siyasî partilerinde olduğu gibi hep aynı şekilde gerçekleşmiş oluyordu, üstelik hem o devirlerde, hem de şimdiki zamanda

olduğu gibi. Dışarıdan bakınca ağız dalaşı yapıyor, düşmanlık besliyor, kamu önünde kendi seçmenlerini savunuyorlar...

– Seçmenlerini mi? Bunu nasıl anlamamız gerekiyor? – diye merak etti Yura.

– Seçmen, yani seçim yapan, oy veren kimseler anlamında. İşte, *siyasetçiler sadece dışarıdan bakıldığında her türlü birbirlerine karşı koyuyorlar, oysa sonrasında, halkın önündeki konuşmaları bittiğinde ise, kabaca söylemek gerekirse, hep birlikte hamamda keselenmeye gidiyorlar. Çünkü esasında bunların hepsi, hep aynı şahısların, Arhontlar'ın birer oyunundan ibaret. Onların dalkavukları sırf görünürde canla başla çalışma ve halkın çıkarlarını savunma izlenimi veriyorlar. Gerçekte ise onlar sadece olarak farklı görüşlere sahip insan kitlelerini Arhontlar için kontrol altında tutuyorlar. Bütün şu tarikatlar, partiler, akımlar toplumun gözünde itibarlarını kaybedip güncelliklerini yitirince de yenilerini oluşturacak, bambaşka bakış açılarını vaaz edecekler, fakat Arhontlar'ın tek başına egemen olmaya duydukları gizli özlemin mahiyeti hep aynı kalacaktır.*

Burada da aynısı idi. Sadukiler, siyasî bir beyin merkeziydi. Farisiler'e ise dindarlığı ve devletçiliği millî bir kimlik çerçevesi dâhilinde bir bütün hâline getirmek ve mümkün olduğunca fazla sayıda seçmeni kapsamak görevi verilmişti. Bu görevi başarıyla hayata geçiriyorlardı. İsa, onlar hakkında sıradan halkın bildiğinden çok daha fazlasını biliyordu, bu yüzden de tüm şu yöneticileri "iki yüzlüler" olarak çağırması boşuna değildi. Ve baştaki güç sahiplerini nihâi olarak çileden çıkaran şey de, İsa'nın hiçbir şeyden korkmuyor oluşu azmış gibi, bir de bunu başkalarına öğretiyor olmasıydı. Özgürlüğün bu şekilde tebliğ edilmesi, doğal olarak onları korkutuyordu. İsa'nın Kudüs'e gittiği zaman, Kudüs tapınağının avlusuna girip her türden satıcıyı ve kurban hayvanı tüccarını oradan kovması olayı bile başlı başına bir hadise zaten.

– Ne yani, meğer İncil'de böyle bir yazı var mı? – diye düşünmeye başladı Viktor.

– Kalmış, ne kadar tuhaf olsa da. – Ve sanki bir şeyleri hatırlıyormuş gibi biraz ara verdikten sonra Sensei söyleyiverdi: – Matta İncilinin 21-ci bölümünde, o zamanlarda olmuş gerçek olaylara dair şöyle satırlar geçiyor: "İsa, tapınağın avlusuna girerek oradaki **bütün alıcı ve satıcıları dışarı kovdu**. Para bozanların masalarını, güvercin satanların sehplarını devirdi". "Onlara şöyle dedi: "Evime dua evi denecek" diye yazılmıştır. "**Oysa siz onu haydut inine çevirdiniz!**"

Nikolay Andreyeviç anlayışlı bir şekilde başını sallayarak belirtti:

– Gerçi aslında o devirlerden beri değişen bir şey de yok hani. Şu an bile mabetlerde her hizmetin bir "fiyatı" var.

– Aha, – diye onayladı Viktor, – üstelik kendilerine bir de "hoca efendi" diyorlar.

Stas ise alayla ifade etti:

– Hayal edebiliyor musunuz, şimdi Mabede gireceksin ve orada alıp satan herkesi kapı dışarı kovacaksın?!

– Geriye kim kalacak o zaman? – diye soruveren Jenya anlaşılın sorduğu sorunun derin manasını kendisi bile fark etmemişti.

Kısa bir duraklama anından sonra bütün ekip kahkahalarla gülmeye başladı. Bir tek Sensei hüzünlü bir tebessümden sonra devam etti:

– Şimdiyse, hem dinî hem deki siyasî gücü ellerinde bulunduran ve Sanhedrin'i oluşturan Yahudi Ortodoksların nasıl bir şoka uğradıklarını hayal edin. Bir adam ortaya çıkıyor ve sade halkı kendi peşinden sürüklüyor, yani İsa şu yönetici kişilerin, "mübarek" ve "dokunulmaz" şahısların insanlar üzerindeki otoritelerini fiilen sarsmış oluyordu; kendilerini Tanrı ile insanlar arasındaki "aracılar" olarak kaleme veren zatların gerçek yüzlerini göstererek, onların da herkes gibi ölümlü olduklarını ve Tanrı'ya hizmet etmek yerine O'nun adını suiistimal ederek fiilen insanları kendilerine hizmet etme zorunda bıraktıklarını ifşa ediyordu. İsa, insanlara Hakikati öğretiyordu, üstelik şu "aracılar" olmadan istenilen bir insanın Tanrı'nın Krallığına nasıl gelebileceğini öğretiyordu. Zira her bir insan Tanrı'nın bir Mabedidir. İçindeki ilâhî kıvılcımı görebilmek için sadece olarak kendi içine bakmak gerek. Bu yüzden de İsa kendi vaaz verme faaliyetleri ile başta gelen Yahudileri topraklarını işgal etmiş Roma'dan daha fazla korkutuyordu, şöyle ki bu istilâ kendilerinden daha ziyade vergisini veren halk için bir önem arz ediyordu, yani zenginler Roma egemenliği döneminde de kendi zenginliklerini muhafaza etmeye devam ediyorlardı. Doğal olarak Yahudi Ortodokslar kararlı eylemlere geçerek İsa'yı Sanhedrin mahkemesine çıkardılar ve akla gelebilecek her türden suçtan onu sorumlu tuttular: o hem tehlike arz eden bir önder idi ve o, güya insanları Roma'ya isyana teşvik ediyordu ve hatta o, hor görülen Celile'den çıkma birisi idi. Onların yapamadıkları tek şey, o an için hemen O'nu idam edemiyor olmalarıydı, şöyle ki Romalılar Sanhedrin'in idama mahkum etme hakkını elinden almışlardı. Buna Roma makamlarının karar vermesi gerekiyordu. Gerçi burada da "dünya başkentinde" ciddi mevzularda alınan kararların arkasında yine kimler duruyordu? Tabii ki de Arhontlar.

Arhontların ön göremedikleri tek şey, malûm insan faktörü olmuştu. Onlar, İsa'nın insan ruhları üzerinde sahip olduğu manevî etkiyi hesaba katamamışlardı. Onlar, Yahudiye'nin Romalı valisi olarak bizzat Pontius Pilatus'un kendisinin, o derece canla başla İsa'nın tarafını tutacağını beklemiyorlardı. Çünkü Pilatus'u çıkarıcı, gaddar, güç sevdalısı ve nadiren verdiği kararlardan vazgeçen birisi olarak görüyorlardı. Görevi boyunca defalarca kendisine emanet edilmiş Yahudiye'deki karışıklıkların önünü sert bir şekilde kesmişti. Ne var ki, İsa ile karşılaşma hatta böyle bir insanın bile ruhuna öylesine dokunmuştu ki sonrasında Arhontların adamları Pilatus'u İsa'nın suçlu olduğunu halka beyan etmek zorunda bıraktıklarında bile, Pilatus onlardan gizli bir şekilde her şeye rağmen İsa'yı kurtarmış ve her şeyi kendi bildiğine göre yapmıştı. Gerçi bunu yaparken de dünyanın güç sahiplerinin bunu hiçbir zaman kendisine affetmeyeceklerinin de çok güzel bir şekilde farkındaydı.

– Nasıl yani, "kendi bildiğine göre"? – diye soruverdi Andrey.

– Hani, bir ara bundan bahsetmiştim sizlere. Birinci olarak, Pilatus'a sadık Romalı yüzbaşı Longinus, mızrağıyla beşinci ve altıncı kaburgalar arasına belirli bir açıyla vurarak aslında hayatî öneme sahip hiçbir iç organa zarar vermeden halkın önünde mahirane bir şekilde İsa'nın "ölümünü" taklit etmişti. İsa'nın bedeni sadece olarak baygınlık durumunda

bulunuyordu. Hatırlatmakta fayda var, çarmıha gerilmeye mahkum edilmiş öbür iki insanın, o devirlerde genellikle bu tür idamlarda insanların ıstırap çekerek, bir boğulma hissiyle ölmeleri için yaptıkları gibi bacaklarını kırmışlardı. İkinci olarak, yine Pontius Pilatus'un gösterişi esasında, O'nun "ölmüş olduğu" halka bildirildikten sonra bir istisna olarak İssa'yı çarmıhtan indirerek mağaraya götürmüşlerdi, oysa ki çarmıha gerilmiş insanları ayrıca bir mezara gömmek veyahut da defnetmek için akrabalara teslim etmek yasak idi. Onları sadece olarak genel bir mezara atıyorlardı. Dahası, bu mağaranın önünde, İsa'nın bedeni orada bulunduğu süre zarfında, Pilatus'a sadık askerlerden oluşmuş Romalı muhafızlar gece gündüz nöbet tutuyorlardı. Mağaranın içinde ise neredeyse iki gün boyunca, yine aynı Pilatus'un gizli gösterişi ile oraya getirilmiş olan ve o devirlerin en iyi hekimlerinden birisi olarak sayılan "Arap Hipokratı" lâkaplı bir doktor ve onun beş Suriyeli yardımcısı, İsa'nın bedenine tıbbî yardım gösteriyorlardı. Ve yalnız bundan sonra İssa'yı tamamen sağlığına kavuşması için daha güvenli bir yere yerleştirdiler. Ve gene, İsa sağlığına kavuştuğu zaman bizzat Pilatus, O'nun için hatırı sayılır kaynaklar tedarik ederek, Arhontların adamlarından gizli bir şekilde bu ülkeyi terk edip Doğu'ya gitmesini sağlamıştı. Ve ancak 36 senesinde İssa'nın hayatta olduğuna dair bilgiler Arhontların kulaklarına ulaştığı zaman onlar Pontius Pilatus'u görevinden geri çağırarak kalmayıp aynı zamanda da eski makamındaki faaliyetleri dolayısıyla başlı başına bir yargılama süreci tertip ettiler. Buna rağmen yine de Pilatus hayatının sonuna kadar yaptığından dolayı hiçbir zaman pişmanlık duymadı. Daha da fazlası, kendi hayatındaki en önemli ve en kayda değer davranışın İssa'yı kurtarma olduğunu düşünüyordu.

– Evet, kader işte, – diye belirtti Volodya.

* * *

– Neyse, hikâyemize geri dönersek, – diye devam etti Sensei. – Arhontları, İsa'nın şahsiyetinden daha fazla çileden çıkaran şey, O'nun insanlar arasında serptiği manevî tohumlar olmuştu. Bunun kökünü ne kadar kazımak isteseler de, İsa'nın Öğretisini takip edenleri ne kadar gaddar zulümlere maruz bıraksalar da, ne var ki bu önlemlerden sonra takipçilerin sayısında bir azalma olmuyordu. Fiziksel olarak onları yok etme gücünden yoksun olan Arhontlar eski işlek tezgâhlarını devreye soktular: eğer herhangi bir hareketi yok etmek mümkün değilse o zaman onun başına geçmek lâzım. "İstenmeyen unsurların" üzerinde, bunun gibi egemenliği ele geçirme yöntemini onlar tarih boyunca sık sık kullanıyorlardı ve hâlâ da kullanmaya devam ediyorlar. Bunun aracılığıyla aynı anda birkaç önemli sorun çözülmüş oluyor: etkin bireylere baskı yapılıyor veya imha ediliyorlar, bahsi geçen hareket üzerinde etki ve kontrol sahibi olunuyor ve bunun üzerinden epey külli miktarlarda paralar kazanılıyor.

Neyse işte, Arhontlar bu "operasyon" görevini Hillel'in torunu olan ve o devirlerde Kudüs'ün hahamlarından saygın bir Ferisi olan Gamaliel'e verdiler. Şöyle ki daha Filistin

bölgesinde İsa'nın vaaz verdiği dönemlerden itibaren bizzat Gamaliel'e gizli bir şekilde İsa'nın faaliyetlerini izlemek ve denetlemek görevi verilmişti. Daha o zamanlardan beri kendi adamlarını İsa'nın arkasından giden takipçilerin arasına yerleştirmişti.

Nikolay Andreyeviç hafiften öksürerek gırtlakını temizledi ve ardından soruverdi:

– İsa'nın takipçileri... Bunlar, hani İncil'de "İsa'nın seçtiği yetmiş havari" olarak bahsi geçen kişilerin aynısı mı oluyorlar?

– Nasıl desem... Aslında İsa kendi Öğretisini takip eden kişileri seçmiyordu. Sadece olarak O'nun Öğretisini dinlemek isteyen her kes dinlemiş oluyordu. Ve bunun gibi serbest dinleyici sayısı yetmişden daha fazlaydı ve de anlayacağın gibi onların içinden de her birisi sadece dinlemekle kalmıyordu.

– Peki neden ille de yetmiş? Altmış değil, seksen değil, – bu konuda neyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu Viktor.

– Basit bir sebepten dolayı. Gamaliel'in adamları yeni dinlerini yazıya dökerek oluşturmaya başladıkları zaman kendilerinin artık "havariler" dedikleri şu yetmiş öğrenciyi İsa'ya isnat ederek, bu rakamı da sayıları yetmiş artı onlara başkanlık eden bir baş rahibin de olduğu bir yapıya sahip Sanhedrin'deki üyelerin sayısından almış oldular. Yani sadece olarak kendilerinin yeteri kadar aşına oldukları bir yapıdan kopyalamış oldular. Ve yeri gelmişken, bu türden yazıların yardımıyla artık yeteri kadar kolay bir şekilde kendi okurlarına, örneğin İsa'nın "kutsal havarileri" arasında Barnaba gibi bir zatın nereden ortaya çıktığını açıklaya bilirlerdi. Ve bir tek onun değil hem de.

– Ne yani, sen Barnaba'nın aslında havari olmadığını mı söylemek istiyorsun?! – şaşırılmış bir ifadeyle konuştu Nikolay Andreyeviç.

Ne var ki, "Ekibimizin sağduyulu fikri", bunu işten anlar bir havayla, anlaşılabilir şu Barnaba'nın kim olduğuna dair bilgiye sahip bir edayla soruyor iken, öbür taraftan bizim genç grubumuz mevzunun kimden gittiğini ve hatta Nikolay Andreyeviç'in neden bu kadar şaşkınlığa uğramış olduğunu anlamakta güçlük çekiyorduk: "O, yerleştirilmiş adamlardan idi. Daha da fazlası, kendisi sadık bir Ferisi idi".

– Barnaba Ferisi miydi? – daha da çok hayret etti Nikolay Andreyeviç.

Tam da o anda artık dayanamayan Kostik, bilmem merakından mı, yoksa mevzunun neden gittiğini anlama isteğinden dolayı mı tek nefeste soruverdi.

– Kimdi şu Barnaba?

Sensei cevap verme konusunda biraz gecikmenin ardından izah etmeye başladı. Fakat sanki bunu bizim Filozoftan daha ziyade Nikolay Andreyeviç'e açıklıyormuş gibi gelmişti bana.

– Genel itibarıyla Barnaba ismi hatta bu adamın gerçek adı bile değil. İsa'nın takipçilerinin arasına sızdığı zaman kendisine böyle bir ad vermişti. Onun gerçek ismi Yusuf idi. Kıbrıs adasında zengin bir Yahudi ailesinde doğmuştu, üstelik onlar aynı zamanda da Kudüs yakınlarında topraklara da sahiplerdi. Kudüs'te Gamaliel'den özel eğitim almıştı. Ve bu arada da, – Sensei bu noktaya vurgu yaparak sanki Nikolay Andreyeviç'in dikkatini bu

gerçeğe çekmek istermiş gibi dedi, – onun Kudüs'teki eğitimi sırasındaki akranı ve arkadaşı da Saul'den başkası değildi. Hani sonradan Arhontların çabaları sayesinde havari Pavlus'a dönüşüveren ve de dogmaları üzerine Hristiyanlığın inşa edilmiş olduğu şu Saul'ün ta kendisi.

Nikolay Andreyeviç merak dolu bir sesle söyledi:

– Demek hatta öyle?! Pavlüs'ü sanki putperestler arasında İsa'nın havarisi olarak görüyorlar oysa!

– İşin en ilginç yanı, bu efsanenin faal bir biçimde hâlâ destekleniyor olması, çünkü Pavlüs Arhontların oyununda özel bir figür idi ve olmaya da devam ediyor. Zira o, onların himayesi altında öne çıkarılan bir adam olup, fiilen İsa'nın Öğretisini değiştirip çok ince bir şekilde düzenlemeler yaparak yeni dinin başlıca esaslarını ortaya çıkarmış ve bu esaslar da sonrasında kilise tarafından inancın temelleri olarak kabul edilmişti.

– Peki, Pavlüs de Barnaba ile beraber Kıbrıs'ta mı yaşıyordu? – yeniden "zeki soru" sormaya çalışan Kostik açıkçası curcunanın püf noktasının neden ibaret olduğunu tam olarak anlamış değildi.

– Asla, – cevabını veren Sensei, yüzünde bir tebessümle Kostik'in neler olup bittiğini anlama çabalarını seyrediyordu. – O, milâttan sonra 11 senesinde Anadolu'nun Tarsus (Kilikya eyaleti) kentinde doğmuştu. Günümüzde bu şehir Türkiye'de bulunuyor.

– O ne, Türk müydü? – alaylı bir ifadeyle sordu Ruslan.

– Tabii ki de hayır, – diye gülümsedi Sensei. – Türkiye bir devlet olarak Anadolu'da XIII yüzyılın sonları ile XIV yüzyılın başlarında ortaya çıkmıştı. O devirlerde ise bu yerler, Akdeniz'i çevreleyen neredeyse diğer tüm topraklar gibi buraları istila etmiş Roma'ya bağlı bulunuyorlardı.

Nikolay Andreyeviç, Sensei'i yeniden kendisini ilgilendiren konuya geri çekti:

– Demek, Saul bir Yahudi idi.

– Evet öyle. O, saf bir Yahudi kökeninden gelme idi. Onların soyunun Benyamin kabilesinden çıkan kuşaklara ait olduğu var sayılıyordu... Onun asıl ismi Saul idi. Bu isim ona, milâttan önce XI yüzyılda İsrail Yahudi devletine hükümdarlık eden ve sizin de hatırlayacağınız üzere Eski Ahit metinlerinde bahsi geçtiği üzere "Tanrı'nın iradesiyle" krallığın başına getirilmiş ancak sonrasında Tanrı'nın "gözünden düşmüş" ilk hükümdarın şerefine verilmişti.

Sensei yavaş yavaş konuşuyor ve sanki bu bilgilerin anlamında saklı bir tür ikilemin altını çizmeye çalışıyordu.

– A-a-a, – sabahki konuşmayı hatırlayıverdi Stas, – şu "rica edilmiş" olan adam.

– Çok doğru.

– Peki, Pavlus ismi nereden ortaya çıktı?

– Babası Yahudi olmasına rağmen Roma vatandaşlığına sahipti, dolayısıyla Saul doğal olarak bu vatandaşlığı devralmıştı ve onun Lâtin ismi Pavlus da bununla ilişkiliydi.

– O zaman çocukluğundan beri ona Pavlus mu diyorlardı?

– Aile dışında, evet. – Ve hemen izah etti Sensei: – Şöyle ki, Tarsus gelişip serpilen bir şehir idi ve bu arada kendi Yunan akademisi ile, ahalisinin okumuşluğu ile ün salmıştı. Kentin nüfusunun büyük bölümünü Yunanlılar ve Aramiler oluşturuyordu.

– Peki, Yunanlılar Türki,.. daha doğrusu Anadolu'da ne arıyorlardı? – bir türlü olayı anlayamıyordu Ruslan.

– Yunanlılar o devirlerde Anadolu topraklarında çok fazlaydılar. Kitle hâlinde oraya Makedonyalı İskender'in istilasından sonra yerleşmeye başladılar, yani Roma İmparatorluğunun kuruluşundan daha önce.

– Anlaşıldı, – uzatarak söyledi delikanlı.

– Pavlus, Ferisi geleneklerinin katı kurallarına uygun olarak eğitilip büyütülüyordu, – Nikolay Andreyeviç'e hitaben açıklamaya devam ediyordu Sensei. – Babası, oğlunun parlak ve her taraflı bir eğitime sahip olmasını istiyordu. Bu yüzden de Pavlus, neredeyse çocukluğundan beri kendi ana dili haricinde hem de Yunancayı, Lâtinceyi biliyor ve iyi bir biçimde bu dillerde yazabilme, konuşabilmenin yanı sıra aynı zamanda da bu halkların kültürünü biliyor, meşhur yazarların eserlerini okuyordu. Buna ilâveten belirtmekte fayda var, Tarsus kentinin kendisi de kadim tanrı Tarku'ya tapınma dolayısıyla ortaya çıkmış özel bir "kurtuluş" kültürünün merkezi idi. Bu durum Pavlus'un kendisinin dünya görüşü üzerinde belli bir iz bırakmıştı. Sonrasında, artık İssa'nın Öğretisini dine dönüştürmeye başladıkları zaman Pavlus, İsa'nın hayatından daha ziyade bizzat "kurtuluş" konusuna (doğal olarak kendi yorumuna göre) önem veriyordu... Neyse, Pavlus sonraki eğitimini Kudüs'teki haham akademisinde bizzat "Gamaliel'in kendisinin başucunda" öğrenerek almıştı, bu arada şu sonuncusu da yine çok güzel bir şekilde Yunan kültürü hakkında bilgi sahibiydi.

Saul her fırsatta kendisinin muhafazakâr Museviliğe bağlı olduğunu dile getiriyor ve şahsını canla başla haham görevine, yani din hocası görevine hazırlıyordu. Filistin'de İsa'nın vaaz verdiği dönemlerde bırak O'nun öğrencisi olmayı, hatta O'nun dinleyicisi bile değildi. Dahası, Kudüs akademisinden mezun olduktan sonra kendisini azılı bir Ferisilik yandaşı olarak göstermiş ve iktidarın işine gelmeyen insanlara, aynı zamanda da İsa'nın gerçek takipçilerine karşı gerçekleştirilen zulüm, hapis ve imha etme eylemlerinde faal bir şekilde iştirak ediyordu. Uzun sözün kısası, Sanhedrin'in karşısında göze girmek ve şu Kudüs "konklavına" kabul edilme umuduna sahip olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

– Konklav mı? Ne anlama geliyor bu kelime? – komik bir şekilde gözlerini geniş geniş açtı Kostik.

– Bu, Lâtince bir sözcük olup harfiyen "kapalı oda" anlamına geliyor. Çok daha sonradan, Roma Papasını gizli bir şekilde seçmek için bir odada toplanan kardinaller kurulunu bu isim altında çağırmaya başladılar, – ona izah eden Sensei yarıda kesilmiş konuşmaya geri döndü. – Evet, Saul büyük güce sahip olmanın hayallerini kuruyordu. Arhontlar şu yeni çıkmış boyun eğmeyen akımın başına geçme komutunu verdikleri zaman Gamaliel tam da kendi öğrencisi Saul'ün yeteneklerini bir anda hatırlayıvermişti. O, yeni dinin "hocalığı" rolüne herkesten daha fazla uygun geliyordu. Üstüne üstlük, çok iyi bir

seviyede Yunan ve Lâtin kültürlerine hakimdi. Çünkü İsa'nın Öğretisi bizzat Yunanlıların arasında en sıcak yankıyı uyandırmış ve nasıl derler, âdeta şiddetli bir rüzgârın etkisindeki alev gibi yayılmaya devam ediyordu. Bu arada da, – bir şeyleri hatırlayan Sensei bakışlarını Volodya'ya çevirerek konuşmasına devam etti, – Gamaliel kendi adamları ile beraber bu operasyonu hazırlarken de kendi aralarında İsa'ya Yunan mitolojisinden aldıkları "Kiron" kod adını vermişlerdi. Yarı insan, yarı at olarak doğmuş ve ölümsüzlüğe sahip kentaur bu isimle anılıyordu. Efsaneye göre Kiron kendisini babası Kronos'un değil de, bariz bir şekilde bitkisel kökenlere sahip Philyra'nın çocuğu olarak görüyordu. Şöyle ki, Yunanlıların Philyra'sı "ıhlamur ağacı" gibi betimleniyordu. Dahası, öbür kentaur'ların arasında Kiron kendine has bilgeliğiyle, iyilik severliğiyle öne çıkıyor ve meşhur kahramanların hocası oluyordu. Bu takma ad, Gamaliel'in adamları tarafından İsa'ya tesadüf eseri olarak verilmemişti, şöyle ki onların gözünde O, ister kökenine göre isterse de yaptığı faaliyetlere göre bu şekilde gözükiyordu. Dahası, mitolojik kahraman Kiron, Asklepios'un ta kendisine hekimlik sanatını öğretmiş olan muhteşem bir hekim idi. Onun ismi tam da usta ellere işaret ediyordu çünkü Yunanca'da "cheir" el anlamına geliyor. İssa ise, artık bilindiği gibi, ellerini koyarak iyileştiriyordu insanları.

– He ya, esprili adamlar el atmış bu işe, – diye kalın sesiyle ifade etti Volodya.

– Peki, neden ona kod isim verdiler ki? – tam olarak anlayamadı Andrey.

Viktor arkadaşça delikanlının omzuna vurarak bir göz kırptı ve söyledi:

– Büyüyünce hârekatçı olursun, işte o zaman anlarsın.

– Yok daha neler, – hatta belli bir miktar teessüfle konuştu delikanlı, – o devirlerde neyin hârekatçısı olabilirdi ki? Milâttan sonra birinci yüzyıl! Az daha gitsek taş devri!

Erkekler bu sözlerin ardında daha da çok gülmeye başladılar, Volodya ise güle güle söyledi:

– Dünyadaki en eski mesleğin ne olduğunu söyleyeyim mi sana?

Jenka sanki ilkokul öğrencisiymiş gibi anında elini yukarı kaldırıp bariz bir sabırsızlıkla sallamaya başladı:

– Ben, ben biliyordum!

– Casusluk, – öbürünün konuşmasına firsta tanımayan Volodya memnun memnun söyleyiverdi.

Jenya yüzünde beliren aşırı şaşkınlıkla tam vazgeçmek üzereyken ansızın tekrar elini sallamaya başladı:

– O zaman ben biliyorum, dünyadaki ikinci mesleğin ne olduğunu. Sorun bana, lütfen sorun hadi!

– Senin cevabını biliyoruz biz, – gülümseyen Stas arkadaşının elini indirmeye çalıştı.

– Hayır işte bilmiyorsunuz, çünkü...

Stas güle güle onu ağzını güç belâ elleriyle kapatmaya çalıştı:

– Sus artık sana diyorlar!

Jenka onun sıkı ellerinden kurtularak haykırdı:

– Karşı casusluk! Ve şen şakrak bir şekilde arkadaşların gülüşmeleri altında uzata uzata söyledi: – Yontma taşş devriiii!

Jenka'nın çıkışı üzerine hep birlikte gülüştükten sonra yeniden bakışlarımızı Sensei'ye çevirerek onun büyüleyen hikâyesini dinlemeye hazırlandık.

– Neyse, – diyerek devam etti, – Gamaliel Şam'da Saul ile buluşuyor ve kendisini Yahudi inancının onuru uğruna gizli bir görevle görevlendiriyor. O andan itibaren de Saul, güya İsa'nın "hararetli" bir takipçisi (oysa gerçekte hayatında O'nu hiç görmemişti) ve de O'nun Öğretisinin "vaizi" konumundaki şu bildiğimiz Pavlus'a dönüşmüş oluyor. Sonrasında ise hani şu Pavlus'un başına Şam yolu üzerinde bir mucize gerçekleştiği ve güya gökten bir sesin kendisini eski eylemleri için kınayarak Şam'a gitmesi ve orada ne yapması gerektiğini diyecek insanlara kulak vermesini bildirdiği türünden hikâyeler uyduruldu.

– Fıkra gibi! – olumsuzca başını salladı Stas.

– Üstüne üstlük bu "mucizevî hadisenin" "şahitleri" de ortaya çıkıyor. Her şey olması gerektiği gibi. Gamaliel ile buluşmasından harfiyen üç gün sonra Pavlus, "onaylanmış plana" uygun olarak Hananya tarafından vaftiz ediliyor. Hananya ise bir zamanlar İsa'nın takipçileri arasına Gamaliel tarafından yerleştirilmiş kendi adamlarından birisiydi. Üstelik her şeyi, Pavlus'un vaftiz edilme sahnesini olabildiğince fazla sayıda İsa'nın takipçisi görebilecek şekilde yapıyorlar. Güya Şam yolu üzerinde gözleri tutulan Pavlus'un (aslında böyle bir şey olmadı hiç) Hananya tarafından şifa bulma sahnesini oynuyorlar.

Ardından Pavlus'u Arabistan'a yolluyorlar ve burada o, kendisine Gamaliel tarafından sağlanmış İsa'nın Öğretisine dair belgeleri titizlikle öğreniyor ve yeni rolü üzerine antrenman yapıyordu. Onu oraya gönderme nedenlerinden bir diğeri de Pavlus'un İsa'nın takipçilerine karşı gerçekleştirdiği vahşetlerin unutulmuş olacağı beklentisiydi. İsa'nın Öğretisinin yeni yorumlarıyla artık tartışabilecek düzeyde kendini geliştirmiş olan Pavlus Şam'a döndüğü zaman İsa'nın takipçileri arasında etkin faaliyetlere girişme denemesinde bulundu. Ancak işler sandığı gibi gitmemişti. Daha da fazlası, aşağı tükürsen sakal yukarı tükürsen bıyık misali bir durum ortaya çıkmıştı. Bir taraftan, onun eski faaliyetlerine dair insanlardaki anıların kendi tazeliğini koruduğu ortaya çıkmıştı ve bununla ilişkili olarak da Pavlus, İsa'nın "sürüsünü" kendi ardından sürüklemek için gerekli otoriteyi kazanmayı bir türlü beceremiyordu. Öbür taraftan ise, kendi iki yüzlü davranışıyla Pavlus dini bütün Yahudilerin gazabını üzerine çekmişti, şöyle ki ikinciler onu ne az ne çok bir hain olarak görmeye başlamışlardı. Karşısına çıkan her bir Yahudiye "kendi adamı" olduğunu açıklayacak durumu yoktu ya. Sonuçta insanlar o kadar küplere binmişlerdi ki Pavlus gizlice Şam'dan Kudüs'e kaçmak zorunda kaldı.

– Tabii, – diyerek sırtı Jenya. – Belkiye umut bağlarsan, kellesiz de kalabilirsin belki.

– Kudüs'te Saul ilk iş olarak Gamaliel ile buluşuyor. Ve bu sorun epey çabuk ve etkili bir şekilde çözülüyor. Pavlus'u geçici süreliğine tam da İsa'nın Öğretisi ile Musevilik arasında bir dünya görüşüne sahip olan Kudüs cemaatine ayarlayıp yerleştiriyorlar. Bu cemaatin başında ise sizin de artık aşına olduğunuz Yakup ve Kifa bulunuyordu. Gamaliel'in

adamları bu cemaat ile Barnaba aracılığıyla iletişime geçmişlerdi. Zira Kifa, Barnaba ile akraba ilişkileri içerisindeydi. O, Barnaba'nın kardeşi Aristobulus'un kızı ile evliydi ve bu evlilikten birisi erkek öbürü kız olmak üzere iki çocuğu bulunuyordu.

– Kifa ve Barnaba akraba mı oluyorlardı? – diyerek şaşırđı Nikolay Andreyeviç. – Vay be, bilmiyordum valla.

Sensei onaylayarak devam etti:

– Dahası, Gamaliel Pavlus'un yardımına İsa'nın takipçileri arasında azdan çoktan kendisine yer etmiş Barnaba'yı gönderiyor. Sonrasında da bizzat Barnaba'nın kendisi iman edenlerin önünde Pavlus'un başından geçen Şam'daki "mucizevî şifa bulmaya" dair "çıplak gerçeği" tasdik ederek, "Pavlus'un samimi bir pişmanlıkla yeni inancı kabul ettiğini" teyit ediyor. İşte bu andan itibaren de Pavlus ve Barnaba'nın "meşhur" ikili faaliyetleri başlamış oluyor. Belirtmekte fayda var, şu ikisi Kudüs'te epey bereketli bir şekilde çalıştılar şöyle ki sonrasında onları Antakya'ya gönderdiklerinde Kudüs'ün yerli otorite makamları İsa'nın gerçek takipçileri ile bayağı sert bir şekilde hesaplaştılar. Çünkü ellerinde artık onların Kudüs'teki adresleri ile isimleri bulunuyor ve aynı zamanda da gizli toplantıların yapıldığı yerleri biliyorlardı.

– İşte böyle, solucanı tarlaya bırak, mahvetmekle kalmayacak üstelik tüm lâhanayı da midesine indirecek, – esef ve espri karışık söyledi Jenka.

– Solucanı mı? – gülümseyen Stas arkadaşını düzeltmek üzereyken Volodya kısa ifadesiyle onun önüne geçti.

– Keşke solucan olsaydı...

– Peki, şu Antakya şehri de neresi oluyor? – ilgilenen Nikolay Andreyeviç anlaşılan sohbetin konusu dışına çıkmayı istemiyordu. – İlk defa duyuyorum.

– Oo, Hristiyanlık tarihinde önemli bir şehir bu, – diye söyledi Sensei. – Antakya o devirlerde büyük bir kent olup, az daha Doğu'nun başkenti olarak görülüyordu. Suriye'nin kuzeyinde Asi nehri üzerinde, Akdeniz'e yirmi beş kilometre uzaklıkta bulunuyordu. Diyebiliriz ki, uluslararası bir şehirdi burası. Aralarında Suriyelilerin, Yahudilerin ön plana çıktığı çok fazla sayıda milletten insanlar burada yaşıyorlardı. Fakat çoğunluk tabii ki de Yunanlılardan oluşuyordu, Atina'dan, Argos'dan, Aetolia'dan ve diğer Yunan kentlerinden buraya gelip yerleşenlerin torunları.

– Hristiyanlar için ne gibi bir önem arz ediyordu peki?

– Şimdi anlayacaksın, – diye belirten Sensei artık ses tonuyla merakları uyandırarak ilgi çekici bir devam vadediyordu. – Bizzat İsa'nın gerçek havarilerinin faaliyetleri sayesinde Antakya'da Yunanlılar ve Suriyeliler arasında İsa'nın Öğretisini takip edenlerin oluşturduğu güçlü bir hareket dalgası doğmuştu. Yunanlılar İsa'nın Öğretisine kendi dillerinde "**chrestos logos**" gibi çınlayan "**iyi, hayırlı Öğreti**" ismini vermişlerdi. Onlar kendilerine İsa'nın Hristiyanları diyorlardı, – Sensei "e"nin üzerine vurgu yaptı, – yani İsa'nın iyi, hayırlı Öğretisini öğrenen kişiler olarak.

– Seni Hristos kelimesinin buradan çıktığını mı söylemek istiyorsun?! – afallamış bir ifadeyle konuştu Nikolay Andreyeviç. – Peki o zaman neden Hrestos değil de Hristos?

Sensei memnun memnun gülümseyerek söyledi:

– Çünkü Arhontlar yerlerinde yatmıyorlar. Bu hareketin en kızgın döneminde oraya Pavlus ve Barnaba'yı ve hemde bunlara benzer başka "vaiz hocaları" yönlendirdiler. Antakya'nın "Hrestiyen" cemaatlerini itaat altına almak Gamaliel'e büyük çabalara mal olmuştu. Fakat nihayet, eninde sonunda onun adamları orada birleşik Antakya kilisesini kurarak kendi kurallarını devreye sokmayı başardıkları zaman sonuçlar tüm beklentileri aşmıştı çünkü belli bir miktar değiştirmiş oldukları İsa'nın Öğretisini kabul eden "putperestlerin" (onlar Yahudi olmayan herkese böyle diyorlardı) sayısı bu Öğretiye ilgi duyan Yahudilerin sayısının çok daha üzerlerinde olmuştu. Şöyle ki, işlemde geçirilmiş öğretilerde milliyetlerinden ve ırksal mensubiyetlerinden bağımsız olarak insanların maneviyatını uyandıran İsa'nın serptiği tohumlar muhafaza edilmişti ve bu akım hatta Arhontların adamlarının himayesi altında bile her geçen gün daha da kitlesel, daha da uluslararası bir şekle bürünüyordu. Bu ise, Arhontların vardıkları yargıya göre, bu akımın kendi içinde büyük dine adaylığı için gerekli bütün nitelikleri barındırdığı anlamına geliyordu. Tabii ki de onların kontrolü altında bulunacak bir din. O andan itibaren Arhontlar kendi programlarına bazı düzeltmeler yaparak bahisleri Antakya kilisesine yatırıyorlar ve zarar etmekte olan bir işletmeyi kâr getiren işletmeye çeviriyorlar.

Ve sırf Antakya'da, Gamaliel'in adamlarının kontrolü altında bulunan ve İsa'nın değiştirilmiş Öğretisinin takipçilerini artık "Hristiyanlar" olarak adlandırıyor, bunu da söyleniş bakımından yakınlık gösteren ve de "kokulu yağ sürmek", "yağ sürmek" gibi anlamlar içeren fiilden türeme bir sıfatı ifade eden Yunanca'daki "christos" ("kutsal yağ sürülmüş") kelimesi ile ilişkilendiriyorlar. Sağlam eğitim almış, iyi bir düzeyde birkaç yabancı dil bilen Pavlus gibi Yahudi "hocaların" açıkgozlülüğü sayesinde bu kelimenin anlamını Aramice'deki "mēšihā" ve dolayısıyla da Yahudi dilindeki "māšiāh" sözcüğüne bağlıyorlar. "Mesih", "kutsal yağ sürülmüş" anlamlarına gelen bu kelime, dinî ve ayinsel anlam verebilmek için kullanıma girmişti.

Çoğunluğu Yunanlılardan oluşan ve Yahudi ayinleri hakkında hiçbir fikirleri olmayan "müritlerine" ise "hristiyanların", "kokulu yağ sürülmüş", "kutsal yağ sürülmüş" kimseler olduklarını izah ediyor ve bunun "hrestiyenlerden" yani iyi bir öğretiyi öğrenmekte olan insanlardan daha havalı olduğunu söylüyorlardı. Çünkü onların kafa yapılarına göre, cemaat için "kutsal yağ sürülmüş kişi", yağ sürme merasimi sonucunda en yüksek kutsal kraliyet şerefine resmî olarak nail olmuş kişiler anlamına geliyordu. Oysa aslında Gamaliel'in adamları tarafından şu "kutsal yağ sürülmüşler", "yağ sürülmüşler" kelimesi "her güruhtan cemaat" için alaylı ve aşağılayıcı bir anlamda kullanılmıştı. Şöyle ki, hor görülen ve yeni dine geçmiş "putperestler" ile kendi koruyucuları olan Ferisiler, yani Ortodoks Yahudiler arasındaki uçurum kadar farklılığın altını çizmek için kullanılmıştı... Dahası, bizzat o andan itibaren İsa'nın kendisini Yahudi kökenlere bağlamaya başlıyorlar ve bunun sayesinde de

Hristiyan topluluklar arasında Yahudi milletin etnik ayrıcalığına dair fikirler yaygınlaşmış oluyor. Hristiyanlar, Pavlus'un öğretilerine göre, Yahudi dininin birer takipçileri olarak **yaşlı ağacı çiçek açmaya zorlamak** gayesiyle iyi, bereketli zeytin ağacı gövdesine aşılansmış yabanî zeytin dalları ile mukayese ediliyorlardı.

Nikolay Andreyeviç işin mahiyetini anlamış gibi tekrarladı:

– Yaşlı ağacı çiçek açmaya zorlamak mı?! Akıllıca ve epey ileri görüşlü bir hamle, üstelik hem siyasî hem de dinî anlamda.

– Olsun o kadarlık, – gülümseyen Sensei, espri karışık belirtti: – Arhontlar üç beş günlüğüne değil, yüz yıllar sonrasına planlar yapıyorlar. – Ve hikâyesini anlatmaya devam etti: – Sırf Antakya'da "Hristiyanların" başlıca dili Yunanca olmaya başlıyor. Ve Arhontların geçici süreliğine Hristiyanlığın merkezi yapmış oldukları Antakya kilisesi "misyonerler" olarak adlandırılan adamları bütün Roma imparatorluğu topraklarına göndermeye başlıyor ve Pavlus ile Barnaba gibi adamlar da onların arasında ilk sırada yer alıyorlardı.

– Peki, şu misyonerler "misyon" kelimesinden türemiş bir sözcük mü? – işin ehli bir edayla sordu Kostik.

– Tamamen doğru. Bir Lâtin kelimesi olan "missio", "gönderi", "talimat" anlamına geliyor. Dinî bağlamda ise bu, belirli bir dini başka inançlara sahip insanların arasında yaygınlaştırmak anlamına geliyor.

– Gerçekten de Hristiyan ismi şu şeylerden mi çıktı... – üzgün bir ifadeyle konuştu Tatyana. – O zaman şimdi inancımıza ne olacak... İsa'ya olan inancımıza?

– İnancın ne alâkası? – diye sordu Sensei. – Benim size anlattığı şeyler, sadece olarak tarihten, eskilerin tozundan ibaret. **Hakiki inanç sahibi için ise hangi dine mensup olursa olsun, samimi kalpten Tanrı'ya doğru can atan ruhunu durdurabilecek herhangi bir güç veya engel olamaz. Hakiki inanç insanın içindedir. Ve eğer bu inanç gerçekse, dışarıdaki hiçbir şey onun için engel teşkil edemez.**

* * *

Nikolay Andreyeviç dikkatle Sensei'i dinledikten sonra kendi sorusunu sormaya acele etti:

– Peki, Petrus Kudüs cemaatinde kalmaya deva mı etti? Sanki ona, Pavlus'tan farklı olarak, Yahudilerin Havarisi falan diyorlardı. Hani, Hristiyanlığın Musevilikten ayrılmaması için sürekli mücadele falan veriyordu.

Sensei gülümsedi:

– Tabii, tabii. Bilimde bu konuya dair hatta özel bir terim bile buldular, "petrinizm" dedikleri...

– Nasıl, nasıl?! – diye soruveren Jenka, diğer arkadaşlar ile beraber kahkaha atmaya başladılar.

– Yanlış duymadın, – delikanlıya cevap veren Sensei, Nikolay Andreyeviç'in sorusunu yanıtlamaya başladı: – Ona, "Yahudilerin havarisi" "adını takan" kişi Pavlus idi. Kifa, Kifa

oluyor zaten, hem sizlerin, hem bizlerin. Onu sadece olarak kullanıyor ve gizli işleri kendisine açmıyorlardı. Ve işin esasında Kifa, "Hür taş ustalarının" işine, sırf birçok insanın onun uzun bir süre İsa'nın yanında bulunduğunu bildikleri nedeniyle yarıyordu. Kifa, "putperestlerin" inancı için bir maşa yönetici olması bakımından çok uygun birisiydi. Bu yüzden de Gamaliel, nasıl derler, onun "kıvama getirilmesi" için fazla çaba sarf etmeden kullanmaya devam ediyordu. Kudüs'te İsa'nın gerçek takipçileri üzerinde zulümler yeniden başladığı zaman ise Kifa (bu zamana kadar sessiz ve sakin bir şekilde Kudüs cemaatinde bulunuyordu), sanki "sıcağı sıcağına" ansızın yakalanarak zindana atılmıştı. Oysa aslında bu Gamaliel tarafından gerçekleştirilmiş bir provokasyon idi. Kifa'yı zindana atmakla kalmamış, üstelik sabahleyin idam edileceği ile gözünü korkutmuşlardı. Ardından Gamaliel'in adamları yanına gelip Kifa'ya işbirliği yapması karşılığında özgürlüğünü vadettikleri zaman ise Kifa bu kadar şanslı olduğuna inanmakta güçlük çekmişti. Aynı gece onu zindandan serbest bıraktılar. Gereken talimatların ardından aceleyle Kudüs'ü terk ederek Antakya kilisesinin başına geçmek için Antakya'ya doğru yola çıkıyor.

Sensei susarak bir saniyeliğine bir şeyleri düşündü ve ardından acı acı gülümseyerek söyledi:

– Sonrasında Luka'nın sayesinde İncil'deki "Elçilerin İşleri" kısmında (12-ci bölümünde), güya geceleyin Tanrı'nın meleğinin Petrus'un yanına zindana inerek onu ağır zincirlerden kurtardığına ve oradan çıkardığına dair yazılar ortaya çıkıyor.

– Hani şu kabul görmüş İncil kitaplarından birisini yazan Luka mı? – diye netleştirmek istedi Nikolay Andreyeviç.

– Evet.

– Ne yani, o da mı Arhontlar ile aynı safta bulunuyordu? – diye sordu Viktor.

– O, Pavlus'un adamıydı. Fakat onunla ilgili biraz daha sonra anlatacağım. – Kısa bir mola veren Sensei, ardından devam etti: – İşin en ilginç tarafı da şu "Petrus'un zincirleri" dedikleri şeyin hâlâ kutsanarak, her yıl iman edenlerin ziyaretine açılıyor olması. Bu zincire "kutsal emanet" değerini ise Kudüs patriği Juvenal kazandırdı (V yüzyıl). Onun, Eudocia'ya, Bizans imparatoru II Theodoius'un eşine bir şeyler hediye etmesi, nasıl derler, önem arz eden bir armağan vermesi gerekiyordu. O devirlerde ise (imparator Konstantin'in annesi Helena'nın güya İsa'nın çarmıha gerilmiş olduğu ağaçtan yapılma haçı bulduktan sonra) buna benzer "kutsal emanetlere" karşı bir moda başlamıştı. İşte patrik Juvenal da imparatorun eşine bu zincirleri hediye ederek bunların "Petrus'un" zincirleri olduğunu söyledi.

– Tabii ki de, – diye sırttı Stas. – Olsun bunlar senin, neyime lâzım benim.

– Ve sadece hediye etmekle de kalmayarak kendi armağanına, güya Hristiyanların Petrus'un başına gelen mucizeyi duyduklarında bu demir zincirleri muhafaza ettiklerini ve değişik değişik hastalıklara yakalanmış insanların inanarak geldiklerinde şifa bulduklarına dair hikâyeleri de eklemiş oldu.

– Hm, "inanarak gelenler", psikiyatrinin altın kuralı bu, – düşünceli düşünceli belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Sadece psikiyatrinin değil ama, – diyerek altını çizdi Sensei, – insan mahiyetinin hem de. Zira herkim neye inanıyorsa onu da elde etmiş oluyor...

Jenka ise yalancıkıktan bir heyecanla "kıskanmaya" başladı.

– Vay be, adama bak, ama nasıl da bir hediye vermiş! Aferin! Nasıl derler, hem ucuz hem manidar, hem kurtların karnı tok, hem kuzular sapa sağlam. Bense şuracıkta kafa yoruyorum, Petroviç'in doğum gününde ne hediyesi alsam diye. Benim ambarda şöyle paslı, kalın bir kuyu zinciri duruyor...

Bunları söylerken de Jenka bu zincirin olağanüstü kalınlığı ve uzunluğunu gösterme denemeleriyle arkadaşların kahkahalarına nedene oldu.

– Peki, kim şu Petroviç? – herkesle beraber gülmeye devam eden Andrey, Stas'tan soruverdi.

– Onun "sevimli" patronu, – cevap veren Stas gözlerini Jenka'nın palyaçoluklarından ayırmıyordu.

– Neden olmasın ki? – ciddi bir yüz ifadesiyle gülmekte olan arkadaşlara bakarak kendini aklamaya başladı. – Zincirin ne kadar suda kaldığını, ardından ne kadar yerde yattığını biliyor musunuz! Oho-ho! Ne diye antika olmasın ki?

– Tabii, tabii, – diye onayladı Viktor, – böylesine bir "antika" için seni işten kovarlar kesin.

– Kaybedecek neyim var ki?! – umursamazca omuzlarını silken Jenka durmak bilmiyordu. – Bizim ülkemiz özgür bir ülke! Bir köle sahibi kovarsa öbürüne giderim. Sanırsın ki büyük bir dert?! Oysa nasıl bir hatıra kalacak adama... bütün hayatı boyunca unutamayacağı tarzdan!

Bu sözlerden sonra artık bizim ekip topyekûn katıla katıla gülmeye başladı. Ve herkesten çok da çalışmakta olanlar gülüyorlardı. Stas gülmekten beliren göz yaşlarını silerek elini arkadaşına doğru salladı.

– Tamam bırak artık masal anlatmayı, karnım ağrıdı gülmekten. İzin ver de dinleyelim.

– Ben artık çoktan susuyorum, – diye söyledi Jenya. – Sizin çıkardığınız gürültüden dolayı şuracıkta dünyayı kavrama sürecimiz sekteye uğruyor...

Neyse, biz tamamen sakinleşene kadar beş dakika falan geçmiş oldu. Ve imparatorun eşi tarafından böylesine kıymetli bir hediye için nasıl algılandığına dair merakını dile getiren ilk kişi tabii ki de Jenka oldu.

– Fevkalâde, – neşeli neşeli yanıt verdi Sensei. – Mesele hatta hediye de değildi, şöyle ki bu hikâyeye âdeta rüzgârdaki yangın gibi yayılmaya başlamıştı. Eudocia bu zincirleri Konstantiniye'ye (şimdiki İstanbul'a) getirdi. Zincirlerden bir tanesini Roma'ya, kızı Eudoxia'ya gönderdi. Ötekisi de bu "kutsal emaneti" değerli bir eşya gibi koyduğu "kutsal Petrus" tapınağını inşa ettirdi. Gerçi bu zamanlar "tesadüfen" başka zincirler de ortaya çıkmıştı, güya ölümü öncesinde Roma'da Petrus'un bağlı olduğu zincirler. Neyse, eski hamam eski tas.

Nikolay Andreyeviç kederle gülümseyerek ekledi:

– Gerçekten de eski hamam eski tas: az buçuk spekülasyon, az buçuk mitoloji, artı birkaç ünlü, tercihen kraliyet simaları ve "meşhur kutsal emanet" tabelası altındaki ürün artık hazır.

– Ne yaparsın, insanlar böyle, – diyerek katıldı ona Sensei. – Hadi hikâyemize geri dönelim. Kifa Antakya'ya gelerek Gamaliel'in adamlarının emrine amade olduğu zaman neredeyse hemen onun ismini değiştirdiler şöyle ki bu isim bariz bir şekilde onun mahiyetini açığa vuruyorken hem de İsa'nın öğrencileri arasında ünlenmiş bir isim hâline gelmişti. Böylece Kifa, "kaya", "sarp kaya" anlamına gelen gururlu bir Yunan ismi olan Petrus adını taşımaya başladı. Ardından onu Antakya kilisesinin baş piskoposu görevine atadılar. "Piskopos" ise Yunanca'dan çeviride "nezaretçi", "gözetmen" anlamına geliyor.

– Yani Petrus fiilen, Hristiyanlar arasında Gamaliel'in adamları tarafından tahkim edilmekte olan şu ayinlerin, kuralların ve çeki düzenin nezaretçisi konumuna gelmiş oluyor, – kendisi için sonuçlar çıkardı Nikolay Andreyeviç.

– Aynen. Kifa'nın Egosunu tam anlamıyla tatmin edecek bir şey. O, hayalini kurduğu her şeyi elde etmişti, şöhreti, parayı, egemenliği. Ve en önemlisi de kan ter içinde çalışmaya gerek yoktu... Fakat sorun hatta onun gibilerde bile değildi, sorun sade olanın karmaşık hâle getirilmesinde, maneviyatın da maddiyata dönüştürülerek yok edilmesinde idi. Zira İsa'nın vaaz verdiği zamanlarda O'nun öğrencisi olabilmek için bir insanın kendisini özel ayinlerin yapılmasıyla yüklemesine, herhangi bir inanç sembolüne inanmasına ve uydurulmuş kurallar, nizam intizam ile sınırlandırmasına gerek yoktu. Sadece olarak iyilik dolu, seven bir kalple, içten bir şekilde Tanrı'ya doğru can atan bir İnsan olmak gerekiyordu. İsa, insana Tanrı'yı kendi içinde hissetmesini öğretiyordu zira her bir insan Tanrı'nın Mabedidir. O, kendi ruhunu hissetmeyi ve onun kurtuluşu için yaşamayı öğretiyordu. Arhontların adamları ise insanın kendi üzerindeki dâhilî çalışmasını, haricî ve usulüne göre yapılan bir tapınmaya dönüştürdüler. Üstelik Arhontlar öyle bir şey yaptılar ki, onların adamları Tanrı ile insanın arasındaki "aracılar" konumuna gelerek, güya onların yardımları olmadan insanın kurtuluşa eremeyeceği türünden bir iddiayı yerleştirdiler.

– Hm, evet, bu elemanlar kendi işlerini iyi biliyorlar, – diye yorumladı Volodya.

Sensei onayladı:

– Hem de nasıl! İşte, Petrus yeni görevine gelir gelmez, sırf bu andan itibaren de Antakya kilisesinin "misyonerleri" her yerde Petrus'un İsa'nın ilk havarisi, seçilmiş ve "baş havari" olduğunu ilân etmeye başlıyorlar. İsa'nın gerçek havarileri ile öğrencilerinin yaptıkları manevî çalışmalara karşı ağırlık olarak, "misyonerler" tam bir özveriyle bütün Roma imparatorluğu üzerinde ve onun sınırları dışında çalışmaya başlıyorlar. Onlar sadece vaaz vermekle kalmıyorlardı. Onların hedef ve görevleri, büyük ve küçük şehirlerde İsa'nın Öğretisi üzerine oluşturulmuş dini kabul etmiş Hristiyan cemaatlerinin oluşturulmasından ibaret idi. Şu "misyonerler" cemaatleri organize etmekle kalmıyor fakat hem de onların başına kendi adamlarını, bir yöneticiyi veya kendilerinin de dedikleri gibi Yunanca'daki

presbyteros, "ihtiyar"dan türeme bir presviteri, yani papazı koyuyorlardı. Üstelik müritlerine sadece ve sadece onların inancına, onların öğretisine inanmalarını ve her türden "yalancı hocalara" kulak vermemelerini telkin ediyorlardı. O zamanlarda öbür dinlerin hocalarından başka şu "misyonerler" hem de İsa'nın gerçek takipçilerini de aynı şekilde "yalancı hocalar" olarak adlandırıyorlardı. Şöyle ki, onlar da İsa'nın tıpkı kendisi gibi bedenini değil, ruhun özgürlüğüne çağırıyor, O'nun Öğretisini vaaz ediyor, manevî yolu "ilâhî" ruhun prizmasından aydınlatıyorlardı, yoksa ki, maddiyatın prizmasından, yani Hayvansal başlangıcın, veyahut da İsa'nın da dediği gibi "insanî" olanın prizmasından değil. Neyse, "misyonerler" tarafından tek bir yönetim merkezine bağlı olan bayağı geniş kapsamlı bir Hristiyan cemaatleri ağı oluşturulmuştu. Sonrasında ise "misyonerler", onların Öğretisinin nasıl anlaşılması ve algılanması gerektiğine dair "yukarıdan" gelen talimatları bu cemaatlere dağıtıyorlardı sadece.

– Tabii, – belli belirsiz bir gülümsemeyle ifade etti Volodya, – "yukarıdan" talimat olmazsa olmaz zaten, onlar olmadan şimdi bile bu dünyada yürümüyor.

– Yok ya?! – ona itiraz eden Jenka ciddiye ve hatta birazcık kabarmış bir ifadeyle bürünerek söyledi. – Anlıyor musun, adamlar çabalıyorlar, yorulmak nedir bilmeden halk için "talimatlar" yazıyorlar. Baksana bizim siyasetçilere, gece gündüz çalışıyorlar. Nasıl da zor ama, düşünsene bir! Adamların ne kadar bitkin düşüklerini hayal edebiliyor musun!

– Aha, – Jenka'nın esprili havasına katılan Stas gülümsedi, – gün boyunca uyumadan, geceleri yemeden, nasıl yorgun argın düşmezsin ki!

Arkadaşlar güldüler, Jenya ise yine ateşe yağ döktü:

– Neyin hihisi! Neyin hahası! Bu sizin için şaka değil, düşünsenize öylesine bir düzeyde, – bu arefede o çok anlamlı bir ifadeyle parmağını yukarı kaldırarak salladı, – beyin çaydanlıktaki su gibi kaynıyor ardından da bütün milleti buharıyla darma duman ediyor.

Çocuklar bu sözlerin ardından daha da çok güldüler. Jenya umutsuz vaka dercesine elini salladı ve Sensei'e hitaben konuştu:

– Yok, şu ördekler yüksek uçuş için yaratılmamışlar. Onların işi ancak gölette oturmak, bir de sürekli galamak!

Nikolay Andreyeviç artık bitmek tükenmek bitmeyen gençlik esprilerine dayanamadı ve arkadaşlar kendi aralarında atışırken eski mevzuya dönerek Sensei'e kendi ilgisini çeken noktalar konusunda sorular sormaya çalıştı.

– Peki, orada olan şu Havariler toplantısı da ne oluyordu, yanılmıyorsam 51 senesinde?

– Evet, vardı, – diye onayladı Sensei, – milâttan sonra 51 senesinde Kudüs'te. Doğal olarak, gerçek havariler orada yoktu. Ne var ki, Petrus'un kendisi vardı, saygın bir konumda hem de.

– İlginç, neyi tartışıyorlardı orada acaba? – dinleyicilere katılan Viktor sordu bu sefer.

– Oo, çok mühim mevzuları, – alaylı bir sesle söyleyen Sensei, bu arada da şakayla Jenka'yı taklit edencesine çok manalı bir ifadeyle işaret parmağını yukarı kaldırdı. Arkadaşlar

gülmeyi kestiler, merakla Sensei'e doğru baktılar. – Müritlerine, "havarilerin" çok önem arz eden bir meseleyi görüşmek için Kudüs'te toplandığını beyan ettiler. Onların dinine yeni geçen "putperestlerin" bütün Yahudi geleneklerini uygulamalarının ve ilk sırada da sünnet olup olmamalarının gerekli olup olmadığını müzakereye çıkarmaktan ibaretti bu çok önemli konu.

Ve Sensei, Nikolay Andreyeviç ile Viktor'a hitaben konuşurken tebessümünü ne kadar saklamaya çalışsa da büyük ağabeyler yine katıla katıla gülmeye başladılar.

– Ya, ne diye gülüyorsunuz tekrar! – sevdiği mizah yordamıyla Jenka yine onların üzerine çullandı. – Duymadınız mı, bu çok önemli bir mevzu! – Ve artık onların tutamadıkları kahkahalarına aldırış etmeden Sensei'e döndü ve kaşlarını çatarak afallamış bir ifadeyle soruverdi: – Peki, neye karar verdiler?

Ne var ki, patlak veren yeni kahkaha silsilesinden dolayı artık konuşmaya devam etmek mümkün gözüküyordu. Sensei, çocukların sakinleşmesini bekleyerek cevap verdi:

– Yeni dine geçmiş "putperestlerin" bütün Yahudi kurallarını gözetmelerine gerek olmadığına karar verdiler...

– Ohh be, – rahatlamış gibi derinden nefes veren Jenya yapmacıktan alınının terini silerek hatta elini bile silkti bunun ardından.

Arkadaşların yeni kahkaha dalgasına aldırmayan Sensei anlatmaya devam etti:

– Dört tane yasak hariç...

– Öyle mi?! – diye tedirginleşti Jenya. – Hangileri?

– Birinci olarak, putlara kesilen kurbanı tüketmekten uzak durmaları gerekiyordu. Başka bir deyişle, "putperest" kurban ayinlerinden sonra kalan eti yememeleri gerekiyordu. Şöyle ki, bir kural olarak bu etler kurban kesiminden sonra satışa çıkarılıyordu.

– Peki, etleri ne yapsınlar? – Jenya kalın papaz sesinin taklidiyle konuştu. – İşletmede hiçbir şeyin boşuna gitmemesi gerekiyor.

– İkinci olarak, boğulmuş hayvanların etinden uzak durmaları.

Bu sırada Jenka suratını asarak tiksintiyle Stas'a bakmaya başladı.

– Ben aslında yamyamlıkla ilgilenmiyorum.

Çocuklar yine gülüştüler.

– Boğulmuş etler, yamyamlık değil, – güle güle açıkladı Sensei. – Bu yasak, boğulma aracılığıyla, kan akıtmadan öldürülmüş hayvanların etini tüketmemek anlamına geliyor. Şöyle ki, Yahudilerde kan, ruhun bulunduğu yer olarak görüldüğünden, içinde kan bulunan gıdanın tüketilmesi büyük günah olarak sayılıyor.

– A-a-a, – diye uzatan Jenka anlaşılan "ne olur ne olmaz" gibisinden gösterişli bir edayla Stas'tan uzaklaştı birazcık.

– Üçüncü olarak, zinadan uzak durmak. Bu nokta onların yorumunda özel bir anlam içeriyordu.

– Tabii! Özellikle de Petrus'un ne tür bir kıskançlıkla Magdalalı Meryem'in İsa'nın çevresindeki birinciliğine baktığını hesaba katarsak, – diye belirtti Viktor.

– Elbette, onun Magdalalı Meryem'e duyduğu düşmanlık, tüm kadınlara karşı davranışları üzerinde özel bir iz bırakmıştı. Bundan başka, Petrus hatta "piskoposluk" vaazlarında bile kadınları evlilikten uzak durmaya çağırıyordu. Ne var ki, bahsi geçen şu noktada zinadan uzak durmanın altında kastedilen şey bazı "putperest" milletlerin arasında uygulanmakta olan "tapınak fahişeliği" dedikleri şeydi aslında. Gerçi "putperestlerin" kendileri bu ayinleri erkek ve kadın arasındaki ahengin merasimleri olarak görüyorlardı. Fakat bu konunun mahiyeti çok daha derinlerde yatıyor, eğer Arhontlarda her zaman erkek gücünün, yani karanlık ve saldırganlığın baskın olduğunu hesaba katarsak tabii.

– Ataerkilliğin sarsılmaz egemenliği, – anlamını yakaladı Nikolay Andreyeviç.

– Tamamen haklısın, – diye tasdik etti Sensei.

Jenya ise düşünceli bir surat yaparak akıl yürütmeye başladı:

– Evet, "zina" yapma sıkıntım yok, – ve biraz düşündükten sonra ekledi, – en azından yakın yirmi dört saat içerisinde. – Ardından Sensei'e sordu. – Peki, dördüncü kural neydi?

– Dördüncü mü? Genel ahlâk kuralı: kendine istemediğin şeyi başkasına da yapmamak.

– Güzel bir kuralmış! – keyifle başını sallayan Jenya neşeli neşeli Stas'a bakarak ellerini ovuşturmaya başladı. – Senin kendine istemediğin ne türden bir şeyi sana yapsak acaba?!

Bizim yankılayan gülme seslerimiz yeniden ortamı salladı.

– Palyaçoya bak! – herkesle beraber gülen Sensei, olumsuz manada kafasını salladı.

Gülme sesleri dindiğinde Nikolay Andreyeviç, Sensei'e hitaben konuştu:

– Sen, cemaate bunların bildirildiğini söyledin. Peki, işin aslında şu "toplantıda" neyi müzakere ediyorlardı?

– İşin aslında ise bu toplantı iktidar gücünün bölüştürülmesi ve sonraki eylemlerin başlıca strateji ve taktiklerinin çıkarılması ile ilişkili olarak yapılmıştı. Doğal olarak, yeni dinin başındaki yeni atamalarla (yeni yönetim yapısı) ilgili konu da gündemdeydi. Petrus kilit bir mevkiye sahip olmaya çalışıyordu. Ne var ki, çok az okumuşluğu ve aşırı hırsından dolayı parlak bir akla, olağan üstü eğitime ve geniş bilgilere sahip Pavlus'a önemli derecede kaybediyordu. Şu ikisinin arasında daha önceleri de tartışma çıkmıştı...

– İktidar kavgası uğruna mı? – diye sordu Volodya.

– Sadece bu değil. Örneğin Pavlus'un kendisi tarafından Galatyalılara yazdığı mektupta günümüze kadar ulaşmış şöyle bir hikâye var, hani Pavlus, Petrus'a Antakya'ya gelişini hatırlatarak öbürünün kendisini Hristiyan bir Yahudi olarak görmesine rağmen diğer milletlere karşı tiksintisini ifade ederken ikiyüzlülük yapmakla suçluyor...

– Antakya'da ne olmuştu peki? – bu sefer Nikolay Andreyeviç merak etti.

– Petrus Antakya'ya geldiğinde "putperestler" olarak çağırdıkları insanlar arasında yükselişe geçen kendi dinlerine yönelik yeni rolüne kendisini o kadar çok kaptırdı ki, Yahudi geleneklerini terk ederek yeniden "putperestler" ile beraber aynı masa etrafında yemek yemeye başladığını kendisi bile fark edememişti. Yahudilerin bu durumdan haberleri

olduğunda da Petrus onların ayıplamalarından korkarak kendisini aklamış ve böyle bir şeyin hiçbir zaman olmadığını savunarak, şahsının "masa başında" "putperestler" ile muhatap olmadığını gizlemeye başlamıştı. Kifa'dan başka ne beklersin ki, – diyerek gülümsedi Sensei. – O, sadece olarak kendi zaaflarıyla ve arzularıyla dolu bir insandı... Bu yüzden de hem Yahudilere yaranmaya çalışıyor hem de ki "putperestlerin" gözünde yükselmeye çalışıyordu.

– Peki, şu iktidar kavgası neyle sonuçlanmış oldu? – diyerek sordu Stas.

– Petrus bu organizasyonun zahirî yöneticisi, Pavlus ise hakikî yöneticisi olmuştu.

– Arhontların organizasyonlarının yapısından yola çıkarsak başka türlü olma ihtimali yoktu zaten, – diyerek belirtti Volodya.

* * *

– Pavlus, yeni dinin fiili yöneticisi konumunda Hristiyanlığın genel ideolojisini sisteme oturtmaya başlıyor, – anlatımına devam etti Sensei. – Kendi öğretisinde o, gerçekten de İsa'nın söylediği sözlere dayanarak çok mahirane ve ince bir şekilde İsa'nın Öğretisinin kilit noktalarında değişiklikler yapıyor. Örneğin, mahşer günü insanın vücut içerisinde tekrar dirileceği, doğuşundan itibaren günahkâr olma ve bunun gibi kavramlar getiriyor. Eğer, örneğin, İsa dil ucuyla Şeytanın bu dünyanın gerçek hükümdarı olduğunu belirterek genel itibarıyla bu hususları "serbest dinleyiciler" için açıklamadan bıraktığı hâlde, bizzat Pavlus'un kendisi İsa'nın sözlerini "cemaate" "izah ederek", bu konuyu o kadar geliştirdi ki, nihayet Şeytanın insanlık üzerindeki egemenliğini ilk günah ile ilişkilendirip Şeytanın kendisini de her şeye gücü yeten kozmik bir varlığa dönüştürmüş oldu.

– Neden peki? – anlayamayan Stas omuzlarını silkti.

– Nasıl neden?! Cemaatin canına korku salmak için, zira korku esaret altına alıyor insanı. Oysa dikkat ederseniz, Musevilikte Şeytan kelimesinin tam anlamıyla "karşı çıkan", "vesveseci", "kışkırtıcı" anlamına geliyor. Museviliğin geleneksel aktarımında Şeytanın sureti ilk defa ayrıntılı olarak milâttan önce V yüzyılda kaleme alınmış Eski Ahit'in Eyüp kitabında tasvir edilmişti. Ve burada şeytan kötü kalpli bir melek olarak tanıtılmıştı, ne var ki her konuda Yahve'ye (Yahudi tanrısının ismi) bağlı olup, kötülüğü ancak O'nun müsaadesiyle yapıyordu. Yahudi Pavlus ise esasında "putperestlere" yönelik olan kendi Öğretisinde Şeytanı artık Tanrıya karşı çıkan kozmik bir düşman mertebesine çıkarıyor. Bundan başka, sonrasında Yuhanna'nın baz alarak, Tanrının orduları ile Şeytanın cehennem orduları arasında gerçekleşen eskatolojik evrensel bir savaşı tasvir ettiği temelleri atıyor. Sizce bunların arkasında yatan şey ne? Cemaatin alelâde bir şekilde kulluk etmesi isteği. Böylece, Arhontların adamları korku saçma sayesinde, Tanrıya hizmet eden Şeytana, neredeyse aynı güç ve kudreti atfederek, onu Tanrıya karşı duran Şeytana kadar yüceltmiş oldular.

Buna ilâveten, sonrasında Hristiyanlığın temel dayanak noktasını oluşturacak olan İsa'nın kim olduğu ve O'nun Kilisesinin ne olduğu tanımlamalarını vermiş oldu. Sonrasında Hristiyanlığın ilkeleri hâline gelen, yeni dinin bu formülasyonlarını yerleştirmek için Pavlus

tarafından bu ilkelerin dışında hem de zorunlulukların ve hatta aile içindeki, günlük yaşamdaki davranışların nasıl olması gerektiğine kadar varan, Hristiyan topluluklarındaki yaşam tarzını öğrettiği bir çok risaleler kaleme alınmıştı. O, bu insanları "doğru yola" koymak ve onların "doğru öğretiyi" izlemeleri için kendi nasihatlerini veriyordu. Hiç kimsenin onları kandıramaması için güya Hristiyan cemaatlerinde iktidarı ve gücü ele geçirmeye çalışan "yalancı hocalardan" uzak durmaları gerektiğinde dair uyarılarda bulunuyor.

Volodya sessiz bir şekilde ifade etti:

– Evet, sağlam adamlar işi ellerine almış.

– Ne bekliyordun ki. Bütün bunlar boşuna değildi. Epey bir çaba sarf ettiler onlar, tabii. Fakat bunların hepsi sadece olarak kudretli bir dünya dini oluşturma yolunda atılmış ilk adımlardan ibaretti. – diye hemfikir olan Sensei hikâyesini anlatmaya devam etti: – Arhontların planlarına göre 66 yılında gerçekleşmesi gereken belirli siyasî olaylara yapılan hazırlıklar ile bağlantılı olarak milâttan sonra 60-cı yılların başlarında Gamaliel'in adamları faaliyete geçiyor. Gerçi bu zamana kadar artık Gamaliel'in kendisi 52 senesinde ölmüş olmasına rağmen onun oluşturduğu organizasyon etkin bir biçimde çalışmaya devam ediyordu. 66 senesinde ciddi siyasî değişikliklerin hayata geçirilmesi planlanıyordu. Kendi oyunlarının kurallarını takip eden Arhontlar bu sorunun çözümü için eş zamanlı olarak birkaç tane paralel seçenek hazırladılar. Bu seçeneklerden bir tanesi, "putperestlerin" yeni dininin baş papazı mertebesine Petrus'un, yani kendileri için de doğal olarak elverişli bir piyon olacak adamın, çıkarılmasına dair Gamaliel'in adamlarının öngördüğü planı içeriyordu.

– Peki, buna neden ihtiyaç duyuyorlardı? – tam olarak anlayamadı Viktor. – Anladığım kadarıyla onların ellerinde, zaten her şeyi kontrol eden Romalı pontif kâhinler vardı ama.

– Her şeyi değil, – diye itiraz etti Sensei. – Şöyle ki, İsa bir Bodhisatva olarak bu dünyaya gelişiyle sadece manevî bir patlamaya sebep olmakla kalmamış fakat aynı zamanda da bildiğimiz Roma'da milâttan sonra I yüzyılda ansızın değişik kadim kültürlerin, meselâ Mısırlı tanrıça İsis kültürü, Anadolu'nun Büyük Ana kültürü ve bunun gibi başka kültürlerin yandaşlarının sayısının gitgide arttığı muazzam bir dalgaya neden olmuştu. Geleneksel tanrıların tapınakları çabucak boşalmaya başlamıştı. Ve bu süreç aslında Roma devletinin genişlemesi ve onun terkibine farklı farklı kavimlerin, milletlerin (kendi tanrıları ve dinleriyle) dâhil olmasıyla ilişkili olmaktan daha ziyade, esasında İsa'nın gelişiyle, O'nun görevinin gerçek manevî hedefleri ve Öğretisinin doğrultusu ile bağlantılıydı. O zamanlar Roma toplumundaki durum tıpkı şu an bizde olduğu gibiydi (bakmayarak ki, bizde şimdi dağılma süreci giderken, onlarda o zamanlar aksine imparatorluğun güçlenmesi gerçekleşiyordu): aynı manevî gerginlik ve yine aynı siyasî ve sosyal istikrarsızlık dolayısıyla yarınki güne güvensizlik hakimdi. Bundan başka, yine tıpkı şimdi bizlerde olduğu gibi çok sayıda insanlar ortaya çıkarak kendilerinin yeni peygamber olduklarını, doğa üstü yeteneklere sahip olduklarını iddia ediyor, kendilerini değişik tanrıların oğulları,

geleceği görenler ve mucize gerçekleştirenler olarak kaleme verip, insanlara şifa vermeyi vadediyor, dünyayı kurtaracaklarını ve onlara inanan insanları mutlu edeceklerini beyan ediyorlardı. Baştaki birçok iktidar sahipleri için şimdilerde din zeminindeki "kitlesel ruhsal bozukluk" olarak dedikleri bu eğilim anlaşılmaz idi. Ancak Arhontlar için değil tabii. Onlar, insanlar arasında bu tür bir olgunun belirmesinin gerçek nedenlerini çok iyi biliyorlardı ve bu yüzden de neredeyse hemen İsa'nın yandaşlarına karşı önlemler almaya ve aceleyle merkezî yapılanmayı yeni dinin altında organize etmeye başladılar.

Şimdiyse işte şunu hayal edin, sadece İsa'nın bu dünyaya gelişi insanlar arasında böylesine güçlü bir manevî dalgayı yaratarak Roma imparatorluğunun pontif kâhinlerinin ellerinden önemli bir kısım seçmeni aldıysa eğer. İnsanların ruhlarını uyandıran Öğretisi ve hem de O'nun gerçek öğrencilerinin sonraki faaliyetleri hakkında bahsetmiyorum daha! Ve sahiden de, papazların, pontiflerin, kâhinlerin anlattıkları masalları kim dinleyecek ve baştakilerin yağ bağlamış suratlarına bakarak kim ilâhlaştıracaktı, eğer İsa ve öğrencileri insanların gözlerini fiilen olup biten her şeyin mahiyetine karşı açıyor ve bu dünyaya dair, aynı zamanda da dünyayı yönetenlere dair gerçekleri anlatmış oluyordularsa. Kâhinlere kölelik yapmaya kim gidecekti, eğer İsa kendi Öğretisi aracılığıyla insanlara gerçek Özgürlüğü veriyorduydu! Siyasette böylesine bir seçmen kaybı ciddi olmaktan çok daha öte bir sorundu, çünkü fiilen iktidar kaybına neden oluyordu.

İmhotep ile olan fiyaskodan sonra Arhontlar artık bütün mümkün tarihsel sonuçları çok iyi bir şekilde gözlerinde canlandırıyorlardı. Bu yüzden de alelacele yeni dini meydana getirmişlerdi. Çünkü onların prensibi, artık size söylediğim gibi, eğer herhangi bir hareketi yasaklamak veya bastırmak mümkün değilse, onun başına geçmeyi öngörüyordu. İşte Arhontlar da insanlar arasında yeni bir ideolojinin, İsa'nın Öğretisinin, daha doğrusu Arimancı bir yöntemle Pavlus'un öğretisine dönüşmüş bir dinin, gereken bütün gürültü ve patırtı eşliğinde yaygınlaşması için tüm kozlarını devreye soktular: dini yaymadaki gizlilik, baştaki iktidar sahiplerinin hoşnutsuzluğu, hatta yapılan zulümler bile, hepsi kitlesel ikna etme psikolojisine uygun olarak yapıyordu. Çünkü insanlar ezilmiş ve ıstırap çeken kişileri, "çalışkan halkın hak ve özgürlük davası" için mücadele veren şöyle kahraman savaşçıları seviyorlar. Gerçi, şu pavlusçu Hristiyan cemaatlerine karşı yapılan zulümler daha çok gösteriş amaçlıydı. Oysa İsa'nın gerçek takipçileri, onun gerçek öğrencileri ve havarileri üzerinde gerçekten de avlanıyor, koca cezalandırma operasyonları ve acımasız kırımlar hayata geçiriliyordu. Bu şekilde onlar kendi eski değişmez egemenliklerini yenilenmiş bir biçimde zorla insanlara dayatıyor ve bunun tamamen yeni bir şey olduğunu söylüyorlardı.

– Adamlar haklı, yeni olan her şey, iyice unutulmuş eski şeylerdir, – gülümseyerek yorumladı Jenka.

– Keşke unutulmuş olsaydı, – sesinde garip bir hüznle söyledi Sensei. – Arhontların yandaşları Petrus ile Pavlus'un üzerine büyük umutlar besliyorlardı. Petrus'un, yeni dinin görünen lideri niteliğinde onların dinî ve siyasî güçlerini bir araya getiren halkalardan bir tanesi olması gerektiği öngörülüyordu...

– Kifa ve siyaset mi?! – diye istihzayla gülümsedi Nikolay Andreyeviç. – Hm, evet, tam bir saçmalık!

– Hayır değil, – diye itiraz etti Sensei. – Bu tam da sağduyu! Üstelik Arhontların çabaları sayesinde günümüzde bile hâlâ güncelliğini korumaya devam ediyor.

Volodya gülümseyerek onayladı:

– Tüm zamanların gerçeği.

– *Büyük siyasetin anlamı neden ibaret, biliyor musunuz? – açıklamaya devam ediyordu Sensei. – Arhontların kuralların göre, bir devlete önemli ölçüde siyasî etki gösterebilmek için ya bu devletin malî kaynaklarının büyük bir kısmını kontrol etmek yada ki seçmenlerin büyük bir bölümünü kontrol etmek gerekiyor. En iyi seçmen denetleme aracı ise, bilindiği üzere, ortak inanç ideolojisinin oluşturduğu dindir. Malî kaynaklar ve seçmenler üzerindeki denetimin tek vücutta birleşmesi sonucunda ise mutlak egemenlik elde ediliyor. Bir devlet üzerinde mutlak egemenliğe sahip kimse ise bu devlet üzerinde istediği her şeyi yapabilme imkânına kavuşmuş oluyor. Tüm zamanların ve tüm milletlerin Büyük pontifi Ariman'ın da dediği gibi "parçala ve hükmet"...* O zamanlarda kâhin pontifler malî kaynaklar üzerinde kontrol sahibiydiler, zira Roma senatosu onların gizli etkisi altında bulunuyordu...

– Yüksek devlet kurulu, – Ruslan'ın Sensei'e bununla ilgili soru sormaya çalışmasını fark eden Viktor açıklama yaptı.

– Yeri gelmişken, senato yine Lâtince bir kelime olup, "yaşlı", "ihtiyar" anlamına gelen senex sözcüğünden türeme senatus'tan çıkıyor. – Senato daha antik Roma cumhuriyeti zamanlarında yüksek devlet kurulu anlamına geliyordu.

– Yine mi "cumhuriyet"? – alaylı bir gülümsemeyle konuştu Stas.

– Tabî ki de... Daha milâttan önce 510-509-cu yıllarda kurulmuştu o. Gururlu Tarquin'in hükümdarlığı nedeniyle halkın hoşnutsuzluğu sınırları zorlamaya başladığı zaman kâhin pontifler her zamanki gibi tam vaktinde devreye girdiler. Ve "özgürlük" sloganlarıyla mest olup kendinden geçmiş halkın mutlu hoş geldin çığlıkları altında onlara o zamanlar için sıra dışı ve kulağa hoş gelen bir isme sahip yeni bir devlet yapılanması biçimini verdiler; res publicus. Lâtince'den çeviride, artık söylediğim gibi, "kamu işi", "toplumsal iş" anlamına geliyor. *Kralı sürgün ettiler, millete ise artık iktidardaki insanların bundan sonra halkın kendisi tarafından ve üstelik belirli süreliğine seçileceğini ilân ettiler. Ne var ki halkın, zaten tüm şu hâkimiyet gücünü gizlice ellerinde bulunduran kâhin pontifler tarafından sunulacak adaylar (ve doğal olarak önceden onaylanmış olanlar) arasından "seçmesi gerekeceği" hususunu söylemeyi unuttular.* Halk ise demos kratostan, yani demokrasiden, diğer bir deyişle "halkın egemenliğinden" dolayı duyduğu mutluluk hissiyle evlerine dağıldı. Bunun adı da, gösterinin sonu!

Ve Sensei sustuğundan dolayı Kostik sabırsızlıkla soruverdi:

– Peki, ya sonra?

– Sonrasındaysa, eski hamam eski tas: *zenginler daha da çok zenginleşmeye, fakirler fakirleşmeye, tarih ise dikte altında yazılmaya devam ediyor.*

Viktor onaylarcasına başını salladı:

– Sensei, bizim Hukuk fakültesinde hoca olman gerekiyordu senin. Tarih falan dersini dinlemesine dinledik ama önemli olan her şeyi kula ardı etmişiz meğer.

– Böyle bir tarih dersini sana birilerinin vereceğini sanmam, hele hele Hukuk bölümünde, – imasında bulundu Volodya. – Tarih, felsefe melsefe bölümlerinden bahsetmiyorum bile...

Bir şeyler daha eklemek istiyordu ama Sensei aceleyle onu önceledi:

– Sadece olarak muazzam bir öğrenme isteğine sahip olan kişi öğreniyor, düştüğü koşullar ve durumların nasıl olduğundan bağımsız olarak. İsteği olmayan insanda ise gereken tutku da yoktur zaten, onun eğitimi için her ne kadar güzel koşullar oluştursalar bile.

Kostik de fikrini ifade etmeye karar verdi.

– Hayır ama böylesine bir tarihi ben ilk defa hayatımda duyuyorum. – Ardından ise ekledi. – Gerçi daha önce bu konuyla fazla ilgilenmiyordum hani.

– İşte şimdi bilmiş olacaksın artık, – cana yakın bir ifadeyle belirtti Sensei. – Eğer ki bu konuda görüş ufkunu genişletmek istiyorsan, o zaman tarihteki kaynakları araştır, bağımsız olarak bulduğun kanıtları karşılaştı ve analiz et. Ancak özveriyle çalış, farklı farklı kaynakları incele ve o zaman sana söylediklerimden çok şeyler anlayacaksın, o devirlerde olanlardan ve şu an dünyada gerçekleşen olaylardan.

Bunu söyleyen Sensei yeniden ekibimize hitap etti:

– Ama biz yine konudan uzaklaştık... Genel itibarıyla, "Hür taş ustaları" kendi hedeflerini izlerken, öbür taraftan da karşıdan gelen olaylara hazırlık aşamasında Petrus'un etkin lider rolünde öne çıkarılması amacını izleyen bir plana uyku hareket etmekte olan Gamaliel'in adamlarına ait dinî organizasyonun üzerine oynadılar bahisleri. Petrus'un başkente gelişinin ideolojik zeminini hazırlamak amacıyla da Pavlus'un kendisi Kudüs'ten Roma'ya geliyor. Üstelik Pavlus "cemaat" için gerekli olan bir efsane eşliğinde teşrif buyuruyor, şöyle ki, güya onu, "halk çilekeşini", "mukaddes fikirleri" dolayısıyla Kudüs'te zindana atmışlar ve tam iki yıl boyunca orada çile çektikten sonra bir Roma vatandaşı olarak imparatorun yargısını talep ettiğini ve iktidar makamlarının onun bu arzusu karşısında geri adım atarak kendisini İtalya'ya gönderdiklerini anlatan bir masal. Pavlus bu türden bir masal eşliğinde Roma'ya vardığında, orada nüfuzlu mevkilerde bulunmakta olan "Hür taş ustalarının" Gamaliel'in grubuna ait adamları bu masalın halk arasında teyit edilmesini sağlamanın yanı sıra hem de onun "cemaatine" yönelik çok zeki bir reklam kampanyası çevirdiler. Şöyle ki, Roma makamları Pavlus'a özel koşullar altında yaşama izni verdiler. O, istediği herkesle görüşebilirdi, fakat yanında bulunan ve zincirle bağlanmış olduğu Roma askerinin nezareti altında ancak. Oysa tiyatro sahnesindeki gibi bu rolü, Pavlus "çilekeş görüntüsüyle" ancak "cemaatten" olan takipçileri karşısına çıkararak kendi öğretisini vaaz ettiği zamanlarda oynuyordu, geri kalan zamanlarda ise halkın gözünden gizli olarak zincir falan

bir tarafa, yeteri kadar konforlu bir yaşam sürüyordu. Böylesine bir "zincirlere vurulmuş çilekeş" rolünde Pavlus neredeyse iki sene boyunca yaşayarak bu zaman zarfında önemli ölçüde seçmen sayısını artırmış oldu. Sonrasında ise olması gerektiği gibi "özgürlüğüne kavuştu".

– Sahiden de süper tanıtım! – diye söyledi Stas.

– İşte akıllı reklam dediğin böyle olur! – diye onayladı Viktor.

– Tabii, bu türden bir gerçeği hatta günümüzde bile medyada hiç kimse ortaya çıkarmaz! – şaka karışık belirtti Volodya.

Bunun üzerine Sensei bir alıntı yaptı:

– Bernard Shaw bir ara şöyle demişti: "Biyografiyi okurken, unutmayın, gerçekler hiçbir zaman yayımlanmaya elverişli olmuyor". – Büyük ağabeyler gülümseyerek onaylarcasına başlarını salladılar. Sensei ise hikâyesini anlatmaya devam etti: – İşte, Pavlus "özgürlüğüne" kavuşur kavuşmaz kendi yakın adamlarını yeni dinin ideolojisinin yazılı olarak biçimlendirilmesi işine etkin bir şekilde devreye sokmaya başlıyor. Ve bu amaç uğruna içlerinde aynı zamanda Markos, Luka, Matta gibilerinin de olduğu birçok insan harekete geçiriliyor.

– Bunlar hani sonradan kanonik olarak kabul edilmiş İncilleri yazanların aynıları mı? – diye netleştirdi Stas.

– Tamamen doğru.

– Meğer onların hepsi Pavlus'un mu adamlarıydılar? – şüpheli bir sesle soruverdi Nikolay Andreyeviç.

– Elbette. Sonradan kendisini yine "70 havariden biri" olarak kaleme verecekleri Markos, Barnaba'nın, daha doğrusu Yusuf'un, Kıbrıslı zengin dayısının yeğeni oluyordu. Markos adını sonradan aldı, doğduğunda kendisine verilen isim Yuhanna idi. Meryem olarak çağırıldıkları annesinin evi Getsemani bahçelerine bitişikti. Ve Arhontların adamları yeni akımı organize etmeye başladıkları zaman Barnaba'nın girişimiyle bu ev sık sık onların adamları için toplanma ve istişare noktası olarak görev görüyordu. 40lı yılların başlarında Barnaba ve Pavlus Kudüs'ten Antakya'ya doğru yola çıkmışken Markos'u da yanlarına aldılar. Birincisi olarak o, yeteri kadar okumuş bir genç olup, iyi bir şekilde yazmayı ve okumayı biliyordu. Kendi ana dilinden başka, Roma imparatorluğunda en yaygın dillerden olan Yunanca, Lâtinçe dillerine de hakimdi.

– Üçer üçer, ikişerden daha eğlenceli sanırım, – canlı canlı konuştu Jenya.

– Sadece olarak onların "misyonerleri" ikişer, üçer gruplar hâlinde dolaşıyorlardı. Çünkü bu şekilde onlar için hem daha güvenli, hem de ki daha rahat oluyordu. İnsanların psikolojik muamelesi bakımında daha rahat oluyordu. Örneğin, onlardan bir tanesi mucize yaptığını iddia ediyor, eşlik eden öbürleri ise bunun bir "gerçek" olduğunu tasdik ederek, kendilerini yaptıkları "mucizelerin" "şahitleri" olarak kaleme veriyorlardı.

– Sanki kendilerine otorite kazanıyorlarmış gibi, – diyerek belirtti Volodya.

– Tamamen doğru. Hatta daha da ileriye giderek İsa'nın güya kendi havarilerine ikişer, üçerli gruplar hâlinde dolaşmalarını emrettiğini söylüyorlardı. Böyle bir şey yoktu tabii! İsa gerçek havarilerine, O'nun Öğretisini kendi rızalarıyla, sevgiyle kabul etmeye hazır olan ve buna manevî bir ihtiyaç duyan açık kalpli ruhları aramaları için tek başlarına dolaşmalarını tavsiye ediyordu. Pavlusçu yardakçıların görevi ise gelişim düzeylerinden bağımsız olarak olabildiği kadar fazla sayıda insanın kendi saflarına katılmasını sağlamaktan oluşuyordu. Bu yüzden de ikişer, üçer gruplar hâlinde dolaşıyorlardı, bu görevi hayata geçirebilmek için. Pavlus ve Barnaba gibiler için ise onlara eşlik edenler üstelik bir de güç kaynağı amacına hizmet ediyordu. Markos da tam olarak bu sınıfa girenlerden idi. Sonraları Markos çok uzun bir süre hem Barnaba hem de Petrus ile beraber dolaşmıştı. Üstelik, Gamaliel'in adamları tarafından verilmiş özel talimatlara uygun olarak uygunsuz davranışlara dair her türden lüzumsuz kuşkulara yer bırakmamak için Markos, özellikle de "putperest" "cemaatin" arasında Petrus'a "Papas" olarak hitap etmek zorundaydı. Bu da Yunanca'dan çeviride "Baba" anlamına gelerek, Petrus'un simasında sırf ruhanî hocalığa vurgu yapıyordu.

Sonrasında artık onların oluşturmuş oldukları Hristiyan topluluklarda ruhanî hocalara bu şekilde hitap etmeye başladılar. Artık II ve II yüzyılların hududunda ise Doğu Hristiyanları, oluşturulmasında Markos'un parmağının bulunduğu Mısır'daki Hristiyanların kilisesi olan, İskenderiye kilisesinin patriklerine "papa" demeye başladılar. Batıda ise bu unvanı Petrus'tan sonra Roma ve Kartaca piskoposları taşıyorlardı. Artık Orta Çağlar devrinde ise bu unvan Roma piskoposu üzerinde tutunmuş oldu. Üstelik Petrus yerli piskoposluğun kurucusu ve "havarilerin şahı" olarak görülüyordu. Ve tüm bunlar İsa'nın söylemiş olduğu sözlerin tam aksine yapılıyordu: "Ve yeryüzünde hiç kimseye baba demeyin, zira Babanız tektir, O, da göklerde".

– Evet, galiba insanlar her şeyi kendi kafalarına göre algılıyorlar, hatta manevî tohumları bile kendi maddî çıkarlarına göre adapte ediyorlar, – diye konuştu psikiyatrist.

– İlginç, peki acaba neyle ilişkili bu? İnsanların manevî gelişim düzeyiyle mi? – anlaşılan Nikolay Andreyeviç'in düşünceleri ile bağlantılı olarak Sensei'e soruverdi Stas.

– Onların dâhilî seçimleriyle, her şeyden önce.

Nikolay Andreyeviç görünen sesli düşünmeye devam ederken itiraz etti:

– Tamam, diyelim ki böyle abartı şeyler yer yer vardı... Ama yine de "misyonerler" insanlarda inancı uyandırıyorlardı.

– Tamamen haklısın, korkunun üzerine dayanan bir inancı! Şöyle basit bir örnek düşün. İsa birçok mucizelerini ve şifa vermelerini gizliden gizliye yapıyordu, üstelik mucizeleri insanlara karşı sevgiden ve iyilikten yapıyordu. Şu sahtekârlar ise dinî akımlarını teşhir ederken kendi mucizelerine korkutma eylemlerini atfediyorlar. Pavlus, örneğin, Elimas adlı büyücüğü sırf Romalı vali Sergius'u Pavlus'un inancından caydırmaya çalıştığı için körlüğe çarpıtmıştı. Ve doğal olarak Barnaba ile Markos da bunun "şahitleri" olmuşlardı. Bu hikâyeye "Elçilerin işleri"nde (13:6-12) tasvir ediliyor ve tasvir eden şahıs da, Pavlus'un en yakın yandaşlarından birisi olan Luka'dan başkası değildi.

Veya bu sefer Petrus'un, şahsî mülklerini satmış bir karı ile kocanın paraların hepsini kendisine getirmediği için kendilerini yalancılık ve gizlemekle suçlayan sözlerinden sonra ikisinin de yere yıkılıp öldüklerinden bahsediliyor. Ve onların bedenleri "yere yıkılıp can verdiğinde", "olanları duyan herkesi büyük bir korkunun sardığı"na birkaç defa vurgu yapılıyor. Ve bu da yine "Elçilerin İşlerinde", 5-ci bölümde (1-11 ayetler) anlatılıyor. Luka'nın Petrus'un yüceltirken, insanların hastalarını sokağa çıkararak en azından "yanlarından geçen Petrus'un bari gölgesi birilerinin üzerine düşsün" türünden rivayetleri hakkında konuşmuyorum bile. Bütün bu meşgaleler İsa'nın da dediği gibi "insan işinden çıkma" idi, zira mucize yapmayı becermeyi sırf insanlar üzerinde güç sahibi olmak ve herkesin onun etrafında yaltaklanarak, korkudan titremesi için isteyen Kifa gibi adamlardan çıkıyordu.

– Tabii, aman birileri karşı çıkarsa, sakın! – güle güle yorumladı Stas.

– Tamamen haklısın. Bu ne anlama geliyor, anlıyor musunuz? Onlar kendi dinlerini çelişkilerin üzerinde inşa ettiler, ağaya her şey serbest, uşağa her şey yasak ilkesinden yola çıkarak. Bir taraftan insanlara her şeyi affetmesi gerektiğini öğretmeye çalışırken, hemen ardından ise Petrus'un insanları sırf "son kuruşlarına kadar" paralarını vermedikleri için öldürdüğünü gösteriyorlar. Onlar insanlara Tanrıdan korkması gerektiğini söylüyorlar, bununla da öncelikle onların, Tanrı ile insanlar arasındaki "aracılar" olarak, herkesin korkması ve saygı duyması adına hatta insanı öldürecek kadar "güce sahip" "havarilerin" karşısında insanın korku hissi duymasına sebep oluyorlar.

– Tıpkı köle sahipleri gibi, – alaylı bir gülümsemeyle belirtti Volodya.

– Tabii, onların tarafından "tanrı kulu" gibi bir terim boş yere kullanıma sokulmamıştı, oysa İsa insanlara "hepiniz tanrının çocuklarıdır" diyordu. İnsanların kafasına, Tanrı korkusunun yanı sıra hem de kendilerine çok şeyler müsaade edilmiş (cemaatlerinin çok sayıdaki kısıtlamalarının aksine) baştaki kilise yöneticileri karşısında da korku duymaları gerektiğine dair fikri empoze ediyorlardı. – Sensei bunu o kadar güçlü bir ifşa sesiyle dile getiriyordu ki hatta ruhumun derinliklerine kadar sarstığını hissediyordum. – Meğer İsa bunları mı öğretiyordu?! O, tüm kalpten Tanrıyı sevmeyi öğretiyordu! Tanrıya duyduğun Aşkın saflığında ise korkuya yer yoktur ve olamaz da! Zira Aşkta olan, Tanrı'dadır, zira Tanrı ondadır, zira Tanrı Aşkın ta kendisidir zaten. Çünkü Aşk bu hayatın bütün korkularını silip atıyor. Hayat fanidir, tozdan ibarettir. Tanrı ise bakidir. Tanrıda olan için dünyevî olan korku yapamaz. İsa insanlara kardeş olmalarını, yakınlarını sevmelerini öğretiyordu. O, ayrımcılığın ve insanlar arasındaki arimancı hiyerarşinin sınırlarını silip atıyordu. Ve tüm bunlar nasıl tahrif edilmiş oldu?!

Nikolay Andreyeviç Sensei'i dinledikten sonra düşünceli düşünceli konuştu:

– Şu hikâyeyi hatırladım da, hani Petrus İsa'ya, kendisine karşı günah işlemiş kardeşini kaç kere bağışlaması gerektiğini soruyor, yedi kere mi diye. İsa da cevabında şöyle diyor: "Yedi kere demiyorum sana. Yetmiş kere yedi kez derim sana". Ben bu sözleri sık sık kendi hastalarımın örnek olarak gösteriyordum. Ama Petrus'un kendisi ne yani, bağışlamadan insan

mı öldürüyordu?! Nerede bunun yazıldığını söylüyordun? "Elçilerin işleri", 5-ci bölümde mi? Göz atmak lâzım. – Ve biraz düşündükten sonra ekledi: – Belki de onlar para konusunda böyle yazıyorlardı hani İsa'nın zengin bir adama, eğer eksiksiz olmak ve O'nun izinden gitmek istiyorsa ilk başta mal varlığını satıp paraları yoksul insanlara dağıtmasını ve o zaman göklerde hazine sahibi olacağını söylediği şu hikâyeye vardı ya, – diye tahmin yürüttü Nikolay Andreyeviç.

– Çok doğru, İsa "git sat ve paraları yoksullara ver" diyordu, paraları bana getir demiyordu, – son kelimelere vurgu yaptı Sensei. – Bu ne anlama geliyor. Eğer sen düşüncelerin ve tutkularınla zenginliğe bağımlıysan, en iyisi onu yoksullara dağıt. Zira böylesi ruhun için daha hayırlı. Çünkü sürekli kendi zenginliğini artırma kaygısı insanı maddileştiriyor ve onun içinde cimrilik, kıskanma, bencillik gibi Hayvansal başlangıcın özelliklerini uyandırıyor. Ama eğer ki sen zengin birisi olup, bu zenginliğin sayesinde insanlara yardım ediyor ve artık yağ bağlamışlar için değil de ihtiyaç sahipleri için birçok hayırlı ve faydalı işler yapıyorsan, bu güzel bir şey, zira senin düşüncelerin kendi bencilliğini yüceltmenin yanında değil de insanlara duyduğun kaygının yanında olacak. İsa, bir insanın kaygısının öncelikle kendi ruhundan yana, manevî nimetlerden ve hayırlı amellerden yana olması gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden de şu zengin gence maddiyat külfetinden özgür kalmasını, olabildiğince insanlara yardım göstermesini ve temiz bir vicdanla Tanrı yolunu izlemesini tavsiye etmişti. Pavlusçu "havariler" ise insanları hatta son mal varlıklarını bile satmaya ve bütün paraları kendilerine getirmeye mecbur ediyorlardı. Eğer böyle yapmazlarsa veya bir kuruşu bile saklamış olurlarsa çabuk misilleme ile tehdit ediyorlardı.

Nikolay Andreyeviç acı bir gülümsemeyle telâffuz etti:

– Şöyle eski bir Lâtin atasözü var: "Nefret ettiğim için değil, sevdiğim için seni cezalandırıyorum". Anlaşılan Pavlus'un adamlarının da bundan haberleri vardı.

– Bunlar gibi, başkaları üzerinde küçücük dahi olsa, ama güç sahibi olmanın sevdasıyla yanıp tutuşan adamların sayısı bugün bile denizde kum kadar, – diye belirtti Volodya.

– Öbür taraftan şimdilerde ne kadar da çok sayıda zararlı tarikatlar peyda oldu, kendilerini Hristiyanlar gibi kaleme veriyorlar ama yine aynı Petrus ilkesini izliyorlar: son kuruşuna kadar bize ver, can sağlığıyla inanmaya devam et. – Ama şunlar da yine İncil'e atıfta bulunuyorlar, – kendi fikrini ifade etti Viktor.

– Ne bekliyordunuz ki? Arhontların yordakçıları İssa'nın yüce Öğretisini bir dine dönüştürdükleri için şimdi biz de bunun aşikâr sonucunu ve bir sürü çelişkiyi gözlemliyoruz, – diye cevap verdi Sensei. – İsa, Tanrı Aşkına, insan sevgisine dayanan kendi Öğretisini tebliğ ederken Tanrıyı Baba olarak ilân ediyor ve her türlü hâkimiyet kavramından kaçınıyordu. Arhontlar ise İsa'nın Öğretisinin manevî başlangıcını sadece olarak maddiyata yönlendirip, İsa'nın söylediği sözleri kendi yorumlarıyla tamamladılar ve böylece manayı tahrif etmiş oldular. Eğer İsa kendi Öğretisi aracılığıyla insanlara hakiki özgürlüklerini vererek onları maddî dünyanın yanılgısından özgür kılıyorduyorsa, Arhontlar tam aksine

Pavlus'un öğretisi aracılığıyla korkuyla besledikleri insanları maddiyatın uslu köleleri hâline getiriyorlardı.

– Hayır ama, eskiden belki de bunun gibi paranın üzerine konma olayları olabilirdi, fakat şimdi resmî olarak her şey farklı, – kuşkuyla söyledi Stas.

– Şimdi mi farklı? – alayla gülümsedi Sensei. – Daha bir net söylersek, evet, şimdi bu işler artık tamamen farklı boyutlarda çevriliyor. Meselâ, günümüzde Petrus'un varisleri olan şu Vatikan'a bakabilirsin. Bu minnacık ülke günümüz itibarıyla dünyanın en zengin ülkelerinden birisi oluyor, yeryüzünde milyonlarca insanın açlıktan öldüğü bir zamanda. Vatikan'ın canla başla kime hizmet ettiğini buradan kendin çıkar artık.

– Gün gibi ortada olan şeyleri anlayabilmek için zekâ fıskırmaya gerek yok, – diye kalın sesiyle söyledi Volodya.

Sensei onaylayarak ağırdan bir iç çekti ve Pavlus'un Roma'daki faaliyetlerine dair rivayetini anlatmaya devam etti:

– İşte, Pavlus Markos'u Roma'ya çağırdığında diğeri tam da Efes'te bulunuyordu. O zamanki Efes piskoposu da Pavlus'un en sevdiği öğrencilerinden olan ve bir zamanlar misyonerlik yaparken birlikte seyahat ettikleri Timoteos idi. Markos ile birlikte, bu arada, Timoteos da imparatorluğun başkentine geldiler. Roma'da Pavlus, Markos'u Petrus'un yanına veriyor ve Petrus İncilinin nasıl yazılması gerektiğine dair öğütlerde bulunuyor.

– Petrus İncili mi? – diye şaşkınlığını dile getirdi Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Önceleri Markos'un İnciline, Petrus'un İncili diyorlardı. Artık sonradan, bu el yazması başka insanlar tarafından birkaç kere tekrar yazıldıktan sonra adını Markos'un İncili olarak değiştirdiler. Petrus'un, artık söylediğim gibi, okumuşluğu yoktu. Ve dil bilgisine gelince de, bir tek kendi anadili Aramice'yi biliyordu. Bu yüzden de, başka milletler karşısında kendi vaazları ile konuşma yaptığında, sürekli onun yanına "tercümanlar" bulmaları gerekiyordu.

– Anlaşıldı, onu "kukla" olarak kullanıyorlardı, – diye belirtti Volodya.

– Elbette... Markos tarafından yazılan şeyler, Petrus'un "risaleleri" olarak gösteriliyordu... Pavlus baş danışman olarak sahne alıyordu... Yani Petrus'a atfedilen kanonik kitaplar olsun, "Petrus'un amelleri", "Petrus'un kelimeleri", başka bir "Petrus İncili" ve buna benzer Petrus'un adını taşımakta olan birçok kadim apokrifler (çok daha sonradan başkaları tarafından yazılmış olan) olsun, bunların hiçbirisi Petrus tarafından kaleme alınmamıştı.

– Amma da güzel hayatı varmış, – diye "gipta etti" Jenya. – Patron olduğun azmış gibi, üstelik senin yerine kitap da yazıyorlar.

– Neresi güzel, – diye itiraz etti Stas, – senin yerine konuşmalarının, yazmalarının ve seni yönetmelerinin nesi güzel?!

Çocuklara bakan Sensei gülümseyerek rivayet etmeye devam etti:

– Pavlus'un talimatıyla yine aynı yıllarda (60-cı yılların başlarında), onun yakın öğrencilerinden bir başkası daha (Matta), Antakya'da yeni bir İncil yazma işlerine başlıyor. Bu İncil asıl itibarıyla Hristiyan Yahudiler arasında yaygınlaşma amacına hizmet ettiğinden

dolayı doğal olarak onların anadillerinde kaleme alınıyordu. Bu yüzden de Matta'nın görevi, Yahudilerin bekledikleri Mesih'e dair kadim kehanetlerin bizzat İsa'nın simasında hayata geçtiğine ait kanıtlama zeminini oluşturmak için, bu İncili Yahudi usulüne göre ve de geleneklere uygun olarak "soy ağacından" başlayıp, yapay bir şekilde İsa'yı Yahudi kökenine bağlayarak, bol bol "Eski Ahitten" alıntılar kullanarak yazmaktan oluşuyordu.

– Sanırım Matta'nın ismi de Levi falan idi, – hatırlayıverdi Nikolay Andreyeviç.

– Evet, – diye onayladı Sensei. – Kilise efsanesine göre İsa güya, bir vergi toplama memuru olan Levi'yi havarileri arasına çağırıyor. Oysa aslında İsa onu çağırmamıştı. Gerçi Levi sahiden de bir zamanlar vergi görevlisiydi.

– Peki şu vergi görevlisi ne anlama geliyor? – diye merak etti Kostik. – Şimdiki vergi denetleme memuru gibi mi?

– Gümrük malları denetleme memuru gibi bir şey, – diye açıklama yaptı Volodya.

– Evet, – diye onayladı Sensei. – Vergi görevlisi alt kademe bir memur unvanı olup, ana vergi toplama kurumlarının sıradan bir temsilcisiydi. Bu görev o zamanlarda Yahudiler için aşağılayıcı bir meslek olarak görülüyordu. Şöyle ki, bu göreve başlayan Yahudileri aforoz ediyor ve vasiyetname hakkından yoksun bırakıyorlardı. Fakat Levi sadece vergi görevlisi olmakla kalmamış, aynı zamanda da canla başla Gamaliel'in adamlarına çalışıyordu. Belirtmekte fayda var, Levi okumuşluğu olan ve epey akıllı bir insandı, bunun sayesinde de sonradan Pavlus onu fark ederek kendi grubuna almıştı. Kendi "hizmetleri" için Levi, bir Yahudi ismi olan Matta adını almaya lâyık görülmüştü. Ve bayağı uzun bir süreliğine, cemaatlerinin organize edilmesinden sonraki on beş yıl boyunca Hristiyan Yahudiler arasında bir vaiz olarak çalıştığından dolayı da Pavlus Yahudiler için metin yazma işini ona emanet etmişti.

– Bakıyorum da, Pavlus'un oldukça okumuş etmiş ve akıllı bir ekibi vardı, – diye belirtti Volodya.

– Tıpkı kendisi gibi, – diye tasdik etti Sensei. – Bu yıllarda Pavlus eş zamanlı olarak en yakın dava arkadaşlarından birisi olan Luka'ya yine başka bir İncili, "Aziz havarilerin işleri" kitabını yazıya dökmesi talimatını veriyor. Bu kitapta da kendi Hristiyan cemaatlerinin organize edildiği ilk yıllardan, Petrus'un faaliyetlerinden, Pavlus'un misyoner seyahatlerinden falan söz ediliyor. Pavlus Luka ile, 50li yılların başlarında misyoner faaliyetleri yürüttüğü arefede Troas (Türkiye'nin şimdiki Batı topraklarına bulunuyordu) kentinde karşılaşmıştı. Luka hekimlik mesleğine sahipti. Hristiyan cemaatlerinin organize edilmesi ve buraya akıllı insanların katılımının sağlanmasına yönelik Pavlus'un kendi icraatlarını ne kadar ustalıkla düşünüp taşıdığı göz önüne alınınca, Luka gibi bir adam da kendi mesleğiyle vazgeçilmez oluyordu. Çünkü o, imkânları dâhilinde takipçilerine gerçek tıbbî yardımlarda bulunuyor ve bununla da Hristiyan cemaatlerine fazladan insan çekmiş oluyordu.

Her neyse, Pavlus "yeni öğretinin" yazıya dökülerek perçinlenmesi için günümüz itibarıyla meşhur olan Matta, Markos, Luka gibi adamların dışında da birçok kendi adamını

devreye sokmuştu. Onların hepsi de kendi "cemaatlerinin" özelliklerini göz önünde bulundurarak, tek bir bilgi kaynağından, Pavlus'un öğretilerinden yola çıkarak yazıyorlardı. Yani, siyaset diliyle ifade edersek, bunların hepsi farklı farklı seçmen kitleleri için kaleme alınmıştı. Fakat hepsinin temelinde, gerçek özgürlüğe dair İsa'nın getirdiği gerçek Öğretinin yerine Pavlus'un kula itaat kavramı yatıyordu. Şu an İncil'deki "Yeni Ahitte" İsa'nın gerçek Öğretilerinden geriye kalan şeyler, Pavlus'un, yazıya geçirenlerin, Büyük Pontif Konstantin'in ve kendi bireysel düzeltmelerini getiren papa şahıslarından oluşma koca bir "güruhun" derlemelerinden sonra geriye kalmış kırıntılardan ibaret sadece. Ve bunda da İsa'nın büyüklüğüne şapka çıkarmak lâzım, şöyle ki, insan doğasının ne olduğunu çok iyi bildiğinden, kendi Öğretisini mahirane bir şekilde çift anlama gelecek biçimde ifade ederek hatta mahiyetinin bin yıllar boyunca Arhontlar tarafından çarpıtılmasına rağmen hâlâ insan ruhlarını heyecanlandıran bir şeyler kalmış. Zira İsa'nın gerçekte söylediği sözler insanın manevî mahiyetini açığa çıkarıyor. Ve sırf bunun sayesinde de bir insan ruhunun sezgisiyle hareket ederek kendisi için Tanrıyı açıyor, Yola koyularak O'na doğru yürümeye başlıyor. Pavlus ve yarıdakçları tarafından serpilmiş birçok çürük tohumların arasında her şeye rağmen insanın ruhuna dokunuveren ve maneviyatı aramaya sevk eden gerçek Tohumlar muhafaza edilmiş oldu.

Eğer Yeni Ahitin içine hangi kitapların girdiğine bir göz atarsanız (Eski Ahitten bahsetmiyorum bile), hangi amaca hizmet edildiğini ve arkasında kimlerin durduğunu kendiniz anlayacaksınız. Yeni Ahitin yirmi yedi kitabından büyük bir çoğunluğunu Pavlus'un risaleleri oluşturuyor. Geriye kalan kitaplarsa, yine onun adamlarına ait kitaplar. "Elçilerin işleri"nden başlayarak Filimon risalesine kadar tüm kitaplarda Pavlus fiilen baş roldeki figürü oynuyor...

– Şu işe bak! – şaşırılmış bir ifadeyle konuştu Viktor. – Al sana Yeni Ahit, İsa hakkındaki kitap...

– İşte, Yeni Ahite girmiş Pavlus'un, Yakup'un risalelerinden başka... Bu arada, Şu Yakup da, İsa'nın sözde "kardeşi" Yakup'un ta kendisi oluyor...

– Yusuf'un kendi oğlu olan mı? – diye netleştirmek istedi Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Gamaliel'e çalışan ve Kudüs Hristiyan cemaatine başkanlık eden Yakup. İşte, Yakup'un risalesinden başka, bahsi geçen Matta, Markos, Luka İncilleri ve Luka'ya ait "Elçilerin İşleri"nden başka hem de Yahuda'nın risalesi, Yuhanna'nın İncili gibi kitaplar da var...

– Yuhanna, hani İsa'nın en sevdiği öğrencisi olan mı?

– İsa'nın en sevdiği bir öğrencisi vardysa eğer, bu Magdalalı Meryem başkası değildi. Yuhanna ise Celileli balıkçı Zebedi'nin küçük oğlu ve annesi Salomiye'nin sevgili çocuğuydu. Bir zamanlar İsa'nın annesi Meryem'in çalışmış olduğu şu Yusuf'un kızı olan Salomiye'nin...

– Yusuf'un kızı mı? – hayretle soruverdi Nikolay Andreyeviç. – Yani Salomiye Yakup'un, Yahuda'nın kız kardeşi olmuş oluyor. Demek ki, Yuhanna... bunların hepsi aynı aileden mi oluyorlar?

– Evet. Yuhanna Yusuf'un ailesinin yakın akrabalarından birisi oluyordu. İlk başlarda Meryem ile her türlü dalga geçerek, onu köle olarak kullandıktan sonra İsa'ya çirkef atan ve sonrasında da O'nun adını kullanarak servet kazanan türden bir aileydi bu.

– Deme, deme, – diye sırttı Jenya, – İsa bu tür "akrabacıklar" konusunda "şanslıymış".

– Neyin akrabası olacak bunlar? Yaptıkları onca şeylerden sonra onlara tanıdık demek bile bin şahit ister.

– Dur ama eğer Yuhanna... Peki onun gelecek kehanetleri, Deccal'ın gelişi falan ne olacak? O zaman bunlar da mı yalan dolan? – anlaşılan neyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu Viktor.

– Niye yalan olsun ki? – diye itiraz etti Sensei. – Gerçek. Fakat kimin gerçeği ve neyin gerçeği? – Kısa bir ara verdikten sonra devam etti: – Birincisi, Yuhanna mecaz kullanarak yazıyordu, tıpkı İskenderiyeli Filon'un okulunda kendisini öğrettikleri gibi.

– Oo, bu hangi yuvanın kuşu? – espriyle konuştu Jenya.

– Bu "kuş" da yine aynı Arhont yuvasından. Gamaliel'in arkadaşı. İskenderiyeli Filon, sülalesi din adamları sınıfından oluşan zengin ve nüfuz sahibi bir Yahudi ailesinden çıkıyordu. O, bir Helenistik-Yahudi filozofu ve ilâhiyatçısı olup, Yunan felsefesindeki kavramların yardımıyla İncilin alegorik olarak yorumlanması yönteminin kurucusu idi. Yahudi kâhinlerin Musevilikten çıkma yeni bir din dalını oluşturmak için yine kendileri tarafından reddedilmiş "putperest" dinlerinden gözlerinin tuttuğu bazı kavramları, Museviliği dünya çapında, bütün milletler için önemli kılacak bir din konumuna yükseltme arzusuyla alttan alttan nasıl benimsediklerine dair parlak bir örnek.

Yuhanna alegorik yazıyordu, üstelik önemli bir nokta, kendi "kehanetlerine" dayanmadan, İsa'nın bazı kehanetleri ve geçmişteki bazı olaylara dayanarak yazıyordu, çünkü onda hiçbir zaman kehanet falan olmamıştı. Tarih tekerrürden ibaret çünkü. Yuhanna sadece ve sadece geçmişin mitolojisini yazıya döküyordu. Ardındansa bu yazılar artık başkaları tarafından Arhontların gelecek planları kapsamında tamamlanmış oluyordu... Birçok insan tarihin derinlerine inmeyi sevmiyor, onlar için bu sıkıcı bir bilim. Fakat tarihi bilmek lâzım, çünkü geçmiş günlerin tarihi, gelecek günlerin dersi anlamına geliyor. Tarihi en azından şu anda doğru adımı atabilmek için, yanlış kararlardan kaçınmak ve pembe gözlüklerle saf bir dünya görüşüyle ortalıkta dolaşmamak için bilmek gerekiyor.

* * *

– Ne yani, Deccal'ın artık geçmişte gelmiş olduğu mu ortaya çıkıyor şimdi? – diye hayret etti Nikolay Andreyeviç.

– Tabii ki. Eğer Deccal konusunda konuşursak, tarihsel adaleti sağlama açısından bu noktada günümüze kadar hâlâ Hristiyan dinini yöneten adamlar tarafından dile getirilmeyen bir sır daha gizleniyor.

– Öyle mi? Dinlemek çok ilgi çekici olurdu, – birden arkadaşlarla beraber canlanıverdi Nikolay Andreyeviç.

– Rica ederim, – sade bir sesle söyledi Sensei. – Yuhanna'nın Vahiy'ine dayanan çağdaş anlayışlara göre Deccal, İsa'nın karşıtı olup, onun sahte ikizi anlamına geliyor. Ve insanlar da uzun yıllar boyunca şu Deccal'ın kim olduğu konusunda tartışıyor, Yuhanna'nın verdiği ipucuların yardımıyla bu şahsiyetin kim olduğunu açıklığa kavuşturmaya çalışıyorlar. Özellikle de salgın hastalıkları, savaşlar, doğa afetleri ve toplumsal felaketler zamanı kilise kendi amaçlarına uygun olarak inançlı insanları utanmaz bir küstahlıkla Deccal'ın gelişiyse korkutuyor ve bundan istifade ediyordu. Ruhban sınıfı bir kural olarak işlerine gelmeyen hükümdarları veya "cemaat" önünde itibarını lekelemek istedikleri adamları Deccal olarak ilân ediyorlardı. Şöyle gülünç denecek kadar basit bir örnek: XIII yüzyılda Cermen imparatorları Roma papaları ile iktidar kavgasına tutuştukları zaman, ister birincilerin isterse de ikincilerin yandaşları karşıt cephedeki lideri ne az ne çok Deccal olarak çağırıyorlardı, meselâ, hem Papa IV İnnokentius'u, hem de ki imparator II Friedrich Hohenstaufeni.

– Tabii, – diye sırttan Jenka anında iki tarihsel şahsiyetin birbirleri ile olası konuşma sahnesini canlandırmaya koyuldu. – Tüh sana Deccal! Hayır, sana tüh Deccal! Sana ise tüh, tüh, tüh!

Ve son "tüh"ünü Stas'a doğru o kadar iştahla canlandırdı ki öbürü şakayla onun "çabalarından" yana kaçarak söyledi:

– Ben senin için ne, antrenman mankeni falan mıyım? Tükürüğün ile beni ıslatmaya mı karar verdin?!

Çocuklar güldüler, Jenka ise bir porsiyon daha espri ekledi:

– Man-nik-ken, – uzata uzata söyledi. – Nezaket icabı başka bir söz falan öğren bari. Ben, anlıyor musun, tarihsel olaylar zincirini toparlamaya çalışıyorum, o ise bana hikâyeye anlatıyor.

Karşılıklı gülüşme anı bittiğinde Sensei anlatmaya devam etti:

– Genel itibarıyla, kimlere Deccal demediler ki: Roma imparatoru Neron'a da, Napolyon'a da ve hatta I Petro'ya bile sırf reformlar yapmaya başladığı için bu ismi vermeye çalışmışlardı. Ve insanlar hâlâ korku içinde Deccal'ın gelişini bekliyorlarken, bazı din adamları bu insan korkusunu başarıyla kendi siyasî ve çıkarıcı amaçları uğruna kullanmaya devam ediyorlar. Aslıdaysa her şey gözüktüğünden çok daha basitti.

Bu hikâyeye, milattan sonra 601 yılların başlarında Arhontların planlarına uygun olarak "Hür taş ustaları" tarafından organize edilmekte olan siyasî darbenin yoğun hazırlıkları arefesinde başlamıştı. Artık söylediğim gibi, bu büyük ölçekli faaliyetlerde, bir dizi siyasî manipülasyonları kendi içlerine alan eş zamanlı birkaç program devreye sokulmuştu. Bu programlardan bir tanesinde iştirak etmekte olan Gamaliel'in adamları da fırsattan istifade

ederek kendi yeni dinleri için kendi Büyük Pontiflerini çıkarmaya karar verdiler. Üstelik cemaatlerinin sayısı da Roma'da belirli bir siyasî güce hak iddia edebilmek için yeterli çoğunluğa sahipti. Büyük Pontif mevkisine Petrus'un getirilmesi ön görülüyordu.

– Hayır ama, neden Pavlus değil de illâki Petrus? – bir türlü anlayamıyordu Andrey. – Pavlus sanki çok daha akıllı birisiydi.

– Artık söylediğim gibi. Bu görev bir kamu göreviydi. Pavlus gibi akıllı insanlar ise "Hür taş ustaları"nın gizli siyasi oyunlarında bir kural olarak gizliden Petrus gibi adamları yönetiyorlar, kısaca, kendileri gölgede kaldıkları hâlde iktidar gücünü fiilen kendi ellerinde bulunduruyorlar. Arhontların yönetiminin prensiplerinden bir tanesi.

– Nasıl diyorlar, güneşin altındaki en iyi yerler gölgelikte bulunuyor, – gülümseyerek söyledi Volodya.

Viktor mırıldandı:

– Kifa'nın iktidara getirilmesinin de halk için kör sağır birisinin bu mevkiye koyulmasıyla aynı anlama geldiği de göz önüne alınırsa...

– Orası kesin, – diye gülümsedi Sensei.

– Kısaca, milletin hoşnutsuzluğu durumunda Petrus'u "günah keçisi" olarak acımadan harcamak da mümkün olacaktı, – sonucuna vardı Volodya.

Jenka her zamanki gibi kendine özgü bir ifadeyle söyleyiverdi:

– Pavluşka... Petruşkayı harcamış oldu. Amma da kulağa hoş geliyor be! Ey, baksanıza, kafamda doğaçlama mısra doğdu: "Pavluşka, Petruşkayı kafalayıp harcamış oldu".

– Yapacak işin yok mu senin, – diye gülümsedi Stas.

– Nasıl işim yok. Ben halkın tabiriyle konuşuyorum... yani kendi tabirimle demek istedim.

– Senin şu... tabirin kimin umurunda.

– Nasıl yani kimin? Patentini alıp siyasete atılacağım, beni büyük mü büyük yapınlar diye...

– Aha, – sözünü kesti Stas, – seni büyük mü büyük Petruşka (maydanoz) yapacaklar!

Arkadaşlar katıla katıla gülmeye başladılar, Jenka ise yapmacık bir ifadeyle iç çekti:

– Eh, bak işte bu şekilde muazzam fikirler daha yeşermeden ölmüş oluyor, bizim Konstantin'in de dediği gibi, – ve Kostik'e yan yan bakarak ekledi, – yani Büyük Konstantin demek istemişim.

Yeni bir gülüşme dalgasından sonra Sensei hikâyesini anlatmaya geri döndü.

– ... artık Pavlus azdan çoktan ideolojik zemini hazırlayarak yeni dinin seçmen sayısını önemli ölçüde artırmış olduğunda, 63 senesinin başlarında Petrus'u Roma'ya çağırıyor ve ardından Petrus'u Romalı Hristiyanların piskoposu görevine getiriyorlar. Üstelik Petrus, sonradan onun simasının önemine vurgu yapmak için kendisine mal ettikleri gibi Roma'nın ilk piskoposu falan da değildi. Daha onun öncesinde Gamaliel'in adamları sağlam bir çalışma yapmışlardı orada.

Petrus için bu makam bariz bir "terfi" anlamına geliyordu. Kendisine o zamanlarda sadece imparatorların taşımış oldukları Büyük Pontif unvanını vermek istediklerini öğrendiği zaman ise Petrus, nasıl derler, hepten "kafayı yedi". Petrus "cemaati" önünde verdiği vaazlarda tercümanların ve yardımcılarının yardımıyla kendisini ilâhî bir rütbeyle çıkarmaya ve İsa'nın eylemlerini, mucizelerini riyakârca kopyalayarak açık açık kendisini O'nun varisi olarak kaleme vermeye başlıyor. Ne var ki, Petrus kendi hırslarıyla, Arhontlar tarafından tasarlanmış büyük kombinasyonlara sahip siyasî mozaığın sadece ufak bir parçasını temsil ediyordu.

Petrus kendine özgü bütün kibriyle "İsa'nın rolünü" oynamaya alışmaya ve takipçilerinin sayısını artırmaya çalışırken, eş zamanlı olarak "Hür taş ustaları" etkin bir biçimde Roma'da siyasî darbenin başlıca programlarından bir tanesini hayata geçirmekle uğraşıyorlardı. Başka bir deyişle, bir zamanlar bizzat kendileri tarafından tahta oturtulmuş Roma imparatoru Neron'u iktidardan devirmeye çalışıyorlardı.

– Neron... bu aralar bir yerlerde onunla ilgili okumuştum sanki, – diye konuştu Viktor.

– Aha, ancak nerede ve ne yazdıklarını hatırlamıyorum maalesef, – diye dalga geçti Jenya.

– Hayır, gerçekten...

– Evet, bu isim şimdi milletin dilinde, – gülümseyerek belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Hele bir de olmasaydı, – diye gülümsedi Sensei. – Bizim fişkırın şeffaflık politikamız sayesinde (glasnost) şimdi millet Batı'nın da yardımıyla onun hayatî etkinliklerine dair değişik türden ayrıntılara sahip... Her neyse. Ben kısaca bu imparator hakkında anlatmak istiyorum, onun örneğinde Arhontların kendi politik satranç tahtalarında oyunlarını oynarken nasıl hareket ettiklerini anlayabilesiniz diye.

* * *

Neron, veya çocukluğunda çağırıldıkları gibi Lucius, babası senatör Gnaeus Domitius Ahenobarbus ile Roma imparatoru Caligula'nın kız kardeşi olan annesi Agrippina'nın oğlu idi. Doğal olarak, anne ve babasından aldığı miras, diyebiliriz ki, taşkın bir mizaç ve sapkınlık idi. Daha küçük yaşlarında babası ölmüştü. Annesi yanlışları ve doğrularıyla iktidara doğru can atarken kendi akrabası olan İmparator Claudius ile evlenmiş ve sırf kendi oğlunun tahta varis olabilmesi için imparatoru onu evlâtlık edinmeye zorlamıştı. Gerçi bu zaman Claudius'un başka bir evlilikten olan ve evlâtlığından biraz daha yaşça küçük Britannicus adında kendi oğlu vardı. Böylece Lucius, Tiberius Claudius Neron adını alıyor. Sonrasında Agrippina kocası Claudius'u zehirleyerek, senatodan nüfuzlu adamların ve hem de Praetorianların, yani Roma ordusunun imtiyazlı kesiminin komutanının yardımıyla sayesinde 16 yaşındaki Neron'u imparatorluk tahtına oturtmuş oluyor. İlk başlarda her şey tıkır tıkır yolunda gidiyordu. Ufaklık, annesinin etkisi altında bulunuyor ve aynı zamanda da yanına verilmiş Praetorianların otoriter komutanı Burrus ile meşhur filozof, siyasetçi ve

yüksek senato sınıfına dâhil olan Lucius Annaeus Seneca'nın gözetimi altında bir imparator gibi muamele görüyordu. Bu arada, şu son bahsi geçen adam da, Neron on bir yaşına bastığında onun hocası olmuştu. Neyse, tüm şu tanınmış insanlar, Seneca, Burrus, Agrippina imparatoru kendi çıkarları doğrultusunda kullanarak fiilen devleti yönetmeye başlamış ve senatodaki belirli nüfuzlu simaların, Arhontların adamlarının iradesini hayata geçirmeye başlamışlardı. Seneca, belirtmekte fayda var, şu üçlünün içinde en kurnazları olarak sivrilmiş ve "saman altından" o zamanlar için kocaman bir servet biriktirmişti.

Hemen hemen senatörlerin büyük çoğunluğu kendi koydukları adamdan memnundular. Hele bir de memnun olmasalardı! Neron neredeyse hükümlerlik ettiği ilk yıllarda "yoksullaşmış" senatörlerin ağır vergi yüklerini hafifletmiş ve onlara yıllık maaş bağlamıştı. Buna mukabil ona hemen ilâve unvanlar vermişlerdi: Büyük Pontif (Pontifex Maximus) ve Ata yurdun Atası (Pater Patriae) gibi.

Her şey yolunda gidiyordu ama genler artık kendini göstermeye başlamıştı. Neron büyümeye ve iktidarın tadını almaya başlamıştı. Üstelik baştaki güç sahipleri ilk başlarda onun sefih mizacına göz yumuyorlardı. Fakat Burrus'un ölümünden sonra Neron fiilen onların denetiminden çıkmış oldu. İşte o zaman onun imparatorluk tahtından indirilmesi konusu gündeme geldi. Arhontlar tarafından 66 senesi için planlanmakta olan olaylar ile bağlantılı olarak diyebiliriz ki Neron'un artık hükmü okunmuş ve "defteri dürülmüştü".

Neron'un kendisi ise bu arefede artık yeteri kadar olgunlaşmış ve iyi bir şekilde devlet entrikalarından anlayan birisi olarak "Hür taş ustalarının" bu gizli kararına karşı cevap hamlesini hayata geçiriyor. İlk başta onun tahtına iddiası olabilecek herkesten kurtuluyor, bunu yaparken de ne annesine, ne eşine, ne deki akıl hocası Seneca'ya hiç acıymıyor. Senatonun gücünü azaltmak için bazı zengin senatörlerin mal varlıklarına el koyma operasyonlarını düzenliyor. Öbürleri ise doğal olarak minnet altında kalmıyorlar ve onun için "dertsiz bir yaşam" ayarlayarak, zeki bir şekilde halkın gözünden düşürüyor ve aynı zamanda da bunun üzerinden büyük paralar kazanıyorlar. Onların Roma'daki büyük yangınla ilgili çıkardıkları provokasyon bile nelere değer?

– Yangın provokasyonu mu? – tekrar soruverdi Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Milâttan sonra 64 yılının yazında, imparatorun tam da Roma dışında olduğu arefede "ansızın" dokuz gün boyunca süren ve sonucunda birçok insanın hayatını kaybettiği, kentin büyük bir bölümünün alevlerle yok olduğu devasa bir yangın çıkıyor. Dikkatinizi bir hususa çekmek isterdim, sırf bu yangın zamanında Roma arşivleri telef olmuş, bunların içinde Pontius Pilatus'un Yahudiye valisi olarak yaptığı çalışmalara dair raporların da bulunduğu belgeler de vardı. Neyse, ardından Roma'nın, şehri yeniden inşa etmek isteyen Neron'un emriyle yakıldığına dair söylentiler yayılmaya başlıyor. Neron'un kendisi ise bu zaman güya kuleden yangını izleyerek zevkinden şarkı söylüyormuş. Hatta şu Tacitus bile, onun hakkında anlatacağım daha, yangın zamanında şehirde şüpheli tipteki adamların koşuşturduklarını ve alevleri söndürmek yerine yanan meşaleleri sağa sola attıklarını ve bunu emir altında yaptıklarını bağırdıklarını yazıyordu.

Neron'un kendisi ise gerçekleşen olaylardan haber tuttuğunda şehre dönüyor ve derhal yangından mağdur olmuş ahaliye her türlü yardımın gösterilmesi için talimatlar veriyor. İnsanlara geçici barınak sağlamak amacıyla hatta Mars meydanı, imparator bahçeleri ve binaları bile halkın kullanımına açılmıştı. İvedilikle diğer şehirlerden Roma'ya erzak ulaştırılarak, fiyatlar olabildiğince düşük seviyede tutuluyor.

Fakat alınmış tüm önlemlere rağmen halk arasında bu felaketin bizzat Neron'un suçu olduğunda dair ısrarlı söylentiler dolaşmaya başlıyor. Neron'un kendisi ise suçun, Yahudiler ile beraber onların kontrolü altında bulunan tarikatçı Hristiyanların üzerinde olduğunu ilân ediyor. Neron onların yakalanarak yangın çıkarma suçluları gibi idam edilmelerini emrediyor. Ne var ki, etkin bir şekilde kendi "seçmenlerini" (çoğunluğu kölelerden ve özgür yoksullardan oluşmakta olan) Arhontların kirli siyasî entrikalarında kullanmakta olan Petrus ile Pavlus'un adamlarının yerine, Roma'da Neron'un emrini siper alarak İsa'nın Öğretisinin gerçek takipçileri üzerine, tamamen masum olan insanların üzerine büyük çaplı zulüm ve baskılar hayata geçirilmeye başlanıyor. Üstelik sadece zulümlerle kalınmıyor, topyekûn bir şekilde, gaddarca imha ediliyorlardı. Ve yine bu "emri" yerine getirerek masum insanları katletmekte olanlar her yerde ve her tarafta bu talimatın kim tarafından verilmiş olduğunun altını çiziyorlar, yani Neron'un. Ve bu aşikâr bir şeydi. Çünkü Arhontların nihâi oyunlarının süresi yaklaştıkça, Neron bir o kadar fazla olarak iktidar dizginlerini kaybetmeye başlıyor ve bir o kadar fazla insan ona karşı çıkmış oluyordu. Ve hatta onun yanında yer almakta olan adamlar bile karşıdan gelen olayların ışığı altında onun rakiplerinin saflarına geçmeyi yeğlemeye başlamışlardı. İşte Neron'u da ister yangın olsun, isterse de sonraki zulüm ve baskılarla çok güzel bir "oyuna getirdiler". Ve bütün şu olaylardan sonra da, Petrus ile Pavlus'un başını çektikleri ve "Hür taş ustalarının" kontrolü altında bulunan cemaatlere hatta hazin bir "şehitlik" şöhretini atfetmeyi bile becermiş oldular. Nasıl derler, tarihe beyaz iplikle dikiş attılar.

Oysa şu sözde "tarihsel olayları" kimin yazdığına yakından bakınca tüm taşlar gediğine oturuyor. Örneğin, şu meşhur Tacitus veya Flavius Josephus gibi bugün itibarlı kaynaklar olarak dayandıkları şahıslara bakarsak. Kimdi onlar? Senatör uşakları ve tamamen bağımlı oldukları nüfuzlu senatör koruyucularının işine gelen şeyleri "ön yargısız" bir şekilde yazıya döken yordakçılar. O zaman hangi gerçeklerden bahsedebiliriz ki?

Yahudi ve Roma tarihçisi olarak görülen Flavius Josephus milâttan sonra 37 yılında seçkin baş rahiplere mensup olan aristokratik bir ailede doğmuştu. İyi bir eğitim almıştı. Dolaysız olarak Gamaliel'in grubu ve Arhontlardan adamlarının faaliyetleri ile bağlantılıydı. Farklı farklı zamanlarda hem Kudüs tapınağında din adamı görevini yapmış, hem değişik tarikatlara girmiş, hem de Roma'da tanınmış Yahudilerin haklarını savunmak için avukatlık işlevini de yapmıştı. Ve tarihçi olması da tesadüf eseri olmamıştı. Yahudiler ile Romalılar arasında 66 senesinde başlayıp, 73 senesine kadar süren savaş zamanında kendisini Yahudiler tarafından ordu komutanı olarak atamışlardı. Arhontlar savaşın yardımıyla tüm siyasî sorunlarını çözüme kavuşturup, kendi politik satranç tahtalarında yeni piyonları

dizmeye başladıkları zaman ise Josephus için de gerekli "kare" bulunmuş oldu. Sonrasında ise tarih kitaplarında, Josephus'un Yahudilerin savaşı kaybettiklerini görerek teslim olduğunu ve ardından Flavian imparator hanedanlığının saray tarihçisi olarak tayin edildiğini yazacaklar.

– Tabiî, tabiî, – alayla gülümsedi Volodya. – Düşmandı ama ansızın dost oluverdi. Burada düpedüz hainliğin kokusu geliyor.

– Sıradan insanlar için belki de geliyordur ama Arhontlar için değil. Onlar içinse herhangi bir savaşta kimin kazandığının, kimin kaybettiğinin ve bu arada ne kadar insan öldüğünün hiç farkı yok. Onlar için önemli olan kendi sorunlarının çözülmesi ve bir sonraki oyunun kararlaştırılmış hamlelerinin hayata geçirilmesi. İşte, Josephus Flavius da saray tarihçisi olarak nüfuz sahibi koruyucularının kendisine söyledikleri şeyleri yazıyordu sadece. Özellikle de başarısızlığa uğramış şu Yahudi savaşıdan sonra, bu arada da kendi nüfuz çevrelerini genişletmek için Yahudilerin baştaki seçkin kâhinleri tarafından çıkarılmış bir savaşı bu, onun Romalı iktidar makamlarında mağdur olmuş Yahudi halkına karşı acıma hissi uyandırması ve Yahudiliğin prestijini yükseltmesi gerekiyordu. Şimdi ise Josephus'un kitaplarını "Hristiyanlığın" oluşum tarihi hakkında kıymetli birer kaynak olarak görüyorlar. Oysa şu "kıymetli kaynakların" arkasında duran kimlerdi? Arhontlar.

Veyahut da "olağan üstü bir Kadim dünya tarihçisi" olarak görülen, başka bir eski tarih "otoritesi" Publius Cornelius Tacitus'u ele alalım. O da yine Flavian imparatorluk hanedanlığına çalışıyordu. Tacitus'un kendisi ise atlı sınıftan geliyor ve Roma'da iyi bir hitabet eğitimi almıştır. Fakat onun "adam olması" ve yüksek devlet görevlerine ulaşması (ve hem de kâhinler kurulunun üyesi olması), ancak meşhur bir kumandan ve de seçkin bir senatör olan Agricola'nın kızıyla evlendikten sonra olmuştur. Sizce kimin çıkarlarını gözetiyordu o? Ve ona ait çalışmaların uzun yıllar boyunca unutulmuşluğa terk edildikten sonra iki eserinin, "Tarihler" ile "Yıllıkların" dünya çapında bir üne kavuşmasında çıkarı olan kimlerdi?

– "Yıllıklar" mı? – diye soruveren Viktor biraz canlanıverdi. – Ama sanki pontifler de Yıllık,.. – ve cümlesini tamamlamadan gülümsedi: – Ne işler dönüyor...

– Bu arada bizzat onun "Yıllıklarında" da Roma tarihinin "Augustus'un vefatından Neron'un ölümüne kadar" ki olayları anlatılıyor. "Tarihler"de ise iç savaşlar, Flavian hanedanlığının hükümranlığında falan bahsediliyor. Yeri gelmişken, günümüz tarihçileri de Roma yangını ve Neron'un "korkunç cinayetleri"ne ilişkin bilgileri de sırf bu kitaptan alıyorlar. En önemlisi de şu iki eser, günümüzün milyonluk okuyucu kitlesine bütün hâlinde değil de, şu okur kitlesinin "körü körüne inanması" gereken belirli kısımlarıyla ulaşılmış durumda sadece. Ne az ne çok.

Arhontların faaliyetlerinin sonuçlarından bir tanesi ile ilişkili olma niteliğinde o zamanlarla bağlantılı olan ilginç bir nokta daha var. Yahudi savaşıdan sonra Yavne şehrinde Yahudi mültecilerin yerleşim alanı olarak dedikleri yer kurulmuş ve ardından burası hızla Museviliğin merkezi ve akademisi hâline gelmişti. Artık 80li yılların başlarında

Yavne Sanhedrininin başına haham II Gamliel geliyor, bu arada da hani yüzyılın başlarında Babil'den Kudüs'e gelmiş olan şu zengin Yahudi Hillel vardı ya, işte onun soyundan geliyordu kendisi. Roma makamları II Gamliel'i resmî olarak Yahudi camiasının başkanı rütbesine onaylıyor ve onun reis unvanı taşımasına izin veriyorlar. Ve kendisi bu imtiyazları ölene kadar kullanmaya devam ediyor. İşte sizin için manidar bir örnek, savaş savaşıyla ama Arhontların kendi adamlarını yerleştirmeleri takvimden şaşmıyor.

– Valla, diyecek lâfım bile yok, – olumsuzca başını salladı Nikolay Andreyeviç.

– Ama biz anlattığımız konuya geri dönelim. O zamanlar ortalık karıştığı sırada İsa Öğretisinin birçok gerçek takipçisi katledilmişti. Pavlus ise bu katliam gerçeğini kendi "cemaatini" korkutup daha da çok itaat altına alma amacına hizmet eden bir argüman niteliğinde kullandı. Neron, yüz karası söylentilerin hedefi hâline gelmiş, Roma'yı ateşe vermek ve Petrus'un Hristiyanlarına yaptığı acımasız "katliamlar" ile suçlanmıştı. Bu işleri gerçekten hayata geçiren asıl suçlular ise bu olaylar üzerinden muazzam paraları ceplerine indirmişlerdi.

– Anlamadım, – diye söyledi Andrey. – Tüm bunların üzerinden nasıl muazzam paralar kazanabilirsin ki?

– Şöyle ki, yangın öncesinin Roma'sı esasında geçici süreliğine kiralık verilen daracık odalara sahip yüksek ahşap binalardan oluşan bitişik ve düzensiz bir biçimde inşa edilmişti. Yangın sonrasında Roma'sı ise yangına dayanıklı taştan yapılmaya, düzenli mahallelere, sağlam geniş sokaklara çıkan sınırlı kat sayısına sahip binalar şeklinde inşa edilmeye başlandı. Şimdi ise tahmin edin, Roma'nın böylesine bir "temizlikten" geçirilmesi kimin işine yararmış ve sonrasında şu şahane binaların sahipleri kimler olmuştu?

Neyse işte, Neron'u yangın vasıtasıyla gözden düşürmek tam olarak başarıya ulaşmadığı için 65 senesinde ona karşı, senato "katiplerinin" "İmparatorluğun "Helenistik" yönetimine karşı senato sınıfının protesto gösterisi" olarak adlandırdıkları bir komplo organize ediliyor. İşin aslındaysa, her zamanki gibi, bir diğer iktidar ve para bölüşümü. Bu komplonun içinde birçok senatörler, atlılar, askerler yer alıyordu. (Bu arada, *bu Arhontların en çok sevdikleri yöntemlerden ("Hür taş ustalarının" da sık sık başvurdukları) birisi olup, kendi siyasî ve ekonomik provokasyon komplolarına olabildiğince fazla sayıda milleti sürükleme üzerine dayanıyordu, şöyle ki böylesine bir kalabalık içerisinde gerçek elebaşılardan izlerini kaybettirerek başkalarını oyuna getirmek çok daha kolaydı*). Ne var ki, komplo açığa çıkmış ve birçokları bunun bedelini kendi hayatlarıyla ödemişlerdi. Neron, Arhontların güçlerinin ve nüfuzlarının artmasından korkarak en küçük bir kuşkunun dahi üzerine düştüğü herkesi idam ediyordu.

– Tıpkı bir zamanlar Stalin'in yaptığı gibi, – diye belirtti Viktor.

– Tarih tekrar ediyor, – diye onayladı Sensei. – Stalin ve onun gibilerin neden böyle yaptıklarını düşünüyor musun? Her şey çok basit. *Mesele şöyle, buna benzer hırslı insanlar iktidara gelerek kendilerinin birer "ortalıktaki piyon" niteliğinde kullanıldıklarını ve gerçek gücün ise "piyonu" her taraftan kuşatmış Arhontlara bağlı "danışmanların" ellerinde*

bulduğunu anlamaya başladıkları zaman, işte o zaman siyasî baskı ve zulümler başlamış oluyor. Zira siyasî baskı ve zulümler, "ortalıktaki piyonun" Arhontlara bağlı adamların egemenliği ve denetimi altından çıkmak için sarf ettiği umutsuz çabalardan ibaret sadece. Üstelik bu arefede ne kadar insanın öleceği de onun umurunda değil. Onu hareket ettiren şey, kendi kellesi için duyduğu hayvanî bir korku oluyor. Bu yüzden de buna benzer olaylar tarihte bol bol karşımıza çıkıyor.

– Vay be, – uzatarak söyleyen Nikolay Andreyeviç Sensei'in cümlesini tekar etti. – Tarih gerçekten de tekrar ediyor.

– Başarısız olan komplodan sonra senatörler bu sorunun çözümü için çok daha düşünülmüş bir hamle yaptılar. Neron'un âdeta bir tutkuya dönüşmüş olan şarkı söyleme zaafını bilen senatörler, imparatoru geçici olarak iktidardan uzaklaştırmak, onu Roma'dan uzaklara gönderme kararı aldılar. Onun yokluğu zamanında ise gerçek bir siyasî darbe hazırlamayı planladılar. 66 senesinde bu planı hayata geçirme aşamasında, Neron'un huzuruna kendisine kifaderlerin onur çelenklerini gönderen Yunan şehirlerinden koca bir heyet geliyor.

– Kimin, kimin? – diye sordu Jenya. – Kifaderlerin mi? Yanlış duymadım değil mi? Tesadüfen "kifa" kelimesinden çıkma olmasın bu?

– Hayır, – gülümseyerek söyledi Sensei. – Bu, Yunaca'daki "kifara", "kithara" kelimesinden çıkıyor. Eski Yunanlılarda telli bir çalgı aletine böyle diyorlardı. Şarkı söyleyene de doğal olarak kifared diyorlardı.

– Demek, "kifara" şimdiki gitarın ulu ecdadı mı oluyor?! – kendisi için küçük bir keşif yaptı Jenya.

– Evet.

– Vay, vay, vay! Valla bilmiyordum, hatta tahmin bile etmiyordum.

– Artık şimdi bilmiş oldun, – sabırsızlıkla söyledi Stas. – Müsaade et de dinleyelim bari.

– Tamam sustum, – özür dileyen bir tonla söyledi Jenya.

Sensei ise devam etti:

– Bu heyet, olması gerektiği gibi tumturaklı cümlelerle Neron'a övgüler yağdırıyordu. Ziyafet zamanında ise onu şarkı söylemeye davet ederek, sürekli alkışlarla eşlik ediyorlardı. Gerçi Neron'da da bu alanda ne yetenek, ne deki öyle ahım şahım bir ses falan yoktu. Genel itibarıyla, onu tantanalı hayranlıkları ile büyülediler, yani yapmaları gereken şeyleri yapmış oldular. Böylesine bir pohpohlama tufanının bir sonucu olarak Neron bütün işi gücü bir kenara bırakıp onlarla beraber Yunanistan'a gidiyor ve şehir şehir dolaşırken özel olarak düzenlenmiş kifared yarışmalarında iştirak ediyor ve onlar da doğal olarak her yerde kendisini kazanan ilân ederek her bir "zaferini" görkemli ziyafetlerle kutluyorlar. İmparatorun yarışmaları ve eğlencesi uğruna değişik sürelerle sahip bütün bayramlar bir yıla sığdırılıyor.

Uzun sözün kısası, Neron oralarda gezip kendi egosunu tatmin ettiği sıralarda senatörler de adamakıllı bir şekilde onu karşılamaya hazırlanıyorlar. Ve 68 yılında bir yılın

"birincilik" çelengi ile Yunanistan'dan Roma'ya döndüğünde, imparatorluğun birçok velayetinde artık isyanlar patlak vermiş, Yahudiye'de ise 66 senesinde başlayan isyan hepten bir savaşa dönüşmüştü. Güç artık tamamen senatonun elindeydi ve senato da Neron'u bir numaralı halk düşmanı ilân ederek onu yüz kızartıcı bir ölüme mahkûm etti, bunun sonucunda da Neron intihar ederek yaşamına son verdi.

Bütün bunları ayrıntılı bir şekilde anlatmam, Arhontların ve "Hür taş ustalarının" nasıl hareket ettiklerini anlayabilmeniz içindi. Neron manipülasyonu, onların düzenli olarak farklı farklı zamanlarda hayata geçirdikleri oyunların kombinasyonlarına ait klasik örneklerden bir tanesini teşkil ediyor sadece.

* * *

Neyse, bizim hikâyemize geri dönelim. 66 senesinde artık Arhontlar politik iştahları tavan yapacak seviyede kabarttılar. Karşıdan gelen olayların kaynayan kazanında Gamaliel'in örgütünün de, kendi "seçmenlerinin" "hocalarının" göstereceği adamların savunma ve aklanmasına yönelik kararlı eylemlere hazırlanmasına dair belirli bir rol ayrılmıştı. Bu yüzden de Pavlus'un adamları etkin bir şekilde kendi takipçilerini karşıdan gelen olaylara hazırlıyor, Neron'un simasında gelen Şeytan ile korkutuyorlardı. Eş zamanlı olarak da kendi propagandalarında Petrus'u neredeyse ikinci Mesih seviyesine çıkarıyor, güya onun tarafından gerçekleşmiş mucizelere, şifa vermeye dair söylentileri etkin olarak yaygınlaştırıyorlardı. Ve bu propaganda, tam da Neron'un Roma dışında olduğu arefede, öylesine bir doruk noktasına ulaşıyor ki Petrus alenen kendi "cemaatinin" önünde şimdi Tanrının katına yükseleceğini ve üç gün sonra cismen geri dönerek herkese "O'nun iradesini" beyan edeceğini vadediyor. Çünkü o zamanlarda bundan daha iyi bir reklam hamlesi düşünüp bulmak mümkün değildi.

Ne var ki, "cemaate" Petrus'un göklere yükseldiği bildirildikten sonra hiç beklenmeyen bir olay gerçekleşmişti. Plana göre Petrus gizliden Roma'yı terk edecek ve üç gün sonra "yukarıda işittiği iradeyi" beyan etmek için "cismen" geri dönecekti. Ne var ki, Roma'yı terk ederken ansızın içlerinde Petrus'u sima olarak tanıyan bir adamın olduğu kendi "cemaatinden" bir grup Hristiyan ile karşı karşıya geliyor. İşte bu adam da Petrus'un yalanını ifşa ederek şu cümleyi söylemişti: "Nereye gidiyorsun ey insan?", Petrus'u bizzat insan diye çağırarak Petrus'un yapay olarak oluşturmaya çalıştığı şu "ilâhî" imajı küçük düşürmüştü.

Ne var ki, sonradan Pavlus okulunun yandaşları bu hikâyenin üzerinden, güya Petrus'un rakibi olan ve uzun mücadeleden sonra eninde sonunda galip geldiği Samiriye'li büyücü Simun'dan söz eden koca bir rivayet ortaya çıkardılar. İşin en ilginç tarafı da, büyücü Simun'a, Petrus'un sahip olduğu bütün olumsuz nitelikleri, sahtekârlığını, kendisini İsa'ya benzetmesini, yani "mucizelerini", göklere yükselme çabalarını ve Petrus'un gerçekten de Roma'da çevirdiği yalan dolanları mal ettiler. Bu surete aynı zamanda da, güya Simun'un ilk başta para karşılığında havarilik şerefini Petrus'tan satın almaya çalıştığını, öbürünün ise

reddettiği hususunu atfettiler. Yani aslında Magdalalı Meryem'den havarilik şerefini satın almaya çalıştığı zamanki olayı, Petrus'un biyografisindeki hikâyeyi fiilen yorumlamış oldular. Ve bizzat bu efsaneye, dikkat ederseniz, – diye altını çizdi Sensei, – ilk defa "Petrus'un eylemleri" apokrifinde yazılmış olan, çok daha sonradan da diğer Petrus'un "cefaları" apokriflerinin ortaya çıkmış olduğu, evet işte "hocalar" günümüzde bile halen simoni terimini, yani "dini görevleri rüşvetle satın alma" kavramını sırf bu efsaneye bağlıyorlar, yani aslında Petrus'un bütün kusurlarını büyücü Simun karakterinin üzerine yıkıyorlar. Daha da fazlası, Petrus'un "kınayıcı bir sözle" büyücüyü öldürdükten sonra güya Neron'un gazabına uğradığından bahsediliyor. Onların efsanesine göre, Petrus geceleyin Neron'un gazabından kaçarken Roma çıkışında İsa'nın kendisi ile karşılaşılıyor ve O'na şöyle soruyor: "Nereye gidiyorsun ya Rab?" Ve cevabında da şunu duyuyor: "Roma'ya, yeniden çarmıha gerilmek için". Ve Petrus da, güya bu sözlerin ne anlama geldiğini ve kendisini neyin beklediğini anlayarak Roma'ya geri dönüyor ve yakalanarak çarmıha mahkûm ediliyor. Üstüne üstlük bu efsaneye göre Petrus kendisini baş aşağı çarmıha germelerini istiyor, çünkü ölümüyle bile İsa'yı taklit edip O'nu rencide etmekten sakınıyordu. Ve artık çarmıha gerilmiş hâldeyken, tersine çevrilmiş haçın gizemine dair koca bir nutuk çekiyor. Şöyle ki, bu baş aşağı haç kendi günah işleyişi ile ilâhi düzeni saptıran Adem'in sembolü oluyormuş, düz haç ise güya İsa'nın sembolü olup ilk baştaki düzeni yeniden tesis ediyormuş gibisinden falan. Fakat bütün bu yazılar çok daha sonradan, artık Hristiyanlık kitlesel bir devlet dini olmaya ve haç bu dinin yeni sembolü niteliğinde kabul görmeye başladığı zamanlarda ortaya çıktılar.

İşin aslında ise Petrus'u (hayalî göklere yükselişinden sonra), artık dediğim gibi, Hristiyanların kendileri yakalayarak yalanını ifşa ettiler, üstelik kendi "cemaatinden" olan adamlar, Petrus karanlığın örtüsü altında Roma'yı terk etmeye çalıştığı sırada. Ve tam da yalan ve kandırmacadan dolayı Petrus'un adını Deccal koydular. Bütün halkın onun yalan dolanını kendi gözleriyle görebilmeleri için de Petrus'u Roma'ya sürükleyerek Neron sirkinin ve o zamanlarda "Hür taş ustalarının" yuvalarından olan bir binanın yanı başında aynı gece içinde İsa'ya tezat teşkil edecek şekilde tersine çevrilmiş bir haçın üzerinde baş aşağı olarak idam ettiler. Bu nedenden dolayı da çok daha sonralardan Satanizme tapan tarikatların sembolleri içinde İsa'ya karşıt olarak, O'na tezat niteliğindeki bir simge gibi ters köşe haça tapınmak ortaya çıkmış oldu... Petrus'u, şu an Roma'da, daha doğrusu Vatikan'da onun onuruna adlandırılmış meydanın bulunduğu alanda çarmıha gerdiler.

– Hani şu dikili taşın olduğu yer, – bu konuda dün gün gerçekleşen konuşmayı hatırladı Viktor.

– Tamamen haklısın. Üstelik işin aslını bilmeyenler için oraya dikili taşın niçin konulduğuna dair çeşit çeşit hikâyeler anlatıyorlar. "İşin aslını bilenler" içinse, yani şimdi bile Gamaliel'in adamlarının kendi üyeleri için yazdıkları gizli kayıtlardan haberi olanları kastediyorum, bu yer çok şey ifade ediyor. Petrus'un ölümünden sonra onun naaşı artık Pavlus'un adamları tarafından mezarlığa gömülmüştü. En önemlisi de, aradan neredeyse üç yüz yıl geçtikten sonra imparator Konstantin tarafından güya Petrus'un defnedilmiş olduğu

yerde Aziz Petrus bazilikası inşa edildi. Şimdi şu bazilikanın olduğu yerde Aziz Petrus katedrali bulunuyor. Dikkatiniz çekmek isterim, bu katedraldeki sunak geleneksel Hristiyan kiliselerinde olduğu gibi doğuya değil de batıya bakıyor... Fakat hatta şu ilk binalardan sonraki uzun yüzyıllar boyunca insanlar arasında orada kimin defnedildiğine dair efsanelere dönüşen söylentiler dolaşıyordu: Deccal mı, "havari" mi, yoksa bir insana ait kemikler mi yatıyor o mezarda, yoksa hayvana ait mi.

– Evet, böyle bir tarih işte, – diyerek şaşkınlığını dile getirdi Nikolay Andreyeviç.

– Ama olay burada da bitmiyor. En ilginç yanı, Petrus'u tersine haçın üzerinde 66 senesinin 6-cı ayında idam ediyorlar.

Sensei konuşmasına ara vererek anlaşılan bizim kendi başımıza bunun ne anlama geldiğinin farkını varmamıza olanak sağlıyordu.

– Demek buradan çıktı şu 666 sayısı! – herkesten önce Nikolay Andreyeviç akıl etti. Gülümseyerek ilâve etti: – Millet ise Deccal'ın gelişini onun gelecekteki isminin sayısal karşılığından hesaplayıp bulabilmek için kafa çatlatıyor!

Sensei tebessüm etti.

– Peki, şu "sayımların" nereden çıktığını sanıyorsun? Yunanca'da "Kıyamet" olarak adlandırılan Yuhanna'nın "Vahiy" kitabının 13-cü bölüm 18-ci ayetinde, "bekleyin, olacak" türünden alegorik tefsirlerin ve pavlusçu yorumlamaların ardından şöyle satırlar geliyor: "Bu konu bilgelik gerektirir. Anlayabilen, canavara ait sayıyı hesaplasın. Çünkü bu sayı insanı simgeler. Sayısı 666'dır". İnsanı simgeleyen sayı ise...

– Sahiden! – hayranlıkla Sensei'in düşüncesini yakaladı Nikolay Andreyeviç, – daha önce bunun nasıl akıl edemedim ben?! Bu ya doğum tarihi, yada ki ölüm tarihidir! Üç adet altı, Petrus'un ölüm tarihi oluyor!

Sensei onaylayarak devam etti:

– Ancak işin en enteresan yanı, bugün matematiksel bakış açısından Deccal'ın adını hesaplayıp çıkarmaya çalışan insanlar bayağı eğlenceli şeylere, bariz olarak "cemaatin" kulakları için tahsis edilmemiş ve yukarıdaki hiyerarşik çevrelerin hakkında susmayı tercih ettikleri ilginç bilgilere ulaştılar. Şöyle ki, Roma Papasının tiarası üzerinde...

– Neyin üzerinde? – diye sordu Kostik. – Tiaranın mı?

– Yok, tiaranın. Tiara, şöyle üçlü bir taç olup, hâkim, kanun koyucu ve din adamı sıfatlarını kendisinde birleştiren Büyük Pontifi simgeliyor. Lâf arasında, eski zamanlarda şu tiarayı Pers ve Asur kralları taşıyorlardı, bu modayı da oradan aldılar. Neyse, Roma Papasının tiarası üzerinde Lâtince'den çeviride "Tanrı Oğlunun Vekili" anlamına gelen VICARIVS FILII DEI unvanı yazılıyor. Lâtin dilinde bazı harfler tıpkı Yunan dilindeki gibi kendi sayısal değerlerine sahipler. Derken, eğer bu unvanın sayısal değerlerini topladığımızda 666 sayısı ortaya çıkıyor. Yani:

$$5(V) + 1(I) + 100(C) + 0(A) + 0(R) + 1(I) + 5(V) + 0(S) = 112;$$

$$0(F) + 1(I) + 50(L) + 1(I) = 53;$$

$$500(D) + 0(E) + 1(I) = 501;$$

112 + 53 + 501 = 666.

Bu konuyla ilgili hatta büyük bir skandal patlak verdi. Papanın savunucuları, VICARIVS sözcüğünde sadece gramer hatasının yapıldığını iddia etmeye başladılar. Şöyle ki bu kelimenin doğru yazımının VICARIUS olması gerekiyordu, zira Lâtin dilinde VS gibi bir son ek bulunmayıp, US son eki bulunuyor, malum, eski adamlar V ile U farkını göremeyip karıştırmışlar. Ve bunun sadece bir masumane gramer hatasından ibaret olduğunu iddia etmelerine rağmen ne hikmetse hiç kimse bu hatayı düzeltmek için acele etmiyor.

– Demek, aslında bu bir hata değildi? – diye sordu Viktor.

– Tabii ki de değildi, o devirler bile Büyük Pontife çalışan insanlar epey sağlam eğitilmiş kişilerden oluşuyordu.

– Peki bunu neden yaptılar?

– Sadece olarak papaların kimlerin takipçileri olduklarını ve şimdi bile kimlerin sayesinde güce sahip olduklarını hatırlatmak anısına yazılmıştı.

– İlginç, peki onlar neden Pavlus'un değil de Petrus'un ölüm tarihini yazdılar? – diye merak etti Kostik.

– Petrus göz önünde olan bir şahsiyetti ve bu yüzden de onu öne çıkardılar. – Ve biraz sustuktan sonra söyledi: – Gerçi Petrus'un gerçek ölüm tarihini hâlen örtbas etmeye çalışıyorlar. Bu tarihi hem 64 senesi ile, yani Roma yangınından sonra İsa'nın Öğretisini takip edenlere zulüm ve baskılar yapıldığı zamanlar ile; hem de 65 ve 67 seneleri ile bağdaştırıyorlar. Nadiren tarihçilerden birileri çıkıp 66 senesine işaret etmeye cesaret ediyor. Roma'da ise, resmî bildiriye göre Petrus ile Pavlus'un "şehitlik" tarihleri 29.06.67 olarak gösteriliyor, – Ve omuzlarını silkerek düşünceli düşünceli ifade etti: – Oysa bir insana has şu tarihten böylesine bir muamma çıkarmaya ne gerek vardı. Zira Kifa sadece bir insandan ibaretti ve onunla Pavlus'un tüm işleri de insan işiydi sadece...

– Nasıl yani, Pavlus'u da Petrus ile beraber mi idam ettiler? – diye sordu Stas.

– Hayır. Petrus fiyaskosundan sonra Pavlus'un halk arasındaki popülerliği anî bir düşüşe geçmişti. Petrus'a yaptıkları şeyin aynısını kendisine de yapmamaları için saklanmaya başlamıştı. Eninde sonunda Pavlus Roma'dan firar etti. Belli bir süre sonra kader onu yeniden Yahudiye'ye atıverdi ve orada savaşta hayatını kaybetti.

– Savaşta mı? Hangisinde? – anlayamadı Kostik.

– İç savaşta, benim size bahsettiğim. Bu arada, Kudüs tapınağı da bu zaman yok edilmişti, aynen İsa'nın önceden söylediği gibi.

– Evet, çok yazık, – diye konuştu Nikolay Andreyeviç, – bir avuç tekelcinin çıkarları uğruna bu kadar masum insan telef oldu.

– Ariman'ın dünyasında başka ne bekliyordun ki?! Arhontların hâkimiyeti her zaman kölelerinin kemikleri üzerinde inşa ediliyordu.

Görünen kendi düşüncelerine dalıveren Sensei sustuğundan dolayı da Jenya kendi izlenimlerini aktarmaya karar verdi:

– Demek, Deccal boynuzları ve toynaklarıyla dünya dışı uygarlıktan gelme bir canavar değil de, sadece ve sadece olarak Kifa mıydı?

– Evet,

– Tüh be, bense düşünüyordum! – hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesine bürünen delikanlı kıs kıs sırıttı.

– Nedense bir türlü kafam almıyor, – diye konuştu Viktor. – Deccal'ın suretini geleceğe bağlamak ve onun gelişile ilgili bunca ıvır zıvırı tarif etmek Yuhanna'nın nesine gerekti. Bundan hiç bahsetmemek daha kolay değil miydi?

– Bu noktada Arhontlardan adamların ne kadar akıllıca bir iş çıkardıklarını anlamıyorsun sen, – diye cevap verdi Sensei. – Çünkü insanların duydukları korku, Arhontların ellerindeki başlıca köleleştirme kamçısı olup, darbesiyle kitleleri dehşete düşürüyor, güçlerini ve iradelerini ellerinden alıyor. Gelecek karşısında duyulan korku ise, insan psikolojisine atılmış ağır bir darbeden daha da ziyade, en gerçeğinden sistemli bir köleleştirme aracıdır. İnsana sürekli bugün olmasa da yarın Deccal'ın geleceğini ve sen de dâhil olmakla bütün dünyanın ona ait olacağını telkin ediyorlar. Ardından ise İsa gelecek ve Deccal ile savaşa tutuşacak. İsa zafer kazanacak ve yanına sadece seçilmiş olanları alacaktır, geriye kalanlar ise gehenna ateşinde telef olacaklar. Ve eğer sen şu seçilmişlerin arasına girmek istiyorsan elinde ne var ne yok hepsini kiliseye ver, papazlara tüm ömür hizmet et ve itaatle kendi kaderini bekle.

– Evet, stres faktörü ile yapılan sürekli etkileme ciddi anlamda psikolojik rahatsızlıklara neden oluyor, – diye belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Koşulsuz olarak. İnsan özgürce düşünen bir varlık olmanın yerine iradesiz ve idare edilen bir köleye dönüşüyor. Bu bir. İkincisiyse, bu insan kendi içinde çeki düzen vermek ve kendi Hayvansal başlangıcını yenmek yerine pasif olarak kendi kaderini bekliyor. Üçüncü olaraksa, insan tamamen Arhont ideolojisine bağımlı hâle geliyor.

– Peki, şu gehenna ateşiyle korkuttukları şey de ne oluyor? – diye merak etti Kostik. – Cehennem mi?

– Evet, onların yorumunda cehennem. Aslındaysa Gehenna, Yahudi dilinde "GeHinnom", Yunanca sürümünde ise geenna gibi söylenen "Hinnom vadisinin" bir ismi. Bu vadi Kudüs'ün batısında bulunup, Sion dağından Kidron vadisine kadar uzanıyor. Kadim zamanlarda İsraililer burada kendi çocuklarını, kölelerini Molok (Tevrattaki Molek, Milkom) tanrısına kurban ederek, sunağın üzerinde yakıyorlardı. Molok, Fenikeli bir güneşin yakıcı ışınları tanrısı oluyordu. Milâttan sonra 622 senesinde ise kral Yoşiya kendi reformuyla Yahveh kültünden başka bütün kültleri feshetti. Ve ateşe tapınmanın kökünü kazımak için de bu vadiyi pislik çöplüğüne dönüştürdü. Bu yerden etrafa yayılmakta olan pis kokulardan dolayı da bu vadiyi cehennem ile özdeşleştirmeye başladılar.

– A-a-a, – şimdi anladım dercesine uzatan Kostik espiyle ilâve etti: – Şimdi anladım! Demek, onları sözlerini dinlemediğin takdirde İsrail'e düşüyorsun.

Arkadaşlar gülüşüler. Kısa bir suskunluk anından sonra Viktor soruverdi:

– Tamam, Deccal'ı anladık da, peki şu dünyanın sonuna dair, felaketler ve doğal afetlere dair Yuhanna'nın kehanetlerine ne demeli?

– Felaketler ve doğal afetlere gelince, bunlar dünyanın belirli döngüleri ile ilişkili olup, birçok kadim halkların bildikleri bir şeydi. Tivratta genel itibarıyla buna benzer, dünyanın yaratılışına, insana ve geleceğe dair bir sürü husus kadim dinlerden ve başka halkların rivayetlerinden alınarak benimsenmişti. Sadece olarak Yahudi kâhinleri burada her şeyi kendi kafalarına ve milletlerine uygun olarak yorumlayıp değiştiriyorlardı.

Yuhanna'ya gelince, ona bu işi yapması talimatını verdiler, o da yapmış oldu. Aslında o, alegori yönteminin kullanılmasıyla sadece tarihsel olayların değil, aynı zamanda da Arhontların geleceğe dair planlarının tasvir edildiği bir "evrensel Vahyi" oluşturmuş oldu. Böylesine bir pavlus okulundan geçtikten sonra, Yuhanna'nın bu stilde yazmamasına şaşardım zaten. Şöyle ki Pavlus ve özellikle de onun arkasında dururken, Arhontların mutlak egemenliğine götüren "geçmişten geleceğe uzanan köprülerin inşaatını" tasarlayan "mimarlar" insan psikolojisinin ne olduğunu çok iyi bir şekilde biliyorlardı. Onlar ki bir zamanlar olayların kaydını tutuyor, bu kayıtları kadim kehanetler ile karşılaştırıyor, belirli bilgilere sahip olarak, efsaneleri tekrar tekrar değiştirip kaleme alıyorlardı. İnsanların dikkatini nasıl çekmeleri gerektiğini ve onların "taş ustalarına", dolayısıyla da bütün yapılanmalarına hizmet edecek köleler oluşturmasını onlar da bilmeseydi kimler bilecekti... Kendi cemaatlerine at gözlüğünü nasıl taktıklarına ve bu algılama sınırları içerisinde nasıl sınıksıkı tuttıklarına baksanıza bir.

Slavik sessizce Kostik'e soruverdi:

– At gözlüğü, atların şu göz hizasında bulunan şey mi?

– Aynen. Dizginlerin üzerinde, gözlerin kenarında, – diye onayladı.

– Demek, Yuhanna'nın Vahyi, cemaat için sadece olarak yapay bir at gözlüğünden mi ibaret oluyor? – diye bir genelleme yaptı Viktor.

– Elbette. Yuhanna'nın Vahyi insanları sadece ve sadece ileriye, sırf kendi geleceğine ve üstelik Arhontlar tarafından belirlenmiş bir bakış açısıyla bakmaya zorluyor. Ve bunun gibisinden psikolojik olarak ayarlanmış tertibatın sayesinde de bir insan karşıdan gelenler karşısında duyduğu endişelerden dolayı şu özel gözlüklerin ona neden takıldığını düşünmek bir tarafa, hatta kendi omuzları üzerinde şu "geleceğe" kimleri taşıdığı hakkında da sorgulama yapmıyor.

– Enteresan bir yorumlama, – diye düşündü Nikolay Andreyeviç. – Doğrusunu söylemek gerekirse, böylesine bir bakış açısından bu metni hiç incelemedim daha önce

– Şaşırmadım, – diye söyledi Sensei. – Çünkü sen de tıpkı birçok diğer insanlar gibi Yuhanna'nın alegorileri hakkında sırf gelecekteymiş gibi düşünüyordun. Oysa Arhontların tüm numarası, Yuhanna'nın gelecek maskesi altında geçmişte olmuş şeyleri yazmasıydı. Yani o, geçmişte gerçekleşmiş olayları yazıyordu. Bu olaylardan bazıları onun çağına aittiler ancak büyük bir kısmı kendisi tarafından kadim Yunan efsanelerinden, Doğunun dinî anlayışlarından, aynı zamanda da eski Mısır ve Babil mitlerinden canla başla araklanmıştı.

Onun görevi, Arhontların fiilî programlarının süzgecinden geçirilmiş yönergeler yazmaktan ibaretti. İnsanlarda korkuya neden olabilmek için, insanların kendi algılarında açılarak buna inanmaları amacıyla bunu nasıl biçimlendireceği konusu ise artık onun sorunuydu, onun hayal gücünün bir ürünüydü. Şüphesiz, Yuhanna zekâsının sivriliğiyle İskenderiyeli Filon'un yakınından bile geçmiyordu. Fakat öbürünün alegorik yorumlama sistemi (özellikle de Yunan mitleri ile Museviliğin birleştirilerek bunun sonucunda da kendi dinî felsefî öğretisini çıkarma bağlamında) Yuhanna'nın çalışmalarında kendi meyvelerini vermişti. Yuhanna, tabii ki de kaba saba yazıyordu. Ne var ki, bu yazılar da zaten cemaatin körü körüne itaat etmesi için yazılmıştı, varılan yargılarda zarafet arayan insanlar için değil. Ve cemaatte hangi zekâ gelişiminden söz edebiliriz, eğer onları her şeyde sınırlamış oluyordularsa?! Bunlar hayatta kalma kaygısıyla, yaşamak derdini omuzlarına yüklemiş insanlardı. Eğer çoğunluk olarak okuma yazması olmayan ve Arhontlar tarafından siyasî çıkarları doğrultusunda yönetilebilir "kara güruh" niteliğinde kullanılmakta olan insanlardan oluştuklarına göre, sorgulamak ve karşılaştırmak kimin umurundaydı.

Nikolay Andreyeviç gülümsedi ve şakacı bir ifadeyle bu karşılaştırmayı kendisine de yaptı:

– Biliyor musun, bencilliğim hararetle kendisini aydınlanmış insanların arasında görmeye ve kendini "kara güruhla" özdeşleştirmeye her türlü direnmeye çalışırken aslındaysa galiba ben... Ben, meselâ, Eski Yunan mitolojisi ile azdan çoktan aşınayım, şu Homeros'u da okumuştum, – son kelimeleri söylerken Nikolay Andreyeviç gülümsedi. – Evet ya, Homeros'u... Ama bu başka bir konu. Yalnız nedense Eski Yunan mitolojisi ile Yuhanna'nın Vahyi arasında bir ilişki göremiyorum.

– Çünkü, tekrar söylüyorum, sen Yuhanna'yı gelecekte olacakların anlatımı pozisyonundan okudun, geçmişin değil. Şimdi sana birkaç basit örnek vereceğim ve her şeyi anlayacaksın. Meselâ, onun "Vahyinin" 12-ci bölümünü ele al. Orada şunlar yazıyor: "Gökte olağanüstü bir belirti, güneşe sarınmış bir kadın görüldü... Kadın gebeydi. Doğum sancıları içinde kıvranıyor, feryat ediyordu. Ardından gökte başka bir belirti görüldü: Yedi başlı, on boynuzlu, kızıl renkli büyük bir ejderhaydı bu... Sonra doğum yapmak üzere olan kadının önünde durdu; kadın doğurur doğuramaz ejderha çocuğu yutacaktı. Kadın bir oğul, bütün ulusları demir çomakla güdecek bir erkek çocuk doğurdu. Çocuk hemen alınıp Tanrı'ya, Tanrı'nın tahtına götürüldü. Kadınsa çöle kaçtı. Orada bin iki yüz altmış gün beslenmesi için Tanrı tarafından hazırlanmış bir yeri vardı. Gökte savaş oldu. Mikail'le melekleri ejderhayla savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler. Büyük ejderha – İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan – melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı... Ejderha yeryüzüne atıldığını görünce, erkek çocuğu doğuran kadını kovalamaya başladı". Her neyse, kovaladı kovaladı ama yakalayamadı. Çünkü kadın çöle kaçmıştı. "Bunun üzerine ejderha kadına öfkeleni. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti". Şimdiyse sana Yuhanna'nın bu hikâyeyi nereden aldığını

anlatacağım. Hani şu Zeus'un doğuşu, Kronos ile Zeus arasındaki savaşa ilişkin kadim Yunan efsanesini hatırlıyor musun?

– Genel hatlarıyla ama, – diye yanıt veren Nikolay Andreyeviç ardından canlanarak söyledi: – Oradan mı yani?!

– Evet. Sadece olarak bu efsanenin işleminden geçirilmiş bir versiyonundan ibaret.

– Hangi efsane oluyor bu? – diye merak etti Andrey.

– Hani orada tanrıların kralı bir Kronos vardı, çocuklarından birisinin kendisini tahttan indireceğine dair lanetten korkup eşi Rhea'nın doğurduğu bebeklerin tümünü yemeye başlamıştı. Ve eşi altıncı çocuğu Zeus'u doğurduğunda, Kronos'u kandırarak, oğlunun yerine kundak bezine sarılmış bir taş verir. Zeus ise herkesten gizli Girit adasındaki bir mağarada büyütülmeye başlıyor. Ve Zeus büyüdüğünde taht için Kronos ile savaşımaya başlıyor. Kurnaz bir şekilde kendi kardeşlerini Kronos'un karnından kurtarıyor. Özgürlükleri karşılığında da onlar Zeus'a yıldırım ve şimşekleri veriyorlar. Başlarında Kronos'un bulunduğu eski tanrılar ile, başlarında Zeus'un bulunduğu yeni tanrılar arasındaki savaştan dolayı tüm evren koca bir savaş alanına dönüşüyor. Eninde sonunda Zeus yeni bir kurnazlığın yardımıyla Kronos'u mağlup ediyor ve saltanat sahibi oluyor.

İlgiyle dinlemekte olan Jenya esprili bir tonla soruverdi:

– Bir türlü çözemedim, kötü adam onlardan hangisiydi?

Volodya gülümseyerek cevap verdi:

– İktidar değişiminin bitmeyen hikâyesi: gelenin, her ne hikmetse, mutlaka gidene rahmet okutturması lâzım.

Büyük ağabeyler gülüştüler.

– Demek, Yuhanna tüm şu efsaneleri eskilerden benimseyerek sadece olarak değiştirmiş oluyordu, – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Evet. Malzemeleri eski Yunan efsanelerinden almıştı. Aynı zamanda, Faeton'un yok oluş efsanesinde sözü geçen, dünyada gerçekleşmiş felaketler de dâhil olmakla. Bazı şeyleri Eski Ahit kitaplarından almıştı, örneğin Daniel peygamberin kitabından falan. Daniel'in kitabı ise, diyebiliriz ki, Yahudilerin buna benzer bir "Vahiy" metni oluşturma adına yaptıkları ilk denemelerden birisi oluyordu, şöyle ki, kitapta Yahudi milletin Mesih'e dair umutlarından oluşan baştan sona ifadeler yer alıyor... İşte meselâ "canavar" suretini ele alalım. Daniel'in kitabında (7-ci bölümde) rüyasında gördüğü düşlerden bahsediliyor: "Denizden birbirinden farklı dört büyük yaratık çıktı". Ve ardından, birincinin aslana, ikincinin ayıya, üçüncünün dört başlı parsa, hepsinden "daha ürkütücü" dördüncüsünün ise on boynuzlu bir yaratığa benzediğinden söz ediliyor. Ve Yuhanna'nın Vahyinde (13-cü bölümde) kendi "canavarını" şu suretlerden nasıl topladığına bir bakın: "Sonra on boynuzlu, yedi başlı bir canavarın denizden çıktığını gördüm... Gördüğüm canavar parsa benziyordu. Ayakları ayı ayağı, ağzı aslan ağzı gibiydi..."

– Ayı ayaklı ve aslan ağızlı bir pars mı?! – diye sırttı Jenya. – Amma da hayal gücü varmış şu adamcağızın be, tıpkı kafasına Hayyam elması isabet ettikten sonraki Newton gibi.

Jenka'nın bu cümlesinden sonra ekibimiz katıla katıla gülmeye başladı. Herkesle beraber gülüşen Sensei, ardından söyledi:

– Bu bölümleri karşı karşıya getirin ve kendiniz metnin nasıl bir işleminden geçirildiğini anlayacaksınız... Bundan başka, bazı hususlar Yuhanna tarafından Babil, Pers rivayetlerinden araklanmıştı.

Nikolay Andreyeviç ağır ağır konuştu:

– Babil'i anladık, tamam da. Pers rivayetleri hangisi oluyor?

– Hazar rivayetleri, – diye cevap verdi Sensei.

– Ne rivayett? – anlayamadı Nikolay Andreyeviç.

– Hazar rivayeti, bin yıl süren krallık rivayeti. Gerçi ilk başlarda bu rivayetin altında manevî bir sebep yatıyorken, sonradan insanlar kendi kafalarına göre değiştirdiler. Bu metne göre şu bahsi geçen krallığın, Hürmüz'ün veya başka bir deyişle Ahura-Mazda'nın krallığının gelişini hazırlaması gerekiyordu. Eğer hatırlarsan, Zerdüştlükteki iyilik tanrısının ismiydi bu. İşte, kadim zamanlardan beri Perslerin anlayışlarına göre tarih, her birisi bir peygamberin egemenliği altında bulunan evrimler dizisi olarak görülüyordu. Her bir peygamberin kendi hazarı bulunuyordu...

– Bin yıllık krallık mı? – diye netleştirmek istedi Viktor.

– Evet. Yunanca'da buna chiasm (binyılcılık) diyorlardı. Şu ardışık dönemler de, Hürmüz'ün krallığının gelişini hazırlayan olaylar dokusunu oluşturuyordu. Rivayetlerde, ahir zamanlarda, bin yıllık evrimler döngüsünün tükendiği bir zamanda nihayet insanların mutlu olarak yaşayacakları cennetin tesis edileceğinden söz ediliyor: yeryüzü bir vadiye dönüşecek; tek dil, tek yasa ve tüm insanlar için tek bir yönetim var olacak.

– Tüm insanlar için tek bir yönetim mi?! – şaşırın Nikolay Andreyeviç tekrar soruverdi. – Demek Yahudilerin şu fikrinin çıktığı yer burasıymış!

Sensei ise onun gösterdiği bu tepkiye gülümseyiverdi sadece:

– Hakkını vermek için şöyle söyleyelim, bu fikir daha önce Akkadlarda ortaya çıktı. İşte, Pers rivayetlerine göre bu olayın öncesinde dehşetli felaketler gerçekleşecektir. Dahak, yani Perslerin şeytanı, kendisini bağlayan zincirleri koparacak ve büyük bir geliş hazırlayacaktır.

– Hm, evet, – Nikolay Andreyeviç olumsuzca başını salladı, – bense şey düşünüyordum... Nasıl derler, bilmediklerim bildiklerimden çok daha fazla.

Volodya onunla hemfikir oldu.

– Boşuna dememişler, bilgiye hükmeden dünyaya da hükmeder.

Kostik de kendi "felsefi" sözünü söylemeye gerek duydu:

– Yaşama dair kadim bilgeliğin de dediği gibi, hayatta yeni olan her şey eskilerden dikiliyor.

Arkadaşlar şaşkınlıkla, ansızın böylesinde "inciler" çıkaran bizim Filozofa baktılar. Kostik ise herkesin dikkatini kendine çekmişken memnun bir gülümsemeyle ağızını bir karış havaya açtı.

– Peki, Yuhanna Perslerin efsanelerini nereden duydu? – diye merak etti Andrey.

Bunun üzerine Sensei cevap verdi:

Perslerin efsanelerine gelince, unutmayalım ki o zamanlarda kökleri Perslerin Zerdüştlüğüne kadar uzanan Mitraizm dini bayağı bir popülerliğe sahipti, hani size daha önce anlatmış olduğum gibi. Ve oradan da birçok şey, Hristiyanlık dinini oluşturma işiyle uğraşanlar tarafından benimsenmiş olmuştur.

Bir zamanlar Yahudi din adamları Babil kâhinlerinden belirli dinsel görüş açılarını, ayinleri benimsemişlerdi. Bu yüzden de, artık anlattığım gibi, birçok Tevrat veya İncil efsaneleri Babil kökenlerine sahipler, bu konular da kendi sırasında Sümer, Akad efsanelerinden alınmıştı. Dünyanın yaratılışı efsanesi olsun, günah işleme, Babil kulesi olsun, Nuh tufanı efsanesi olsun. Ve eğer şu sözü geçen Babil esaretine kadar Yahudilerin Tanrı kavramı belli oranda ilkel bir yapıya sahip iken, sonrasında Yahudi kâhinler kendi milletleri için artık ciddi dinî kavramlar geliştirmeye başladılar. Bu arada, tavizsiz cumartesi kutlaması ve bu gün zarfında nelerin yapılmasının yasak oluşu falan da kendi başlangıcını Babil'den alıyor.

Nikolay Andreyeviç düşünceli düşünceli konuştu:

– Evet, İncil ve Tevrat'ta o kadar çok çelişki var ki...

Bunun üzerine Sensei yanıt verdi:

– Normal bir şey. İncil'de, özellikle de Yeni Ahitte bu kadar fazla çelişkinin, bir şeyi iddia ettikten sonra bunu inkar etmenin ve tam tersi durumların neden bulunduğunu sanıyorsunuz? Çünkü hep aynı ekol. Zira Pavlus'un yanlarında eğitim gördüğü gerçek "pontifler" uzun yüzyıllar boyunca iktidarda bulunuyor ve yönetim sırlarını kuşaktan kuşağa aktarıyor, yeteri kadar sağlam bir şekilde insan psikolojisi bilgisine sahiplerdi. Bu yüzden de dinleyici manipülasyonu yöntemi, örneğin Pavlus ve adamlarının kullandıkları, Arhontların adamlarının yöntemlerinden bir tanesiydi sadece... Bir taraftan, İsa özellikle mesel yardımıyla anlatıyor ve insanın mahiyeti anlaması ve bilinçli bir seçim yapabilmesi için düşünmeyi öğrenmesini sağlamak istediği hâlde, öbür taraftan Pavlus manipülasyon taktiğini kullanarak, insana onların yönergelerinin doğru olan tek şey olduğunu telkin ediyordu.

– Anlayamadım, nasıl yani? – diye merak etti Viktor.

– Yani İsa, birbirini izleyen açıklamalar, gerekçelendirmeler, tamamlayıcı meseller üzerinden verdiği örnekler aracılığıyla düşünüp taşınma yoluyla dinleyicisini yavaş yavaş arz ettiği düşüncenin anlamına ve manasına doğru çekiyordu. Pavlus ise kendi dinleyicilerine hatta neyi anlattığına dair düşünme fırsatı bile tanımıyordu. Direkt olaya dalarak onları hemen ilk cümlesiyle şoka uğrattırıyor, üstelik kendine özgü safsatacı arapsaçı ifadeler kullanıyordu. Meselâ şunun gibisinden ifadeler, "Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?", veya "Ama eğer inayetle ise, artık işlerden değildir; yoksa inayet artık inayet olmaz. Ama eğer ki işlerdense, artık inayet değildir; yoksa iş artık iş değildir", veya "...ayakta durduğunu sanan, düşmesin diye dikkat etsin". Yani insan henüz "Bu ne anlatıyor böyle?"

diye düşüncelerini zorlarken Pavlus anında, karşısındakinin bu iddiaya onayını vermesine zaman bırakmadan, adamın kafa karışıklığından, yani bilinç açıklığından istifade ederek kendi yönergelerini telkin etmiş oluyordu. Ve eninde sonunda da istediği sonuca ulaşarak, söylediği her şeye inanmak zorunda bırakıyordu insanı.

– Demek Pavlus'un da bu yöntemden haberi vardı yani? – diyerek şaşkınlığını dile getirdi Nikolay Andreyeviç. – Tekrar okumak lâzım... Bense bu yöntemleri yalnız istihbarat servislerinin kullandığını zannediyordum, – şaka mı ciddi mi belirsiz bir ifadeyle söyledi.

– Tabii, – gülümseyen Sensei aynı yarı esprili bir tonla cevap verdi. – Şu servisler kendi bilgilerini hangi hikâyeden alıyorlardı sence?!

– İşe baak. Kadim çağlar, anlaşılan, o kadar da basit değilmiş, – komik bir ifadeyle alnını sildi Nikolay Andreyeviç.

– Kadim çağların bununla bir ilgisi yok! Sadece olarak insanlar değişmiyor. – Sensei yine derin bir iç çekerek anlatmaya devam etti: – Ama biz milâttan sonra 60lı yılların sonlarına geri dönelim... O zamanlar şu olaylarla (Petrus'un epey talihsiz fiyaskosu, politik karışıklıklar, savaşlar, pavlus öğretisinin başlıca organizatörlerinden birkaçının ölümü) bağlantılı olarak "putperestler" arasında yeni dinin aşılmasına dair şu "faaliyetlerin" popülerliği belli bir miktar düşüşe geçmişti. Fakat böylesine ani pürüzler bile Arhontların ve adamlarının yeni dinin "cemaati" üzerinden paralar kazanmaya devam etmelerine engel olmuyordu. Ve bu durum oldukça uzun bir süre, neredeyse iki yüz yıl boyunca sürüverdi. Tedricen insanlar artık o yılların olaylarını unutmaya, İsa çağının görgü tanıkları ölmeye ve artık kendi çağlarının kaygıları ile yaşayan yeni kuşaklar doğmaya başlamıştı. Fakat Arhontların yenilenmiş klanı boş durmuyordu. Artık III yüzyılın ortalarına doğru Arhontların adamları Hristiyan kilisesini Roma imparatorluğunda hiyerarşik yapıya ve katı disipline sahip oldukça güçlü ve dallanmış bir organizasyona dönüştürdüler. "Cemaatin" hesabına muazzam zenginlikler biriktirmiş ve hatırı sayılır şahsî mülklere sahip ruhban sınıfı (Arapça ruhban yani "rahipler" sözcüğünden türemiş) olarak da dedikleri din adamları sınıfı meydana getirilmişti. Bu sınıfın başlıca meşguliyeti, Pavlus'un öğretisi görünümündeki eski Arhont yönergelerini yeni kuşaklara canla başla empoze etmenin yanı sıra hem de ticaret ve finans operasyonları aracılığıyla kendi zenginliklerini çoğaltmaktan oluşuyordu.

– Peki, yeni kuşaklara niçin ihtiyaç duyuyorlardı? – diye soruverdi Kostik.

– Nasıl yani niçin? Gençler, etkin olarak hareket eden seçmen demek, üstelik gençlik hırslarını ve kişisel deneyim eksikliğini göz önüne alınca yönetilmesi kolay bir kitle. Arhontların asıl amacı, her zamanki gibi, kendi nüfuz alanlarını genişletmekten ibaretti. Hristiyanlık olayında ise bu hedeflerini, yeni dinin eski pavlus-petrus kökleri üzerinden popülerleştirilmesi yoluyla hayata geçiriyorlardı.

– Aha, – diye hımladı Stas. – Kökleri... yani İsa ağacına yapışmış asalak sülükler cinsinden.

Nikolay andreyeviç belli belirsiz gülümseyerek konuştu:

– Espri duymak ister misiniz? Stas şu an bende bazı botanik bilgileri harekete geçirdi. Genel itibarıyla bizim ılıman kuşak ormanlarında yetişen ve canavar otugiller ailesine mensup şöyle klorofilsiz bitki türü var. Adı da "Petrus haçı". Mesele şöyle. Yaklaşık olarak yaşamının 10-15 yılını bu bitki toprağın altında geliştiriyor, üstelik şöyle haçvari bir kök sap biçiminde. En önemlisi, şu kök sapın beslenmesi de kendi emici köklerini asıl ağacın, yani meselâ kavak ağacının veya kızılağacın köklerinin içine girme sayesinde gerçekleşiyor. Ve ancak bundan sonra, gelişerek ve iyice tutunduktan sonra yerin altından çıkarak kendi dallarını çıkarıyor. Yaprakları solgun renkli ve sanırım, eğer yanlış hatırlamıyorsam, şöyle pembemsi erguvani renkte çiçekler açıyor.

– Bak, hatta bitkilerin arasında bile benciller var! – bulaştırıcı gülüşüyle gülmeye başladı Jenya.

Stas ise espriyle ekledi:

– Sevgili başının da, bu yaşamda her nasılsa çaresine bakması gerekiyordu ama.

Andrey bu konuyla ilgili kendi önerisini sundu.

– Sanırım, şu olayların hatırası milletin hafızasına kazınmış, gerçi şöyle kamufle olmuş bir hâlde.

– Hafızalara kazınmayıp da ne yapacaktı?! – gülümseyerek onunla hemfikir oldu Sensei. – İnsanlar, nerede gerçeklerin söylendiğini, nerede yalan dolan olduğunu hissediyorlar. Fakat hatta gerçekleri bildikleri zaman bile bunu sesli söylemeye korkuyorlar, Arhontların sürekli telkin ettikleri hep aynı korkudan dolayı. **Aslındaysa, eğer insan korkusunu bir yana atıp, Arhontların dayattığı şu illüzyonlardan uyanırsa, maddiyatın tozdan ibaret olduğunun ve bu hayatın manevî hedeflere ulaşmak için verilmiş olduğunun farkına varacaktır. Çünkü korkunun arkasında duran bir şey yok, onun arkasında Hayvansal başlangıç tarafından tanınamayacak düzeyde çarpıtılmış bir boşluk duruyor sadece. Maddenin hayatı kısa bir andan ibaret, fakat ruh için bu anlar, ne kadar sürerse sürsün, gerçek dünyaya, Tanrının ebedî gerçekliğine gitmek için bir şans anlamına geliyor.**

– Evet, neresinden bakarsan bak, – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç, – bu dünya sahiden de Ariman ile Arhontlara ait. – Ve artık doğrudan Sensei'e hitap ederek ilâve etti: – Biliyor musun, tuhaf ama geçmişe dair anlattığın şeylerin sayesinde ben günümüzde nelerin döndüğünü daha derinden anlamaya başlıyorum. Arhontların davranış prensiplerini hesaba katınca her şey yerli yerine oturmuş oluyor. Tüm şu gizlenmekte olan gerçeklik, tıpkı "ayın öteki, karanlık yüzü" misali dünya düzenimiz ve şu "demokrasi" zırvalığı, fikir dayatmaları ve televizyon ekranlarından üzerimize sağanak gibi boşalan tüm şu çirkef var ya.

– Görecek günlerimiz var daha, – acıklı bir ifadeyle konuştu Sensei. – Arhontların ülkemizi nasıl yıkacaklarının, kendi adamlarının aracılığıyla nasıl bölmeye ve kardeş halkları nasıl birbirlerine düşürmeye çalışacaklarının birer şahitleri olacaksınız. Kesişim zamanının nasıl geldiğinin tanığı olacaksınız... Arhontların yöntemleri değişmiyor. İster o devirlerde olsun, isterse de şimdi. Baksana, şimdilerde insanların beyinlerini nasıl bir yıkamadan

geçiriyorlar, üstelik yeni çıkmış dinler, tarikatlar, mezhepler aracılığıyla hem de. Peki, şu dinlerin ve tarikatların ne gibi özellikler sergiliyorlar? Birincisi, kendi cemaatlerine ısrarla, bir tek onların kurtuluşa ereceklerini, geriye kalan herkesin ise ölüme mahkûm olduğunu telkin ediyorlar. İkinci olaraksa, şu din organizasyonunun dışında kalan veyahut da onlara karşı direniş gösteren herkesin basbayağı Şeytana kulluk ettikleri beyan ediliyor. Üçüncüsü, bir kural olarak bu tür organizasyonların başına, cemaat için "Peygamber", "Hoca efendi", "Kurtarıcı" vesaire gibi ilan ettikleri bir adamı koyuyor ve ona karşı korku hissiyle, köle ruhlu bir sevginin üzerine kurulmuş kendine özgü bir cemaat tutumunu biçimlendiriyorlar özellikle. Dördüncüsü, kendi müritlerinin bilincini katı bir denetim altında tutuyor, sık sık bu insanların mal varlıklarını gasp ediyorlar. Beşincisi ise, bir kural olarak, hiyerarşik yapıya sahip bir merdiven oluşturuyor ve hangi düzeyde olduğuna bağlı olarak örgüt ve örgütün doktrinine ait aşama aşama ölçülü bilgiler veriyorlar. Ama eğer buna benzer yeni çıkmış dinî organizasyonların kuruluş ve yaygınlaştırılmasının arkasında duran gerçek nedenlerin ne olduğunu anlamaya çalışırsak, aslında her şeyin basit olduğunu görürüz: nüfuz alanlarının genişletmek, yani fazladan siyasi seçmenlere, güce ve paraya sahip olmak. ***Arhontlar sadece olarak insanların inançları ile oynuyor ve bunu da asıl niyetlerini incir yaprağıyla gizlemek için kullanıyorlar.*** İşte şu an olsun, isterse de o devirlerde olsun, hep aynı ilke. Çok basit, karşılaştırm ve inceleyin.

* * *

Sensei bir şeyler hakkında düşünerek durakladı ardından ise konuştu:

– Arhontlardan çıkma tarihçiler bir ağızdan o yüzyıllarda Hristiyanlara karşı nasıl acımasız zulümler yapıldığını anlatıp duruyorlar, ama her ne hikmetse bu zulümlerin asıl nedeni konusunda susmayı tercih ederek "putperestler" ile "Hristiyanlar" arasındaki karşı durmadan kaynaklandığına dair çok sevdikleri cümlelerle yakayı sıyrıyorlar. Eğer ki olayların kökenine inecek olursak, "cemaatin" sadece ve sadece "çobanlarının" peşinden gittiğini görmüş oluruz. Çobanlara ise kendi sürüleri artık az geliyor, yeni otlaklar ve koyun sürüleri arzusuyla yanıp tutuşuyorlardı. Zira ne kadar çok koyunları olursa (eğer şu pavlus öğretisi sınırları içerisinde bakarsak), bir o kadar fazla yün elde edecek ve bir o kadar tatlı hayatları olacaktı "çobanların". Baştakiler, tabii ki de bu durumdan hoşlanmadılar: nasıl yani, benim devletimde koyun otlatıyorsun ama hiç gelir paylaşmıyorsun? Bazı güç sahipleri bunun gibisinden "beleşçiliğe" göz yumuyorlardı, bazılarıysa kendi "yasal" haklarını "çobanların" sırtından çıkarıyor, mütemadiyen hiçbir suçu olmayan "sürüden" insanlar üzerinde ibretlik katliamlar gerçekleştiriyorlardı. "Çobanlar" ise fırsattan istifade ederek, halkı acımaya çağırıyor, onlara inananların ölümlerini kişisel reklamları için kullanarak kendilerinin ne kadar "zavallı, mazlum ve herkesin zulmettiği" insanlar olduklarını öne sürüyorlardı. Yeri gelmişken, bu da yine Arhontların adamlarının kullandığı klasik yöntemlerden bir tanesi oluyor.

– Zavallı, mazlum ve herkesin zulmettiği insanlar olduklarını iddia etmek mi? – söylerken gülümsedi Nikolay Andreyeviç.

– Tamamen doğru. Onlar kasten, alttan alta kendi adamlarına yönelik, "soydaşlarına" yönelik çatışmaları kışkırtıyor ve bu çatışmaları öyle bir duruma varacak kadar büyütmeye başlıyorlar ki, bu durumun bir sonucu olarak iki önemli hedefe ulaşılmış olunuyor. Birincisi, kendi safları temizleniyor ve bununla da işlerine gelmeyenler saf dışı kalmış oluyor. İkinci olaraksa, bir kural olarak buna benzer yapay çatışmalar bu çatışmaların elebaşlarına tanınmışlık getiriyor, onlar da bunu kullanarak insanların duyguları üzerine oynayıp özel bir kamuoyu biçimlendirmiş oluyorlar. Bu da nihaî olarak şu entrikaların elebaşlarının kilit iktidar mevkilerini ele geçirmelerine ve toplumun zararına kendi sermayelerini artırmalarına getirmiş oluyor... Yahudi Hristiyan piskoposlar da aynı prensip doğrultusuna hareket ediyorlardı. Onlar ilk başta iktidar makamlarını kendi "cemaatlerine" karşı kışkırtıyorlardı. Ardından ise, bu çatışmanın kurbanları üzerinden oynayarak kendi lehlerine kamuoyu oluşturuyor ve başkalarının kemikleri üzerine basa basa iktidara tırmanıyor, kendi etki alanlarını genişletiyorlardı.

– Bütün bunlar ne kadar da günümüz olaylarına benziyor, özellikle de başta duran ve kibritlerinin kıvılcımı yardımıyla bir dünya yangını çıkarmaya çalışan bazılarına, – diye belirtti Volodya.

– Ne düşünüyordun ki? İster o zamanlar olsun, isterse de şimdi. Zamanımızda önemli makamlarda bulunup da, onların milletinin ezildiğini söylerken herkesten fazla ağlayanlar kimler?

– Peki nasıl oldu da Hristiyanlara ilk başta zulüm yapıyorlarken, sonra ansızın saygı duymaya başladılar? – diye soruverdi Ruslan.

– Bu özel bir konu, – diye cevap verdi Sensei. – Arhontların amaçları ile tek başına iktidar olmaya can atan bir adamın hırslarının bir araya gelmesinin hikâyesi oluyor bu.

– Büyük Konstantin'den mi gidiyor mevzu? – tahmin eden Nikolay Andreyeviç gülümseyerek konuştu: – Demek, amaçlar ile hırsların bir araya gelmesi diyorsun, hm, dinlemek çok ilgi çekici olurdu.

– Oo, aynen! Anlatsana Sensei, – diye hep beraber bu fikri desteklediler bizim çocuklar.

– Evet, yoksa ki onunla ilgili hep oradan buradan gidiyoruz, – diye ifade etti Viktor.

Jenka ise şakayla ekledi:

– He ya. Bizim de dibine kadar gözlerimizin açılma vakti gelsin bari!

– Dibine kadar diyorsan, o zaman dibine kadar, – onaylayan Sensei biraz durakladıktan sonra rivayet etmeye başladı: – Yaptıkları iktidar manipülasyonları ve çıkardıkları çatışmalardan sonra eninde sonunda Arhontlar, Roma imparatorluğunu öyle bir noktaya getirdiler ki, artık imparator Diocletianus zamanında onun iktidarı üç hükümdar arasında daha bölünmüştü: ilk başta Maximian ile, ardındansa Batı eyaletlerine hükümranlık eden Konstantius Chlorus ve Doğu eyaletlerinin başına getirilmiş Galerius ile. Bütün bunlar da 305 senesinde Diocletianus ile Maximian'ın tahttan çekilmelerinin ardından yine aynı

iktidar uğruna başlayan bir iç savaşla bitmişti... 306 senesinde Konstantius Chlorus'un ölümünden sonra ise Batı Roma eyaletlerinde onun oğlu Konstantin "Augustus" olarak ilan edilmişti.

– Hani şu "Büyük" dedikleri adamın aynısı mı?! – ağdalı bir ifadeyle söyleyiverdi Kostik.

– Tamamen haklısın, – diye onayladı Sensei. – "Büyük"le de bitmedi, "Aziz" de dediler, "havarilerle aynı mertebeden" de dediler. Ve de onun "aziz", "havarilerle aynı mertebeden" hayatı hakkında ne ufak bir fikri dahi olmayanlar için hâlâ böyle kalmaya devam ediyor. Aslındaysa Neron'dan bile daha beterd. Ne var ki, Neron Arhontların egemenliğini desteklememişti, bu yüzden de kendisini tarihte zalim, Deccal ve neredeyse insan cildindeki bir şeytan gibi abartılmış acımasız renklerle kaleme vermişlerdi. Konstantin ise Arhontların bütün isteklerini yerine getiriyordu, bu yüzden de onu daha hayattayken evliyalık mertebesine çıkarmışlardı.

Jenya acıklı acıklı uzatıverdi:

– Bizse za-a-vallı koyunlar gibi onlara inanıyoruz.

Arkadaşlar gülümsediler, Stas ise istihzayla söyledi:

– Biz değil, sen. Lütfen karıştırmayalım ve de genelleştirme yapmayalım.

– Hiç kimse sizin koyun değil de insan olmanıza engel değil, – diye Jenya'ya yanıt verdi Sensei. – Zira Arhontların kolaylıkla insanları yanılgıya düşürüp kendi "koyunları" yapmaları sırf insanların tam bilgiye sahip olmamaları veyahut da sahip olmaya can atmamaları dolayısıyla gerçekleşiyor, insanlar "beni vurmayan yılan bin yaşasın" ilkesi ile varlıklarını sürdürüyor veya aşılınmış şeyleri gerçeklik olarak algılıyorlar. Bu yüzden de hayatlarını Arhont ideolojisi dizginlerinde yaşamaya devam ediyorlar. Oysa her şey insanların ellerinde bulunuyor.

– Bir de kafalarında, – diye ekledi Nikolay Andreyeviç.

– Elbette, – diye onayladı Sensei.

– Aslında haklısın. Ben, örneğin, Konstantin'in hayatına dair çok az şey biliyorum, İzmit kurultayını yapması hariç tabii, – diye belirtti Volodya. – Diyebilirim ki, bilgilerim çok yüzeysel ve de bu konuda çok sınırlı...

– Aynen, aynen, – diye katıldı Jenya. – Bu tarihsel şahsiyeti daha derinden mütalaa etmeyi isterdik.

– Madem istiyorsanız, o zaman edelim, – babacan bir tavırla söyleyen Sensei ekledi, – torunlara ibret olsun diye... Konstantin 272 senesinde Naissus (şimdilerde Sırbistan'daki Niş kenti) kentinde doğmuştu. Onun ebeveynleri gelecek imparator Konstantius Chlorus ve bir hancının kızı olarak sonradan oğlunun hükümranlılığı sayesinde saygıdeğer bir şahsiyet konumuna yükselecek Helena idi. Konstantin'in babası çok tutumlu ve hesap kitaplı bir insan idi, üstelik her alanda: ister günlük yaşamında, isterse de siyasette olsun. İmparatorluğa müşterek hükümranlılık etme mevkisine ulaşabilen Chlorus, çıkar uğruna Maximian'ın üvey kızı Theodora ile evlenmek adına kendi eşi Helena'dan boşanıyor. Tarihçiler sonradan bunun

Diocletianus'un emriyle gerçekleştiğini yazacaklardır, ancak Konstantius Chlorus'un kendisi etkin olarak bu fikri desteklemişti, şöyle ki bu kadın onun hayatının yıllar sonrasına yaptığı pragmatik hesaplara uygun geliyordu.

Oğlu Konstantin hizmet için Diocletianus'un malikânesine gönderilmiş ve gençliğinin çok da iyi olmayan ilk on yılını entrikalar, sapkınlık ve acımasızlık arasında geçirmişti. Daha o vakitler, gelecekte hükümrânlık rakibi olacak Galerius ile ilk defa karşılaşmış ve öbürünün çevirdiği entrikalar Konstantin'in hayatını birkaç defa ciddi tehlikeler karşısında bırakmıştı. Diocletianus ve Maximian'ın hükümdarlığının son yıllarında Hristiyanlara karşı gerçekleştirilecek kitlesel zulümlere yönelik bir ferman yayınlanmıştı. Ve Konstantin de bu emirleri hayata geçirmekte olan kişiler arasında yer alıyordu. Üstelik, tıpkı bir zamanlar Pavlus'un da yaptığı gibi bu cinayetler üzerinden kendisine "sağlam" bir otorite kazanmak için Hristiyanların idamlarında şahsen iştirak ediyordu. Tüm hayatı boyunca izlediği biricik hedefi, mutlak hâkimiyete ulaşmaktan oluşuyordu.

İktidar makamlarında karışıklıkların başladığı ve Galerius yeni "Augustus" unvanına kavuştuğu zamanlar (Diocletianus ile Maximianus tahttan çekildikten sonra), ihtiyar Konstantius Chlorus kurnazlık ve gizli güvenilir adamının yardımıyla Galerius'a "ölümü öncesinde Konstantin'i görmek isteyen gözü yaşlı ihtiyar babanın ricası"na dair mektubu ulaştırarak Konstantin'i şu "imparatorluk hapsinden" özgürlüğe çıkarmıştı. Bunun sayesinde oğlu sağ salim bir şekilde kısa bir süre içerisinde Doğu eyaletlerinden Konstantius'un yönetiyor olduğu Batı eyaletlerine ulaştırılmıştı.

Ve işte burada Konstantin için gerçek manada büyük iktidarın varisliği okulu başlamış oldu. Britanya'da, Romalıların kendi kafalarına göre Eborak (çok daha sonraları İngilizlerin York olarak söyledikleri ve sonrasında ise Amerikan şehri New York'un isminin onuruna verilmiş olduğu kentin aynısı) olarak dedikleri, Kair Ebrauk kale şehrinde (Roma lejyonlarından birisinin karargâhında) yerleşen ihtiyar Konstantius Chlorus yaşamının son yıllarında kendi oğluna sadece iktidardaki gizli cereyanların sırrını açmakla kalmamıştı. O, oğlunu bu bölgede Arhontların çıkarlarını temsil etmekte olan oldukça nüfuzlu insanlarla tanıştırdı. Konstantin, gerek kişiliğiyle, gerek hırsları ve gerekse de epey önemli bir husus olan soyu soppu konusunda (bu noktada annesi Helena'nın millî mensubiyeti de epey katkıda bulunmuştu) onların beğenisini almıştı. Sırf o sene gerçekleşen şu tanışıklıktan sonra da Roma imparatorluğunun yeniden düzenlenmesine dair Arhont planları hazırlanmıştı.

Konstantin ve Arhontların adamları arasında özel anlaşmalar yapılmış ve bu anlaşmalara göre onlar onu mutlak hükümrânlığa getirecek, karşılığında o Roma imparatorluğunun mutlak hâkimi olarak onlara ait bütün talepleri hayata geçirecekti. Şu taleplerin arasında, Hristiyanlığın (Pavlus öğretisi üzerine kurulmuş olan) bir dünya dini mertebesine çıkarılması ve aynı zamanda da iktidar yapısının esaslı olarak yeniden düzenlenmesi, siyaset değişimi ve günümüz itibarıyla güncelliğini koruyan yeni ilkelerin yönetim sistemine uygulanması gibi hususlar yer alıyordu. Şu anlaşmalar her iki tarafın da işine geliyordu. Konstantin kabul etti, çünkü işin esasında, hangi yolla büyük hâkimiyete

geleceği onun umurunda değildi zaten. Sonrasında Arhontların adamları verdikleri sözü tuttular. Ve Konstantin de babasının, ardından ise annesinin ısrarlı öğütleri sayesinde onların tüm taleplerini yerine getirdi.

– Yönetim sisteminde yeni ilkeler mi? – diye merak etti Nikolay Andreyeviç. – İlginç, peki hangileri?

– Hm, epey eğlenceli olanlar, – alayla ifade etti Sensei. – İmparator Diocletianus (kendisini Iovius olarak ilan eden) daha hükümranlığı döneminde meclis olarak dedikleri, sonrasında ise ellerinde ordunun asıl gücünü toplamış olan asker sınıfından ileri gelenlerin meydana getirdiği küçük bir grubun kuruluna dönüşecek şeyi oluşturmuştu. Diocletianus bu fikri tam anlamıyla geliştirememişti. Şu kurulun kadrosu sürekli değişiklik gösteriyor, toplantılar düzensiz oluyor ve sadece imparator bu insanlardan kimlerin bir sonraki toplantıda iştirak edeceğine karar veriyordu. Ne var ki, fikrin kendisi Arhontların hoşuna gitmişti. Konstantin'in hükümranlığı döneminde Arhontlar bu fikri nitelikçe yeni bir biçimde hayata geçirerek, şu kurulu, üyelerinin komitler gibi adlandırıldığı "comitatus"a, yani gizli bir yoldaşlığa dönüştürdüler. Bu kurulun içine, fiilen ülkeyi yönetmekte olan ve iyi organize olmuş hem sivil, hem de ki askerî yönetimin başındaki insanlar (imparatorun *danışmanları*) giriyordu. Konstantin ise resmîyette bu organizasyonun lideri olarak geçiyordu sadece.

Peki şu *danışmanlar* hangi görevlerde oturmaya başladılar? İdari, yargısal, mali işlevleri icra eden kurul başkanı (sonrasında quaestor olarak, daha sonradan ise şansölye olarak demeye başlayacakları); kamu maliyesi bakanı; iç maliye bakanı; iç kuvvetler kumandanı; devlet memurları yöneticisi; dış işleri bakanı. Üstelik şu sonuncusu imparatorluk gizli polislerinin ve korumalar müfrezesinin de resmi başkanı idi. Bu insanların dolaysız denetimi altında bütün devlet daireleri ve muazzam bir insan kadrosu bulunuyordu. Temeline ise arıman ilkesi yerleştirilmişti: "parçala ve hükmet". Sonrasında ise artık geç Roma devleti dönemlerinde bu sistemin büyümesi yüzlerce çalışanı bulunan çok sayıdaki departmanların ortaya çıkmasına neden oldu. Bunun bir sonucu olarak da, devlet içerisinde yolsuzluğun gelişmesine getirmiş oldu.

Neyse işte, yeni siyasî oluşumların yanı sıra Konstantin ile Arhontların adamları arasında varılan böylesine bir mutabakatın bir diğer sonucu da kudretli imparatorluğun ikiye bölünmesinin fiili başlangıcı olmuştu. Bunun bir sonucu olarak Roma'da dinî hâkimiyet, sonrasında diktatörlüğe, kanunsuzluğa ve Avrupayı esaret altına almaya kadar gelişen Papa egemenliğinin mutlak şebekesini biçimlendirecek piskoposların eline geçti. Konstantin ise Roma'yı onlara taviz vererek başkentini Doğuya, Anadolu'da Boğazın kıyısındaki Bizantion kentine taşıyıp bu şehirden, sonradan Konstantinopolis olarak isimlendirilecek "Yeni Roma" oluşturdu. Çok geçmeden Bizans, Doğu Roma imparatorluğuna böyle diyorlardı, bağımsız Bizans imparatorluğuna dönüşmüş oldu. Bu imparatorluğu sonrasında yok edecek olan da, Arhontların şu en sevdiklerini yöntemlerden birisi olan, devleti küçük parçalara bölme yoluyla yok etme yolunu kullanan aynı Papalık oldu.

Hristiyanlık bu zaman arefesinde artık oldukça güçlü bir organizasyona dönüşmüştü. Bir zamanlar bu dini Konstantin için bir egemenlik aracına çeviren Arhontların adamları bu dinin güç yapısını, yeteri kadar geniş halk kitleleri üzerine dayanan geniş bir tabana ve de sıkı bir şekilde belirlenmiş hiyerarşik yönetim basamaklarına sahip bir piramit biçiminde inşa ettiler... Konstantin de bu pastadan az pay almamıştı. Birincisi, Pavlus'un dini yardımıyla tebaası üzerinde kontrol sahibi olmakla kalmamış fakat hem de kilise ile devleti tek bünyede birleştirerek kendi gücünün de "tanrı tarafından" kutsanmasını ve onaylanmasını sağlamıştı. Tüm devletin kölelik üzerinde durduğunu hesaba katarsak, Pavlus'un dinî ideolojisi açısından imparatora karşı çıkmak şimdi artık Tanrıya karşı çıkmak anlamına geliyor ve kölelerin isyanı da artık iktidara karşı gelmek değil, Tanrının kendisine itaat etmektan kaçınmak eylemi olarak görülüyordu. Herkes Konstantin'in önünde boyun eğmek zorundaydı çünkü Hristiyanlara yapılmış onca zulüm ve baskılardan sonra güya bizzat onun "Tanrının kendisi tarafından" onların koruyucusu olarak seçildiği ilan ediliyordu.

Konstantin'in yanı başına, kendi kitaplarında onun "ilâhî unvanını" metheden özel kilise katipleri verilmişti. Onlardan bir tanesi de sonradan Konstantin'in en yakın yandaşlarından birisi olacak olan, Filistin Kaysera'sı piskoposu, kilise yazarı ve günümüzde Hristiyanlık geçmişinin önemli tarihçilerinden biri olarak görülen Eusebius Pamfili (veya Kayseralı Eusebius olarak de dedikleri) oluyordu. İşte şu "tarihçi", "İncil'e Hazırlık", "Kilise tarihi" gibi eserleri yazarak, (kendisinden istedikleri gibi) 324 yılına kadarki Hristiyanlık tarihini kaleme almıştı. O, hem de günümüzde hâlâ "cemaate" anlatılmaya devam edilen "Mübarek padişah Konstantin'in hayatı" gibi eseri de kaleme almıştı. Gözünüzde daha iyi canlandırabilmeniz için bazı ifadelerin alıntısını yapacağım. Meselâ, şöyle şeyler anlatılıyor: "Sadık ve iyi kalpli bir kul olan Konstantin vadettiği her şeyi yapıyordu..."

– Tabii, – diye gülümsedi Volodya. – Eğer baştakilere vadettiğini göz önüne alırsak...

– ..."O açık açık kendisine kul diyor ve kralların kralının hizmetkârı olduğunu söylüyordu; bunun karşılığında Tanrı çok geçmeden ona lütuf yağdırdı... Onu öyle bir padişah yaptı ki, böylesini ne duymuş ne de ki işitmişlerdi, onu o kadar Tanrı aşığı ve mübarek, dindar ve muvaffak birisi yaptı ki, fazla çaba sarf etmeden kendisinden önceki hükümdarların sahip olduklarından çok daha fazla milletlere hüküm etti ve ölüm anına kadar zenginlik ve gücünü muhafaza etti... Yanına gelip de ondan herhangi bir iyilik elde etmeden geri dönen bir insan yoktu ve kendisinden yardım umup da bu hayırlı umutlarında yanılıya düşen birileri de hiç olmadı". Ve doğal olarak şu "dindar" Konstantin'in ne tür gaddar ve acımasız davranışlarda bulunduğu dair tek bir kelime bile edilmiyordu. İktidara yükselirken ne tür cinayetler işlediğinden de bahsedilmiyor. Artık mutlak imparator olduğu zamanlarda onun tahtına iddiada bulunabilecek yakın akrabalarının ne tür bir acımasızlıkla haklarından geldiğinden: halk arasında popüler olduğu için oğlu Krispus'u ve eşi Fausta'yı nasıl öldürdüğünden. "Herkes nimetler ve özgürlükler dağıtan" şu "mübarek" Konstantin imzaladığı fermanlarla sıradan milleti son kuruşuna kadar soyup soğana çeviriyor ve köleliği daha da çok derinleştirerek, ilâveten on binlerce özgür insanı borç batağında batırıyordu.

Ama bununla da bitmiyor. Konstantin kendi devletinde sadece siyasî güce sahip olma tutkusuyla değil, aynı zamanda da dinî gücü elde etme sevdasıyla yanıp tutuşuyordu. Ve böylesine bir tavizi Arhontların adamları tarafından elde etmeyi başarmıştı.

– Tuhaf, ama neden ona bu gücü versinler ki? – diye düşünüyordu Nikolay Andreyeviç. – Çünkü bu ideoloji diktası oluyor.

– Konstantin sadece yaşamı boyunca sürdüreceği hükümlerlik süresini düşünüyordu oysa Arhontlar yüzyıllar sonrasına hesap yapıyorlardı... İşte, Konstantin resmî bir imparator olarak "putperestliğin" baş rahibi niteliğindeki Büyük Pontif unvanına sahip Baş kâhin konumunda kalıyorken aynı zamanda da devletin resmî dininin, yani Hristiyanlığın başına geçmişti. Üstelik Hristiyan kilisesinin bütün piskoposluk kurumunu yönetmeye çalışıyor, bağımsız olarak bütün önemli kilise makamlarına piskoposlar tayin ediyordu.

– Vay, vay, – diye sırttı Stas, – amma da kibir varmış adamda be, hem de en beterinden!

– Ne istiyordun ki, – diye omuzlarını silkti Sensei, – eğer bu adam kendisine bir tanrı gibi adanmış tapınaklar inşa ediyorduyorsa, daha fazla söze ne hacet? Bu arada tapınaklara gelince. Bizzat Konstantin'in kendisi Petrus ve Pavlus'un adına Roma ve Konstantinopolis'te ilk tapınakları inşa ettirip, onların şerefine bayramlar tesis ederek, "Aziz Petrus'un manevî takvasına" ve "Aziz Pavlus'un aklına" övgüler yağdırıyordu.

– Fıkra gibi! – diye sırttı Jenya.

– Aynen, – diye kalın sesiyle söyledi Volodya. – Nasıl derler, dinsizin üstesinden imansız gelir.

Nikolay Andreyeviç ise soruverdi:

– Ama yine de, eğer Konstantin tüm gücü eline geçirdiyse, o zaman kilisecilerin bunda ne çıkarları vardı? Tamam, Arhontların yüzyıllar sonrasına yaptıkları hesap kitaplarda çıkarları olduğu ortada. Peki, piskoposların Konstantin'in kahrını çekmedeki çıkarları neydi?

– Oo, ne diyorsun sen! – diye çığlık attı Sensei. – Konstantin iktidarı "tarafdarları" ilk sırada piskoposlar oluyordu zaten. Şöyle ki o, otoritesini kabul etme karşılığında onlara koruma, zenginlik ve güç güvencesi veriyordu. Ülkenin devlet dini demek, ne anlama geliyor? Bu, ülkenin neredeyse bütün ahalisini rahatlıkla kendi "cemaatine" çevirebilme ve bunun bir sonucu olarak da kilisenin sağlam gelir kaynağıyla tedarik edilmesi anlamına geliyordu. Bundan başka, kilise, katedral inşaatları, onların mal varlıklarının sağlanması, hatta ruhban sınıfına büyük miktarlarda erzak yardımlarının yapılması görevini devlet kendi üzerine alıyordu ve bu da, şu ihtiyaçlar için ayrılacak paraların "yağ bağlamış" piskoposların keselerinden değil de devlet hazinesinden çıkacağı anlamına geliyordu.

– Tabii, devlet hesabına yeme içme fırsatını kim istemez ki, – espiyle söyledi Volodya.

– Konstantin, Hristiyan ruhban sınıfına toplum içerisinde imtiyazlar ve yüksek mevkiler tedarik ederek, sıradan Roma vatandaşlarının icra etmek zorunda oldukları mükellefiyetlerden serbest bırakıp onların otoritesini yükselterek güçlendirmiş oldu. Bizzat

o, ölmüş bir adamın vasiyetine binaen mirasını alma hakkını Kiliseye vermiş oldu. Üstelik her şey öyle yapılmıştı ki, vasiyetinde Kiliseyi yan geçmek neredeyse bir cinayet ve Tanrıya hakaretle eş anlama geliyordu. Şayet ki, kilise yönetiminin politikası bir yerlerde "Tanrı kelamından" sapıyor ve bunun üzerine adaleti sağlamaya çalışan birileri ortaya çıkıyorduyorsa, artık kilise hiyerarşisi onların nazını çekme zorunluğunda olmayıp, bu tür insanların kaderini, imparatorluğun cezalandırma unsurlarının da yardımıyla çabuk ve etkili bir yöntemle belirleyebilirdi. Yönetimdeki her şey çok daha kolay olmuştu: kilise politikası ve onun fetvaları ile razı değilsen demek ki sen kâfirsin. Eğer onlarla birlikte değilsen demek ki onlara karşısın, dolayısıyla da, onların buyruklarına göre, Tanrıya karşısın. Belirtmekte fayda var, Arapça kfr kökünden gelen kufr, "nankörlük etme, nimeti inkâr etme, dinî inançları reddetme" sözcüğünden alıntıdır. Arapçadaki kafara ise, "örttü, kararttı", "kendisine yapılan iyiliği inkâr etti, nimeti yalanladı" fiilinin masdarıdır.

Hristiyan ruhban sınıfının böylesine imtiyazlardan gelip de mutlu olmasaydı hele! Bunun için onlar gece gündüz Konstantin'in duacısı olmaya bile razıydılar, bırak onun yönetimine göz yumup, kahrını çekmeyi. Dahası, tıpkı bir zamanlar babası gibi, her şeyden fayda elde ederek, hem sizinkilere hem de bizimkilere yaranmayı beceren akıllı ve işini bilen bir siyasetçi idi... Annesi tarafından "hayat veren haç" gibi dört bucağa reklamı yapılmış şu haç bulma dolandırıcılığı olayı bile nelere değer.

– Haç mı? – diye soruverdi Viktor.

– Evet. Konstantin'in başkanlığı altında 325 senesinde gerçekleşen İznik kurultayında "kilise babaları" imanın temelini teşkil eden ve Hristiyan kilisesinin başlıca dogmalarının kısa bir nizamnamesinden oluşan "İnanç sembolünü" tasdik ettiler. Üstelik cemaatin tüm bunları körüne körüne kabul etmesi gerekiyordu... Konstantin, anasının çıtlatması sayesinde, Hristiyanlığın yeni simgesinin haç olmasına karar veriyor.

– Meğer bu ana kadar haç Hristiyanların simgesi değil miydi? – şaşkın bir ifadeyle sordu Kostik.

– Oo, uyanıverdi, – diye sırttı Jenya.

– Tabii ki de hayır, – diye yanıtladı Sensei. – Daha önce de bahsetmiştim size, haç bu dinde ancak IV yüzyılda rağbet görmeye başlamıştı. Erken Hristiyanlıkta haç hepten bir "putperestlik" simgesi olarak reddediliyor ve haçın idam aracı olmasına dair o devirlerin çağdaş anlayışları da bir başka etkendi. Erken Hristiyanlığın simgeleri kuzu, balık, zambak, ateşten oluşuyordu, haç değildi.

Kostik daha da çok hayret etti.

– Haç bir "putperestlik" simgesi miydi?!

– Üstelik, Hristiyanlık öncesi topluluklarda da geniş kitleler tarafından rağbet görüyordu, – sanki kendiliğinden anlaşılır bir şeymiş gibi ifade etti Sensei. – Arkeoloji konusunu araştırırsan biraz, haçın yer küresinin farklı farklı köşelerinde daha üst paleolitik döneminden itibaren rağbet gördüğünü göreceksin. Kadim kavimlerde haç, ateşin simgesi

oluyordu. Haç aynı zamanda da uğurun, güneşin ve sonsuz hayatın simgelerinden bir tanesi oluyordu.

– Peki, o zaman Hristiyanlıkta neden ilk başta onu reddederken sonradan saymaya başladılar? – neyin ne olduğunu anlamaya çaba sarf eden Kostik bir türlü durmak bilmiyordu.

– Nasıl yani neden, insan işi işte, onların yorumlamaları, düşünülmüş siyaset. Çünkü IV yüzyılda dini, devletin resmî dini çerçevesinde biçimlendiriyorlardı. Kendilerine ait yeni bir sembole ihtiyaçları vardı, üstelik Hristiyanlığın saflarına geçmeleri için "putperestler" için de çekici olması gereken bir sembole... Bu yüzden de haçı aldılar. Eusebius Pamfili'ye de "millet için", Konstantin'in neden illede haçı seçtiğine dair bir hikâyeye yazması talimatını verdiler. Ve o da (Konstantin'in de yardımıyla) güya imparatorun yaptığı belirleyici savaşlardan birisinde gökyüzünde haç gördüğüne dair bir hikâyeye kaleme alıyor. Sonrasında ise, sen söyle, Konstantin rüyasında İsa'yı görüyor ve İsa da, imparatorluk tahtına sahip olması için kendisine zafer armağan ederek, savaş sancaklarını kendine özgü haçlarla donatmasını tavsiye ediyor. Ve, malum, sabahleyin Konstantin aynısını yapıyor ve savaşı kazanıyor. Bunun ardından imparator İsa'ya iman ediyor ve mümin bir Hristiyan'a dönüşüyor. Genel itibarıyla bu hikâyeye ciddi tarihçiler arasında hâlâ espri ve gülüşmelere neden oluyor.

Şu efsaneye daha fazla "inanılabilirlik" katmak için de hikâyenin temeli gerçekten de 312 senesinde gerçekleşen tarihsel olaylara dayandırılmıştı. Mevzu, Roma yakınlarında Maxentius'un (iktidardaki rakibi) kalabalık ordusuyla Konstantin'in çok da büyük olmayan ordusu arasında "belirleyici meydan savaşlarından" birisinden gidiyor. Tüm bu olaylar eski tarihçiler tarafından Konstantin'in neredeyse bir mucize sayesinde gerçekleşmiş muazzam bir zaferi gibi takdim ediliyor. Oysa işin gerçeğinde bu sadece olarak Konstantin'i iktidara çıkarma planlarının doğal bir sonucundan ibaretti. Hatta mevcut tarih kapsamında bile şu hesaplanmış, tedbirli manevrayı görebilmek için yedi dereden su getirmeye gerek yok. Bu yıllar arefesinde (onun esas rakipleri mütemadiyen birbirlerine düşürülüp imha edildikleri zamanlar) Konstantin'in "bekle ve gör" siyasetini tahlil edip, Roma'nın imparatorluk tahtına giden yolda kazandığı "hızlı zaferler" ile bir araya getirerek mukayese etmeniz yeterli olacaktır zaten. Tüm şu gerçekleri göz önüne alınca, onun iktidara giden yolunun, orduya rüşvet, rakiplere şantaj ve kamuoyunda gerekli havanın oluşturulması aracılığıyla Arhontların adamları tarafından önceden hazırlandığı anlaşılıyor.

Fakat bayağı göze çarpmakta olan kolay kazanılmış zaferleri örtbas edip, hesaplı mutabakatlar gerçeğini gizleyerek insanların gözünde kahramanmış izlenimini verebilmek için onun büyük zaferlerine dair efsaneler uydurulmuştu. Özellikle de Konstantin'in sonrasında İsa'ya iman ederek, bizzat bu tanrının kendisine şu "belirleyici savaşı" kazanmada yardım ettiği Maxentius'un ordusu üzerinde kazandığı "mucizevî zafere" dair kahramanlık hikâyesi nereden ortaya çıkmıştı sizce? Bir zamanlar babasının kendisine anlattığı hikâyeden tabii. Buna benzer bir olay bir zamanlar babası Konstantius Chlorus'un hizmet ettiği ve

gözüne girmeyi başardığı imparator Aurelianus'un başına gelmişti. 272 yılında Doğu seferlerinden birisinde, Aurelianus'un orduları ile Roma imparatorluğunun Doğu eyaletlerini bağımsız olarak yönetmekte olan Palmira kraliçesi Zenobia'nın orduları arasında meydan muharebesi olmuştu. Benzer bir durum oluşmuştu. Ancak bu sefer savaş sonucunun muğlaklığına rağmen Aurelianus'un askerleri ansızın bu savaşı kazanmayı başarmışlardı. Bunun ardından Aurelianus, Elagabalus'un tapınağını tören eşliğinde ziyaret ederek alenen, sırf şu Suriye güneş tanrısının yardımları sayesinde zafer kazandığını ilan etmişti. Sonrasında ise bu tanrıyı ilahların hiyerarşisi içerisinde yüksek mertebeye çıkararak Yenilmez Güneş (Sol invictus) kültürünü tesis etmiş, Güneşe adanmış tapınaklar inşa ettirmişti. Roma ordusu içinde oldukça popüler olan imparator Aurelianus'un bu davranışı birçok yönden sırf siyasî bir nitelik taşıyordu çünkü imparatorluk siyasetinin dayanak noktası ordudan oluşuyordu.

Hem Aurelianus, hem de ki Konstantin zamanında Roma ordusunu teşkil eden başlıca unsurların kim olduklarına bakar mısınız?! Suriyeli okçular, Asya süvarileri ve bunun gibi. Doğu eyaletlerinden toplanmış süvariler ve piyadeler, Roma imparatorluğunun terkibine giren Avrupa ve Kuzey Afrika bölgelerinde bulunan askerî birliklerin hatırı sayılır bir bölümünü meydana getiriyorlardı. Doğal olarak bu insanlar da beraberlerinde kendi dinlerini getiriyor ve askerlik yaptıkları topraklarda bu dini yaygınlaştırmaya devam ediyorlardı. Ve siyasetçiler de bu durumdan istifade ediyorlardı. Bizim şu Konstantin'in Hristiyanlığın simgesi gibi taşıdığı monograma baksanıza bir.

– Hangi monogram? – diye merak etti Stas.

– Hani efsaneye göre kendi askerî birliklerinin sancak ve kalkanlarını donatmış olduğu. Görüntü olarak bir "X" harfi gibi gözüküyor ama ortasındaki kesişme noktasından "P" harfi gibi kavise sahip dikine bir çizgi daha geçiyordu. Ve bunların hepsi bir dairenin içine yerleştiriliyordu. İşin en ilginç tarafı da, kimi zaman Konstantin'in kişisel bulgusu olarak atfedilen şu "monogram" aslında Güneşin bütün dünyanın kanun koyucusu ve de tüm diğer ışıkların şahı olarak görüldüğü Kalde kozmolojisinde bulunan (o çağlarda Doğuda oldukça popüler olan) solar (güneşle ilgili) simgeden başka bir şey değildi.

– Aha, – şimdi anladım dercesine söyledi Nikolay Andreyeviç, – demek öyle!

– Bu sadece düşünülüp taşınmış bir siyasetten ibaret... Neyse işte, haçı Hristiyanlık için başlıca simge hâline getirmeye karar verdikleri zaman, bu seçimi her nasılsa gerekçelendirmek ve "cemaatin" inanması için de "kanıtlarla" desteklemek gerekiyordu. Bu sorun çok kolay bir şekilde çözüme kavuştu. Artık bir sonraki 326 senesinde Konstantin'in annesi Helena Kudüs'e "hac ziyaretinde" bulunuyor ve orada "tamamen tesadüf eseri" güya üç yüz yıl öncesinde İsa'nın üzerinde çarmıha gerilmiş olduğu ahşap bir haç buluyor. Üstelik efsaneye göre, "putperestlik" tapınağının altında gömülmüş vaziyette bir değil, tam tamına üç tane haç buluyor.

Nikolay Andreyeviç gülümseyerek söyledi:

– Tabii, o zamanlarda putperestlerin haçları sayıp sevdiklerini de hesaba katarsak...

– Çok doğru, – diye onayladı Sensei. – Ne var ki, annesinin şu ahşap haçları bulduğunda dair yalın haberlerle halkın ilgisini uyandıramazsın. Efsaneye göre, şu ahşap haçlardan hangisinin hakiki haç olduğunu öğrenebilmek için Kudüs patriği Makarius'un da önerisiyle haçları sırasıyla hasta bir kadına yaklaştırmaya başladıkları zaman, kadıncağız üçüncü haçın dokunması üzerine "bir lahzada sağlığına kavuştu". Ve nihaî olarak bunun hayat veren haç olduğuna "emin olmak" için de haçı vefat etmiş birisine dokundurunca öbürü anında "hayata dönüyor". Ve bu "mucize" hakkındaki söylentileri etraf aleme yaydıkları zaman da "bütün iman edenler haça dokunmayı veya en azından kutsal emaneti görebilmeyi istediler". Bu yüzden de bulunmuş haçı yüksek bir yerde, herkesin görebilmesi adına milletin sergisine çıkardılar.

Bu arada, idamın "kesin" yeri de bizzat imparator Konstantin'in zamanında, sırf Helena Kudüs'te bulunduğu arefede "gün yüzüne" çıkarılmıştı. Üstelik burası için, o zamana kadar Venüs tanrıçasına adanmış olan bir yer belirlenmişti.

– Muhtemelen, – diye tahminde bulundu Nikolay Andreyeviç, – popüler bir yer olması durumunda burasını tam anlamıyla Hristiyanlaştıra bilirdilerdi.

– Hangi yer? Çarmıha gerdikleri dağ mı? Golgota mı? – neyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu Andrey.

– Bir aralar sen, Golgota'nın Aramice lehçesinden çeviride "kafatası", "tepe" anlamına geldiğini söylemiştin sanki, – diye hatırlatma yaptı Volodya.

– Evet. Yahudiler böyle sanıyorlardı, çünkü onların inanışlarına göre bu dağın altında Adem'in kafatası bulunuyordu. Lâtin dilince ise bu yere calvarium diyorlardı, "kel" anlamına gelen calvus kelimesinden.

– Demek, "kel dağ" olmuş oluyor, – düşünceli düşünceli konuştu doktorumuz, – gücün olduğu yer...

Sensei ise anlatmaya devam etti.

– Böylesine bir reklamın ardından, yine aynı Helena'nın talimatı doğrultusunda bu haçı testereyle iki parçaya kestiler, bir parçası Kudüs'te kalırken öbür parçasını da beraberinde Konstantinopolis'e götürdü. Üstüne üstlük, testereyle kesilmeden dolayı bu haçtan arda kalan bütün ahşap talaşların güya titizlikle toplanarak altınla karıştırıldığını ve bu karışımdan madenî para basıldığını ilan ettiler. Lâf arasında, sonrasında kendi ürünlerini "şifalı muska" niteliğinde millete sunan ruhban sınıfı, uzun nesiller boyunca bu tür madenî para satışından zenginliğe kavuşmuş oldu.

Bundan başka, Helena'nın talimatları doğrultusunda, Pavlus'un adamlarının yazılarına uygun olarak İsa'nın yaşamında "belirleyici" olan yerlerde tapınaklar inşa edilmiş oldu. Bu şekilde, meselâ, Kudüs'ün yakınlarında bulunan Beytullahim kentinde bulunan "putperest" tapınağı yıkılarak onun yerinde, güya İsa'nın doğmuş olduğu aynı yerde Hristiyan tapınağı inşa edilmişti. Bu tapınaklar yerli halkı, yeri gelmişken aralarında Museviliğe inanan Yahudilerin de epey fazla olduğu yerli halkı Hristiyanlık inancına çekmek için inşa edilmiyordu zaten. Şöyle ki, kraliçe Helena'nın Kudüs'e yapmış olduğu sözde "hac

ziyaretinden" sonra devletin ruhban mekanizması köklü bir şekilde "kutsal yerlere hac ziyaretlerini" yaygınlaştırmaya ve bu etkinliği imparatorluk ahalisi arasında sadece moda hâline getirmekle kalmayıp, aynı zamanda da oldukça kazançlı bir ticarete dönüştürmeye başlamıştı. Üstelik, ruhban sınıfı kendi vaazlarında güya insan tarafından bu tür yerlerde okunan duaların özellikle Tanrının hoşuna gittiğine dair fikirleri ısrarla insanlara dayatırken, Tanrının her bir insanın içinde bulunduğuna dair İsa'nın söylemiş olduğu gerçek sözlerini göz ardı ediyorlardı.

* * *

– Ama sırf gücün mevcut olduğu bazı "kutsal yerler" de yok değil hani, – diye konuştu Viktor, – yani insanın sanki fazladan manevî güç elde ettiği yerler demek istemiştin.

– Kuşkusuz, böyle yerler de var, – diye onayladı Sensei. – Ama gelin sinekleri köftelerden ayıralım. Gerçekten de gücün mevcut olduğu güç mekanları var, öbür taraftansa bir takım olaylarla veyahut da şu veya bu dine mensup şahsiyetlerin faaliyetleri ile ilişkili sözde "kutsal yerler" de var. Şu iki anlayış arasında yerle gök arasındaki kadar fark var. Ve gücün bulunduğu yerler ile "kutsal yerlerin" üst üste düşmesi de nadir oluyor. Dahası, maalesef, din adamları çoğu zaman "kutsal yerler" kavramını istismar ediyorlar. Bir insana, kendi üzerinde çalışmaktan ziyade daha kolay olan bir şeyi, "kutsal yerlere" seyahat ederek ibadet etmenin ardından tüm günahlarının affedileceği ve rahat bir şekilde "günah işlemeye devam edebileceği" fikrini musallat ediyorlar (ve o da çoğu zaman tembelliğini yüzünden buna razı oluyor). Oysa işin gerçeğinde, bir insan "kutsal yerleri" ne kadar ziyaret ederse etsin, kendi üzerinde ciddi bir çalışma yapmadan içinde değişen bir şey olmayacaktır.

Güç yerlerinde gelince ise, onlar vardı, varlar ve var olacaklar. Kimi zaman "kutsal yerler" ile üst üste düşüyorlar. Böyle yerler Hristiyanlıktan çok daha önceleri belirlenmiş ve başka dinler ile inanışlar tarafından saygıyla karşılanıyordu. Çoğu defa bu yerlerde bir dinin yerine başka bir din geldiği zaman da, önceki baskın dinin tapınağı yıkılarak aynı yerde başka tanrılara tapınmak için yeni tapınaklar inşa ediliyordu. Bunun örneğini görmek için uzaklara gitmeye gerek yok. Mesela bizim tarihimizi ele alalım, Kiev Rus devletinde Hristiyanlığı yaydıkları zaman kapişe'leri yıkarak onların yerine kilise inşa ediyorlardı.

– Kapişe mi? Bilmem artık kaçınıcı kez bu kelimeyi duyuyorum ama ne anlama geldiğini hâlâ çözmüş değilim, – diye itiraf etti Stas.

– Kapişe, eski Slav dilindeki "kap" sözcüğünden türemiş olup, görüntü, heykel, statü gibi anlamlara geliyor. Bu bir ibadet tapınağı.

– Peki nasıl gözükyüyor?

– Türlü türlü. Sade bir kapişe, yerli sakinlerin tapındığı herhangi bir Slav tanrısını simgeleyen ahşaptan veya taştan bir heykelin ortasında bulunduğu etrafı çevrili yuvarlak bir alan biçiminde gözükyordu. Böyle kapişeler genel itibarıyla çok da büyük olmayan yerleşim birimlerine özgüydü. Şehirlerde ise artık sağlam yapılar inşa ediyorlardı. Örneğin,

Kiev'in merkezinde Şu anki Vladimir sokağındaki (meŐur Sofia katedralinin yanında bulunan) 3 No'lu evin yanında **düzensiz çiçek** biçimine sahip olan bir kapiŐenin temelleri günümüze kadar muhafaza edilmiş. Bir zamanlar orada Slavların **yedi** baş tanrısının heykelleri bulunuyordu: Perun'un (fırtına tanrısı), Stribog'un (gökyüzü tanrısı), MakoŐ'un (yeryüzü tanrıçası), Semargl'in (bitki ve köklerin tanrısı), Dajdbog'un (beyaz ışık tanrısı ve Hors'un (güneş tanrısı). Bu tapınak tanrıların yerleşim yerleri ve dekorasyonu ile koca bir kozmogonik sistemi temsil ediyordu. Bu kapişe, knez Vladimir'in emriyle 983 yılında inşa edilmişti, yani Hristiyanlığın kabul edilmesinden daha önce. Ortaya çıkarılması ise arkeologlar tarafından 1975 yılında gerçekteŐmiŐti.

– Vladimir kapişe mi inşa ettiriyordu?! – hayretle ifade etti Nikolay Andreyeviç. – İŞte bu yeni bir haber! Bense yalnızca onları yıktığını düşünüyordum.

– Evet, vardı böyle Şeyler... Knez Vladimir de başından beri mutlak hâkimiyeti elde etmeye can atıyordu. Hatta Kiev tahtına bile kendisi tarafından düzenlenmiş bir darbenin ve de bunun öncesinde Kiev'de hüküm süren öz kardeşi Yaropolk'un onun verdiği emirle öldürülmesi sonucunda çıkmıştı. 980 senesinde tahta çıkan Vladimir, Kiev Rus devletinde kendi egemenliğini güçlendirmek sevdasıyla yanıp tutuşuyordu. Yeteri kadar akıllı bir siyasetçi olarak, kendi devletini tek başına yöneteceği bir siyasî devlet birliğine getirebilmek için ortak bir ideolojik zeminin olması gerektiğinin çok iyi bir Şekilde farkındaydı. O zamanlarda ise bu zemin dindi. Hemen hemen hükümranlığ yaptığı dönemin en başlarında en iyi kâhinleri toplayarak onların önüne çözmeleri gereken bir görev verdi: Slav tanrıları panteonu aracılığıyla onun egemenliğini teyit etmek. Üstelik tanrılar arasında, knezin koruyucusu olarak sayılan fırtına tanrısı Perun'u baş tanrı yapmak. Bu suretle, bütün yerli kùltlerin itaat etmeleri gereken ve Perun'un başında bulunduğu devlet çapındaki bir kùltün meydana getirilmesi öngörülüyordu.

Sonrasında gerçekteŐen her Şey, aynı zamanda da "devlet düzeyindeki" kapiŐenin inŐaati da bu amaca hizmet etmek için yapılıyordu. Ne var ki, belli bir zaman aşımında Vladimir, bu arada belirtmekte fayda var, çoğunluğu Slav olmayan tebaasının da yardımları sayesinde Perun kùltünün onun beklentilerini karŐılamadıđı kanısına varmış oluyor. Ve bu da Şaşılacak bir Şey değildi. Çünkü knezin, hem yoksulların hem deki zenginlerin üzerine, Slav halkının üzerine etki edebilecek bir araç olacak bir dine ihtiyaçı vardı. Slav dini ise, kendi başına hatta yapısı itibarıyla bile siyasetin ve devlet işlerinin dışında kalıyordu. Onun özel bir felsefesi vardı. Hatta belli anlamda, tarihçiler tarafından "doğmakta olan feodalizmin yeni üretim ilişkileri" olarak dedikleri Şeyi sekteye uğratiyordu. Bundan başka, Slav dini o zamanın önde giden devletlerinin ideolojisiyle bir türlü uyum sağlamıyordu. Ve uyum sağlayamazdı zaten, Şöyle ki öncü ideolojilerin reklamının arkasında Arhontlar duruyordu. Onlar ise, "vahşi putperestliğe" bağlı kalan halklara ve hükümdarlara hor görüyle davranıyorlardı. Fakat Şu hor görünün kökeni aslında dinlerde saklı değildi, halk kitlelerinin bilincini yönetmek için öncü dinleri kullanmakta olan kişilerin siyasetinde saklıydı. Bu sadece olarak Arhontların küresel denetim sistemine dâhil olmayan "putperest" milletlere ve

ülkelere yönelik kendine özgü bir ultiatom idi. Slavlar ise Arhontlar için ezelden beri sorun teşkil ediyorlardı, önceden kestirilmesi zor olan Slav halkının sahip olduğu şu gizemli ruhtan dolayı.

Neysel işte, mutlak hükümlanlığa can atan knez Vladimir'in önüne, tam da öncü monoteist dinlere bağı olan yine şu aynı tebaası aracılığıyla öneri cinsinden bir fikir attılar, nasıl derler, Arhontların koştığı bir şart. Koştukları şu şartın anlamı ise çok basitti: eğer büyük siyasette kendisiyle ve devletiyle eşit koşullarda konuşmalarını istiyorsa, "putperestlikten" vazgeçmek ve devletin yeni ideolojisi niteliğinde kendisine sunulacak seçenekler içerisinde herhangi bir dini seçmek zorundaydı. Ve knez Vladimir de bu büyük siyaset oyununu kabul etti. Bu noktada kendisini ve de "halk için din" seçerken Vladimir'in danıştığı "şehir ihtiyarlarını" da takdir etmek lâzım, teklif edilmiş tüm dinlerin arasından sonrasında Slav insanının düşünce yapısına uyarlanacak olan Ortodoks Hristiyanlığını seçtikleri için sırf. Ve bir siyasetçi olarak Vladimir'in kendisinin de bizzat Bizans ile kuracağı yakın karşılıklı ilişkiler, bu devletin sahip olduğu uluslararası otoritesi, kudreti ve de coğrafi yakınlığı nedeniyle oldukça işine geliyordu.

Ne var ki, din değişimi sitemli bir biçimde ve de çoğu zaman halkın kendi rızasıyla yapılmıyordu, kısa sürelerde "kılıç ve ateş" aracılığıyla zorla yerleştiriliyordu. Esas itibarıyla da olabildiğince hızlı bir şekilde Kiev Rus devletinin mevkisini, o zamanın öncü devletleriyle aynı düzeydeki dünya siyaseti meydanında güçlendirmeye çalışan Vladimir'in hırslarından dolayı. Bu olayları tek taraflı olarak yargılamak doğru olmaz. Bir taraftan devlet için dünya arenasına çıkmak ekonomide büyüme ve devletin güçlenmesi bakımından büyük bir ilerleme anlamına geliyordu. Öbür taraftan ise, asıl Slav kültürü yok edilmiş oluyordu ve o zamanlarda Arhontların varsaydıkları gibi şiddet aracılığıyla Slavların maneviyatı da yok edilecekti. Ne var ki, maneviyat konusunda yanıldılar. Kaybedilmek bir tarafa, tam aksine, zaman aşımında daha da güçlenerek kendini gerçekleştirme yolunda yeni bir biçime bürünmüş oldu. Ortodoks Hristiyanlığın ve Slav dininin ideolojisi ile geleneklerinin birleşmesi sonucunda ortaya emsalsiz bir karışım çıkmıştı.

İşte, o zamanlarda "putperest" tanrıların işlevini Hristiyan evliyalardan kendi üstlerine alıyorlardı. Hristiyan tapınakları eski kapişelerin olduğu yerlerde inşa ediliyordu, özellikle de halk arasında popüler olan yerlerde. Bayramların ismini değiştirdiler, fakat Slav gelenekleri çoğu yerde muhafaza edilmişti. Örneğin, Hristiyan Paskalya bayramı, Güneş ve Perun'un bayramı ile birleştirilmişti. Rusya'nın bazı ücra yerlerinde mukaddes hafta hâlâ "gürleyen hafta" olarak adlandırılıyor. Bayramlaşma geleneklerinden Rus apukuryası (sırf bir Slav bayramı) halk arasındaki popülerliğinden dolayı yine Büyük oruç öncesindeki et kesimi yortusu haftası olarak bayram takvimine dahil edilmiş. Ve gene vaftiz bayramlarına giren şu Ukrayna Noel ilâhileri olsun, giyinip kuşanmış insanlar ev ev dolaşıp bu evlerin sahiplerinin üzerine ve avluya buğday serpererek ezgiler söyledikleri zaman, ev sahipleri de misafirperverlik gösterip onlara hediyeler veyahut da yenilir bir şeyler vermek zorundaydılar. Zira Hristiyanlık öncesi Rus halklarında doğanın yenilenmesini böyle

kutluyorlardı. Veya örneğin eski stilde 8 Eylülde kutlanmakta olan Meryem ana Noelini ele alalım. Slavlarda bu doğum yapanların kadim bayramı oluyordu.

– Gerçekten de böyle bir kombinasyon yok değil, – diye onunla hemfikir oldu Nikolay Andreyeviç.

* * *

– Neyse, bizim Konstantin konusuna geri dönersek..., – diye hatırlatıverdi Sensei. – Bizzat Konstantin'in zamanında Hristiyan tapınaklarını gösterişli ihtişam ve Doğu'ya has tantanayla tekrardan inşa etmeye başlıyor, piskoposlar olağan üstü kıyafetlere bürünmeye başlıyor, debdebeli ayinler, yeni merasimler, tören yürüyüşleri getiriliyor, yani kilisenin bütün ayinsel sistemi bir tiyatro gösterisine dönüşmüş oluyor.

Parmakla gösterilmekte olan ve otoriter hiyerarşik makamların kazanç getiren mabetlerinin durduğu "kutsal yerlere" hac ziyaretleri modağa girmekle kalmamış, aynı zamanda da büyük ticaretin yapıldığı her türden "kutsal" emanetler revaçta olmaya başlamıştı. Yani insanın inancını görülür, maddî eşyalara bağlamaya çalışıyorlardı. Kutsal emanetlerin üretimi işleri yoluna koyuluyordu. Ruhban sınıfı tapınakları için tedarik ettikleri "kutsal naaşlar" üzerinden açık açık spekülasyon yapıyor, mabetlerinin ziyaretçi sayısını ve dolayısıyla da bağış gelirlerini artırma hesaplarıyla yetinmeyip aynı zamanda naaşların kendisini ticaret mevzusu hâline getiriyorlardı.

Şu "kutsal emanetler" ticareti patlaması artık o kadar saçma bir seviyeye ulaşmıştı ki, herhangi bir dükkâncı bile fazla çaba sarf etmeden bir müşterinin istenilen talebini karşılamış oluyordu. "Aziz" Pavlus'un tırnağını mı istiyorsun? Buyur lütfen. Yoksa herhangi bir havarinin veya şehidin kemiğini mi? Sıkıntı değil. Sorun, senin tüm bunlara ne kadar para ödemeye hazır olduğuna bağlıydı sadece.

– Çılgınlık bir tür, – olumsuzca başını salladı Tatyana.

– Tabii ki de çılgınlık... Yeri gelmişken, o dönemler piskoposlar buna benzer reklamları açıkça abartmış oldular biraz, şöyle ki ortalıkta o kadar fazla sayıda saç, diş, kemik veya reklamı yapılmış "kutsal emanet" tüccarı türemiş oldu ki, hatta 381 senesinde halk arasında bu tür ticareti yasaklamak zorunda kaldılar. Fakat bu yasak fazla sürmemişti. Hemen hemen üç beş yıl sonra her şey tekrardan başlamış ve artık yeni güçle bir çalışmaya başlamıştı. Orta çağlarda bunun ne tür sonuçlara getirdiği konusundan söz etmiyorum bile. Devlet kilisesi bunun üzerine büyük bir ticaret kurmuştu. Hac ziyaretçileri muazzam gelirler getiriyorlardı. "Kutsal naaşlar" için özel olarak taştan kocaman sandukalar inşa ediliyordu. Bu naaşlara efsanevî ve mucizevî özellikler isnat ediliyordu. Onları onurlandırmak için belirli bayram günleri tesis ediliyor ve bu yerlerde muazzam hacı kalabalığı toplanıyordu. Şu kutsal emanetlere ibadet ederken aynı zamanda da bol bol bağışlarda bulunuyorlardı. İkonalara tapınmanın propagandası yapılıyordu, gene Konstantin zamanlarından beri devreye girmiş olan... Uydurulmuş eski kuralların yanına, tüm şu yapmacık, gösteriş amaçlı dinsel

ıvır zıvırların yenileri ekleniyordu: nasıl giyineceğine, nasıl ibadet edeceğine, parmaklarını nasıl tutacağına, ne okuyacağına, doğru bir şekilde dini simgeleri nasıl taşımanın gerektiğine dair falan filan.

Tatyana merakla soruverdi:

– Ben de kilise kurallarına ilişkin bazı noktaları hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim. Meselâ, neden kilisede bulunan tüm kadınlar zorunlu olarak başörtüsü takmak zorunda? Bu da bir gelenek görenek mi?

– Daha ziyade Musevilik dininin geleneği diyebiliriz. Şöyle ki, Museviliğin örf adetlerine göre evli bir kadının başını kapatmadan insanlar arasına çıkması yasak. Pavlus ise "putperestler" için yeni dini oluştururken bu kuralı kadın cinsinden olan bütün şahıslar için zorunlu hâle getirmekle kalmıyor, fakat aynı zamanda da kadınları korkutmak için eğer ki buna uymazlarsa meleklerde "kirli dürtüleri" uyandırarak onların saygısından mahrum kalacakları fikrini ilâve ediyordu. Onun şu "korkutmacalarından" dolayı da başörtüsü olmayan kadınların kiliseye bırakılmaması ve dul kadınlar ile rahibeleri çarşafa mahkûm etme "geleneği" alıp başını yürüdü.

– Bak bu yeni bir şey işte! – gülerek söyledi Jenka. – Kirli dürtüler mi?! Meleklerin cinsiyeti yok ki!

– Evet, şu Pavlus'un muhakkak kadınlarla iletişim konusunda belirli sorunları vardı, – diye yorumda bulundu Viktor.

– Orası kesin! – gülüşen büyük ağabeyler hemfikir oldular.

– Ama şayet dine ait tüm şu nitelikler ve saçmalıklar asıl itibarıyla okur yazarlığı olmayan ve maddiyat takıntısına sahip "cemaatin" çoğunluğu için tesis ediliyorduydu, – diye devam etti Sensei, – öbür taraftan okumuş, kendilerini dinî hizmete adanmış ve İsa'nın Öğretisini anlamaya çalışan kişiler için IV yüzyılın sonlarına doğru kanonik oldukları öne sürülmüş kitapların içine dâhil olduğu "Kutsal yazılar" belirlenmişti. Yunanca'da kanon "norm", "kural" anlamına gelirken, kanonize etmek (kanonizo) ise "yasallaştırmak" anlamını içeriyor. Peki, buna neden ihtiyaç duyuyorlardı? Kontrol ve güç sahibi olmak için. Zira olan şey neydi? Pavlus, İsa'nın sade Öğretisini önemli ölçüde zorlaştırmış, onu Arhont dogmaları, çarpıtmaları ve yönergeleri ile ağırlaştırmıştı. Bundan ve aynı zamanda da İsa'nın öğrencilerine ait vaazların kadim el yazmalarının insanlar arasında dolaşmasından dolayı toplum içerisinde felsefî spekülasyonlar dalgası başlamıştı. Bazı insanlar gerçekten de neyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorlarken, kimileri ise her şeyi kafalarına göre yorumlayarak el altından kendi tarikatlarını, akımlarını kuruyorlardı. Bu yüzden de Hristiyanlık aslında en başından beri din olarak hiçbir zaman bir bütün olmamıştı. Konstantin döneminde, Hristiyanlığı devlet dini yaptıkları gerçeğini hesaba katarak, "Kutsal yazıları" getirdiler ve bunu "ilâhî vahyin bir ürünü", "mutlak ve hatasız hakikatin kaynağı" olarak yerleştirmek kararını verdiler.

– İlginç, peki İncil için neden başkalarını değil de sırf bu kitapları seçtiler? – diye soruverdi Ruslan. – Tesadüfen mi?

– Tam aksine. Sadece ön yargısız bir şekilde İncil'in kanonize edilmiş şu kitaplarına bir göz at, kimlerin yazdığına falan ve bizzat bu kitapların "yasallaştırılması" girişiminin hangi çevrelerden çıktığını hemen anlamış olursun. Bildiğimiz "Eski Ahit" olsun, içerisinde öbür kitapların yanı sıra "Musa'nın beş kitabı" olarak dedikleri Musevilik dininin kutsal kitapları ilk sıralarda duruyor. Veya "Yeni Ahit" olsun, Gamaliel'in adamları tarafından yazılmıştı, yani aslında yine aynı Arhont çevresinden çıkma adamlar tarafından. Tıpkı "Eski Ahitte", Yahudi kâhinlerin kişisel dinlerini biçimlendirmek için kadim medeniyetlerin ilgi çekici bilgilerinden oluşan bir arka zemini kullanmış oldukları gibi, aynı şekilde "Yeni Ahitte" de İsa'nın Öğretisinin insanların ruhuna dokunduğu tohumlardan oluşan bir arka zemin üzerinden Pavlus'un öğretisi arz ediliyor ve Petrus'a övgüler yağdırılıyordu... Ancak bunlar insan işinden başka bir şey değil... Şöyle ki, sırf bu kitapların kanonik kitaplar hâline gelmesi, aslında bu işin arkasında gerçekte kimlerin durduğuna işaret ediyor. Ve yüzyıllar içerisinde Pavlus'un direktifleri nasıl bir siyasî etkinlikle işlemeye başladılar, özellikle de din devlet zemini üzerine oturmaya başladığı zaman! Orta çağlarda Katolik kilisesi hükümranlık sürdüğü devirlerde şu "sloganı" atıyordu: "Bizimle olmayan, bize karşı demektir". "Batıl inanç" sahibi olmakla suçlanan kaç milyon insan öldü o zamanlarda. İşin aslında, bu tam anlamıyla gerçek bir zulüm ve iktidar savaşıydı. Arimancı bir demokrasi: "Güçlü olan haklıdır".

Ancak tüm bunlarla ilgili şunları söylemek isterdim. Her şeye rağmen, insanlar İsa'nın Öğretisini bir dine dönüştürmüş olsalar bile, O'nun söylediği çoğu şeyi tahrif etseler bile, ayinler getirip, maddî şeylere tapınsalar bile, büyük ticaretin bütün şu hiyerarşik pisliğine ve siyaset bataklığına rağmen, yine de İsa'nın dahiliği ve öngörüsü sayesinde bu dinin içerisinde O'nun Öğretisine ait hakiki tohumlar sadece ve sadece muhafaza edilmekle kalmamıştı. Bizzat bu tohumların sayesinde birçok insan sonrasında bu dinin aracılığıyla bile olsa gerçek kurtuluşa ermişlerdi. Zira insan Tanrıya nasıl hitap ederse etsin, O'na doğru hangi yolla yürürse yürüsün, eğer ki O'nun karşısında açılıyorsa ve nasıl diyorlar, tüm ruhu ve kalbiyle maddî dünyanın pisliği ve bataklığı arasından âdeta bir lotus çiçeğinin saflığıyla açılıyorsa, o zaman onu Kurtuluşuna engel teşkil edecek hiçbir maniâ olamaz. Tanrısal kıvılcım olarak dedikleri şey, yani ruh, yalnızca manevî saflık içerisindeyken açılıyor. Bu saflığa ulaşmak için ise sadece olarak İnsan olmak, Sevgi ve İyiliğin baskın olduğu bir Varlık olmak gerekiyor.

Nikolay Andreyeviç kısa bir aradan sonra belirtti:

– Bakıyorum da, bir Öğretinin dine dönüştürülme şeması ilke olarak neredeyse hep aynı. İlk başta Öğreti geliyor, bir kural olarak Bodhisatvanın veya manevî aydınlanmaya ermiş bir İnsanın Öğretisi geliyor, ardından ise kültler, ayinler ortaya çıkıyor.

Sensei onaylayarak ilâve etti:

– Mesele ne biliyor musun, Şambala'dan bir Bodhisatvanın Öğretisi saf hâliyle birçok insan ruhunu uykudan uyandırmaya kadirdir, olgunlaşmış ruhlar içinse bu, tıpkı bir kelebeği yırtılmış kozasından özgür bıraktığı gibi, insanı maddiyattan özgür bırakan dâhilî bir dürtü,

ezoosmos oluyor hepten. Fakat hatta insanlar bu Öğretiyi dine dönüştürdükleri zaman bile, üzerine din inşa edilmiş gerçek Öğretinin tohumları her şeye rağmen manevî insanlara fayda sağlayacaktır. Kült ve ayinlere gelince ise...

Mesela şu Konstantin'i ele alalım. O, devlet dinini inşa etme şemalarını fiilen hem kendi pontiflerinden, hem antik dinlerden ve aynı zamanda da Doğu dinlerinden ödünç almıştı, yani Hristiyan dinini organize edenlerin "putperest" olarak adlandırdıkları ve her fırsatta çamur attıkları dinlerden. Şu dinlerde ise hem ayinler, hem merasim yürüyüşleri, hem de ki ihtişamlı tapınaklar inşa etmek ve din adamlarının yüksek mevkisi gibisinden her şey vardı. Ancak bu konuyu daha derinden irdelersek, tüm şu din saçmalığının neden gerekli olduğunu falan, Ariman'ın daha Babil'de, Esagila'da hüküm sürerken söylemiş olduğu basit gerçeğin anlamı ortaya çıkmış oluyor: "Azamet ve esrarengizlik, halkın en çok ilgisini çeken şeyleri oluşturuyor".

Hatta günümüz insanlarına bile baksana bir! Pek az kimseler, içlerinde hissettikleri Tanrı Aşkıyla, maddiyat çirkefinden ruhlarını kurtarmaya duydukları yegâne arzuyla yanıp tutuşuyor ve kendi başlarına Tanrıya gelmiş oluyorlar. Çoğunluk itibarıyla insanlar günlük kişisel sorunları ve günü birlik ihtiyaçlarını karşılama kaygısıyla maddiyat takıntısı içerisinde yaşayıp gidiyorlar. Birçokları kendilerine acıma hissiyle yaşıyor ve gururlarını teselli ediyorken, aynı zamanda da en azından kendilerine benzer varlıkların üzerinde ufacık dahi olsa bir güç elde etme uğruna mücadele veriyorlar. Böyle insanları Hayvansal başlangıcın dalgasından koparmak çok zor. Maddî bedenlerinde ciddi sorunlar ortaya çıkmaya başladığı veyahut da kritik durumlara düştükleri zaman, bir tek bu vakit Tanrıyı hatırlamaya başlıyorlar. Ve bu da günümüzde, birçok insanın okumuş etmiş oldukları, uygarlığın teknolojik olanakları sayesinde bilgiye erişimleri olduğu bir zamanda, dünyanın farklı farklı milletlerinin geçmişteki manevî mirasları ile şahsen yakından tanış olma olanağına sahip oldukları bir zamanda gerçekleşiyor. Onlar mukayese edebilme, karşılaştırabilme, inceleyebilme ve en azından Tanrının ne olduğunu az dahi olsa hissedebilme, insanın bu maddî dünyaya niçin yerleştirilmiş olduğunu anlayabilme olanağına sahipler. Ve böylesine bir imkâna sahipken, insanların birçokları bununla ilgili düşünmek dahi istemiyorlar, üşeniyorlar. Onlar için Arhontların hazır direktifleri doğrultusunda yaşamak daha kolay, bu yüzden de Arhontlar tarafından belirlenmiş "Herkes nasıl yaşıyorsa, ben de öyle" gibisinden hayatî kriterleri baş köşeye koyuyorlar. Ve bunun uğruna insanlar güçlerini harcıyor, Hayvansal başlangıçlarının dizginsiz dalgaları üzerinde boş bir kayık gibi okyanusta sallanıp duruyorlar.

Sensei susuverdi: Stas ağır bir iç çekti ve boynundan sarkan İsa'nın çarmıha gerilmiş olduğu bir haçı ellerinde çevirdi:

– O zaman şu haçı göğsümde taşımakla ben aslında İsa'yı çarmıha gerdiklerini kabul mü etmiş oluyordum? Yani aslında ben İsa'ya değil de, O'nu satan Yahuda'ya, O'na ihanet eden Petrus'a ve O'nun Öğretisini tahrif eden Pavlus'a mı tapınmış oluyorum?

– Hayır, – diye itiraz etti Sensei. – Tabii, İsa'nın çarmıha gerilmesinin sembolü olan haç ile aşırıya kaçtılar biraz. Ama gene, tüm bunlar politik hesaplar ve onların dogmaları üzerine inşa ediliyordu. Fakat haç simgesinin kendisiyle ilgili şunları söylemek isterdim size. Şöyle ki, artık dediğim gibi, bu simge Yahudilerin "putperest" dinler olarak söyledikleri başka dinlerden ödünç alınmıştı. Bu dinler ise şu sembolü ta en başından beri, kadim mi kadim zamanlarda insanlara verilmiş ilimlerden benimsemişlerdi. Ve Hristiyanlık dinini inşa eden şahıslar da haçı başlıca sembol olarak seçerken aslında onun gerçek değerinin ve anlamının farkında olmadan, sadece olarak "putperestler" arasında popüler olduğundan dolayı, yani kendi dinlerine olabildiğince fazla sayıda insan çekebilmek için yapmışlardı.

İşin aslındaysa haç, kutsal değerlerden bir tanesi oluyor. Örneğin, eğer bildiğimiz kareyi ve daireyi ele alırsak, bu işaretlerin anlamı iç ve dış alanların sınırlandırılmasına işaret ediyor. Haç ise merkeze, yani başlıca istikametlerin **içeriden dışarıya** formülüne göre gittiğine işaret ediyor. Haç, kadim çağlardan beri insanın modeli olarak yorumlanıyor çünkü insan mahiyeti itibarıyla kendine özgü bir merkezdir. İnsan kendi seçiminde özgürdür. Ve kendi içinde kendisini nasıl oluşturduysa, kaderinin dış tezahürleri de buna bağlı olarak gerçekleşmiş oluyor. Haçın birçok halkların kültüründe bir bütün olarak ruh ile maddeyi simgelemesi, yaşam ve aynı zamanda da ölümsüzlük hiyeroglifi anlamına gelmesi, "özel ilgi odağının" işareti, ölümün, kesişme noktasının, evrimdeki sınır direğinin hiyeroglifi olması da boşuna değildi. Bundan başka haç, daha Antik Mısır'da insanın davranış ve düşüncelerini, yani onun hayatı boyunca biriktirdiği irade gücü ve arzularını tartan ve Osiris'in mahkemesinde bulunan teraziyi simgeliyor Yani çocuklar tüm bunlar öyle boşuna değil.

Bazı insanların ilimleri dine dönüştürmesi falan, bunlar sadece olarak birer insan işinden ibaret. Zira temiz insanlar, nefretten arınmış insanlar gerçeği ruhlarıyla hissediyorlar. Böyle insanlar fazladan sözlere, kanıtlara, mucizelere ihtiyaç duymuyorlar. Onlar sadece olarak kendi içlerinde yaratmış olduğu her şey için Tanrıya duydukları Aşk ve Şükran dünyasında yaşıyor ve bütün amel ve düşünceleriyle onların İnsan ismine lâyık, gerçek insanlar olduklarını Tanrıya gösterebilmek için çaba sarf ediyorlar.

Uzun süren bir sessizliğin ardından Viktor bu konunun devamının gelmesini beklemekten umudunu keserek konuştu:

– Evet, tarih gerçekten insanı hayran bırakıyor, eğer daha fazlasını söylemezsek tabii...

– Hiç deme ya, – diye hemfikir oldu Jenya. – Umutsuz kafama ne kadar da çok faydalı bilgiler teşrif buyurdular.

– Hele bir de teşrif etmeseydi! – el altından sırttı Stas. – Kafadaki kuraklık ne zaman böyle yağmur görmüş?!

Arkadaşlar gülüştüler, Jenka ise hemen arkadaşına karşılık vermeye acele etti:

– Ulan, eline geçen her şeyle benim toprağımı sulamaktansa, kuraklıkta yaşamak daha iyi!

– Aşırılığa ne gerek var? – gülümseyerek söyledi Sensei. – Olabildiğince çok şeyler öğrenmek gerekiyor, ancak bu arada da neyi öğrendiğini düşünmek lâzım.

– Evet, ne kadar da çok yeni şeyler var, – havadaki izlenim dalgasına katıldı Andrey. – Böyle şeyleri daha başka nerede duyabilirdim ki?

– Sizler için bunlar belki de yeni şeyler, – diye omuzlarını silkti Sensei. – Gerçi daha fazla güzel kitaplar okursanız daha az hayret etmeye başlayacaksınız.

– Yok öyle deme Sensei, – diye itiraz etti Nikolay Andreyeviç. – Bu noktada çok bilgili insanların bile ciddi ciddi düşünecek nedenleri var. Tamam, okumasına okudum. Ama okuduğun şeyleri böylesine sıra dışı bir bakış açısı altında inceleyebilmek için gerçekten de kitaplarda yazdığından daha fazla bilgiye sahip olmak gerekiyor.

– Orası doğru! – diye onayladı Volodya.

Jenka "tevazuyla" parmaklarının kemiklerini şaklatarak utangaç utangaç konuştu:

– Ben, tabii ki de, bilgin birisi değilim ve diyorlar bana "cahil", ama bundan sonra tüm Arhontlar alacak benden büyük fitil!

Ekibimiz yeniden gülüşmeye başladı.

– Tabii, tabii sen de az fitil değilsin ama! – diye dalga geçti Stas. – Ee, ne yapacaksın onlara peki?

– Boşuna gülüyorsun, daha benim tüm fitil yakma yeteneklerimden haberin yok, – arkadaşların gülüşmesi eşliğinde belirten Jenka daha ciddi bir sesle söyledi: – İmhotep yapmıştı ama, benim yapamayacağımı kim söyledi?!

– İmhotep mi? Fazla yükseklerden uçmuyor musun?

– Çok doğru Jenya! – diye delikanlıya destek verdi Nikolay Andreyeviç. – Nasıl derler,

Her yol bir adımdan başlıyor,
Her bir adım ise yürüme arzusundan.
Faaliyetlerine küçük şeylerden başlayan kişi,
kısa sürede büyük şeylere de gelebilir.

– Vay be! Duydun mu, akıllı insanın ne dediğini, – arkadaşına işaret eden Jenka memnun memnun konuştu. Ve ardından ciddiye bir tavırla Sensei'e hitap etti: – Sensei, hani Şu Graal'e ilişkin bir şeyler söylüyordun sanki?

Büyük ağabeyler Jenka'ya bakarak gülümsemelerine rağmen onun bu konuya ilişkin yaptığı girişime destek verdiler. Sensei ise saate bakarak söyledi.

– Uzun bir hikâye... Yarım sa erkenden kalkmak lâzım. Üstelik odunlar da yanıp bitti.

– Hepsi bu mu?! – diye gülümsedi Jenya.

Arkadaşlar hayal kırıklığı ve espriyle hoşnutsuzluklarını dile getirerek bir ağızdan konuştular.

– Sensei, sen hiç merak etme, – genelin düşüncesini dile getirdi Viktor. – Odunları biz hemen buluruz, hatta çay bile demleriz.

Nikolay Andreyeviç de şu toplu "ikna etme çabalarına" kendi katkısını yaptı:

– Uykumuzu evde de alabiliriz. Sahiden de Graal'e ilişkin daha fazla şey öğrenmeyi çok istiyoruz. Seninle böyle "elzem şeylerden" rahat rahat konuşma fırsatını kim bilir bir daha ne zaman yakalarız.

– Vay sizi komplocular, – diyerek gülümsedi Sensei. – Tamam, hadi gidip odun toplayalım biraz.

– Oo, biz şimdi hallederiz! – yerinden fırlayan Jenka fenerlerden birisini eline aldı.

Ekibimizde bir koşturmaca başladı. Az sonra büyük ağabeyler bir yerlerden dal budak, kuru kamış sürükleyip getirdiler. Ve sönmekte olan ateşimiz yeniden alevlenmeye başladı. Su kaynattık. Gerçi çayı da hepimizin yerine sadece Sensei ve Nikolay Andreyeviç içiyorlardı. Bizse kendimizi sıcak giysilerle sarıp sarmalamakla yetinmiştik, oldukça soğuk bir akşamüstü olduğundan dolayı ateşin etrafında sıkı bir çember hâlinde oturuverdik.

* * *

– Evet, İsa'nın sayesinde Graal yeniden bu dünyaya getirilmişti, – diyerek hikâyesini anlatmaya devam etti Sensei.

– Graal, bir Ses mi? – diye netleştirmek istedi Kostik.

– Evet. "Graal", Başlangıçtaki Sesin adapte edilmiş formülü oluyor. Daha basit bir dille söylersek, esas matrise değişiklik yapma yoluyla maddeyi yeniden düzenleme yeteneğine sahip muazzam bir gücün kaynağı olan karmaşık bir ses kombinasyonu, – diye izah eden Sensei anlatısına devam etti. – İşte, artık anlattığım gibi, İsa'nın gözaltına alınması öncesinde gerçekleşen son akşam yemeğinde bugüne kadar hâlâ mahrem bir sır olarak kalmaya devam eden çok önemli bir olay olmuştu gerçekten de. Şöyle ki, İsa "Graal"i sırf bu akşam yemeğinde Magdalalı Meryem'e vermişti. Bu ise şu şekilde gerçekleşmişti.

İsa artık ona ihanet ettiklerini ve ihanet edenlerin de bu yemekte bulduklarını biliyordu. Bu yüzden de öğrencilerine Kendisi yokken ne yapmaları gerektiğini anlatmaya başlamıştı. Fakat öbürlerinin ve aynı zamanda da sağ tarafında oturan Magdalalı Meryem'in hüznünlendiklerini görünce İsa şöyle dedi: "Ne diye hüznünlüyorsunuz, Benim bedenimden dolayı mı?". Ve tahta çanağına ekmek parçaları kırarak, öğrencilerine şu sözler eşliğinde dağıtmaya başladı: "Yiyin, zira Benim cismim neyse bu da odur" Ardından ise tahta kâsesine şarap dökerek yeniden öğrencilerine verdiği şunları söyledi: "İçin, zira çok yakında bu kâsede Benim kanım olacaktır". Ve ardında şöyle dedi: "Bense, Benim inancım sizde yaşadığı müddetçe sizinle birlikte olacağım". Yeri gelmişken, sonradan, Pavlus öğretisinin yorumuna göre bu cümleler artık tamamen farklı bir şekilde ve farklı anlamlarda ifade edilmişti.

– Yani İsa kendisini tutuklayacaklarını artık biliyor muydu? – şaşkın şaşkın konuştu Yura.

– Biliyordu.

– O zaman tutuklanmaktan kaçınmak için kaçabilirdi ama.

– Kaçamazdı. Çünkü O'nun insanların dünyasına gelişi ve O'nun Görevi, insanların kişisel seçimlerinin, onların maneviyat ve maddiyata ilişkin arzuları arasında yapacakları seçimlerin üzerine inşa edilmişti... Neyse işte, akşam yemeği henüz devam ederken İsa bıçak yardımıyla ekmeğe dağıttığı tahta çanağının (yemek) içine Birincil Sesin veya bin yıl aradan sonra "Graal" olarak isimlendirecekleri şeyin formülü anlamına gelen yazıyı çizdi. Ve akşam yemeği sona doğru geldiğinde hepsi İsa'nın, ekmeğe için olan tahtadan çanağının üzerine koyduğu tahtadan şarap kâsesini Magdalalı Meryem'e nasıl verdiğini görmüş oldular. Bunları Magdalalı Meryem'e verirken O'nun tarafından şu cümleler söylenmişti: **"Bu Benim Kilisemin Magdaliasıdır, Babamın adına birçokları için istekte bulunan ve birçok şeyi elde eden. Ve Benim Babama iman eden her bir kişi bu günlerde ve arkasından gelen günlerde, onun kutsallığının meyvesinden gıdalanacak ve onun adına dilekte bulunan her bir kişi karşılığını alacaktır".**

Genel itibarıyla İsa çok bilgece davranmıştı. Zira o akşam yemeğinde, artık dediğim gibi, hem dostlar hem de ki hasımlar bulunuyordu. İsa'nın Magdalalı Meryem'e içerisinde muazzam bir güç bulunan bir çeşit sırrı vermesi gerektiği O'nun yakın öğrencileri tarafından biliniyordu. Fakat bunun ne tür bir sır olduğu ve O'nun bunu nasıl yapacağı onlar için bir soru işareti olarak kalıyordu. Bu ilimlere vakıf olan bir tek Magdalalı Meryem, İsa'nın şarap kâsesiyle üstünü örterek kendisine teslim ettiği tahta çanak üzerinde bulunan şu yazının ne kadar değerli bir şey olduğunun farkındaydı.

İsa'nın bilgeliği hem de bu hareketiyle aslında tedbirli davranarak Meryem'in kendisinden belayı uzak tutmasında ortaya çıkmıştı. Şöyle ki, birçokları şu "Büyük Sırrın" her nasılsa bu şarap kâsesi ile ilişkili olduğunu düşünmüşlerdi. İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonra bu kabın içerisine İsa'ya ait birkaç damla kanın dökülmesinin ardında ise artık birçokları bizzat bunun İsa'nın ima ettiği şey olduğuna inanmış oldular. Dahası, elinde bu kâsenin bulunduğu ortaya çıkan Aramatyalı Yusuf da bu olaylardan sonra apar topar Yahudiye'yi terk ederek bahsi geçen cismi kendisiyle beraber götürmüş oldu. Bunun ardında da "Hür taş ustaları" onun sırf, İsa'nın ima ederek bahsetmiş olduğu, dünya egemenliği veren ve güç sağlayan bir şeyi kendisiyle beraber götürdüğünü varsayarak peşine düştüler.

Aslıdaysa "Graal" Magdalalı Meryem'de kalmıştı. Onun yardımıyla Meryem, istediği bir anda Tanrının dünyasına gitme olanağı veren dâhili bir gücü açmakla kalmamıştı. Meryem'in yüceliğini ve ruhunun saflığını da takdir etmek lâzım, çünkü o kendi üzerine muazzam bir sorumluluk alarak aynı zamanda ıstırap çeken insanlara yardım edebilme uğruna haricî gücü de açmıştı. Magdalalı Meryem'in bu seçimi, olağan üstü bir manevî kahramanlık davranışıdır. Zira üstün dünyayı tanıdıktan, İnsanın üstünde bir Varlığa dönüştükten sonra o, Dünyada, şu cehennemde kalmış, yani aslında ıstırap çeken milyonlarca insana yardım edebilme adına iki dünya arasında asılı kalmıştı. Ve bunun sayesinde de Meryem ana aracılığıyla ıstırap çeken insanlara hâlâ muazzam bir manevî yardım geliyor. Bizzat o, artık iki bin yıl boyunca insanlara zuhur ediyor. Eğer bu soruya dikkatli bir yaklaşım sergiliyorsanız, yine aynı Hristiyanlıkta olsun, iman edenlerin dua ve yardımlarına

bizzat Meryem ananın geldiğine ait bir sürü kanıt bulacaksınız, üstelik birçokları istek tek başlarına, isterse de kalabalık içerisinde tamamen gerçek bir şekilde görüyorlar onu. Hatta günümüze kadar şöyle bir rivayet muhafaza edilmiş, ermişlerden birisi vefat edip cennete gittiğinde saygılarını iletme ve yaşadığı sürede kendisiyle başka insanlara gösterdiği yardımlardan dolayı şükranlarını sunmak için ermişler arasında Meryem anayı aramaya başlamış Fakat onu cennette bulamayınca ermişlere onun nerede olduğunu sormuş. Bunun üzerinde de ermişler onu cennette bulamayacağını zira onun hâlâ yeryüzünde ıstırap çeken insanlara yardım ettiğini söylüyorlar.

– Evet ama Meryem ana sanki İsa'nın annesi olmuyor mu, – diye konuştu Stas.

– Oluyor. Çünkü Magdalalı Meryem sık sık insanlara zuhur etmeye başladığında kilisecilerin bunu her nasılsa izah etmeleri gerekiyordu, dahası zaten onu küçük düşürmek ve hatırasını "cemaatlerinin" gözünde ayaklar altında almak için Magdalalı Meryem'i bir hayat kadınıymış gibi, tövbe etmiş günahkarmış gibi kaleme vermişlerdi. Ne var ki, Meryem ana iman etmiş insanlara zuhur etmeye devam ettiği için de onun İsa'nın annesi Meryem ana olduğu anlayışı, Büyük ana gibi sayılıp sevilmesi anlayışı yaygınlık kazanmıştı. Fakat bu artık insan yorumundan ibaret, insanlar he şeyi kendi kafalarına göre değiştirmeyi çok seviyorlar. Gerçi hani Magdalalı Meryem'e, Meryem ana veya İsa'nın anası gibi hitap etmeleri hiçbir şeyi değiştirmiyor. Meryem'in gösterdiği yardım bundan dolayı azalmış olmuyor. Zira bu noktada bütün mahiyet onun tarafından elde edilmiş ilâhî güç ve kadınsal başlangıçta saklı.

Nikolay Andreyeviç nezaketle belirtti:

– Ancak benim bildiğim kadarıyla erken Hristiyanlık dönemlerinde Meryem ana kültü zaten mevcut değildi.

– Evet, Gamaliel'in adamları tarafından organize edilmiş ve Pavlus'un dinine dayanan, bundan dolayı da doğal olarak Arhontların yasalarına uygun olarak eril başlangıcın baskınlığının desteklendiği Hristiyan cemaatlerinde mevcut değildi. İsa'nın gerçek öğrencileri, O'nun Öğretisinin gerçek takipçileri arasında ise bizzat eril ve kadınsal başlangıçlar arasındaki uyum teşvik ediliyordu, çünkü İsa bunu öğretiyordu. Onların arasında, Yunanca'dan çeviride "sevgi akşamları" anlamında gelen ve agapa dedikleri toplantılar düzenleniyordu. Bir zamanlar İsa'nın kendi öğrencileri arasında düzenlemiş olduğu bu müşterek gizli akşam toplantılarında sırf kadınsal başlangıcın baskınlığı desteklenmiş oluyordu.

– Agapa mı?! İlginç, peki Agapit isminin bu kavramla herhangi bir bağlantısı var mı? – diye soruverdim ben.

– Agapit ismi Yunan kökenine sahip ve "Aşkta bulunan" anlamına geliyor.

– Bir türlü anlamıyorum, kadınsal başlangıçta İsa'nın bu kadar önem vermesini gerektirecek ne var öyle? – merakla sordu Viktor.

– Kadınsal başlangıçta, yaşam gücünün kaynağı saklı. Ve eğer onu açarsanız, açmak ise sadece manevî bakımdan, üst düzey Aşkın ifade edilmesiyle mümkün, o zaman hayırlı

işler için kullanabileceğiniz ve hem de Nirvana'ya temas etmeye olanak sağlayan muazzam bir güç ortaya çıkmış oluyor. Dünyanın farklı farklı milletlerinin kadim rivayetlerinde, yaşam gücünün bu kaynağını sizce niçin ölümsüzlükle ilişkilendiriyorlardı? Çünkü bu **Allatın** yaratıcı gücüdür! Bu yaşam gücünün kaynağı, hem dünyanın başlangıçtaki yaratılışında hem de Evreni meskun kılan varlıkların yaratılışında, Dünyanın ve onun başlıca yaratıcı gücü olan suyun yaratılışında yer aldı. **Bizzat bu yaşam gücünün kaynağı sayesinde, insan soyunun ilk temsilcisi olarak kadın yaratılmıştı. Ve ancak çok daha sonradan, ilk erkek kadından doğmuştu.** Ve bu tamamen kanıtlanabilir bir şey. Genetik biliminin gelişmesiyle bilim adamları er yada geç kadın kromozomlarının erkek kromozomlarına göre çok daha, altını çiziyorum, çok daha yaşlı olduğu gerçeğine ulaşacaklar. Ve bununla ilişkili olarak sonrasında genetik alanında ve insan evriminin anlaşılmasında bir dizi önemli keşifler daha yapılacaktır. Dahası, hatta şimdi bile **insan embriyonunun** (genetik koda uygun olarak biçimlenmekte olan gelecekteki kadın veya erkek cinsiyetinden bağımsız olarak) gebe kalımdan sonraki **ilk birkaç hafta boyunca kadın bir birey** gibi gelişmekte olduğu artık sır olmaktan çıkmış bir gerçek!

Bu yüzden de kadınsal başlangıçta çok güçlü bir yaşam gücü kaynağı saklı. Bunun farkında olan Ariman da insanların bu kaynağa erişmelerine engel olmak için elinden geleni yapıyor, bu yüzden de bu ilimleri ve kadınsal başlangıcın önemini çarpıtarak her türlü karşı koymaya çalışıyor. Ve bu noktada da onun yordakçıları bulabildikleri tüm imkânları kullanmaya devam ediyorlardı: kana susamış tanrıçaların kültlerini insanlar arasında yaygınlaştırarak insan kurban verme ayinleri aracılığıyla korku ve nefret hislerini ateşlemekten başlayarak, ataerkil kültü yüceltilirken kadının insanlığın başına gelmiş tüm belaların sorumlusu aşağılık bir varlık düzeyine düşürülmesine varacak kadar. Ve bir kural olarak Ariman'ın buna benzer... "önleyici tedbirleri" Arhontlar tarafından insan toplumu içerisinde kitlesel ve de aleme ibret olacak şekilde hayata geçiriliyordu...

– Kitlesel ve aleme ibret olacak şekilde, – düşünceli düşünceli mırıldandı Nikolay Andreyeviç, – anlaşıldı. Korku, öfke ve ıstırap... üstüne gel sürekli süren korkutmacalar ve bir sonuç olarak kitlesel psikolojik hastalıklar. İsterik psikozlar, bilincin ve bilinçaltının bölünmesi...

Tam bu noktada Nikolay Andreyeviç aniden susarak sanki aklına gelen yeni bir fikirden dolayı canlanarak soru dolu bakışlarını Sensei'e çevirdi.

– Tamamen doğru, – diye onayladı Sensei. – Ve biz tekrar ilişkin sorunların ortaya çıktığı insan bilinç altısı bölgesine geri dönmüş oluyoruz.

Sensei'in bu yorumu bizim için tam olarak anlaşılır değildi. Anlaşılan bunun öncesine onunla Nikolay Andreyeviç arasında insan bilinç altısı alanı ile bağlantılı herhangi bir özel konuşma gerçekleşmişti.

– Evet, evet, evet, – aceleyle konuştu Nikolay Andreyeviç. – Çünkü bilinç altı insan psikolojisinin bir parçasını oluşturuyor, üstelik devasa boyutlardaki ve de etkileme bakımından önemli bir kısmını oluşturuyor, erkeklerde bizzat bir kadın suretinde, bir kural

olarak sevdiği kadının suretinde ortaya çıkma eğilimi gösteriyor. Analitik psikoloji buna benzer örnekler açısından fazlasıyla zengin ve bu örnekler on binlerce sayıdaki ampirik deneylere, rüya araştırmalarına, hayal kurmalarına ve sembollere dayanıyor. Buna benzer suretin sert bir şekilde bastırılması durumunda dâhilî bir çelişki ortaya çıkıyor ve bu da sonuçta saldırganlık şeklinde kendini açığa vuruyor...

Sensei yalnızca onaylamakla yetinerek dikkatimizi bu konuya fazla çekmeden anlatmaya devam etti:

– Fakat Ariman'ın bütün çabalarına bakmayarak sözü geçen yaşam gücü kaynağına ilişkin bilgiler insan toplumu içerisinde kalmaya her zaman devam etmişti. Hatta bu bilgiler herhangi nedenlerden dolayı kaybedildikleri zamanlarda bile Şamabalanın Bodhisatva'ları veya onların yardımcıları olan Mejan'lar, Mahremci'ler, Vejan'lar tarafından tekrar dünyaya getiriliyordu. Sadece olarak özgül özelliklerinden ve de Arhontların etkin karşı durmalarından dolayı bu bilgiler bir sır olarak muhafaza ediliyor ve bunları algılamaya manevî yönden hazır olan insanlara aktarılıyordu.

Gerçi bu gizli ilimlerin üzerinden takipçilerin kitlesel kültler meydana getirdiği iki olay olmuştu. Bu olayları tetikleyen şey de, gerçi farklı devirlerde yaşamış olsalar bile Birincil Sesin formülüne sahip olma şerefine nail olmuş iki kadının manevî seçimleri olmuştu. Örneğin, milâttan önce IV bin yılın sonlarına doğru Sümerlerin Uruk kentinde Veja İnanna tarafından organize edilmiş olan gizli bir örgütten büyümüş Sümer tanrıçası İnanna ("göklerin efendisi") kültünün ortaya çıkması olayı bu şekilde gerçekleşmişti. Bu gizli topluluğun simgesi, çoklu taç yapraklara sahip rozet biçiminde tasvir edilmiş olan bir lotus çiçeği idi. Onların çivi yazısındaki simgeleri, ideogramları ise çağdaş bilim adamları tarafından gerçek anlamı bilinmediği için İnanna tanrıçasının isminin anlamı gibi nitelendirmiş oldukları kanca şeklinde bükülmüş kamış düğümü idi. Ve bu organizasyon, üyesi olan insanların kişisel manevî gelişimlerinin yanı sıra aynı zamanda da en başından beri var olan belirli ilimlerin ve "Lotus çiçeği" uygulamasının insanlar arasında yaygınlaştırılmasına vesile olmuştu. Tabii Ariman onlara ulaşınca dek. Üstelik onların manevî faaliyetleri olabildiğince verimli olmuştu. Bu ilimler insan ruhları arasında o kadar geniş bir yankı uyandırmıştı ki Ariman, bu popüler hareketin ideolojisini çarpıtarak yeniden inşa edebilmek için bin bir dereden su getirmek zorunda kalmıştı. Onun çabaları sayesinde İnanna mitolojik bir karaktere dönüşmüş ve bereketi, cismani sevgiyi ve savaşı temsil eden bir Sümer tanrıçası niteliğinde takdim edilmişti. Ve bu hareketin ortaya çıktığı zamanın üzerinden ne kadar çok süre geçtikçe bir o kadar fazla miktarda insanî nitelikleri ve kimi zaman da en iyisinden olmayan davranışları bu tanrıçaya isnat ediyor ve bir o kadar fazla olarak tüm bunların doğmuş olduğu o manevî tohumlardan uzaklaştırıyorlardı onu.

Veya başka bir örnek niteliğinde, Eski Mısır'da rağbet gören ve de bir zamanlar Bodhisatva Osiris ile bağlantılı olarak İsis ismindeki bir kadının gerçek prototipinden alınma İsis tanrıçasına dair çok daha eski bir kült daha var... Eski Mısır'da manevî ilimlere dair tohumlar çok daha uzun süreliğine muhafaza edilmişti çünkü insanların büyük bir çoğunluğu

İmhotep gibi insanların sayesinde oldukça uzun süren bir zaman aralığında maneviyata yönelik olarak yaşıyorlardı. Bu yüzden de İsis kültü Mısır'ın kendisinde bin yıllık bir süre boyunca ayakta kalmakla kalmamış fakat hem de Yunan, Roma dünyasında oldukça geniş bir popülerliğe sahip olmuştu. Gerçi artık yeteri kadar sıradan insan algılaması düzeyine inse bile.

Nikolay Andreyeviç Sensei'i dinledikten sonra konuştu:

– Hiç deme ya, geleneksel olarak terazinin kefesini eril başlangıçtan yana bastıran toplumsal önceliklerimiz mevcut olduğu sürece, şu yüz yılların katmanları arasında kalan hakikati görüp, farkına varmak çok zor.

– Evet ama bu öncelikle bakan kişinin düşüncelerinin saflığına bağlı, – diye cevap verdi Sensei. – Neyse işte, İsa'ya geri dönersek. O kendi öğrencileri arasında, kadınsal başlangıcın öncelikle yaratıcı bir güç ve de sayesinde saf ilimlerin idrak edilmesinin açıldığı bir anahtar olarak büyük bir öneme sahip olduğu özgür bir topluluk oluşturdu. O'nun Magdalalı Meryem'e bir gülün üzerindeki yaşam veren damla diye demesi, onu nilüfer ile, lotus goncasının saflığı ve gücü ile mukayese etmesi boşuna değildi. – Ve biraz ara verdikten sonra Sensei ilâve etti: – Bu arada eğer o zamanlar Pontius Pilatus'un müdahalesi olmamış olsaydı, "Gaal"ın sahibi olarak Meryem'in dünyadaki kaderi de tamamen bambaşka olmuş olurdu. Şöyle ki İsa, artık söylediğim gibi, ihanetten ve kendisine karşı hazırlanan komplodan haberdar olduğu için bizzat Magdalalı Meryem'e öğrencilerinin başına geçmesi talimatını veriyor. Ve eğer bu böyle olmuş olsa ve de her şey İsa'nın düşündüğü şekilde yürümüş olsaydı o zaman şu an günümüzdeki İsa'nın Kilisesinin (belki de dünya çapında bu kadar yaygınlığa sahip olmasa bile) başında bir kadın duruyor, yani manevî yönüyle gelişmiş insan topluluklarında olması gerektiği gibi yaratıcı bir kadın duruyor olurdu.

– O hâlde İsa'nın kocaman bir manevî devrim gerçekleştirdiği ortaya çıkmış oluyor, eğer böyle ifade edebilirsek tabii, üstelik o zamanların toplumunda kadının konumunu göz önüne alırsak, kadınlara yönelik de bir devrimdi bu, – diye ifade etti Nikolay Andreyeviç.

– İsa sadece olarak hakikati anlatıyordu. İnsanlar ise, her zamanki gibi, her şeyi kendi kafalarına göre evirip çevirdiler, Arhontların da yardımıyla tabii.

– Ve sonuçta da şu an biz, tamamen ön yargılarla dolu bir insan uygarlığına sahibiz!

– Oysa her şey insanların ellerinde... Bu arada, dikkatinizi tarihimizdeki bir başka önemli gerçeğe daha çekmek isterim. Zira Slav halkının benzersizliği neden ibaret biliyor musunuz? Hristiyanlık aşılınmaya başladığı zamanlarda, Slavlar için İsa'nın dini olmaktan daha ziyade Meryem ananın, yani kadınsal başlangıcın dini olmuştu. Şunu da belirteyim, Rus topraklarındaki ilk taştan tapınağın temelleri 989 senesinde Kiev'de Vladimir tarafından atılmıştı. Ve Ondalık kilisesi (şöyle ki Vladimir kendi gelirlerinin onda birlik kısmını bu kiliseye armağan etmişti) olarak adlandırılan bu tapınak Kutsal Meryem Ana'ya adanmıştı. Eğer ki siz kiliselerin inşa edilme tarihini araştırırsanız, birkaç yüzyıl boyunca Rus topraklarında inşa edilmekte olan kiliselerin büyük bir bölümünün bizzat Meryem Ana onuruna inşa edildiklerinin farkına varırsınız. Ve bu durum da tesadüf eseri bir şey değildi.

Ve tarihçilerin de var saydıkları gibi eski kökenlerden, daha Neolitik çağda kadın doğurganlığının rağbet gördüğü Slav ecdadına kadar uzanmakta olan eski kökenlerden ortaya çıkmamıştı. Bütün bunlar hep şu geniş ve de Batı insanı için bir muamma olan şu Slav ruhunun derinliklerinden ortaya çıkıyor. Bu ruhun sayesinde Slavlar bilinçaltı düzeyinde manevî hareketin doğru olduğu yönü seçiyor ve ne tür tarihsel koşullar çerçevesine düşerlerse düşsünler hep manevî yaratıcılık yolunda ilerlemeye devam ediyorlar. Bu yüzden de Ortodoks Hristiyanlığı Rus topraklarında kendine yer etmekle kalmamış fakat hem de onun ayrılmaz bir manevî parçası hâline gelmişti. Ve kadınsal başlangıcın bu kültü, hatta Slav halkının İsa'nın Hakiki Öğretisinin ve de O'nun gerçek manevî mirasının varisleri olduklarına vurgu yapıyor.

– Çok ilginç, – diye tutkuyla konuştu Nikolay Andreyeviç.

– Gerçekten de, – diyerek onunla hemfikir oldu Viktor. – Gün gibi ortada olan bu şeyi daha önce fark etmediğime şaşıyorum valla?!

– Çünkü sen dünyaya Arhontların dayatmış olduğu bir dünya görüşünün perdesinden bakıyordun, – diye vurgu yaptı Sensei. – Bu yüzden de bariz şeyleri görmüyordun. Bu perde düştüğünde ise kendi ruhun için önemli olan, bu dünyadaki gerçek değerlerin farkına varmaya başlıyorsun.

– Orası doğru, – diye onaylayan Nikolay Andreyeviç sanki Sensei'in bu yanıtı aynı zamanda onu da ilgilendiriyormuş gibi konuştu.

– Yani Magdalalı Meryem, Graal'in açılması sayesinde kazanmış olduğu gücü hâlâ ellerinde bulunduruyor. Gerçi bin yıl aradan sonra Graal, Bodhisatva Agapit tarafından yeniden bu dünyaya getirilmişti. Ve tekrar seçim hakkı verilmiş oldu. Ne var ki Graal'e sahip olan insanlar bu hâkimiyet gücünü Magdalalı Meryem'in yaptığı gibi haricin üzerinde devreye sokmayı göz önüne alamadılar. Onlar sadece dâhilî gücü açmış oldular. Ne var ki, ortaya çıkmış sıra dışı yeteneklerini manevî hedeflerin önde geldiği ve de o zamanlar için tamamen yeni bir topluluk biçiminin organizasyonu ve geliştirilmesi amacıyla kullanarak Meryem'in davasına hizmet etmeye karar verdiler. Bizzat bu adamlar tarafından da sonrasında Tapınakçılar ismini alacak olan bir Tarikat organize edilmiş oldu.

* * *

– Tam olarak anlayamadım, – diye konuştu Andrey. – Peki, bu insanlar Graal'i nasıl elde ettiler? Agapit şahsen onlara mı getirdi?

– Hayır. Bir Bodhisatva olarak Agapit Graal'i dünyaya getirmişti, şahsen bu insanlara değil. Eğer ki İssa Graal'i somut olarak Meryem'e vermişiyse, öbür yandan Agapit olması gerektiği gibi "yazı tura atmıştı". Orta Doğuda bulunduğu arefede, bir zamanlar Süleyman'ın sarayı ve mabedinin olduğu Moriya dağının altındaki kadim mağaralarda bulunan taşların üzerinde Graal'in yazılarını bırakmıştı. Üstelik "Kutsal Sesin" bu formülünü dört ayrı kısma ayırmıştı. Graal'i arayan kişinin bu kısımları bulabilmesi için epey emek sarf etmesi ve en

önemlisi de bu formülü doğru bir şekilde bir araya getirmesi gerekiyordu... Aynoroz'da bulunduğu sıralarda Agapit yüksek maneviyatlı ihtiyarlara sadece Graal gücünün taşıyıcısı olan Meryem'e dair bazı bilgileri değil aynı zamanda da şimdiki Graal'in bulunduğu konuma dair bilgileri aktarıyor... Genel itibarıyla hakkını vermek gerekirse, Aynoroz'un Aynoroz olması da Agapit'in sayesinde, daha doğrusu oraya getirdiği ilimlerin sayesinde olmuştur.

– Agapit'in sayesinde,.. – düşünceli düşünceli konuştu Nikolay Andreyeviç. – ve Graal gücünün taşıyıcısı olan Meryem'in. – Ve hemen aklına gelen düşünceyi paylaşıverdi. – Oysa gerçekten de Aynoroz, Meryem ananın özellikle hayır duasını verdiği bir yer olarak görülüyor... Üstüne üstlük, bizzat Aynoroz dünya Ortodoks rahipliğinin merkezi konumuna gelmişti. Böylesine bir dünya şöhreti durduk yere çıkacak değildi ya?! Meryem Ananın Kutsal Dağı ziyaret ettiği ve bu yüzden de Aynoroz'un onun özel himayesi altında bulunduğuna dair rivayetten dolayı değil tabii. Anlaşılan, bu versiyon artık bu yere dair artmakta olan şöhretin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştı. Zira İsa'nın annesi, efsanelere göre başka bölgeleri de ziyaret etmişti. Hayır, burada yanlış olan bir şeyler var... Görünen, bütün bunların temelinde gerçekten de bazı ciddi ilimleri yatması lâzım, madem ki Aynoroz böylesine bir dünya şöhretine kavuşmuş oldu.

Sensei onun fikir yürütmelerini dinlerken onaylarcasına başını salladı sadece:

– Nasıl diyorlar, doğru yolda ilerliyorsunuz değerli yoldaş.

– Peki neden bu ilimleri emanet etmek için için Agapit herhangi bir başka yeri veya kenti değil de sırf Aynoroz'un seçmiş oldu? – diye merakla sordu Viktor.

– Aynoroz, sıradan bir yer değil. Burası bir zamanlar yapılan zulümlerden kaçıp bu yerlerde saklanan İsa'nın Öğretisinin gerçek takipçileri için bir sığınak olmuştur. Ardından ise Mısır ve Doğu'da Araplar tarafından zulümlere uğrayan rahipler onlara katıldılar. Sonrasında ise zaman aşımı içerisinde ayakta kalan başlangıçtaki ilimleri kutsal emanet gibi muhafaza etmekte olan ve inzivaya çekilmiş kendine özgü bir topluluk organize edildi. Resmiyette ise Aynoroz'un rahiplerin yeri gibi ilan edilerek, bağımsız bir rahiplik devleti olarak tanınması IX yüzyılın sonlarında gerçekleşmişti. Gerçi burasını devlet olarak isimlendirmek de, gereken hakimiyet yapısının mevcut olmaması nedeniyle doğru olmaz. İlk zamanlar burası, herkes tarafından saygı duyulan ve de bütün manastırlar tarafından bir yıl süreliğine baş rahip görevine seçilen manevî bir ihtiyarın başında bulunduğu rahipler topluluğu idi. Yani bu rahiplerin üzerinde piskopos gibisinden yüksek kilise yönetimi bulunmuyor ve sırf idari açıdan Bizans imparatoruna bağlı bulunuyorlardı. Fakat sonrasında Agapit'in bıraktığı ilimlerin doğurduğu manevî patlamanın ardından bu yerin insanlar arasında sahip olduğu ün hızla yayılmaya başlamıştı. Bu ise kendi sırasında Arhontların dikkatini çekince, onların faaliyetleri sayesinde Aynoroz'da hakimiyete karşı olan tutum da tedricen değişime uğramış oldu. Ve 1313 senesinde ise artık Aynoroz'u büsbütün Ekümenik Patrikhaneye tabi kılıyorlar.

– Yine 13 ve 13! – diye alayla gülümsedi Jenya.

– Agapit zamanında Aynoroz'da manevî olarak güçlü birkaç ihtiyar yaşıyordu. Bodhisatva Agapit de Graal'in bulunduğu konuma dair bilgileri işte bu insanlara emanet etti. Bizzat onların bu bilgileri lâıyk olan insanlara aktarmaları gerekiyordu.

– Sadece aktarmak mı? Peki neden kendileri bu bilgileri kullanmaya yanaşmadılar? – anlamayan Viktor soruverdi.

– Agapit sadece olarak Graal'in, yani üzerlerinde yazı olan dört taşın nerede aranması gerektiğine dair yol göstermişti. Başka bir şey değil. Graal arayışlarına doğru yola çıkmak içinse hatta Agapit'in bırakmış olduğu şu bilgilere sahip olsan bile ilk sırada fiziksel olarak uzun mesafeler katetmek gerekiyordu. Çünkü Agapit'in Graal'i gizlediği yer, hiç kimsenin aramaya cesaret edemeyeceği bir yer olan Filistin'de, Moriya dağının zirvesinde bulunan kadim mağaralarda bulunuyordu. İkinci olaraksa, Moriya dağının zirvesi o zamanlarda Müslümanların kutsal olarak kabul ettikleri bir yer gibi titiz bir şekilde korunuyordu ve taştan yüksek surlarla çevriliydi.

– Filistin'de mi? Müslümanların ne alâkası var? – anlayamayan Stas sordu.

– Moriya dağı nerede bulunuyor peki? – diye soruverdi Andrey.

– Kudüs'te, – diyerek açıklama yaptı Nikolay Andreyeviç. – Bir zamanlar orada Süleyman'ın Tapınağı bulunuyordu ve Yahudi rivayetlerine göre Ahit sandığının muhafaza edildiği yeri.

– Ancak esasında eğer bu dağla ilgili konuşmak gerekirse, insanlar için sahip olduğu sıra dışı çekiciliğe dair, bu noktada çok daha önemli olan husus milâttan önce IV bin yıllarında, yani bu toprakların Yahudiler tarafından ele geçirilmesinden çok daha uzun bir süre önce Mısırlıların bu dağın Doğu yamacında bulundurduğu ve de uzun bir süre muhafaza ettikleri şeyden ibaretti. – Fakat şimdiki konumuz bu değil. Bu topraklar daha milâttan sonra 637 senesinde Araplar tarafından ele geçirilmişti, – diyerek Stas'ın sorusuna cevap verdi. – Halife Ömer'in emriyle Tapınak tepesinde (Moriya dağına böyle de diyorlardı), Süleyman mabedinin harabeleri üzerinde "Kaya" mescidini inşa ettiler. Ona hem de Arapça'da "Kubbet'üs Sahra" gibi söylenen "Kaya kubbesi" de diyorlar. Burası Mekke ve Medine'den sonra İslam'da kutsal olarak kabul edilen üçüncü önemli yeri oluyor. Bu mescidin yanında ise onlar Meryem Anaya adanmış ve yarı yıkılmış bir hâlde bulunan Hristiyan bazilikasını onararak, burasını Mescid-i Aksa yaptılar. Müslümanların inancına göre Cebrail bizzat bu yerden Muhammed'i geceleyin yaptığı seyahatte göklere çıkarmıştı.

– Orada Meryem Anaya adanmış bazilika mı vardı?! – bu sefer artık Nikolay Andreyeviç şaşkınlığa uğramıştı. – Bak bunu bilmiyordum işte.

– Evet. Bu bazilika milâttan sonra VI yüzyılda Bizans imparatoru I Justinianus sayesinde inşa edilmişti. Üstelik bu bazilika yeraltı yerleşimlerin taştan yapılma kadim örgüleri üzerine inşa edilmişti. Gerçi, mabedin alanı hatırı sayılır ölçüde büyük kaya parçalarının kullanıldığı güçlü bir ek platform sayesinde genişletilmiş olmuştur.

– Demek, bu yerler Müslümanlar için de kutsal yerler olarak görülüyordu, – sonucuna vardı Stas. – O zaman burasını özel bir titizlikle koruma altında tutmalarına şaşmamak gerek.

– Eğer Kudüs'te Araplar olduğuna göre, sanırım Hristiyanların oraya girmesi imkânsız bir şeydi, – gibi yargıda bulundu Viktor.

– Neden imkânsız olsun ki, – diye itiraz etti Sensei. – Kudüs'te Hristiyanlar da yaşıyordu. Ve Hristiyan hacılar kutsal yerleri ziyaret ediyorlardı. Zira daha o zamanlarda, Araplar Kudüs'ü ele geçirdiklerinde, Halife Ömer Hristiyan nüfusuna imtiyazlar tanıyan ve onların güvenliğini temin eden özel bir belgeyi yürürlüğe koymuştu. XI yüzyılda ise bu yerlere gerçekleşen hacı ziyaretlerinde emsalsiz bir yükseliş gözlemleniyordu.

– İlginç, peki bu neyle ilişkiydi? – diye merak etti Nikolay Andreyeviç.

– Orada Graal'in bulunması ile mi bağlantılıydı yoksa? – diye soruşturuyordu Viktor.

Sensei ise yalnızca sessizce gülümseyerek soruları yorumsuz bırakıp hikâyesini anlatmaya devam etti.

– Evet, Tapınak tepesinde bulunan yeraltı yerleşimlere ulaşarak orada gerekli yazıları bulmak azmış gibi üstüne üstlük Graal'in şu dört parçasının da düzgün bir şekilde bir araya getirilmesi ve gerekli kombinasyonun kontrol edilerek ortaya çıkarılması için bayağı bir zaman sarf etmek gerekiyordu... Üstelik, **bütün seçeneklerden sadece bir tanesi doğru olup, muazzam bir gücü açığa çıkaran anahtarı veriyor. Fakat tüm gücü alıveren yanlış bir seçenek de var. Geriye kalan seçenekler ise bomboş olup, hayal kırıklığından başka bir şey vermiyorlar. Bu formülün arkasında, lamekândan tezahür eden bir güç duruyor. Anahtarın başlangıcı başlangıçta saklı.** Ahmak birisi için bu sadece bir yazıdan ibaret, bilge birisi için ise kudrete götüren bir anahtar. Bu yüzden de Agapit, Graal'i bir taraftan herkesin gözü önünde bir yerlerde gizlerken, öbür taraftan acemiler için taş üzerindeki alelâde çizimler olarak erişilmez, bilge birisi için ise dünyanın tüm hazinelerinden daha kıymetli bir şey olmasına gayret etmişti.

– Peki, Agapit'in bilgileri Tapınakçıların ellerine nasıl geçti? – diye merak etti Stas.

– Doğru soru, Agapit'in bilgilerinin Tapınakçıların ellerine nasıl geçti değil, çünkü o zamanlar henüz onların organizasyonu diye bir şey yoktu, Agapit'in Graal hakkında bıraktığı bilgilerin yardımıyla Tapınakçılar Tarikatının nasıl oluştuğu, – diye düzeltme yaptı Sensei. – Şimdi bununla ilgili anlatacağım. Ancak neyin ne olduğunu anlayabilmeniz açısından her şeyi sırasıyla anlatalım. Şöyle ki XI yüzyılda Graal'in dünyada ortaya çıkmasıyla bağlantılı olarak Arhontların faaliyetleri gözle görülür derecede etkinleşmeye ve bayağı tehlike arz eden, ciddi boyutlara ulaşmaya başlamıştı.

– Tehlike neydi peki? – diye netleştirmeye çalıştı Volodya.

Monatı devirmek, yani tüm dünyadaki hâkimiyeti tamamen kendi ellerine geçirmek, köprülerinin inşaatını tamamlayıp bitirmek. Neyse işte, buna benzer bir facianın insanlığın başına gelmesine müsaade etmemek için hâkimiyet çevrelerinin perde arkasında, bayağı sıra dışı, dikkat çekmeyen bir figür, bir "gölge" sahneye çıkıyor ve çok kısa bir sürede önem arz eden bütün uluslararası, siyasî ve ekonomik sorunların müzakerelerinde fiilen yer almaya başlıyor. Bizzat bu insanın fedakârcasına faaliyetleri, Arhontların mahrem amaçlarına ulaşmak için yaptıkları planları önemli ölçüde bozguna uğratmış ve sonraki zamanlarda da

Arhontların birkaç ana destek noktalarının imha edilmesine yol açan ilk tetikleyici unsur olmaya hizmet etmişti.

Bu insan, mahremlerin mahremine, Graal sırrının ilmine agâh olan ve Aynoroz'dan çıkmış bir rahip idi. Hem Avrupa, hem de Doğuda belirli seçkin çevreler tarafından Beyaz Rahip ismi altında tanınıyordu. Bizzat onun tarafından, kötülüğün her türlü tezahürüne karşı (ister gizli, ister bariz) etkin bir şekilde mücadele veren ve sayelerinde Arhontlar için o devirlerde önemli olan destek noktalarının yıkılmış olduğu iki güçlü organizasyon oluşturulmuştu. Bu organizasyonlardan bir tanesi Tapınakçılar Tarikatı oluyordu.

– Peki ya diğeri? – diye soruverdi Viktor.

– Diğer organizasyon ise bugünkü konumuzun dışında kalıyor. Belki de birgün bununla ilgili anlatırım size. Neyse, Avrupa'da Beyaz Rahibi çok sınırlı sayıda insanlar biliyordu. Onların arasında da Blois ve Champagne kontunun küçük oğlu olan Hugo isminde epey yetenekli ve kabiliyetli genç bir insan vardı. Söylemekte fayda var, bu soylu aile Fransız krallığındaki prestijli Champagne kontluğu ile Blois kontluğunda bulunan zengin toprakların büyük bir kısmının sahipleri idiler.

Bu arada, "Graal" kelimesinin kendisi de bu şekliyle belirli anlamda Beyaz Rahibin sayesinde kullanıma girmişti. Şöyle ki, Champagne'lı Hugo'ya şu "Kutsal Sesin" formülünün bir önceki sahibi olan Magdalalı Meryem hakkındaki hikâyeyi ve son akşam yemeğinde gerçekleşen olayları anlattığı sırada, İsa'nın bıçakla üzerinde işaretler çizdiği yassı ahşap tabağı "Graal" olarak isimlendirmişti. Ve bu da Beyaz Rahip tarafından uydurulmuş yeni bir deyim veya yeni bir şey değildi. Sadece olarak XI yüzyılda en zengin insanların sofrası ve ziyafetleri zamanı masaya servis etmek için kullanılmakta olan yassı tabakların bir çeşidini tanımlamak için Fransız lehçesinde söylenen kelime böyle sesleniyordu. Bu yassı tabağa Fransızca'da hem "graal", hem "Gradalis" ve hem de "gradale" diyorlardı. Ve artık Champagne'lı Hugo, Birincil Sese dair sırrı kendi sadık adamları ile paylaşırken ona "Graal" adını vermeye başlamıştı. Dahası "graal" kelimesi o devirlerde az kullanılan bir kelime olup, hatta ne anlama geldiğini bilen insanlarda bile günlük yaşama dair çağrışımlardan başka hiçbir şey ifade etmiyordu.

– Eğer kendi adamları arasında konuşmayı şifreleme açısından bakarsak gerçekten akıllıca bir fikir, – diye belirtti Volodya. – Bir kural olarak, etraftaki yabancı insanlar günlük eşya anlamına gelen kelimelere pek aldırış etmiyorlar.

– Tamamen haklısın, – diye onayladı Sensei. – İşte, "Graal"e dair bilgiler Hugo'ya emanet edilmişti. Bununla bağlantılı olarak 1093 senesinin sonunda (ağabeyinin ölümünden sonra Hugo, Champagne'nın başlıca kenti Troyes'i miras olarak aldığı zaman), Hugo'nun güvendiği on iki adamı gizli bir görevle Kudüs'e yollanıyorlar. Kimileri hacı kılığına, kimileri tüccar, kimileri dilenci kılığına giriyorken, bazılarıysa hepten düşkünlerevi çalışanları kılığına girmiş oluyorlar.

– Düşkünlerevi mi? Nasıl yani? – derken canlandı Ruslan.

– Nasıl, nasıl, – espriyle söyledi Jenya, – sen mi bilmeyeceksin bunu? Bariz olarak söyleniyor: düşkünler için olan misafirhaneye çalışanlar olarak.

Ve bu arada da manidar manidar ilk söylediği sözün üzerine vurgu yaptı.

– Ya bırak bu işleri, ben ciddiylim.

– Ben de ama tamamen neşeliyim.

O, bir şeyler daha eklemek istiyordu ama Sensei verdiği cevapla önceledi:

– Büyük çoğunluğu Avrupa'dan çıkma Hristiyanlar olan insanların yaşadığı böyle bir ev vardı. Onlar hasta ve sakat kalmış gezginlere bakıyorlardı. İnsanlar onlara "Aziz Yuhanna'nın hospitalierleri" diye hitap ediyorlardı çünkü onların oturduğu evlerin yakınlığında iki tane küçük kilise inşa edilmiş ve bunlardan erkeklerin ikâmetgahına mahsus olan bir tanesi de yaşadığı sürede yaptığı hayırseverlik işleriyle meşhur olmuş ve kutsanmış İskenderiye patriği Yuhanna'ya adanmıştı. İkincisi ise kadın kilisesi olup, Magdalalı Meryem'e adanmıştı.

– Magdalalı Meryem'e mi?! – manalı manalı ifade etti Kostik.

Onunla eş zamanlı olarak Andrey de aynı şaşkınlıkla telâffuz etti:

– Hospitalierler mi?!

– Bu sözü Lâtince'deki "hospitalitas"tan türemiş olup "misafirperverlik" anlamına geliyor. Daha sonra bu ismi Katolik tarikatlarından bir tanesi üzerine alıyor, ardından ise Malta tarikatına dönüşmüş oluyorlar. Fakat bunun bizim hikâyemiz ile ilişkisi yok... Neyse işte, Champagne kontu Hugo'nun Kudüs'e gelen adamları, Moriya dağında yerleşen ve onları ilgilendiren nesne ile bağlantılı bulabildikleri her türden bilgiyi toplamaya başlıyorlar. Geceleyin bu yerin kendisini inceleme denemeleri yapıyor, ister dışarıdan isterse de yeraltı geçitlerden olsun, oraya ulaşabilecekleri her türden yolu araştırmaya başlıyorlar. Bu şekilde bir sene boyunca çalışmaya devam ettiler, ta ki şu gece "harekâtlarından" birisinde yoldaşlarından bir kişi Arap muhafızlar tarafından öldürülünceye kadar. Bu hadise onlara karşı Araplar tarafından istenmeyen kuşkuya neden olmuştu. Ve Hugo'nun adamları Avrupa'ya geri dönmek zorunda kaldılar.

Toplanmış istihbarat değer arz ediyordu fakat teselli etmiyordu: Tapınak tepesindeki mahrem bölgeye sızarak Arap güvenliği tarafından fark edilmemek zaten çok zor bir şeydi, hele hele yer altındaki mekânlarda uzun vadeli arama çalışmaları yapmanın lâfı bile geçmiyordu. Fakat bu erişim zorlukları, arayış içinde olanlara Graal'i bulma konusunda daha da çok sebat veriyordu.

Bu arefede, 1094 senesinde Roma'da, Yüce Pontif makamı için III Clement'e karşı verdiği uzun yıllık mücadeleden sonra nihayet II Urban (Fransız uyruklu) papalık tahtına oturmuş oluyor. II Urban, Beyaz Rahibin gönderdiği yetkili şahıslar tarafından "tesadüfen" Graal'in bulunduğu yere dair bilgileri duymuş oluyor. İçerisinde büyük bir gücü ve hâkimiyeti barındıran İsa'nın Büyük Sırrının var olduğuna herkesten daha fazla vakıf olan bir insan olarak Büyük Pontifin bu haberler karşısında neler hissettiğini hayal edebiliyor musunuz?! Doğal olarak, mutlak bir hâkimiyetin ve de "cennet ile cehennem" anahtarının

yegâne sahibi olma hayalleriyle Graal'i kendi ellerine geçirebilme uğruna elinden gelen her şeyi yapmaya başladı.

Kendi hedefine ulaşabilmek için de II Urban, selefi olan Roma papası VII Gregorius'un daha 1074 senesinde ortaya atmış olduğu ve İsa savaşçıları Filistin'deki kutsal toprakları ele geçirmek adına Doğu'ya doğru sefere çıkıp Bizans'a yardım etmeye çağırdığı yirmi yıl öncesine dair bir fikri kullanmaya başlıyor. Fakat o zamanlarda Papanın bu çağrısına şövalyeler sadece olarak aldırış etmemişlerdi. Şimdi ise II Urban olabilecek bütün araçları devreye sokarak, nüfuzlu piskoposları şu kargaşalı bölgeye yapılacak bir seferin getireceği siyasî ve ekonomik çıkarları konusunda ikna etmeye başlıyor.

Henüz Roma'da yeteri kadar güçlü bir otoriteye sahip değilken, Fransız ve Alman piskoposlarından oluşan güvendiği adamlara sırtını dayamaya başlıyor. Ve artık fiilen belirli simaların şövalye birliklerinin seferde iştirak edeceklerine dair onayları alındığı zaman, işte bu zaman II Urban 1095 senesinin sonunda ruhban sınıfının konseyini çağırıyor ve dikkat ederseniz, Roma'da değil de Fransız kenti Clermont'da Filistin topraklarını ele geçirme çağrısında bulunuyor. Üstelik bu etkinliğin resmî sloganı da şöyle çınliyordu: "Kutsal Toprakları Kurtarma". Ve artık 1096 yılının Mart ayında Fransa'nın Merkez ve Kuzeyinden, Flandre'den, Lorraine'den, Almanya'dan, İngiltere'den çıkan ilk askerî birlikler Doğuya doğru yola çıkarak Doğu Akdeniz'in topraklarını ele geçirmeye ve karşılarna çıkan şehirleri yağmalayarak, yıkıp geçmeye başladılar. Haçlılar Kudüs'e ancak 1099 senesinin Haziranında ulaştılar, fakat şehri ele geçirmeleri bir ay sonra Temmuzda gerçekleşti. Yeri gelmişken, en inatçı direnişi de Mescid-i Aksa'yı savunmakta olan Araplar göstermişti.

Kudüs'ün ele geçirilmesine müteakip bir dizi "esrarengiz" olaylar zinciri gerçekleşiyor. Harfiyen şehrin ele geçirilmesinin üzerinden iki hafta sonra Kudüs'ün alındığına dair haberleri bile alamadan II Urban ansızın ölmüş oluyor. Bir sene sonra ise bu Haçlı seferine komuta eden kişilerden bir tanesi olup, ardından ise Kudüs krallığını, özellikle de Kudüs'ü fiilen yönetmekte olan duk Godefroy de Bouillon 39 yaşındayken ölmüş oluyor. Ve bu tahtı, Edessa kontu olan kardeşi I Baudouin "miras olarak" devralıyor. Onun halefi olan II Baudouin değil de bizzat bu insan tahta oturduktan sonra Champagne kontu Hugo'nun adamlarına ikâmet etmeleri için gizliden gizliye cömert bir armağanı, yani Moriya dağındaki eski Mescid-i Aksa binalarına ait bir kısmı hediye ediyor. Yani daha öncesinde kadim kaya temelleri üzerinde inşa edilmiş Meryem Ana mabedinin bulunduğu yerin aynısını. Dahası, yer altında geçitlere sahip bölmeleri ve aynı zamanda da "Süleyman ahırları" olarak adlandırılan geniş ve kadim bir alanı tümüyle onların kullanımına vermiş oldu. Sonradan ise Tanrı kilisesinin (Süleyman tapınağının yerinde inşa edildiğine inanılan Kubbet'üs Sahra mescidi Haçlılar tarafından ele geçirildikten sonra böyle adlandırılmaya başlanmıştı) keşişleri onların binası ile Süleyman tapınağı arasında yerleşen geniş bir avluyu Tapınakçıların hizmetine verdiler.

Bu kadar önemli bir yerde böylesine cömert bir armağanın verilmesi o zamanlar iktidar başında bulunanlarda şaşkınlığa yol açmıştı tabii ki. Üstüne üstlük eski Meryem Ana

tapınağının altında şu tuhaf insanların bazı meçhul kazı işleri yapmaya başladıklarına dair söylentiler yayılmaya başladı. Akla gelen her türden lüzumsuz kuşkuları dağıtmak için de kral Baudouin, bu insanların (sayıca az olmalarına rağmen) sadece olarak "İsa'nın yoksul savaşçıları" olduklarını ve Hristiyan hacıların deniz kıyısından Kudüs'e götüren yolun üzerinde güvenliğini sağlama davasına hizmet etmek istediklerine dair iddiaları yaygınlaştırmaya başlıyor. Ve onlar sadece olarak kendi atlarını tutmak için "Süleyman ahırları" bölgesindeki harabeleri kendi elleriyle temizlemekle meşguller. Sonrasında da onlara öylece ironi karışık, "Süleyman mabedinin yoksul savaşçıları" adını verdiler. Çok daha sonradan ise hiç kimseyle muhatap olmayan ve bayağı gizli ve kuytu bir yaşam süren şu tuhaf insanların arasında soylu şövalyeler fark etmeye başladıkları zaman onlara "Tapınağın yoksul şövalyeleri" demeye başladılar.

İşin aslındaysa bu insanlar faal olarak Graal arama çalışmaları yapıyorlardı ve epey başarılı bir şekilde hem de. Artık 1104 senesinde yer altındaki taşlardan birisinin üzerinde çizilmiş olan formülün ilk parçası onlar tarafından bulunmuş oldu. Ve güvenilir bir kişi bu haberi Champagne kontuna iletğinde öbürü derhal hazırlanarak aralarında kim olduğunu belli etmeden Beyaz Rahibin de bulunduğu kalabalık bir şövalye maiyetiyle birlikte seyahat adı altında Kudüs'e doğru yola çıktı. Neredeyse sonraki dört yıl boyunca Kudüs'te yaşadılar. Bu zaman zarfında iki parça yazı daha bulundu. Ne var ki, kazasız belasız olmadı. Son kısmı ararken, arama çalışmaları grubundan bir insan göçük altında kalıp can verdi. Ama son parçayı bulmak bir türlü mümkün olmuyordu. 1108 yılında Champagne kontu Avrupa'ya geri dönüyor. Ve ancak altı yıl aradan sonra onun adamları son parçayı bulmayı başarabiliyorlar.

– Vay be! – hatta ıslık çaldı Volodya. – Nerede saklamıştı Agapit öyle, bunca süre boyunca aradıklarına göre?

– İşin en gülünç yanı, şu son parça yazının en fazla gözle görülen bir yerde, neredeyse girişin hemen ağzında bulunuyor olmasıydı. Hugo'nun adamları ise arama çalışmalarını o kadar canla başla yapıyorlardı ki hatta olması muhtemel gizli odaları bulmak adına yeni geçitler bile oyup açmışlardı.

– İşte hep böyle oluyor, – diye gülümsedi Viktor. – Arıyorsun, arıyorsun, oysa burnunun dibinde bulunuyor.

– 1114 senesinde Champagne kontu tekrar aceleyle Kudüs'e dönüyor. Fakat Graal'i bulmak daha işin yarısı. Şimdiyse onu doğru bir şekilde birleştirmek ve açmak gerekiyordu. Bu ise bayağı bir zaman talep ediyordu. Graal'i açmanın o kadar da basit bir iş olmadığı anlaşıldı. Formülü toplamakta olan kişilerden birisi tesadüfen ölümcül kombinasyonu oluşturup, otuz üç günlük süre boyunca onunla çalışınca, tam anlamıyla orada mevcut bulunan herkesin gözü önünde kısa bir süre diliminde can verdi. Üstelik onun vücuduyla, bu olayın şahitleri olan herkesi şaşkınlığa uğratan acayip metamorfozlar gerçekleşti. Sayılı dakikalar içinde o kurutulmuş bir mumyaya benzeyen çok yaşlı bir ihtiyara dönüşmüştü, sanki onun bedenini tamamen kurutup suyunu çekmişler gibi.

– Vay canına! – diye şaşırıldı Viktor. – Böyle bir şey mümkün mü?!

– Graal, muazzam bir güç. Ses kombinasyonunun yanlış toplanması durumunda tam tersine bir etkiyi elde edebilirsin... Fakat bu insanların hepsi ne tür bir risk aldıklarının farkında olup, her biri ölümcül kombinasyona hazır idi. Sırf yoldaşlarına verdikleri dostluk ve sadakat yemini uğruna değil fakat hem de giriştikleri şu büyük dava uğruna.

Fakat gerçek kombinasyonun açılışı gerçekleştiği zaman bu formül üzerinde çalışan insanda çarpıcı dönüşümler gerçekleşmeye başladı... Şunu da belirteyim, Graal'in manevî gücü ile temas etmiş insanda kendine özgü bir bölünme meydana geliyor. Bir taraftan, bu dünyada vücut içerisinde sanki bir kabuktaymış gibi yaşadığının ve maddeye ayrılmış yaşam süresini sonuna kadar yaşaması gerektiğinin bilincinde oluyor, *yani o bir gölge görüyor*, öbür taraftansa Tanrının kim olduğunu anlıyor ve gerçek dünya onun önünde açılıyor çünkü o artık *gerçekliği görüyor*. Yani kendine özgü bir ikiye ayrılma meydana geliyor. Ve bütün bunlar Graal'in sahibine açıldığı zaman esas itibarıyla onu bu dünyada tutan bir şey kalmıyor artık.

İleriye atlayarak şunu da söylemiş olayım, ilk Tapınakçıların mühründe tek bir at üzerinde koşuran iki süvarinin tasvir edilmesi de tesadüf eseri değildi. İlim sahibi insanlar için şu "ikizler" simgesi yüksek aydınlanma anlamına gelip, Başlangıçtaki Ses ile, yani Graal ile temas ettikten sonra insanın ikiye ayrılmasına işaret ediyor. At ise hareketi simgeliyor. Gerçi farklı farklı zamanlarda bu atın yerine değişik simgeler de kullanılıyordu, örneğin gemi veya kuşlar, kazlar, şahinler falan, yani normal insan yürüyüşünden daha hızlı hareket etmekte olan şeyler. Ve doğal olarak bununla da manevî yolun üzerinde gerçekleşen hareketin mahrem manası anlaşılmış oluyordu.

Buna dair bilgiler hem betimlemelerde, hem mitolojik rivayetlerde ve hatta bazı destansı kahramanların isimlerinde bile muhafaza edilmiş. Meselâ, bir Pers kahramanı olan Cemşid'i ele alalım. Onun ismi doğrudan "ikiz kral" anlamına geliyordu. Fakat bir zamanlarda sureti kadim İran efsanelerinde sözü geçen Yima (onun adı "ikiz", "dublör" anlamına geliyor) ismi altında gizlenmiş ve daha sonraları Pers mitolojisinde Cemşid olarak adlandırmaya başladıkları insan da Farn'ı bularak onun gücünü kullanmayı başarmıştı. – Ve bu noktada Sensei açıklama yaptı: – Graal, o kadim devirlerde Farn gibi adlandırılıyor ve sıradan insanlar arasında güneşli, nurlu bir başlangıcın, ilâhî bir ateşin, onun maddesel dışa vurumunun bir simgesi olarak yorumlanıyordu. Ondan, kutsal bir başlangıç gibi, gücü, hâkimiyeti ve kudreti sağlayarak çoğaltan bir şey gibi söz ediyorlardı. Ondan hem de, cennete götüren köprüyü geçebilmek için insan ruhuna yardım eden bir şey gibi de bahsediyorlardı.

Eğer Vedalar ve Hinduizm mitolojisindeki ("Rigveda") Hint-Avrupa mitolojisine bir göz atarsanız orada Ashvinler hakkında kadim bilgilerden bazı kalıntılara ulaşabilirsiniz. Ashvinler ikiz kardeşler olarak görülüp, Güneşin kızı olan kız kardeşlerine kaygıyla bakan "gökyüzü oğulları" idiler. Mitolojiye göre onlar tanrısız varlıklara ait idiler. Onların ayrı ayrı doğduklarına, birisinin gecenin oğlu, diğerrinin ise şafağın oğlu olarak doğduklarına

inanılıyordu. Onların yeri her iki dünyadaydı. Onlar zamanın bilginleri olup, tanrısal hekimler idiler. "Her şeyi bilme" onlara armağan edilmişti. Fakat onların en önemli işlevi insanları kurtarmak idi. Onlar kötü ruhlara karşı mücadele ediyor ve belaya düşmüş insanların yardımına geliyorlardı. Farklı farklı biçimlerde onları tasvir ediyorlardı, fakat genellikle nilüfer çelenkleri ile süslenmiş güçlü ve altınsı, nurlu bir ışıkla parlayan güzel gençler olarak. Bütün bunlar Kutsal Sesin gücüne sahip olup, onunla ilgili mahrem ilimlere sahip kişilere dair kadim olay ve bilgilerin birer yankısından ibaret sadece. Bu ilimlerin gizliliğinde dolayı hepsi efsanelere ve mitlere bürünmüş oldu... Ama biz Moriya dağındaki olaylara, insanların hafızasından henüz tam anlamıyla silinmemiş olaylara geri dönelim.

Bundan böyle, Graal'in açılması zamanı mevcut bulunan tüm şu insanları birleştiren tek şey sahip oldukları mahrem sırları değildi, fakat onları kardeş olmaktan daha fazla bir şey yapan şu yüce manevî gücü hem de. Tamamen bambaşka bir dünya görüşünü elde ederek, yaratmanın gerçek gücünü hissettiklerinde, yani aslında hayır dua aldıklarında, Tanrıya hizmet etmeye, Meryem Ananın mukaddes davasına sadık olmaya ve bedenleri bu dünyada yaşadığı sürece insanlara yardım etmeye ant içtiler.

Ve şunu da belirteyim, bu insanların Graal'i açmaları ile ortaya çıkan patlama ve onların sarsılmaz inançları meydana getirdikleri organizasyona da sonraki zamanlarda kayda değer etkilerde bulunmuştu. Hatta askerî harekâtlarda bile bu Tarikatın üyeleri mükemmel savaşçının olağan üstü özelliklerine sahip oluyorlardı. Kendi düşmanlarını, sergiledikleri müstesna bir cesaret ve yiğitlikle bozguna uğrattıyorlardı. Onların cesurluğu hatta en güçlü düşmanlarında bile saygı uyandırıyordu. Dört kişiyle kendilerinden sayıca on defa fazla olan düşmana karşı çıkıyor ve onları yeniyorlardı. Onlar, savaş zamanı ölüme hazır olmaları ve hatta ölümü istemeleri sayesinde o zamanlarda herkesten daha fazla korkulan gerçek savaşçılardan idiler.

– Savaşta ölme isteği mi?! – hayretle soruverdi Andrey.

– Evet. Bu dünya sadece sıradan bir insan için bir şeyler ifade ediyor. Daha Yüksek bir şeyleri hisseden ve idrak edenler için ise bu dünya kendi uyduruk sorunlarıyla bir maskaradan ibaret. Bu dünyada beden, ulvi hedeflere götüren bir binek arabasından ibaret sadece. Ona binmişken hangi yolla gideceğin ise, – yakın veya uzun yolla, – sana kalmış... Tapınakçılar sadakat ve vefayla, başlıca maksadı Tanrıya ve Sofia'ya, yani Bilgelige (Magdalalı Meryem'e böyle diyorlardı) hizmet etmek olan bir Tarikata hizmet etmekle kalmıyorlardı. Onların uğruna yaşadıkları asıl hedefleri ve tutkulu sevdaları kendi ruhlarnı kurtarmak idi. Ve bu sevda, İlimler üzerine dayanan mutlak bir İnanç ile destekleniyordu.

Tapınakçıların ayırt edici, mühim bir özellikleri daha vardı. Onlar ölümden korkmuyordu. Ve biz tekrar, artık anlatmış olduğumuz şeylere geri dönüyoruz. Sıradan insanlar için bu konu hayatî bir öneme sahip. Zira her bir insan sahip olduğu inançtan veya ateist bakış açısından bağımsız olarak yaşadığı her bir günü bilinçaltı düzeyinde kendi ölümüne doğru atılmış bir adım olarak algılıyor. Onun arkasında duran şu ürküten belirsizlik, kaçınılmaz olarak karşı karşıya geleceği şu meçhul ufuklar ise insanı daha da çok

ağırlaştırıyor. Şu bilinçaltı korku insana baskı yaparak korkunç bir şekilde eziyor ve hayat ile ilişkili bir sürü başka korkuları bu zemin üzerinden doğurmuş oluyor... Tapınakçıların bu konudaki tutumları tamamen bambaşka idi. Dâhilî çembere kabul edilme ayini sayesinde onlar Magdala'nın kendi ellerinden bütün korku örtüsünü söküp atan Bilgeliği ve İlimleri alıyorlardı. Ve yaşadıkları her bir gün onları Tanrıya, sonsuz hayata, gerçek evlerine doğru yaklaşıyordu.

– Peki, şu dâhilî çember denilen şey de ne oluyordu? – diye sordu Stas.

– Peki, onlardan sonra Graal'i miras olarak kimler aldı? – diye merak etti Kostya.

– Graal'in gücünü doğrudan kullananlar sadece Tarikatın kuruluşu zamanı membada duran insanlar, yani ilk Tapınakçılar olmuştu. Graal, olduğu hâliyle, onlarla birlikte gitmiş oldu, dünyadan kayboldu. Fakat onu açtıkları sırada açığa çıkan şu muazzam manevî patlama ve mahrem İlimler, sonrasında Tapınakçıların çekirdek kadrosu hâline gelecek olan ve de sayesinde tüm dünya üzerindeki nüfuz ve kudretlerinin arttığı dâhilî çemberde kalmaya devam etti. Tarikatı kurmuş kişilerden gelen örgüt sloganının şöyle bir nara şeklinde olması da tesadüf eseri olmamıştı: "Vive Dieu Saint Amore!". Bu da "Yaşasın Tanrı, Kutsal Aşk!" anlamına geliyor. Bu manevî gücün ne kadar devasa boyutlarda olduğunu ise benim anlattıklarımın anlayacaksınız.

– Bir dakika, – neyin ne olduğunu anlamaya çalıştı Volodya, – madem ki Graal bu dünyadan kaybolmuştu o zaman Hitler hangi taşları arıyordu?

Ruslan da onunla aynı fikirde olduğunu belirtti:

– Evet, o vakit ben de tam olarak anlayamamıştım, Graal'in sırf üzerinde yazılar olan dört taştan ibaret olduğunu Hitler nereden öğrenmişti?

Sensei gülümsedi.

– Evet, hadi gelin her şeyi sırasıyla... Birçokları Tapınakçıların Büyük bir sırrı sakladıklarını biliyorlardı. Bu konuya dair ortalıkta çok sayıda söylentiler ve yanlışlar dolaşıyordu. Bazıları Tapınakçıların İsa'nın kanının bulunduğu bir kâseyi muhafaza ettiklerini düşünüyorlardı. Bu konulara daha fazla vakıf olanlar ise Tapınakçıların İsa'nın Meryem'e verdiği yazılı bir tabağı muhafaza ettiklerini farz ediyorlardı. Ne var ki, Arhontlar dünyada şu anki Graal'in ne olduğunu kesin olarak biliyorlardı. Bu yüzden de "Hür taş ustaları" tarikatının bir üyesi olan Yüce Pontif II Urban Haçlı seferleri adı altında kendi adamlarını bizzat Agapit'in dört taşını aramaya göndermişti. Arhontların hesaba katmadıkları tek şey Beyaz Rahibin adamlarının da bu sefere katılmış olmaları idi... Fakat Tapınakçılar Tarikatı Arhontlar tarafından imha edildikten sonra bile onların "hazinelere" bulunamadığı için bu arayışlar sonraki zamanlarda da durmadan devam etmişti. Gerçi artık anlattığım gibi o vakit Graal artık bu dünyada yoktu. Ne var ki, Tapınakçıların ellerinde gerçek "hazinelere", dâhilî çembere ait bir kristal vardı. İlim insanları tarafından göz ardı edilemeyecek kadar önemli bir parça. İşte bizzat bunu Arhont avcılarına karşı titizlikle koruyorlardı...

Hitler'e gelince ise, "Hür taş ustalarının" yetiştirdiği bir insan olarak ne aradığını çok iyi biliyordu. Şimdilerde Hitler'in Graal arayışlarını, güya onun mistik şeylere eğilimli olduğuna falan bağlıyorlar ve her nasılsa Arhontların bu konuya duydukları ilgi konusunda ısrarla suskun kalmayı tercih ediyorlar. Oysa onlar, bildiğiniz gibi, onu finanse eden kişiler olup paralarının nereye harcandığını kontrol ediyorlardı. Dikkat ederseniz, Hitler iktidara geldiğinde Graal arayışlarına daha da çok hız verilmişti. Üstelik birçok akıllı insanlar bu arama çalışmalarında devreye sokulmuştu: tarihçilerden oluşan sağlam profesörlerden başlayarak, sırf bu sorunla meşgul olan özel SS takımlarına kadar. Ve arama çalışmaları da esas itibarıyla bizzat Tapınakçıların eskiden mülklerinin bulunduğu yerlerde yapılıyordu. Dahası, savaş zamanında Nazi istihbarat örgütünden olan özel SS birlikleri işgal ettikleri ülkelerde manastırları, tapınakları, kadim şatoları, müze ambarlarını titiz bir denetimden geçiriyorlardı. Bu birliklerde Graal'e ilişkin her türlü bilgiye yönelik görev adaklı arama çalışmaları yapan insanlar bulunuyordu.

1940 yılında ise Pireneler dağ silsilesinin Fransız tarafında kalan kısmına yine Graal ile bağlantılı olan ve başında Otto Skorzeny'nin bulunduğu özel bir sefer düzenleniyor. Graal konusunda yine eli boş döndüler ama Tapınakçıların fiziksel ve manevî eğitimleri konusunda bazı uygulamaların yazılmış olduğu bir el yazması buldular. Sonrasında bu bilgileri, "III Reich'in evrensel savaşçılarının", yani Reich hükûmetinin özel görevlerini dünyanın istenilen bir noktada icra etme yeteneğine sahip şöyle süper sabotajcıların oluşturulmasında kullandılar. Ve bu tür insanların hazırlık eğitimleriyle SS başkomutanı Heinrich Himmler'in emriyle 1942 yılında Friedenthal kalesinde Otto Skorzeny uğraşmaya başlıyor. Şunu da belirteyim, Nazilerin Pireneler'e yapmış oldukları gizli sefer, Hitler karşıtı müttefik devletlerin neredeyse hepsinin istihbarat servislerinin ilgi odağındaydı. Ve bu konuya ilişkin bir tane belgenin bile gizliliği kaldırılmadı hâlâ. Yeri gelmişken, Otto Skorzeny'nin kendisi ise savaş sonrası sağ salim bir şekilde "cezalandırılmaktan" kaçınarak uzun bir süre Madrid'de yaşamış ve hatta geniş halk kitleleri için hatıralarını bile kaleme almıştı. Fakat Arhontların çıkarları ile bağlantılı olan faaliyetlerine dair asıl sırlar olduğu gibi gizli kalmaya devam etti.

– Şu işlere bak, – olumsuzca kafasını salladı Volodya.

Sensei bu konuya daha fazla dikkat çekmeden asıl mevzumuzu dönüş yaptı.

* * *

– Evet, biz konumuza geri dönelim... Graal'in açılmasından sonra bu insanlar Tapınakçılar (Templiers) adı altında kendi Tarikatlarını kuruyorlar. Bu kelime Fransızca'da "tapınak" anlamına gelen temple sözcüğünden türemiş. Başka bir deyişle, bu Tapınakçılar Tarikatıydı. Bu isim artık anlattığım gibi daha Graal arama çalışmaları zamanında bu insanlara "Süleyman Tapınağı Şövalyeleri" veyahut da "Tapınakçı şövalyeler" demeye başladıklarında kendiliğinden oluşmuştu.

Tarikatın başına resmîyette Hugo de Payens ismindeki bir şövalye geçiyor. O, arama çalışmaları yapan grupta yer alan ve Graal'in gücü açıldığı zaman orada mevcut bulunan insanlardan birisi idi. Kendisi Champagne'yanın soylu sınıfına mensup olup, Champagne kontunun birliklerine dahil olan bir tebaa oluyordu. Tarikatı fiilen Avrupa'dan yöneten kişi ise Champagne kontu Hugo idi. Onun resmî olarak Tarikata girmesi ise belirli bir süre gölge yönetimde bulunduktan sonra, çok daha sonra gerçekleşmişti. Fakat Champagne'yalı Hugo'nun bütün kararlarının arkasında çok daha önemli bir figür olan Beyaz Rahip duruyordu... Tarikatın membasında, başlangıçta bulunan insanların sayısı o kadar da fazla değildi. Ne var ki, anlayacağınız üzere, bu insanlar oldukça sıra dışı insanlardı. Graal'in sayesinde muazzam bir kişisel etkileme gücüne sahip olmuşlardı.

– Kişisel etkileme gücü mü?! – merakla soruverdi Kostik.

– Evet. Graal'i açtıklarında bu insanlar sıra dışı bir güce kavuşmuş oldular. Meselâ, bu gücün sahibinin istenilen herhangi bir temennisini başka bir insanın gerçekleştirmesi için tek bir bakış bile yeterli oluyordu.

– Vay canna! – hayranlıkla ifade etti arkadaşlar.

– Sözsüz düzeydeki uzaktan etkileme mi? – kendi sırasında merak etti psikoterapi uzmanımız.

– Kesinlikle! Fakat, doktor, bu etkileme mekanizmasının nasıl işlediğini anlamaya çalışmayın. – Ve görünen öbürünün yüzündeki afallamış ifadeyi far edince Sensei ilâveten söyledi: – Ve bu hipnotize edici bir etki de değil hani... Hayvansal başlangıç bu gücün karşısında sadece cesaretini kaybetmekle kalmıyor, fakat hem de bu güce sahip olanın iradesine boyun eğerek bükülüyor âdeta. Bilim için bu etkileme olgusu şimdilik bir sır perdesi olarak kalmaya devam ediyor. – Ve artık arkadaşlara hitaben devam etti Sensei: – Neyse, bunlar Graal'i açmış insanlarda bulunan yeni yeteneklerin önemsiz bir kısmını teşkil ediyordu sadece. Ellerinde ne tür bir kudretin bulunduğu farkında olan bu insanlar, kendi Hayvansal başlangıçlarına Arimancı değerler ile baştan çıkarma fırsatını vermemek için fakirlik yemini ettiler. Onlar kendilerini bu dünyanın kötülüğüne karşı mücadeleye, Tanrıya hizmet etmeye ve insanlara gösterdiği hayırlı işlerde Magdalalı Meryem'e yardımcı olmaya adamaya karar verdiler. Bu hedeflerini karşılayacak ve hem de manevî yolda yürüyen insanların sağlam dayanağı olabilecek bir organizasyon kurmaya karar verdiler. Fakat biz maddî bir dünyada yaşıyoruz. Buna benzer bir organizasyonu kurabilmek ve bu başlangıcı devam ettirecek yeni üyeleri organizasyonun bünyesine çekebilmek için ise organizatörlerin şahsî kaynakları yeterli gelmiyordu. Çünkü ister binalar olsun, ister teçhizatlar, atlar, silahlar ve o devirlerde bu iş için ilk sırada gerekli olan bir sürü başka şeylere daha ihtiyaç vardı. Neyse işte, böyle ciddi bir proje için kendi imkânları bariz olarak yetersiz kaldığından dolayı da Hugo'nun adamları, nasıl derler, "Robin Hood'un yoluyla" gittiler.

– Nasıl yani? – dedi anlayamayan Ruslan. – Okları alıp ormana avlanmaya mı gittiler? Sensei'in yüzünde gülümseme belirdi.

– Böyle de diyebiliriz belki. Ancak okların yerine, onlar şahsî etkileme gücü ile silahlanmışlardı. Ormanın yerine ise doğrudan Avrupa'ya, dünyadaki güç sahiplerinin yanına yollandılar. Elbette, onlar kendi yeni yeteneklerini oldukça ihtiyatlı bir şekilde, epey sınırlı kullanıyor ve yaptıkları ricalarda sağduyulu sınırlar çerçevesinde hareket ediyorlardı. Sonuçta Hugo de Payens dava arkadaşları ile birlikte yüksek soylular tarafından ağırlandıktan kalmadı fakat aynı zamanda da zengin insanların gönüllü bağışlarından oluşan fazlasıyla kaynağı Tarikat için toplamış oldu. Anlayacağımız gibi, insanların zenginliğe karşı tutumu zaman içerisinde değişime uğramıyor. Kimse kimseye durduk yere bir şey vermiyor. Bu insanlara ise veriyorlardı, hatta büyük bir memnuniyetle. Ve bu olgu karşısında tarihçiler hâlâ şaşırılmaya devam ediyorlar, zengin insanlar bir tebaaya karşı neden bu kadar cömert olmuşlardı?

Çok daha sonradan ise Tarikat güçlenmeye başladığı ve insanlar icraatta onun niyetinin saflığını ve faaliyetlerindeki faydayı görmeye başladıkları vakit manevî yolda ilerleme ve karşılıksız olarak insanlara yardım etme tutkusuyla yanan insanlar âdetâ kelebekler gibi bu Işığa doğru uçup gelmeye başladılar. Yoksul şövalyeler ve manevî gıda, kahramanlık hasreti çeken "altın gençlik" de Tarikata katılmaya başladılar. Varlığını sürdürdüğü neredeyse iki yüz yıl boyunca Brak'lar, Klermon'lar, Armaniak'lar, Şabo'lar, Monmoransi'ler ve diğer ünlü ailelere mensup birçok insan Tarikat içinde hizmet yapmıştı. İspanya'nın, Fransa'nın, İngiltere'nin yüksek soyluları mülklerinden, şatolarından, malikânelerinden, paralarından ve değerli eşyalarından kolaylıkla vazgeçerek bunları Tarikata bağışlıyorlardı.

– Hm, evet, zengin bir insanın böylesine bir adım atmaya cesaret edebilmesi için gerçekten de ikna etme yeteneğinden daha fazla bir şeye sahip olmak gerekiyor, – diye hemfikir oldu Nikolay Andreyeviç.

– Örgütleyen insanların sahip oldukları kişisel manevî gücün sayesinde Tarikat hızlı bir şekilde gelişip, sayıca çoğalmakla kalmamış fakat aynı zamanda da askerî ve ekonomik gücünü artırmaya başlamıştı. Genel olarak, bu Tarikat üyeleri açısından iç ve dış çemberler olarak ikiye ayrılıyordu. İç çembere, ilimleri muhafaza eden ve tabiri caizse, manevî gücün "jeneratörü" olarak görev yapan kişiler giriyordu. Tarikat üyelerinin çoğunluğu ise dış çembere dahil oluyordu. O dönemlerin geleneklerine uygun olarak Tarikat şövalyelere, vaizlere, yaverlere, hizmetçilere bölünüyordu. Dış çember kendine özgü bir maneviyat okulu olup, vücutlarını sıkı bir dış disiplin aracılığıyla eğiten insanlar ruhlarının iç disiplinini geliştirmeyi öğreniyorlardı. İlk sırada ise düşünce disiplini geliyordu...

Günümüzün tarihçileri, Arhontlar tarafından imha edildikten sonra Tarikata dair neredeyse bütün belgelerin yok edilmesinin ardından geriye kalmış acıklı miktardaki bilgilere dayanarak bunun bir askerî keşişlik Tarikatı olduğunu belirtiyorlar. Oysa Tapınakçıların askerî keşişlik tarikatı olduklarını iddia etmek kısmen doğru olur. Burada elbette keşişliğe dair bazı unsurlar mevcuttu, meselâ yoksulluk yemini olsun. Fakat kadınlarla olan ilişkilere gelince Tapınakçılar kadınları uyum ve güzelliğin ülküsü gibi yüceltiyorlardı, zira kendileri

Meryem'in yüce davasına hizmet ediyorlardı zaten. Ve günümüzde onlara çoğu insanın anladığı tam bir "rahiplik yaşam tarzını" isnat etmeleri yanlış, çünkü böyle bir şey yoktu. Elbette, onların organizasyonu askerî faaliyetlerden dolayı tamamen erkeklerden oluşuyordu. Ne var ki bu insanlar kadınlar (örneğin şövalyelerle yaşamakta olan "nikâhsız eşler" ile) ve kadın toplulukları ile ilişki içerisindeydiler. İlk başlarda buna benzer kadın toplulukları gizli olarak varlıklarını sürdürüyorlardı, sonradan daha açık hâle geldiler.

Bu şekilde örneğin, Tapınakçıların egemenliğinin güçlenmesiyle 1170 senesinde Brabant'da, "Beguinler" ismi altında dindar kadın cemiyeti gelişmeye başladı. Bu kadınlar hayırseverlik işleri ile meşgul olup, hastalara, yaşlılara, yetim çocuklara yardım ediyorlardı. Onlar hiçbir taahhütte bulunmuyor, Tarikat yönetmeliğine bağlı olmuyorlardı. İstedikleri zaman cemiyeti terk ederek evlenme olanağına sahiplerdi. Yani o zamanlar için oldukça sıra dışı olan bir özgürlüğe sahiplerdi. Hayat felsefelerine göre bu kadınlar kilisenin ve devletin kendi üstlerindeki egemenliğini kabul etmiyor ve via media yolunu, yani orta yolu izliyorlardı: İsa'nın öğütlerine uygun olarak yaşamaya çalışıyorlardı, ancak rahibeler gibi inzivaya çekilerek değil tam tersine insanlara ellerinden gelen yardımları göstererek. Yeri gelmişken, buna benzer orta yolun kökenleri kendi başlangıcını erken Hristiyanlık uygulamasına kadar gidiyor... Tapınakçıların gizli destekleri sayesinde bu kadın cemiyeti oldukça büyük ve nüfuzlu bir hâle gelmişti. Sonraki zamanlarda bu hareket Hollanda, Fransa, Almanya, Kuzey İtalya, Polonya, Bohemya'da yaygınlaşmış ve ancak XIV yüzyılın başlarında Tapınakçıların "kutsal engizisyon" tarafından yok edilme süreçleri başladığı vakit yasaklanmıştı. Üstelik "Beguinler" de tıpkı Tapınakçılar gibi engizisyonun zulüm ve baskılarına maruz kalmışlardı. Engizisyon onların sahip oldukları şu sıra dışı özgürlüğü (Tapınakçıların egemenliği döneminde cüret ettikleri) kendilerine affetmemiş ve yaptıkları işkenceleri bu ilerici kadın topluluğunun sahip olduğu ahlâkın "bozukluğuna" bağlıyorlardı.

Yani Tapınakçılar bildiğimiz türden birer "rahip" değillerdi (bu terim altında birçok insanın anladığı gibi). Onların rahipliği başka türdendi, Sevgi gücünün saflığına dayanan, katı disipline, bedenlerinin kaprislerine karşı aldıkları sert tutuma ve düşüncelerin disiplinine dayanan özel felsefe türünden bir rahiplikti. Dahası maneviyat ile fiziksel çalışmaların böylesine uyumlu birleşimi sayesinde insan ahlâkî niteliklerini de geliştirmiş oluyordu, örneğin, şeref, edep, yiğitlik, mertlik, mutlak bir dürüstlük gibi nitelikleri. Şu en sonda bahsettiğim niteliğe gelince ise, onunla ilgili hatta şunu belirtmek isterdim. Sonraki zamanlarda Tarikat önemli ölçüde malî kaynaklara sahip olmaya başlayarak Avrupa'nın en büyük hazinedarlarından birisine dönüşmüş olsa bile Tapınakçıların kendilerine ait paraları yoktu. Zira onların böyle bir felsefeleri vardı, zira onlar dürüstlüğe ve erdeme her şeyden daha fazla değer veriyorlardı.

– Ama madem kendilerine ait paraları yoktuysa, o zaman bu kadar zenginliğe ne diye ihtiyaçları vardı? – hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle sordu Ruslan.

– Onlar bu zenginliği kendileri için değil, kötülüğe karşı koyabilmek için, Arhontlara ve onların sistemlerine karşı ve insanlara gösterdikleri gerçek yardımlar uğruna

harcıyorlardı. Krallara borç vererek siyaset dünyasını değiştiriyor, kaynakları dağıtarak ekonominin çehresini değiştiriyorlardı. Paraya ihtiyacı olan fakir şövalyelere yardım ediyorlardı. Onlar parayı gelişime yatırıyor, farklı farklı etkinlikleri, ticarî sözleşmeleri finanse ediyorlardı. İnsanlar ise Tapınakçılara birer güvenilir, yiğit savaşçılar olarak itimat edebileceklerinin yanı sıra onlara hem de çağdaş hazinedar türünden ve de "fahiş" vergiler toplamayan dürüst bir hazinedar türünden bir kuruluş olarak güvene bileceklerini biliyorlardı. Örneğin, Yahudi tefecilerin %40 faiz oranında borç para verdikleri zamanlarda, Tarikattan %10 faiz oranında borç para alınabiliyordu. Bu arada, ilk bonoyu keşfeden de bizzat Tapınakçılar olup, bunun sayesinde üzerinde bir sürü para taşıyarak seyahat ve yolculuklar zamanı kendini tehlikeye atma durumu ortadan kalkmış oluyordu. Paraları muhafaza etmeleri için Tapınakçılara teslim etmek yeterliydi, sonrasında verdikleri senedin esasında gerekli miktar parayı başka şehirde alabiliyordun.

Tapınakçılar sıradan insanlara da yardımda bulunuyorlardı. Fakir insanları kendi evlerinde beslemek onlar tarafından bir Şeref işi olarak görölüyordu. Açlık dönemlerinde de insanlara hayatta kalmaları için yardımcı oluyorlardı. Tarihte arayıp bulabileceğiniz şöyle bir örnek var buna. Most kentinde açlık zamanı karaborsacılar tahılın fiyatını 3 su'dan 33 su'ya çıkardıklarında Tapınakçılar her gün bin kişiye kadar insana bedava yemek dağıtıyorlardı. Doğal olarak, insanlara gösterdikleri şu gerçek, çıkarsız kaygıların sayesinde halk arasında hakiki bir saygıyı hak etmişlerdi.

Bundan başka, Tarikat katedraller, tapınaklar inşa ediyor, yol çekimi inşaatları meşgüliyet ediyordu. şu yol çekimiyle ilişkili olarak şunu belirteyim, o dönemlerde yolların berbat bir durumda olmaları bir tarafa, üstelik her bir küçük derebeyi her bir köprüden veya zorunlu geçiş noktasından vergi koparmaya çalışıyor ve bu arada da haydutların saldırılarına karşı güvenlik güvencesi bile vermiyordu. Bu zeminde Tapınakçılar Tarikatı müstesna bir olguyu teşkil ediyordu. Sağlam yollar inşa ederek, yol kavşaklarında yolcuların rahatlığı için geceleyebilecekleri binalar yapmaları yetmezmiş gibi üstelik bu yolların haydutlara karşı güvenliğini de temin ediyorlardı. Ve en önemlisi de bu yollardan geçiş için hiçbir gümrük vergisi alınmıyordu ve bu durum da o devirler için tamamen görölmemiş bir olaydı.

Arhontlara karşı bir ağırlık niteliğinde, Tapınakçılar dünyadaki en büyük Uluslararası finans kurumunu (sonradan bankacılık sisteminin prototipi gibi hizmet edecek olan) oluşturarak, neredeyse iki yüz yıl boyunca onu yönetmeyi başarmışlardı. Üstelik dikkat ederseniz, kolay kazanç elde etme dürtüsüyle değil, manevî ilkelere dayanmakta olan tamamen zıt bir felsefeden yola çıkarak bunu başarmışlardı. Ve bunun gibi faaliyetlerin sayesinde Arhontlara ait birkaç ciddi destek noktasını imha ederek, onların dünya egemenliği planlarını belirsiz bir süreliğine ertelemekle kalmadılar, aynı zamanda da çok önemli bir şeyi, monadı dengelemiş oldular.

– Ne yani, Arhontlar kendi amaçlarına ulaşmaya bu kadar yakın mıydılar ki? – diye merak etti Viktor.

– Maalesef. X-XI yüzyıllarda Arhontlar, kendilerine bağlı kurumlardan bir tanesi olan papalığı yeniden organize ederek, statüsünü yükseltme aracılığıyla evrensel ve "dünya çapında" bir yargılama yetkisine hak iddia etmeye başladılar. Onlar kendi maşaları olan Papayı, yani Yüce Pontifi, tüm devlet hükümdarlarının ve yöneticilerinin baş hükümdarı olarak yapıp, bu suretle medenî dünyanın yegâne diktatörlerinin kendileri olmasını istiyorlardı. Dahası Graal'in dünyaya getirilmesi de onu açacak kimselere mutlak bir egemenlik sahibi olma fırsatını veriyordu. Ve bu sırada, onların faaliyetlerinin en kızgın döneminde Tapınakçılar ortaya çıkıyor.

– Ama Tapınakçılar da sanki Papanın himayesi altında değil miydi, – diye belirtti Nikolay Andreyeviç.

– Hayır. Bu Tarikat Papanın himayesi altında değil, ona karşı olarak ortaya çıkmıştı. Ve eğer sen o dönemlere dair hatta insanların erişimine sunulmuş olan belgeleri bile dikkatli bir şekilde incelersen Tapınakçıların papayla ve de başkalarıyla olan ilişkilerini mahirane bir şekilde kendi çıkarları için kullandıklarını anlayacaksın. Hatırı sayılır ölçüde bir kudrete ulaşarak, insanlar arasında popülerlik kazandıkları zaman ise papalık Tapınakçıların fikrine ve aldıkları kararlara kulak vermek zorunda kalmıştı. Böylesine bir bağımlılık ve özellikle de Tarikatın sahip olduğu zenginlikler Yüce Pontifleri epey çileden çıkarıyordu. Şu papalık fetvalarını çıkardıkları zamanlarda kaç kere şöyle olaylar olmuştu...

– Fetva derken, emir anlamında mı yani? – diye netleştirmek istedi Stas.

– Evet. Lâtince'den çeviride "kabarcık" anlamına gelen bulla ismindeki yuvarlak metal mühür yardımıyla bağladıkları ve Lâtin dilinde yazılmış olan çağrılar, kararnameleri, talimatları ihtiva eden papalık tutanağına böyle diyorlar. Neyse işte, Tapınakçıların lehine kendi papalık fetvalarını çıkardıktan sonra, onlara karşı ne kadar cömert olduğunu alenen reklam eden Yüce Pontifin, hemen ardından bir önceki ile çelişki içinde olan talimatlar kararnamesi çıkardıkları birçok vaka olmuştu. Askerî harekâtlar zamanı papalığın, onların önünde yapay engeller ve zorluklar çıkardığı bir sürü olay olmuştu. Yani papalar uygun buldukları her bir fırsatta Tarikata çelme atmaya çalışıyorlardı.

Dahası, Tapınakçıların kendi Tarikatları içinde meydana getirdikleri cemiyet geriye kalan tüm dünyadan epey farklılık gösteriyor ve bununla da birçok insanı kendi saflarına cezbetmiş oluyordu. Zira bu teşkilat herhangi bir devlet tarafından denetim altında tutulmayan bağımsız bir organizasyon olmaktan daha ziyade, sadece akıllı ve eğitimli kişilerin değil, aynı zamanda da manevî ülkülere sahip fazlasıyla dürüst insanların başında bulunduğu devlet üstü bir çeşit oluşumdan ibaretti. Bu teşkilat, ortak ülküleri niteliğinde Tanrının, Sevginin, Şeref ve Erdemin öne çıktığı farklı farklı insanları manevî eksende birleştiren milletler üstü bir topluluğun prototipi oluyordu.

– Arhontlar için bu durum, görünen, belden aşağı bir vuruş gibiydi! – diye gülümsedi Volodya.

– Hem de nasıl! Graal'in Tapınakçıların eline düşmesi ve Arhontların "büyük planlarının" suya düşmesi yetmezmiş gibi üstelik bu Tarikatla ve varoluşunun neden olduğu

sonuçlar ile mücadele uğruna birkaç yüzyıllarını sarf etmek zorunda kaldılar. Tapınakçıların "kalbine" erişerek onu imha edebilmek için olağanüstü çabalar harcamak zorunda kaldılar. Çünkü bu Tarikatı kendi etkileri altına alabilmek, bu insanların satın alınamıyor oluşu, billur saflığındaki namusları, dürüstlükleri ve en önemlisi de özlemleri ve niyetleriyle birçok arzulara sahip bu dünyaya bağlı olmadıklarından dolayı Arhontlar için imkânsız bir şeydi sadece. Zira Tapınakçılar yalnızca Tanrıya hizmet ediyorlardı. Bu yüzden de Tarikatı itaat altına almaya gücü yetmeyen Arhontlar onu gaddarca yok etmek kararını verdiler. Ve böyle bir şans ancak XIV yüzyılın başlarında, papa V Clemens'i iktidara getirdikleri zaman ellerine geçti.

Bu provokasyon titiz bir şekilde tasarlanarak hazırlanıyordu. Arhontların eylemlerindeki ana oyuncu rolüne, tarihte hem de Yakışıklı Philippe lakabıyla anılmakta olan Fransa'nın enerjik kralı IV Philippe seçilmişti. Dahası, bir zamanlar Tarikat kendisinin ve akrabalarının teşkilat saflarına katılabilme isteğine ikişer kez ret cevabı vermişti. Arhontlar, Philippe'i kendi "danışmanları" ile çevreleyerek onun işlemden geçirilmesi çalışmalarını yeterince kademeli ve profesyonel bir yaklaşımla hayata geçiriyorlardı. Kendisinde Tarikatın bütün zenginliklerini zapt etme isteğini doğurmak için Philippe'in ciddi bir şekilde paraya ihtiyacının ortaya çıkmasını da bizzat onlar sağlamış oldular. Bunu da paranın değer kaybetmesiyle ilişkili çoktan beri denenmiş bir numara olan ve bir zamanlar Neron'un otoritesini sarsmak için Arhontların kullanmış olduğu eski bir yöntem aracılığıyla yaptılar. Arhontlardan çıkma "danışmanlar" Philippe'e bir zamanlar kadim Roma imparatorunun kulağına çınlatmış oldukları gibi eski sikkeleri eriterek daha az gümüş içeren yeni sikkelere dönüştürmesini ve böylece para miktarının artacağı fikrini söylediler. Philippe bu fikri hayata geçirmek için kollarını sıvadı. Ne var ki, bu fikir de tıpkı Neron'da olduğu gibi acıklı bir sonuca getirmişti. Neticede Philippe ummadığı bir anda kendi krallığının gümüş paralarının değerini düşürmüştü. Madenî para sayısını artırınca aslında enflasyonu tetiklemiş olmuştur şöyle ki her bir sikke şimdi artık daha düşük bir alım gücüne sahipti.

Bari artık kaybedilmiş olanların en azından bir kısmını her nasılsa geri getirmek amacıyla Fransız parasına yapılması gereken ıslahatlara ilişkin başka "öğütler" bu numarayı izlemişti. Fakat bunlar da yine daha beter sonuçlara yol açmıştı. Ardından Philippe'in daha radikal tedbirler almasını, ruhban sınıfını vergiye bağlamasını, Lombardiya'nın zengin tüccarlarının mallarına el koymasını ve bunun gibi başka şeyler yapmasını ima ettiler. Ancak Philippe ne yaparsa yapsın devasa miktarlarda paraya duyduğu ihtiyaç sürekli artmaya devam ediyordu. Ve kralı çaresizliğin son haddine sürükledikten sonra da nihaî argüman olarak onun önüne bayağı cüretkâr bir plan sundular: Tapınakçıların zenginliklerini ele geçirerek Tarikatı yok etmek.

1307 senesinde Philippe, Tapınakçılar Tarikatına sert suçlamalarda bulunduğu gizli bir ferman yayınlıyor. Arhontlar ise papa V Clemens'in yardımıyla Tapınakçıların Büyük Üstadı Jacques de Molay'yi (bu zamana kadar Kıbrıs'ta merkez karargâhta bulunmakta olan) güya Tapınakçılar ile Papa arasındaki bazı finansal işleri müzakere etme bahanesiyle Fransa'ya

doğru tuzağa çekiyorlar. Büyük Üstadın Fransa'ya varmasıyla IV Philippe'in casusları Tapınakçılara savaş ilan etmeden bütün Fransa'da bulunmakta olan Tarikat liderlerine anî bir baskın yaparak tutuklamaya başlıyorlar. Bu olay 13 Ekim 1307 senesinde Cuma günü gerçekleşmişti, bu arada, insanlar arasında 13-cü Cumanın "kara gün" olduğuna dair inanış da burada çıkmış oldu.

Tarikatı başsız bırakan Arhontlar, Tapınakçılara karşı koca bir sözlü seferberlik başlatarak alenen türlü türlü cinayetlere dair yalan dolan suçlamalarda bulunuyor ve ibretlik idamlar gerçekleştiriyorlardı. Bu yalanı şişirmekte olan Arhontlar, Tarikata karşı kamuoyunda nefret hissi uyandırmaya ve halk arasında korku yaymaya çalışıyorlardı. Artık 1312 senesinde V Clemens'in çabaları sayesinde resmî olarak Tarikatı feshediyor ve onunla bağlantılı belgelerin neredeyse büyük bir çoğunluğunu imha ediyorlar. 18 Mart 1313 tarihinde ise Tapınakçıların kitlesel idamından sonra Paris'in civarında Sen nehri üzerindeki küçük bir adacıkta Büyük Üstat Jacques de Molay ve onun dava arkadaşı ateş üzerinde yakıldılar. Tarikatın başında bulunan başlıca insanların imha edilmişinden sonra Papa V Climens ve IV Philippe kendi aralarında paraların ve Tarikatın zengin mal varlıklarının bölüştürülmesi konusunda tartışmaya başladılar. Fakat Arhontların bu mevzuya dair kendi planları vardı. Tarikatın kilit isimlerini başkalarının elleriyle imha ettikten sonra onlar hızlıca kendilerini bu meseleye bağlayan halkadan ve esas oyuncularından kurtulmuş oldular. Şöyle ki, 1314 senesinde hem Papa hem de ki kral "ansızın" ölüverdi.

– Evet, sahiden de Sensei sen gerçeği söylüyordun: ***eğer belirli olaylar gerçekleşmiş oluyorsa bu olayları başlatan kişiler genellikle insanların açık açık seyrettikleri insanlar değil de bu olaylardan sonra gerçek anlamda kazanç elde etmekte olan insanlar oluyorlar,*** – diye ifade etti Viktor.

Bunun üzerine Sensei şöyle dedi:

– **Zaman, bir ayna gibi tüm gerçekleri yansıtıyor.** Aynı şey burada da olmuştu, sonradan bu olayları başlatan bazı gerçek faillerin çıkarları gün yüzüne çıkmaya başladığı vakit. Tapınakçılar Tarikatının imha edilmişinden sonra oluşan finansal ve ticarî boşluğu hızlı bir şekilde dolduran ne kilise ne de ki hükümet olmuştu, bu boşluğu dolduranlar Kuzey İtalya'daki şehir devletlerinden çıkma (Arhontların geriye kalmış nüfuzlu destek noktalarından) bazı aileler olmuştu. Pisa'dan, Floransa'dan, Venedik'ten, Verona'dan ve Genoa'dan çıkma aileler. İşte sırf bu aileler yeni bağımsız bankacılık kurumları ağını oluşturdu. Bu arada, "banka" kelimesi de İtalyanca kökenli bir kelime. Bu sözcük harfiyen "masa", "sıra" anlamına geliyor. Zira ilk para tüccarları pazarda masalarını koyuyor ve bu "dayanak" üzerinde kendi finansal işlemlerini gerçekleştiriyorlardı. Daha sonradan bu kelime öbür Avrupa dillerinde de kullanıma girmiş oldu.

Tapınakçıların asil amaçlarından farklı olarak, "insanlara yardım uğruna" şu bankacılar tek bir amaca, Arhontların başlıca ilkelerinden bir tanesi olan kişisel çıkarların için kazanç elde etme amacına hizmet ediyorlardı. Üstelik bu finans operasyonları üzerinden iyice kalkınarak çok geçmeden Çin'den Sudan'a, Hindistan'dan İskandinav ülkelerine kadar uzanan

ticaret operasyonlarını finanse etmeye başladılar. Bunun sayesinde Arhontlar dünyayı yeniden kendi pençeleriyle sarmalamaya başladılar.

Fakat işin finansal yönü daha faciyanın yarısıydı. Tarikatın imha edilmesinden sonra, saldırgan tezahürüyle Arhonlara ait bir "temizlik" operasyonu olan "kutsal engizisyon" coşkunu bir yükselişle gelişmeye başlıyor. Birçok yönüyle Tapınakçıların faaliyetleri sayesinde ortaya çıkan böylesine olumlu bir manevî patlamadan sonra Arhontlar engizisyon alevlerinin yardımıyla insanları yeniden varoluş korkusu tarafından yutulmuş bir hayvan sürüsüne, karanlık aptal bir kalabalığa dönüştürmeye çalıştılar. Tapınakçılara sempati duyan ve hem de onların manevî felsefeleri ile yaşamlarının takipçisi olmaya çalışan farklı düşüncelere sahip yüz binlerce insan ateşler üzerinde yakılmaya gönderilmişlerdi. İnsan uygarlığının çekirdeğinde maddî başlangıç maneviyatın, korku hissi Sevginin, nefret hissi kardeşliğin, yalan ve iftira ise Şeref ile Erdemin üzerinde tekrar baskın olarak yerleşmeye başlıyor.

Fakat yiğit şövalyelerin hatıraları insanların hafızasında yaşamaya ve hatta yüz yıllar geçse bile bu Tarikata duyulan merak canlılığını korumaya devam ediyordu. Bu vakit Arhontlar ileriye dönük bir adım attılar. XVIII yüz yılda "Hür taş ustalarının" sayesinde Batı Avrupa ülkelerinde "Tapınakçılar tarikatı" adı altında anılan, ne var ki, tamamen Mason ideolojisi zeminine dayanan birkaç tane teşkilat kuruluyor. Şu ideolojik değişimi ört bas etmek için de "Hür taş ustaları" insanların dikkatini iç mahiyetten, dış mahiyete, yani sembollere, ayinlere, tanınmış ailelerden örgüte katılan kişilerin isimlerine falan çekiyorlar. Özellikle de Büyük Üstatların torunları sayesinde güya bu Tarikatın gizliden gizliye korunup muhafaza edildiğine dair söylentiler yayıyorlar. Bu söylentilerin güvenilirliğini artırmak için de kendi Mason "Tapınakçılar Tarikatına" bir dönemler fertleri gerçekten de Tapınakçı olmuş tanınmış ailelere mensup insanları cezbediyorlar.

– Hayır ama eğer bu insanlar gerçekten de şu Tarikata hizmet etmiş adamların torunları oluyordularsa, belki de atalarının maneviyatı kendilerine irsen geçebilirdi, – diye tahminde bulundu Kostik.

Bunun üzerine Sensei cevap verdi:

– İrsiyetin bununla bir ilgi alakası yok. Bir insanın maneviyatı, yaşaması için nasip olmuş aileye göre belirlenmiyor, onun kişisel manevî gelişimine göre belirleniyor... Çoğu kez insanlar ecdadından dolayı duydukları gururla yetiniyor ve başka bir insanın manevî başarılarından dolayı duyduğu gururun kendi üzerinde yapman gereken manevî çalışmalarla aynı şey olmadığını unutuveriyorlar. Öbür insanın başarıları, kendi üzerinde çalışmaya özendirilen bir teşvikten ibaret sadece.

İşte, "Hür taş ustaları", onların "Mason" tabelası altında bulunan yenilenmiş teşkilatlarının kendi başlangıcını bizzat Tapınakçılar Tarikatından aldığını neredeyse iki asır boyunca etkin bir şekilde ispat etmeye çalışıyorlardı. Ve sonuç itibarıyla bu fikir insanların kafalarında yer etmeye ve inanılmaya başlandı. Bu suretle, dış mahiyet aracılığıyla, ideoloji değişikliği sayesinde, Arhontları insanları farklı yöne yönlendirmiş oldular sadece. Nam

salmış Tapınakçılar gibi manevî yolda ilerlemek isteyen insanlar sonuçta Mason örgütlerin ağına düşüyor ve hatta bir zamanlar bu Tarikatı yok etmiş olan bir teşkilatın hedeflerine hizmet etmekte olduklarına dair kuşku bile duymuyorlardı.

İdeoloji, oldukça güçlü bir silah. Eğer Arhontların güç yapısını derinden incelersek, onun temelinde Arimancı bir ideolojinin yattığını görürüz. Bizzat bu ideoloji Arhontların hedeflerini belirliyor ve bu hedeflerin hayata geçirilmesi için kaynaklar oluşturuyor. Sırf bu ideolojinin yardımıyla Arhont yardakçıları siyasî ve dinî mefhumları, ilkeleri, programları tasarlayıp hazırlıyor ve gerçek amaçlarını ilgi çekici dış unsurlar altında gizliyorlar. Ardından bu tasarımlar toplum içerisinde onların denetimi altında bulunan ve küçük veya büyük insan grupları üzerinde egemenlik sahibi olan değişik devlet kurumları, dinî ve siyasî teşkilatlar aracılığıyla etkin bir şekilde yaygınlaştırılmış oluyor. Medya kurumları aracılığıyla belirli dünya görüşü sistemleri, fikirler, kurallar, eğilimler, kanaatler ve inanışlar insanların bilincine aşılansarak popülerlik kazanıyor. Ve bütün bunların hepsine de güya insanların büyük çoğunluğuna özgü birer seçim ve tercihler olduğu, herkese genel bir özellik olduğu izlenimi veriliyor. Oysa işin aslında halk kitleleri için tüm bunlar, bu kitleler üzerinde mutlak egemenlik kurma amacını izleyerek, insanların bilincine toplumun gelişim değerlendirmesine dair kendi Arimancı kriterlerini aşılans ve toplumun hareket etmekte olduğu yöne düzeltmeler yapan, küçük ve zavallı bir grup Arhont tarafından oluşturulmuş ideolojik bir üründen ibaret sadece. Onların ideolojisi öncelikli olarak, insandaki Hayvansal başlangıcı tetikleyen düşünce kuramlarını, davranışları ve faaliyetleri besliyor. Genel itibarıyla bu, bir insanı (kitlesele olarak koca milletleri) bu ideoloji çerçevesinde bulunan pratik faaliyetlere *yönlendirmiş* oluyor sadece. Ancak son karar insanın, insanların elinde: bu doğrultuda gidip gitmemek veya bu ideolojiden faydalanmak mı yoksa onu reddetmek mi, insanlara kalmış bir şey. Bu ise kendi sırasında her bir insanda neyin baskın olduğuna bağlı bir şey: Hayvansal başlangıcın ihtiyaçları mı yoksa Manevî başlangıcın gereksinimleri mi. Ve bu noktada biz tekrar her bir insana özgü olan ilk belirleyici dâhilî seçim konusuna geri dönüş yapmış oluyoruz.

Bugün boyunca sizlere, farklı farklı dönemlerde ayrı ayrı insanların, sonrasında koca ulusların kaderini değiştirecek olan kendi dâhilî seçimlerini nasıl yaptıklarına dair çok sayıda örnekler verdim,.. – Sensei bir şeylerle ilgili düşünceye dalıp biraz sustuktan sonra esinlenmiş özel bir sesle telâffuz etti: – **İyilik filizinin, Kötülüğün sertleşmiş kabuğu arasından kendisine yol açması çok zor. Ancak işin mahiyeti de bundan ibaret! Filiz, gelecekteki kudretli Ağacın gücünü kendi içinde barındırıyor. Kötülüğün katmanı içinden kendine yol açarken, bu Ağacın yaşamı boyunca nice değerli meyveler verebileceğini, yorgun düşmüş yolcuları barındırıp, susuzluklarını giderebileceğini ve baba Evine giden yolda onların takatlerini tazeleyebileceğine dair en ufak bir fikri dahi yoktur.**

Graal'in açılmasıyla ilk Tapınakçıların doğurmuş olduğu şu manevî patlama ve Tanrı ile insanlara hizmet aşkıyla dünyevî şeylerden feragat ettikleri şu yiğitlik örneği, insanların dünya görüşlerinde gerçekleşen değişimleri tetiklemenin yanı sıra hem de birkaç kuşak

boyunca sürececek olan manevî bir dalganın yükselişini teşvik eden büyük bir etken olmuştu! Tapınakçılar o dönemlerde gerçekten de hayırlı ve faydalı birçok işler yapmışlardı. Ve Arhontların Tarikatı yerle yeksan edebilmek, geriye taş üstünde taş bırakmamak için aldıkları tüm tedbirlere rağmen yine de kutsal Graal ve asil şövalyelere dair hatıralar insanların arasında yaşamaya devam etti, gerçi bir miktar kamufle olmuş bir biçimde. Ve onun muhafazası için en iyi yer de edebî bir eser oldu.

– Peki, neden edebî eser? – diye hayret etti Kostya.

– Çünkü ilimleri ve özellikle de gizli ilimleri muhafaza edebilmek için en uygun biçim bu oluyor. Akıllı olan anlayacak, salak olansa gücenmiş olmayacaktır. Akıllı insan ufak tefek bir imadan bile alegorik anlatımın içinde bulunan gizli manayı görüp anlayabilir. Gizli ilimlerin aktarılması için, meselâ, enigma (Yunanca'dan çeviride ainigma "sır", "bilmece" anlamına geliyor) türünden özel bir yöntemin kullanılması ise insanı bu kitabı okumaya teşvik etmenin yanı sıra hem de kitabın göstermiş olduğu doğrultuda sonradan arayışlar yapmasına vesile oluyor. Ebedî Hakikatin saklı olduğu kadim kalın kitapların içinde yapılan bu arayışlar muhakkak kendi içine, mahiyetinin içine doğru yolculuğa sevk edecek ve bununla da insanı kendi Ruhuna ve Tanrıya doğru daha da çok yaklaştıracaktır. Zira Hakiki ilimler, tıpkı tertemiz dağ pınarlarından çıkan edebî üslubun "sularında" zımparalanmış bir mermer misali sırf cüzi miktarda kendi eşkâlini değiştiriyor. Ahmağı ürkütüp kaçırmak ve kendi Ruhuna bir Tapınak inşa etme amacıyla bu Hakikat kalesine ihtiyaç duyan kişilerin korkusuz bakışlarını kendisine doğru cezbetmek için o da.

Yeri gelmişken, Graal'e ilişkin bazı bilgiler daha Tapınakçılar döneminde, arayış içerisinde bulunan insanlara hitaben, bizzat böyle edebî, enigmatik bir üslup kullanılarak ifade edilmişti. Ve bu döngüyü başlatan ilk kişi, XII yüzyılın sonlarında meşhur "Graal'in Öyküsü" eserini kaleme almış Chretien de Troyes olmuştu. O, yetenekli, iyi eğitimli birisi, şair ve Troyes kenti doğumlu bir insandı. Chretien'in sanatını, Kuzey-Doğu Fransa ile Flandre'den nüfuzlü şahsiyetler ve aynı zamanda da Champagne ailesi himaye ediyordu. Bu adam, yeni bir tip insanın, barış zamanlarında şövalyenin gösterdiği yiğitliğin, tüm tezahürleriyle saf Aşkın dillere destan olmasına özel ilgi ayırmış ve bundan başka ilk bakışta, ancak sadece ve sadece ilk bakışta hiçbir şeyiyle göze çarpmayan bilgileri bu eserlere yerleştirmişti. Örneğin, Graal'den bir tabak olarak bahsediyordu. Ve artık çok daha sonradan, başka yazarlar onun kitaplarını genişletip tamamlamaya, değişik dinî görüşlerle karıştırmaya başladıkları vakit Graal'in kilise ayinlerinde kullanılan bir kadeh, bir kâse olduğu anlayışı ortaya çıkmıştı. Moda hâline gelmiş Graal dalgasına o dönemlere ait birçok yazar katılmıştı. Ancak onların arasında ilimlerin bazı yankılarına vakıf olan Chretien gibi insanlar da vardı. Bu yüzden de bu konuda her şey gözüktüğü gibi basit değil.

* * *

– Graal arayışları hiçbir zaman durmak bilmedi, – diye belirtti Sensei. – Onunla ilgili yazıyor, onu arıyor ve onunla ilgili konu her zaman güncelliğini korumaya devam ediyordu. Ve Kesişme zamanları yaklaşmaya başladıkça Graal'in ateşli konusu bir o kadar çok alevlenmeye, bu konuya dair bir yığın kitaplar, filmler ortaya çıkmaya ve insanlarda Graal'i aramaya merak uyandırmaya başlayacaktır. Eninde sonunda da bu konu o kadar fazla popüler bir hâle gelecek ki, onunla ilgili farklı farklı ülkelerden olan tamamen ayrı ayrı insanlar konuşmaya, tartışmaya ve merak etmeye başlayacaklar. Ve bu canlanma durduk yere olmayacak. Zira artık söylediğim gibi, Kesişme zamanında insanların seçimine yedinci kez verilmiş olacak Graal. Ve bütün insanlığın geleceği de onun kimin ellerine geçip, nasıl kullanacağına bağlı.

Dikkatle Sensei'e bakmakta olan Volodya'nın bakışları aniden canlanıverdi.

– Kesişme zamanları mı? Nasıl yani, bunun bizim hayatımızda mı gerçekleşeceğini söylemeye çalışıyorsun?!

– Ve her bir insan bu şansa sahip olacak, – gizemli gizemli söyledi Sensei.

Büyük ağabeyler manalı manalı bakıştılar. Kelimelerden daha ziyade şaşırılmış arkadaşların yüz ifadelerinin konuştuğu uzun bir sessizlik anından sonra Stas konuştu:

– Evet... Kesişim zamanları. Peki, Graal'i nerede arayalım? Tapınakçılar şanslıydı. En azından Agapit onlara ipucu bırakmıştı. Buradaysa... Üstelik Arhontların durmak bilmeyen faaliyetleri arefesinde...

Arkadaşlar hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kafalarını salladılar. Ne var ki Sensei omuzlarını silkerek sanki lâf arasındaymış gibi belirtti:

– Her şey senin elinde.

Büyük ağabeyler tekrar kuşkulu kuşkulu Sensei'e baktılar. Ama daha fazla bir şey söylemediği için Viktor konuşuverdi:

– Hayır, tamam anladık da, her şey bizim elimizde. Ama... bu şuna eşdeğer bir şey: yürü, nereye yürüdüğünü bilmeden, ara, ne aradığını bilmeden. Peki, bu sefer dünyadaki Graal hangi biçimde olacak? En azından şu yer küresinde onu nerede aramamız gerektiğini anlayabilmek için gerekli destek noktası nerede?

– Başlangıçta.

– Başlangıçta mı? – diye şaşırdı Viktor. – Anlamadım, hangi başlangıçta?

Sensei gülümseyerek, benimle Tatyana'ya doğru baktı ve neşeli neşeli Viktora doğru işaret ederek söyledi:

"Bir tek kör, sırrın mahiyetini görmez,
Orada burada bir şeyler aramak ister,
Bilge ise Göklerin anahtarı gösterdiği imasını anlar,
Ve bu ilim kendisini güneşin ışınları gibi sarar.
İlk başta sırrı beyan eden sesi bulur,
Kainattan haber veren ses budur.

Ve anahtarla karşılaştırdıktan sonra,
Aradığını başka bir şeyde bulur".

Doğru mu, kızlar?

Biz bir kalemde onaylarcasına başımızı salladık ancak bunu derken Sensei'in neyi ima ettiğine dair tabii ki de hiçbir şey anlamadık. Bu arefede Kostik de kendi kafasına göre fikir yürütmeye başladı:

– Bekle, Sensei bekle, sanırım senin ne demek istediğini anladım! Çünkü her şey bizim elimizde! Tıpkı Tapınakçılar gibi temiz niyetlere, isteklere sahip olmak gerek, insanlara yardım edebilmek için, olabildiğince fazla hayırlı işler yapmamız lâzım. Nasıl diyorlar, yapmaya hazır olduğun hayırlı bir iş, Tanrı için bin sözden daha çok makbule geçermiş. O zaman Graal'i nerede aramak gerektiğini kaderin kendisi gösterecektir! Öyle değil mi Sensei?!

– Elbette, – neşeli neşeli onayladı. – Kader işaretler veriyor ancak çok az kimseler onları görebiliyor. Kimi zaman senin aramakta olduğun şey düşündüğünden çok daha yakında bulunuyor.

– Orası kesin, – diye onunla hemfikir oldu Nikolay Andreyeviç.

– Evet arkadaşlar, bugün sizlere neden bu kadar "alelade konular" anlattım biliyor musunuz, bu dünyanın ne olduğunu, nelerden oluştuğunu ve gerçek İnsanın nasıl yaşaması gerektiğini anlayabilmeniz için. Hayat, ölümlü bedenın kaprislerine harcamak için çok kısa. Sizleri birer aptal köle yapabilmek için Arhontların dayatmaya çalıştıkları yanılısma ve korkulara kapılmaya gerek yok. Bu dünyada var olan her şey, er yada geç boşluğa dönüşerek yok olacaktır. Bu durumda, Ebediyetin karşısında artık var olmayan bir şeyden dolayı bile korkmaya gerek var mı sizce? Manevî yolu seçmişken arkanıza bakmadan Tanrıya doğru yürüyün ve hiçbir şeyden korkmayın zira bu dünyadaki her şey geçici ve fânidir.

Unutmayın, siz yüce Özgürlük için doğdunuz! Ve sizin her zaman kişisel seçim yapma hakkınız var. Hayvansal başlangıcın esareti altına düşmek veya Ruhunuzun mahiyetiyle kaynaşarak başkaları için Işık yaymak sizin elinizde! **İnsan olmak, ulvi manevî hedefler uğruna yaşamak, elinden geldiğince insanlara yardım etmek...** Bu dünyada elde ederek, beraber Sonsuzluğa gidebileceğiniz gerçek değerler bunlar işte! Bu dünyada her şeyin bir Başlangıcı ve Sonu var. Ancak düşünceleri ve amelleriyle Yüce olanı elde eden insanlar için bu Son, bir Başlangıç oluyor.

* Çeviri ile ilgili olumlu, olumsuz ve her türden eleştirileriniz için lütfen info@allatra.org irtibat adresine yazınız.

Anastasiya Novih'in kitaplarında verilen manevî hakikatler sır perdesini aralarken, aynı zamanda tüm dünya dinlerinin üzerlerinde inşa edildiği ve günümüzde birçoğunun kaybedilmiş olduğu ezeli ilimlerden oluşuyor. Zira onun kitapları aracılığıyla iletilen dâhilî güç insanın manevî olarak uyanmasına yardımcı olurken, onu Hakikatin ruhu ile kanatlandırıyor ve kendisi ile çevresini kuşatan dünyanın manevî olarak değiştirilmesi konusunda esin kaynağı oluyor. Üstelik, kendi gerçek manevî doğasını hissederek içindeki manevî derinlikleri açan her bir okur bunu kendi başına anlayabilir.

Anastasiya Novih'in kitapları birçok sorunun cevabını kendisinde barındırıyor. Kimim ben? Hayatımın anlamı ne? Kendimi nasıl anlayabilirim? İstirap çekmekten kurtulmayı ve kendi düşüncelerimi kontrol etmeyi nasıl başarabilirim? Kendi hayatımı ve kaderimi nasıl değiştirebilirim? İnsanın gerçek doğası neden ibaret? Bilimin sessiz kaldığı (insanın gözle görünmeyen dünyadaki yapısı) konular ve bu sessizlik komplosu neden hâlâ devam ediyor?

Ölümden sonra insanın başına ne geliyor? İnsanın ruhu var mı? İnsanın ruhu, şahsiyeti nedir, ve onların arasındaki bağlantı ile varoluş amaçları nedir? Ölümden sonra insanın ruhunu, şahsiyetini ve vücudunu neler bekliyor? Evrenin, mikro ve makro dünyaların sırrı nelerdir? Hayvansal akıl nedir? Maddesel dünyanın sistemini ve onun kodlayan etkisinin dışında yaşamayı nasıl öğrenebiliriz? Bu dünyanın kölesi olmamayı nasıl başarabiliriz? İnsanı ve insanlığı en yakın on seneler içerisinde neler bekliyor? Küresel felâketlerin çağında hayatta kalabilmek için kendini, kendi kaderini, çevreni kuşatan toplumu nasıl değiştirebilir ve manevî kurtuluşa nasıl erebiliriz?

Dünya ve insan ile ilgili temel ilimler, Anastasiya Novih'in kilit bir role sahip "AllatRa" kitabında yazıya dökülmüş. Bu eserin ve Anastasiya Novih'in diğer kitaplarının orijinalleri Rusça kaleme alınmış. Bu kitaplarda, başka dillere çevrilmiş olan her şeyin artık orijinal olmaktan çıktığını anlamak gerekiyor. Bu daha çok, bu çeviri yapma işini gerçekleştiren insanların bu bilgileri başka insanlara ulaştırmak için kendi anladıkları anlamları çevirme işidir. Hakikaten kavrayan insanlar "AllatRa" kitabının sadece orijinalini okuyarak, bir tek oradaki gerçek anlamı anlamakla kalmayıp fakat hem de bu kitabın etkileyen gücünü, ruhunu anlıyorlar.

Her geçen gün, bu kitapların aracılığıyla iletilen ilimlerin sayesinde kendilerini ve dünyayı anlayan insanların sayısı artmaya devam ediyor. Bu ezeli dünya görüşü sayesinde farklı farklı ülkelerden birçok insan birleşmeye başlıyorlar. Onlar birbirleriyle tanışmaya başlıyor, kitaplarda açıklanmış olan ve kendini tanımaya yönelik kadim manevî teknikleri

hep beraber uyguluyor ve birleşerek, hep birlikte kendileri ile dünyayı iyiliğe doğru değiştiriyorlar.

Belirtmek lâzım, Anastasiya Novih'in kitaplarına kaleme alınmış ansiklopedik bilgiler birçok bilim dallarına kendilerini teyit ediyorlar: Fizik'de, Astronomi'de, Tıp'ta, Psikoloji'de, Tarih'te, Arkeoloji'de, Etnoloji'de ve diğerlerinde. Bu kitaplarda kaleme alınmış bilgiler, kadim zamanlardaki insanların neredeyse tüm kıtalarda aynı manevî bilgilere sahip olduklarını bariz bir şekilde teyit ediyor.

Şu an itibarıyla bu kitaplar birçok farklı dillere çevrilmiş olup ve bu ezeli ilimleri kendi halklarına ulaştırma görevini kendileri için bir şeref olarak görürken, aynı zamanda kitaplardaki anahtarlarla kendi kültürlerini ve kadim kutsal ilimleri anlamayı zenginleştiren, insanların kendileri tarafından tercüme edilmeye devam edilmektedir.

Günümüz itibarıyla, Anastasiya Novih'in kitaplarını okumuş farklı ülkelerden insanların dünya ölçeğinde, uluslar nezdinde girişimleri sayesinde Uluslararası Toplumsal Harekâtı "ALLATRA" kurulmuştur. Bu harekâtın amacı, yaşadıkları yerden, sosyal, millî, siyasî ve dinî mensubiyetlerinden bağımsız olarak, milletler arasında iyilik üzerinde kurulu nitelikçe yeni ilişkilerin, çıkarsız karşılıklı yardımlaşmanın, tüm dünyadaki insanların yapıcı bir şekilde karşılıklı etkileşimlerini biçimlendirmekten ibaret. "ALLATRA"nın sayesinde tüm milletlerin kültürel, ahlakî tabanda, manevî değerler paydasında birleşmesi ve dostluğu, tüm dünyadaki insanlara birlik beraberlik sağlıyor.

"ALLATRA" Uluslararası Toplumsal Harekâtın koordinasyon merkezinin resmî sitesi:

Site: allatra.org/tr
Email: center@allatra.org
Skype: allatra-center

Bu dünya çapındaki uluslararası harekât, yeni dünya görüşü kapsamında yeni temas ve karşılıklı etkileşim noktaları bulan birçok farklı meslekten insanları bir araya getiriyor.

ALLATRA TV, katılımcıları değişik ülkelerde yaşayan gönüllü insanlardan oluşan Uluslararası Toplumsal Harekât "ALLATRA"nın, uluslararası internet tabanlı televizyon yayınıdır. Kendini tanımak üzerine olan ilgi çekici konular, insan için en önemli olan şeyler üzerine samimi konuşmalar, iyilik haberleri, sıra dışı röportajlar, ufuk açan programlar, video montaj üzerine ücretsiz kurslar v.s. Bu ve bunun gibi daha bir çok şey, bilgilendiren, sürekli gelişen, yapıcı ve iyiliğe vurgu yapan, herkese açık ALLATRA TV kanalında mevcut. Eğer sizde karşılıksız olarak, kendi yeteneklerinizi ve bilgilerinizi toplumun manevî ve ahlakî gelişimi uğruna kullanma isteği varsa, değişik sanat dallarında yeni beceriler kazanmak ve hemfikirlerinizden oluşan arkadaşçasına bir ortamda iyilik yapma arzunuz varsa, biz sizi ALLATRA TV'nin projelerine katılmanız ve de hep beraber öğrenmek, gelişmek ve de ortak bir yapıcı mecrada çalışmaya davet etmekten mutluluk duyarız!

Site: allatra.tv

Email: info@allatra.tv

"ALLATRA TV" de seyirciler arasında beğeniyle izlenen programların arasında öne çıkanlar, HAKİKAT HERKES İÇİN TEKTİR - "Karşıdan gelen felâketler. İnsanların karşılıklı ilişkileri hakkında. İnsanlığın yeniden doğuşu", "İllüzyon ve Yol", "Hayat" ve özellikle de - "Bilinç ve Şahsiyet. Ölü olandan, ebediyen Diri olana doğru". Bu, İgor Mihailoviç Danilov ile gerçekleşen canlı bir sohbet. Canlı bir kitap. Bu, bunun sonrasında da kaçınılmaz olarak gerçekleşmeye devam edecek olan küresel olayların başlangıcı. Bu, 21 Aralık 2012'de gerçekleşen şeyin bir sonucu. Bu, "AllatRa" kitabından sonraki adım. Sistemin ifşa edilmesi. Yüzyılların arasında kaybedilmiş ilimler. Gizliden gizliye bilincin aracılığıyla etki ederek insanları köleleştiren sistemden, birçok insanı gerçek Özgürlüklerine kavuşturabilecek araçlar. Manevî Dünya ile gerçekleşen temasın eşsiz deneyimi. Sonsuz Dünyanın bir parçası olmayı isteyenler için canlı bir sohbet. Burada verilen araçlar, sadece kendi içindeki Kötülüğe karşı koymak için değil fakat aynı zamanda da çoktan beri bu dünyada eksik olan şeyleri; daha da fazla içten ve gerçek Tanrı Aşkını ve âdeti taze sular gibi bilincin kirini ve yalanını yıkayarak Şahsiyetin manevî susuzluğunu gideren şu

Özgürlükten buraya getirmek için var. Bu canlı sohbet, Şahsiyet için bir ANAHTAR olup, insanı ölü olandan ebediyen Diri olana dönüştürecek bir YOLDUR.

SONSUZA KADAR SENİ DEĞİŞTİRECEK, sistemi ifşa eden, bir HAKİKAT!

BU CANLI SOHBETDE:

- kendini tanımanın pratik deneyimi;
- bir Ruh olarak Şahsiyet nedir?
- otojenik antrenmanın, meditasyonun ve manevî uygulamanın aralarındaki fark nedir;
- Peygamberler ne ile karşı karşıya kalıyorlardı;
- insan iki kere yaratılmış;
- şöyle ki: "insan onun suretinde ve ona benzer olarak yaratılmış";
- ilk günah nedir? Sen günahkâr değilsin!
- bilinç, sistemin kullandığı bir araçtır;
- 8-ci güne kadar insanın Hayvandan hiçbir farkı yok;
- sistem nasıl hareket ediyor, insanlar neleri görmüyorlar;
- sistem insanlarla nasıl konuşuyor;
- pratikte sistemin hileleri ve oyunları: huzur ve güç;
- Manevî dünya ile nasıl temas edebiliriz: deneyim ve uygulama;
- olağan dışı olayların fiziği;
- birleşme, toplumun ve insanın yeni düzeni;
- bilincin yaptığı büyü; büyü ile ilgili tüm gerçekler;
- kehanetler gerçekleşiyor: son ve başlangıç.

gibi nefes kesen konular ele alınıyor.